ALEXANDRE
DUMAS
CĂLĂUL DIN PARIS

ALEXANDRE DUMAS

CĂLĂUL DIN PARIS

(versiune electronică v1.0)

(Dramele revoluției franceze)
EDITURA „KING” S.R.L.
BUCUREȘTI
1992

Ediție îngrijită de Luxa Ștefan Andreescu
Prezenta versiune reproduce textul ediției publicate în anul 1898, în Editura Romancierului Popular, București; s-a procedat la stilizarea conținutului, precum și la punerea de acord cu normele ortografice, ortoepice și de punctuație aprobate de Academia Română.

Capitolul 1 CĂLĂUL DIN PARIS

— Dragă Lili. Te iubesc mai presus de viața mea!...
— Enric, inima mea bate numai pentru tine!
— Ah, iubita mea!
— Ah, scumpul meu!...

Junele și fata care șopteau aceste vorbe pline de tandrețe erau doi amanți care gustau cu nesaț deliciul unui amor nemărginit.

Ei se aflau într-un pavilion de verdeață. Trandafiri sălbatici se înălțau pe lângă grilajul de fier al pavilionului, revărsând în jur mirosul lor suav și închizând perechea amoroasă într-o obscuritate tainică.

Frumoasa fată, abia în vârstă de nouăsprezece ani, cu obrajii roșiți de purpura duioșiei inocente, stătea lipită de pieptul acestui Făt-Frumos zvelt, bine făcut și drăgălaș ca un bujor.

Fața tinerei fete, albă și adorabilă, era încadrată de un păr blond ca aurul, ce i se lăsa strălucitor ca un mănunchi de raze în pletele ondulate, pe umerii ei superbi; gura ei lăsând să se vadă între buzele rumene salba unei danturi ireproșabile, albă ca sideful, părea o floare de trandafir îmbobocit sub suflarea caldă a amorului; corpul ei, frumos și zvelt, amintea una din acele capodopere care înalță pe creatorul lor la rangul mortalității și umple de admirație pe cel care le vede. Era îmbrăcată cu o rochie comodă, albă ca floarea de crin, deschisă la piept și împodobită cu trandafiri vii, cum purtau în Franța, la finele secolului trecut, fetele cetățenilor cu dare de mână.

Într-un cuvânt, fata era de o frumusețe uimitoare.

Și junele, sorbind cu nesaț deliciul primului amor, o ținea strâns în brațe pe fata asta frumoasă, sărutând-o cu tot focul pasiunii. El putea să fie la de vreo treizeci de ani, adică la vârsta de aur. Fața lui avea o expresie mândră, aprinsă, îndulcită de blândețea privirilor proiectate de ochii săi negri, strălucitori. Sprâncenele arcuite, de o finețe ireproșabilă, duse în formă de aripi din culmea unui nas acvilin, dădeau figurii sale nobile, în unire cu mustața fină și bine îngrijită și cu surâsul veșnic vesel ce însenina buzele sale, o înfățișare anunțând un caracter plin de curaj și de temeritate eroică.

Tânărul era în haine negre; părul său blond, pieptănat cu grijă, se ascundea sub o bonetă rotundă împodobită cu o pană mare, roșie, de cocoș; coapsele îi erau strânse cu o cingătoare de piele, de care era aninată o sabie cu mânerul de aur artistic încrustat.

Grădina era cufundată jur-împrejur într-o tăcere solemnă. Păsările ciripeau duios, cu glas dulce, cântecul lor de toamnă printre arbori, sărind voioase din ramură în ramură, ascunzându-se sperioase în dosul frunzelor legănate alene în adierea lină a unui vânt călduț.

Nimic în această liniște profundă, în acest regim al păcii, iubirii și concordiei nu amintea sufletului în extaz revoluția sângeroasă care, chiar în acel moment, bătea în toiul furiei sale în inima Parisului.

Vai, numai la câteva sute de pași depărtare de această grădină atât de pașnică se afla Piața Grevei. În această piață se afla înălțat, în vremea povestirii noastre, eșafodul teribil pe care călăul din Paris, vestitul Enric Sanson, executa zilnic sute de victime nevinovate!

Francezii se răsculaseră contra regelui legitim, îl făcuseră prizonier și îl amenințau că îl vor trage la răspundere. Niște tirani sălbatici, însă, puseră mâna pe guvernul țării, și trimiteau la eșafod, fără nicio milă, pe toți aceia în care recunoșteau pe partizanii regelui.

O teroare grozavă domnea pe atunci în sărmana Franță, mai cu seamă în capitala ei, Parisul.

Dar perechea amoroasă habar n-avea de toate acestea. Ținându-se în brațe, piept la piept, se priveau în adâncul ochilor și un amor nespus se revărsa din privirile lor scânteietoare.

Deodată, tânărul se plecă mai mult asupra fecioarei. El se uită lung și cercetător în ochii ei, și o grijă sufletească tainică își întinse în același timp umbra pe fața lui.

— Lili, murmură tânărul cu o voce plină de blândețe, Lili, iubita mea, spune-mi că mă vei iubi în veci, chiar dacă...

El nu sfârși.

Fața sa deveni și mai tristă.

Frumoasa fecioară devenise deodată foarte serioasă și gravă, lăsă capul pe umărul amantului și se uită plină de încredere în ochii lui.

— Cât de ciudat vorbești, șopti Lili. Ești așa de misterios. Deși bunul meu tată, armurierul Miranada, a consimțit demult la unirea noastră, văd că tu stărui în refuzul tău de a mă vizita mai des ziua. Abia când noaptea își lasă umbrele peste pământ, treci pe strada noastră. Dar am observat că și în casa tatălui meu fugi de orice contact cu alți oameni. Te retragi sperios când vine câte un vecin la noi în vizită, sau vreun client caută să vorbească cu tatăl meu pentru a cumpăra arme. Tu te sustragi și eviți a-mi răspunde când te întreb care este motivul rezervei tale mizantropice. Spune-mi, te rog, tot ce te întristează, știi că ai toată încrederea mea. Eu te cunosc drept cel mai nobil și mai bun dintre toți oamenii! Dar adeseori văd o durere tainică întunecându-ți fața. Tu îmi ascunzi un secret care te apasă! O, scumpul meu Enric, acordă-mi încrederea ta! Lasă-mă să împărtășesc amorul tău!

Tânărul o strânse la piept pe frumoasa fată și exclamă zdrobit de durere:

— Ah! ce fericit m-aș simți de-aș putea să-ți încredințez totul. Dar nu, nu! Tot nu cutez, încă, să rup pecetea de pe secretul cel teribil! Simt în inima mea că de-aș face aceasta, ai fi pierdută pe veci pentru mine! O, scumpa mea Lili, iubita mea, cu toate acestea, te rog nu te îndoi de mine, îți jur pe Dumnezeu că dragostea mea pentru tine este sinceră și curată, te iubesc din adâncul inimii mele! Ideea că tu ai putea vreodată să-mi respingi iubirea și că nu ai mai vrea să știi nimic despre mine, e mai grozavă decât moartea.

Ochii fetei se aprinseră în flacăra extazului:

— Voi fi a ta până la moarte, șopti ea. Amorul meu pentru tine n-are sfârșit, el se va stinge numai atunci când s-o stinge și viața mea... Fie oricât de teribil, secretul ce te înconjoară, tot nu va fi în stare să nimicească încrederea ce mi-am pus-o în tine! Te cunosc ca pe un june gentilom din provincie. Așa mi te-ai recomandat în acea zi frumoasă, rămasă întipărită adânc în sufletul meu!

— Lili... adorata mea! Suspină deodată bărbatul. Ce-ar fi dacă eu nu ți-aș fi spus încă tot, dacă, pe lângă toate acestea, aș mai avea o funcție, care, care...

Tânărul se întrerupse și de astădată, iar fața lui exprima o durere grozavă.

— Oricine ai fi, replică frumoasa fată ridicând în același timp privirile ei pline de încredere spre dânsul, oricine ai fi tu, eu voi rămâne a ta. De ți-ar fi lumea toată vrăjmașă, amorul meu pentru tine va rămâne nestrămutat! Aceasta ți-o jur în momentul acesta solemn, ți-o jur, Enric, pe atotputernicia lui Dumnezeu.

— O tu, mult iubita mea Lili! exclamă atunci Enric mișcat până în adâncul inimii. În momentul acesta tu nu ești în stare să simți cât de dulce e balsamul ce l-ai turnat prin aceste vorbe în inima mea! Îți mulțumesc pentru atâta iubire, dar în același timp te rog să mai ai câtva timp de încredere în mine... lasă-mă să mă gândesc odată măcar înainte de a vă destăinui, ție și tatălui tău, secretul meu teribil!

Frumoasa Lili se învoi cu plăcere a împlini rugămintea lui și primi sărutările lui drăgăstoase,apoi se desfăcu binișor din îmbrățișarea lui murmurând:

— Acum, să ne despărțim, e deja târziu și în curând se va însera, iar până o voi vizita pe prietena mea Maria, o să se înnopteze. Deci, la revedere, pe mâine, iubitul meu, tot la această oră și tot în acest loc!

Enric o mai strânse o dată în brațe cu pasiune pe mireasa sa și o sărută.

— Adio, iubita mea! murmură el, și pe mine mă cheamă datoria. La revedere, dar, scumpa mea, pe mâine... voi aștepta cu nerăbdare ceasul când vei reveni în brațele mele!

Lili îl sărută încă o dată pe obraz. După aceea, se desfăcu din brațele lui Lili și ieși repede din parc.

În curând ajunse pe stradă.

Porni de-a lungul grilajului grădinii, apoi o coti la stânga.

Ea nu observă că, într-o curte întunecoasă, peste drum de ieșirea parcului, stătuse până atunci la pândă un om înfășurat într-o manta largă.

Lili nu simți privirile viclene și fulgerătoare cu care se uita după ea omul acela necunoscut, pe când ea pășea de-a lungul grilajului grădinii. El se luă binișor după dânsa.

Ce planuri putea să aibă împotriva fetei omul acesta cu fizionomia orientală, care își ascundea cu atâta grijă fața, spre a nu fi recunoscut?...

Dar să ne întoarcem la Enric.

Frumosul tânăr se uita surâzător în urma fetei, care își continua cu pas ușor drumul înainte. În ochii lui negri strălucea o scânteie de lumină, cât timp privirile o mai puteau urmări pe frumoasa Lili în depărtare. Enric nu bănuia că peste câteva ceasuri îl aștepta revederea cea mai sfâșietoare cu iubita lui mireasă.

— Nu trecu mult până ce Lili dispăru din ochii logodnicului ei, pierzându-se în dosul unui grup de arbori.

Îndată după dispariția ei, o melancolie se întipări pe fața junelui. Un suspin dureros trecu peste buzele sale strânse convulsiv, după care, întristat, el își trecu mina peste frunte.

— Ah, Doamne! Lili dragă, de-ai ști ce se petrece în inima mea, murmură el, de-ai ști, adorată copilă, că omul căruia tu te încrezi fără nicio rezervă...

Enric se întrerupse pentru a treia oară, ridicându-și privirile de reproș la cer.

— Ce fericit aș putea să fiu! murmură el apoi din nou, ducându-și mâna la inimă. Ființa aceasta încântătoare mă iubește. În tovărășia ei aș putea găsi cea mai înaltă fericire pe pământ. Dar fi-va, dară, pasiunea acestei fete pentru mine destul de puternică încât să nu

fie nimicită prin destăinuirea secretului meu teribil?! Văd, că nu mai pot amâna destăinuirea misterului cel negru. Trebuie să le spun, ei și tatălui ei, cine sunt.

Care era secretul pe care tânărul amorez îl păstra în adâncul inimii sale? Ce secret putea să fie atât de grozav încât logodnicul nu cuteza să-l spună nici măcar logodnicei sale?

Vom vedea acest secret dat, în curând, în vileag.

Enric ieși încet din parc. Se uită cu băgare de seamă la dreapta și la stânga lui.

Expresia duioasă dispăru de pe fața lui, ceva negru, misterios, părea că se răsfrânge acum pe fața și în ochii aprinși ai tânărului, pe când începu a parcurge repede strada.

Aproape orice om care tăia calea tânărului părea că-l cunoaște.

Mulți se opriră din drumul lor, spre a se uita după el.

Când un trecător se uita la dânsul, fața lui exprima o spaimă grozavă. Alții treceau timizi pe lângă el înainte, pe când alții îl fixau cu priviri pline de ură, ba chiar ridicau, la spatele lui, pumnul spre dânsul.

Cu toate acestea, logodnicul frumoasei Lili nu se lăsa să fie tulburat în mersul său de această purtare a trecătorilor.

În curând, el părăsi străzile aglomerate ale Parisului, și se îndreptă spre o stradă liniștită cu arbori, dintr-o mahala.

La capătul acelui drum, despărțită de toate celelalte locuințe, se afla o vilă admirabilă compusă dintr-un rând de case albe și frumoase, înconjurată din toate părțile de arbori înverziți.

Tânărul nostru era aproape de această vilă și trecea acum pe lângă un grup de tineri care discutau aprins.

— Ura, vine Sanson! strigă unul din ei zărindu-l.

— Faceți loc lui Enric Sanson! strigă un al doilea.

Un al treilea își azvârli căciula în aer și strigă în gura mare:

Ura! Trăiască călăul din Paris!

Și tovarășii lui repetară veseli acest strigăt.

Tânărul trecu tăcut înainte și intră în curtea vilei...

Enric Sanson, logodnicul frumoasei Lili, era... *Călăul din Paris!*

Capitolul 2 UN ATENTAT INFERNAL

Între timp, frumoasa Lili pornise prin labirintul străzilor Parisului, spre locuința prietenei sale. Frumoasa fată nu observă pe spionul cocoșat care o urmărea neîncetat.

Lili era veselă și binedispusă. Un surâs drăgălaș o înfrumusețea și mai mult. Fața ei reflecta strălucirea momentelor de fericire avute cu puțin înainte.

Prietena frumoasei Lili locuia într-o ulicioară întunecoasă, nu departe de Piața Grevei.

Tânăra fată pătrunse într-o casă înaltă din acea ulicioară.

De-ar fi aruncat o singură privire în urma sa, poate că, deși nu avea nicio sfială, totuși privirile ei ar fi văzut ochii de vultur, plini de răutate, ai spionului care o urmărea.

În cazul acesta, poate că Lili ar fi avut o presimțire a teribilei primejdii ce-o amenința.

Dar soarta hotărâse altminteri!

Lili Miranda intră veselă și surâzând în casa prietenei sale.

Spionul o urmă, luându-se cu băgare de seamă după dânsa.

El se înfășurase în mantaua sa cea largă, își trăsese căciula țuguiată peste ochi, spre a nu fi recunoscut.

Spionul își aruncă ochii în coridorul cel întunecos.

El nu mai putu să vadă nici măcar umbra fetei.

Servitoarea deschisese deja ușa și frumoasa fată trecuse pragul.

Servitoarea, o babă urâtă, tocmai voia să încuie ușa, când îl observă pe spion că se uită în antreul casei.

— Ei, mă, pe cine cauți? îl întrebă ea.

— Scuze, murmură spionul cu o supunere prefăcută. Mi s-a părut că Rosa Faitele, fiica binefăcătorului meu, a intrat adineaori în casă. Voiam să mă încredințez dacă nu cumva m-am înșelat.

Baba îi aruncă o privire plină de dispreț:

— Casa asta e o casă cinstită! Aici n-au ce căuta oameni fără căpătâi!

Cu aceste vorbe, îi trânti ușa în nas și se retrase.

Spionul, la rândul său, se trase într-o parte.

Un surâs diabolic încreți și mai mult fața lui zbârcită.

— Bine! Bine! Murmură el. Puica o să stea doar câteva ceasuri aici, în casa asta! Asta îmi vine tocmai bine la socoteală! Totul merge după dorință! Acum mă duc să-l înștiințez pe Pippin țiganul. Șeful mi-a spus odată pentru totdeauna că nu trebuie să întreprind nimic fără știrea lui.

Spionul se înfășură și mai bine în mantaua sa, apoi se întoarse și porni repede spre stradă.

Puțin după aceea, coti colțul străzii, dar nu trecu mult, și omul nostru se întoarse întovărășit de un flăcău.

Acesta purta, ca și spionul, o manta neagră, croită dintr-un postav subțire, negru.

Portul acesta nu putea fi bătător la ochi, căci pe vremea istoriei noastre astfel de mantii lungi care ascundeau tot corpul erau la modă în Paris.

Mai puțin firesc era, însă, un potir brodat cu lână roșie pe acele mantale.

Cu toate acestea, cei doi oameni își așezaseră cutele mantalelor lor în așa chip că nimeni din cei care-i vedeau nu puteau observa acel potir.

Amândoi se apropiară cu pași repezi de casa în care intrase adineaori Lili.

Tovarășul spionului avea și el căciula înfundată pe cap, așa că nu i se putea vedea din toată fața decât vârful nasului, o parte a buzelor și ochii scânteietori.

— Așa cum ți-am spus, Pippin, murmură acum spionul. Am dat peste o fată de toată frumusețea! Acum n-o să ne fie greu să împlinim porunca noului nostru șef.

— Bine! Bine! Murmură tânărul pe care spionul îl numise Pippin, dar vom putea, oare, s-o ridicăm de pe stradă fără să alarmăm lumea și poliția?

— De ce n-am ridica-o? murmură spionul. Am un căluș în buzunar. O să i-l vârâm în gură, așa că nu va putea țipa! Și-apoi, se va întuneca în curând.

— Și fata e frumoasă, tânără, așa cum dorește Marele Șef? îl întrerupse Pippin. Știi bine, Samulon, că ne-a poruncit ca...

— Să n-ai nicio grijă! murmură spionul, Moș Samulon știe ce face! Marele Șef are să fie mulțumit de noi, e o fată cum e crinul și trandafirul, frumoasă și gingașă cum nu poate fi alta. Dacă nu ne-ar fi dat Marele Șef poruncă. Aș zice că e păcat de ea!

Pippin țiganul râse cu hohot.

— Haida-de! murmură el apoi. Fete frumoase se găsesc destule! Eu nu știu de milă! Marele Șef ne-a poruncit să-i procurăm sânge. În noaptea asta trebuie să intre în pactul nostru de sânge un conte străin. Știi cum am căutat zilele trecute, în zadar, ocazia să putem prinde o fată frumoasă! Acum, când ocazia ni se prezintă așa de ușor, nicio milă nu mă poate opri de a nu profita de ea.

— Bravo ție, măi frate! zise Samulon. Tu ești un voinic fără seamăn!

Pippin țiganul avu un râs satanic.

— Să facem lucrurile bine, ca să nu ne scape puicuța. În ultimul moment, murmură el, eu o să mă postez ia un colț al străzii, tu la celălalt colț, așa vom ști exact încotro se duce, și nu vom risca să n-o prindem.

— Tu știi totdeauna să potrivești bine lucrurile, zise Samulon cu admirație. Așadar, planul nostru este stabilit. Ne vom lua după fată și, la prima ocazie favorabilă, o apucăm unul de brațul drept, celălalt de brațul stâng, eu îi vâr imediat călușul în gură, apoi o strângem între noi, ascunzând-o sub mantalele noastre. Așa va părea că merge de bunăvoie cu noi.

— Și unde o ducem? întrebă Pippin.

— Să vedem! Să vedem! Murmură spionul. Firește că cel mai bun lucru ar fi s-o ducem imediat la castelul Barry, locul nostru de adunare. Dar nu putem s-o ducem până acolo, timpul nostru este foarte prețios.

El tăcu și rămase gânditor câteva momente.

Apoi, deodată, un fulger de răutate scăpără în ochii săi.

— Știi ce? zise el adresându-se iar tovarășului său. O vom transporta la cimitirul executaților!

— Dar acolo șade călăul! Murmură Pippin. El mă cunoaște. Ce zici, dacă ar afla că eu...

— Ah!... zise spionul fonfăind. Fata nu va țipa, vom avea noi grijă ca să nu-și miște limba în gură! Afacerea va fi gata în două-trei minute. Lângă zidul cimitirului o trântim jos. Eu am un cuțit tăios la mine, într-o secundă îi tai beregata, tu îi cupa de zinc sub tăietură... cred că o ai la tine!? se întrerupse el.

— Se-nțelege că o am la mine, răspunse Pippin.

— Atunci e bine, zise Samulon. De rest, puțin ne pasă! Călăul poate găsi în urmă cadavrul fecioarei lungit lângă zidul cimitirului. Hî... hî... hî! Aș vrea să văd ce mutră are să facă!... Dar, în fine, ce treabă avem noi cu mutra lui?! La posturile noastre! Murmură el. Nimeni nu trebuie să ne poată zări din acea casă, altminteri, fata ar putea să intre la bănuială în ultimul moment.

Cei doi ticăloși trecură ca niște umbre spre cele două colțuri opuse ale străzii.

Stătură câtăva vreme răbdători la locurile lor.

Între timp, noaptea își așternu întunericul asupra Parisului.

La un moment dat ușa casei în care locuia prietena domnișoarei Lili se deschise și Miranda ieși afară în drum.

Ea mai spuse câteva cuvinte și prietena ei îi ură cu o voce amicală noapte bună.

— Dar nu ți-e frică să faci singură drumul până acasă? o întrebă prietena.

Lili clătină din cap râzând și zise:

— Sunt numai câteva străzi! Ce rău mi se poate întâmpla aici, în Paris? Orice om de ispravă ocrotește o fată cinstită, care nu se poate apăra.

— Ai dreptate! Așadar, adio, draga mea!

— Adio, Maria dragă, răspunse Lili prietenei sale făcându-i o bezea.

Apoi coborî repede strada.

Era foarte grăbită să ajungă cât mai repede la casa părintească.

Dar, vai! În cartea stelelor, destinul ei sta scris altminteri!...

Nefericita Lili nici nu simți că, la o comandă, se dezlipiseră două umbre din cele două colțuri ale străzii.

Samulon și Pippin o luară tăcuți pe urma frumoasei fete.

La intrarea unei uliți strâmte pe care era deja întuneric beznă, Lili se opri câteva momente. Imediat, cei doi urmăritori se pitiră în colțul unui zid, ca să nu fie zăriți de tânăra fată.

Lili se uită în urmă și nu zări nimic alarmant.

Deci se hotărî să-și scurteze drumul, trecând prin acea ulicioară cufundată-n întuneric.

Dar abia făcu câțiva pași, și cei doi ticăloși care o priveau se luară imediat după ea.

Apoi dispărură și ei, în scurt timp, în întunericul uliței...

Puțin după aceea răsună în ulicioară țipătul unei femei.

Dar nimeni în preajma locului nu auzi țipătul, de altfel, fu înăbușit imediat.

Totul intră apoi în liniște...

Capitolul 3 VICTIMA PACTULUI DE SÂNGE

Casa călăului se afla la extremitatea Parisului, izolată într-un parc întunecos, un maidan pustiu care o înconjura din toate părțile; numai la o depărtare de câteva sute de pași maidanul acela era mărginit de cimitirul executaților.

Cerul se acoperise de nori negri.

Fulgerările unei furtuni tomnatice despicau întunericul, urmate de bubuitul tunetului.

Deodată răsăriră niște umbre negre.

Un fulger lumină în acel moment locul și acel fulger arătă doi oameni mascați care târau o fată.

Fata era Lili, nefericita logodnică a lui Sanson.

Samulon și Pippin, cei doi monștri ticăloși, au târât-o, după planul lor, până la cimitirul executaților.

Lili, înăbușită de călușul ce i-l vârâse Samulon în gură, atârna aproape leșinată de spaimă în brațele celor doi mizerabili.

Ea nu se mai gândea măcar că o inimă bate undeva în apropierea ei: Enric Sanson, călăul, logodnicul ei.

Samulon își aruncă ochii de fiară în toate părțile împrejurul lui. El căuta, fără îndoială, locul unde să săvârșească sângerosul omor.

Pe timpul acela existau în Franța societăți secrete teribile. Asemenea pacturi se formaseră pentru scopurile cele mai variate. Toate, însă, își acopereau motivele în vălul misterului, iar membrii acestor societăți erau primiți cu tot felul de ceremonii monstruoase.

Cei doi mizerabili o târau cu greu pe frumoasa fecioară, care li se opunea din răsputeri.

— N-am ajuns încă la locul hotărât, Samulon? întrebă Pippin cu glas înăbușit. Fata mi-a amorțit deja brațul. Nu pot s-o târăsc mai departe!

— Ai puțină răbdare, răspunse Samulon pe același ton. În curând o să ajungem lângă zidul cimitirului, sub umbra lui vom săvârși fapta!

Puțin după aceea, monștrii ajunseră cu prada lor lângă zidul cimitirului.

Samulon o trânti pe nenorocita fată cu o brutalitate bestială, în genunchi.

— Culc-o cu totul la pământ, strigă el apoi tovarășului său de infamie. Pune-ți genunchiul pe pieptul ei! Strânge-o de gât, să nu poată țipa!

Pippin se supuse spuselor tovarășului său.

Se repezi asupra fetei îngenunchiate și o apucă cu amândouă mâinile de gât.

— Ține-o bine! murmură Samulon. Îndată vom termina. N-o mai lăsa să țipe! Casa călăului se află în apropiere, știi...

Un fulger despică din nou norii în momentul acesta, și tunetul bubui fioros.

Samulon îngenunchiase acum și el la pământ.

Pippin scoase potirul său de zinc de sub manta și, în același timp, la o nouă scăpărare de fulger, sclipi și cuțitul lung, pe care Samulon îl ținea în mina dreaptă, gata să lovească.

— Taie mai repede! murmură Pippin. Fata se împotrivește cu disperare. Are mai multa putere decât credeam.

Și, într-adevăr, mizerabilul care își pusese genunchiul pe pieptul fetei se clătina deja încoace și încolo.

Nenorocita victimă făcea mișcări disperate, ca să scape din strânsoare. Se zvârcolea pe pământ într-o parte și într-alta.

Frica morții dădea nefericitei puteri uriașe.

Lili trânti deodată la o parte pe amândoi mișeii, își smulse călușul din gură și scoase un țipăt înfiorător.

Dar mizerabilii o stăpâniră din nou.

— Asta a fost cel din urmă al tău țipăt! murmură Samulon, și în același timp mâna criminalului pipăi gâtul fetei și începu să-i desfacă haina.

Lili își dublă sforțările. Din ochii ei fulgerau priviri nebune de spaimă.

Samulon ridică cuțitul în aer. Un nou fulger se oglindi sclipitor în arma mizerabilului.

Dar în același moment, mâna lui Pippin opri brațul lui Samulon.

— Drace, stai, mă! bâlbâi el, oare te-a turbat cu desăvârșire setea de sânge? Nu vezi o lumină?

Speriat, Samulon își lăsă brațul în jos.

— O lumină? Unde... unde? Bâlbâi el cu o voce abia înțeleasă.

— Acolo răspunse Pippin palid de spaimă, și arăta, în același timp, cu o mână spre dreapta.

Samulon proferă o înjurătură furioasă.

Într-adevăr, la o mică depărtare de ei, se legăna o lumină care se apropia din ce în ce mai mult de grupul lor.

Un nou fulger despică aerul. În sclipirea lui, cei doi mizerabili zăriră un om venind spre dânșii. O spaimă nebună îi cuprinse pe cei doi. Fără voie o lăsară pe nenorocita fată. Atunci, deodată, biata fecioară făcu din nou o mișcare violentă. Cu ochii scânteietori de energie se ridică în sus, iar mizerabilii, nepregătiți de această surprindere, deși o știau curajoasă, rămaseră înmărmuriți.

Clipa aceasta atât de scurtă a hotărât totul.

Cu o iuțeală extraordinară își scoase călușul și, prin întunericul nopții, strigă sfâșietor:

— Ajutor! Săriți! Vor să mă omoare!

Mizerabilii, turbând de furie, o amenințară cu înjurăturile cele mai cumplite, și încercară din nou să închidă gura victimei.

Dar strigătul de ajutor al victimei fu auzit.

— Vin! Vin! Se auzi răsunând puternic o voce bărbătească.

Amintita lumină se apropia de dânșii.

Lumina aceasta venea de la o lampă pe care o ținea în mână un bărbat înalt și voinic care se apropia.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el cu un glas răsunător, și se dete iute la o parte. Lumina lămpii căzu asupra celor doi monștri care-și acoperiseră, însă, foarte iute fața cu mantalele, așa că noul venit nu-i putu vedea cine sunt.

— Ce-ți pasă dumitale? scrâșni moș Samulon. Suntem gardieni la o casă de sănătate din care a fugit o nebună și pe care vrem s-o legăm acum pentru a o duce înapoi la institut!

Și vorbind astfel, făcu tovarășului său semn să-i astupe gura victimei.

— Bine, dar cuțitul ăla care strălucește așa de tare, ce rost are? întrebă, cu glas hotărât, noul venit.

— L-am smuls din mina nebunei, astea ucid fără multă vorbă, continuă el cu ton veninos, caută-ți de treabă, domnule, și lasă-ne în pace!

— Nu-mi pare lucru curat, răspunse străinul.

— Atunci, du-te dracului! scrâșni moș Samulon, și cu iuțeala unui tigru se aruncă asupra străinului, scoțând un cuțit. Dar arma se frânse în două, deoarece întâlnise un obiect tare, metalic.

— Prost mai ești! strigă necunoscutul, care îl și apuci de gâtlej pe moș Samulon. Crezi tu că nu m-am pregătit? Ai uitat, se vede, că în vremurile astea tulburi nu umblă nimeni neînarmat! Armura pe care o port sub haină m-a scăpat de cuțitul tău ucigător. Dar acum arată-mi-te în adevărata înfățișare! Cine ești?

Încercă să-l întoarcă pe moș Samulon, ținându-l mereu de ceafă, pentru a face să cadă asupra obrazului său lumina lămpii. În același timp, însă, razele luminară propria sa față.

— *Doamne, Dumnezeule! Călăul din Paris*! Răcni deodată moș Samulon, și cu o iuțeală fără seamăn se aruncă îndărăt, reușind să se ferească de pumnul viguros al vrăjmașului.

— Fugi! Fugi, strigă el tovarășului său. E groaznicul Sanson!

Și o rupse la fugă de-a curmezișul câmpului, urmat de tovarășul său, care se folosise și el de acest prilej pentru a dispare.

În primul moment, călăul vru să-i urmărească, dar se răzgândi, și cu o expresie de nespusă compătimire se întoarse spre nenorocita care zăcea nemișcată.

— Oh, Doamne! N-am venit, oare, prea târziu? Nu o fi murit biata fată? murmură el.

Tocmai în acest moment luna răzbi printre nori, pe când, de departe, tot mai răsunau tunete care se pierdeau în văzduh. Privirea străinului căzu asupra sărmanei nenorocite, care tot mai zăcea nemișcată.

— Dumnezeule! șopti el îngrozit. O spaimă nebună se imprimă pe fața sa. E vis sau realitate? Sunt victima unei halucinații? Lili, scumpa și adorată mea Lili! Strigă el disperat. Tu ești, dulcea și divina mea mireasă? Pe tine te-au omorât mișeii?

Se întrerupse și, plin de disperare, se aplecă asupra nenorocitei.

— Oh, e prea târziu! strigă el atunci cu un glas înăbușit de durere. Lili e moartă. Mizerabilii mi-au ucis mireasa!

— Din nou se aplecă spre nenorocită, trăgând cu urechea, înmărmurit de spaimă...

Capitolul 4 PRINȚESA ȘI CĂLĂUL

Înainte de a continua povestirea noastră, trebuie să facem o scurtă vizită în casa Călăului.

Cât timp Lili stătu la prietena sa Maria, i s-a întâmplat și lui Enric Sanson o aventură foarte ciudată.

După ce se despărți de Lili, Călăul se întoarse acasă. Nimic nu-i prevestea ce surpriză îngrozitoare îl aștepta peste câteva ore. Numai o anumită melancolie se putea citi în ochii săi.

În poarta casei îl întâmpină un om îmbrăcat foarte simplu.

— Te așteaptă o doamnă străină, zise calfa, salutându-l respectuos pe Călău.

— Cum? a venit la mine, ori la sora mea Orfelia? Întrebă Sanson.

— Ba nu, întreabă de dumneata! răspunse calfa de Călău. E îmbrăcată cât se poate de simplu, dar pare a fi din societatea înaltă. Are ceva aristocratic în toate manierele sale și pe lângă asta e de o frumusețe uimitoare. Mi-a spus că trebuie să-ți vorbească numaidecât.

Călăul scoase o exclamație de nemulțumire, merse înainte, trecu pragul și intră într-un salon de așteptare, răcoros și spațios.

În același moment, însă, se și apropie de el o doamnă zveltă, îmbrăcată în negru, făcând un gest rugător. Fața ei era acoperită de un văl negru des, totuși, privirea Călăului putu zări conturul unui chip de o frumusețe îngerească.

Necunoscuta nu-i dădu răgaz să-i pună vreo întrebare privitoare la vizita ei.

— Fie-ți milă de mine! începu ea cu un glas răscolitor. Trebuie să-ți vorbesc. Acordă-mi cinci minute, toată viața mea atârnă de această convorbire.

Expresia severă de pe fața Călăului dispăru. Era tânăr, și femeia care stătea înaintea sa era de o frumusețe fermecătoare. Nu-i putu refuza rugămintea.

Desigur, n-avea de unde să știe cât de amar se va răzbuna slăbiciunea sa față de această femeie!

— Vă rog, intrați, zise el, și o introduse pe necunoscută într-o odaie spațioasă și elegant mobilată. Nimic în această odaie, ca și în toată casa, nu ar fi trădat groaznica meserie a stăpânului, dacă într-un colț sumbru al odăii n-ar fi stat un dulap înalt și lat, de sticlă, în care erau atârnate o sumedenie de cuțite de ghilotină, securi și topoare. Soarele care tocmai apunea, scânteia în lamele acestor arme ucigătoare.

Necunoscuta aruncă o privire îngrozită asupra dulapului cu macabrul său conținut. Pe urmă, însă, întoarse capul hotărâtă:

— Suntem singuri aici, nu ne poate auzi nimeni? șopti ea.

— În casa mea nu există spioni! răspunse Călăul cu demnitate.

În același moment, necunoscuta își dădu la o parte vălul de pe obraz. Fără voie, Enric Sanson făcu un pas înapoi. Nu era pregătit să vadă înaintea sa atâta frumusețe și grație. Era un chip încântător de femeie. Străina era de o frumusețe seducătoare.

Fața-i era foarte palidă. Ochii ei mari și negri trădau pe posesoarea unui amor fierbinte, precum și toate patimile rele ale inimii omenești. Buzele ei erau pline și voluptoase, făcute parcă înadins pentru a fi sărutate, iar prin întredeschiderea lor se vedeau două șiraguri de mărgăritare albe și fermecătoare. Și ca o încoronare superbă a acestui trup neasemuit de frumos, avea un cap de înger încadrat de un păr negru ca abanosul.

Enric Sanson simți cum, la vederea acestei frumuseți seducătoare, inima-i bătea cu putere.

Necunoscuta părea, foarte mulțumită de efectul ce-l făcuse asupra Călăului. Fața ei, care abia cu o clipă mai înainte era serioasă și rugătoare, se înseninase acum într-un zâmbet de bucurie. Se apropie de Călău.

Sanson sorbi ca un halucinat mirosul minunatului parfum pe care-l răspândea necunoscuta. Simțea cum amețește sub puterea privirilor ei.

Aceasta dură câteva secunde. Fără a-și spune ceva, stăteau față în față. Părea că sunt foarte intimi amândoi, că nu i-a unit o simplă întâmplare, că erau sortiți să se întâlnească.

Deodată, trăsăturile tinerei femei se schimbară cu totul, rugătoare, puse mâinile împreunate pe brațul Călăului.

— În numele cerului, te implor: scapă-l pe tatăl meu! Fă ceva și nu lăsa să-i cadă capul sub ghilotină, strigă ea disperată. E unul din oamenii cei mai buni și nobili. Afară de el, nu mai am pe nimeni în lumea asta mare, mi s-a luat totul, mi-ai ucis mirele, l-ai ghilotinat pe fratele meu, vrei oare, acum, să cadă și capul celui mai bun și mai nobil om? A fost un servitor credincios al regelui, cum se poate să fie omorât pentru așa ceva? Cum se poate să fie executat un om care până mai ieri a fost unul dintre cei mai înalți demnitari ai Franței?

Un rânjet dureros flutură pe buzele lui Enric:

— Tare mă tem, că furia poporului, odată dezlănțuită, nu se va opri înaintea nici unei crime. Anul 1791 nu s-a sfârșit încă. Până acum câțiva ani, regele Ludovic al XVI-lea a fost stăpânul absolut și iubit al acestei țări. O presimțire îmi spune că și el va termina pe ghilotină, ca victimă a oarbei furii populare!

Un țipăt înăbușit și disperat scăpă de pe buzele frumoasei femei:

— Scapă-l pe tatăl meu! începu iar să se tânguiască, piară lumea toată, dar tatăl meu nu trebuie să moară! Nici nu știi ce înseamnă pentru mine viața sa. Murind el, nu numai că mă văduvești de inima sa iubitoare, în momentul când cuțitul ghilotinei îi va tăia capul, voi fi pierdut pentru totdeauna o avere de milioane! Fii, deci, milostiv, îndură-te!

— Frumoasă necunoscută, cu durere trebuie să-ți spun că nu te pot ajuta cu nimic! răspunse Sanson cu multă tristețe. Și, de altfel, cum ar fi posibil așa ceva? Nu uita că nu sunt decât executantul sentinței. Nu știu dinainte pe cine voi duce la moarte. Abia în dimineața zilei execuției, mi se predau din închisoare nenorociții, care sunt condamnați să-și piardă capul. Câteodată sunt mulți, alteori puțini, împreună cu calfele mele îi pregătesc pentru ultimul și îngrozitorul drum. Sub conducerea mea sunt duși cu căruța până în Piața Grevei, unde în câteva minute îmi îndeplinesc trista meserie. Un cordon de soldați înconjoară căruțele cu care îi duc la moarte pe nenorociții condamnați. Soldații veghează tot atât de bine asupra mea, ca și asupra osândiților. Prin urmare, frumoasă doamnă, vezi bine, chiar dacă aș vrea, n-aș putea face nimic pentru tatăl dumitale. Dacă a fost sortit azi la moarte de tribunal, atunci numai o minune din cer îl mai poate scăpa! În momentul de față se aplică în Franța, fără milă, pedeapsa capitală. Deja poimâine dimineață capul său va cădea, indiferent dacă e vinovat ori nu!

— Îngrozitor! izbucni tânăra și frumoasa fată. Totuși, trebuie să-l scapi. Nimic nu-mi va părea scump pentru a-ți răsplăti efortul pe care ți-l cer!...

Și în ochii acestei ființe se citea flacăra unei promisiuni din cele mai ademenitoare...

Călăul ridică iar mâinile în semn de neputință. Necunoscuta, însă, nu renunță:

— Sunt prințesa de Barry, zise ea cu un ton majestuos, tatăl meu, ducele de Barry, a fost până de curând favoritul lui Ludovic al XVI-lea al Franței!

Se amăgea crezând că prin aceste cuvinte va trezi bunătatea lui Sanson.

— Ducele de Barry e tatăl dumitale? întrebă el făcând un pas înapoi. Pe fața sa se putea citi o spaimă amestecată cu milă. Ei da, nefericită doamnă, atunci tatăl dumitale e de două ori pierdut! Îmi aduc aminte, azi, chiar a fost condamnat, nu-l mai poate scăpa nici Dumnezeu din cer. Sentința e definitivă. Nici nu știi în ce primejdie te afli însăși dumneata! Mi te-ai încrezut orbește, ei bine, sub acoperișul meu ești tot așa de sigură ca și de ocrotirea lui Dumnezeu, dar nu uit că sunt executorul voinței poporului. La drept vorbind, datoria îmi ordonă să te dau, pe mâna justiției, nu știi, oare, că toți aristocrații sunt puși în afara legii?! Ați fost lipsiți de protecție, adică oricine are dreptul să pună mâna pe voi și să vă execute fără nicio judecată prealabilă!

Nenorocita tremura, cu o privire îndurerată se adresă Călăului:

— O, nu! nu m-am înșelat în privința dumitale! exclamă ea. Ești nobil și bun. Dacă nu aș ști ce groaznică meserie ai, te-aș socoti ca pe unul din cei mai buni cavaleri ai nenorocitului nostru rege. Oh, sunt sigură că ai să mă ajuți, că n-o să mă lași să te rog mult! Viața sa îmi e mai scumpă decât a altor sute și mii. Îți repet, e vorba, aici, de un mare secret, și de acest secret e strâns legată viața sa. Tatăl meu e în stare să pună mâna pe niște comori inestimabile, dacă va muri, vor fi pierdute pentru totdeauna. Aș fi o adevărată cerșetoare! Tot viitorul meu e în joc. Scapă-l, deci, pe tatăl meu! Indiferent cât mă va costa! Voi depune la picioarele dumitale sute de mii de franci!

— Imposibil! exclamă Călăul, și, te rog, isprăvește această conversație care a durat deja prea mult!

Prințesa scoase un țipăt nebun de disperare:

— Nu admiți, oare, nicio îndurare? Ei bine, Enric Sanson, strigă ea, vreau să uit prăpastia fără fund care mă desparte de dumneata. Scapă-l! Ajută-l ca scumpa și neprețuita sa viață să fie cruțată măcar vreo câteva zile, până ce voi putea vorbi cu el. Și pe urmă, ți-o jur pe Dumnezeu! Eu, prințesa de Barry, te voi lua de bărbat.

— Prințesă! exclamă Călăul ametit. Nu putu continua, simțurile sale aveau să-și piardă iar echilibrul. Superba femeie se apropie de el, sorbindu-l cu ochii ei arzători. Buzele ei erau atât de aproape de ale lui, încât respirațiile se întretăiau, iar sânul ei delicat se ridica și cobora într-o agitație care trăda un erotism inimaginabil...

Ochii Călăului se fixară înmărmuriți pe divina frumusețe de lângă el. Tot nu putea crede că această ființă îngerească i s-ar putea dărui cu totul.

— Enric! îi șopti tânăra femeie cu glas melodios și seducător, și-l îmbrățișa cu ambele brațe atât de albe și frumoase. Enric, poți să-mi refuzi ce ți-am cerut?

O tăcere adâncă domnea în odaie. În zadar căuta Călăul să se îmbărbăteze, degeaba încerca să-și spună că era pe cale de a săvârși o nedreptate împotriva miresei sale. Se afla întreg sub farmecul acestei sirene care-l ținea îmbrățișat și a cărei răsuflare fierbinte îi ardea obrazul.

— Enric, repetă femeia cu glas seducător, nu mai sta pe gânduri! Îți jur pe sfântul Dumnezeu, scapă-l pe tatăl meu și voi fi a dumitale cu trup și suflet!

— Prințesă!... Nu știu... nu știu, murmură zăpăcit Sanson.

Închise ochii și simți că nu mai e stăpân pe gândurile sale. Un dor năprasnic îl cuprinse, voia s-o aibe pe această femeie fermecătoare, care i se oferea.

— Odată ce voi afla secretul tatălui meu, voi dispune de multe milioane! Și atunci Enric, vom fugi din Franța, iar acolo, departe, într-o țară scăldată de soare, voi fi a dumitale! Nu voi cunoaște o fericire mai mare decât aceea de a te iubi pe dumneata. Iar gestul pe care îl faci azi de dragul meu, îl voi răsplăti înmiit! Da, tu bărbat frumos și puternic, tu ai învins inima mea mândră! Până azi, nimeni nu s-a putut lăuda cu dragostea prințesei de Barry! Numai ție și de bunăvoie ți se oferă inima și mâna ei! O, Călăule din Paris, mai poți tu șovăi?

Și iar îi înlănțui cu brațele ei moi și calde, și din nou Sanson aspiră parfumul amețitor al buzelor ei. Se aplecă din ce în ce mai aproape de buzele acestea pline și purpurii, și, tot mai amețit, căută să citească în ochii ei ispititori. Cuprinse pătimaș și darnic pe îngereasca femeie în brațele sale. O sărută cu foc pe buzele ei voluptoase și dătătoare de fiori. Și nu văzu privirea mândră, triumfătoare care fulgera din ochii prințesei.

— Ei bine, prințesă... murmură el.

Era tocmai pe punctul de a face un jurământ care te leagă pentru toată viața, de a face chiar și imposibilul, numai să o poată avea această femeie. Deodată, însă, răsări o umbră între el și femeia fermecătoare. Umbra aceasta se întrupă, era fața mișcător de frumoasă, duioasă și inocentă a lui Lili, El vedea ochii ei blânzi și albaștri îndreptați asupra sa, deslușea farmecul unic din vocea ei.

Atunci înțelese că Lili e îngerul său bun și păzitor, că numai pentru dânsa nutrește în adâncul sufletului o dragoste adevărată și sfântă, că farmecul prințesei pe care o întâlnise pentru prima oară în viață nu era decât o pasiune trecătoare.

În același moment, Enric Sanson se și desprinse din brațele ei. Ce nedreptate strigătoare la cer era să săvârșească împotriva credincioasei sale Lili!

— Prințesă, rugămințile dumitale, mă mișcă. Din ceea ce îmi oferi și-mi promiți, înțeleg cât de mult îl iubești pe părintele dumitale. Din toată inima aș vrea să te ajut, chiar dacă nu-ți pot primi jertfa. Pentru că iubesc pe altcineva, continuă el, pe când un zâmbet senin, îi lumină fața atât de serioasă până atunci. Da, iubesc! Urmă el, o fată bună și dulce, care se poate măsura cu dumneata în frumusețe și farmec, e mireasa mea, Lili, mai frumoasă și scumpă decât orice în lumea asta! Ce mă ține drept și-mi dă curaj în lumea asta rea e speranța că, în curând, mă voi căsători cu ea. Ea-i aceea care-mi dă puterea să-mi exercit groaznica mea îndeletnicire.

Pe când el vorbea, ochii Adelei exprimau, rând pe rând, sentimentele cele mai contrarii, între care cel dintâi era acela al vanității rănită de moarte. Cu ochii scânteind de ură, se uită la îndrăznețul care cutezase să-i vorbească în chipul acesta îngrozitor. Pentru că, într-un moment de durere nebună, îi oferi, ca supremă jertfă, mâna ei și acum se vedea disprețuită. O alta cucerise înaintea ei inima acestui om groaznic și puternic! Nici măcar cu prețul dăruirii propriei sale ființe nu putuse obține de la Călău salvarea tatălui ei?

— Iubești pe altcineva!? abia avu ea putere să spună. Ei bine, Enric Sanson, în numele acestei iubiri, te conjur fii îndurător! Blestemul lui Dumnezeu să cadă asupra dumitale și a dragostei voastre, dacă rămâi neînduplecat! Oh, scapă-mi tatăl! Știi prea bine, că nu-ți cer ceva imposibil! În fiecare zi sunt executați atâția oameni, încât e cu neputință de a se stabili perfect identitatea fiecăruia în parte! Ei bine, lasă să moară un altul pentru dânsul. Nu-ți cer altceva decât să-l ții în viață timp de câteva zile, încă, până ce voi putea vorbi cu el. Gândește-te că nu-i ceva atât de extraordinar!... Dacă nu-mi asculți rugămintea. Atunci blestemul lui Dumnezeu să cadă pe capul dumitale! Zise ea scrâșnind din dinți. Dumnezeu să schimbe în rău inima care o iubești mai mult ca orice pe lume! Să fii blestemat și pierdut, condamnat să-ți ucizi mireasa cu același cuțit care va curma firul vieții tatălui meu!

— Oprește-te, exclamă Sanson îngrozit. El devenise palid ca un mort și, în semn de implorare, ridicase ambele mâini spre ea.

În ochii negrii arzători ai prințesei se aprinsese o lumină ciudată, prevestitoare de nenorocire.

— Crede-mă, blestemul meu se va împlini cuvânt cu cuvânt! Spuse ea, făcând un gest energic. Nici dumneata, însă, nu vei scăpa de această teribilă soartă. Gândește-te bine: ori, ori! Dacă nu am puterea de a căpăta mila și îndurarea dumitale, nu-mi lipsește, în schimb, puterea de a te nenoroci! Mai am mulți prieteni și sunt mai tari decât îți închipui! Ah, ce plăcere voi avea s-o găsesc pe mireasa dumitale, vai, când îmi va cădea în mâini! Pe dânsa, pe capul ei, mă voi răzbuna pentru sângele tatălui meu! Da, da, ți-o jur pe toți sfinții din cer!

O secundă îmbrăcă haina unei tăceri absolute.

— Ei bine, zise atunci Sanson, voi face cum dorești. Nu pot să-i salvezi viața tatălui dumitale, dar voi căuta să-i amân execuția, deși comit o mare nedreptate față de alții.

În ochii prințesei se aprinse o privire mândră:

— Te voi răsplăti regește!

Sanson tresări:

— Nu, nu vreau niciun fel de răsplată. Dumneata nu-mi poți da nimic, am tot ce-mi trebuie, mai mult nu-mi doresc. Mai presus de orice avere pământească, o am pe buna și dulcea mea mireasă!

— Când îmi vei comunica dacă încercarea de a amâna execuția a reușit? întrebă prințesa după o scurtă tăcere.

Sanson se gândi câteva clipe, socotind cu glas tare:

— Acum e deja 7 seara. Trebuie să fac numaidecât demersurile necesare. Gardianul închisorii mi-e foarte devotat. Mâine dimineață, tribunalul revoluționar se adună pentru o nouă ședință. Mâine, o mulțime de nenorociți vor fi condamnați la moarte, aceștia vor fi înregistrați abia a treia zi într-un registru, iar după trei zile vor fi executați. Ei bine, voi face ca unul dintre acești nenorociți să intre deja poimâine la apelul nominal, în rândurile celor pregătiți pentru ghilotină, atunci nici nu va mai fi trecut pe listă și va fi executat sub numele ducelui de Barry. Tată dumitale, însă, va rămâne în închisoare. Plină cum este temnița, poate sta acolo opt zile, chiar și mai mult, fără să se observe prezența lui. Ce-i drept, în cele din urmă...

Aici se întrerupse dând din umeri.

— De vreme ce vom câștiga câteva zile, se cheamă că am câștigat totul, murmură prințesa. Atunci, ascultă-mă, tot mai locuiesc în palatul părinților mei, îmi poți trimite, deci, acolo, vești despre toate cele. Dar nu chiar în palat, căci mizerabilii ne-au luat totul, până și dreptul de a trăi. Trebuie să stau ascunsă. Nimeni nu trebuie să bănuiască în mine pe prințesa Barry, altminteri nu mai sunt sigură de viață niciun moment. De aceea locuiesc în apartamentul fostului nostru grădinar. Acest servitor credincios și brav mă dă drept o nepoată a sa venită din provincie.

Pe urmă se apropie iar de Sanson:

— În mâinile dumitale stă soarta tatălui meu, șopti ea cu glas nesigur. Fă ca lucrurile să meargă bine, și te voi răsplăti împărătește. Dar vai de dumneata dacă îndrăznești să-mi înșeli speranța! Groaznic se va abate blestemul meu!

Și zicând acestea, părăsi iute odaia, lăsând în urma ei un foșnet de mătase. Adâncit în gânduri confuze, Călăul se uită după dânsa și murmură:

— Nenorocito! Tare aș vrea să nu te mai văd niciodată!

Dar nu mai era vreme de pierdut. Trebuia să se pună pe treabă dacă, într-adevăr, voia să se țină de vorbă. Dar nehotărârea îl opri numaidecât.

— Înainte de toate, mă voi sfătui cu sora mea Orfelia, murmură el. Ea are darul profeției. E atât de frumoasă și cuminte. Desigur, Orfelia va găsi pentru mine o ieșire bună și mântuitoare.

Fără a se mai gândi mult, părăsi odaia.

Capitolul 5 OGLINDA FERMECATĂ A ORFELIEI

Părăsind odaia și închizând ușa, Enric își îndoi iuțeala pașilor.

Trecu printr-un coridor lung și urcă o scară îngustă, înaintea unei uși joase și armată cu fier, se opri și bătu încet.

Un *„intră!”* zgârietor la ureche se auzi dinăuntru. Călăul din Paris deschise ușa. Intră într-o odaie aranjată în chip de bisericuță mică. Un pitic pipernicit și urât fără seamăn zăcea întins pe prag, cu niște ochi răutăcioși și ironici se uită la stăpânul venit.

— Unde-i sora mea Orfelia? întrebă Sanson.

Piticul nu se mișca. Numai cu ochii arăta spre peretele din fund al odăii.

— Se uită acolo, în oglinda fermecată, răspunse el cu un glas antipatic.

Sanson își întoarse privirea în spre locul indicat.

În odaie domnea un clar-obscur mistic. Iar în fund ardea un foc, și aburi ametitori se ridicau spre plafon răspândind o ceață deasă prin toată odaia.

Cu greu, numai, Enric Sanson putea respira în atmosfera asta ciudată.

— Îți mulțumesc, Perkeo! răspunse el și se apropie iute de focul care ardea într-o tavă adâncă de fier. În acest timp, ochii săi se obișnuiră cu întunericul din odaie.

În spatele focului stătea culcată, pe perne de puf, o femeie tânără și frumoasă, al cărei păr negru, des și strălucitor era despletit și o acoperea peste tot cu valurile sale. Un veșmânt larg, oriental, din mătase scumpă și rară învelea trupul zvelt și delicat al acestei fete, care părea a avea abia douăzeci de ani.

Ea se ridică și se înclină înaintea fratelui ei, pe urmă își aruncă ochii prin odaia împodobită în mod fantastic.

— Bine ai venit, scumpe Enric! zise frumoasa și strania fată cu glas dulce și simpatic. Ce te aduce în laboratorul meu de vrăjitoare?

Călăul se aplecă și își sărută surioara pe frunte.

— Vreau să primesc un sfat de la deșteapta mea soră Orfelia. Tocmai acum a plecat de la mine o doamnă care...

— Știu! îl întrerupse sora sa, care se culcă iar pe pernele ei. Am văzut totul în oglinda fermecată...

Și arătă cu mâna drept înaintea ei.

Cu o expresie de adânc respect, Sanson se uită la o oglindă de metal împodobită cu trandafiri. Suprafața foarte fin șlefuită, atrase privirea lui.

Flacăra din tava de fier împrejmuia oglinda cu aburi din cei mai deși.

— Perkeo! strigă Orfelia, mai aranjează focul!

Glasul ei căpătase un alt timbru, solemn. Supus și ascultător ca un câine, piticul se apropie și înteți focul, răspândi apoi asupra sa o pulbere albă, și imediat răsăriră din flăcări niște aburi de un alb transparent.

Suprafața lucie a oglinzii începu să prindă viața, chipuri ciudate se arătară pe dânsa. Sanson stătea înmărmurit și-și ținea răsuflarea. Orfelia se ridică și făcând un gest de conjurare, întinse mâna dreaptă spre oglindă.

— Femeia care a fost la tine adineauri e prințesa de Barry! spuse ea cu glas solemn. Te implora pentru viața tatălui ei. Poți s-o salvezi, dar numai în schimbul unui preț nespus de mare. Dar, nu! Totuși e zadarnică toată osteneala ta! Adăugă ea imediat. Umbrele morții plutesc deja asupra capului victimei încă înainte de a trece ziua de mâine, capul său va cădea. Cu toate astea, să primești cererea prințesei... Vai de mine, ce văd?! se întrerupse deodată Orfelia în profeția ei. Prințesa se preface într-un șarpe. Flăcări

pustiitoare țâșnesc din gura larg deschisă și veninoasă a monstrului. Șarpele acesta amenință fericirea vieții tale atât de dulce, vai de tine, vai, frate dragă! Numai deșteptăciunea ta te poate scăpa de îngrozitoarea soartă ce te așteaptă! Păzește-o bine pe Lili. Mireasa ta mult iubită și adorată! În loc de a vă uni viața în altarul bisericii, vă veți cununa prin moarte pe eșafod. Văd nenorociri înspăimântătoare... mereu curge sânge și iar sânge... nu mai văd nimic acum!...

Istovită, căzu iar pe perne și închise ochii.

Sanson stătea zdrobit.

— Surioară dragă, mi-ai prezis lucruri groaznice, murmură el. Vorba ta a fost obscură. Spune-mi...

Dar sora sa dădu din cap.

— Mi-este dat să văd viitorul. Dar deodată mi se încețoșează privirea și atunci redevin o fată tânără și naivă ca toate prietenele mele, murmură ea. Tu, omul inteligent și superb, tu vei ști mai bine ca oricine ce ai de făcut. Du-te, fii deștept ca șarpele, păzește-te pe tine și păzește viața scumpei tale mirese de o înspăimântătoare nenorocire.

Adânc emoționat, călăul părăsi odaia surioarei sale. Tocmai voia să se mai întoarcă odată la dânsa, când deodată se sperie de ce auzea. Dumnezeule mare! Țipătul de moarte al unei femei ajunse până la urechile sale. Sanson își ține respirația și ascultă. Nu, nu se înșela! Țipătul după ajutor răsuna iar jalnic sfâșietor. Călăului i se părea chiar că-și aude propriul său nume. Atunci nu mai stătu pe gânduri, cât putu de iute își luă mantaua și pălăria, băgă în buzunar două pistoale și plecă pe stradă...

... Cititorul știe, deja, ce întâlnire îngrozitoare a avut Sanson!...

Capitolul 6 MIREASA CĂLĂULUI

Să ne întoarcem acum la momentul în care Enric recunoscu în fata salvată de el din mâna asasinilor, pe însăși mireasa sa...

Aplecat asupra corpului ei nemișcat. Călăul ascultă cu o atenție încordată timp de mai multe secunde. Era convins că Lili murise! „Nu mai încape îndoială, își zicea el, că asasinii și-au săvârșit opera!”

Deodată, însă, Sanson scoase un strigăt de bucurie.

— Trăiește, trăiește! exclamă el; își revine în simțiri, n-a fost decât un leșin. O, Dumnezeule mare și bun, cât de mult îți mulțumesc!

Într-adevăr, frumoasa fecioară începu să se miște și deschise ochii. Un tremur înfiorat îi străbătu obrazul.

— Doamne, unde sunt?

— Ești în afară de orice primejdie, ai scăpat de moarte, dragă Lili! spuse Enric.

— Cine-mi spune pe nume? Ce glas aud? Zise Lili încet și se uită în jurul ei foarte mirată. „Doamne, oare n-am murit? Nu m-au lichidat acei monștri înspăimântători?

— Nu, dragă Lili, ai scăpat, a fost o adevărată minune a cerului că ți-am auzit strigătele de ajutor! Nu mă recunoști? Sunt eu, Enric, mirele tău!

— Enric, tu? Tu?!...

Uimită cu desăvârșire, Lili se uită la acela care îngenunchease înaintea ei și o îmbrățișa cu căldură. Abia acum părea că-și recapătă toată cunoștința.

Rușinată, căută să-și aranjeze hainele care fuseseră sfâșiate, pe alocuri, de asasini.

Pe urmă, se ridică de jos, cu ajutorul lui Enric.

Luna lumina acum întregul câmp. La orizont se arăta sumbrul ocean de case al Parisului. Tânăra fată privi înfiorată:

— Dumnezeule! acolo e locuința Călăului! Zise ea arătând cu mâna spre casa singuratică, deschisă din toate părțile. Și aici... aici e cimitirul ghilotinaților!

Lili nu observă dureroasa tresărire a iubitului ei.

— Dragă Enric, cum ai ajuns tocmai aici? întrebă ea. E o adevărată minune! Cum ai nimerit, tu, gentilom tânăr și mândru, în vecinătatea casei blestematului de călău?

Enric tremura. O îmbrățișă deodată pe tânăra fată, care se rezema de el:

— Spune-mi, Lili, îți este frică de Călău?

— Cum poți întreba una ca asta?! murmură tânăra fată.

— Nu cumva ai auzit ce și-au spus monștrii aceia?

— Nu știu, nu-mi amintesc nimic, răspunse tânăra fată, uitându-se la el mirată. Am simțit cuțitul la gât și m-am deșteptat abia când tu erai îngenunchiat lângă mine. Mi s-a părut că am coborât din cer.

— Lăudat fie Domnul! murmură tânărul îmbrățișând-o iar pe Lili.

— Dar de ce nu-mi explici tortul? îl întrebă ea cu glas slab.

— Nu acum și nu aici! nu e momentul pentru așa ceva... S-au întâmplat multe lucruri extraordinare! Murmură Sanson. Iubito, tremuri de emoție, lasă-mă să te conduc acasă!

Ea îl ascultă fără șovăire și se rezemă de brațul său, pășeau amândoi foarte încet. Ajunseră în dreptul grădinii în care se afla locuința Călăului.

Fără voie, brațul lui Enric începu să tremure; părea că vrea să spună ceva iubitei sale. Și chiar îi veni în minte o idee:

— Ai destulă putere să mergi înainte fără teamă? Sau să cer, poate, ajutor în casa asta?

O spaimă cumplită răvăși chipul fetei:

— Ajutor din casa călăului? Enric, cum te poți gândi? Hai să mergem, mă simt foarte bine. Nu-mi mai e frică.

Se desprinse din brațul lui și alergă iute înainte. Enric trebuia să-și dea destulă osteneală pentru a ajunge lângă dânsa.

— O, Lili, dacă ai ști ce grea mi-e inima! murmură Călăul cu glas înăbușit.

Lili îl privi, înduioșată, sărmana fată credea că Enric, e neliniștit numai din cauza ei, nu bănuia ce taină cumplită îi ascundea iubitul său.

Enric o însoți până la capătul străzii pe care se afla locuința armurierului Miranda, aici, cei doi îndrăgostiți se despărțiră...

... „Dacă ai ști, Lili, ce am eu pe inimă! Dacă ai ști că omul pe care-l iubești atâta și în care te încrezi atât de mult e unul și același cu Călăul Parisului, care-ți inspiră atâta groază...”

Dar Lili era acum prea departe pentru a-l mai auzi... Enric se întrerupse și aruncă spre cer o privire îndurerată. Pe urmă se întoarse și porni spre închisoare...

Capitolul 7 BANDA PACTULUI DE SÂNGE

Când Enric Sanson ajunse acasă, ceasurile publice anunțau ora zece din noapte.

Nu se simțea nicio mișcare în casa Călăului, părea că totul doarme. Dar când Sanson intră în curtea locuinței sale, atunci îi ieși în cale prima calfă, unul căruia îi zicea Nicolas, un bărbat voinic, ca de vreo cincizeci de ani, cu o înfățișare serioasă.

Cu o lampă în mină, Nicolas părea că așteptase de mult întoarcerea stăpânului său. Îl salută pe Călău cu mult respect învăluindu-l cu o privire plină de iubire și devotament orb. Pe Enric îl purtase de copil în brațe, de mai bine de treizeci de ani se afla în serviciul familiei Călăului. Îl iubea atât de mult pe Enric Sanson și pe sora sa Orfelia, de parcă ar fi fost proprii săi copii.

Enric întinse mina prietenos servitorului și îl măsură cu o privire întrebătoare:

— Îmi aduci ceva știri, nu-i așa? Citesc în ochii tăi... Nicolas dădu din cap:

— Da, domnule Sanson. Am făcut, precum mi-ai poruncit.

— Și-ai reușit? întrebă Călăul cu vie curiozitate.

— Nenorocitul acela pe care a trebuit să-l executăm săptămâna trecută a spus adevărul! raportă Nicolas.

— Așadar, există, într-adevăr, în Paris, o bandă care poartă numele de, *banda pactului de sânge?* continuă Călăul.

Nicolas făcu iar un semn afirmativ:

— Am izbutit să aflu totul. *Banda pactului de sânge* e o grupare secretă care urmărește scopurile cele mai îngrozitoare. Nimeni nu-i cunoaște pe membrii care o compun, dar se spune că toți aceștia au săvârșit acele crime odioase care de un an încoace, înspăimântă Parisul. Pe lângă asta, se mai spune, că banda vrea să răstoarne republica, pentru a întrona în capul statului o groaznică domnie teroristă.

În ochii Călăului se aprinse o scânteie de furie.

— Dacă-i așa, atunci ar fi o acțiune patriotică să descoperim țițele acestei scârboase asociații! murmură Sanson. Dar continuă, te rog. Știi unde își ține ședințele nocturne societatea asta secretă?

— Da, stăpâne! în toate săptămânile se întrunesc odată, în timpul nopții, într-o odaie tainică a Palatului de vară al ducelui de Barry.

Enric scoase o exclamație de adâncă surprindere!

— Nicolas, știi bine că așa este?

— Da, stăpâne, știu mai mult! continuă Nicolas. Am izbutit să aflu cuvintele de ordine, parolele cu care se poate intra la ședințele asociației. Când m-ați însărcinat cu cercetările acestea, credeam că v-am ghicit intențiile. Desigur, vreți să vă convingeți personal de misterele asociației pactului de sânge. Așadar, ascultă, stăpâne am izbutit să transmit bandei vestea că un pretins conte al regatului Spaniei, un anume conte Castello, vrea să intre și el în această asociație. Desigur că nici nu există un astfel de conte. Dar marele șef al bandei crede în basmul acesta. Informatorul meu mi-a comunicat nu numai că

asociația îl așteaptă pe contele Castello, dar mi s-a anunțat și parola care asigură intrarea unui membru.

Enric strânse cu căldură mâinile lui Nicolas și respiră adânc:

— Și când e apropiata adunare a fraților noștri de sânge în Palatul de vară îl ducelui de Barry?

— Astă seară, la miezul nopții! răspunse apăsat Nicolas. Se aplecă la urechea lui Enric și-i mai șopti ceva...

— Foarte bine, îți mulțumesc! Și acum, culcă-te, voi închide singur casa.

Porunci lui Nicolas, să aprindă o lampă care se afla pe o masă din coridor.

Pe urmă, Enric rămase nemișcat, până când Nicolas se depărtă.

Enric Sanson tot mai stătea singur pe coridor. Luminarea din mâna sa făcea ca umbra figurii să apară de o mărime spectrală pe peretele din față.

O liniște adâncă și aproape lugubră domnea în toată casa.

Sanson se uită în jurul său, era răvășit de gânduri. Șopti:

— Să mă pun pe treabă! murmură el în sfârșit.

Plecând mai trecu pe la ușa care ducea la odaia sa de culcare. Deși era deja atât de târziu, se coborî în pivnița casei. Nu-i trebuiau chei pentru deschiderea diferitelor uși prin care avea să treacă.

Cum ajungea înaintea unei uși, care-i împiedica drumul, apăsa mâna pe ea și, ca prin minune, aceasta se deschidea de la sine, fără a face cel mai mic zgomot. De fapt, fiecare ușă avea un mecanism ciudat, cunoscut, numai celui inițiat, aceasta făcea să fie inutil orice zăvor, orice lacăt.

Ajungea să atingi resortul nevăzut, pentru ca ușa să se deschidă imediat. Enric Sanson trecuse deja prin nenumărate încăperi ale pivniței. Deoparte și de alta se aflau butoaie pline cu vin, mărturie palpabilă a bogăției proprietarului.

În cele din urmă, Sanson ajunse la capătul pivniței, un zid gros părea să-l împiedice să meargă înainte.

Deodată, zidul acesta, atât de solid în aparență se desfăcu din mijloc. Zăngănitul lanțurilor crescu și continuă, până ce se formă în zid o spărtură atât de largă încât un om voinic se putea strecura pe acolo.

Enric Sanson dispăru prin spărtura zidului. Lumânarea lumina o încăpere îngustă și fără ferestre, dar aranjată destul de comod. Numai umezeala de pe pereți trăda aici o încăpere subterană, încolo, odaia asta era aranjată cât se poate de bine și de plăcut. În mijlocul acestei odăi secrete, chiar sub candelabru, stătea o masă de toaletă foarte elegantă, de pe care nu lipsea nimic.

Erau fel de fel de pudre, sulimanuri și o mulțime de instrumente mici și elegante de care se servesc cei din lumea mare pentru a-și înfrumusețea înfățișarea.

Imediat ce intră în încăpere, Sanson închise printr-o simplă mișcare zidul deschis. Pe urmă, aprinse luminările din candelabru.

O lumină orbitoare se răspândi prin salonașul în care nimic nu se mișca, se observa numai picurarea apei de pe pereții umezi.

Enric Sanson deschise un dulap în care era un sortiment întreg de haine. Mâna Călăului pipăi pe rând feluritele haine îngrămădite acolo, și, în sfârșit, găsi ce căuta.

Scoase un costum de atlas negru, simplu dar elegant, așa cum purtau pe atunci tinerii nobili.

În același timp mai scoase din dulap o manta neagră, apoi închise dulapul.

Și cum se lepăda de hainele obișnuite, începu o operație foarte activă și stranie. Luă dintr-o sticluță câteva picături ale unui lichid cam negricios, cu care se frecă pe ceafă și pe obraz. Imediat îi dispăru culoarea trandafirie și făcu loc unui ten brun-murdar, caracteristic meridionalilor.

Același, lucru îl făcu, apoi, și cu mâinile, care căpătară imediat o culoare foarte brună. Acum, Călăul luă un suliman pe care-l încălzi la luminare, și-l trecu încet peste sprâncene, și acestea luară o formă deasă și neagră. După ce-și înnegri și genele, făcu în jurul lor o dungă neagră foarte fină, aproape imperceptibilă. Astfel, ochii săi căpătară o expresie cu totul diferită.

Deodată, deschise un sertar al mesei de toaletă, în care se aflau o mulțime de peruci, își alese una și și-o puse pe cap acoperind perfect părul său buclat și scurt.

Acum era cu totul schimbat. Nimeni, nimeni în lumea asta nu l-ar fi putut recunoaște! În plus, Sanson scoase dintr-un alt sertar o barbă scurtă și neagră pe care și-o așeză cu atâta precizie pe obraji și bărbie încât nici ochiul cel mai experimentat și bănuitor n-ar fi fost în stare să deosebească barba asta de una naturală. Apoi, Sanson își mai înnegri foarte tare și mustăcioara sa delicată și-o răsuci, și începu să se îmbrace.

După zece minute, stătea îmbrăcat în costumul unui tânăr nobil.

Puse în buzunare armele pe care le scosese din vechile haine și privi gânditor emblema roșie ca sângele, care era aranjată pe jiletcă, tocmai în dreptul pieptului. Emblema asta reprezenta o cupă și era brodată cu mătase, și când Enric Sanson se înveli cu mantaua cea neagră, lumina candelabrului căzu pe o altă asemenea emblemă, care dispăru, însă, în cutele mantalei. El aflase de la Nicolas toate amănuntele despre felul de a se îmbrăca al fraților de sânge, ca să-i numim așa, iar prin garderoba sa cea bogată se găseau, firește, și astfel de veșminte.

Trecând apoi la un scrin, Sanson își alese o beretă împodobită cu multe pene și și-o îndesă pe frunte.

După care părăsi odaia tot atât de încet precum venise, stingând mai întâi, lumânările.

În casă, domnea aceeași tăcere mormântală. Fără cel mai mic zgomot, Sanson părăsi casa.

Trecu prin curte, spre grajd, acolo se aflau niște cai minunați, dintre care își alese unul, deși travestit părea că tânărul a fost recunoscut de animal.

Călăul traversă mai întâi un șes monoton, pustiu, pe urmă intră într-o pădure. Sanson călări în galop preț de o jumătate de oră, deodată pădurea se isprăvi. Scăldat în razele lunii apăru un mândru castel de nobili, spre el se îndrepta acum călărețul. În același moment se auziră clopotele ceasornicelor din Paris, era miezul nopții.

Un impunător grilaj de fier închidea de jur-împrejur o grădină ce semăna a parc, despărțind măreața clădire de lumea de afară.

Enric Sanson cunoștea perfect aceste locuri. Se îndreptă spre poarta de fier, în același moment în care calul voia să intre în parc, de lângă un copac se dezlipi o umbră neagră, care se afla pe partea dreaptă a drumului, puse mâna pe frâu și calul, speriat, se ridică în două picioare. Călăul, însă, nu-și pierdu sângele rece și rămase în șa.

Fără a clipi, fixă pe necunoscutul care agita amenințător gura unui pistol cu două focuri.

— Lozinca! strigă necunoscutul cu glas lugubru.

— *„Moarte tiranilor” răspunse călăul.*

— Parola! strigă iar necunoscutul amenințător.

— *„Toți pentru unul și unul pentru toți!” Necunoscutul retrase pistolul.*

— Trecerea e liberă! zise el, și făcu un pas înapoi. Trăiască *pactul de sânge!*

— Trăiască *pactul de sânge*! răspunse călăul pe același ton.

— Ah, acum te recunosc! zise străinul. Tu ești contele Castello din Spania, nu-i așa? Ești ambasadorul guvernului spaniol...

— Eu sunt! răspunse Sanson într-o franceză stricată. Dorea să treacă, probabil, drept un străin care nu stăpânește limba franceză decât la modul aproximativ.

— Vii cam târziu, toți sunt deja adunați, spuse celălalt. Noi credeam că n-ai să mai vii.

— Oare nu mi-am anunțat intrarea în *banda pactului de sânge?* răspunse Călăul.

— Conte Castello! replică străinul, cu glas adânc și sever, mai ai vreme să te retragi! Te previn! Mai bine renunță să devii unul de-ai noștri! Încercarea care te așteaptă e groaznică! Vai ție dacă vei ezita măcar odată, atunci vei fi pierdut! Soarta ta va fi o moarte imediată!

— Nu mai insista degeaba, hotărârea mea e irevocabilă! Răspunse Enric Sanson cu o voce hotărâtă.

— Pe cinstea mea de conte, am să ascult de toate poruncile Marelui Șef! Frate, lasă-mi drumul liber te rog pentru ultima oară!

Atunci necunoscutul se dădu la o parte și lăsă poarta liberă.

— Conte Castello, fii bine-venit în mijlocul nostru!

Enric Sanson se simți împins înainte. Pipăi cu picioarele și simți că înaintea lui se deschise o scară care ducea în jos.

Călăului i se părea că se duce nesfârșit în jos, pe urmă, se ridică iar. Ba luând-o la dreapta, ba la stânga, i se părea că merge într-un cerc, învârtindu-se în loc.

De jur-împrejur domnea o atmosferă apăsătoare, care împovăra sufletul lui Sanson.

Orbit, Enric Sanson închise ochii o secundă. Se afla într-o încăpere foarte mare, probabil subterană. Candelabre fixate de pereți radiau o lumină aproape supranaturală.

Vreo treizeci de bărbați, îmbrăcați toți cu mantale negre cu emblema cupei roșii, ca a lui Sanson, ședeau în semicerc. Toți purtau jumătăți de măști negre pe obraz, în fața lor, pe un fotoliu roșu, ședea un singur om. Acesta eră, de asemenea, mascat în negru, dar pe mantaua, sa erau trei cupe, semn că acesta era mai mare peste toți.

Înaintea fotoliului, în formă de tron al necunoscutului, se afla un trunchi de măcelar, pe care zăceau un topor sclipitor și un pocal de argint.

— Conte Castello, apropie-te! spuse președintele, care părea să-și dea osteneala să facă glasul său mai profund, ceea ce, însă, nu-i reușea.

— Vrei să fii primit în *banda pactului de sânge?* întrebă iar președintele.

Enric Sanson făcu un semn afirmativ și înfruntă cu sânge rece privirea fulgerătoare și antipatică care-l iscodea prin masca neagră:

— Cine ești tu, cel care-mi pune întrebarea asta?

— Sunt Marele Șef al *fraților de sânge,* răsună răspunsul. Persiști în dorința de a fi primit în asociația noastră?

— Da, zise Enric Sanson.

— Voi, martori de sânge, veniți încoace! înconjurați-l pe acest om! Porunci Marele Șef.

Imediat se desprinseră din semicerc patru figuri.

Două dintre ele se postară la dreapta și două la stânga lui Enric Sanson.

Toți scoaseră din mantalele lor pumnale strălucitoare, ale căror vârfuri le îndreptară amenințător spre pieptul și gâtul Călăului.

Capitolul 8 CONTELE DE CASTELLO

O tăcere adâncă și prelungită se lăsă în încăperea spațioasă. Toți asistenții se ridicară de pe locurile lor. Scoaseră și ei, din mantalele brodate cu emblema roșie, pumnale strălucitoare.

Dar Enric Sanson era de un curaj fără seamăn. Niciun mușchi de pe fața sa nu tresări, fața lui rămase nemișcată ca o stâncă.

— Să știi, începu Marele Șef cu glasul său înăbușit, să știi, conte Castello, că asociația noastră e atotputernică! Știm totul, aflăm totul, nimeni nu se poate ascunde de noi pentru a scăpa de pedeapsă. Trebuie să ne juri ascultare eternă și statornică, trebuie să execuți fără ezitare tot ce-ți vor porunci mai-marii ei. Nu trebuie să obiectezi niciodată nimic, cea mai mica nesupunere va fi pedepsită cu moartea! Uită-te bine la butucul ăsta de măcel, continuă el cu glas înspăimântător, îndrăznețul care cutează să se opună voinței noastre își lasă capul aici.

Arătă, apoi, spre paharul de argint care se afla pe masa din fața Călăului. Vocea căpătă un sunet înfiorător.

— Vom turna o băutură foarte costisitoare, urmă Marele Șef. Prin sânge suntem legați, sânge curge prin vinele noastre, tovarăși de sânge ne numim, cu sânge omenesc îți vei uda buzele, pentru a întări jurământul tău!

— Aduceți pe cei doi agenți ai tovărășiei înaintea noastră, porunci Șeful, îndată se iviră două ființe învelite în mantale negre.

Sanson tresări îngrozit. Nu mai încăpea nicio îndoială! Recunoscu, în unul din ei, pe Samulon, cu care puțin mai devreme se luptase și care-l recunoscu ca fiind Călăul din Paris.

— Apropiați-vă! strigă Șeful. Împlinit-ați porunca mea? Ați procurat băutura pe care am cerut-o? Sânge de om curat, neatins?

Moș Samulon căzu rugător în genunchi:

— Îndurare! exclamă el. Vă jur pe Dumnezeu că a fost imposibil să vă facem pe voie!...

— Imposibil? răcni Șeful cu voce tunătoare. Spuneți, cum ați îndrăznit să nu vă supuneți voinței mele?

Veni rândul tovarășului lui Samulon. El povesti întâmplarea deja cunoscută nouă. Un strigăt de mânie izbucni din gurile asistenților, când omul isprăvi istorisirea.

— Enric Sanson, Călăul din Paris, a fost acela care v-a răpit victima în ultimul moment? scrâșni Șeful. Bine, bine, îl vom găsi!

— Vai de el, vai! urlă cercul asistenților.

O sudoare rece invadă fruntea Călăului. Pentru a doua oară, simți că-l pândește un pericol nespus de mare.

— Nu avem timp să zăbovim acum, murmură șeful, primirea ceremonioasă a noului nostru tovarăș nu poate fi amânată!

El înconjură toată Adunarea cu o privire cercetătoare, își opri privirea asupra lui Sanson.

— Aproprie-te!

Și atinse cupa de pe masa din fața Călăului. Își suflecă mâneca brațului drept înainte ca Sanson să-i ghicească intenția, șeful își tăie cu cuțitul o venă. O stropitură fină de sânge țâșni în pahar. Cuprins de o slăbiciune de moment. Marele șef se dădu înapoi câțiva pași. Dar cei de față îi săriră în ajutor. Unul din el îi luă cupa din mână, iar un altul îi legă rana mică, neînsemnată.

La ezitarea lui, însă, se întâmplă ceva neașteptat. Marele Șef își scăpă masca pe jos, printr-o mișcare neîndemânatică.

Enric Sanson privi îngrozit o față binecunoscută, de o culoare cadaverică. Doamne, Dumnezeule! Acum își explică de ce vocea acestuia îi părea atât de știută, Marele Șef al fraților de sânge nu era altul decât Procurorul din Paris Fouquier-Tinville, așa se numea acest monstru setos de sânge care a rămas un personaj de groază în istorie și se afla în fața Călăului din Paris!

Îndată după căderea măștii, Marele Șef se repezi la Enric Sanson. Obrazul său urât, scârbos se acoperi de zbârcituri de mânie. Îl privi pe Sanson cu ochi fulgerători:

— Mă cunoști, oare, Conte Castello? strigă el cu voce îngrozitoare. În același moment îndreptase spre gâtul Călăului vârful cuțitului pătat de sânge. Enric Sanson știa că viața lui atârna, acum, de un fir de păr...

— Nu! spuse el cu voce hotărâtă, nu te cunosc!

— Nu mă cunoști!? murmură el. Ciudat! Glasul tău mi-e cunoscut, l-am auzit de mai multe ori! Într-adevăr nu mă cunoști? Întrebă el încă odată. Nu știi cine sunt eu în viața de toate zilele?

— Nu!

— Jură! strigă Șeful. Jură pe ce ai mai scump în lumea asta, că nu mă cunoști!

— Jur! tună Enric Sanson, care simțea lămurit că numai o hotărâre neclintită îl mai poate salva.

— Bine, bine! exclamă Șeful. Conte Castello, să știi că numai de-ai fi clipit din ochi, te-aș fi străpuns ca pe O fiară sălbatică! Dar bagă de seamă dacă întâmplarea ți-a arătat obrazul Marelui Șef al legăturii noastre. Băgați cu toții de seamă, zise el adresându-se celorlalți, voi, care pân-acum nu m-ați văzut cum sunt în realitate, vai de voi dacă ne-om întâlni vreodată, în viața de toate zilele. Și de-ți îndrăzni să-mi aduceți aminte de momentul acesta! În calitate de Șef al vostru vă ordon: uitați ce ați văzut!

— Făgăduim! murmurară cu respect frații de sânge așezându-se din nou pe scaunele lor.

În timpul ăsta, Marele Șef își puse iar masca pe obraz. Apoi, întinse cupa lui Enric Sanson.

— Apropie cupa de buzele tale! Bea din conținutul ei!

O scârbă infinită îl cuprinse pe Sanson. Dar își aduse aminte că nesupunerea e egală cu moartea și-și udă buzele cu groază. Șeful zâmbi cu satisfacție.

— Jură! începu el cu o voce apăsată.

Pe urmă rosti groaznica formulă a jurământului.

Cu vocea hotărâtă Enric Sanson repetă jurământul.

— Dă-mi mâna, zise șeful, să te salut ca pe un frate desăvârșit al comunității noastre.

În același timp, șeful făcu semn unui servitor.

Acesta aduse îndată, pe o pernă de catifea, o mască neagră.

— Pune-ți masca asta! porunci Marele Șef, de azi înainte, conte Castello, la toate adunările noastre nocturne, va trebui să te prezinți mascat. Nimeni, în afara celor din jurul tău nu trebuie să știe cine ești!

Un moment se făcu tăcere. Enric Sanson își fixă masca pe obraz. În timpul acesta, Șeful se urcă iar pe tronul său și strigă:

— Răzbunare! Groaznică răzbunare contra acelui nenorocit care a îndrăznit să se împotrivească voinței noastre! Frați de sânge, încredințez judecății voastre pe Enric Sanson, Călăul! După cum ați auzit, el i-a împiedicat pe cei doi trimiși ai pactului nostru să îndeplinească porunca dată de mine. Ce merită acest Enric Sanson? Spuneți voi!

— Moartea! Moartea! Moartea! Strigară toți în cor.

Și Enric Sanson, asemenea celorlalți, exclamă și el acest cuvânt sinistru.

— Fie, deci! Așadar, îl condamn pe Călăul din Paris, pe numitul Enric Sanson, la moarte! rosti Șeful cu voce apăsată, în timp ce ridică cu sfințenie mâinile în sus. E liber ca o pasăre! Fiecare din voi e dator să-l omoare, *unde* poate și *când* poate!

Deodată, însă, bătu cineva la ușă. Apăru un servitor.

— Orizontul îndepărtat anunță zorii zilei. Voi, frați de sânge, e vremea să plecați fără a fi recunoscuți!

Marele Șef se ridică și plecă grăbit. În urma lui se sculară și plecară și ceilalți...

Capitolul 9 ÎN VIZUINA LEULUI

Enric Sanson nu voia să plece împreună cu ceilalți. Tocmai de aceea porni intenționat mai încet. Așa că primii plecați ajunseră deja la sfârșitul coridorului care dădea în stradă, pe când Călăul era încă la începutul său.

Enric Sanson era un bărbat foarte curajos. Numai din această cauză îndrăznise să intre în vizuina leului...

Călăul era, însă, un partizan desăvârșit al republicii, chiar dacă uneori compătimea soarta crudă a regelui și a familiei sale.

După ce aflase că mireasa lui iubită era să cadă pradă setei de sânge, nu mai cunoștea nicio liniște. Jurământul pe care-l făcuse mai devreme nu însemna nimic pentru el. Dumnezeu nu putea accepta niște cuvinte ca acelea pentru niște scopuri atât de mârșave!

Un gang întunecos se deschidea în stânga lui.

Enric Sanson își pregăti armele. Era hotărât să dezlege misterele sinistre ale comunității enigmatice. O singură privire îi fu de-ajuns să înțeleagă că se afla în gangurile vechiului castel al ducelui de Barry.

Enric Sanson porni după ce se convinse că nimeni, absolut nimeni n-a observat pătrunderea lui.

Dar nu băgă de seamă că într-o nișă stătea o ființă mascată de umbră, care acum își schimba locul. Ca un șarpe aluneca Marele Șef al fraternității, căci el era acela care se ascunsese în gangul întunecos!

„Nu l-am crezut de la început!" murmură el. „Vocea lui mi-era atât de cunoscută! Ciudat! Pe lângă asta, are o figură pe care am întâlnit-o de atâtea ori, sunt sigur că s-a strecurat sub un nume fals. Păzește-te, *«conte Castello»,* oricine ai fi tu! Nu e ușor să pleci viu din clădirea asta, dacă eu vreau altfel. Acum n-am vreme să mă socotesc cu tine și să aflu, în sfârșit, cine ești..." Deodată, se auzi un uruit și un zăngănit. Înainte de a putea să înțeleagă ce înseamnă acest zgomot, Enric Sanson simți cum îi fug scândurile de sub picioare.

Și dispăru în adâncuri!...

Scoase un strigăt de groază.

Capitolul 10 ÎN CASA ARMURIERULUI

Să ne întoarcem la Lili Miranda, care, cu o seară înainte, fusese condusă în siguranță de nefericitul ei mire, Enric Sanson, până lângă casa tatălui ei.

Casa armurierului Miranda se afla pe o stradă întunecoasă și strâmtă. Exteriorul ei nu spunea nimic, era ruinat chiar, dar când intrai în curte, îndată îți schimbai impresia. Curtea era transformată într-o grădină frumoasă și destul de mare.

Abia după ce norii Revoluției se întinseră și asupra casei sale, meșterul Miranda devenise un alt om.

El nu admitea revoluția poporului. În inima lui, era un partizan înfocat al regelui. Și nu e de mirare! Căci înainte de toate, toți curtezanii lui Ludovic al XVI-lea erau credincioși acestuia. Lor le vânduse de atâtea ori, ba săbii grele de luptă, ba spade de duel pe care le purtau de obicei curtezanii, ba pistoale din cele mai elegante și prețioase.

Toate acestea, însă, trecuseră demult.

Curtea veselă și senină pe care o făurise Maria Antoinetta a Franței în jurul ei, se risipise acum în toate părțile, ca pulberea în vânt. În locul puterii regale, în Franța domnea, plină de patimi, voința liberă a poporului.

O mână de oameni sălbatici reușiră să subjuge toată țara cu puterea lor. O domnie de o groază fără seamăn începuse în Franța.

Cu inima sângerând supraviețui tatăl lui Lili tuturor acestor evenimente care culminară cu prinderea familiei regale și cu deportarea sa la Temple.

Acest Temple, o clădire curățică dar sumbră, veche și cu aspect de închisoare, a fost zidită în anul 1222 de un maestru al *Cavalerilor Templului,* locuită mai târziu, multă vreme, de regii Franței; în urmă fu lăsată iar Ioaniților, care au locuit-o până la începutul revoluției. De atunci, deveni o închisoare de stat. În capitolele următoare ne vom ocupa de viața familiei regale în odăile misterioase, întunecoase și înfiorătoare ale închisorii Temple.

Acum să ne întoarcem iar în casa armurierului. Era în dimineața următoare nopții misterioase, în care drăgălașa Lili Miranda era să cadă victimă celor doi tovarăși ai *pactului de sânge.*

Îndată după reîntoarcere, Lili povesti tatălui ei despre tot ce i s-a întâmplat. Bătrânul se înspăimântă groaznic, copilul său era cea mai scumpă avere înainte de toate. Numai față de Lili era același de mai înainte. Cu o dragoste sfântă el o strânse în brațe pe fiica sa și, glumind, îi mângâie obrajii trandafirii. Lili nu se putu stăpâni să nu mărturisească tatălui toată situația mirelui ei. Dar, ciudat! Tatăl Mirandei, care, de altfel, nutrea, pentru viitorul său ginere o mare simpatie, dădu necăjit din cap.

— E foarte ciudat, că mirele tău a fost de față tocmai în locul acela groaznic, în apropierea casei Călăului!

Lili se apropie de dânsul.

— Vai, tată, cum vorbești!? Dacă Dumnezeu nu l-ar fi trimis în ajutorul bietei tale Lili, apoi de mult ea ar fi căzut pradă tâlharilor înverșunați!

Armurierul oftă din adânc.

— Ai dreptate, Lili! Sunt doar niște gânduri sumbre, un dușman mi-a sădit în inimă neîncrederea împotriva mirelui tău! Mi s-a spus că...

Se opri observând privirea rugătoare a fiicei sale:

— Vom vorbi mai târziu despre asta! murmură el. Nu vreau să răpesc, încă, fericirea și dragostea din inima ta tânără! Poate că eu nu văd destul de bine...

— O, dragă tată! exclamă Lili, orice îndoială căzută asupra scumpului meu mire ar fi o crimă. Poate toată lumea să-l pârască, să-l blesteme, el nu e fals! El mi-este cel mai drag dintre toți oamenii!

— Să dea Dumnezeu să fie neînșelată încrederea ta sfântă!

Acestea se petrecuseră în ajun; a doua zi, după somn, Lili se sculă mai întremată. Ca un trandafir proaspăt și fermecător apăru jos, în grădină. Era încă prea dimineață. Dar Lili era stăpânită de hărnicie. Pregătise micul dejun pentru toți ai casei. Și acum se plimba încolo și încoace prin grădină, oprindu-se când la o floare, când la alta.

După câteva minute sosi în grădină și tatăl, gata de plecare. El veni și se opri o clipă lângă fiica sa. Puse mâna pe umărul ei, și Lili se cutremură speriată. Când îl zări pe tatăl ei, îl îmbrățișă cu căldură.

— Dar ce, tăticule, vrei să pleci deja? exclamă ea.

Bătrânul armurier dădu din cap.

— N-am răbdare să stau în casă! prea zboară vești rele din toate părțile! E vorba să-l aducă pe regele nostru în fața justiției, așa se zice. De aceea mă duc pe la cafenea, pentru că acolo se verifică toate noutățile zilei.

Sărută fruntea tinerei fete și plecă. Lili se uită după el, până ce dispăru în gangul întunecos al casei. Pe urmă se așeză pe o bancă din grădină. Își puse mâinile în poală, privind visătoare înaintea sa.

Furată de gânduri, Lili nu observă că se apropie un tânăr, un băiat de vreo douăzeci și cinci de ani care purta șorțul de piele al armurierilor. Nu era urât la față, deși părul său creț era cam roșu, dar arăta bine, numai ochii nu erau frumoși... împins de un glas lăuntric puse mâna dreaptă pe umărul tinerei fete.

Lili se înfricoșă. O roșeață i se urcă în obraji, când îl văzu pe cel care stătea în spatele ei.

— Cum, Lupin, dumneata ești? zise ea sfioasă.

— Da, eu sunt! murmură Lupin. Am vrut să văd ce mai faceți.

— O, să n-ai nicio grijă pentru mine! răspunse aspru fata.

Lupin o copleșea de ani de zile cu declarații de dragoste.

Înainte de a se logodi, și Lili era îndrăgostită de ținuta elegantă a tânărului... însă, de când îl cunoscuse pe Enric, gândurile și inima îi erau numai la el.

— N-am mai putut sta în atelier, murmură el. O, Lili, ce bună erai înainte cu mine. Cu câtă plăcere am trăit. O privire a ochilor tăi mă făcea să uit de toate. De când a intrat acest străin în casa voastră, nu mai ai nici o vorbă bună pentru bietul Lupin...

— Nu înțeleg, Lupin, urmă ea cu blândețe. Oare am fost crudă și aspră cu dumneata? Atunci, îmi pare rău, nu a fost deloc în intenția mea. Eu te prețuiesc ca pe un ajutor harnic al tatălui meu.

Calfa scutură din umeri.

— Ah, domnișoară, mi-ai cucerit inima! De aici încolo, vei fi a mea, orice ar fi!

— Dar ce vrei, oare, de la mine? exclamă Lili mirată.

Se retrase și căută să se elibereze din mâinile lui Lupin. Dar acesta o ținea cu putere și sfredelea cu priviri arzătoare fața ei palidă.

— Nu, trebuie să lămurim lucrurile între noi! Spune-mi, e absolut adevărat că ești logodită cu omul acela, care numai noaptea se furișează în casa voastră?

— Dar ce-ți pasă dumitale? urmă Lili.

— Ce-mi pasă mie? strigă el. Îmi pasă! Da, te iubesc, Lili, o știi demult, și nu pot suferi ca un altul să-mi fure fericirea. Am acest drept.

— Dreptul dumitale? îi răspunse fata. Nu știam că ăi drepturi asupra mea.

— Vreau un răspuns! șopti calfa. E adevărat ca nobilul acela e logodnicul dumitale?

Lili clătină din cap:

— Dacă vrei să știi, da, sunt logodită!

Deodată, în ochii băiatului, se ivi fulgerul răzbunării.

— Bine! Atunci nu te va avea nici acela! Păziți-vă! Disprețuitul Lupin e, poate, mai puternic decât credeți.

Păru că vrea să adauge ceva, dar se sili să tacă. Tânăra fată se smulse din mâinile sale. În același moment, Lupin îi opri iarăși calea:

— Trebuie să mă asculți până la urmă!

— Lasă-mă! îl întrerupse Lili, de nu, mă voi plânge tatălui! Ce înseamnă, îndrăzneala asta?!

— Oho, frumoasă porumbiță! Pe ce ton vorbești cu mine?! șopti Lupin, a cărei față păli de patimă. Nu pot răbda să-mi văd călcată dragostea în picioare. Fecioara mea, era o vreme în care mă iubeai, și vreau să întorc vremea aceea! Și de nu vei vrea să mă iubești de bunăvoie, o să te silesc!

Bătu cu piciorul în pământ. Lili îl privi cu demnitate.

— Lasă-mă, te rog, Lupin! Cum poți îndrăzni să-mi spui astfel de cuvinte, după ce ți-am mărturisit că iubesc pe un altul!?

— Dar puțin îmi pasă! răspunse calfa.

Căută s-o îmbrățișeze pe Lili. Dar fata se dădu înapoi.

— Lasă-mă, că strig după ajutor!

— O, nu te va auzi nimeni, frumoasă porumbiță. Până și servitoarea s-a dus în piață. Așadar, am rămas singuri, în grădină. Și după cum știi, este îngrădită cu ziduri mari, și nimeni nu-ți poate auzi strigătele de ajutor!

— Ah! exclamă Lili pălind, ești așa de viclean. Cred că nu vei îndrăzni să te apropii de mine! Gândește-te, tatăl meu...

— Ce-mi pasă! exclamă Lupin cu sălbăticie. Bătrânul palavragiu să-și păzească, mai bine capul, să nu fie spânzurat! Știu destule despre el! O vorbă de-a lui, spusă mai departe vecinului Matei, ajunge pentru a-l pierde.

Încercă iar s-o îmbrățișeze cu patimă, dar Lili îl respinse cu asprime, depărtându-se cu câțiva pași și ajungând astfel până la intrarea casei.

Dar și Lupin înaintase. O apucă de braț, și o sili să-l asculte.

— Ei drace, doar nu sunt o viperă veninoasă! murmură el. Să mă asculți și să faci cum zic eu! Îți voi ierta totul, dar numai de vei respinge pe acel vagabond! Spune că vrei să fii a mea, și îl voi scăpa pe tatăl dumitale dintr-o mare primejdie!

Lili se uită la el cu indiferența.

— Mi se pare că vinul pe care l-ai băut prea de dimineață ți s-a urcat la cap! Ce vorbești dumneata de tatăl meu?! Fii mulțumit că nu te-a îndepărtat din cauza purtării pe care o ai față de mine!

Un strigăt de mânie ieși din gura lui Lupin. El strânse pumnul și o amenință:

— Ha ha, să îndrăznească, numai, bătrânul partizan al regelui! Au trecut timpurile în care eram ucenicul supus și umilit! Ori voi fi ginerele acestei case, ori, de nu, îi voi nimici pe toți.

Din nou o apucă de mâini pe Lili, care se tot zbătea.

— Împotrivește-te, frumoasă porumbiță, oricât poftești! Nu te las până nu vei înțelege. Îți pun o condiție, ori îmi spui îndată că vei fi a mea și pecetluiești logodna noastră printr-o sărutare, ori, ți-o jur pe Dumnezeu, astăzi chiar va cădea o nenorocire pe capul tatălui tău. Tu și el veți fi victimele urii mele!

Dar tânăra fată îl respinse cu dispreț.

— Nenorocitule ce ești! De-ai simți, într-adevăr, ceva pentru mine, n-ai îndrăzni să-mi vorbești astfel. Pleacă, vorbele tale mă înjosesc! Mi-era milă de tine și voiam să tac, dar acum, când mă insulți cu astfel de amenințări, orice rezervă a mea e cu neputință! Nu numai tatălui meu îi voi spune insulta ta, dar și mirele meu, să afle ce fel de om ești!

— Ei drace! se înfurie Lupin, vasăzică nu vrei să fii a mea?!

— Nu, și iar nu! răspunse Lili cu hotărâre, și disprețul îi era întipărit pe față. Ești un om rău și stricat! Pleacă imediat, piei din preajma mea!!

— Bine, bine, șopti Lupin. M-am înșelat în privința dumitale! Imi dai cu piciorul, și trebuie să-l primesc. Dar o sărutare, cel puțin, trebuie să capăt, o sărutare de pe buzele tale roșii și proaspete!

Îmbrățișă trupul zvelt și fraged al tinerei fecioare, încercă s-o strângă în brațe și să-i fure un sărut. Dar Lili se împotrivi cu disperare.

— Ajutor! Ajutor! Strigă ea cu voce răsunătoare, în același timp, reuși să-l împingă. El se rostogoli până la ultima treaptă a scării care ducea în casă, așa că trebui să uite de șoldurile gingașe ale lui Lili.

Fata profită de momentul acesta pentru a se furișa în casă. Dar calfa începu să râdă drăcește:

— Răbdare, răbdare, frumoasă porumbiță, nu-mi vei scăpa! Suntem singuri, și acum...

În ochii săi se citea un gând drăcesc, se grăbi să intre și el în casă.

Lili înainta către Lupin îndreptând două pistoale spre el.

— Încă un pas, și-ți zbor creierii! exclamă ea.

Tonul ei îl înspăimântă. O hotărâre nestrămutată se citea în vocea ei. Calfa știa bine că nu era de glumit cu fiica stăpânului său, dânsa l-ai fi împușcat ca pe un câine. Se retrase scrâșnind din dinți.

— Stai, stai tu, frumoasă fecioară! Te vei căi! Nu m-ai vrut ca iubit, mă vei primi ca dușman! Înainte de a se însera, te vei căi pentru purtarea ta!

Se întoarse repede și fugi. Tremurând, Lili căzu în nesimțire pe un scaun. Armele îi scăpară din mâini, și-și acoperi fața. Așa rămase până se reîntoarse servitoarea.

Nenorocita Lili nici nu bănuia ce nenorocire avea să cadă pe capul ei și al nefericitului ei tată. Peste câteva ceasuri chiar, soarta ei avea să fie una din cele mai nefericite...

Capitolul 11 TEMNIȚA MORTUARĂ A CASTELULUI

Să ne întoarcem la Enric Sanson. L-am lăsat pe eroul povestirii noastre într-o situație dintre cele mai periculoase, în castelul Barry.

Enric Sanson căzuse aproape la șase picioare adâncime. Ca prin minune, nu păți nimic rău. Totuși, trecu câtva timp până își reveni din spaimă.

Era întuneric beznă în jurul lui. Dibui prin toate părțile. Pretutindeni erau presărate paie. Acesta fusese norocul lui, altminteri, și-ar fi zdrobit capul de scânduri.

Dar unde se afla oare? Își ținu răsuflarea și încercă să prindă un sunet. Era o tăcere mormântală. Nicio mișcare, nici măcar ronțăitul și umbletul, de colo până colo, al guzganilor sau al șoarecilor.

Dumnezeule, dar unde se afla?

Enric Sanson încercă să se ridice. Simți, însă, o durere chinuitoare în toate membrele. Cu toate astea, înaintă cu pași șovăitori și se convinse că se afla într-un fel de pivniță foarte îngustă și joasă.

Era prizonier, asta știa cu siguranță.

Trebuie să-l fi spionat cineva. Și cine știe ce soartă îl aștepta!? Enric Sanson se înfiora. Pentru întâia oară își pierdu curajul.

Doamne Dumnezeule, nu cumva fu recunoscut, nu cumva se știa cine se ascunde sub masca contelui Castello? L-au lăsat cu siguranță în suflet, pentru ca tot cu siguranță să-l și piardă în urmă?

Mii de gânduri trecură prin creierul prizonierului. Nu își mai putu stăpâni groaza. Ce era de făcut? Dar nu-și putu da niciun răspuns.

Sentimentul neputinței îl amăra grozav. Desigur că-l vor lăsa să moară de foame!

Lui Enric Sanson i se opri deodată respirația, cutremurându-se de groază. Piciorul său dădu de ceva tare. El se plecă și pipăi prin întuneric. Dumnezeule, nu se înșela, se convinsese că era un trup omenesc. Și călăul se înfioră. Desigur că era un mort și că împărțea lăcașul cu el. Se retrase îngrozit în partea cealaltă a carcerei și se rezemă de perete. Câteva minute rămase nemișcat. Deodată îi veni un gând salvator. Poseda un mijloc pentru a-și lumina închisoarea, căci în buzunarul paltonului său avea o lanternă mică. Se căută cu deamănuntul prin buzunare. Slavă Domnului, părea că nu-și pierduse nimic în cădere. Și totuși, armele erau la locul lor, dar lanterna lipsea. Enric Sanson se înspăimântă din nou. Rememoră totul. Era foarte sigur că în momentul căderii, avea lanterna la el.

Desigur, a alunecat în timpul căderii și trebuie să se fi rătăcit printre paie.

Călăul începu să caute. Dar se opri înfiorat. Își aduse aminte de întâmplarea de acum câteva clipe, numai Dumnezeu putea ști dacă nu cumva nu mai erau și alte cadavre pe jos! Se înspăimântă la gândul că ar putea atinge încă unul.

Dar curajul său se ridică deasupra oricărei grozăvii, fie ce-o fi, trebuia neapărat să știe unde se află.

El se aplecă, dibuind pretutindeni. Bine că a dat Dumnezeu! După o căutare lungă, dădu, în sfârșit, de ceva tare. Vroi să apuce. Dar observă că era un belciug de fier, fixat în scânduri, deci nu era lanterna. Decepționat dădu drumul belciugului.

Căută din nou și, tot nu găsi nimic. În schimb, de câteva ori se atinsese de corpul acela misterios din colțul temniței, deși căuta să evite „întâlnirea”. În rest, paie și iar paie întâlnea pretutindeni...

Deodată, slavă Domnului! Dădu peste lanterna lui!

Respiră ușurat. În sfârșit acum va afla unde este. Făcu lumină, lanterna pâlpâia. Fitilul se aprinse. Prin sticla peretelui din față, lanterna reflecta lumina, o lumină slabă, dar suficientă.

Enric Sanson se uită cercetător în jurul său se afla într-un lăcaș nu prea înalt, de numai vreo șase picioare adâncime. Din toate părțile îi rânjeau pereții goi și umezi. Tavanul părea de fier, după ce îl cercetă bine recunoscu chiar un fel de ușă, prin care căzuse. Desigur că aceasta se deschisese pentru a-l înghiți.

Enric Sanson își îndreptă privirea spre obiectul negru care stătea întins la stânga peretelui, în colț. Nu se înșelase. Era cadavrul unui bărbat.

Se apropie de trupul țeapăn. Își recăpătase deplinul său curaj.

Da, era un mort. Purta, ca și el, o manta neagră, cu o capă roșie deasupra. În partea stângă a pieptului era înfipt un pumnal până la mâner. Nenorocitul fusese, desigur, asasinat.

Sanson privi cu groază obrazul păros și galben al cadavrului vechi, poate, de câteva zile. Și acesta era un membru al *pactului de sânge,* și el, probabil, a trădat...

Simți că o pedeapsă groaznică i se pregătise. O sudoare rece, i se urcă la frunte. Să fi ajuns, oare, la sfârșitul zilelor sale? Era încă atât de tânăr, și atâtea planuri cutreierau mintea sa.

Îngrozitor gând, să mori aici, lipsit de orice ajutor. Se poate muri de foame? Da, desigur, de pe acum Enric Sanson nu se mai putea ține pe picioare.

Căzu în genunchi. *A muri de foame!* Îngrozitor verdict! În câteva clipe Enric Sanson recompuse tot tragismul situației sale. O mână misterioasă l-a făcut să cadă în temnița asta! Și ce va fi, oare, dacă îl vor uita cu totul?

Enric Sanson își imagina cum va trebui să lupte zile întregi cu foamea și cu setea. El începu să strige după ajutor cu disperare. Dar nimeni nu-l auzea. În sfârșit, după ce răguși strigând, gândurile i se rătăciră, își pierdea cunoștința.

Nu mai râvnea de a-și potoli foamea și de a-și stinge setea, îi teroriza subconștientul. Se cutremură de groază, la gândul că va trebui, poate, să mănânce cadavrul acela infect, pentru a-și satisface nevoia de hrană!

Pe urmă, nenorocitul se gândi la Lili. Mireasa lui dulce o va fi pierdut pentru totdeauna! O furie sălbatică, vecină cu nebunia îi veni Călăului. El sări în sus și se învârti de colo până colo prin temnița îngustă, dând disperat cu pumnii în pereți. Dar aceștia erau tari și muți. Începu să strige. În zadar. Pereții repetau ecoul vocii sale.

Enric Sanson părea pierdut pentru veci. Simțea că înnebunește. Se plimba în susul și în josul temniței, de mânie împinse toate paiele într-o parte.

Atunci, dădu cu piciorul în veriga de fier, pe care o atinsese mai înainte. Dar ce însemna, oare, acel belciug fixat în scânduri?

Se aplecă, și împrăștie paiele din jurul verigii. Și aprinse iarăși lanterna. Într-adevăr era un belciug de fier. O ușă mică era croită în scânduri. Cu mâna tremurândă, Enric trase de belciug. Se deschise o ușă mică, destul de lată, pentru a cuprinde un trup omenesc. Sanson îndreptă lanterna și lumină spațiul. O rază de bucurie îi licări pe față. Văzu că acolo e o scară îngustă de fier, pe care se putea coborî.

— Slavă Domnului! exclamă el, în sfârșit, un chip de a ieși!

Aruncă o privire de adio cadavrului din colț. Pe urmă căută în palton și se înarmă cu două pistoale. Le ținea gata de tras.

Începu să coboare scara. Aceasta, ducea, cum putu observa, într-un gang lung. Era, probabil, săpat în stâncă sub pământ. De pe pietre picura apa. Gangul, însă, era așa de jos, încât fu silit să se aplece de mai multe ori. Multe avea acest gang. Câteodată i se părea că gangul s-a sfârșit. Și mereu trebuia să-și lumineze calea. Mereu întâlnea o altă verigă de fier, și de câte ori o mișca, de atâtea ori i se deschidea, ca prin farmec, cu zgomot, o altă cale.

Sanson pricepu îndată că întâmplarea i-a dezvăluit taina misterioaselor ganguri ale castelului Barry. Curajul și încrederea sporeau din ce în ce mai mult. Desigur că

Dumnezeu era cu el și mâna sa părintească îi arăta acum toate căile acestea. Un sentiment de adâncă recunoștință trecu prin inima Călăului.

În sfârșit, după un timp relativ scurt, dar care ținu o vecie, Enric Sanson dădu de lumină. El își grăbi pașii și respiră din adânc. Oare nu se înșela? Vedea, într-adevăr verdeață înaintea lui, pomi și copaci verzi? Vedea, într-adevăr, trotuarul unei străzi luminate de soare? Enric Sanson simțea cum îi bate inima, și o porni repede înainte. Deodată nu se putu stăpâni să scoată un strigăt scurt și ușor de satisfacție.

— Mulțumescu-ți ție, Doamne! murmură el.

Cu priviri uimite se uita în jurul său. Nici nu se mai afla în castel, era în aer liber. Se uită încremenit în jurul său. Păru a fi, deodată, într-o peșteră de piatră.

Un izvor mic curgea dintr-o stâncă în dreapta sa. Ici și colo se deschidea peștera. Erau deschizături de stânci care nu erau adânci. Enric Sanson știa cât de adânci sunt ele sub pământ.

El alergă înainte. Acum se afla în mijlocul parcului castelului. Soarele de dimineață apăruse deja.

Își roti privirile prin parc.

Nicio mișcare nu observase încă. Enric Sanson voia să memoreze locul acesta în care sălășluiau toate misterele castelului.

Nimic nu era mai ușor. La câțiva pași în fața lui se ridica o capelă. Era deschisă. Nimic nu se afla într-însa. Clădirea părea a fi un loc de repaus.

Din nou respiră adânc, zicându-și „Cerul mi-a fost într-ajutor", acum, însă, să fug cât mai repede din locul acesta înfiorător.

Trecu de-a curmezișul parcului. Era foarte norocos, își regăsi calul legat de pom, cum îl lăsase. Acesta necheza de bucurie.

Tocmai când voia să încalece, de după un stejar bătrân îi sări în față un om. Purta uniforma *fraților de sânge*.

— Stai! îi strigă nelegiuitul.

Enric Sanson încercă să urce pe cal, dar străinul îl apucă de braț.

— Stai! strigă el încă odată. Tu ești prizonierul meu, conte Castello!

Enric Sanson se căia că și-a vârât pistoalele sub palton. Acum, însă, scoase spada. Dar omul îi apucă iar brațul:

— Stai! strigă el a treia oară. Conte Castello, ești prizonierul meu! Stai!

O luptă nebună se încinse între bărbați. Enric nu putu recunoaște fața adversarului său, era acoperită cu o mască neagră de catifea. Călăul, unul din cei mai îndemânatici și puternici bărbați de-atunci, reuși să-l trântească pe nelegiuit, deși avea o putere de urs. Disperat, nelegiuitul îl apucă cu amândouă mâinile de barbă. Călăul se smuci cu hotărâre, și un râs ironic îi înflori pe buze. Pentru că cititorul știe, barba pe care o apucase adversarul lui Sanson era falsă! Banditul se rostogoli aiurit, cu barba în mână, înlemnit de mirare. Enric Sanson profită de moment și se urcă pe cal.

— Ajutor! Ajutor! Strigă nelegiuitul.

În același moment scoase un revolver și trase asupra Călăului. Dar glonțul trecu departe de el.

Puțin mai târziu, Enric Sanson dispăru printre pomii parcului. Avu fericirea de a găsi iute ieșirea. Animalul își duse degrabă stăpânul acasă. Și Călăul ajunse zdravăn în odaia sa.

După ce-și duse calul în grajd, respiră adânc. Se dezbrăcă mai întâi de haine pentru a se odihni, în sfârșit, după atâta luptă și spaimă...

Capitolul 12 ÎNTÂLNIRE PE EȘAFOD

A doua zi, dis-de-dimineață, ajutoarele lui Enric îl sculară. El se duse la *Conciergerie,* așa se numea închisoarea preventivă din Paris, în care intrau nenorociții condamnați la moarte în timpul revoluției franceze.

Niciodată nu se cutremură cu atâta groază, ca azi de dimineață. Totul părea că îi rânjește și că îl face să înțeleagă că numai din cauza unuia singur își uitase datoria. Nici nu îndrăznea să se uite în ochii prizonierilor.

Toate preparativele le lăsă pe mâna ajutoarelor sale. Nu dorea să întâlnească privirea nenorocitului căruia trebuia să-i verse azi sângele în locul ducelui Barry...

Locul în care se făceau pregătirile pentru cei condamnați se numea *odaia morților.* Era o cameră mare, neagră și afumată. În stângă și în dreapta, zidurile erau întrerupte de niște uși cu gratii de fier.

Ușa din dreapta ducea spre un rând de odăi întunecoase și umede, în care se aflau prizonierii ce urmau să fie duși la moarte.

Judecata cunoștea o singură pedeapsă, osândirea la moarte. Rar se găsea un nenorocit care să scape!

Condamnații au fost reconduși în celulele închisorii, sosind acolo, li s-a îngăduit a petrece puțin timp printre nenorociții lor succesori. În fiecare dimineață, grefierul închisorii apărea însoțit de mai mulți soldați. Cu glas răgușit striga numele nenorociților, victimele care erau deja condamnate la moarte trebuind să se înșire pe rândul stâng. Ele erau așteptate de călău și de calfele sale. Ceilalți erau duși la tribunal, ca o turmă de vite, batjocoriți de mulțimea brutală. La tribunal se reînnoia zilnic simulacrul de justiție, de către niște judecători corupți, mizerabili. Nenorociții erau condamnați încă înainte de a li se fi luat interogatoriul asupra faptelor ce li se atribuiau.

La stânga, o poartă de fier ducea din odaia morților în curtea închisorii. La umbra acestei uși se postase Enric Sanson, cu fața plecată și întoarsă spre perete. Nimeni dintre prizonieri nu-l putea zări, cu atât mai puțin să-l recunoască.

Ah, dacă s-ar fi uitat! Cât de multă jale și durere de inimă și-ar fi cruțat sieși și unei ființe pe care o iubea mai mult decât ochii din cap!

Grefierul tribunalului începuse deja să strige numele celor condamnați la moarte. Fiecare din victime răspundea „aici”!

Acesta era un semnal pentru ajutoarele călăului, două îl apucau pe condamnat, așezându-l cu brutalitate pe un scaun, apoi, îi tăiau părul.

Odată operația terminată, nenorocitul era legat cu mâinile la spate și imediat alte două ajutoare ale călăului îl apucau de brațe, scoțându-l în curte prin ușa de fier din stânga.

Acolo așteptau căruțele cu câte doi cai, cu care erau transportați condamnații în Piața Grevei, unde se afla eșafodul.

Scena asta îngrozitoare era deja aproape pe isprăvite. Patru căruțe erau încărcate! Puțini dintre cei condamnați ieri la moarte mai așteptau să fie strigați.

În zadar mai trăgeau speranțe în adâncul sufletului lor. Numele erau însemnate toate în lista tribunalului, și cu glas neînduplecat, grefierul citea pe un ton nazal numele tuturora.

Enric Sanson, ascuns după ușa de fier, abia mai îndrăznea să respire, ca un nebun, vedea defilând prin fața sa, rând pe rând, toate victimele.

De câte ori grefierul striga câte un alt nume, tresărea înspăimântat și mereu vroia, parcă să repare ce făcuse...

În momentul acela, însă, își aduse aminte de vorbele surorii sale. Rămăsese liniștit, întâmpinând privirea gardianului Herman, acesta îi făcu un semn care spunea totul.

Așadar, era în regulă... Ducele era informat de tot ce s-a făcut. Pentru moment rămăsese în închisoare și un altul în locul său trebuia să îndure pedeapsa capitală!

În momentul acela fu strigat numele ducelui Barry. Atunci, Călăul abia se mai putu stăpâni, pentru că un zgomot asurzitor se ridică în *odaia morților*. Gardianul Herman îl apucă deodată de ceafă pe un bărbat înalt și voinic, cu părul cărunt, care stătuse până acum după ușa de fier din dreapta cu brațele încrucișate pe piept și cu ochii încruntați.

Cu privirea fulgerătoare și disprețuitoare, urmărise până în acest moment activitatea ajutoarele de călău, la atacul acesta neașteptat, îndreptat contra sa, se întoarse cu o iuțeală extraordinară.

— Ce este? strigă el cu un glas brutal.

Gardianul Herman izbucni într-un râs diabolic.

— Haide. Înainte, duce! Strigă el cu o ironie mușcătoare. Părul tău e tăiat destul de scurt. Haideți! Legați-l, băieți, și băgați-l în căruță.

— Apoi bine, eu nu sunt ducele de Barry! strigă bătrânul.

Încercă să scape din brațele vânjoase ale ajutoarelor de călău și în același timp aruncă o privire asupra prizonierilor. Scrutând rândurile cu privirea sa fulgerătoare, în cele din urmă își opri căutătura asupra unui moșneag prăpădit, bolnăvicios.

Acesta se uita la el cu ochii zgâiți, idioți. O nebună frică de moarte răzbătea din trăsăturile feței sale desfigurate. Cel apucat de gardianul Herman, arătă asupra lașului, strigând:

— Acesta e Ducele de Barry, îl cunosc foarte bine! Eu sunt armurierul...

Nu putu isprăvi vorba. Râsul ironic al gardianului înăbuși cuvintele pe care nimeni nu le mai putu înțelege.

— La ghilotină, aristocratule! strigă Herman cu glas tunător, aruncând pe nenorocit în seama ajutoarelor care îl primiră cu un nesfârșit alai batjocoritor.

Degeaba căuta să se apere bătrânul, să se explice. Se înălță un zgomot asurzitor din toate părțile, în timp ce grefierul își strânse lista și o puse în buzunar.

Stătu puțin fără să spună un cuvânt, apoi făcu un gest poruncitor:

— Înainte! strigă el. Nu-i vreme de pierdut! Să înceapă liturghia roșie!

Călăul habar nu avu de toată scena asta, care, de altfel, se petrecu în câteva secunde.

Sanson ieșise în curte, aceasta, tocmai în momentul când în „odaia morților" se striga numele ducelui de Barry. Fără a pierde nicio clipă, călăul se urcă în căruța din față și dădu ordin de plecare. Imediat căruța grea se puse în mișcare și ieși în stradă. Sanson evită dinadins să se uite la celelalte patru.

Așa fiind, se înțelege că n-a putut observa cum în căruța din urmă se afla propria sa ursită. Enric Sanson avea să trăiască în curând una din cele mai groaznice clipe ale vieții sale!

Pe stradă se adunase o mulțime de lume, fel de fel de figuri brutale, în căruța din urmă se auzea mereu un glas care striga *trăiască Regele!* Glasul acesta îi părea foarte cunoscut lui Sanson, dar se silea să nu se gândească deloc asupra acestui lucru. Pe urmă, chiar să fi vrut să se uite îndărăt și tot n-ar fi putut, căci, el stătea în căruța întâia și era înconjurat din toate părțile de armată, așa că n-ar fi putut vedea nimic.

Abia cu vreo sută de pași înaintea închisorii, un ajutor de călău sări jos din cea de-a doua căruță, se dezbrăcă cu iuțeala fulgerului de bluza sa și apăru într-un costum roșu-aprins de acrobat.

Pe urmă se aruncă din spate pe unul din caii înhămați la căruță și începu să facă înaintea mulțimii adunate fel de fel de minunății caraghioase, insultând în chipul cel mai trivial pe nenorociții atât de numeroși care plecau spre moarte:

— *Trăiască Republica!*

Mereu răsuna acest strigăt din gâturile arse de beție ale plebei adunate ca la comedie.

În sfârșit, ajunseră la eșafod.

Sanson se urcă cel dintâi pe platforma eșafodului și cu o privire tristă se uită ca prin ceață la acele mii și mii de oameni setoși de sânge, adunați în piața execuției. Apoi își aruncă privirea asupra căruțelor cu condamnați, postate jos, în jurul eșafodului.

Tocmai în acel moment, doi condamnați fură siliți de către calfele sale să se coboare. Atunci răsună deodată un strigăt sfâșietor din mulțime, care străpunse inima călăului.

Strigătul acesta fu scos de o fată. Sanson întoarse capul pentru a vedea dincotro vine.

O spaimă cumplită îi paralizează membrele și o sudoare rece îi inundă fruntea. Dumnezeule mare! Ce-i văzură ochii?

Acea fecioară care în zadar încerca să-l îmbrățișeze pe moșneag nu era nimeni alta decât Lili Miranda, mireasa sa mult iubită! Iar moșneagul era armurierul Miranda, tatăl lui Lili!

Așadar, el era victima care îl înlocuia pe ducele de Barry!

Capitolul 13 EXECUȚIE ÎNTRERUPTĂ

Timp de câteva secunde Sanson stătu ca paralizat. Cu o privire aproape inconștientă văzu urcând treptele eșafodului prima victimă.

Aproape nici nu observă când ajutoarele sale legară de scândură pe prima victimă cu o iuțeală fenomenală. Abia după ce victima fu pusă sub topor, Sanson înțelese ce se petrece

în jurul său și-și ridică privirea. O frică nebună îl cuprinse la gândul că victima aceasta, prima, poate fi chiar tatăl lui Lili.

Doamne, Dumnezeule! Capul celui care zăcea sub ghilotină avea părul încărunțit. Da! Nicio îndoială! În momentul acesta urma să-l execute pe tatăl miresei sale! Vru să oprească ajutoarele sale, dar n-avu putere să facă nici cea mai mică mișcare, să spună o singură vorbă.

Se apropie și se uită bine la fața desfigurată de spectrul morții, a nenorocitului bătrân.

Respiră ușurat. Era un necunoscut. Ce-i păsa lui de fiica morții care vorbea din privirile acestea deja descompuse?! Îl cuprinse o nespusă bucurie că nu era tatăl lui Lili cel pe care tocmai acum, fulgerător, cuțitul ghilotinei căzu.

Pe urmă își pierdu iar liniștea. De câte ori se punea sub cuțit capul unui alt condamnat, aceeași scenă se repeta. Scândurile se pătaseră deja cu sânge.

Ajutoarele spălară anevoie platforma, răspândiră și nisip, și numai după ce fură aruncate în groapă trupurile primilor doi executați, Sanson avu putere să arunce o privire asupra mulțimii.

Ah, ce priveliște îngrozitoare se desfășura înaintea ochilor săi! Frumoasa Lili zăcea în genunchi înaintea soldaților.

Aceștia aveau în mijlocul lor un bărbat înalt, voinic și încărunțit, victima substituirii ducelui de Barry. Erau surzi la rugămințile tinerei fete. Din toate părțile începură să curgă în contra ei insultele cele mai dureroase. Mulți nemernici se pregăteau chiar să o ia de păr, alții s-o cuprindă în brațele lor criminale.

Stăpânită doar de apriga dorință de a salva viața tatălui ei, Lili continua să se roage pentru el, să-i strige nevinovăția!

— Oh, Dumnezeule, e tatăl meu, scumpul și iubitul meu tată! Luați-mă pe mine în locul lui, omorâți-mă, dar pe el lăsați-l să trăiască! N-a făcut nimic, n-a păcătuit nimic! Aseară au pătruns în casa noastră niște soldați, în urma unei denunțări făcute de un vecin în contra unei pretinse crime a tatălui meu.

— Ei bine, se poate să moară în urma unei simple denunțări infame?! Am la mine dovezile de netăgăduit ale nevinovăției sale... Am alergat iute la tribunal pentru a le arăta judecătorilor, dar of, Doamne, ce-am văzut? Pe tata îl duceau deja la moarte. Fie-vă milă, pentru Dumnezeu, e nedemn pentru un popor mare și glorios ca al nostru să condamne fără judecată! Milă! Îndurare!

De ce stătea înmărmurit călăul Sanson? Oare nu auzea durerea miresei sale? Cuvintele ei răsunau doar, cu putere, nu cumva nu-l mișcau?

El se afla într-o situație cumplită! O idee înspăimântătoare și dureroasă își făcuse loc în sufletul său. Mireasa sa era pierdută pentru el oricum! Da! Pierdută! Și dacă sângele tatălui ei se vărsa pe eșafod, și dacă ar fi izbutit să-l scape, ca prin minune. Pentru că Lili avea să afle că mirele ei e Călăul din Paris!

Între aceste gânduri execuția condamnaților continua fără întrerupere. Unul după altul nenorociții urcau pe ghilotină și fără încetare cădea și se ridica toporul ghilotinei. Aproape la fiecare două minute cădea un alt cap, din ce în ce se micșora intervalul dintre o execuție și alta.

Acum veniră la rând condamnații din ultima căruță. Toți fură decapitați, unul după altul!...

Pe scara care ducea la ghilotină stătea grefierul tribunalului, strigând iar pe fiecare pe nume. Aceasta era ultima formalitate pământească care mai onora pe bieții nenorociți! Grefierul făcea câte o cruce în dreptul numelui fiecărui condamnat care urca treptele ghilotinei. Crucea asta exprima totul. Era „înmormântarea" unei vieți omenești Câteva secunde după aceea, viața fiecăruia dintre condamnați înceta de a mai exista! Nu mai rămaseră din acești oameni decât cadavre, forme care dispăreau lăsând o largă urmă de sânge...

— O, fie-vă milă! răsună iar glasul disperat al sărmanei Lili.

Părul îi flutura în vânt, hainele îi erau apucate când de o mână, când de alta, toți încercau s-o rețină, dar dragostea de copil din inima ei, o întăreau împotriva oricărui atac. Cu toată atitudinea agresivă a mulțimii, izbutea să rămână în apropierea tatălui ei.

— Lăsați-mă să-mi îmbrățișez copila! Trebuie să-mi permiteți să-mi iau cel puțin rămas bun de la dânsa, striga el mereu.

Singurul răspuns, însă, fu o furtună, un râs batjocoritor!...

— O, tu, popor smintit? Cât de amar vei plăti tu urmările acestor sălbăticii! Striga moșneagul cu jale. Sângele meu și al copilei mele să cadă ca un blestem pe capul vostru!

— Mor nevinovat! strigă în acel moment cel din fața sa, care fu urcat cu brutalitate pe eșafod. Mor nevinovat! Strigă el încă odată. Blestemul Domnului pe capul vostru, nemernici și ticăloși asasini! Jos republica! Blestemat fie numele ei! Trăiască Regele! Trăiască...

Acesta fu ultimul său cuvânt. Răsună numai un țipăt înspăimântător, turbat, sfâșietor, toată mulțimea dimprejur izbucni în acest urlet sălbatic. Parcă se dezlănțuiseră toate furiile iadului! Mii de pumni se ridicară în văzul nenorocitului. Sălbăticirea oamenilor ajunsese atât de departe în Franța, pe vremea aceea, încât nici chiar aceia care se aflau în pragul morții, nu se simțeau mai speriați ca înaintea furiei și barbariei populare. Câțiva nemernici ridicară pietre, aruncându-le asupra nenorocitului.

— Trăiască Regele! strigă acesta încă odată cu toată forța sufletului său.

În același moment, ajutoarele îl și trântiră pe scândură, pregătindu-se să-l lege. Dar deodată se ridică din mulțime un, strigăt sălbatic. Câțiva din asistenții din față se aruncară spre platformă, învingând rezistența ajutoarelor călăului. Cu ochii aprinși de furie, se aruncară asupra condamnatului, se părea că era dat acestui nenorocit să fie maltratat înainte de a-și da sufletul sub secure.

În acel moment, însă, Sanson își recăpăta energia, încruntat înaintă strângând pumnii și împiedicând pe furioși a-și săvârși barbariile.

— Jos de aci! strigă el cu glas amenințător. Cel dintâi care va îndrăzni să atace pe omul dat în păstrarea mea, își va pierde imediat capul sub lama ghilotinei!

Un nou strigăt fioros se auzi de pretutindeni.

Mii de pumni se îndreptară spre călău, mii de înjurături întâmpinară cuvintele lui Sanson. Dar Enric ținu piept gloatei sălbatice.

El nu observă, însă, că la răsunetul vocii sale, Lili a tresărit speriată. Nu băgă de seamă că aceasta aruncă asupra sa o privire de groaznică uimire. Cumplită recunoaștere! Nu văzu cum obrajii tinerei fete se colorară deodată în roșu-aprins, pentru a păli imediat. Nici măcar nu observă cum Lili nemaiputându-se ține pe picioare, căzuse în genunchi, aproape leșinată.

— Cum îți permiți, Călăule?

— Fă-ți datoria!

— Noi suntem poporul liber și suveran!

— Nu primim poruncă de la nimeni!

Dar și alte apostrofări răsunau din toate părțile, asurzitoare:

— Are dreptate Călăul!

— Nimeni nu are dreptul să se amestece pe eșafod! strigau alții.

Sanson, însă, nu se luă nici după glasurile amenințătoare, nici după cele aprobatoare.

Se apropie de primul vorbitor și, cu o privire disprețuitoare, îl măsură din cap până în picioare.

— Cine ești tu, de te încumeți să te amesteci în drepturile mele? strigă el cu glas amenințător care semăna cu vocea unui leu stârnit. Din ochii săi scânteia o sfidare supremă. În momentul acela avea o înfățișare îngrozitoare!

— Ți-oi spune numaidecât cine sunt și ce vreau! răspunse acesta, și-și puse pe cap o bonetă revoluționara, roșie. Fața sa buhăită de băutură îl fixă cu obrăznicie pe Călău. Obraznicul ăsta ne-a insultat pe toți! mai spuse el, întorcându-se spre mulțime.

Ajutoarele călăului erau tocmai pe punctul de al băga sub ghilotină pe nenorocitul care iscase toată scena asta.

— Nu trebuie, încă, executat! A săvârșit o nouă crimă strigând „trăiască Regele". A comis un asasinat împotriva Poporului, să i se taie mai întâi mâna dreaptă!

— Da, da, da!

— Așa să fie! aprobară peste zece mii de voci din Piață.

O adevărată beție de sânge cuprinsese toată gloata.

Toți se îndreptară spre eșafod, și cu toată împotrivirea soldaților, aceștia nu putură împiedica revărsarea mulțimii.

Se auzeau din ce în ce mai des tot soiul de înjurături. Era o gălăgie amețitoare. Nu mai puțin, însă, călăul stătea drept și inflexibil, sfidând toată revolta.

— Omul acesta a fost dat în seama mea. Voi proceda cu el după cum îmi poruncește datoria. Jos toporul! Strigă el spre ajutoarele sale.

Aceștia vrură tocmai să execute porunca maestrului și superiorului lor, dar în același moment se repeziră asupra lor vreo douăzeci de oameni, și într-un moment, iar fură respinși de pe scândura pe care urma să-l lege pe nenorocitul condamnat.

— Nu, fraților, nu! strigă individul cu boneta, roșie. Nu-i faceți onoarea de a-l ucide cu mâinile voastre. Frica morții e mai rea decât toate maltratările. Să trăiască! Da, să trăiască până ce tribunalul îl va judeca din nou!

— Ura, așa să fie! strigă poporul.

— Trebuie ca o delegație a noastră să meargă la tribunal! urlă un al doilea. Judecătorii țin tocmai acum ședință!

— Da, da, să meargă o delegație care să prezinte nemulțumirile noastre! strigă un al treilea. Suntem convinși că ni se va împlini dorința!

— Înainte de toate, trebuie să i se taie mina dreaptă! țipă un altul.

Aplauze turbate și sălbatice se auzeau din toate părțile.

Călăul observă foarte bine că nu poate rezista gloatei agitate. Aruncă o privire rugătoare de ajutor spre comandantul trupelor, dar acesta ridică din umeri, arătând spre

mulțimea revoltată, pe care ar fi fost imposibil s-o stăpânească cu forțele de care dispunea. Mulțimea era copleșitoare, se auzeau mii de propuneri, care de care mai absurdă și mai crudă.

Unii voiau să-l târască pe nenorocit înaintea tribunalului, alții voiau să-l rupă în bucăți.

Și în acest timp, absolut nimeni nu-i băga în seamă pe armurierul Miranda și pe fata sa, Lili...

Aceștia stăteau atât de aproape de scara eșafodului, înconjurați de populația zgomotoasă, încât nu puteau face un pas. De fugă nu putea fi vorba, chiar dacă mâinile bătrânului n-ar fi fost legate. Și, afară de asta, soldații îl țineau de mâini, așa că nici armurierul, nici fata nu se gândeau să fugă.

Lili tot mai stătea în genunchi și-și împreuna mâinile pe obraz, plângând sfâșietor.

Individul cu bonetă roșie porunci ajutoarelor de călău să-l dezlege imediat de pe scândură pe bietul condamnat, ceea ce se și întâmplă, după ce ceruseră mai întâi voie, printr-o privire respectuoasă, de la stăpânul lor. Sanson dădu din cap în semn de aprobare aproape imperceptibil. Ce era să facă în fața superiorității numerice a mulțimii? Știa că propria sa viață depindea de această ascultare și supunere. De ar fi îndrăznit să se opună, mulțimea turbată l-ar fi rupt în bucăți.

Deodată, din furtuna de, voci se distinse glasul unui scandalagiu, glas puternic și amețitor. Era un individ de statură mijlocie, în ai cărui ochi mici și veninoși scânteiau niște priviri fulgerătoare. Fața sa părea construită numai din piele și oase. Trupul său era slăbit și pipernicit, cu toată tinerețea sa.

El se numea Pippin Lerat.

Poporul, însă, îl numea *Pippin cel negru*.

— Ei, camarazi! strigă el cu glas zgârietor la ureche, ascultați-mă!

— Tăcere!

— Tăcere, vorbește Pippin!

— Pippin cel negru vrea să vorbească.

— Tăcere! Liniște!

În numai câteva secunde se făcu tăcere. Părea că acest Pippin era foarte iubit de popor, căci imediat a fost ascultat.

— Ascultați-mă, camarazi! strigă iar Pippin, izbucnind într-un râs diabolic. Pare-mi-se că mizerabilul care a strigat „trăiască Regele!", nu trebuie să aibă parte de onoarea de a fi executat aici. A strigat „trăiască Regele?", ei bine, să fie executat în fața Palatului. Vă propun să dărâmăm acest eșafod și să-l construim în Piața Carousel. Acolo, în fața Palatului să moară!

Aplauze zgomotoase și amenințătoare acoperiră aceste ultime cuvinte. Toată mulțimea se repezi asupra eșafodului.

Capitolul 14 O RAZĂ DE SPERANȚĂ

Călăul și ajutoarele lui fură forțați să coboare de pe eșafod, iar nenorocitul care a îndrăznit să insulte gloata fu apucat nu tocmai cu delicatețe, dar nimeni nu îndrăzni să-l maltrateze. Numai mii de pumni vegheau asupra sa, gata să-l rupă în bucăți la prima împotrivire. După ce-l așezară în căruță, îl ridicară cu forța și pe armurierul Miranda. Nu mai era nevoie de soldați. Poporul singur, bărbați, femei, copii și bătrâni, păzea pe cei doi condamnați, însoțind carul.

Lili tresări. Privi cum îl ridică pe tatăl ei. Și un oftat adânc îi ieși din piept:

— Tată, scumpul meu tată!

Dar el își ridică în tăcere privirea la cer. Vroia să-i dea a înțelege că numai acolo se vor putea revedea.

Curajosul care îndrăznise să protesteze împotriva poporului, tăcea acum. Capul îi căzuse pe piept, își luase nădejdea de la viață. Această prelungire a existenței sale era cel mai groaznic chin. Părul său era negru înainte. Acum, însă, în câteva secunde, albise cu desăvârșire. Momentele în care a trebuit să stea cu capul sub tăiș, așteptând să i se reteze capul, au fost pentru el veșnice!

Acum era *viu* numai în sensul teoretic al cuvântului. Orice urmă de viață reală dispăruse dintr-însul, o dovedeau genunchii săi tremurânzi, obrazul său palid pe care era puternic întipărită spaima morții.

Cine a avut odată forța de a sta la hotarul acestei labile existențe și a avut puterea să privească sfidător moartea, acela nu mai poate găsi și a doua oară aceeași forță morală!

Sanson coborî răsuflând greu. Întâmplarea aceasta neașteptată îi păru o ironie a cerului. Oare s-ar fi putut împlini imposibilul, acum? Va reuși să-l scape pe tatăl lui Lili de la o moarte sigură?

Îl apucă o spaimă nebună. Se uită în juru-i cu o privire sfioasă, plină de vină. Tresări când o văzu pe Lili, mireasa lui, îngenunchind lângă el.

Poporul îl aclama să urce ghilotina.

Dar Sanson nu-și muta ochii de la tânăra fată, care îi arunca o privire lungă, apoi se sculă repede în picioare:

— Enric, tu? îngână tânăra, disperată.

Enric Sanson nu era în stare să pronunțe niciun cuvânt. Începu să tremure. Încerc să apuce mâna fetei, spunând:

— Lili! scumpă și adorată Lili!

— Dar tânăra își trase mâna.

— Enric, tu ești Călăul din Paris? strigă disperată.

— Ei, ce-i acolo? întrebă o voce din mulțime.

— Călăul vorbește cu fata trădătorului!

— Ei, dar știi că are haz?

— La lucru, la lucru!

— Să vedem și noi ce-și vorbesc dumnealor? strigau unii, aruncând priviri bănuitoare spre Sanson.

Dar acesta se ridică cu demnitate spre ei.

— Vreți să faceți ceea ce nu puteți! strigă el cu voce tare. Ce am eu cu fata asta, mă privește numai pe mine! Deci, să știți cu toții e mireasa mea!

Cuvintele acestea făcură o impresie grozavă asupra auditoriului. Într-adevăr. Enric Sanson era așa de popular, tocmai prin trista sa meserie, încât era favoritul poporului.

— Mireasa ta?!. Îngână tânăra fată, tremurând. O, Enric, ce mi-ai făcut!?!... Tu ești Călăul din Paris! Tu ești acel groaznic bărbat care îi jertfește, zi de zi, cu atâta sânge rece, pe toți concetățenii săi! O, Enric, Enric!

Vocea ei amuți. Un suspin adânc îi scăpă de pe buze. Sanson se plecă spre dânsa:

— Iartă-mă, Lili, nu îndrăzneam să ți-o spun!

— M-ai înșelat, m-ai mințit! Nu ne-ai spus că ești un nobil?

— Chiar sunt! Ți-o jur pe Dumnezeu din cer! Dar nu e aici locul să mă explic!

— Și ce-mi poți spune, cum te poți scuza? Te-ai jucat amarnic cu inima mea!

— Nu, Lili, zău că te iubesc cu credință! îngână Enric. Vocea lui avu, de astădată, un sunet mai moale, mai dulce. Îți voi spune, mai târziu, totul! Și de mă vei condamna, atunci îmi voi îndura soarta! Dar acum, roagă-te, roagă-te pentru mine, Lili! Mă duc să-l scap pe tatăl tău!

Tânăra fată îl fixă cu ochii mari, îngroziți:

— Tu, Călăul său, vrei să-l scapi? Tu, Dumnezeul meu, tu?

Lili tăcu răpusă de emoție.

— Da, îl voi scăpa! murmură Sanson atât de încet, încât numai ea înțelese.

Pe urmă, se ridică cu mândrie:

— Cetățeni ai Parisului! strigă el cu voce tunătoare, vă voi face pe voie! Dar trebuie să mă duc să primesc sfaturi de la superiorii mei, să urmez poruncile lor.

— Loc, loc, pentru Călăul din Paris! sună prin mulțime.

— Veți pleca cu condamnatul spre Piața Caroussel! se adresă Sanson poruncitor către servitorii săi. Garantați pentru viața sa?

— Garantăm! strigară în cor, dar ce-ți veni în gând, cetățene? Noi înșine vom veghea să nu i se atingă un fir de păr! Va muri doar de mâna ta!

Și căruța se puse în mișcare.

Poporul făcu loc lui Sanson. El alergă, gâfâind, la închisoare. O scânteie de nădejde licări în inima lui. Spera să-l scape pe bătrânul armurier...

Capitolul 15 DOI DUȘMANI DE MOARTE

Tribunalul se întrunise din nou.

Acesta purta numele de *Tribunal Revoluționar.* Se ocupa cu condamnările criminalilor de drept comun. El judeca numai pe cei care, după părerea poporului, ar fi păcătuit împotriva drepturilor și suveranității sale.

Știm deja că dezbaterile tribunalului erau o simplă farsă.

Judecătorii asistau numai de formă, nici nu luau în seamă apărarea acuzaților.

Cel mai important personaj era procurorul.

Să ne uităm ceva mai bine la el. Ne va fi cam greu, nu-i vorbă, să recunoaștem în persoana sa pe Marele Șef al bandei *pactului de sânge*. Procurorul, stătea în dreapta completului de judecată.

Era un individ mic, slut, putea să aibă în jur de patruzeci de ani. Toată fața sa era o adevărată scenă de luptă între cele mai grozave pasiuni, un tigru setos de sânge, o furie groaznică fulgera în ochii săi mici și verzi, care nu puteau fixa mult un obiect, rătăcind mereu de la un lucru la altul, clipind nesigur.

Cu un glas pur, care răsuna până departe, procurorul nu cerea decât sânge. Știm deja că se numea Fouquier.

Tocmai în acest moment, numeroase victime fuseseră condamnate de un tribunal care nu-și dădea măcar osteneala de a cerceta probele și de a se retrage pentru deliberare. Desigur, că așa-zișii jurați pronunțaseră cumplitul „da", ca răspuns la întrebările puse.

Jurații erau și mai nemernici decât judecătorii, erau recrutați numai dintre cei cunoscuți ca partizani ai terorismului, așa că erau total supuși procurorului, nu îndrăzneau să nu-i satisfacă pofta de răzbunare. Altminteri, puteau ajunge numaidecât de pe banca juraților în boxa acuzaților.

Se acordă o pauză scurtă în dezbateri, cei condamnați fură scoși; cântau, măsurând cu dispreț figurile judecătorilor, cântecul libertății și al Revoluției, *Marsilieza*. O companie de soldați fu expediată la închisoare, pentru a aduce un alt rând de nenorociți. „Spectatorii", foarte numeroși, se retraseră în fundul sălii aici, își scoaseră din buzunare dejunul frugal adus de-acasă și se puseră pe mâncate, veseli și cinici. Din inimile acestor bărbați și femei dispăruse demult orice sentiment omenesc, unica lor dorință era să vadă căzând cât mai multe capete, indiferent ale cui erau, și astfel se întâmpla că în fiecare zi își pierdea viața sub cuțit câte un fost idol al lor, iar ei, idioții, aplaudau și strigau *bravo!*

Deodată se apropie de procuror un aprod al tribunalului. Îi spuse ceva la ureche. Fouquier se uită foarte mirat. Apoi dădu din cap și-l însărcină pe substitutul său să-l înlocuiască un moment. Urmându-l pe servitor, Procurorul se duse de-a dreptul în sala de așteptare a tribunalului, unde-l găsi pe Sanson.

Călăul venise în fuga mare, respira din greu și broboane mari de sudoare îi acopereau fruntea.

— Ei, ce este, cetățene-călău? Întrebă Fouquier. Sanson respiră adânc și-i povesti apoi, în câteva cuvinte, toate cele întâmplate, adăugând că a venit să-l întrebe ce-i de făcut acum.

Pentru moment, Sanson nu pomeni nici măcar în treacăt de partea care îl privea personal în toată aventura asta. Vroia să găsească, mai întâi, calea prin care l-ar fi putut convinge mai lesne pe Fouquier.

Procurorul îl cercetă cu ochi șireți și veninoși:

— Ah, mizerabilul! A îndrăznit să ne insulte până și pe eșafod?! Foarte bine, poporul are perfectă dreptate, trebuie să dăm o pildă zguduitoare.

— Voi supune numaidecât tribunalului toată afacerea, și voi propune ca mizerabilului care a insultat Patria să i se taie, mai întâi, mâna dreaptă! Așteaptă-mă aici, cetățene-călău!

Făcu o mișcare de parcă ar fi voit să părăsească odaia, dar se opri deodată. Și, cu o privire bănuitoare, îl fixă pe Sanson drept în ochi. Enric nu putu ține piept acestei priviri și lăsă ochii în jos, timp de o clipă.

— Să te întreb ceva, cetățene Sanson dacă am auzit bine, e adevărat, că ai avut o aventură cu totul ciudata în Piața execuției?...

Sanson deveni palid. Un spion al procurorului i-o luase înainte, acesta *știa deja totul!*

Acești doi oameni, nu mai încape îndoială, se urau din adâncul inimii, se observa din încrucișarea privirilor, dar se părea și că se tem unul de altul. Cel puțin glasul procurorului trăda o oarecare rezervă.

— Ei bine, Sanson, ce zici? reveni Fouquier. S-au întâmplat ceva neregularități?

Sanson simțea că o sudoare rece îi acoperă fruntea, în același timp, știa foarte bine că orice dovadă de slăbiciune ar fi fost egală cu distrugerea. Își ridică, deci, ochii cu multă îndrăzneală.

— Cetățene-procuror, nu înțeleg ce vrei să spui!? Dacă faci cumva aluzie la faptul că am recunoscut printre condamnați pe tatăl miresei mele...

— Tocmai, tocmai! răspunse Fouquier. Dar s-a întâmplat mai mult decât atât. A avut loc un mic schimb între prizonieri, ducele de Barry, a fost lăsat în închisoare! Mizerabile, cum ai putut să faci una ca astă? Trădătorule! Poți nega că n-ai fost înțeles cu acest aristocrat?

Și procurorul, rostind cu violență aceste cuvinte, bătea eu piciorul, turbând de furie.

Dar Sanson își păstră calmul și îl fixă cu o privire rece.

— Te înșeli, cetățene Fouquier! Ce pot avea comun cu ducele de Barry, eu, Călăul din Paris?

— Ei, na! îl ironiza procurorul. Aseară a fost văzută intrând la tine o doamnă îmbrăcată în negru, doamna aceea era prințesa de Barry... Vezi, știu absolut totul!...

O flacără străfulgera sălbatic în ochii lui Sanson:

— Vasăzică, sunt urmat pretutindeni de spioni și iscoditori?! Aflați că sunt stăpân absolut pe acțiunile mele și nimeni nu are dreptul să se amestece în afacerile mele!

Fouquier izbucni într-un râs ironic.

— Nu prea sunt obișnuit cu limbajul acesta trufaș venit din gura unui om pe care, printr-o singură vorbă, îl pot trimite la ghilotină!

Sanson simți că se apropie momentul decisiv, vedea clar că era pe punctul de a câștiga sau de a pierde totul! Venind foarte aproape de procuror, îl fixă cu o privire fulgerătoare.

— Să nu uiți un lucru, cetățene Fouquier, puternicii de ieri sunt victimele de azi! Știu că în momentul acesta ai puterea să mă trimiți la ghilotină și pe mine, maestrul eșafodului, dar îți jur pe tot ce mi-e sfânt că primul cap care va cădea imediat după al meu, va fi al tău.

Fouquier păli. Cu o privire rătăcită căuta să pătrundă în sufletul lui Sanson.

— Capul meu? gângăvi el. Mofturi, dragul meu!

— Ba nu sunt mofturi, ci adevărul adevărat! răspunse solemn Călăul Căci dacă tu, cetățene-procuror, ai spionii tăi, îi am și eu pe ai mei, și nu trebuie să fiu Călăul din Paris ca să am la îndemână izvoare de informații, izvoare la care tu niciodată nu ai avea acces!...

Se apropie de Fouquier și-l sili să asculte câteva cuvinte la ureche. Apoi făcu un pas înapoi, își încrucișă brațele pe piept și așteptă efectul șoaptelor sale.

Rezultatul a fost zdrobitor!! Fouquier rămase un moment ca lovit de trăsnet. Spaima i se întipări pe față, ochii îi ieșiră din orbite, gura spumega turbată, cu o furie neputincioasă gângăvi:

— Tu știi, tu știi!...

Și copleșit de o spaimă năpraznică, nu îndrăznea să se uite în ochii lui Sanson.

— Știu totul! zise Călăul. Ei acum mă crezi, procurorule, că nu mă sperie acuzația ta?

Fouquier scrâșni din dinți și-i arătă pumnii:

— Ah, ah! Ai aflat secretul pe care îl credeam mai durabil ca orice pe lumea asta!!! Spune-mi numele trădătorului!

— Trădătorul ești tu! izbucni Sanson. Nemernicule! Asasinule! Îndrăznești să condamni zilnic oameni nevinovați! Ar trebui să fii târât de cai sălbatici până la piciorul eșafodului și să fii executat fără milă!

Un moment puteai crede că Fouquier vrea să se repeadă asupra adversarului, dar Sanson ținu piept cu vigoare privirii inundate de ură. Pe urmă, buzele procurorului scăpară un țipăt sălbatic, dar înăbușit, făcu un pas îndărăt:

— Acum te recunosc! Mizerabile, te-ai furișat la *noi!* Tu ești *contele de Castello!*

Fouquier tremura din cap până în picioare, în timp ce Călăul râdea triumfător:

— Da, eu sunt *contele de Castello!* M-am furișat la voi sub masca contelui spaniol. M-am înscris în banda voastră, pentru a vă putea da de gol.

— Mizerabile!

— Am izbutit să aflu toate planurile voastre criminale, continuă cu sânge rece Călăul.

— Ai depus un jurământ sfânt: Să păstrezi o tăcere absolută! strigă înăbușit procurorul.

Sanson răspunse ironic:

— Față de mișei și asasini, jurămintele n-au nicio valoare!...

Fouquier părea nimicit. Îndrugă:

— Dar cum dracu de te afli, acum, înaintea mea? Sanson îi aruncă o privire disprețuitoare:

— Dumnezeu a fost cu mine. El m-a ocrotit și am scăpat din ghearele tale. Ți-ajunge?

Fouquier avu o tresărire. Păru, un moment, că vrea să cheme garda, întâlnind însă figura liniștită a lui Sanson, se răzgândi.

— Va veni ceasul în care mă voi socoti cu tine! scrâșni el.

Călăul replică senin:

— Da, da, va veni acel ceas! Dar atunci să-ți încredințezi sufletul lui Dumnezeu, cetățene Fouquier. Pentru că pe eșafod ne vom socoti!

Fața procurorului păli, pe urmă, se transfigură într-un râs silit:

— Ei bine, admit că ai o armă destul de puternică împotriva mea. Dar de tăcerea ta sunt, totuși, asigurat! Vei tăcea pentru a-ți păzi gâtul. Nu mă sperie amenințările tale. Ele nu pot salva viața tatălui miresei tale de la eșafod, fii sigur! Am dovezi palpabile că l-ai mituit pe cetățeanul Heimann. Ducele de Barry, conform rugăminților fiicei sale, a fost

„omis” azi, să facă parte din condamnații la moarte. Știu tot, cunosc mesajul soliei, pe care ai trimis-o ieri prințesei printr-unul am ajutoarele tale! Știu, de asemenea, unde locuiește ea, știu și ce prânzește aproape în fiecare zi, totul, totul mi-e cunoscut!

Apoi izbucni iar într-un râs ironic, la vederea celui atât de împietrit în surprinderea sa:

— Ești uimit, cetățene? întrebă el. Da, am aflat totul! Numai o trăsătură de condei, și prințesa e arestată! Și oricât va zbura, păsărica tot va cădea în laț! Și pe lângă asta, îmi vor pica în ghilotină capetele a altor treizeci de aristocrați! Vezi, cetățene Sanson, cât mă îngrijesc pentru tine, mereu îți dau de lucru!...

Procurorul oficial își frecă mâinile osoase și galbene.

— Și ce e acum, de făcut? N-ai venit la mine doar ca să-mi auzi poruncile, știu bine... Poporul parizian a mutat, de mai multe ori, eșafodul de pe un loc pe altul. Ție îți pasă de viața viitorului tău socru, nu-i așa?

Sanson păli. Un val încetat îi acoperi ochii. I se păru că totul e pierdut.

— Da! zise el atunci cu demnitate, mireasa mea susține că tatăl ei e nevinovat. Ea are probe care dovedesc nevinovăția lui!

Un râs diabolic scăpă de pe buzele lui Fouquier.

— Vorbe! zise el. E un partizan al aristocraților și un dușman al poporului. Și aceasta e de ajuns pentru ca să i se reteze capul! Tu îl vei executa. Nicio vorbă mai mult! Ai înțeles?

Spunând acestea, se îndreptă spre sala de ședințe.

Sanson respiră greu.

— E ultimul tău cuvânt. Cetățene-procuror?

Fouquier îl privi cu ironie.

— Te mai poți îndoi de lucrul ăsta?

Sanson se îngrozi.

— Ei bine, fie. Zise el atunci, mai am de spus ceva președintelui!

Dădu să treacă pe lângă procuror. Acesta păli și aruncă o privire întrebătoare către călău.

— Nebunule! Ce vrei să faci? Strigă el și-i tăie calea.

— Vreau să-i spun totul președintelui! răspunse Sanson cu hotărâre.

— *Totul?!* întrebă Fouquier, și o furie de dispreț se întipări fața sa. Neghiobule, ai să-ți pierzi capul!

— Crezi că mă mai sinchisesc de propria-mi viață, când nu o pot salva pe aceea a tatălui scumpei mele mirese? zise Sanson. Ți se va împlini voința, cetățene-procuror. Dar nu eu voi fi executorul, ci un altul. Același care mâine poate, ne va trimite pe amândoi pe lumea cealaltă!

Fața lui Fouquier se îngălbeni. Capul îi căzu în piept, întocmai ca unui tigru care își apucă prada și o scapă în ultimul moment.

— Serios? Vorbești serios? Întrebă el cu ton ce se străduia să fie îndrăzneț.

— Ți-o jur pe sângele vărsat de jertfele mele zise Călăul. Și ridică mâna dreaptă în sus, în semn de jurământ.

— Bine, bine! Zise Fouquier, m-ai învins, trebuie să mărturisesc.

Și se plimba încolo și încoace gânditor.

Soldații veneau cu o nouă trupă de nenorociți, pentru a-i prezenta în sala de ședință. Înainte de execuție...

— Am găsit un mijloc! Strigă procurorul. Și se apropie de Călău. Vei vorbi de pe eșafod poporului îi vei spune că este o eroare că acel armurier, Miranda îl cheamă, nu-i așa? a apărut în fata judecătorilor... În locul său, însă, îl vei executa pe ducele de Barry.

Sanson se înclină tăcut. Simțea că ar fi fost o nebunie să se împotrivească voinței lui Fouquier, care continuă:

— Voi aduce cazul numaidecât la cunoștința instanței, tu vei fi martor, cetățene Sanson și mireasa ta, de asemenea. Voi căuta să fac totul ca să salvez viața socrului tău.

— Adevărat grăiești? întrebă Sanson, și speranța se aprinse în ochii lui. Vasăzică, vei cruța viața lui Miranda?

Fouquier dădu afirmativ din cap, dar nu rosti niciun cuvânt.

— Jură-mi că nu e nicio nouă cursă! murmură Sanson, mirat de concesia surprinzătoare a procurorului.

— Îți repet că mă voi ține de cuvânt! Miranda va trăi, răspunse Fouquier... Și mulțumește-te cu atâta. De ce să-ți jur degeaba? Deja cunoștința noastră ne leagă laolaltă, și asta e de ajuns. Și acum du-te, fă-ți datoria, îți dau și gardă. Execută-l de îndată pe ducele de Barry. După ce-i vei fi dus pe amândoi răufăcătorii la moarte, întoarce-te aici cu Miranda și cu fiica sa! Și încă ceva, așteaptă-mă aici! Trebuie să apari mai întâi în fața tribunalului, în cazul acelui păcătos!

Și ieși repede din odaie.

Sanson rămase pe loc cu mâinile încrucișate la piept.

Dar, desigur, de-ar fi văzut râsul ironic, din ultimul moment, ce-l avea pe buze Fouquier, n-ar mai fi fost atât de fericit și încrezător!...

Capitolul 16 SALVAT DE CĂLĂU

După câteva minute, veni un trimis al procurorului oficial și îl chemă pe Călău în sala de ședințe. Acolo era deja totul cunoscut.

— Cetățene Sanson, se adresă președintele către cel intrat, suntem puși în cunoștință de cazul acelui trădător care nu se putu stăpâni să insulte nici în momentul morții, patria noastră. Să se facă ceea ce vrea poporul. Și-ți poruncim, afară de asta, să-i tai mina dreaptă înainte de a-i reteza capul!

Călăul se înclină tăcând.

În momentul acesta el era o jucărie în mâna tribunalului. Și deci, fără să spună, o vorbă, chiar dacă îi sângera inima, trebuia să împlinească porunca punct cu punct. Așa cerea trista sa misiune. Și nici nu era la libera lui alegere, trebuia să-l moștenească pe tatăl său, care, cândva îl moștenise pe bunicul său. Din membru în membru al familiei se perpetua nenorocirea. *Fiul călăului urma să devină și el Călăul din Paris!* Așa glăsuia legea crudă și groaznică.

A doua poruncă a președintelui fu să-l scoată pe ducele de Barry din închisoare și să-l execute pe eșafod.

Între pereții închisorii se petrecea o scenă neașteptat de grozavă și dureroasă...

Ducele de Barry se credea deja în siguranță. Deodată, fu ridicat cu forța, de la locul său, înțelese numaidecât ce soartă îl aștepta. Începu să gesticuleze ca un smintit.

Dar ce putea face acest moșneag prăpădit în fața soldaților? Aceștia îl luară cu ei, și deoarece nu venise duba condamnaților, ducele trebui să facă pe jos drumul până la eșafod.

Acum, când eșafodul fu mutat în Piața Caroussel, era mai aproape de închisoare ca înainte. Totuși, ducele de Barry nu putu parcurge nici acest drum scurt. Frica morții îi străbătea toată ființa. Ochii îi ieșiseră din orbite, aveau o expresie de decrepitudine animală.

Soldații trebuiră să-l ducă de braț târâș-grăpiș, de departe, Sanson, care mergea în fața soldaților, auzea o gălăgie infernală.

Mulțimea numeroasă își înzecise prezența și striga încontinuu cu sălbăticie.

Cu chiu cu vai, soldații croită drum pentru Sanson. Călăul tresări. O femeie se uita țintă la el. Doi ochi negri îl priveau dintr-un chip desfigurat. O recunoscu numaidecât. Era prințesa de Barry!

Venise să se încredințeze personal dacă Enric își respectă promisiunea. Și acum trebuia să asiste cum zbirii îl târau la moarte pe tatăl ei!

Sanson se mulțumi să dea din umeri. Apoi se uită în sus. Cu aceasta a vrut să-i dea a înțelege că a încercat tot ce i-a fost posibil și că numai cerul e de vină dacă n-a putut realiza ce a promis. Dar din ochii negri și scânteietori ai prințesei îl întâmpină o privire încărcată de ură. Ea-și lipise buzele cu putere, pentru ca niciun țipăt să nu-i scape, dar privirea ei spunea totul.

Sanson știa acum că în persoana Adelei de Barry își făcuse o dușmancă de moarte. Un moment stătu la îndoială, n-ar fi mai bine să pună mâna pe prințesă, denunțând-o ca trădătoare?! Ar fi fost de ajuns un singur cuvânt, și moartea ei avea să fie ceva hotărât. Dar nu era momentul să se ocupe de prințesă. Știa că mireasa sa se află în Piață. Nu voia ca Lili să fie martoră la intervenția sa împotriva unei femei fără apărare!

Impacientat la culme, tot se împingea să înainteze mai departe. Inima sa bătea cu violență. Dar, chiar, unde era Lili, iubita sa? O zări într-un târziu, era păzită de mulțime întocmai ca o prizonieră, stătea îngenunchiată lângă tatăl ei.

Sanson încercă să prindă o privire a lui Lili, adevărat, ea se uită la el, dar nu dragostea vorbea din această privire, ci spaima, scârba și frica.

Sanson întoarse ochii în altă parte. Reproșul care-l întâmpină din ochii adoratei sale era mai cumplit decât orice. Tremura la gândul că ea avea să fie acum martora scenei ce urma să se petreacă.

După o clipă, însă, ochii săi exprimau deja o mândrie impunătoare. Trebuia să-și facă datoria. Ei bine, și-o va face pe deplin! Cu o voce sonoră și impunătoare anunță poporului rezoluțiile Tribunalului. Un bravo zguduitor, pornit din mii de guri, întâmpină cuvintele sale. Poporul era însetat de sânge, nu mai avea răbdare să aștepte până se vor face pregătirile și formalitățile acelea atât de simple și scurte.

Nenorocita victimă, ținta acestei furii sălbatice, părea că nici n-a înțeles sensul cuvintelor rostite de Călău. Nu opuse nici cea mai mică împotrivire ajutoarelor. Un murmur neînțeles răzbătea de pe buzele sale schimonosite și scăpă un țipăt scurt și înăbușit când i se tăie mâna dreaptă!...

În momentul următor fu legat de scândură, și pentru a doua oară ghilotina își împlini groaznica misiune, capul nenorocitului se rostogoli înecat în sânge, în coșul de jos.

Câteva minute mai târziu a fost executat și ducele de Barry, care oferi, însă, un spectacol dezgustător. Pierduse orice curaj, orice urmă de bărbăție, plângea și se văita ca un copil care vedea că nu poate scăpa de trista sa ursită. Un potop de insulte se revărsă asupra lui din toate părțile. În momentul când cuțitul ghilotinei îi atinse gâtul, o femeie din popor slobozi un strigăt pătrunzător. Dar strigătul acesta fu înăbușit de strigătele de bucurie ale bestiilor. Opera sângeroasă a zilei era terminată.

Totuși, se ridicară câteva voci care cerură și executarea armurierului Miranda. Dar Sanson repetă cu succes rezoluția procurorului. Se îndreptă spre Miranda. Acesta îl măsură cu o privire plină de dispreț.

— De ce această inutilă amânare, Călăule? Fă-ți datoria!

Sanson îl privi cu o mutenie rugătoare:

— Nu provoca degeaba furia poporului!... Dumnezeu mi-e martor că am făcut totul ca să te scap, și am izbutit, îți voi da altădată amănunte.

Bătrânul îl înfruntă disprețuitor:

— Ce vrei să-mi îndrugi? Ești, un mizerabil! Te-ai furișat în casa mea. Și sub pretextul că ești un tânăr nobil, ai furat inima fiicei mele. Eu am consimțit să te logodești cu ea! Iată, acum aflu că ești Călăul din Paris! Mai degrabă mi-aș da sufletul, decât s-o știu în brațele tale năclăite de sânge!

— Urcă-te! îi răspunse Sanson care abia își putea stăpâni emoția, și arătă spre căruța condamnaților, care se apropiase de dânșii. Am ordin să te reconduc la Tribunalul Revoluționar. Dumnezeu știe că nu sunt atât de vinovat pe cât crezi!

Armurierul nu mai putu răspunde. Poporul îl luă cu forța și-l aruncă în căruță.

— Lili. Trebuie să mă urmezi și tu... Și *dumneata,* se corectă Sanson cu glas înduioșător.

Zicând acestea, se aplecă, spre fata îngenuncheată, dar observă că ea s-a înfiorat la atingerea lui. Sanson tresări.

— Enric. Tu... Dumneata ești Călăul din Paris! Izbucni ea, plângând înăbușit. Dar nu, nu vreau să te acuz! Așa a vrut Dumnezeu! Fără ajutorul dumitale, tata n-ar fi scăpat!

— O, Enric! Enric! Zise ea deodată, căzând în brațele Călăului, fără a ști ce face. Scapă-l pe tata! Și îți jur pe Dumnezeu că voi uita totul, că voi fi a ta!

Un strigăt de bucurie se înălță din inima lui Sanson, și o însoți până la dubă pe scumpa sa mireasă.

Nici nu știa sărmanul, că veselia din inima sa se va preface în câteva ore, într-o disperare cumplită.

Capitolul 17 UN COMPLOT DIABOLIC

Vestea noii ședințe de la tribunal, deosebit de importantă, se răspândi cu iuțeala fulgerului în întreg Parisul. Un adevărat fluviu uman inundă sala de ședință. Cu greu Călăul și însoțitorii săi își putură croi drum în sala care fierbea.

— Viu! viu!

— Are să fie ceva frumos!

— Îl vedeți pe moșneag cât de mândru privește de jur-împrejur?!

— Ai nițică răbdare, moșule, capul tău oricum nu va mai sta mult pe umeri!

— Dar porumbița de lângă el?!

— Mă, da nostimă mai este.

— Vorbește mai încet, este logodnica Călăului!

— Trăiască Sanson!

— Trăiască! Trăiască! Ura!

Astfel se încrucișau și se amestecau tot soiul de strigăte. Mulțimea iritată striga întruna, chiuia, înjura și aplauda.

Sanson mulțumi cu modestie tuturor celor care îl aplaudau.

Altădată, popularitatea de care se bucura îl încânta, azi, însă, sufletul său era prea trist pentru a mai găsi vreo plăcere în aclamațiile astea. Avea promisiunea lui Fouquier, nu-i vorbă, și știa bine că era nevoit să se țină de cuvânt.

Dar în timpul plecării spre închisoare, îndoieli sumbre și tulburătoare îi răscoleau sufletul. Pentru moment nu-și putea explica pricina acestor îndoieli, dar parcă îi era scris să afle foarte curând, cât de îndreptățite erau aceste temeri.

Tribunalul aștepta noii sosiți. Procurorul stătea la măsuța sa și, cu o privire vicleană fixa pe aceia care tocmai intraseră.

Înainte de toți, trebuia să se prezinte Sanson.

Cu glas liniștit raportă că a îndeplinit însărcinarea ce i-a fost încredințată de tribunal. Președintele Dumas dădu din cap aprobator.

— Să trecem la deliberarea procesului! începu el. Cetățeanul-procuror a poruncit ca fostul armurier al mizerabilului Capet; Capet era numele dinastiei de Bourbon; cu numele de Miranda, să fie adus aici, înaintea Tribunalului Revoluționar.

Președintele se întoarse către moșneagul robust și impozant, care stătea în picioare și se uita peste tot cu o privire disprețuitoare.

Fata stătea lângă el, îmbrățișându-l cu dragoste filială și rugându-l mut să nu mai riște nimic prin atâta sfidare.

— Te cheamă Miranda? îl întrebă președintele.

Armurierul făcu un pas înainte, eliberându-se blând din brațele fiicei sale.

— Da, sunt armurierul Miranda!

— Trebuie să știi că nu mai există decât cetățeni! zise aspru președintele. Cum se întâmplă că ai vrut să te lași a fi executat în locul altcuiva?

Miranda izbucni într-un râs sarcastic:

— Am fost legat în lanțuri și târât la eșafod. Vorbele mele au fost înăbușite de ironiile zbirilor!

Președintele îi făcu semn să se retragă.

— Cetățene-procuror, ce acuzație ridici împotriva acestui om? întrebă președintele pe Fouquier.

Toate privirile se ațintiră asupra celui întrebat. Momentul era decisiv, tot ce propunea Fouquier, era lege!

În timpul acesta, procurorul luă din mâna lui Sanson câteva hârtii, pe care Lili le dăduse mai înainte călăului. După părerea ei, aceste hârtii conțineau dovezile deplinei nevinovății a tatălui ei, trimis în judecată pentru niște motive cu totul puerile, acuzat fiind, între altele, că ar fi luat parte la eliberarea Regelui închis.

Lili putu dovedi cu ajutorul unor certificate medicale că, în vremea aceea, când avu loc eliberarea în discuție, tatăl ei zăcea în pat, țintuit de o gravă fractură de picior.

Dar, desigur, dacă n-ar fi fost la mijloc intervenția lui Sanson, toate dovezile astea, oricât de concludente, nu l-ar fi putut scăpa de la moarte pe Miranda.

— Sunt, într-adevăr, și eu convins că Miranda e nevinovat de acuzația care i-a fost adusă! începu Fouquier, întrerupând tăcerea mormântală din sală. De altfel, n-ar fi fost pagubă mare, dacă i s-ar fi tăiat capul, căci astfel de cetățeni nu pot folosi cu nimic patriei noastre. Ei vor fi bănuiți totdeauna de fidelitate monarhică.

În ochii bătrânului Miranda răsări o privire scânteietoare. Dacă n-ar fi fost Lili din nou lângă el, fixându-l cu o privire rugătoare, atunci desigur că i-ar fi adresat procurorului o replică batjocoritoare. O asemenea apostrofare, însă, ar fi fost echivalentă cu o reînnoire a sentinței capitale.

Președintele tribunalului părea surprins de blândețea procurorului:

— Așadar, crezi, cetățene procuror, că se cuvine să-l achit pe acuzat!?

Fouquier dădu din cap.

— Da! zise el cu răceală. Cer achitarea cetățeanului Miranda!

Un murmur înăbușit se ridică din toate colțurile sălii. Se întâmpla atât de rar, era atât de extraordinar ca Fouquier să ceară achitarea cuiva, încât toată lumea credea că a înșelat-o auzul. De asemenea, jurații rămaseră înmărmuriți, erau atât de exersați în a spune mereu: „vinovat!", încât nu mai știau cum este când te afli în situația de a da un verdict de achitare!...

— În cazul acesta, nu-i nevoie ca jurații să se mai retragă pentru deliberare, zise el Presupun că nu aveți nimic împotriva concluziei procurorului...

Jurații se grăbiră să răspundă afirmativ.

— Ei bine! zise președintele, cetățene Miranda, ești achitat. Păzește-te, însă, să ne întâlnim pentru a doua oară, căci atunci nicio minune nu te mai poate scăpa! Pe de altă parte, nu uita că avem și mijloace de a te supraveghea, cum merită un bănuit!

Aceste cuvinte avură asupra armurierului un efect de nedescris. Tot nu crezuse, până în momentul din urmă, hotărâtor, că va putea scăpa de eșafod. De astădată, însă era adevărat, mai presus de orice îndoială! Abia acum simțea cât de dragă îi era viața și înțelese ce nenorocire ar fi însemnat pentru Lili moartea sa!

Îl învinse emoția, el, care până acum stătea drept și disprețuitor, înclină capul, și lacrimile îi umplură ochii.

— Vă mulțumesc! Vă mulțumesc! Murmură copleșit bătrânul.

Lili îl ținea îmbrățișat și plângea scena era emoționantă prin unicitatea sa.

Sanson stătea și el înmărmurit. Învins de emoție. Respiră adânc, parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

Nu vedea înaintea sa pe altcineva decât pe Lili.

Numai aceasta l-a făcut să nu bage de seamă privirea de șarpe pe care Fouquier i-o arunca, fixându-l cu răutate.

Mulțimea izbucni în strigăte de veselie. Aceiași oameni care păreau atât de setoși de sânge. Își strigau fericirea că armurierul a scăpat.

Sanson se apropie de cei doi.

— Vă conjur să plecați înainte de a se întâmpla vreo schimbare în starea de spirit a mulțimii! murmură el, întorcându-se spre tatăl lui Lili.

Acesta înclină capul fără să-l bage în seamă. O luă de mână pe fiica sa și plecă. Nimeni nu-i împiedică. Soldații care-l păziseră până acum cu strășnicie pe condamnat, se dădură la o parte. Îndată, un ajutor de călău desfăcuse lanțurile de la mâinile armurierului.

Tocmai se apropiau de ieșire, când, deodată. Fouquier se ridică, ca împins de un resort, de pe scaun. Părea că așteptase anume acest moment.

— Stați! Strigă el cu un glas răsunător.

Strigătul căzu ca un trăsnet peste toți. Până și judecătorii și jurații se uitau uimiți la procuror. Acesta, însă, nu rămase impresionat de surprinderea generală și nici de gestul întrebător al Călăului.

— Stați! repetă el. Cetățeanul Miranda să fie adus din nou înaintea tribunalului!

Ca prin farmec, starea celor prezenți se schimbă din nou. Soldații se apropiară. La un semn al procurorului, jandarmii despărțiră pe tată de fiică.

— Stați! zise Fouquier pentru a treia oară. Mai am de făcut tribunalului o propunere.

— Care? întrebă curios președintele.

— Cetățeanul Miranda e achitat. Nu voi ridica, cel puțin acum, un nou cap de acuzare.

— Slavă ție, doamne! izbucni Lili, nici prea tare, dar nici încet...

Cu o privire feroce, procurorul își ațintii ochii spre dânsa. Era foarte indignat că fata îndrăznise să-l întrerupă.

— Cetățeanul Miranda, rămâne, totuși, un bănuit. E dator să ne dovedească sincerul lui devotament...

Sanson se cutremură. Presimțea că secunda următoare avea să aducă ceva îngrozitor. Se temea că Fouquier va comite o nouă mârșăvie. Dar se simțea prea slab, de astădată, ca să încerce să dejoace manevrele lui Fouquier.

— Ce propui, cetățene-procuror? întrebă Dumas.

— Ei bine, propun ca Miranda să fie numit pe lângă Călău. În calitate de ajutor al acestuia! Spuse procurorul.

Un zgomot asurzitor izbucni în sală, nimeni nu se aștepta la această propunere.

Fouquier triumfa. Privirea i se îndreptă spre dușmanul său de moarte, spre Sanson.

Acesta, sub impresia penibilă a propunerii, devenise palid ca un mort, ochii i se roteau, o sudoare rece îi scălda corpul. Ah! Cum ar fi voit să-l sugrume pe acest monstru! Dar prudența îl îndemnă la rezervă. Găsi puterea să se apropie de Miranda.

— Să nu spui nimic altminteri viața dumitale e pierdută! îi șopti el încet. Câștigă vreme și atunci vom câștiga totul. O să dăm cândva răspunsul la această netrebnicie!...

Dar fu vremea să vină răspunsul bătrânului.

— Cetățene Călău, strigă Fouquier, ce tot vorbești cu bătrânul acela, îl înveți cumva un nou vicleșug?...

Un râs general izbucni în sală.

— Trăiască procurorul! Răcni Pipin cel negru.

Acesta tocmai intrase în sală. Își agita pălăria în aer. Exemplul său fu urmat de mulți.

Din toate colțurile sălii se auzeau strigăte de bravo pentru procuror.

Acesta mulțumi în toate părțile, înclinându-se.

Capitolul 18 UN TRIUMF AL AMORULUI FILIAL

În cele din urmă, se făcu liniște în sală.

Privirile tuturora se îndreptară spre Miranda.

Acesta stătea buimăcit sub impresia celor întâmplate. Rușinea ce i se adusese îl apăsa atât de tare, și totuși, n-o putea crede adevărată.

— Ei, ce spui de asta, cetățene Miranda? zise președintele.

Vocea sa răsuna pe un ton neamical. Era evident că se afla de partea procurorului. Lili se apropie de armurier și-i șopti.

— O, tată! gândește-te că ți-e viața în joc! Nu-l provoca pe omul acesta odios!

Cu un gest ferm bătrânul îi făcu semn să tacă.

— Niciodată! răspunse el. Decât să mă înjosesc astfel...

— Să te înjosești?! îl întrerupse Fouquier. Să te înjosești? Cine se află în serviciul Poporului, nu se înjosește niciodată! Călăul este egalul procurorului și al președintelui tribunalului, un slujitor al Poporului. Cine nu vrea să servească Poporul e doar un trădător! Și doar prin pedeapsa cu moartea se plătește trădarea!

Ca sabia de ascuțite erau cuvintele sale. Sanson îngălbeni. Era neputincios față de cele rostite.

Călăul nu putea spune nimic împotriva acestei propuneri. Orice încercare de contrazicere ar fi făcut ca și el să fie bănuit...

De și-ar fi pus și viața în joc, de i-ar fi dovedit în acest moment lui Fouquier crimele despre care avea cunoștință, tot nu ar fi fost crezut. Momentul era inoportun. Nu putea face nimic pentru tatăl lui Lili. Era condamnat la o groaznică tăcere.

— Eu nu pot fi călău, mai strigă odată Miranda.

Bătrânul își ațintă privirea fulgerătoare spre procuror. Fouquier se învineți de furie.

— Cetățene Miranda, ai spus vorbe nesocotite. Fie și numai aceste vorbe ale tale, și condamnarea ta ar fi semnată! Dacă nu mi-ar fi milă de tine, bătrânule, ți-ai afla chiar azi moartea. Mai ales că îți cunosc deja părerile tale periculoase. Fiindcă, desigur, fabricai arme pentru partizanii lui Capet. Nu meriți moartea pentru dușmănirea națiunii noastre?

Refuză, numai, să primești funcția cu care tribunalul te onorează, și voi cere, chiar în momentul acesta, să se pronunțe verdictul condamnării tale la moarte!

Cuvintele sale avură un ecou puternic asupra celor prezenți.

Nu se găseau, desigur, mulți oameni care să manifeste compătimire pentru bătrânul armurier.

Cuprins de mânie, acesta vru să dea un răspuns pe măsură. Dar Lili se și aruncase în brațele sale:

— Nu spune nimic, tată, nu spune nimic! Gândește-te ce voi face dacă tu vei fi omorât?

Cum, însă bătrânul clătina din cap cu îndărătnicie, o nouă idee îi veni în minte. Se dezlipi de tatăl ei și se îndreptă spre locul unde se afla procurorul.

Căzu în genunchi înaintea acestuia, implorându-l.

— Îndurare! îndurare! Îndurare pentru tata! Repetă dânsa. Lăsați-i timpul necesar pentru asemenea decizie. Nu-i cereți chiar acum să-și spună hotărârea. Nu e trădător, v-o jur pe tot ce am mai scump. Desigur, vă va servi cu credință, pe cât e în stare s-o facă, dar nu-i cereți să săvârșească meseria aceasta sângeroasă! Și dacă nu și nu, acceptați, să fiu eu jertfa. Faceți cu mine ce doriți, dar cruțați-i capul scumpului meu tată!

Dar patosul pledoariei sale nu produse o impresie favorabilă asupra tribunalului și juraților. Judecătorii dădeau din umeri și așteptau concluziile procurorului.

Acesta stătea încremenit în scaunul său.

Privirile nu i se mai dezlipeau de frumusețea răpitoare a fetei.

Trecură minute chinuitoare, lungi ca niște secole.

Sanson stătea nemișcat, lângă iubita sa.

— Ei bine, voi da dovadă că nu în zadar se apelează la generozitatea mea, zise Fouquier. Mă voi abate, de data aceasta, de la obiceiul meu. Ascultați-mă, cetățeni judecători și jurați, îmi mențin propunerea, totuși, pentru a nu se crede că am comis o nedreptate, voi face o precizare: propun ca numitul Miranda să fie internat într-o celulă îngustă. Acolo să fie ținut trei zile. După trecerea acestora, va fi readus înaintea noastră. Va avea, atunci, să ne explice dacă are de gând să se supună voinței Poporului, sau nu. În cazul dintâi, va fi liber, la dispoziția cetățeanului Sanson. Acesta va avea datoria să-l facă asistent la fiecare execuție. Dacă cetățeanul Miranda nu se va conforma voinței noastre, atunci va plăti cu viața.

— Propunerea ta este lege! Zise președintele. Retrage-te, cetățene Miranda. Vezi cât de generos ne purtăm cu tine!? Nu abuza de răbdarea noastră.

Se sculă de la locul său. Se apropie de procuror și schimbă câteva cuvinte neauzite de nimeni. Pe urmă dădu din cap și se reîntoarse la locul său.

— Tribunalul a hotărât, reîncepu el pe un ton mai ridicat, să întemnițeze pe cetățeanul Miranda. El va fi dus în închisoare de astă dată, însă nu în secția condamnaților la moarte. Îi va fi permis să se întâlnească cu fiica sa, precum și cu cunoscuți de-ai săi, nebănuiți.

Miranda vru din nou să intervină, dar Lili îl împiedică implorându-l...

Ședința fu ridicată.

O gardă numeroasă îl împresură pe armurier. Fu dus la închisoare...

Capitolul 19 „NEGRUL PIPPIN”

Lili avu voie, deocamdată, să-l petreacă pe tatăl ei până la poarta închisorii. Urma să se întoarcă la palatul justiției, pentru a-și scoate un bilet de voie cu care să intre la tatăl său.

Sanson voia s-o însoțească pe iubita sa. Dar o privire plină de înțeles a procurorului îl reținu. Acesta îl luă deoparte.

— Ei, cetățenesc Sanson, ești mulțumit de mine? zise omul legii, cu o voce înăbușită.

— Ești un demon, cetățene Fouquier! îi răspunse Călăul. Dar acest, „secol” de tortură ți-l voi trece la socoteală.

— Ține-ți gura, îl întrerupse Fouquier. De altminteri, cuțitul tău n-are nicio putere, cetățene Călău, adăugă el pe un ton glumeț. Tu, Călăule, nu poți să-ți bați joc de meserie. Reclamațiile tale vor fi socotite, de astădată, născociri, sentințele tale nu vor fi luate în seamă... Cine râde la urmă, râde mai bine...

— Aceasta e și părerea, mea, ripostă Sanson, și un foc se aprinse în ochii săi. Dușmănit să fii de-a pururi, Satană cu chip de om!

— Foarte bine că provoci dușmănia. Să știi că nu întâmplător ți-ai ales în mine un vrăjmaș de moarte. Păzește-te! În curând, voi face dovada că eu sunt mai devotat binelui poporului...

Abia se despărțise de Sanson dar focul din ochii săi îi incendiase sufletul.

Își plimba privirile în toate părțile.

Deodată îl zări pe negrul Pippin, în sala alăturată, odihnindu-se pe bancă.

Fouquier îi făcu semn:

— Vino cu mine, îi zise scurt.

Cu o umilință înnăscută, negrul Pippin îl urmă pe procuror cu pași cadențați. Acesta îl bătu pe umăr.

— Spune-mi, băiete, poate omul să se bizuie pe tine? Știi să taci?

— Ca mormântul, fu răspunsul negrului. Știi, doar, cetățene-procuror, că pentru dumneata mă duc și în foc, am dovedit-o de atâtea ori!

Fouquier aprobă clătinând din cap.

— De aceea îți dau un sfat, zise el. Păzește-te, dacă ții la capul tău.

Și-l lovi ușor, ca o mângâiere, peste gât. Băiatul îl privi drept în față pe Fouquier.

— Oho! Dar ce e nou? Cred că „bila” îmi stă destul de țeapăn pe umeri.

— Caută ca Sanson să nu ți-o dea jos, insinuă Fouquier.

— Cine?! Sanson? Întrebă Pippin.

Și păli.

— Ne e dușman, preciza Fouquier, află că a reușit să se introducă, acum două nopți, în asociația noastră, sub numele contelui Castello.

— Ce-ați spus? Sanson știe că dumneavoastră... că noi facem parte dintre... El, el ar fi fost contele Castello?

Dar nu putu să termine. Frica îl paralizase.

Fouquier nu putu decât să dea din cap afirmativ. Cu toate acestea, nu se abținu de la un zâmbet de triumf.

— Nu te speria, însă, prea mult. Deocamdată, Sanson e obligat să tacă. Dar e bine ca tu să știi totul...

— Oh! acest Sanson, oftă Pippin, scrâșnind din dinți. De aceea mi se părea el așa de ciudat. Parcă simt tăișul cuțitului „mângâindu-mi" gâtul.

— N-avea grijă, zise Fouquier. Deocamdată, nu mergem nici unul, nici altul la eșafod. Îi trimitem, mai degrabă, noi pe alții, zise râzând procurorul... Totuși, Sanson cunoaște secretul nostru, și asta nu-i bine, mă înțelegi, Pippin?

Acesta îl fixă:

— Vrei să zici că Sanson... ar trebui lichidat?

Fouquier scoase un fluierat ascuțit, afirmativ:

— Acesta ar fi cel mai bun mijloc de scăpare. De altfel, asociația l-a condamnat la moarte. Aliază-te cu fratele Antonio...

— Mâine nu va mai rămâne nimic din el, zise cu voce înăbușită negrul Pippin. Dorul de răzbunare păru că-i cotropise sufletul.

— Așa, viteazule tânăr! Dar la porumbița încântătoare, gânditu-te-ai?

— Vorbești de fata armurierului? Aha, continuă râzând, am văzut eu că ți-a cam rănit inima, altfel n-ai prea fi risipit atâta milă față de pungașul ăla bătrân... Dar este logodnica acelui Sanson.

— Tocmai, răspunse ironic Fouquier. N-ar fi bine să-i joci o festă admirabilă celui care a îndrăznit să ne afle secretul?

— Dacă vreau? întrebă Pippin. Spune, ce dorești? Stai! Te gândești la frumoasa păpușă...

Buzele lui Fouquier schițară un surâs diabolic.

— Cunosc un loc frumos și foarte retras, și tu îl cunoști, nu-i așa?

Și se apropie încet de urechea procurorului apoi îl privi drept în ochi.

— Vorbești de palatul ducelui de Barry?

— Exact! E castelul în care legenda spune că sunt îngropate comori neprețuite. Deși n-am găsit nimic acolo, chiar dacă n-am lăsat niciun loc necercetat.

— A fost muncă aceea, nu glumă, confirmă Pippin. A trebuit să lucrăm numai noaptea, ca să nu ne observe nimeni. Dar totul a fost în zadar.

— În fine, acest castel pustiu este acum proprietatea Poporului și se află în administrația mea, continuă procurorul. Nu crezi, că într-una din camerele secrete o tânără fată ar putea fi ținută ascunsă atâta cât îmi convine?

— Ah, înțeleg, înțeleg! zise Pippin. Vrei să răpesc pentru tine porumbița, nici chiar frații noștri sociali să au afle ce comoară tăinuiește castelul Barry.

Pasiunea cea mai nestăpânită era trădată de ochii lui Fouquier:

— Vrei, prietene, să-mi faci acest imens serviciu?

— Sigur! mai cu seamă că doresc să-i joc un renghi acestui mizerabil de Sanson. Dar cum și unde?

— Asta te privește! ripostă Fouquier. Nu degeaba te numește lumea *culmea vicleniei!* Numai să faci totul în taină. Numele meu nu trebuie să fie pomenit!

— Iau totul asupra mea, zise Pippin pe un ton lăudăros. Am la dispoziție mai multe forțe, decât crezi, cetățene-procuror. De va fi posibil chiar în astă-seară frumoasa porumbiță își va muta domiciliul în castelul Barry.

— Ești un băiat grozav! zise Fouquier. Cât despre răsplată, știi că nu sunt zgârcit. Acum, du-te! Pune la cale totul așa cum am convenit.

Când Fouquier se află singur în cameră, nu-și putu stăpâni un surâs demonic.

— Ești un ticălos ca atâția alții, zise el gândindu-se la cel ce plecase. Și tu mă servești ca ceilalți, ca un animal docil. După ce îți vei fi făcut serviciul, ghilotina îți va închide gura!

Și acum fii atent, meștere Sanson, continuă Fouquier convorbirea cu el însuși. Ți-am pus în coastă un inamic redutabil, el te va învăța minte în curând...

Și-și frecă mâinile cu bucurie.

— Toate îmi merg pe plac, murmură el. Frumoasa fetiță va fi, poate, chiar mâine în mâna mea, apoi, în trei zile va cădea capul tatălui ei; până atunci Pippin, va amuți pe Sanson, draga porumbiță nu va mai avea atunci, alt scut în afară de mine, depinde de voința mea!

Un hohot de râs îi zbură din piept.

Pe urmă căzu într-un jilț. Cu un picior peste celălalt, se lăsă pradă celor mai dulci visuri...

Capitolul 20 RĂPIREA FETEI

În intervalul acesta, Miranda fu readus în închisoare.

Zadarnic încercase Lili să-l conducă pe tatăl său dincolo de porțile închisorii doar i se spusese să obțină întâi, de la procuror, un bilet de voie.

Lili tocmai voia să meargă într-acolo, când fu reținută de Enric. Care alergase într-un suflet la dânsa.

— Lili. Scumpă Lili. Ocolește-l pe monstrul acela! Lasă-mi mie grija asta.

După un timp, urmă.

— Pot să-ți mai vorbesc o clipă?

Tânăra fată îl privi lung, izbucnind deodată într-un plâns sfâșietor.

— O, Enric! ce mi-ai făcut?! Mi se pare că...

— Dumnezeu mi-e martor că n-am vrut să te înșel! Dar nu puteam să-ți destăinui secretul. Uite, l-ai aflat grație întâmplării...

— Nu, n-a fost nicidecum întâmplarea, spuse Lili. Tu mi-ai salvat, viața, când am căzut din barcă în apă. Fără ajutorul tău. Azi aș fi moartă!

— Nu-mi mai aminti, interveni cu modestie Sanson. Cât despre iubirea noastră ți-am făcut un mare rău iubindu-te nu-i așa, Lili?

Și eu te-am iubit! Mi-ai părut un nobil.

— Chiar sunt, Lili. Cu altă ocazie îți voi povesti istoria strămoșului meu, care era un ofițer glorios, a fost silit, printr-o înlănțuire de împrejurări, să devină călău. Dumnezeu, mi-e martor nu am nicio plăcere să vărs sângele semenilor mei!

Sanson tăcu un moment și o contemplă pe Lili. Apoi reluă:

— Soarta a făcut să mă îndrăgostesc de tine. Te-am iubit. Cu toată puterea și puritatea inimii mele te-am iubit! Știu că și tu m-ai iubit la fel. De aici începe vina mea, trebuia să-ți

destăinui cine sunt. Dar iubirea și teama că te-aș fi putut pierde au fost mai puternice. Atunci am păstrat secretul, l-am ținut ascuns față de tine și tatăl tău. Iartă-mă, iubirea mea!

Tânăra fată se ascunse la pieptul lui.

— Nu, tu iartă-mi mie! murmură ea. Te-am supărat, o știu, dar frica mea a fost de nedescris. Numai ție îți este îndatorată viața tatălui meu. Am fost, sunt și rămân mireasa ta!

— Lili, draga mea Lili, nu te mai sperii de mine? Vrei să mai fii nevasta Călăului din Paris?

— Sunt a ta pentru totdeauna, răspunse tânăra.

Un zâmbet angelic înflori pe buzele Călăului. Îngenunche înaintea adoratei sale.

Statură multă vreme privindu-se în ochi și uitară totul.

Deodată, Lili își aduse aminte de tatăl ei.

— Oh, Dumnezeule! cum am putut să-l uităm? Suspină Lili. Ne așteaptă. Iubitule, te rog, hai să-l salvăm pe tatăl meu!

— Acum, totul depinde de tine. Trebuie să te duci la dânsul și să-i spui totul. Pe urmă, voi veni și eu. Îl vom copleși cu rugămințile noastre și cu siguranță că va ceda.

— Da. Ai dreptate, mă voi duce chiar acum la procuror. Trebuie să obțin biletul de voie.

— Nu! o întrerupse Călăul, în ai cărui ochi se citea o furie oarbă. Tu nu mai trebuie să-l revezi pe acel monstru. Așteaptă-mă aici, mă întorc în zece minute și apoi mergem amândoi la tata.

Se depărtă cu pași grăbiți, apucând spre tribunal.

Pe drum întâlni un băiețandru care mergea cu mâinile în buzunar și fredonând o melodie ștrengărească. Sanson nici nu-și întoarse privirea, deși îl recunoscu pe negrul Pippin. Acesta, însă, îl fixă cu o privire insistentă.

— Să vedem, ce-a făcut Călăul sub bolta acelei porți? se întrebă el.

Se întoarse curios. Aflându-se în dreptul unei colonade de piatră, constată că de acolo nu se putea să fie văzut de cineva, de nicăieri.

Cu multă prudență întinse capul și o zări pe Lili.

— Ah! Mireasa Călăului! Pe toți Dumnezeii, aceasta ar fi cea mai nimerită ocazie, își spuse Negrul Pippin.

Se retrase și alergă în capătul străzii, scoase un fluier și trase un semnal ascuțit și puternic, imediat se strânseră în jurul lui o mulțime de figuri sinistre, apărute ca din pământ. În timpul acesta, Sanson ajungea la tribunal.

Nu-i fu tocmai greu ca să obțină de la Fouquier biletul de voie pentru Lili. Contrar obiceiului său, procurorul nu-i mai adresă niciun cuvânt Călăului.

Acesta se grăbea, acum, spre poarta închisorii.

Dar când ajunse la locul întâlnirii, îl întâmpină o mare surpriză, în locul lui Lili, care îi promisese că-l va aștepta, Sanson nu găsi pe nimeni!

— Lili! strigă disperat Călăul. Lili! Lili! Strigă el mai tare.

Dar nimeni nu-i răspundea. Nu se auzea decât ecoul vocii sale...

Se apropie încă odată de nișa în care o trăsese pe Lili. Și privirea îi îngheță, pe o piatră zări un obiect negru.

Se apropie și văzu că erau bucăți dintr-un voal, împrăștiate în toate părțile. Totul dădea impresia că voalul fusese destrămat într-o învălmășeală.

Deși în acele momente ar fi vrut să nu-și amintească, știa că Lili purtase exact un voal negru...

Cine a cutezat să se atingă de Lili? Cine?

Oricum ar fi fost să fie, Sanson înțelese un singur lucru, Lili dispăruse de parcă ar fi înghițit-o pământul!...

Capitolul 21 UNDE E LILI?

Câteva minute, Sanson stătu golit de gânduri, neștiind ce să facă. Nu putea să creadă că Lili a dispărut fără urmă. Îl năpădi o sumă de bănuieli.

Bucățelele din voalul ei, puteau să se fi rupt din întâmplare. S-ar fi putut să treacă pe acolo un nou transport de deținuți și iubita s-o fi băgat între dânșii pentru a putea pătrunde în interiorul închisorii. Mai mult, poate chiar în acel moment stă de vorbă eu tatăl ei...

„Negreșit, dacă a făcut așa, n-a procedat prudent", se gândi Călăul, „păzitorii închisorii nu știu de glumă. Cine știe ce i-or fi făcut..."

Se îndreptă, cu pași grăbiți spre închisoare. Dar nu o găsi nicăieri pe Lili. Toți paznicii pe care îi întreba răspundeau că n-au văzut-o pe acolo.

Pentru mai multă siguranță, Călăul se hotărî să cerceteze și celulele. Dar vizitarea fiecărei încăperi îi aducea noi decepții.

Lili nu era în închisoare!

— În care celulă se află armurierul Miranda? întrebă în cele din urmă pe un paznic bătrân.

— Este închis singur, într-o celulă izolată, îi răspunse acesta, vrei să mergi la el?

— Nu se află, în acest moment, nimeni la dânsul? Gardianul ridică din umeri:

— Cine să fie? Ți-am spus, doar, că e singur...

— Dar fiica sa? întrebă Sanson nerăbdător.

— Ah, înțeleg! logodnica ta, cetățene-călău. Nu, nu se află la tatăl ei. De ce crezi că ar fi venit aici?

Sanson nu-i dădu niciun răspuns.

Deodată, gândul îl duse pe o altă pistă a posibilităților. Lili știa acum că el e Călăul din Paris. Îi era, deci, cunoscută și casa în care își petrecea el zilele.

S-ar putea ca niște golani să se fi legat de dânsa, atunci, fără să-l mai aștepte, ea s-o fi refugiat în casa lui. Fruntea i se însenină:

„Desigur, îmi voi găsi iubita la mine acasă, în tovărășia surorii mele..."

Părăsi închisoarea.

În scurt timp ajunse acasă.

Majordomul îl întâmpină și îi luă din mână bastonul și pălăria.

Sanson se lupta cu el însuși, să-l întrebe de Lili sau nu...

Și tocmai când să se hotărască, constată că e foarte puțin probabil ca Lili să se afle acolo.

— Se află în casă vreo doamnă? întrebă totuși, cu neîncredere.

Servitorul răspunse, dând din cap că nu e nimeni.

— Nici la sora mea?

— Nici la dânsa.

— Și nici n-a fost cineva în timpul absenței mele?

— Bărbatul afirmă în tăcere.

— Așadar, a fost o doamnă pe aici? Cum era? Blondă, nu-i așa? Întrebă el iute.

Însă băiatul clătină din cap.

— Nu, a fost și ieri pe aici, și avea o față, Doamne! Ochii îi fulgerau de sub voal, parcă voia să mă străpungă cu privirea!

Călăul făcu doi pași înapoi:

— Principesa! A mai avut îndrăzneala să vină la mine!?...

— Ce-a dorit? întrebă el răstit pe băiat.

— Mi-a dat o scrisoare pentru dumneata. Iat-o...

Și scoase cu greu, din buzunarul lui strâmt, o scrisoare.

Sanson o deschise mașinal. Scrisoarea conținea câteva rânduri scrise cu creionul și într-o stare de vădită iritație.

„Răzbunare, teribilă răzbunare! Blestemul lui Dumnezeu să cadă pe tine, nenorocitule! Ți-ai călcat promisiunea, acum, păzește-te de Nemesis! Răzbunarea mea te va lovi în ce ai mai drag pe lume. Chiar azi!

Adella”

— Femeie ticăloasă! zbieră Sanson. Acum înțeleg totul. Numele tău se leagă de dispariția blândei mele Lili. Dar, vai! Vai ție! Primesc lupta la care mă provoci! Păzește-te, nu cumva să te întâlnești pe eșafod cu Enric Sanson!

Se îndreptă apoi spre casă, intrând la sora sa.

Antreul avea același aspect. Perkeo era lângă ușă. Orfelia dormea pe canapea.

Se apropie de sora sa și-i căzu în genunchi.

— Scumpă soră! murmură el. Trebuie să mă ajuți, să-ți întrebuințezi toată arta pentru a-mi regăsi fericirea pe care canaliile vor să mi-o distrugă!

Sanson povesti surorii sale ultimele întâmplări.

Încă de la primele fraze, Orfelia dădu din cap întristată:

— Am văzut toate acestea în oglinda magică! Mă tem că soarta îți rezervă încă multe nenorociri.

— Voi înfrunta totul, răspunse Sanson cu vocea înecată. Vreau și trebuie s-o regăsesc pe scumpa mea Lili! Nu avem timp de pierdut, Orfelia. Mâine, poale chiar în acest moment are loc o mișelie. Principesa de Barry a devenit cea mai neîmpăcată dușmancă. Ea mi-a răpit-o pe Lili! Vreau, mai întâi să aflu prin tine, unde se află acum Lili. Pe urmă... Pe urmă mă duc la procuror. Principesa de Barry nu va apuca ziua de mâine. Să știe că nu există pe lume un dușman mai de temut decât Enric Sanson, Călăul din Paris!

Orfelia îl asculta uimită.

— Enric. Mândrule și temutule Enric, mă tem pentru tine și pentru dragostea ta! O presimțire vagă îmi spune că n-ai să ai succes în răzbunarea ta contra principesei. Ascultă-mă, ține-te departe de această viperă vicleană și veninoasă.

Călăul se înclină în fața Orfeliei și o sărută pe frunte.

— Spune-mi viitorul, sora mea. Citește-l în oglinda ta vrăjită. Spune-mi totul. Chiar și lucrul cel mai îngrozitor!...

Orfelia consimți apoi îl chemă pe piticul Perkeo. Acestei veni în grabă și începu să scormonească jarul din tăvile cu cărbuni. Un fum gros și alb se ridică din ele, umplând toată camera.

Încet-încet, o aburează estompă luciul metalic al oglinzii magice...

Cu răsuflarea înghețată. Călăul Sanson își pironi privirea în straniul și misteriosul luciu...

Capitolul 22 SANSON, PĂZEȘTE-TE!

Un castel din file de basm răsări pe luciul oglinzii. Părea a fi reședința unui nobil. Castelul era așezat în mijlocul unui parc. Se făcea că o liniște adâncă domnea de jur-împrejur.

Deodată călăul văzu cum un grup de oameni se apropie de castel. Erau mai mulți bărbați și târau cu ei o tânără femeie. Sanson se apropie de oglindă. Încremeni, tânăra femeie, pe care oglinda i-o arăta, era Lili!...

Auzi un strigăt deznădăjduit, cu inima împietrită, trebui să asiste cum biata fată se lupta cu brutalitatea bărbaților.

— Ah, de-aș putea să-i am în mână pe acești ticăloși! strigă furios Călăul.

Orfelia ridică mina și-l îndemnă:

— Taci, frate! Taci! Nu atrage asupră-ți mânia spiritelor pe care le-am chemat. Uite, spiritele s-au supărat!

Și îi arătă luciul oglinzii, tabloul nu mai era acolo.

Călăul o imploră pe Orfelia:

— Scumpă soră! recheamă acel tablou, vreau să-mi întipăresc în minte castelul acela!

Dar Orfelia dădu din cap întristată:

— Mi-e cu neputință! Spiritele vin o singură dată, pentru un singur serviciu.

O imensă tristețe brăzda obrazul Călăului:

— Orfelia, știi că Lili a fost răpită. Îți jur că, de va vrea Domnul, ea va fi liberă înainte ca această noapte să învăluie pământul!

— Ce vrei să faci? îl întrebă, uimită, Orfelia.

Ochii Călăului se aprinseră:

— Datoria! Nu voi avea liniște până nu o voi regăsi pe Lili!

Atunci, Orfelia se sculă și aruncă o pulbere gălbuie peste cărbuni... O ceață ireală se ridică în slava cerului. Părea că un șarpe uriaș se naște din jarul străjuit de vrăjitoarea care stătea cu mâinile întinse.

— Frate, păzește-te! strigă deodată Orfelia...

Un nor de fum se înălță din cărbuni, luă forma unui șarpe contorsionat și se îndreptă amenințător spre Călău. Părea că dorește să-i înlănțuie trupul...

— Păzește-te, frate, îl imploră Orfelia. Șarpele pe care vrei să-l ucizi e mai puternic decât tine!

Sanson îngălbeni:

— Greșești, sora mea! Doar pentru Lili mai vreau să trăiesc, sau să mor!

Și dând să plece:

— Păzește casa, surioară! Nu știu *când* și *dacă* mă voi întoarce. În orice caz, să știi că mă confund cu soarta lui Lili!

Călăul părăsi camera Orfeliei, fără să vadă cum, din cărbuni, un nor cețos se ridică și îmbrăcă forma unui șarpe...

Dar Orfelia văzu șarpele aruncându-se pe urma fratelui ei.

— Frate, frățioare, păzește-te!

Apoi, căzu într-un leșin...

Dar Sanson nu mai auzi avertismentul. El era deja în camera lui, la etajul de jos. Se apropie de o casă de fier, pe care o deschise.

Scoase mai multe monezi de aur, pe care le puse într-o pungă.

Pe urmă, deschise un scrin, de unde luă două pistoale cu câte două țevi, după care se convinse că sunt încărcate. Se înarmase și cu un pumnal.

„Aceasta e arma cea mai teribilă din câte cunosc", își zise în gând, „vârful e înmuiat în otravă puternică. Mort cade cel a cărui piele e numai zgâriată..."

Așeză pumnalul într-un înveliș de piele și apoi îl ascunse într-un buzunar secret.

Închise cu grijă scrinul și părăsi odaia.

Ieșind, Călăul îl întâlni pe primul său ajutor.

— Ascultă Nicolas, îi zise el, s-ar putea să plec pentru câteva zile. Te rog să conduci tu eșafodul în locul meu. Să nu mă faci de rușine, auzi?

— Oh, maestre, cum ai putea să te-ndoiești? Știi, doar, că pentru tine intru și în foc!

— Bine. Îți voi da de știre, dacă nu mă voi mai întoarce...

Și își îndreptă pașii spre Palatul Justiției.

Un sfert de oră mai târziu, se afla în camera procurorului. Fouquier era acolo, dar nu singur, ci înconjurat de câțiva tineri. Era de față și conducătorul trupelor postate la Tribunal în așteptarea ordinelor procurorului.

Fouquier îl întâmpină cu oarecare răceală pe noul venit.

— Ei, cetățene-călău, ce vânt te aduce?

Rece ca marmura, dur ca granitul, călăul se apropie de procuror:

— Cetățene Fouquier, am de adus o acuzație gravă! Fouquier rămase uimit, își plimbă privirile de la călău spre celelalte persoane de față și invers.

— Vorbește! zise el pe un ton deloc prietenos.

— O acuz pe principesa de Barry de răpirea unei fete, zise scurt Călăul.

— A furat o fată? întrebă Fouquier, prefăcându-se că nu-i vine să-și creadă urechilor.

— Da, a furat o fată! repetă Călăul. Nimeni alta decât principesa de Barry a răpit-o, azi-dimineață, din fața închisorii, pe iubita mea Lili.

Un fulger săgetă ochii procurorului. Se apropie de Sanson și îi puse mâna pe umăr.

— Ce spui?! zise el cu fățărnicie. Ai dovezi că mireasa ta a fost răpită?

— Da, mi-au răpit mireasa! zise el abia stăpânindu-și furia. Aici nu poate fi decât mâna acelei netrebnice Adella de Barry! O acuz pe aristocrată de furt și de înaltă trădare, și cer arestarea ei!

O umbră sinistră traversă privirea lui Fouquier.

— Ei, ce spuneți, bravii mei copii? zise Fouquier către tinerii prieteni. Părerea mea este că cetățeanul Sanson are dreptate. Prea bine. Această semeață aristocrată va fi arestată! Apropie-te, cetățene, zise el întorcându-se spre Sanson, știi să citești?!

Luă de pe masă o coală de hârtie și i-o înmână Călăului... „Mandat de arestare emis împotriva Adellei Barry”... citi Sanson plin de bucurie.

Iscălitura procurorului figura deja în josul actului.

— Sunt totdeauna gata să-l servesc pe amicul meu Sanson, zise cu perfidie procurorul, însoțind spusele de un râs răgușit.

Apoi se îndreptă spre comandantul trupelor postate la tribunal.

— În numele legii, îți poruncesc, cetățene-Căpitan, să procedezi la arestarea imediată a cetățenei Adella Barry!

Prietenii își manifestară nestăvilita bucurie.

— Ura! Trăiască viteazul Călău, strigă unul din ei.

— Ura! urlară în cor ceilalți.

Fără să priceapă ceva, Călăul privea când spre procuror, când spre exuberanții tineri.

Apoi, după o ezitare, îi zise procurorului:

— Vă rog să-mi acordați un concediu... Neîntârziat vreau să dau de urma dispărutei mele Lili. Sper că nu-mi refuzi această favoare!

O privire dușmănoasă sticli în ochii procurorului, atenuată îndată de o falsă resemnare.

— Bine, Sanson, sunt de acord să pleci. Și îți doresc mult noroc! Ai un concediu de trei zile, ajutorul dumitale prim te va înlocui...

Călăul salută cu răceală și se retrase.

El nu văzu privirea batjocoritoare cu care îl petrecu Fouquier, și nici râsul demonic al acestuia. Într-un cuvânt, mare noroc pe capul lui Fouquier că Sanson nu văzu și nu auzi, nimic. Astfel, ceasul răfuielii lui Sanson cu procurorul Fouquier a fost amânat de soartă...

Odată ieșit de-acolo, Sanson începu un drum lung și greu, un drum care nu o dată avea să-l ducă până-n marginea prăpastiei, spre eșafod!

Capitolul 23 FUGA PRINCIPESEI

Îngrozitoarea noapte premergătoare execuției tatălui ei, fu petrecută de principesa Adella de Barry în chinuri de nedescris.

Pe cât fusese de mare siguranța că Sanson își va respecta promisiunea, cu atât mai teribilă îi fu deziluzia de a doua zi!

Neobservată de nimeni, însoțită doar de grădinarul tatălui ei, Adella se aflase dis-de-dimineață în Piața Grevei.

Reușise să se ascundă privirilor mulțimii, nimeni neputând să bănuiască în fetița îmbrăcată țărănește pe însăși aristocrata principesă Barry...

Traversând cu privirea-i ageră rândurile celor condamnați la moarte văzu că tatăl ei nu se afla acolo.

Astfel, cu sângele cel mai rece, fără să clipească, era pregătită să asiste la toate execuțiile, în timp ce bătrânul grădinar era copleșit de groază, dezgust și furie...

Cu tot vacarmul mulțimii, ea auzise foarte bine vocea tărăgănată, monotonă, a grefierului judiciar. Fiecare nume de osândit era recepționat perfect.

În cele din urmă, fu rostit și numele tatălui ei.

Cu o nerăbdare firească, Adella, își aruncase privirea spre nenorocita victimă care urma să moară în locul tatălui ei...

Dar indiferența ei avea să se transforme curând în uimire și groază de nedescris.

Cititorul cunoaște, deja, ce s-a întâmplat. Se știe că osândirea armurierului Miranda a fost aprobată, apoi revocată. De asemenea, și zarva cu care îl răpise poporul pe armurier din ghearele Călăului, Eșafodul fusese distrus, pentru a fi rezidit în fața castelului regal din Place de Carrousel.

Mulțimea o luase cu sine, în învălmășeală și pe Adella. Ea nu bănuia nimic încât mai credea că va avea loc în altă parte execuția întreruptă în Piața Grevei.

O ocolise presimțirea că aici, în Piața Carrousel, o așteaptă cea mai crudă surpriză!

După lungi ore de așteptare, se apropie în fine, cortegiul în fruntea căruia se afla Sanson.

Adella își găsise un loc în apropierea eșafodului și trecu în revistă rândurile soldaților.

Deodată, groaza puse stăpânire pe bietul ei suflet. O ceață imensă căzu peste ochii înmărmuriți, îl văzuse pe tatăl ei târât fără milă!

Și în acel moment întâlni și privirea lui Sanson, care o cerceta de sus și până jos.

O cuprinsese o furie nebună.

Cu multă greutate reuși bătrânul grădinar s-o țină în loc.

Zărindu-l pe bunul lui stăpân, pricepu că orice ajutor era imposibil acum.

După câteva minute, Adella de Barry își recăpătă liniștea obișnuită, înțelesese că orice imprudență o putea trimite și pe dânsa la eșafod, iar viața tatălui ei tot n-o mai putea salva...

Inima îi fu inundată în acel moment de cele mai crunte porniri de răzbunare.

Albă ca marmura, privea la toate pregătirile pentru execuție.

După ce cuțitul căzu peste gâtul tatălui ei, nu se mai putu ține pe picioare.

Un strigăt sfâșietor îi sparse pieptul. Păru, în primul moment, că nu fu auzită, dar cu tot zgomotul ce-l făcea mulțimea adunată, strigătul fu auzit de cei de lângă dânsa. Fu privită cu uimire de aceștia, și mâinile multora se ridică amenințătoare.

— Oho! ce se petrece aici? Zise un mizerabil din dreapta.

— Cred că femeiușcă asta ține cu aristocrații. Chiar pare să fie o față nobilă. Ia ascultă, muiere! Păzește-ți gâtul! Cuțitul Călăului e ca briciul.

— Nu trebuie s-o lăsăm să plece! spuse un altul. S-o ducem înaintea tribunalului, a insultat Poporul!

Trebuia un moment, o singură mișcare, și principesa putea fi făcută bucăți!

În aceste condiții, Adella își pierdu tot curajul, tremura de frică, la brațul grădinarului.

Acesta, însă, deși un om slab, înțelese că acum era momentul să intervină salvator. Se prefăcu mâniat, o lovi pe Adella cu pumnul și-i zise:

— Ticăloaso! vrei să faci de rușine părul meu alb? Nu te bucură moartea unui mizerabil?!?

Cuvintele sale avură efectul scontat. Mâinile celor care erau gata s-o molesteze pe prințesă se lăsară în jos.

Nedecisă, curioasă, mulțimea se uita la amândoi.

— Ei da! Imaginați-vă, cetățeni, continuă grădinarul cu inventată ipocrizie. Ticăloasa de lângă mine a avut un amorez, un curtezan al blestematului rege, care, desigur, își va primi pedeapsa în curând. Eu o promisesem unui meșteșugar, dar acesta n-a vrut să se logodească, pe motivul întemeiat că n-o să poată duce trai bun cu o femeie trufașă. Iar eu o aduc în fiecare zi aici, la eșafod, să vadă cum îi pune Poporul la respect pe cei mândri și cu gusturi aristocrate!

— Iată un bătrân brav.

— Bine i-ai făcut!

— Faceți loc pentru bătrân, să-și ducă acasă fata. Lasă, c-o face el să-i piară gusturile aristocrației!

Și lumea începu să râdă.

Oamenii se dădură la o parte, pentru a-i lăsa pe bătrân și presupusa sa fiică să treacă. Adella înțelese stratagema grădinarului. Și atunci înțelese că și ea trebuie să se prefacă. Începu să plângă cu hohot și își ascunse fața în batistă. Și cu capul plecat îl urmă pe „tatăl" ei...

Mulțimea se liniștise. Doar vreo câțiva mai clătinau din cap.

— Hm! nu prea pare a fi țărancă!

— N-o fi cumva, o aristocrată travestită?

— Și bătrânul... părea cam reținut când o bătea. Drace! Un tată nu prea îl întreabă pe copilul său, când vrea să-l bată. Ia să ne luăm după urmele lor.

Și, într-adevăr, câțiva tineri se hotărâră să-i urmărească...

Principesa și grădinarul habar n-aveau că sunt spionați. Se credeau scăpați de orice pericol.

Bătrânul grădinar îi ceru mii de scuze că o lovise. Dar Adella îl liniști:

— Ți-ai făcut doar datoria, bunul meu Melac. Nu mă supăr deloc. Furia mea îi privește pe alții... și ochii îi scânteiară de mânie. Oh, să asiști la decapitarea tatălui tău și să nu poți face nimic! Dumnezeule, ce durere îngrozitoare!

— Tăcere! șopti grădinarul apucând-o de braț. În spatele nostru sunt niște tineri care trag cu urechea la tot ce vorbim.

Adella se supuse. Pe urmă îi veni în minte un gând și-l rugă pe bătrân s-o ducă la casa lui Sanson. Acolo lăsă scrisoarea despre care am vorbit mai înainte.

Pe urmă își continuară drumul, fără să mai schimbe un cuvânt.

Ajunseră într-una din acele străzi elegante, unde obișnuiau să se adune curtezanii nenorocitului rege Ludovic al XVI-lea. Se opriră în fața unui palat somptuos. Dar nu intrară, stătea scris pe o tablă că e proprietatea Poporului francez.

Apucară la stânga.

Bătrânul Melac scoase o cheie și deschise o poartă mare, intrară în parcul palatului, care înainte de vreme aparținea unui duce.

Cu multă grijă, Melac închise apoi poarta pe dinăuntru. Pe urmă făcu semn prințesei să meargă înainte. El mai rămase lângă poartă câteva secunde.

Adella parcurse cărarea din grădină și intră într-o căsuță modestă, dar plăcută, îngrijită.

Era casa bătrânului grădinar, refugiul, scăparea ei, cel puțin acum...

O bătrână simpatică îi ură cu o voce plângăreață bunvenit.

Atunci, principesa nu se mai putu abține, izbucnind într-un plâns amar. Lacrimile îi curgeau șiroaie, și, de rușine, își acoperea fața cu amândouă mâinile. Își smulgea părul, nu mai știa ce face.

Într-un târziu, durerea i se prefăcu în furie, proferând amenințări sălbatice la adresa lui Sanson, cele mai groaznice răzbunări ce le poate concepe mintea omenească.

Privirea îi căzu pe icoana Mântuitorului, atârnată într-un colț. Se apropie cu pași grăbiți și căzu în genunchi, cu mâinile ridicate:

— „Jur înaintea acestei icoane sfinte, iubite tată, că sângele tău va fi răzbunat! Blestemul să cadă asupra călăului tău! Să nu aibă tihnă nici în viață, nici după moarte! Mie, una, cerule, dă-mi puterea să fiu o demnă fiică a tatălui meu și să-l pot răzbuna!”

Împietrită, bătrâna stătea, lângă ea și o privea. Nu-i prea înțelegea vorbele și clătina mereu din cap.

Grădinarul intră și cu un semn își îndepărtă consoarta.

„Oh, Dumnezeule, Dumnezeule! Murmura el, fatalitatea n-are sfârșit! Cerul ne trimite noi încercări.”

Cu sfială se apropie de prințesă, îngenunche lângă ea și o apucă încet de braț:

— Prea înaltă prințesă, în numele Domnului, trebuie să pleci imediat!

Adella îl privi uimită.

— Să fug? Din ce motiv? Întrebă ea. Să fugă alții de mine, căci, precum există un Dumnezeu în cer, jur să mă răzbun...

— Oh, lasă, prințeso, asemenea gânduri, cel puțin în acest moment, se rugă bătrânul grădinar.

Îi istorisi Adellei cum, oprindu-se la poartă, a putut constata din cele ce-și vorbeau băieții care îi urmăriseră, că nu credeau în toată scena aceea în care grădinarul o bătuse, de fapt, pe fiică-sa... Unul din ei spuse, chiar, că a recunoscut în țăranca travestită pe principesa de Barry. „Nicio îndoială”, exclamă dânsul, „asta e blestemata prințesă Adella de Barry. Așa se explică acel strigăt când tatăl ei fu ghilotinat. Ea se află încă în parcul tatălui ei. Să mergem în grabă la procuror, să-i povestim toate acestea... El nu ne poate refuza nimic. Chiar mâine trebuie să-i cadă capul!”

— Și au plecat îndată, adăugă grădinarul. Dintr-o clipă în alta pot să pună mâna pe dumneata, prea înaltă principesă!

Adella se făcuse galbenă ca ceara.

— Vor să mă aresteze? Pe mine? Nu! Nu vreau să mor! Nu vreau să mor acum...

Bătrâna pereche avea ochii înecați în lacrimi, cuprinsă de cea mai adâncă milă pentru principesă.

În cele din urmă, bătrâna Brigite găsi o cale de scăpare.

— Trebuie ca înalta principesă să plece imediat din casa noastră, fără să fie zărită. Putem, apoi, să spunem că ne-a vizitat o străină, fără ca noi să fi recunoscut în aceasta pe prințesă...

— Femeie fără de inimă! strigă grădinarul, mai bine mor decât s-ajung s-o gonesc din casă pe scumpa principesă.

— S-o gonești pe prințesă!? Dar cine vorbește de asta? Dimpotrivă, cred că am găsit un loc unde o putem ascunde pe nobila domnișoară.

— Și care ar fi acel loc? întrebă curioasă Adella.

Brigite își amintise că are o verișoară care locuiește într-un cartier al Parisului, la o mansardă. Acolo se poate ascunde principesa, până ce se va ivi ocazia nimerită pentru o fugă cât mai departe.

— Ah, femeie! o mustră Melac, ce-ți veni în gând? E-adevărat, nu ți-am spus, încă, totul, bandiții de la poartă n-au plecat cu toții. Au rămas câțiva, care supraveghează palatul!...

O groază cumplită o cuprinse pe Adella la auzul acestor vorbe, știa bine că simpla bănuială că e aristocrată era de-ajuns pentru a fi decapitată.

Cu toate acestea, tot gândindu-se, bătrânul Melac înjghebă un plan. Își aminti că, în tinerețe, îi murise un fin, era de talia principesei. Hainele regretatului său fin rămăseseră la grădinar, îi propuse Adellei să îmbrace hainele răposatului și să plece printr-o poartă dosnică.

Zis și făcut. Bătrânul aduse un pachet cu haine bărbătești. Peste câteva minute, principesa apărea înaintea oglinzii ca un băiat tânăr și suplu. Numai părul lung putea s-o trădeze. Fără să se gândească mult, porunci Brigitei să-i taie părul. De această dată, semăna perfect cu un băiat. Înconjurând-o cu mii de urări de bine, bătrâna pereche o conduse până la poarta din dos.

Și acolo aveau să dea cu ochii de doi bărbați din cei care îi urmăriseră. Dar, din fericire, nu dădură nicio atenție băbuței și băiatului care ieșeau de-acolo...

În cea mai mare grabă se depărtară. Brigite și Adella se grăbeau să ajungă cât mai curând în centrul orașului. Bătrânul Melac rămase acasă și aștepta îngrijorat ca nevasta să i se întoarcă.

Aceasta întârzia să revină.

Deodată, se auziră strigăte furioase.

Poarta fu deschisă cu paturile puștilor și soldații năvăliră în casă.

Bătrânul grădinar nu mai avu, astfel, timp să deschidă. Abia apucă să-și închine sufletul Atotputernicului.

Temerile sale se adeveriseră, soldații Comitetului o cereau pe principesa de Barry. În fruntea năvălitorilor se afla, cu privirea sinistră și amenințătoare, Enric Sanson, Călăul din Paris!...

Capitolul 24 MĂRTURISIREA ÎN FOCUL TORTURILOR

Tremurând, bătrânul se uita năucit la năvălitori.

Ofițerul îndreptă sabia spre pieptul său.

— Ticălosule, unde se află aristocrata principesă de Barry?

Bătrânul tremura tot:

— Îndurare! Milă! Nu știu nimic, îngăimă acesta.

Băieții de la poartă, veniți și ei, izbucniră într-un hohot de râs.

— Auziți? Spune că nu știe nimic!?! Trebuie să-l jughinim nițel! Zise unul.

— Cetățene Sanson! Scoate, cum știi tu, niscaiva mărturisiri din gura moșneagului! Zise un altul.

Un nou hohot de râs izbucni din gâtlejurile tuturor.

— Încă odată, unde e trădătoarea Adella de Barry? întrebă ofițerul, cu o voce aspră, dacă ții la viață, răspunde unde este!?

Melac căzu în genunchi.

— Dumnezeule, dar nu știu nimic! De-aș ști, v-aș spune totul fără-nconjur.

— Minte! Minte! Strigă unul din băieți. Știe prea bine! S-a întors cu dânsa din Piața Grevei!...

— O, ce ticălos! zise altul.

— Cetățene Sanson, nu poți face nimic? întrebă un altul.

Sanson asculta, cu răsuflarea precipitată. Îl străpungea cu privirea pe bătrânul grădinar.

Deodată, furia sa izbucni. Tăbărî pe bătrân zgâlțâindu-l de umeri.

— Am un singur cuvânt a-ți spune, mărturisește unde se află Adella de Barry! Ticălosule, ești complicele ei! Mi-ați răpit o tânără și nevinovată fată, și cine știe cât suferă ea în aceste clipe. Spune-mi imediat unde se află principesa, ca să-i pot cere socoteală pentru nelegiuirea comisă, de nu, te supun la cele mai groaznice torturi, până vei crăpa!

Nicio urmă de indulgență nu se citea pe fața lui Sanson când rostea aceste cuvinte.

— Nu știu nimic, repetă bătrânul. Trebuie să fie o greșeală la mijloc. Vă jur, iubiți cetățeni, nu știu nimic de soarta prințesei de Barry!

În acel moment, minciunile îi fură date în vileag.

Câțiva tineri străbătuseră castelul, cercetaseră toate încăperile și reveniseră cu un pachet de haine femeiești, erau hainele în care fuse îmbrăcată prințesa.

— Ei, astea ce sunt?

— Mai minți și acum, bătrânule?

În acel moment un răcnet, sălbatic scăpă de pe buzele Călăului. El tremura de mânie.

— Nenorocitule! mai tăgăduiești și acum? Răspunde, unde e prințesa de Barry?

Grădinarul nu dădu niciun răspuns. Ochii lui trădau groaza ce-l încerca.

Și totuși, depășind momentul de slăbiciune, se hotărî să moară pentru stăpâna sa, fără ca vreo putere din lume să-i afle secretul.

Dar cum putea firavul moșneag să țină piept Călăului din Paris?!

Sanson îl străpungea cu privirile.

— Prea bine! murmură acesta.

Apoi se întoarse către ofițer:

— Ai auzit și tu, procurorul m-a împuternicit să recurg la orice mijloace pentru a-l sili pe acest bătrân îndărătnic să mărturisească...

Ofițerul dădu din cap afirmativ, apoi spuse:

— Ia-l cu binele, cetățene-Călău!

— Bine, fu răspunsul Călăului. Cerul mi-e martor că n-am făcut niciodată abuz de funcția mea. Întotdeauna am refuzat să-i torturez pe oamenii pe care i-am decapitat. Dar mi s-a făcut o mare infamie, logodnica mi-a fost răpită! Numai Dumnezeu știe ce soartă îndură ea acum. De aceea mi s-a împietrit inima și orice sentiment de înțelegere a dispărut din mine...

Și adresându-se bătrânului, zise:

— Pentru ultima oară îți spun mărturisește tot ce știi, spune-mi unde se află stăpâna ta.

Bătrânul nu spuse nimic.

— Bine! spuse Călăul. Voi găsi metoda să te fac să vorbești...

Apoi se întoarse către tineri.

— Ascultați-mă, băieți buni, aduceți-mi paie și niște lemne.

Și cu privirea căuta unde să pună rugul. Deodată, zări un pat de fier.

— A! foarte bine, patul acesta va fi un admirabil rug. Să vedem nici focul nu-l va face pe bătrân să vorbească?!?

Un strigăt de groază ieși din pieptul bătrânului grădinar. Înțelesese bine ce-l așteaptă. Căzu în genunchi înaintea lui Sanson.

— Oh! dacă în inima ta mai există o scânteie de milă, îndură-te de mine! Nu mă supune acestei grozave torturi!

— Dar tu ai milă de inima mea? zise călăul cu multă furie. Știi ce înseamnă să pierzi o ființă pe care o iubești mai mult decât orice pe lume? Ticălosule. Ce rău i-a făcut stăpânei tale nevinovata mea iubită? De ce își revarsă ura asupra lui Lili? Incă odată, nemernicule spune-mi unde se află stăpâna ta!?

Bătrânul continua să rămână taciturn.

— Rupeți hainele de pe dânsul! urlă Sanson.

Vreo doisprezece băieți tăbărâră pe grădinar și cu o furie nebună îl dezbrăcară.

În timpul acesta ceilalți făcură rugul. Se întoarseră cei trimiși să aducă lemne și paie, lemnele proveneau de la niște scaune și mese sfărâmate.

Câțiva băieți îl târau pe grădinar, aproape gol.

Cu toate lamentațiile sfâșietoare ale acestuia, ei încercau satisfacția de a-i grăbi tortura.

Cu figura răvășită de furie, Sanson se apropie de sărmana victimă:

— Roagă-te pentru sufletul tău! Voi aprinde focul te voi prăji pe cărbuni, ticălosule, dacă nu îmi vei mărturisi unde se află Adella de Barry!

Niciun cuvânt nu ieși de pe buzele lui Melac.

Atunci, Sanson dădu foc paielor. O flacără puternică îl învălui pe grădinar. Un geamăt sfâșietor se auzi pentru o clipă. Apoi, strigătul nenorocitei victime se pierdu în zbieretele de bucurie ale tartorilor.

— Ah! vreau să mărturisesc! Mărturisesc! Gemu Melac. Dezlegați-mă!...

La strigătele grădinarului, Sanson se apropie și stinse focul. Dintr-o mișcare îl dezlegă pe bătrân.

Grădinarul nu suferise vreo rană gravă. Numai părul îi era pârlit, abia se mai ținea pe picioare.

— Dumnezeu mi-e martor! gemu el, n-am altă scăpare. Eu, cetățene-Călău, sunt nevinovat. Mărturisesc, dar, principesa de Barry, îmbrăcată bărbătește, a plecat în oraș cu soția mea.

— Am știut asta, zise unul din băieți care stătuseră la poarta din dos. Cetățene-Călău, ar trebui să-l mai prăjești pentru că te-a mințit până acum.

— Încotro a apucat stăpâna ta? întrebă ofițerul.

Cu o voce tremurândă, bătrânul trădă ascunzătoarea principesei Adella.

— Ai spus, oare, adevărul? întrebă aspru Sanson. Melac ridică mâinile:

— Să mă pedepsească cerul dacă în acest moment nu am spus adevărul!

O pauză scurtă urmă acestui jurământ.

— Te cred, zise în cele din urmă Sanson. Sus, cetățeni! Zise el către soldați. Să nu pierdem niciun moment, să dibuim ascunzătoarea aceste tigroaice.

— Bătrânul ăsta trebuie să meargă cu noi, spuse unul.

— Lasă-l pe bătrân, zise Sanson. Nu putem să-l târâm... înainte, copii!

Autoritatea Călăului fu atât de mare, încât ofițerul nu mai spuse nimic.

Cu urlete și cântece sălbatice, mulțimea părăsi parcul prințesei de Barry, cu Sanson în frunte.

Grădinarul rămase singur și istovit. Căzu în genunchi. Părea că nu mai trăiește.

— Oh, Dumnezeule! mai bine muream înainte de a fi trădat-o pe stăpâna mea!... Dar tortura era prea mare, voiau să mă ardă de viu!

Se auzi un lătrat. Era Pluto, câinele danez al Adellei.

— Ah! mulțumescu-ți Doamne! Am găsit un mijloc de a încerca s-o salvez pe stăpâna mea!

Căută hârtie și creion și scrise în grabă:

„Fugi, înaltă prințesă, călăii au aflat unde ești. Numai în palatul de vară al tatălui dumitale îți afli scăparea, îi cunoști toate ascunzătorile.”

Pe urmă ascunse biletul în zgarda câinelui și-i zise:

— Hai, Pluto! caută-ți stăpâna.

Câinele păru că-l înțelege.

Bătrânul îi duse pachetul de haine femeiești la bot.

Animalul înțelese totul. Mirosi o clipă hainele. Pe urmă începu să latre ca turbat. Se învârti când încoace, când încolo, căutându-și stăpâna. Deodată o rupse la fugă. Îi luase urma.

— O, Dumnezeule, care faci minuni, slavă ție! strigă grădinarul.

Căzu în genunchi și ridică mâinile spre cer, drept mulțumire. Apoi se prăbuși leșinat.

Capitolul 25 TATĂL LUI LILI

Cu o ură teribilă fierbându-i în suflet, Enric Sanson se întoarse peste puțin timp la închisoare. Toate străduniile fură zadarnice, prințesa Adella de Barry nu fusese găsită.

Au răscolit toată casa, nu a rămas niciun ungher nescotocit, dar degeaba. Vecinii confirmaseră că un băiat tânăr și frumos venise întovărășit de grădinăreasă. Dar toți mai povesteau și de un câine mare, splendid, care sosise deodată în goana mare, și cu toate că nu fusese încă niciodată în casa asta, n-a putut fi oprit, a urcat dintr-o suflare scara și s-a dus drept în fața tânărului cel frumos. Aproape îndată, necunoscutul a dispărut în graba cea mai mare din casă.

Grădinăreasa fu arestată din ordinul ofițerului. Dar ea refuză cu încăpățânare să spună încotro s-a îndreptat prințesa travestită...

O întâmplare veni, totuși, în ajutorul Călăului, găsi biletul care conținea mesajul bătrânului grădinar, în graba plecării, Adella îl pierduse. Ochii lui Sanson străluceau de bucurie.

Ridică cu grijă biletul și-l ascunse de privirile soldaților. Dorea ca numai el să știe de adăpostul prințesei!

Dar unde era Lili? Era cu putință ca prințesa să aibă o ascunzătoare sigură pentru prizonierii ei?!

„Și-atunci? Gândurile acestea sfredeleau chinuitor sufletul Călăului... Ce s-a întâmplat cu nefericita Lili în tot timpul acesta?" se întreba întruna.

Dacă în clipa aceea i-ar fi trecut prin cap ideea că i s-a jucat renghiul cel mai îngrozitor, ar fi fost scutit de multe și dureroase chinuri sufletești!

Deodată își aminti că în vălmășagul întâmplărilor teribile din ultimele ceasuri îl uitase cu totul pe armurierul Miranda. Ce dobitoc a fost, de ce nu ceruse, când era în închisoare, să-l ducă în celula lui Miranda? Nu era, oare, normal ca acesta să se fi înțeles cu fiica sa asupra unui loc în care să se refugieze în momentele periculoase? Desigur, asta trebuie să fie! Cum de nu s-a gândit? Tatăl lui Lili Miranda era, fără îndoială, un om prevăzător, se gândise el și la o împrejurare ca asta...

Nu-i vorbă, ezita să dea ochi cu bătrânul, dar își învinsese temerea.

Se întoarse, deci, la închisoare. Pe drum se întâlni cu procurorul. Îl salută tăcut și reținut.

Nu-și dădu osteneala să se mai uite odată înapoi, dacă ar fi făcut-o ar fi observat cum Fouquier se uita după el cu un zâmbet diabolic...

Temnicierul îl conduse în celula bătrânului Miranda. Acesta era un spațiu strâmt și întunecos.

Înăuntrul celulei nu se afla decât un culcuș de paie și un scaun de lemn. Pe acesta stăteau un ulcior cu apă și o bucată de pâine neagră. Călăul îl privi adânc mișcat pe bătrânul și mult încercatul bărbat.

La vederea Călăului, armurierul sări în sus. O furie nebună străluci în ochii săi. Îl măsură cu priviri furioase și disprețuitoare:

— Ei, Călău al Parisului, ai venit să mă târăști spre eșafod? strigă el. Ai dreptate, nu trebuie să aștepți cele trei zile, ce mi s-au dat ca termen de gândire! Convingerile armurierului Mirandei nu se pot schimba în trei zile. Mai bine...

— Tăcere. Îl întrerupse Călăul cu o neprefăcută severitate. Tăcere!

Se apropie de bătrânul înfuriat.

— Te rog, vorbește mai încet cu mine! Un singur cuvânt scăpat din nebăgare de seamă îți poate fi fatal!

Miranda se uită cu neîncredere prin celulă.

— Cred și cu, zise el, apoi cu nemulțumire, spionii trebuie să domnească în scumpa noastră patrie! Aseară eram un om fericit și liber, astăzi, prin nerușinarea unui mizerabil, am devenit o jertfă pentru veșnic nesătulul eșafod!

Sanson se apropie de armurier.

— Tată Miranda, nu fii supărat pe mine!. Nu știi ce lucruri îngrozitoare se petrec cu mine!

Bătrânul îl privi furios.

— Nu ești tu un mizerabil nerușinat? îi zise Miranda. Nu te-ai furișat în inima copilei mele cu șiretenie? Nu ești un nemernic spion, pe care eu, neghiobul, l-am primit și onorat în casa mea?!

O furie imensă inundă sufletul Călăului. Dar își aminti că era tatăl lui Lili și se stăpâni.

— Dumneata nu știi ce vorbești! îi răspunse Sanson. Este adevărat că am fost necinstit față de dumneavoastră tăinuindu-vă meseria mea. Dar știi foarte bine că n-am devenit din proprie inițiativă ceea ce sunt astăzi. Știi că o lege veche a decis ca fiul călăului să moștenească meseria tatălui său. Astfel m-a ajuns acest blestem... O dată, a trecut un an de-atunci, mă aflam pe marginea unui lac din apropierea Parisului. Deodată auzii un strigăt de ajutor. O barcă în care se aflau mai multe fete tinere se răsturnase. Nenorocitele se luptau cu valurile, părea că le pândește o moarte îngrozitoare. Zării printre valuri o ființă îngerească. M-am aruncat în apă. Și am reușit să salvez viața gingașei fecioare. Era copila dumitale, tată Miranda!

Din acel moment m-am îndrăgostit de Lili. Și ea a răspuns acestei iubiri. Dar nu am avut curajul să-i spun că sunt Călăul din Paris! M-am prezentat drept un gentilom din provincie...

— Ne-ai mințit! strigă Miranda lovind cu piciorul în pământ.

— Lasă-mă să vorbesc până la sfârșit, se rugă Călăul. Am făcut o nedreptate tăinuindu-vă îndeletnicirea mea. Dar puneți-vă în locul meu. O iubeam pe acea gingașă floare răsărită în drumul vieții mele. Fericita întâmplare m-a făcut să tac. Lăsam totul în puterea nemărginită a dragostei, eram sigur că Lili îmi va ierta greșeala... și încă mai sper că așa va fi. Mai rămâne să mă ierți și dumneata!...

— Fie, atunci! Te iert și eu, spuse armurierul.

Apucă mâinile Călăului.

— În orice caz, iartă-mă dacă am fost aspru față de dumneata. Ești un om cumsecade. Îți datorez viața, o știu prea bine! Acordă-mi un răgaz să mă obișnuiesc cu gândul că... și... când nu voi mai fi... aici, vocea lui păru a se stinge.

— Atunci, apără-mi copilul, pe iubita mea Lili! Nu va mai avea alt sprijin în afara dumitale!

— Ah, tată Miranda! cuvintele dumitale mă fac fericit! Dar, pe de altă parte, mă cuprinde o nouă tristețe! Unde-i acum fiica dumitale?

— Unde este fiica mea? întrebă Miranda mirat. De unde să știu eu?! Călăul îl privi aiurit. Îi povesti cu răsuflarea întretăiată toate cele întâmplate.

Ultima lui speranță dispăruse. Nenorocitul tată nu știa nimic de soarta fiicei sale. Acesta începu să plângă și să se jelească:

— O, copilul meu, nefericitul meu copil!

— Trebuie s-o găsesc! răspunse Călăul. Plec spre Palatul de vară al principesei de Barry. Știu că năpârca asta s-a refugiat acolo. Imediat ce mă voi afla în fața acelei nemernice voi afla unde este fiica ta!

— Du-te! îl imploră Miranda. Doamne, sărmanul meu copil e lipsit de orice ajutor! Sanson, uită toate cele întâmplate! Demonstrează că ești un nobil! Comportă-te ca atare! Gândește-te fie și numai la onoarea fiicei mele!

— Așa va fi, ți-o jur, exclamă Sanson.

Vru să plece, dar bătrânul îl reținu:

— Ne vom revedea încă odată... înainte de... murmură el, înainte ca dumneata...

Se întrerupse înainte ca îngrozitorul cuvânt să-i scape de pe buze. Abia acum își aminti Sanson de hotărârea pronunțată în acea dimineață de Curtea de Jurați în procesul bătrânului armurier.

— Dumnezeule, am uitat! murmură el. Te implor, nu fii încăpățânat, tată Miranda!

— Am încheiat cu viața! zise armurierul. Niciodată nu mă vor putea sili împotriva convingerilor mele. După trecerea celor trei zile, mă voi duce la eșafod!

— Te conjur Miranda! zise Sanson. Mai gândește-te...

Dar bătrânul dădu iar din cap.

— Totu-i zadarnic! murmură el. Nu căuta să mă convingi, nu-ți pierde timpul. Pregătește-te de plecare, scapă-mi fiica!! Acordă-mi, cel puțin, fericirea de a nu ajunge să-mi pun capul pe eșafod înainte de a ști ce-i cu iubita mea Lili!

— În numele lui Lili te conjur! murmură Enric Sanson, te conjur să nu fii atât de încăpățânat.

Pe neașteptate, căzu deodată în genunchi în fața bătrânului.

— Nu spune „nu” când vei fi interogat mâine în fața tribunalului! Este vorba de viața dumitale, bunule și bătrânul meu tată! Mai târziu, voi găsi eu o cale de scăpare...

Dar Miranda dădu din nou din cap.

— Du-te, fiul meu. Dumnezeu fie cu tine și să te ajute s-o găsești pe Lili, dar nu mă vei convinge niciodată să fac ceva împotriva voinței mele!

Călăul se ridică întristat. Simțea că deocamdată nu era nimic de făcut contra încăpățânării bătrânului. Plecă repede din închisoare. Copleșit de gânduri negre, Sanson se îndreptă spre casă.

El nu băgă de seamă că două umbre care se ascunseseră până atunci în spatele a două coloane de la portalul închisorii se desprinseră din ascunzători și-l urmară. Era atât de preocupat de gândurile sale, încât nu observă cum umbrele se apropiau din ce în ce mai mult, de centrul orașului.

În drum spre casă, Călăul se hotărî s-o vadă imediat pe Orfelia. Simțea nevoia că ea să-l consoleze. Orfelia avea darul de a prezice viitorul, ei bine, el voia să-l descifreze.

Deodată se văzu o flacără în urma Călăului, urmată imediat de o pocnitură scurtă și puternică, părea că un fulger a intrat în pământ.

Enric Sanson șovăi. Simți o arsură dureroasă în spinare.

Se auzi răsunând un hohot ascuțit, un râs ironic. Călăul se întoarse. Văzu prin întuneric două chipuri de bărbați înfășurați în mantale, care fugeau după ce scoseseră acel hohot de râs. Cu iuțeala fulgerului își smuci Sanson pistolul de la cingătoare și trase două focuri în urma fugarilor.

Apoi durerea îl învinse, i se făcu negru înaintea ochilor. Sanson căzu în nesimțire.

Capitolul 26 RĂPIREA LUI LILI

Dar unde era nefericita Lili? Ce soartă împărtășea? Reușitu-i-a, într-adevăr, negrului Pippin răpirea nevinovatei fete? Se adeverise, oare, planul diabolic al procurorului Fouquier?

Pentru a putea primi răspunsul la toate aceste întrebări, să ne întoarcem în Piața închisorii. Să revenim la momentul în care Lili, așteptând întoarcerea iubitului, se retrăsese într-o nișă dintre coloanele gangului.

Scenele îngrozitoare din ultimul ceas avuseseră un efect zdrobitor asupra sufletului ei. Nu mai era în stare să gândească. Un singur foc mai pâlpâia acum în inima ei curată, soarta tatălui ei. Cu rugăciuni duioase de copil voia să-i înduplece să aibă milă de dânsa. Pentru că, măcar, trebuia să accepte îngrozitoarea sentință a Curții cu Juați.

Astfel, copleșită de resemnare, aștepta momentul în care i se va întoarce iubitul.

Imediat ce va obține biletul ce-i va permite să intre în închisoare, nicio putere cerească ori pământească nu o va mai împiedica să-și vadă tatăl.

Dar în cartea stelelor era altfel scris, Lili era sortită să bea până la fund cupa amară a speranțelor deșarte.

Cu totul cufundată în rugăciuni mute, tânăra fată nu băgă de seamă că, puțin timp după plecarea iubitului, apăru statura țiganului Pippin.

Cititorii noștri știu deja cu câtă precauțiune se retrăsese mizerabilul la vederea neașteptată a tinerei fete. Pipin alergase cât putuse de iute în stradă. Acolo el scosese un fluier de metal din buzunar, îl pusese la gură și făcuse să răsune un fluierat prelung și ascuțit.

Imediat alergaseră cam vreo zece vagabonzi, din diferite direcții în ajutorul său. În câteva minute Pipin inițiase cu voce înceată pe complicii săi de meserie în privința planului său. Se îndreptase în fruntea vagabonzilor înspre portalul închisorii. Zgomotul produs de noii veniți o înspăimântă pe Lili. Aceasta își ridică ochii blânzi și un fior îi trecu prin tot corpul. Ea se sperie atât de rău, încât abia se mai putea ține pe picioare. Acel om cu privirea obraznică, care pășea drept spre dânsa, în fruntea tovarășilor săi mizerabili, era, într-adevăr, unul din cei doi bărbați care o târâseră în seara trecută spre cimitirul executaților!? Cititorii știu că era întuneric în acea noapte de groază, pe lângă aceasta, complicele lui Samulon trădase o oarecare teamă să comită abominabila crimă. Deci, era

foarte natural ca el să evite să privească în ochii nenorocitei jertfe, Lili. Însă, amenințată fiind de o moarte sigură, își întipărise în memorie chipurilor celor doi criminali. O singură privire aruncată asupra lui Pipin îi fu de ajuns a recunoaște într-însul pe tovarășul lui Samulon. Ea ar fi putut jura că țiganul Pipin era unul din tâlharii din seara dinainte.

În timpul acesta, țiganul Pipin se apropiase de dânsa:

— Ah. Aceasta este Pepita! Exclamă el cu un aer de surprindere bine jucată.

În același timp, el prinse cu mâna umărul tinerei fete.

Lili se dădu înapoi de lângă dânsul, ca mușcată de o viperă știa cu siguranță că avea în fața sa pe unul din criminalii din seara precedentă.

— O, Isuse! Murmură ea. Trimite-mi ajutorul tău! Încercă să șocată un strigăt de ajutor. Dar țiganul Pipin era pregătit pentru toate împrejurările.

Vom afla mai târziu istoria vieții acestui flăcău aventurier și stricat. Acum vom arăta doar că Pipin, încă de când era un copil de patru ani, fusese inițiat în toate secretele artei criminale. Cu cât trecea vremea el se perfecționa devenind un criminal îndrăzneț, cu un surprinzător sânge rece.

El observă fața îngrozită de spaimă a tinerei fete, nu mai rămânea nicio îndoială că tânăra fată de azi și cea de aseară erau una și aceeași persoană!

O sudoare rece îi apăru pe frunte, privirea sa se îngropă în ochii tinerei fete. El tremura la ideea că aceasta i-ar putea arunca în față o mută, dar groaznică acuzare, căci, cu toate că spiritele erau încinse atunci în urma vărsărilor de sânge, totuși mulțimea din Franța l-ar fi rupt în bucăți pe acela care ar fi comis o crimă pentru interesele meschine ale unei asociații private...

Acuzarea tinerei fete, că Pippin ar fi vrut s-o omoare, l-ar fi costat pe mizerabil viața. Până și complicii lui credincioși s-ar fi revoltat împotriva lui. Acum, ei i se supuneau orbește, dar sub povara acuzării ei s-ar fi aruncat asupra lui și l-ar fi târât fără milă în fața Curții cu Juri!

Țiganul Pippin știa toate acestea. A zecea parte dintr-o secundă îi fu de-ajuns pentru a lua o decizie. Deodată, puse mâna pe gura tinerei fete.

— Tu ești, Pepitto?! exclamă el cu prefăcătorie, sărmană și nenorocită soră a prietenului meu Cârmei!? Cât de mult se va bucura bunul băiat revăzându-te. Dar spune-mi, unde ai fost până acum?

Lili tremura din tot corpul. Privi îngrozită când fața unuia, când a altuia dintre indivizii care o înconjurau. Apoi începu din nou să tremure. Mințile i se rătăciră și începu să șovăie. Țiganul Pippin trebui s-o susțină, căci altfel ar fi căzut grămadă la pământ.

— Ah, vine Michelin! exclamă unul dintre complici cunoscut sub numele de „vulpe roșie”.

El arată spre un bărbat scurt, cu barba stufoasă, încălțat cu niște ciubote groase și cu bluză.

Acesta mergea pe lângă o căruță mizerabilă, târâtă de un singur cal.

Pipin șopti ceva la urechea unor tovarăși care se aflau în apropierea lui. Imediat aceștia se apropiară de căruțaș. Ei îl înconjurară din toate părțile și-i vorbiră cu aprindere.

Trebuie să fi pomenit căruțașului numele țiganului Pippin, căci acesta privi înspre el. Apoi dădu de mai multe ori din cap. Acesta era semnalul pentru ceilalți de a o lua pe Lili.

Leșinată, ea nu simți cum fu ridicată și dusă spre căruță, unde fu culcată pe o grămadă de paie. Odată ce se afla în căruță Lili era la discreția țiganului Pipin.

Acesta concedie pe toți tovarășii săi, oprindu-l doar pe „vulpe roșie" cu sine. După ordinul său, Michelin trebuia să stea pe capră și să gonească calul în fuga cea mai mare. Țiganul Pippin, însă, trase coviltirul căruței, așa că din stradă nu putea privi nimeni înăuntru.

După aceasta, el începu a-i lega mâinile și picioarele lui Lili și îi vârî un căluș în gură.

În același timp, o culcă în așa fel, încât văzând-o cineva, ar fi crezut că doarme și că țiganul Pippin o păzește cu grijă...

— Dă-i drumul, Michelin! zise Pipin căruțașului. După cum ți-am spus, îți plătesc patruzeci de franci imediat ce vom ajunge în pădurea Martigny.

Aceasta se afla în partea de sud a Parisului. Era o pădure imensă. La marginea acesteia se afla cunoscutul castel al nefericitului duce de Barry.

Barierele din Paris erau păzite cu severitate. Imediat ce căruța se apropie de poarta orașului, mai mulți soldați săriră înainte-i. Ei cercetară dacă nu se afla cumva vreun aristocrat ascuns înăuntru, care voia să scape de ghilotină prin fugă.

— Lăsați, camarazilor! se adresă țiganul Pippin către soldații care voiau să desfacă cortul căruței. Sora nebună a prietenului meu Luis Cârmei se află aici și o duc la țară! Aerul din Paris nu-i prieste.

În tot acest timp râdea cu impertinență.

Dar soldații nici nu vrură să audă...

— Nu se poate! exclamă sergentul. Căruța trebuie controlată.

În același timp, dădu să desfacă cortul cu forța.

Lili se deșteptase din leșin. Sărmana deschisese ochii. Simțea cât de strâns era legată. O, dacă ar fi putut striga după ajutor! Dar țiganul Pippin îi vârâse destul de bine călușul în gură, pentru ca fata să nu poată scoate nici cel mai mic strigăt.

— Ascultă, camarade! Nu mă cunoști. Sunt țiganul Pippin! Nu mai face mofturi și lasă-mă să trec prin poartă!

— Poți fi cine vrei! răspunse caporalul. Am primit ordin strict de la cetățeanul Fouquier, procurorul, să nu las pe nimeni să treacă prin poartă, înainte de a mă convinge că nu este periculos!

— La dracu, dobitocule! strigă negrul Pippin înfuriat la culme.

Scoase din buzunarul unsuros un bilet scris și-l arătă caporalului.

— Cunoști iscălitura asta, prostule? strigă el. Caporalul citi cu greu:

„Prezentatorul acestui bilet are intrare și ieșire liberă oriunde în Franța, împreună cu însoțitorii săi. Autoritățile franceze sunt însărcinate a i se pune la dispoziție:

Din ordinul Comitetului deliberativ, Fouquier-Tinville, procurorul Republicii."

Caporalul se dădu respectuos în lături.

— Hi, hi! harabagiule îi strigă țiganul lui Pippin, în timp ce ochii săi căpătaseră o lucire diabolică. Acum, nimeni nu ne va mai opri pentru a doua oară! Afară, la câmp!

Căruța alerga pe pavajul cârpit al drumului de țară. Țiganul Pippin și tovarășul său „vulpea roșie", stăteau tolăniți în fundul căruței. Își aprinseră niște ciubuce scurte și schimbau vorbe frivole și glumețe.

Dar pe grămada de paie, în spatele lor, se afla nenorocita Lili. În gând, ea mai cerea o singură favoare milostivului Dumnezeu s-o ajute să moară, înainte ca rușinea s-o copleșească!

Deocamdată, n-o urmăm mai departe. O lăsăm, încă, în puterea celor doi mizerabili și sub ocrotirea Cerului, în drum spre castelul de Barry și ne întoarcem la Enric Sanson, eroul povestirii noastre, care, printr-un atac mișelesc fu împiedicat să salveze viața iubitei sale Lili...

Capitolul 27 ÎN PUTEREA MORȚII

Casa Călăului era cufundată în întuneric și liniște. Numai prin geamurile Orfeliei răzbăteau raze de lumină.

Tânăra fată se plimba de colo-colo prin camera vrăjilor.

Piticul Perkeo o urma pas cu pas în plimbarea ei prin odaie. Cu o curtoazie comică îi ducea trena rochiei cea scumpă, din mătase turcească. Perkeo era de obicei, un caracter aspru și viclean, dar față de tânăra lui stăpână el nu cunoștea decât sentimentul fidelității de câine! Mergea cu o grijă nespusă în urma fecioarei. Măsura cu priviri vrăjmașe toate mușteleare îndrăzneau să tulbure cu bâzâitul lor liniștea desăvârșită din odaie.

Orfelia era cufundată în gânduri. Fruntea i se încrețise. Buzele, altădată roșii, erau canonizate de umbra tristeții.

Orfelia, ființa enigmatică, înconjurată de atâtea puteri misterioase și având darul de a prevedea viitorul, părea neliniștită. Se oprea din când în când locului și-și împreuna mâinile pe piept respirând greu și apăsat.

Ascultă de nenumărate ori, dacă nu se auzea vreun zgomot aducător de vești. Se vedea că așteaptă reîntoarcerea fratelui, care astăzi întârzia mai mult ca niciodată.

Apoi se apropie de oglindă și își ridică mâinile într-un fel ciudat. Dar puterea misterioasă pe care o avea de obicei, o părăsise de astă dată. Oglinda rămase mută. Suprafața strălucitoare nu destăinuia nimic.

„Simt că fatalitatea plutește în aer!" Murmură tânăra fată înfiorându-se. Apoi făcu semne misterioase cu mâinile.

— Ascultați-mă, Isis și Osiris! murmură ea. Voi, stăpânitorii stelelor misterioase, diriguitorii soartei și vieții omenești! Păziți-l pe fratele meu, apărați-i capul de pericol!

Cuvintele sunau ciudat în tăcerea camerei. Se mai opri odată în loc, ridicând mâinile în semn de conjurare.

Deodată o pocnitură lugubră făcu să se cutremure geamurile. Tânăra fată se cutremură. În același moment alergă la fereastră. Desigur, o împușcătură răsunase afară, încă odată se repetă pocnitura! Imediat după aceasta se auzi o a treia împușcătură! Incredibil, pentru această vreme de seară și pentru acest loc retras al Parisului!...

— Vezi, Perkeo, ce s-a întâmplat! Du-te repede, aleargă! Murmură Orfelia tremurând.

În acel moment se întâmplă ceva ciudat. O nouă pocnitură lugubră răsună și oglinda se cutremură, un fulger de foc părea că pleacă din aceasta.

Dar vedenia nu dură decât o secundă, apoi dispăru așa cum apăruse. Orfelia păli de moarte. Ea-și împreună mâinile pe piept și fixă oglinda cu priviri aiurite:

— O, voi zei! presimțirea mea se adeverește! Oglinda a întărit temerile mele! Frate Enric, viața ta este în pericol! Dumnezeule milostiv, dă-mi puterea să-l scap!

Ea privi încă o clipă în juru-i, apoi ieși în fugă din odaie. Pe scară o întâmpină piticul.

— S-a întâmplat o nenorocire, stăpână? exclamă el cu voce croncănitoare, pe când fața zbârcită trăda o tristețe sinceră. Fratele vostru, el...

— E mort!? strigă Orfelia.

Coborî iute scările. Piticul se agăță cu putere de faldurile rochiei sale.

— Nu e mort! Încă trăiește! murmură el. Dar mi-e teamă că se află pe moarte!...

Capitolul 28 „SÂNGE, OPREȘTE-TE!”

Dar Orfelia nu mai auzea nimic. Jos, în sală, fu întâmpinată de calfele Călăului. Orfelia li se adresă frângându-și mâinile:

— Ajutați-mă! Ce groaznică nenorocire s-a întâmplat!? Fratele meu și stăpânul vostru a fost atacat de criminali!

Aceste cuvinte fură de ajuns pentru a anima pe calfele de călău. Orfelia ieși din casă.

În stradă, Orfelia îl zări pe Enric întins pe jos, nemișcat. Cu un țipăt de disperare se aruncă asupra lui.

— O, frate Enric! scumpul și iubitul meu frate! Ce groaznică nenorocire ți s-a întâmplat?

Dar Enric Sanson nu răspunse.

— E mort... mort! Strigă din nou Orfelia în culmea durerii.

Își frângea mâinile și își smulgea părul de disperare. Perkeo, credinciosul pitic se furișase lângă dânsa. Plângea și el ca un copil.

— O, stăpână iubită! murmură el, fratele vostru nu este mort, negreșit că nu! Numai un leșin adânc i-a amorțit simțurile! Dați voie acestor bărbați să ridice corpul fratelui vostru. Îl vor duce în camera voastră și îl vom culca acolo! Negreșit că veți reuși, cu arta voastră, să-l readuceți la viață!

Dar Orfelia nu-l asculta. Se aplecă din nou spre fratele ei. Își ținea suflarea pentru a asculta respirația lui Enric.

— Lăudat fie Domnul! strigă Orfelia într-un târziu, trăiește, respiră! Ridicați-l! Se adresă ea rugător către bărbați, nu trebuie să pierdem nicio clipă! Urmați-mă în camera mea, acolo aveți să-l duceți pe iubitul meu frate!

Un geamăt scăpă de pe buzele Călăului. Părea că gravului rănit îi revine cunoștința.

— O, mizerabilii! Mizerabilii! Îngaimă Sanson.

Apoi rămase iar tăcut. Numai respirația greoaie trăda că se mai află o urmă de viață într-însul. Tăcuți și precauți, bărbații îl transportară pe stăpânul lor în casă. Cu mare greutate ajunseră în camera Orfeliei.

— Trebuie să ne grăbim! șopti ea.

Se aplecă cu gingășie deasupra fratelui. Cu mișcări atente începu să-i desfacă haina năclăită de sânge.

Rănitul gemu și murmură cuvinte neînțelese. Făcu, de asemenea, încercarea de a se ridica din pat. Dar puterile îl părăsiseră. Capul îi căzu din nou pe pernele divanului. Cu greutate reuși să-și ridice pleoapele ochilor. O fixă pe sora sa cu o privire întrebătoare.

— Orfelia... tu... ești?! murmură cu o voce slabă. Îți mulțumesc pentru iubirea ta!

Apoi închise din nou ochii.

Cu o mână iscusită, Orfelia deschide de tot haina fratelui ei. Privirea-i căzu pe chiurasa[1] strălucitoare pe care Enric Sanson o purta și ziua și noaptea peste corpul gol. Aceasta era făcută de bătrânul armurier Miranda, tatăl lui Lili, în urmă cu un an, niciun glonte sau vârf de spadă nu putea pătrunde prin aceasta. Orfelia conchise imediat că fratele ei scăpase cu viață numai grație chiurasei. Împușcătura mizerabilului trecuse pe lângă marginea de sus a acesteia, glonțul o îndoise în regiunea umărului stâng și o apăsase adânc în carne. Aici se făcuse o rană adâncă. Sângele curgea fără încetare.

Orfelia îi făcu un semn lui Perkeo. Acesta o înțelese imediat pe iubita-i stăpână. Piticul scoase dintr-un dulap o lădiță de abanos, de mărime mijlocie, împodobită cu flori de argint, cu această lădiță în brațe se apropie de stăpâna sa.

Orfelia deschise capacul, un parfum îmbătător ieși deodată din interior. Lădița avea mai multe despărțituri. Fiecare din acestea era plină cu buruieni uscate, de diferite culori.

Orfelia luă cu două degete câteva fire de buruieni. Le aruncă cu o mișcare rapidă a mâinii în flacăra din cămin. Apoi puse mâna dreaptă pe rana fratelui.

În același timp îi apucă fruntea cu mâna stângă.

— Sânge, oprește-te din cursul tău! Du-te înapoi, spre părțile inimii! Murmură ea ca o conjurație. Îți ordon, sânge, oprește-te! Rană, închide-te!

Efectul acestor cuvinte fu spontan. Imediat hemoragia încetă.

Este aproape de neimaginat cum poate omul să facă minuni din puterea voinței sale. Orfelia Sanson era o ființă înzestrată de natură cu un asemenea dar. Chiar în acel moment ea dăduse încă o dovadă a puterii ei. Enric Sanson deschise imediat ochii.

— Unde sunt? întrebă el.

Apoi își roti privirea prin cameră. Frica îi dispăru deodată și un surâs de mulțumire îi coloră buzele.

— Ah, îmi aduc aminte! Sunt la tine, soră dragă, sunt la tine! Murmură el.

— Acum îmi reamintesc totul! Răufăcătorii m-au împușcat, simt o durere groaznică în umăr! Am tras și eu la nimereală asupra urmăritorilor mei. Apoi am căzut ca trăsnit...

— Tăcere, tăcere, iubitul meu! murmură Orfelia. Domnul fie lăudat pentru că te-a cruțat! Scumpe frate!

Alergă înspre dulap. Cu o mână tremurândă îl descuie iar. Lumina slabă a lămpii căzu peste un șir de sticluțe aranjate cu grijă, umplând interiorul dulapului.

---

[1] ***chiurasa / cuirasa*** *sf* [At: DA / V: (înv) ***chiur~*** / P: *cu-i~* / Pl: *~se* / E: fr ***cuirassé***] **1** Îmbrăcăminte de piele, din zale de fier sau plăci de metal care proteja pieptul şi spatele războinicilor din Antichitate şi din Evul Mediu, fiind păstrată până în sec. XIX Si: *platoşă*. **2** (Mol; pbl) Ilic. **3** Armătură formată din plăci de oţel special, cu care se blindează cuirasatele[2] (**1**) pentru a le face să reziste împotriva mijloacelor moderne de luptă.

Enric Sanson inspira, în timpul acesta, cu o plăcere vizibilă parfumul dulce împrăștiat de ierburile uscate aruncate în foc. Acest parfum părea că-l întărește. Vru chiar să facă încercări de a se ridica din pat.

Dar, în același moment, Orfelia fu iar lângă dânsul. În mâna stângă avea un pocal de argint, iar în mâna dreaptă ținea o sticluță de o formă ciudată, în care se afla o licoare de un roșu aprins.

— Stai liniștit, iubite frate! spuse ea, îți voi da un pocal plin cu „lichidul nostru de viață".

Enric Sanson o privi înspăimântat.

— Cum, soră? murmură el. O asemenea jertfă vrei să faci?! Nu. Nu pot s-o primesc!

Dar fecioara surâse drăgăstos.

— Știu prea bine pentru ce eziți. În familia noastră umblă vorba că strămoșul nostru care a preparat acest lichid s-a înfrățit cu diavolul. Fiecare picătură din această băutură prețioasă scade câte o zi din viața celui care a făcut-o. Dar această zi se adaugă la viața celui care o bea!

Enric Sanson dădu din cap.

— Cum crezi tu, scumpă soră, că aș avea inima să-ți scurtez viața sorbind din a ta băutură?

Dar tânăra fată surâse din nou. Își aplecă buzele cu iubire și sărută fruntea fratelui ei.

— Cunosc un farmec care anulează blestemul băuturii! Este iubirea, frate, iubirea caldă și adevărată, care vine din adâncimile inimii omenești! Cine simte o asemenea iubire pentru aproapele său și-i oferă băutura, acela este ferit de blestemul ei.

În tot acest timp ea acoperise cu grijă pocalul de argint cu prețioasa băutură. Acum, i-l oferi. Liniștit, Enric Sanson duse pocalul la gură și-l goli dintr-o suflare.

El nu observă cum fumul și ceața din cămin creșteau în acel moment. Un chip sinistru se zugrăvi în aburul din cameră. Părea că ceața s-a prefăcut într-un braț puternic întins. Și acest braț încerca să se întindă asupra capului gingașei Orfelia timp de o secundă, chiar se lasă cu o putere uriașă asupra ei.

Tânăra fată căpătă deodată o privire serioasă și tristă. Șovăi o clipă se părea că puterile au părăsit-o.

Dar toate acestea nu durară decât o secundă.

Piticul Perkeo observase cu ochii larg deschiși această mișcare ciudată a chipului din fum.

Piticul fu cuprins de o furie sălbatică. Scoase un strigăt ascuțit. Apoi se aruncă cu pumnii încleștați asupra focului din cărbuni. Piticul era hotărî! Să-și apere stăpâna chiar și cu riscul vieții lui.

Dar când se apropie de foc. O flacără ascuțită ca o suliță se aținti asupră-i. Piticul se retrase țipând, căci altfel flacăra i-ar fi prins fața.

Enric Sanson respiră adânc și înapoie surorii sale cupa.

— Îți mulțumesc de mii de ori, Orfelia!... Dar ce se întâmplă oare? Nu este un vis că am fost rănit? În vinele mele arde într-adevăr, același foc de altădată? O, sufletul îmi este atât de ușor! Se ridică din pat cu o mișcare iute.

Orfelia îl urmări cu priviri îngrijorate, cercetă rana pe care o suferise Enric Sanson în urma împușcăturii. Aceasta se închisese, numai o pată roșie rotundă și mică mai trăda existența ei.

— Te simți bine? Nu mai ai dureri, frate?

— Mă simt mai bine ca niciodată, iubită soră!

Se aplecă spre Orfelia și-o sărută ca un îndrăgostit.

— Fă-mi o plăcere, rămâi astă-noapte aici, sus, la mine! îl rugă Orfelia. Voi veghea asupra somnului tău.

— Îți mulțumesc, dar îmi ceri un lucru imposibil, iubită soră! Trebuie să plec chiar în această clipă. Înțelege, te rog, că vreau s-o salvez pe iubita mea Lili. Peste câteva zile, poate, fatalitatea nu va mai putea fi învinsă de nimeni. Până atunci trebuie să acționez, să nu stau cu mâinile în sân!

Enric Sanson nu observă spaima de moarte care se întipări pe fața Orfeliei.

Tânăra fată se lipi de fratele ei.

— Enric, nu pleca în astă-noapte! Nu abuza de sănătate și de tinerețe! Neșansa poate fi contra ta. Nu te măsuța cu pericole care depășesc puterile tale. Presimt că acest drum pe care vrei să-l faci astăzi îți va fi fatal!...

Sanson replică:

— Surioară Orfelia, știu că ți-e dat să prevezi viitorul. Spune-mi un singur lucru: drumul pe care vreau să pornesc în astă-noapte fi-va favorabil iubitei mele Lili? Voi reuși, oare, s-o eliberez?

— Nu insista. Nu pot și nici nu vreau să-ți răspund acum, murmură ea.

— Totuși, soră Orfelia, te conjur pe dragostea frățească, te implor în amintirea sfântă a părinților noștri, spune-mi prin puterea focului tău de a întrevedea viitorul: voi reuși în încercarea mea de a o reda pe nefericita Lili libertății și luminii zilei?

— Îți va reuși! zise ea într-un târziu, pe un ton profetic. Curata ta fecioară va rezista deocamdată atacurilor dușmanilor ei. Dar pe tine, iubite frate, te paște un mare pericol. Nu așa curând. O, văd, te vei reîntoarce sănătos aici, la mine. Dar, mai întâi, vei înfrunta o inamică neîndurătoare acolo, îți zic, unde vrei să te duci astăzi!

— Ah, înțeleg! principesa de Barry! Murmură Enric Sanson.

— Este mai periculoasă decât crezi! urmă Orfelia pe același ton profetic, se află în legătură strânsă cu puternicii zilei, serbează orgii și se îmbată cu sângele semenilor săi! Numai o dorință, o singură dorință mai cunoaște inima ei însetată de răzbunare, să te nimicească, să-ți zdrobească fericirea! O, frate, ar fi fost mai bine dacă nu te-ai fi născut niciodată, decât să răpești în astă-noapte victima aflată în ghearele înfuriatei leoaice!

— Mulțumesc de mii de ori, soră dragă! Acum știu destule! Voi reuși s-o scap pe Lili. Aceasta este cea mai mare fericire ce mi-o pot oferi, chiar de-aș muri în lupta pentru fericirea ei!

Orfelia își dădu seama că ar fi zadarnic să încerce să-l rețină pe fratele ei.

Enric Sanson se desfăcu din îmbrățișarea ei și, luându-și rămas bun, păși spre ieșire.

Piticul îi deschise respectuos ușa.

Orfelia căzu în genunchi în mijlocul camerei și începu să se roage. O rugă fierbinte se înălța la cer, implorând ajutor pentru mărinimosul și nobilul frate.

Peste o jumătate de oră, Enric Sanson părăsi casa, călare, printr-o portiță dosnică...

Capitolul 29 CAMERA ALBASTRĂ

Să ne întoarcem acum spre nefericita Lili Miranda, pe care am părăsit-o când se afla în puterea țiganului Pipin și a complicilor săi.

După cum se știe, nemernicilor le reușise s-o transporte pe nenorocita Lili, în trăsură, în afara Parisului.

Soarta ei părea pecetluită!

Chiar dacă trecătorii de pe drum ar fi știut că în ascunzișul cortului se află o fată răpită, n-ar fi cutezat să-i vină în ajutor. Țiganul Pipin și tovarășul său erau temuți în toată țara. Poporul din împrejurimile Parisului era convins că sunt capabili de cele mai crunte nelegiuiri. Se știa că *baretele roșii,* cum erau supranumiți în popor Pippin și tovarășul său, erau adepții fanatici ai puternicilor zilei.

Căruța care ducea pe Lili și pe răpitorii ei intră nestingherită de nimeni în parcul castelului de Barry.

Nimic nu se mișca în vastul parc. Numai ici-colo, urmele unei copite trădau că în timpul nopții a trecut pe aici un mare număr de cai...

După ordinul lui Pipin, căruța se opri într-o alee umbroasă. Țiganul sări primul din căruță. Spionă în toate părțile. Nimic nu se mișca împrejur. Numai pe aleea opusă, din umbra copacilor apăru deodată chipul unui bărbat necunoscut. Acesta privi cu ochi întrebători spre căruță. Pippin ridică mâna stângă. Făcu o mișcare rotundă cu mâna în jurul capului său. Acesta trebuia să fie vreun semn de înțelegere, căci bărbatul din aleea opusă înclină din cap și dispăru.

Pippin ordonă însoțitorului său s-o ridice pe Lili Miranda din căruță.

Noi știm, deja, că tânăra fată era legată la mâini și la picioare, astfel că era cu totul în puterea mizerabililor criminali.

Țiganul Pippin surise diabolic. Cuprinse cu mâna stângă talia fecioarei.

O privire disprețuitoare îl săgetă din ochii de obicei blânzi ai lui Lili. Dar negrul Pippin surâse cu șiretenie:

— Răbdare, numai, porumbița mea! Nu-ți fie frică de moarte! Din contră, te așteaptă nenumărate plăceri!... Tu „vulpe roșie”! Se adresă el pe un ton poruncitor tovarășului său. Părăsește-mă acum! Te vei întoarce la Paris. Dar îți ordon, sub amenințarea pedepsei cu moartea, să păstrezi secretul celor văzute și auzite!

Tovarășul îi promise aceasta.

Pippin îi dădu căruțașului răsplata promisă. Apoi rămase în loc, ținând-o pe Lili cu mâna dreaptă și urmărind căruța până ce aceasta dispăru cu totul.

— Înainte, dar! strigă el tinerei fete. Acum pornim pe un drum într-adevăr neplăcut!

Lili îi trimise o privire rugătoare. Dar când întâlni ochii nemernicului, se înfioră de groază...

Țiganul Pippin o târî cu sine pe nenorocita victimă. Drumul lor ducea spre acea parte a parcului în care apăruse necunoscutul.

Ajuns aici, negrul Pippin se uită cercetător în juru-i. Despărțit numai de o peluză de verdeață, se ridica înainte-i zidirea înnegrită de vreme a castelului. În stânga se întindea un iaz mare, la dreapta, pădurea se desfășura până sub zidurile palatului.

Pippin trimise o fluierătură scurtă. Imediat apăru și necunoscutul de adineaori. El se apropie de cei doi și schimbă o privire plină de înțelegere cu Pippin.

— Aduc aici, din ordinul Marelui Șef, pe această fată! șopti Pippin, trebuie dusă în camera albastră, astfel a poruncit stăpânul nostru! Camera este pregătită?

Necunoscutul afirmă fără cuvinte. Acesta părea a fi un țăran. Trăsăturile feței sale erau aspre și grosolane.

— Să mergem, spuse el. Nu vrei să-i ușurezi mersul acestei prostituate dezlegându-i picioarele?

Țiganul Pippin nu părea prea decis, în cele din urmă zise:

— Ei. Putem încerca! Cred că nu este vreun spion pe aici!?

— Niciunul! răspunse celălalt. Castelul este pustiu. Am să-ți dau o veste destul de tristă acel *Conte de Castello,* care a fost închis în beci, a...

— A fugit, știu! Îl întrerupse Pippin, dar vai de el, de trei ori vai de el! Suntem deja pe urmele lui. Încă în astă-noapte îl va ajunge o soartă îngrozitoare!

Țiganul Pippin făcea aluzie la acel atac pe care avea de gând să-l săvârșească asupra Călăului din Paris și care ne este cunoscut dintr-unul din capitolele precedente.

În acel moment, Pippin scoase un cuțit de buzunar și tăie legăturile de la picioarele lui Lili.

— Acum mergi înainte, frumoasă fetiță! zise el cu ironie către nenorocită. Nu trebuie să te temi că viața ți-ar fi în pericol, dimpotrivă, vei fi găzduită într-o cameră frumoasă cum n-ai mai văzut în viața ta!

Schimbă pe furiș o privire vicleană cu însoțitorul său. În timpul acesta ajunseră la castel. Nimic nu mișca aici. Părea într-adevăr pustiit.

Urcară o scară de marmură albă, acoperită cu covoare moi. Pașii lor răsunau lugubru prin halele spațioase. Apoi cotiră spre stânga, într-un coridor. Lili privea în juru-i. Ea n-avea ochi pentru splendoarea și luxul care se vedeau în toate părțile. Simțea numai cum inima îi bătea cu putere.

Ce nouă faptă abominabilă avea să se comită împotriva ei? În zadar încercă să spună ceva celor doi mizerabili. Călușul din gură o oprea. Numai un geamăt prelung îi scăpă din fundul sufletului.

În acest răstimp, cei doi vagabonzi părăsiră, împreună cu ea, gangul etajului inferior. Ei se îndreptară spre o scară care ducea sub pământ. Lili fu silită să coboare. Aici o conduseră într-o cameră mică, lipsită de ferestre.

Însoțitorul lui Lili aprinse un felinar. La lumina slabă a acestuia, ea observă că nu se află nicio mobilă în cameră.

Inima începu să-i bată cu și mai multă putere. Un sentiment de frică o cuprinse în cel mai înalt grad. Intenționau s-o părăsească, oare, în această cameră?

— Indiferenți în aparență, cei doi bărbați o împinseră spre un loc anumit al camerei. Abia păși Lili în acel loc, că genunchii începură să-i tremure.

Visa sau era trează? Nu, era îngrozitoarea realitate. Pardoseala se desfăcu sub picioarele ei. Dar nu căzu în groaznica adâncime, după cum se temea la început, ci alunecă încet în jos.

Negrul Pippin o cuprinsese cu o mână pe după talie. O ținea strâns aproape cu gingășie. Celălalt însoțitor rămăsese sus. Lili simți deodată că lumina creștea din ce în ce mai mult în juru-i. Părea inexplicabil, căci se cufunda din ce în ce mai mult în adâncime. Și-atunci?

Și totuși, deodată închise ochii, era orbită. O lumină aproape insuportabilă o învăluise. În același timp simți că picioarele atingeau pământul.

Deschise cu greutate ochii și aruncă o privire, buimăcită în jur. O cameră luxos aranjată, peste așteptările ei, albastră, canapelele îmbrăcate cu aceeași stofă, din plafon cădea o lumină feerică, care întrecea lumina soarelui.

Un parfum îmbătător domnea în această cameră secretă.

Țiganul Pippin își lăsă din brațe prada, râzând diabolic!

— Ei, păpușica mea, acum repauzează-te! zise el, te voi mai ține legată deocamdată. Dar nu te îngrijora de nimic. Culcă-te pe una din aceste canapele. Să nu-ți fie frică! Ți-am promis că n-o să ți se întâmple nimic...

Lili îi aruncă doar o privire înspăimântată. Dar Pippin râdea:

— Îţi spun încă odată, nu te teme de nimic! Te părăsesc acum, pentru a aduce ceva de mâncare pentru tine, gândesc că trebuie să fi flămânzit! Ha ha! Spaima ta n-a fost mică!

Pippin bătu de trei ori din palme.

Lili observă cu o uimire amestecata cu groază cum o parte a plafonului se desfăcu și se lăsă în jos, în mijlocul camerei.

Imediat după aceasta văzu că acea parte a plafonului era un bazin în formă de barcă, care se lăsa în jos cu ajutorul unor lanțuri trainice.

Pippin sări cu ușurință în acel bazin. Imediat acesta se ridică împreună cu dânsul.

După aceasta, Lili rămase singură în camera subpământeană.

Răbdarea ei ajunsese la margini. O jale nespusă o cuprinse. Un hohot de plâns răzbătea din gura ei astupată. Se aruncă pe o canapea și începu să se roage în gând lui Dumnezeu, să-i trimită o cât de palidă nădejde de salvare.

Era atât de cufundată în rugăciunea ei, încât nu băgă de seamă că se petrece o nouă minune, o parte a peretelui lateral se dăduse la o parte, dintr-o deschizătură prin care putea trece un om se ivi statura unui bărbat tânăr și frumos.

El aruncă o privire interogativă și furioasă imobilizatei Lili.

Noi îl cunoaștem deja pe acest *tânăr* care se pricepuse să-și facă intrarea într-un chip atât de misterios. Nu era altcineva decât prințesa Adella de Barry! Ea se mai afla încă în costumul bărbătesc cu ajutorul căruia reușise să fugă din locuința grădinarului!...

Capitolul 30 ÎMPĂRATUL VIITORULUI

Să ne întoarcem la Orfelia.

Trecură câteva ceasuri de la plecarea fratelui ei, Enric Sanson. Orfelia se culcase pe divan, pentru a se odihni puțin. Abia se iviseră zorii-de-ziuă. Lumina soarelui se lupta cu norii răzleți.

Deodată se auzi sunând clopotul la casa Călăului. Perkeo, piticul, care stătuse până acum nemișcat la picioarele stăpânei sale, ascultă. El cunoștea prea bine sunetul acestui clopot și știa că se anunța cineva în vizită la stăpâna sa, pentru că în capătul opus al coridorului se aflau două clopote, unul masiv, cu mănunchiul de metal, n-avea niciun semn deosebit, lângă acesta se afla un altul, cu un mănunchi elegant, pe care era scris „La domnișoara Orfelia".

De-a lungul timpului, acest al doilea clopot fusese pus în mișcare de mai multe ori pe zi. Orfelia primea mereu vizite ale oamenilor din toate rangurile sociale. În casa Călăului veneau bărbați și moșnegi, fecioare și matroane.

Orfelia nu se bucura doar de reputația de a putea prezice cu exactitate viitorul, în cercurile cele mai diverse era lăudată, de asemenea, mâna sa gingașă și alintătoare a suferințelor. Orfelia moștenise de la părinții ei niște rețete misterioase, care îi ofereau posibilitatea de a tămădui tot felul de boli. De peste o sută de ani, familia Sanson era vestită pentru arta tămăduirii. Nu-i de mirare, deci, că, cu toate frământările social-politice, camera Orfeliei nu se golea aproape niciodată. Pe lângă aceasta, și grațioasa apariție a Orfeliei constituia un punct principal de atracție.

Față de orice vizitator, Orfelia manifesta aceeași condescendență. Bogății se simțeau îndatorați să ofere o sumă mai mică pentru prorocirile ei, pe când cei săraci nu numai că erau tratați gratis, dar mai și primeau uneori daruri scumpe de la mărinimoasa fată.

Totuși, înainte de ora zece dimineața, Orfelia nu primea pe nimeni.

Din această cauză, piticul Perkeo dete din cap a nemulțumire când auzi sunetul binecunoscut al clopotului. O privi pe stăpâna sa, aceasta dormea încă.

Piticul se ridică încet. Se furișă în vârful picioarelor afară din cameră, apoi coborî scara.

Jos îi ieși înainte calfa de călău și-i dădu de știre că doi ofițeri doresc să-i vorbească tinerei stăpâne a casei într-o problemă care nu suferea nicio amânare.

Fața piticului se încreți în cute de dispreț. Vestea că cei care doresc să-i vorbească atât de dimineață tinerei sale stăpâne sunt niște ofițeri, îi impunea prea puțin respect, căci era obișnuit cu musafirii cei mai nobili care veneau zilnic s-o viziteze pe Orfelia. Mulți bărbați care purtau în lume un nume sonor se înclinaseră deja în fața surorii Călăului, cerându-i sfaturi și ajutor. Piticul alergă spre poarta de-afară. Găsi, într-adevăr, doi bărbați îmbrăcați în mantale cenușii, cum purtau pe atunci ofițerii francezi, încât nu se zărea decât o parte a chipului lor.

— Acum nu este timpul, trebuie să reveniți mai târziu, domnii mei! murmură piticul. Stimata mea stăpână nu primește pe nimeni înainte de orele zece.

— Atunci va face o excepție cu noi! cuvântă unul din ofițeri. Mergi înainte, piticule, și anunță-ne stăpânei tale într-o afacere grabnică.

Piticul aruncă o privire iscoditoare asupra tânărului ofițer care cuteza să-i vorbească pe un ton atât de aspru și poruncitor.

Dar fie că sonoritatea aspră a glasului ofițerului avu un efect paralizant asupra lui, fie ca în ființa acestuia exista ceva fermecător pentru Perkeo, piticul înclină din cap și se repezi în casă întocmai ca un câine dresat.

Ofițerul făcu un semn colegului său, amândoi îl urmară pe pitic, intrară aproape odată cu acesta în camera Orfeliei.

Probabil că aceasta a auzit pașii lor încă de pe scară, căci se ridicase din pat și stătea în mijlocul camerei, mândră și furioasă.

— Ah, stăpână! Iartă-mă, dar acești domni nu s-au lăsat înduplecați! murmură piticul.

Dar Orfelia îi făcu un semn să tacă.

Cei doi ofițeri se înclinară respectuos. Acum stăteau tăcuți, unul lângă altul, așteptând invitația stăpânei casei pentru a se apropia.

Dar Orfelia întârzia. Privirea îi devenise mai strălucitoare. Deodată întinse amândouă mâinile în chip de binecuvântare.

— Mare onoare îi este dată acestei case! începu ea cu vocea-i minunată. Vă salut pe voi, marii soli ai unui popor glorios și puternic! Te salut, împărat al Franței, învingătorul globului pământesc! Te salut, rege al unui popor vrednic, curajos și iubitor de pace.

Cuvintele ei făcură o impresie deosebită asupra celor doi ofițeri, care se priviră complet aiuriți.

Apoi, însă, unul din ei făcu un pas înainte și s-a înclină adânc. Era cel care-i vorbise piticului, mai înainte, cu asprime.

Orfelia îl privi insistent pe tânăr, era un ofițer de artilerie, slab, cu părul negru, cu niște priviri sinistre și fața neagră-verzuie.

O glacialitate de marmură era întipărită pe fața lipsită de frumusețe. El răspundea, la rându-i, tăcut, privirii fixe a Orfeliei.

Apoi se înclină din nou. După un surâs de complezență, acesta vorbi:

— Iertat fie-mi, frumoasă domnișoară, că trebuie să vă contrazic, cuvântul dumneavoastră de salut a fost atât de măgulitor și fermecător! Dar nu sunt nici împărați, nici regi cei care au apărut în persoanele noastre. Nu suntem decât niște ofițeri neînsemnați.

Dar Orfelia dădu din cap și din nou ridică mâinile, transportată.

— Văd o coroană de împărat pe capul dumitale! reluă ea. Vei fi mai puternic decât toți împărații și regii Europei. Ca niște sclavi vor cădea la picioarele dumitale puternicii acestui pământ, și ca învingător mândru vei pune piciorul pe ceafa învinșilor. Vei împrăștia o furie războinică asupra întregii lumi. Văd aprinsă făclia sălbatică a războiului ucigător de oameni, și dumneata o porți cu un curaj neasemuit.

— Coroana împărătească strălucește din ce în ce mai luminoasă și mai glorioasă pe capul dumitale... Și totuși, totuși, urmă ea deodată cu o inflexiune dureroasă, strălucirea ei pălește în fața soarelui păcii. Coroana îți alunecă de pe cap și cade, iar dumneata cazi după ea, din ce în ce mai adânc, în valurile înspumate ale oceanului, departe de lume. Acolo se ridică o insulă uitată de oameni și de Dumnezeu. Acolo, împărate al lumii, suveran al globului pământesc, vei sfârși, uitat, viața ta bogată în isprăvi!

Tânărul ofițer păli în fața unor asemenea cuvinte neașteptate. Își duse mâna la inimă. Imediat, însă, își înfruntă amfitrioana cu o expresie de mândrie. Privirea-i de oțel părea că dorește să străpungă depărtarea pentru a pătrunde în imperiul viitorului. Secunde întregi stătu nemișcat.

— Îți mulțumesc pentru cuvintele dumitale alese, frumoasă stăpână, dar încă odată trebuie să le refuz. În fața dumitale se află doar sărmanul ofițer de artilerie Napoleon Bonaparte, care trăiește dintr-o soldă mai mult decât modestă.

Orfelia se înclină respectuos:

— Fii bine-venit, Napoleon Bonaparte! Dar când soarele fericirii și al gloriei va lumina capul dumitale încoronat cu lauri, atunci să te gândești cu prietenie la sărmana ghicitoare, să-ți amintești de prezicerea ei!...

— Lasă-mă să iau parte la gloria dumitale, amice! spuse celălalt ofițer, care se ținuse retras cu modestie până atunci.

Făcu un pas înainte și luă brațul amicului său. Cu ochii fulgerători, cu fața frumoasă și veselă, privi spre Orfelia cu bunăvoință și curtoazie.

— Dacă ți-ai pus, într-adevăr, în cap să-l saluți în persoana amicului și tovarășului meu de arme pe împăratul și învingătorul globului pământesc, urmă el, atunci dă-mi voie să te întreb dacă m-ai crede pe mine în stare să fiu rege al unui popor pașnic?! Cu toate acestea, trebuie să-ți spun că avem, deocamdată, puțină speranță că prezicerile dumitale se vor adeveri!...

Orfelia se înclină, apoi ridică privirea întrebătoare spre dânsul. Acesta continuă.

— Sunt ducele Luis Filip de Orleans! iartă-mă dacă, adineaori, am ocolit regula bunei-cuviințe. Dar salutul dumitale, frumoasă doamnă, a fost atât de elegant și surprinzător în același timp, încât am uitat toate formulele protocolare...

Orfelia îl privi gânditoare. Apoi ridică iar amândouă mâinile în semn profetic.

— Niciun zgomot războinic și nicio vărsare de sânge nu te vor ridica la înălțimea soarelui gloriei, duce de Orleans! Și totuși! Și capul dumitale va fi încoronat cândva cu o diademă. Te vei înălța tot mai mult, dar numai atunci când gloriosul tău coleg, care îți stă acum alături, va fi căzut din înălțimile norocului său și va fi îngropat pe o insulă depărtată și va fi uitat de lume. Când acești ochi cu priviri fulgerătoare se vor fi stins pentru vecie, atunci dumneata Luis Filip de Orleans, vei lua sceptrul și coroana Franței!

Tânărul ofițer care stătea lângă Napoleon o privi uimit pe fermecătoarea Orfelia. Curând, însă, temperamentul lui vesel învinse. Râse cu poftă:

— Nu-l întrista prea tare pe amicul meu Bonaparte! zise el. Cum?! Cu sănătatea-i de fier și cu puterea-i de oțel, să treacă înaintea mea în imperiul morților, de unde orice reîntoarcere este imposibilă?

Orfelia dădu din cap în semn de aprobare. Ofițerul replică:

— Nu! aceasta n-o pot crede niciodată! De asemenea, e imposibil! Coroana regală a Franței nu va putea împodobi vreodată capul meu! Nu familia noastră, ci aceea a Bourbonilor dă regi Franței! Și pe lângă aceasta, perspectivele pentru un rege unic nu sunt favorabile în momentul de față!... Cu inimile întristate am venit aici, pentru a-ți adresa o mare rugăminte!

— Rugămintea vă este îndeplinită, nobilii mei domni, încă înainte de a o rosti! spuse Orfelia surâzând.

După o clipă de gândire se adresă din nou ducelui Filip de Orleans:

— Poți crede sau nu cuvintele mele, înalte domn, dar toate acestea ți se vor împlini, pentru că asta ți-e soarta! Repet, vei fi regele pașnic al unui popor de asemenea iubitor de pace! Vei fi numit *cel dintâi cetățean al imperiului* dumitale!... Și totuși, norocul nu va fi de

durată lungă. Ajuns aproape de visul vieții, orizontul îți va fi întunecat de norii declinului. Departe de locul domniei dumitale, înconjurat din toate părțile de munți gigantici, vei închide ochii obosiți, după ani îndelungați, exilat asemeni gloriosul dumitale tovarăș, vei fi trădat și uitat de propriul dumitale popor! Ofițerii erau complet aiuriți. Se priviră adânc în ochi. Napoleon fu cel dintâi care își veni în fire.

— Tu, ființă ciudată și drăgălașă! începu el fixând-o pe Orfelia. Nu sunt un *credincios* în înțelesul strict al cuvântului, astfel, cui mi-ar fi spus aseară că voi preda azi profețiile venite din gura ta, i-aș fi spus că e nebun! Și totuși, este ceva în cuvintele dumitale care mă pune pe gânduri!...

El tăcu. Timp de câteva secunde. Fața-i slabă, cu trăsături dure, fu luminată deodată de un surâs aproape supranatural.

— Da! reluă el, vădit impresionat și mai mult ca pentru el însuși, în clipe de singurătate visam uneori un vis frumos, un ideal! Se făcea că sunt un vultur care se ridică în zbor până la soare! Până la soare! Numai spre soare aș vrea să zbor. Soare al gloriei, soare al viitorului! Luminează-mi calea!

Capul i se ridică în semn de nespusă mândrie. Privirea-i rătăcea pierdută în zarea depărtata a viitorului.

Vedea cumva prin păienjenișul fanteziei, cerul înstelat de deasupra câmpiei de la Austerlitz, și îl saluta ca pe stăpânul a doi împărați, Dumnezeu și el?! Se vedea, oare, înconjurat de o suita strălucită de prinți și generali care comandau în mijlocul trupelor sale, pe cai înecați în spume?

— Dar să ne reîntoarcem le realitate! întrerupse Filip de Orleans tăcerea. Abia acum încerc să vă cer scuze pentru pătrunderea noastră necuviincioasă în casa dumneavoastră! ...

Printr-o mișcare grațioasă a mâinii, Orfelia îi invită pe ofițeri să ia loc. Dar Bonaparte era prea agitat, aceasta se vedea din tremurul nasului său coroiat. El se apropie de una din ferestre și fixă tăcut depărtarea.

Ducele de Orleans se așeză în fața tinerei și frumoasei stăpâne.

— Tovarășul meu a venit numai la dorința mea, începu el. Am auzit atâtea lucruri frumoase despre dumneata, domnișoară, încât chiar și neîncrezătorul meu camarad Napoleon Bonaparte simți nevoia de a te cunoaște și de a încerca să asculte din cuvintele dumitale prevestitoare asupra viitorului său. Fără să-ți cerem, ne-ai prezis un viitor strălucit, așa că, de-bine-de-rău, trebuie să așteptăm împlinirea norocului nostru!

Filip surise ușor. Orfelia ridică mâna conjurându-l:

— Nu râde, domnule Duce! Soarta este neînduplecată! Stă scris în stele! Și după cum se arată, astfel se va împlini!

— Fie! zise Luis Filip. Pentru o viață întreagă de fericire și glorie încoronată cu lauri, primesc, în schimb, cu plăcere, un sfârșit tragic! O, este atât de frumos să stai pe vârfuri înalte de munte, să nu vezi decât cerul deasupra! Iar jos, în vale, puzderia de oameni mișunând ca furnicile!... Dar să revenim la chestiune! Spuse el pe un ton amabil, cel cu cererea sunt eu. Dumneata cunoști soarta nenorocitei noastre familii regale.

Orfelia încuviință din cap:

— Chiar foarte bine, domnul meu! Și te asigur că iau parte afectiv la destinul ei aspru și neîndurător.

— Nici nu mă așteptam la altceva de la o asemenea încântătoare și grațioasă ființă, zise Orleans cu delicatețe.

Orfelia roși. Întâlnind privirea înflăcărată a ochilor tânărului ofițer, ea o înclină pe a sa.

— Ce poți cere de la mine, sora Călăului?

— Deocamdată, numai rugămintea de a o vizita pe nenorocita noastră regină Maria Antoinetta, în Temple! Se află acolo, închisă împreună cu nenorocita-i familie, în cruntă nesiguranță a vieții sale. Chiar până în singurătatea închisorii a pătruns renumele dumitale, frumoasă domnișoară, și astfel se face că te roagă s-o vizitezi cât de curând. Surorii lui Sanson nu-i va fi greu să facă aceasta, dacă vrea!

Orfelia dădu din nou din cap.

— Voi veni! murmură ea. Cu toată teama că nu voi avea de prevestit lucruri îmbucurătoare nenorocitei mele stăpâne... Dar toate i le pot spune numai ei! Abia după ce mă aflu în fața persoanei căreia trebuie să-i prezic, abia atunci vine spiritul asupra mea și sunt în puterea proorocirilor.

— Îți mulțumesc de mii de ori pentru bunăvoința dumitale! spuse ofițerul, chiar astăzi, înainte de amiază, trebuie să mă întorc la unitate. Sunt ofițerul de ordonanță al generalului Kellerman, și garnizoana noastră e la Nancy. Dar n-am vrut să întârzii în a îndeplini rugămintea primită, printr-o a treia persoană, de la nenorocita mea regină.

Se ridică de pe scaun. Orfelia îi urmă exemplul. Fără veste, Orleans luă cu respect mâna tinerei fete și o sărută.

— Încă un lucru te mai rog! Frumoasă domnișoară, să păstrezi și în viitor gândurile dumitale bune pentru familia regală!

— Ce pot face eu, sora săracă a Călăului, pentru puternici decăzuți ai acestei lumi?! șopti Orfelia cu modestie.

— Nu vorbi astfel! spuse Orleans cu un surâs trădând o durere sfâșietoare. Fratele dumitale, frumoasă domnișoară, este adevăratul puternic al zilei. În mâna lui se amestecă sorții marilor și puternicilor acestei țări! Mă tem că mulți dintre aceștia vor face îndeaproape cunoștință cu dânsul!

El privi un moment, gânditor, înaintea sa.

— Nici nu cutez să-ți mărturisesc îngrozitorul gând ce-mi apasă inima! Dar dacă, totuși, va veni ceasul fantasticului pericol pentru familia regală, atunci te log de pe acum, frumoasă domnișoară, să-i primești cu înțelegere și cu prietenie pe ambasadorii care te vor vizita atunci!... Acum nu-ți pot spune mai multe, se întrerupse ducele. Ce-ți pot încredința deocamdată, este că o mișcare puternică traversează țara și care are ca scop eliberarea năpăstuitei noastre familii regale. Din păcate maimarii zilei veghează cu o agilitate descurajantă. Poate toate strădaniile noastre vor fi zadarnice, dacă... dacă...

În acest moment se apropie de Orfelia și-i șopti răspicat.

— Dacă sora Călăului, ori acesta însuși nu vor fi de partea noastră!

în ochii Orfeliei, ofițerul citi gânduri de o puritate scânteietoare.

— Dumneata crezi, domnule duce, că aș putea face altfel!? Ei bine, îți jur pe atotputernicul Dumnezeu că voi fi credincioasă familiei regale și o voi servi cu tot ce îmi va sta în putință!

— Îți mulțumesc din inimă pentru aceste cuvinte! spuse Orleans.

Și cu o mișcare discretă vru să pună o pungă plină cu aur într-un vas de argint care se afla pe masă. De asemenea, și Napoleon vru să urmeze gestul colegului său.

Dar Orfelia întinse mâinile într-un semn de refuz categoric.

— M-ați înjosi dacă ați intenționa să mă cumpărați cu aur! murmură ea cu buzele schimonosite de amărăciune, îmi este de-ajuns onoarea de a fi văzut alături două capete încoronate sub acoperișul meu. Ascundeți-o bine pe sărmana Orfelia în amintirea dumneavoastră! zise ea fixându-l deodată pe Napoleon Bonaparte. Presimt că va veni o zi în care, învăluit în purpură și aur, mă vei vedea la picioarele dumitale, o femeie venită să-ți implore ajutorul!

Aici, ea amuți. Fața-i devenise palidă, ca de moartă. Un tremur îi scutură tot corpul. Fără voie, aproape se gândise iar la fratele ei. Prevedea că o nenorocire nespusă îl va lovi, peste ani și ani de zile, pe Enric Sanson.

Napoleon Bonaparte se înclină.

— Niciodată nu voi fi în stare să refuz rugămintea unei ființe atât de încântătoare! Dumneata m-ai salutat ca pe un împărat. Ei bine, permite-mi să uzez de pe acum de prerogativele demnității viitoare!

Se înclină din nou în fața tinerei fete și în același timp, își duse mâna la inimă, în semn de jurământ.

Ochii tinerei fete fură săgetați de o lucire misterioasă.

— Chem pe Dumnezeu drept martor la acest jurământ! exclamă ea ridicând mina dreaptă.

Ea știa exact în acel moment, că va veni o zi în cate va apare ca o umilă cerșetoare în fața lui Napoleon Bonaparte...

Cei doi ofițeri își luaseră demult rămas bun. Orfelia, însă, încă mai privea în urma lor. O expresie solemnă ciudată îi domina fața.

Abia după trecerea unui îndelungat timp o părăsi amețeala ce-o cuprinsese.

— Dumnezeule! își spuse ea. În conversația cu acești doi viitori puternici ai lumii am uitat cu totul de sărmanul meu frate!

Își încrucișă brațele peste piept, pășind agitată în lungul și în latul camerei.

— De când, oare, Lipsește Enric de-acasă? murmură ea. Cu toate rugăciunile mele, nu l-am putut reține. Dumnezeule, se mai află în paza binelui? Nu este, cumva, ținta unor atacuri înfiorătoare?

Orfelia își întrerupse mersul. Se apropie iute de oglinda fermecată și ridică amândouă mâinile a rugă:

— Spirit al adevărului care îmi vorbește! Destăinuie-mi-te! Arată-mi în luciul neted al oglinzii, soarta fratelui meu în ceasurile următoare!

Deodată se ridică un nor de fum. Pentru o clipă, acesta întunecă suprafața oglinzii misterioase. Înlemnită, Orfelia privea cu ochii mari deschiși spre oglindă.

Apoi, deodată își apucă cu disperare capul în mâini. Groaznice lucruri trebuie să fi văzut! Un țipăt ascuțit, de groază, scăpă de pe buzele ei.

Imediat după acesta căzu la pământ, leșinată.

Capitolul 31 LAȚ DE OAMENI

În misterioasa cameră albastră din castelul Barry domnea o tăcere adâncă. Prințesa Adella stătea tăcută, travestită în bărbat, în spatele ușii secrete.

Prințesa de Barry, după ce intrase în camera secretă, după cum își amintesc cititorii noștri, o privi mult timp pe tânăra fecioară căreia această cameră îi servea drept neștiută de ea, închisoare.

O mută întrebare de neliniște amestecată cu repulsie se citea pe fața frumoasei și pătimașei, prințese Adella de Barry. Apoi porni deodată și, cu pași grăbiți, măsură camera. În fine, se duse spre canapeaua pe care stătea culcată Lili. Zgomotul pașilor o deșteptă pe nefericită din amorțeală.

Lili își întoarse capul și, cu priviri curioase, îl fixă pe tânărul și frumosul bărbat din fața ei. Biata fată nu avea de unde să știe că acela care o privea era o fată travestită. Cu toată frica ce-o stăpânea Lili nu putu să nu remarce că în viața ei nu văzuse, încă, o față de băiat atât de încântătoare și de mândră...

Prințesa se aplecă spre Lili.

— Ce văd? Te-au legat, frumoasă copilă?

Cu repeziciune scoase un stilet mic de la cingătoare. Cu tăișul său ascuțit tăie frânghiile care țineau imobilizate picioarele lui Lili. Apoi îi scoase călușul din gură, Lili își îndreptă mâinile împreunate spre necunoscutul salvator.

— Îți mulțumesc binefăcătorule! murmură ea, cu buzele tremurânde, oricine ai fi tu, necunoscutule, care ai pătruns până la mine în această frumoasă și totodată groaznică închisoare, cred că însăși Maica Domnului te-a trimis aici, întru apărarea mea!

Fără voie, prințesa de Barry se aplecă mișcată spre dânsa.

— Dar cine ești frumoasă nefericită? Cine a cutezat să te târască până aici? Cine putea cunoaște această ascunzătoare misterioasă?

Lili începu să plângă.

— Ah, Dumnezeule! este o istorie tristă de tot! Dar ți-o voi povesti. Fața dumitale îmi spune că ești un om bun și demn de încredere!

Cu sinceritate își lipi Lili privirea de presupusul tânăr. Apoi începu să-i povestească totul în cuvinte simple.

Istorisi pe nerăsuflate, cu lux de amănunte, pacostea care căzuse în ultimele zile asupra ei. Îi relată până și întâmplările de pe eșafod. Apoi mărturisi travestitei prințese că inima îi sângerează de grijă pentru soarta iubitului ei tată.

Adella se întoarse cu spatele în tot timpul povestirii tinerei fete. Se vedea că nu dorește ca Lili s-o privească în față. Cele mai contradictorii sentimente se puteau citi pe fața prințesei.

Compătimirea sinceră de la început dispăruse cu timpul. O uimire rece îi luă locul pe frumoasa-i față. Apoi urmă o repulsie furioasă, pentru a se preface, în fine, într-o amenințătoare sete de răzbunare. Dar când prințesa se pleca spre Lili, fața ei împrumuta din nou acea compătimire prefăcută.

— Ah, sărmană fetiță! Prin câte împrejurări îngrozitoare ai fost silită să treci! Dar ce se-ntâmplă oare? Pare-mi-se că am mai auzit povestindu-mi-se despre soarta ta!? Spune-mi, cum te cheamă?

— Lili Miranda! răspunse tânăra fată. Tatăl meu este cunoscutul armurier Miranda, furnizorul Curții Regale!

— Dar spune-mi încă un lucru! șopti Adella. Pe logodnicul tău cum îl cheamă? Poate îl cunosc!?

O roșeață învălui deodată fața lui Lili Miranda. Își întoarse într-o parte privirea rușinată. Astfel „nefericita nu putu observa cum privirea prințesei avea ceva din răutatea unui șarpe veninos.

— Cum îl cheamă pe logodnicul meu? se bâlbâi fata. Oh, el are un nume cunoscut, oricine îl cunoaște! Dar Dumnezeu mi-e martor că n-am cunoscut îndeletnicirea sa îngrozitoare până acum, de curând! El este...

În acel moment, prințesa nu se mai putu stăpâni:

— Este, poate, Călăul din Paris? Enric Sanson? Insinuă Adella.

Lili încuviință.

— Ai ghicit! Enric Sanson. Acesta e numele lui!

O, dacă și-ar fi ridicat privirea în acest moment! Ar fi deslușit o mistuitoare sete de răzbunare răvășind fața frumoasei prințese! Desigur că ar fi cuprins-o un dispreț total pentru acest *tânăr* frumos și compătimitor, mai curând s-ar fi încrezut în tâlharul care o târâse încoace, decât falsei și travestitei prințese.

În inima Adellei fierbea o furtună stârnită de plăcerea răzbunării. Visa? Era realitate? Mireasa Călăului se afla în puterea ei?! O, și cât de mult îl ura pe Enric Sanson!

Niciun procedeu, oricât de mârșav, nu-i părea destul de nimerit pentru a lovi în inima dușmănitului Enric!

Jurase doar să se răzbune tocmai pe cea mai scumpă ființă ce-o avea Enric Sanson!

Și providență i-o scosese acum, pe Lili în cale!

Prințesa socoti că nu era cazul să-i mai pună întrebări.

— Sărmană fată! murmură ea cu aceeași perfidă compătimire. Primul lucru pe care vreau să-l fac pentru tine este să te scap de urmăritori!

— Vrei să mă salvezi într-adevăr? silabisi Lili. Și deodată se aruncă în genunchi în fața pretinsului bărbat. Plină de rugăminți curate, își ridică amândouă mâinile spre dânsul. Cu lacrimi în ochi o privea pe neștiuta Adella...

— O, nu mă înșela! șopti Lili tremurând, fie-ți milă de mine, apără-mă de rușine și înjosire, iar Dumnezeu din cer te va răsplăti, desigur!

Adella o ajută pe Lili să se ridice.

Deodată, tânăra fu cutremurată de un gând. Privi uimită la pretinsul tânăr. Se deșteptă o neîncredere în inima-i curată. Își amintise că fusese adusă într-o închisoare subterană, luxos aranjată.

Dar cum putu veni aici *acest tânăr?*

De unde a știut el despre această cameră misterioasă? Nu cumva făcea parte din tagma acelor mizerabili bărbați care o târâseră încoace? Un tremur săgetă ființa lui Lili.

Adella observă bine aceasta. Își întări aparenta compătimire din glasul și de pe fața ei.

— Spune copila mea, n-ai încredere în mine? îi șopti ea mieroasă.

— Ah, nu! ripostă Lili, cu oarecare ezitare, sunt atât de neajutorată, încât n-ai avea desigur, inima să fii fals cu mine! Dă-mi voie să cred că nu faci parte dintre acei tâlhari îngrozitori...

— Care te-au adus aici? o întrerupse imediat prințesa. Nu! Îți jur! Și te asigur sub cel mai sacru legământ iubită copilă, că te voi apăra totdeauna împotriva acelor mizerabili!

— Îți mulțumesc pentru cuvintele dumitale, necunoscutule! murmură ea.

— Spune-mi *Adelon!* zise prințesa, care intuise că datora lui Lili o explicație.

— Dar prin ce minune ai putut găsi drumul spre mine? întrebă Lili.

Prințesa surâse cu blândețe.

— Dacă ai ști totul, dulce copilă! Mie îmi sunt binecunoscute toate misterele acestui castel. Cunosc aici drumuri și căi despre care n-are cea mai mică idee, niciun muritor!

— Dar cum se poate aceasta? Cine ești dumneata?

Ochii pretinsului bărbat căpătară o lucire stranie.

— Eu sunt *spiritul de apărare* a acestei case! De asemenea, sunt și un spirit de răzbunare față de toți cei care mi-au călcat norocul în picioare!... Dar, tăcere! Tăcere! Se întrerupse ea imediat. Cred că este timpul să ne retragem. Încă odată îți spun, încrede-te în mine fără șovăire. Va fi spre binele tău!

Se auzi un zgomot. Imediat după aceea plafonul începu să se miște, dovadă că negrul Pippin se întorcea cu mâncarea.

Principesa o apucă iute pe Lili de mână și o trase după ea. Dispărură amândouă prin deschizătura zidului, acesta se închise la loc, fără zgomot. Peretele își refăcu la loc mătasea albastră, ca în tot restul camerei, astfel încât nimeni nu putea observa nimic.

Ascensorul se lăsă în jos. Era, într-adevăr, negrul Pippin, care cobora.

Aducea un coșuleț pe mână. În cealaltă ținea o sticlă cu vin și o cupă de sticlă.

Din primul moment aruncă o privire în juru-i, vrând să se convingă de prezența lui Lili.

Dar o spaimă nebună îi cuprinse privirea, fața și sufletul, începu să tremure atât de tare, încât sticla și paharul îi căzură din mână.

Abia mai avu putere să se țină până când ascensorul ajunse jos.

— La dracu! zise el, doar nu sunt beat? Nu, nu sunt, căci bețivii văd toate lucrurile duble. Eu, însă, n-o văd deloc pe blestemata aia de fată! Hei! Stricato! Unde te-ai ascuns? Mii de draci!! Unde ești?

Din nou se întrerupse. Cu o grabă nebună alergă prin cameră. Răscoli toate obiectele, se uită când sub canapele, când sub un fotoliu. Ba, la urmă, ridică și covoarele de pe jos pentru a se convinge că nu se ascunsese acolo!

Era o scenă vrednică de râs, să-l vezi pe voinicul Pippin făcând tot soiul de mișcări caraghioase fără a putea da de urma dispărutei. Nu se vedea nimic. Într-o furie neputincioasă, căzu în genunchi. Tremura din toate mădularele.

— O, dacă te-aș avea în mâinile mele, canalie!! Tare mi-ar fi dor să te sugrum! Este posibil, oare, ticăloase, să fi dispărut?!?

În acel moment, însă, un tremur puternic îi străbătu tot corpul. Ce însemna aceasta! Îl înșelau ochii? Plafonul camerei care era de cel puțin șase picioare înălțime de la pământ, acum, dacă mai avea abia cinci picioare!

Nu, nu se putea înșela! Știa prea bine că lumina cea mare, care atârna din mijlocul plafonului, plutea liberă sub acesta. Acum, lumina dispăruse aproape. Țiganul Pippin simțea cum îl trec fiori de moarte. Sudoarea rece a groazei îi scălda tot corpul.

Nu mai era nicio îndoială, plafonul se lăsa în jos. Nu doar ascensorul, nu, tot plafonul cobora încet, înspre parchet. Zgomotul ca de șenile de tanc creștea din ce în ce.

— Oh, oh! strigă țiganul Pippin.

Un gând groaznic, care nici nu-i venise până acum, se deșteptă deodată într-însul. Nu i se jucase, oare, o festă? Dispariția lui Lili nu putea fi lucru curat. Poate îl pedepsise acum răzbunătoarea Nemesis?

Țiganul Pippin era un băiat vicios. N-avea nimic sfânt. El își bătea joc de toate câte îl priveau pe Dumnezeu. În schimb, era superstițios ca toți necredincioșii. Groaza îl cuprinsese și făcuse părul măciucă, observând că plafonul se lăsa din ce ta ce mai mult ta jos.

„Ce-ar fi, se gândea dacă plafonul nu s-ar opri din coborâre și s-ar apropia de tot de parchet?"

— O, Isuse! Isuse Christoase! Strigă Pippin deodată. În spaima lui îi scăpă acest nume sfânt de pe buze. Fără îndoială că plafonul era construit din același metal ca și ascensorul. Acesta consta numai din fier. Și dacă această cantitate imensă de fier se va lăsa în jos cu toată greutatea ei?!

Dar țiganul Pippin nici n-avu răgazul să se gândească asupra grozăviei situației sale. Lumina de sus dispărea din ce în ce mai mult, ca și când plafonul s-ar fi stins. Spațiul prin care trecea lumina din glob se strâmtora din ce în ce mai mult. Numai o rază slabă mai pătrundea în cameră.

Țiganului Pippin începură a-i clănțăni dinții. Plafonul coborâse într-atâta, încât începu să-i apese corpul stând în picioare, e drept...

Fu, la început, o apăsare foarte ușoară. Dar când Pippin se forță un moment contra plafonului, căzu deodată în genunchi, grămadă!

Era o putere uriașă de o greutate intensă, avea să zdrobească tot ce-i ieșea în cale!

Țiganul Pippin aruncă o privire disperată în juru-i. Mobilierul prețios al camerei secrete, canapelele, scaunele, mesele, desigur că toate urmau să fie făcute praf de îngrozitorul plafon care cobora în continuu! Și el? Dumnezeule Mare! Ce va deveni el însuși?

Pippin tremura tot de groaza morții. Nu mai putea să se țină pe picioare. Căzu drept cu fața în jos.

Mâinile i se împreunară. Lașul, mizerabilul, lipsit de conștiință, începuse să rostească rugăciuni. Dar numai blesteme și injurii se amestecau în rugăciunile sale!...

Și plafonul cobora din ce în ce mai jos! Pippin se întrerupse din rugăciunea sa. Cu mâna stângă începu să pipăie în sus. Un strigăt de groază scăpă de pe buzele sale.

El n-ajunsese departe cu mâna, aproape imediat dăduse de îngrozitorul plafon. În același timp auzi o pocnitură puternică. Era vădit că plafonul atinsese deja masa, care fu sfărâmată în zeci de bucăți. Mare Dumnezeule! Acum veneau la rând canapelele, și apoi... apoi?!

Plafonul, însă, cobora mereu, încet, dar sigur!...

Se aruncă la pământ. Nenorocitul căută să se facă cât mai subțire. În același timp, simțea cum aerul devine din ce în ce mai stricat, mai înăbușitor în spațiul tot mai strâmt.

O greutate apăsătoare i se așeză pe piept. Țiganul Pippin nu mai putea respira.

Și acum, grozăvie!!... Plafonul căzu aproape pe spinarea lui! Încă un strigăt pe jumătate înăbușit și chinuit mai scăpă de pe buzele sale:

— Milostivește-te! Dumnezeule din cer, fie-ți milă! Plafonul, însă cobora mereu, încet, dar sigur!...

Capitolul 32 MILIOANELE ÎNGROPATE

Pe când Enric Sanson părăsea casa strămoșilor săi, începuse să se crape de ziuă. Peste natură domnea o lumină palidă, nesigură, câmpiile întinse care înconjurau proprietatea Călăului erau învăluita în aceeași lumină slabă. Numai la est se arăta o dungă roșiatică, dovadă că avea să răsară iar soarele asupra lumii încă adormită. La dreapta și la stânga drumului cântau greierii în iarba înaltă, cruțată de coasă. Enric Sanson dădu pinteni calului său. Cu ce repeziciune alerga nobilul cal de-a lungul drumului de țară!

Nesigură ca și lumina zorilor era și speranța lui Enric Sanson.

Va reuși oare, s-o scape pe Lili? Bănuielile lui erau, oare, întemeiate? Nu s-a înșelat crezând că Adella de Barry este amestecată în răpirea logodnicei sale?

Acestea erau întrebările care sfârtecau inima călărețului.

Dar cu cât Enric Sanson se apropia mai mult de țintă, cu atât mai de nepătruns deveniseră trăsăturile feței sale.

Calul alerga în galop. Enric Sanson nu mergea direct spre castelul de Barry.

Devenise precaut în urma aventurilor neplăcute. Se decise, deci, a face un ocol în jurul castelului de Barry. Acolo, în cel mai înfundat desiș al pădurii, urma să-și lege calul.

Neobservat de nimeni, desigur, intenționa să pătrundă prin parcul castelului spre intrarea grotei. Planul lui Enric Sanson era îndrăzneț și periculos. El știa că, în acel timp prințesa de Barry stătea ascunsă în apartamentele secrete ale castelului. Ori, dacă ea era răpitoarea fericirii sale, sau dacă din ordinul ei fusese Lili răpită, atunci fata se afla, de asemenea, în apartamentele secrete.

Principesa nu se putea arăta în partea cunoscută a castelului, aceasta era păzită de o trupă de soldați, după cum știa prea bine Călăul. Printr-o întâmplare ajunse Enric Sanson să afle o parte a misterului care învăluia apartamentele secrete ale castelului de Barry. O analiză minuțioasă îl duse la concluzia că închisoarea tainică din care putuse ieși după atâta trudă era imposibil să fi servit, înainte vreme, doar ca temniță. Cu cât se gândea Enric mai mult asupra acestui spațiu secret, cu atât îi era mai dar că acesta este legat de nedeslușite mistere.

Gangul subteran care se întindea până în partea opusă a parcului dădu Călăului mult de gândit. Din ce în ce mai mult i se înrădăcina ideea că închisoarea misterioasă se afla într-o legătură directă cu apartamentele secrete ale castelului.

Între timp, Enric Sanson își duse calul cât mai adânc în pădure, încolăci frâul calului împrejurul unui copac gros și se întoarse singur, pășind cu băgare de seamă pe covorul verde al pădurii. În curând ajunse la grilajul parcului castelului. Călăul trecu cu o săritură sigură peste gardul care avea înălțimea unui om.

Acum se afla în parc. Începu să pășească atent de-a curmezișul peluzelor.

Enric avea o extraordinară memorie a locurilor. Cu toate că fusese o singură dată în castelul de Barry, Călăul găsi imediat intrarea în grotă.

Înainte, însă, de a trece prin locul cel îngust care-l mai despărțea de intrare, Enric Sanson privi cu atenție în jur. Știa ce s-ar putea întâmpla dacă l-ar descoperi cineva și l-ar urmări în gangul misterios.

Dar oricât de mult privi Enric Sanson în jur, nu putu descoperi nimici suspect. Parcul era tăcut, niciun zgomot nu se auzea. Se convinse că pistoalele erau încărcate și că stiletul se manevra ușor în teacă. După aceasta trecu abia atingând pământul și dispăru în intrarea grotei.

În același moment, însă, se arătă o ființă care spionase până atunci, nemișcată, după un trunchi de copac.

Era un membru al Pactului de sânge.

Sinistrul păzitor, neobservat de Călău, se mulțumi să dea din cap și să se apropie de intrarea în grotă.

Acolo se opri.

Razele soarelui cădeau asupra țevilor unui pistol pe care-l ținea în mâna dreaptă, gata să-l descarce...

Sinistrul paznic era acel bărbat pe care Marele Șef îl numise „fratele Antonio", însărcinându-l să-l lichideze pe Călăul din Paris...

Enric Sanson n-avea nici cea mai mică idee de matele pericol care-l pândea din spate.

Respirând greu, își scoase felinarul și îl aprinse. Pentru mai multă siguranță, Sanson apucă în mâna dreaptă stiletul cu vârf otrăvit. Apoi înaintă prin gangul întins ca o râmă uriașă pe sub pământ.

De astă dată, drumul îi părea mai anevoios ca prima dată.

În cele din urmă, Enric Sanson ajunse la scara care încheia traseul gangului subteran.

Călăul privi în jur. Lumina felinarului său năștea umbre sinistre pe pereții umezi. Nu se auzea decât căderea monotonă a picăturilor de apa, în rest domnea o tăcere de mormânt în „închisoarea" subpământeană.

Enric Sanson urcă scara. Când ajunse sus, se opri și ascultă din nou cu mare atenție. Nu vroia să pună în mișcare mecanismul secret al ușii înainte de a se convinge încă odată că nu era urmărit.

Dar, ca și înainte, se „auzea" doar o tăcere desăvârșită. Atunci, Enric Sanson deschise, cu o mișcare rapidă ușa secretă și coborî în pivnița subterană, acolo unde trăise, cu puțin înainte, momente înfiorătoare, de nedescris.

Cea dintâi privire a Călăului căzu în partea unde văzuse, ultima oară, cadavrul bărbatului executat de către Frăția de sânge...

Locul era gol, cadavrul dispăruse!!

Fără să vrea Enric Sanson păli. Însemna că membrii *Frăției de sânge* fuseseră de curând în închisoare!

Dar când? Aceasta era întrebarea! Nu cumva cu puțin înaintea venirii lui, luaseră cadavrul intrat deja în putrefacție și acum spionau, poate, din vreun colț tainic?

Toate aceste prezumții trecură cu iuțeala fulgerului prin creierul lui Enric Sanson. Dar oricât asculta, nu se mișca nimic, niciun zgomot nu trăda prezența cuiva.

„Fie! Își spuse Enric Sanson, fie ce-o fi, nu sunt omul care se înspăimântă de pericole! Cât timp am aceste pistoale și acest stilet ucigător, pot înfrunta chiar și întregul Iad!"

Începând de jos, cercetă cu atenție toate scobiturile zidurilor. Avea în cap că, din această subterană, ar trebui să se mai deschidă o cale spre celelalte părți ale apartamentelor secrete.

Enric Sanson era decis să nu renunțe până nu va reuși să descopere această comunicare directă.

Dar, examinând pietrele, nu descoperi altceva decât umezeală și țesături de păianjeni care „îmbrăcau" zidirea veche de sute de ani...

Deodată, privirea îi căzu asupra unei crăpături cu forme regulate, care abia se observa printre două pietre din zidire. Aduse lumina mai aproape. Crăpătura se afla pe la mijlocul înălțimii zidului.

Tremurând, vârî stiletul în acea spărtură a zidului, făcându-l pârghie când la dreapta, când la stânga, doar va desface ceva. La un moment dat i se păru că a dat de un resort flexibil. Înainte, însă, de a-și fi putut da seama despre ce e vorba, se întâmplă ceva neașteptat se auzi un zăngănit slab, un geamăt surd. Înaintea privirilor sale uimite, zidul se desfăcu și se dădu la o parte, făcând un mic loc de trecere.

Fără să stea pe gânduri, Enric Sanson se și strecură prin deschiderea zidului.

Aceasta fu norocul său, căci imediat după aceasta „ușa" din zid se închise cu un zgomot sec. Dacă ar fi ezitat un singur moment, zidurile l-ar fi zdrobit între ele...

În secunda trecerii, i se păru că a zărit o nișă în partea stângă a zidului.

Dar n-avu timp să-și pună multe întrebări. Se văzu obligat să se lase pradă uimirii. Ce însemna asta? Lumina felinarului său pălise fără veste, o lumină, mai puternică domina spațiul de un metru lățime, în care se afla acum. Observă că se află la baza unui coș mare care străbătea toată înălțimea cartelului, până la acoperiș, și de acolo se înălța spre cer. Nu mai exista nicio îndoială, era un coș. Toată înălțimea coșului era prevăzută cu o scară îngustă prinsă în pereți, într-o nesfârșită spirală.

Trecuse oare, din zona camerelor secrete în clădirea adevăratului castel?

Cu iuțeala fulgerului străbăteau aceste întrebări gândurile Călăului.

Deodată însă, se cutremură. Auzi foarte aproape de el niște pași în cadență amestecați cu strigăte de comandă.

Tot curajul său fu cuprins de un sentiment de frică. Ascultă cu atenție întreită.

Într-adevăr! Aproape de el trecea o companie de soldați, zăngănind din pinteni în ritmul marșului.

Enric Sanson respiră ușurat, abia acum se convinse că se află, încă, în partea secretă a castelului.

Dincolo de zid se ridica, desigur, scara vastă a antreului. Pe această scară coborau acum soldații care asigurau paza castelului. După cum se vede, se schimba garda.

Enric Sanson respiră adânc, admirând iscusința constructorilor castelului de altădată, această scară îngustă era imposibil de descoperit, acesta era sigur. Căci cui i-ar fi dat în gând că scara se afla într-un apartament subteran?

Dar unde ducea scara?

Călăul nu căută mult timp răspunsul.

„Cine cutează reușește!", își spuse el.

Începu să urce scara cu grijă, să nu facă vreun zgomot. Un strat de praf se afla pe scări, dovadă că demult n-a trecut nimeni pe acolo. Cu toată străduința, oricât de mult cerceta zidurile îngustei adâncimi în care se afla, nu găsi nicăieri vreo urmă a unui traseu secret, care să-l ducă mai departe. În apartamentele tainice ale castelului, Sanson urcă scara până la acoperiș și se încumetă să privească din gaura coșului, astfel văzu tot parcul.

Ar fi putut să observe la intrarea grotei o mogâldeață neagră, dar Enric Sanson nu băga în seamă amănuntele. Avea în cap alte enigme pe care dorea să le dezlege.

Coborî scara supărat.

În timpul coborârii privi atent în toate părțile, în speranța că va găsi o nouă cale. Dar nu zărea altceva decât pietre netede. De nenumărate ori își vârî stiletul în orice crăpătură, răsucindu-l în toate părțile. Încă nădăjduia că va da de o trecere nouă.

În culmea disperării, Enric Sanson se gândi să strige numele lui Lili. Dar se răzgândi, din fericire nu știa sigur unde se află și se putea lesne ca dușmanca Adella să se afle prin apropiere. Astfel că preferă să tacă. Coborî încet scara. Ajuns jos, se opri și examina zidirea cu luare-aminte.

Într-un loc văzu un zăvor care îi dădu un nou prilej de analiză. Era din fier și bănuia că se poate manevra. În același timp observă alături, pe perete, un lanț mic, ruginit, de care atârna un creion din fier.

Parcă vorbind cu el însuși, Enric Sanson dădu din cap, foarte bine! Acesta nu putea fi decât mecanismul misterios care deschisese ușa pivniței secrete din care venise mai devreme. Dacă dădea la o parte zăvorul, atunci se deschidea „spărtura" zidului în același timp. Însă, trebuia să bage în zăvor creionul de fier, pentru a-l bloca.

Acum își explica de ce adineaori era cât pe ce să fie sfărâmat sub presiunea zidului revenit ia loc.

Enric Sanson fu un moment descumpănit. Cu greu ar fi admis că această pivniță secretă ar mai avea o ușă. Așadar, la ce i-ar folosi să se întoarcă în pivniță? Apoi, însă, își reaminti că în timpul primei treceri văzuse, în fugă, o nișă în zid, poate că această nișă îl va ajuta în dezlegarea enigmei și va descoperi locul în care este sechestrată Lili!

Enric Sanson trase zăvorul cu repeziciune. Același zgomot sinistru se auzi, iar zidul se desfăcu în ambele părți. Enric vârî creionul de fier și imobiliză închizătoarea. Într-adevăr, deschizătura zidului rămase liberă și Călăul putu trece fără grabă prin aceasta.

Felinarul îi servea, acum, de minune. Mai întâi cercetă cu grijă toată pivnița, nu cumva să fi adus întâmplarea aici, între timp, pe vreunul din membrii *Frăției de sânge*...

Dar nimic nu se mișca...

Sanson respiră ușurat. Apoi se întoarse spre nișa ce i se păru că o zărise în zid, se afla, într-adevăr, acolo. Apropie felinarul, dar o deziluzie vie se imprimă pe fața sa, ceea ce vedea aici, cu greu putea trece drept o ușă misterioasă! Era, de fapt, o banală, ușă de fier, practicată cam la un metru înălțime de la pământ. Se părea că ușa nu are broască.

Aruncând o singură privire mai atentă, Enric Sanson se convinse că era construită după același sistem ca și ușa secretă din subterana în care se afla.

Acționă imediat butonul. Dar acesta era foarte ruginit. Trebui să apese de câteva ori. Văzând că ușa tot nu se deschide, Sanson începu să radă cu stiletul rugina din jurul butonului. Reuși, în fine, s-o deschidă.

Aruncă o privire în spațiul din spatele ușii. Se dădu, însă, orbit, câțiva pași înapoi.

Razele felinarului căzuseră asupra unor obiecte strălucitoare.

Dumnezeule Mare, nu era vis? Avu vedenia unor milioane îngrămădite înaintea sa... Era realitate!... Se aflau, aranjate în casete, cele mai strălucitoare și mai scumpe diamante și briliante, lângă acestea existau mai multe tonete mici, toate încărcate cu aur.

Cu mâini tremurânde pipăi una din aceste tonete, erau, într-adevăr piese din aur, le examină cu un ochi expert, aveau o vechime de aproape două sute de ani. Aur curat! Fiecare din aceste tonete conțineau cam zece mii de piese în valoare totală de un milion!

Fața Călăului se congestionă, abia acum înțelese promisiunea ciudată a prințesei, care dorea cu orice chip să mai dăruiască tatălui ei câteva zile de viață!

Deci, nu era o poveste că în castelul de Barry se afla o comoară îngropată din timpuri străvechi.

Era de presupus că nenorocitul duce de Barry știa de existența comorii. Dar ceea ce nu știa sigur era locul unde se află ascunsă...

Moartea îi răpise orice posibilitate de a da fiicei sale un cât de mic indiciu asupra direcției căutărilor, admițând că ar fi bănuit, măcar, ceva în această privință.

Și iată că Enric Sanson ajunsese printr-o simplă întâmplare, să dezlege misterul castelului păzit de atâtea sute de ani! Nimeni, afară de el nu știa astăzi locul de depozitare a acestor comori. Se putea socoti pe drept cuvânt posesorul atâtor avuții nemaiauzite și nemaivăzute!

Călăul închise ochii câteva momente; era amețit și dezamăgit în același timp. Într-adevăr, o descurajare adâncă se putea citi pe fața sa.

„La ce-mi folosesc aceste nimicuri, cu ce mă ajută aceste bogății imense? Murmură el trist, toate aceste comori nu pot înlocui măcar un singur surâs, o singură privire a adoratei mele Lili!"

Cu o mișcare plină de mânie trânti ușa la loc.

„Putreziți acolo până într-o zi mai bună ca aceasta! Cu aceeași precauție se învârti încă odată prin pivnița secretă, și încă odată cercetă cu băgare de seamă tencuiala spațiului subteran; în zadar încercă să descopere o altă ieșire.

Trecu prin „spărtura" zidului, de unde se urcă pe scara secretă luminată ca ziua...

I se păru că aude o voce și pași de om.

Scoase imediat creionul de fier din zăvor, în același moment, zidul se închise cu un zgomot înfundat, lugubru...

Dar Călăul se înșelase crezând că vocea venea din pivnița secretă. O auzi acum mai tare, mai deslușit ca înainte.

Și inima începu să-i bată cu putere era o voce limpede și dulce.

Nu era în stare să înțeleagă niciun cuvânt, glasul părea să vină de sub niște ziduri groase. Dar auzul nu-l putea înșela: Da, nu putea fi nicio îndoială, aceasta era vocea lui Lili!

„Îți mulțumesc, Dumnezeule Mare! Murmură el cu voce sugrumată. Așadar, n-am venit prea târziu Lili, iubita mea mireasă, trăiește încă!”

Își lipi urechea de zid. Ținându-și respirația, ascultă din nou. Nu putu înțelege nicio vorbă, dar murmurul dulce al izvorului glasului iubit îi mângâia auzul.

— Lili! Lili! Unică și scumpă mireasă! Se trezi strigând fără să vrea.

— Enric! Enric! Unde ești? Se auzi răspunsul.

Nu mai încăpea nicio îndoială, Enric Sanson recunoscuse glasul iubitei sale. De asemenea, și el fusese auzit.

Dar unde, unde se afla Lili?...

Capitolul 33 POVESTE DIN „O MIE ȘI UNA DE NOPȚI”

Lili Miranda fusese transferată de către prințesa de Barry, travestită în băiat, din camera secretă albastră a castelului de Barry. Aceasta se întâmplase în clipa în care țiganul Pippin cobora cu ascensorul din plafonul camerei misterioase.

Cititorii noștri știu deja ce dramă trăise Pippin imediat după aceasta.

Cu câtă încredere îl urmase Lili pe pretinsul băiat!

Adella o târâse după ea într-o grabă nebună.

La început după ce părăsiră camera albastră prin ușa secretă, ele intrară într-un coridor îngust și slab luminat.

Lili nu-și putut reține un sentiment de frică. Privi cu groază îngustul coridor care se întindea până departe și se pierdea în întuneric. Culoarea roșie aprinsă a covoarelor de pe jos îi aminteau lui Lili de sângele vărsat în atâtea fărădelegi.

Dar Adella îi strângea tot timpul mâna, ca și când ar fi vrut s-o liniștească. Prințesa părea foarte interesată ca Lili să se creadă în siguranță. Lili își urma conducătorul pas cu pas. Simțea cum picioarele i se îngropau într-un covor moale, așa că nu făceau niciun zgomot.

În scurt timp ajunseră la o ușă de fier. Însoțitorul lui Lili scoase din buzunar o cheie mică, de o formă ciudată.

Abia introduse pretinsul băiat cheia în broasca invizibilă a ușii, și aceasta se și deschise.

O exclamație de uimire scăpă de pe buzele lui Lili și se desprinse din mâna prințesei.

Privea uimită înaintea sa. Camera albastră în care o dusese mai devreme țiganul Pippin i se păru culmea frumosului și a luxului, dar ceea ce vedea acum întrecea orice închipuire. Niciodată nu mai văzuse asemenea splendori.

— Dumnezeule, șopti gingașa fată, mă aflu, oare, în împărățiile cerești?

Prințesa nu-și putu reține un surâs batjocoritor. Dar căuta să nu fie văzută astfel de naiva fecioară.

— Vino, vino, copila mea! șopti Adella, luând-o din nou pe Lili de mână.

Tânăra fată mergea înainte, nu fără oarecare ezitare. Ca într-un vis observă că prințesa încuie ușa în urma, sa. O mare de lumină o inundă strălucitor, orbind-o pe Lili.

Se aflau acum într-o sală ireal de mare. Nu-și dădea seama dacă se află într-o subterană pe bolta căreia se instalase însuși cerul natural, care îi surâdea din mii de stele aprinse! Încetul cu încetul, privirea i se obișnui cu strălucirea acestei lumi supranaturale, și Lili reuși să deosebească totul.

Era o sală mare, subterană, despre care nu știa prin ce minune putea comunica în lumea de afară. Cupola care se întindea ca o boltă peste toată sala era susținută de coloane masive din marmură albă ca zăpada. Bolta fusese pictată de mâini artistice. Pe această cupolă vastă era zugrăvit cerul cu ale lui mii de stele strălucitoare. Aceste stele sclipeau cu adevărat. În mijlocul cupolei, asemenea luminii din camera albastră, dar cu mult mai puternică, venea din globul unui soare artificial. Această splendidă lampă poleită cu aur împrăștie o lumină ca ziua.

De pe boltă, Lili își mută privirea în sală. Uimirea o învinse din nou.

— Nu, trebuie să fie o poveste! murmură ea de mai multe ori la rând. Este posibil, oare, ca astfel de frumuseți uimitoare să se afle în apropierea Parisului? Spune-mi, tu, frumosule necunoscut care te numești *spirit de apărare* al acestei case, nu cumva am murit în urma atacurilor urmăritorilor mei, deschizându-mi-se porțile cerului după ce sufletul meu a părăsit viața pământească? Nu mă aflu oare, în pridvorul Prea-sfântului?

Adella surise ușor:

— Nu! adăugă ea, pe când o lumină de încredere răsări fără să vrea, pe frumoasa față. Nu te teme de nimic, copila mea, sunt un sărman suflet urmărit, a trebuit să fug din Paris, de teama puternicilor zilei. Aici, în această sală superbă, suntem de fapt, în inima misteriosului castel de Barry. Partea aceasta secretă este cu mult mai artistic construită și mult mai vastă decât apartamentele lui de afară, vizibile pentru toată lumea...

Uimirea și admirația o cuprinseră din nou pe Lili Miranda.

Un covor scump acoperea marmura unui gang străjuit de coloane, care se întindea jur-împrejurul salonului. O cupolă turnată din aur pur veghea deasupra acestui gang, unde domnea o semiobscuritate plăcută. Canapele moi, aranjate de jur-împrejurul pereților, invitau la odihnă. Chiparoși și copaci de lauri surâdeau din plăcuta lor verdeață. Parfumuri alese îmbătau spațiul, venind dinspre o fântână arteziană care își trăda prezența printr-un zgomot abia perceptibil. Aceasta era amenajată în mijlocul sălii, și împrăștia jocuri de lumini multicolore într-un vas mare de argint. Două lebede navigau pe suprafața apei.

Dar abia în spatele fântânii arteziene se ridica cea mai desăvârșită construcție. Aceasta era un templu executat din aur masiv. Din șase părți urcau șase scări de marmură spre templu, acestea erau acoperite cu covoare prețioase.

Mână în mână cu Adella, Lili parcurse drumul circular, începând din stânga. Se opri înfiorată, în fața unei scări de marmură care urca spre templul de aur.

— Vino! zise prințesa.

Și o luă pe Lili de mână. Astfel urcară amândouă până-n culmea templului. Când se aflară sus, în inima templului și priviră din înălțimea acestuia jos, în sală, Lili simți cum îi bate inima de o plăcere amestecată cu teamă și uimire.

— Dar este sublim! exclamă fata tremurând încă de emoție.

Mărturisirea ei de copil naiv păru să miște până și inima de piatră a prințesei, cel puțin pentru moment o cuprinse un sentiment de duioșie.

— Ești o fetiță bună și drăguță, murmură ea mângâind obrajii lui Lili, apoi o ținu strâns lângă ea pe înfiorata fată.

Dar gândurile sinistre o cuprinseră din nou. Fruntea i se întunecă.

— Am uitat! murmură Adella ducându-și mâna dreaptă la frunte, acel mizerabil care te-a urmărit nu și-a primit pedeapsa!

— Ce vrei să faci? întrebă Lili privindu-l insistent pe pretinsul băiat care-i păru deodată schimbat în chip oribil.

Dar Adella nu-i răspunse. Se îndreptă spre o masă cu o formă ciudată, semănând cu un altar. Aceasta se afla în mijlocul templului. Mașini și aparate sofisticate, precum și o mulțime de butoane metalice, cum nu mai văzuse Lili niciodată, erau montate pe suprafața mesei. Prințesa acționă unul din aceste butoane, imediat se auzi răsunând o detunătură lugubră.

Lili se cutremură.

— Dumnezeule, ce faci? o întrebă pe travestită prințesă, de unde vine acest tunet înfiorător?

— Vei dezlega imediat enigma tunetului! răspunse Adella, chemând-o pe Lili lângă ea printr-un gest poruncitor al mâinii.

— Vino mai aproape!... Masa asta este locul în care se întâlnesc toate secretele acestui castel. Iată, iubită copilă, privește această neînsemnată pârghie.

Și arătă cu mâna spre un mâner din metal, de forma unei clanțe de ușă.

— Trebuie doar s-o pun în mișcare, și odată cu o detunătură rapidă se dărâmă întregul castel, cu tot ce se află în el, scufundându-se fără de veste în abis!

Lili se cutremură. Răpusă de spaimă, își lipi mâinile de piept.

— Cerule, dar n-o vei face, desigur! Căci, atunci, și noi am fi pierduți!

Prințesa replică:

— Nu te teme. Ți-am oferit protecția, și îmi voi ține cuvântul dat!

O clipă domni tăcerea cea mai desăvârșită, Lili își luă privirile de la îngrozitoarea masă și se uită prin templu. Abia acum își explică de ce admirarea templului îi luase vederile orbind-o literalmente, din plafon și până jos se aflau oglinzi așezate una lângă alta și formând pereții templului.

Dar ce ciudat! Cu cât se uita mai mult Lili în acele oglinzi, cu atât era mai uimită. Ce fel de spectacol era acesta care i se arăta exact în oglinda din fața ei? O companie de soldați, și o scară largă și tapetată. Țineau armele la umeri. Fără să vrea, Lili se uită în jur convinsă că soldații pătrunseseră deja în sală.

Dar nu, aceasta era numai o părere.

Se uită spre prințesă. Aceasta, însă, surâzând cu înțeles își duse un deget la buze, în semn de tăcere.

Tânăra fată își plimbă mai departe privirea și fixă altă oglindă. În acel moment nu se putu stăpâni și scăpă un strigăt de surprindere. Căci ceea ce vedea acum era chiar misterioasa cameră albastră, în care se aflase ea însăși până mai adineaori.

Dar ce scenă groaznică se petrecea în acest moment în eleganta cameră!? Lili încremeni.

Lampa din plafon se afla tot la locul ei, sus de tot, dar plafonul începuse să coboare, se lăsa mereu mai jos! Lili îl văzu deodată pe țiganul Pippin. Nu mai încăpea nicio îndoială că el era criminalul! Văzu îngrozitoarea spaimă a morții întipărită pe fața acestuia.

Fără voie, Lili se strânse lângă pretinsul băiat. Își spunea că ceea ce vedea în oglindă era doar o părere. O clipă avu sentimentul că negrul Pippin se află la câțiva pași de ea!

Se cutremură, strângând și mai tare brațul prințesei.

— Nu-ți fie frică! zise Adella cu o voce adâncă, stranie. Mizerabilul își primește pedeapsa binemeritată! El se află exact în aceeași cameră în care te închisese pe tine puțin mai înainte...

Lili nu răspunse nimic, dar tremurul care-i cuprinse corpul crescuse încă.

— Dumnezeule Mare! strigă Lili. Plafonul se lasă din ce în ce mai jos!

Vedea lămurit cum spațiul dintre plafon și parchet se micșora tot mai mult, vedea zvârcolirile disperate ale țiganului, vedea cum acea canapea pe care se aflase culcată cândva fu sfărâmată ca o jucărie.

În acel moment înțelese situația îngrozitoare în care se afla Pippin.

— Dumnezeule! se bâlbâi Lili, nenorocitul își va pierde viața?

Se întoarse spre pretinsul băiat.

— Adelon! strigă ea, spune-mi ce înseamnă toată această scenă groaznică?!

Adelon, pretinsul băiat, dădu din cap.

— Da, aceasta îi e soarta! în câteva secunde mizerabilul va fi lichidat pentru vecie!... Vezi această pârghie? O singură apăsare a acestui buton a fost suficientă pentru a produce execuția din camera albastră!

Cu aceste cuvinte ea arătă cu mâna dreaptă înspre un buton de metal pe care îl apăsase odinioară. Lili se înfioră.

— Îngrozitor! îngrozitor! Și tu cunoști toate misterele acestui castel?

— Nu! Nici chiar eu, *spiritul de apărare* a acestui castel, nu știu să mânuiesc unele din aceste pârghii! Răspunse prințesa, și nici nu-mi este cunoscut efectul lor.

Privi gânditoare asupra mesei, travestită Adella reluă:

— Cine ar cunoaște toate misterele, acela ar ști și unde se află prețioasa comoară a familiei noastre, care m-ar face cel mai bogat om de pe pământ!

Prințesa n-avea de unde să știe că, în același timp, un altul era, numai printr-o simplă întâmplare, foarte aproape de descoperirea atât de râvnită de dânsa.

Între timp, Lili privise încă odată în oglindă, înfiorându-se.

— Groaznic, groaznic! murmură ea.

Văzuse că plafonul se lăsa încontinuu în jos. Greutatea imensă se afla foarte aproape de țiganul Pippin. Acesta se întinsese cu fața la pământ, întoarsă foarte puțin tocmai spre Lili, atât cât aceasta să-i poată vedea în ochi spaima morții!

Putea deslușI fiecare detaliu din fața descompusă a victimei.

Deodată tânăra fată fu cuprinsă de o adâncă compătimire, uitând toate vicisitudinile la care o supusese nemernicul Pippin, căzu în genunchi.

— Fii milostiv! se rugă ea tremurând, nu săvârși această crimă!

— Cum?! exclamă prințesa, în timp ce fruntea i se încreți, te rogi pentru acest mizerabil!? Nu-ți produc o satisfacție trimițându-l pe lumea cealaltă pentru păcatele sale?

— O, nu, nu! îngăimă Lili. Te rog, scumpul meu Adelon, nu-ți mânji mâinile cu această crimă! Chiar și sfânta scriptură glăsuiește că este mai bine să suferi nedreptăți, decât să le faci!

Prințesa râse cu tristețe:

— Așa spune scriptura?! Dar eu n-am chef să mă călăuzesc după ea, și-mi face o plăcere nebună să-i văd pe dușmanii mei suferind!

Și lovi cu piciorul în pământ. O sălbatică sete de răzbunare părea s-o fi cuprins din nou.

— O, fii milostiv! îl imploră din nou Lili, dacă acel nenorocit mi-a făcut atâta rău, atunci a ispășit deja îndeajuns fie și prin spaima ce-a tras-o! O, privește, privește! Se întrerupse ea arătând cu brațul întins spre oglindă. Plafonul se lasă din ce în ce mai jos, peste câteva minute va fi făcut praf!

— Te implor pe Sfânta Născătoare de Dumnezeu, fii milostiv astfel după cum speri să primești iertarea cerească în clipa din urmă a vieții tale!

Prințesei i se părea că nu a auzit bine:

— Tu încă, te rogi pentru acest mizerabil?!

Dorința ei de răzbunare nu cunoștea mila și nu putea înțelege că Lili se ruga pentru viața acelui om care-i primejduise existența de atâtea ori.

Dar Lili nu contenea cu rugăciunile și conjurările.

Lacrimi fierbinți începură să-i curgă, și un hohot de plâns o învinse în cele din urmă.

— Mai bine aș fi fost eu în locul acestui nenorocit, nu vreau ca el să moară din cauza mea! Fie-ți milă de dânsul, Adelon! Poate că este cel mai rău om din lume, clar și el este copilul lui Dumnezeu, ca oricare dintre noi...

Ajunse în acest punct, implorările lui Lili coincideau eu momentul în care țiganul Pippin simțea, deja, greutatea imensă a plafonului atingându-i spinarea. Încă două-trei secunde și ar fi fost pierdut, atunci, orice rugăciune din partea oricui ar fi venit prea târziu. Nimic n-ar mai fi putut, atunci, să-l scape pe țigan de cea mai cumplită moarte.

Deodată inima de piatră a prințesei se înduplecă. Cât era ea de însetată de răzbunare, nu putu rezista, totuși, în fața rugăciunilor fierbinți ale tinerei fete.

Înduioșată, întinse mina spre o altă pârghie și o acționă. Îngrozitorul tunet dinainte se repetă întreit. Întreaga sală se cutremură cu tot ce se afla într-însa. Dar fenomenul nu dură decât o secundă. Plină de nerăbdare, Lili fixa oglinda. Deodată îi scăpă un strigăt de bucurie:

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Maica Domnului fie lăudată! Îți mulțumesc și ție, bunul meu Adelon!

Ridică mâinile spre cer, schimbarea mult așteptată se produse și se și arătă în oglindă. Plafonul se ridicase cu iuțeala fulgerului. Într-o secundă fusese înlăturat pericolul în care se afla țiganul Pippin. Camera albastră se ivi în oglindă arătând ca mai înainte. Plafonul stătea liniștit la locul său obișnuit, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Numai sfărâmăturile de mese, scaune și canapele mai aminteau de minutele îngrozitoare prin care trecuse țiganul Pippin...

O nouă exclamație de recunoștință veni din partea lui Lili, îmbrățișându-l pe pretinsul Adelon:

— Îți mulțumesc de mii de ori, *spirit de apărare* a acestui castel! Ai făcut cea mai frumoasă dovadă a sufletului tău nobil, neîncărcându-l cu o faptă sângeroasă! Oh. Este, într-adevăr, mai bine să suferi nedreptăți, decât să le faci!

Prințesa evită să întâlnească privirile lui Lili, cuvintele simple și sincere ale fetei o săgetau până-n adâncul inimii. Îi era rușine, în acest moment, gândindu-se că o scăpase din mâinile tâlharilor cu intenția de a o distruge ea! O palidă nehotărâre îi cuprinse inima.

— Bine, bine! murmură ea încercând să-și înăbușe sentimentele duioase. Ți-am împlinit dorința. Acum, dă-mi voie s-o împlinesc și pe a mea. Acest mizerabil merită oricum o pedeapsă, aceasta nu va fi capitală, dar exemplară pentru cei de teapă lui!

Privește, acum, la ce i se va întâmpla.

Cu o mișcare poruncitoare a mâinii, Adella arătă spre o oglindă de alături. Lili privi...

Să ne întoarcem, pentru un moment, la toate câte le îndurase țiganul.

În clipele de supremă groază, acesta își încredințase sufletul lui Dumnezeu. El, care, până atunci nu proferase decât blesteme, murmura, acum înaintea morții, rugăciuni fierbinți. Deja simțise că plafonul îi apasă spinarea cu o greutate sfâșietoare. Dintr-o clipă în alta aștepta să-i pârâie oasele! Când, deodată, se petrecu minunea, plafonul se ridică și rămase cuminte la locul său.

Dar țiganul Pippin stătea tot lungit la pământ. Nu îndrăznea să se întoarcă, deși auzise detunătura zgomotoasă care însoțise ridicarea plafonului la loc. Nici nu putea să creadă că greutatea ucigașă nu-i mai apăsa spinarea. Abia într-un târziu se hotărî să întoarcă nițel capul...

I se părea că visează, plafonul se afla sus, la locul obișnuit, și lampa ardea ca-ntotdeauna. Țiganul se ridică încet, frica de moarte era atât de puternică, încât îi clănțăneau dinții.

Se uită prin cameră. O nouă spaimă îl cuprinse când observă mobilele sfărâmate ca niște jucării!

Aceeași soartă îi fusese destinată și lui, dar în ultimul moment Dumnezeu se milostivise de el.

Se uită iar spre plafon, se putea foarte lesne ca blestematul ăsta să capete din nou poftă de plimbare și de astădată să cadă cu mai multă putere asupră-i sfărâmându-i oasele!

Țiganul Pippin bătu ca nebun din palme. Dorea să fugă din această cameră sinistră. Își jură să nu mai vină niciodată pe aici.

Dar toate chemările sale fură zadarnice. Ascensorul nu se lăsă în jos. O sudoare rece, de groază, ieși din toți porii lui Pippin. Nu se mai putea ține pe picioare, trebuia să stea jos. Împietri cu o față idioată.

— Ce să fac acum? Ce să fac? Murmură el.

Încă n-avea încredere în acest plafon capricios. Din când în când aruncă priviri îngrozite, sticloase, în sus. Uneori i se părea că plafonul începe să tremure. Atunci își îngropa capul în mâini, ca și când ar fi putut îndepărta astfel pericolul.

— Ah, de-aș putea fugi! scâncea lașul. Să fi rămas mai bine în Paris, să nu fi pus piciorul în acest castel blestemat! O, Fouquier, Fouquier! Suspină din nou, pentru tine am făcut toate sacrificiile. Ce să mă fac? Fata s-a dus dracului, prietenia lui Fouquier negreșit că s-a dus dracului și n-a lipsit mult ca și eu să mă duc, de asemenea, dracului! Cum să ies din această cameră nenorocită!

Deodată se opri din văicăreli, cu ochii mari deschiși, cu gura căscată, fixă peretele dinaintea sa. Se înșela ori era realitate? Aici era, până acum, un zid gros! Acum deodată, se făcuse un loc de ieșire cât se poate de comod!

Nu, mințile i-o luaseră razna! Cu toate acestea, țiganul se târî spre zid. Într-adevăr, aici se afla o deschizătură atât de lată și înaltă cât să se poată trece ușor. Și în dosul deschizăturii părea că se află o scară care ducea în sus. Cea mai lesnicioasă cale de scăpare se afla înaintea ochilor săi!

Țiganul Pippin răsuflă adânc.

În același timp, însă îl cuprinse din nou acea nerușinare care era trăsătura de bază a caracterului său. Își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor, ba încercă chiar să fluiere!

Dar aceasta nu-i reuși deloc, căci deja cel dintâi fluierat i se opri în gât.

El se mai gândi un moment. Nu i se părea lucru mare să treacă prin deschizătura zidului și să ajungă până la scară, dar când își ridică privirea înspre plafon se și cutremură de groază. Blestematul plafon părea a se clătina întruna!

— Nu, nu! Pentru Dumnezeu, nu, murmură el înaintea sa și, elastic cum era, trecu dintr-o singură săritură din camera albastră, prin spărtura zidului, pe scară.

În aceeași clipă răsună o detunătură lugubră și se și închise spărtura zidului în urma lui. În același timp țiganul căpătă o groaznică lovitură.

— Isuse Cristoase! murmură el.

Părul capului său i se ridică vâlvoi.

Lovitura fu atât de puternică încât țiganul Pippin nu fu în stare să se țină pe picioare. El se așeză pe scara cea mai de jos.

În același moment, însă, căpătă o nouă lovitură atât de groaznică încât sări în sus scoțând niște țipete înspăimântătoare. De astădată căzu pe cât era de lung pe scară.

Cu mâinile întinse căută să se țină de scările de fier. Dar nici de astădată n-avu noroc.

În același moment în care mâinile-i atinseră scara, el căpătă o lovitură misterioasă, care era atât de puternică încât văzu stele verzi înaintea ochilor.

— Sunt vrăjit, sunt vrăjit! strigă țiganul Pippin. Ochii i se roteau sălbatic în orbite, iar părul i se făcu măciucă în cap, sudorile curgeau în șiroaie mari pe fața sa. Disperat se uită în juru-i.

Era o scară care i se părea cunoscută. După cât își aducea aminte, scara ducea înspre un coridor cu repeziciune, Pippin începu a se târî în sus pe scară.

Dar grozăvie! La fiecare mișcare ce o făcea, primea câte o lovitură.

Înfiorându-se, negrul Pippin privi în juru-i. Dar nu se afla nimeni aici, nicio ființă omenească.

Loviturile blestemate nu încetau. Când se rezemă cu spatele de perete, el primi o lovitură atât de puternică în spinare, ca și când ar fi fost lovit de un batalion de soldați, când se repezi pe scară, primi o altă lovitură și mai puternică.

Imediat ce se așeză pentru a se odihni puțin, se și ridică scoțând țipete sfâșietoare. Loviturile pe care le primea păreau a fi îngrozitoare.

Țiganul Pippin striga ca ieșit din minți. Se zvârcolea, țipa, urla și gemea, toate erau în zadar! Cu câtă regularitate curgeau loviturile asupra lui!

Putea atinge orice lucru voia, toate însă se preschimbau în lovituri puternice sub atingerea sa.

Țipetele lui puternice de ajutor îi aduseră, în fine, pe soldații de pază. Aceștia apărură deodată în capătul de sus al scării.

— Hei! ce s-a întâmplat aici? Strigă unul din aceștia.

— Lăudat fie domnul! gemu țiganul Pippin care se zvârcolea sub loviturile cumplite. Cel puțin mă văd iar între oameni! Dar sunt fermecat! O, vai și vai de mine! Se întrerupse el gemând din nou.

Cu cât mai mult sărea în sus și se zvârcolea, pe atât creșteau loviturile.

Unul din soldați coborî o treaptă pe scară, pentru a-l apuca pe țigan.

Dar în același moment soldatul scoase un strigăt oribil. El aruncă arma și sări înapoi în mijlocul camarazilor săi.

— Ăsta este dracul! strigă el.

— O, vai de mine, sunt fermecat, sunt vrăjit, gemea Pippin.

In același tâmp, el făcu o săritură aproape de necrezut, până peste scara de sus. Țipând și gemând, căzu în mijlocul soldaților.

Îl lăsăm să povestească soldaților uimiți aventurile sale groaznice, iar noi ne întoarcem la Lili și la prințesă, pentru a afla ce fel de lovituri erau acelea care fură date mizerabilului...

Capitolul 34 GLASUL IUBITULUI

Lili strigase la început înspăimântată, când văzu în oglindă săriturile și mișcările disperate ale țiganului Pippin. Dar o vorbă liniștitoare a prințesei o făcu să se calmeze.

— Mizerabilul merita aceasta! zise Adella de Barry cu glas încet. Loviturile ce le suportă acum, sunt dureroase, dar nu sunt periculoase!

Apoi principesa explică tinerei fete uimite felul în care erau aplicate loviturile.

Sub fiecare din aceste scări, pe care Pippin a trebuit să le urce, era fixată o baterie electrică. Din cauză că scările erau construite numai din fier și zidurile de alături erau îmbrăcate în fier, era necesară numai o singură apăsare a pârghiei, prin mâna principesei, pentru a face ca scările să fie electrizate. Nicio mirare, deci, că țiganul Pippin, la cea mai mică atingere cu scara, simțea dureri groaznice!

Acum, când Lili recunoscu că țiganului Pippin nu îi era viața în pericol, trebui să râdă și ea de mișcările și săriturile caraghioase ale mizerabilului. Era foarte comic să privești la mișcările și țipetele disperatului Pippin. Totuși Lili respiră ușurată abia când figura lui Pippin dispăru din oglindă.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, că a trecut pericolul! Ah, nu pot să văd un om suferind, dragă *Adelon,* se adresă ea prințesei.

Aceasta lăsă în jos pârghia. Imediat, amuți zgomotul slab care se auzise tot timpul. Scara dracului, după cum o numise Pippin, nu mai era niciun pericol pentru trecătorii ei.

Lili se-apropie de masa cu bateriile electrice. Uimită, privea butoanele strălucitoare.

— Cine o fi inventat toate acestea? murmură ea sfioasă, acela a știut să-și procure o putere îngrozitoare, căci, după cum spui tu *Adelon,* viața tuturor din palat, atârnă de apăsarea unuia din butoane.

Prințesa afirmă cu capul.

— Nu ți-am spus prea mult! zise ea. Află, că strămoșul acestui neam mândru al ducilor de Barry a fost acuzat de înaltă trădare și de vrăjitorie, de către un rege cumplit al Franței. Soarta lui ar fi fost o moarte sigură, dacă l-ar fi prins. După obiceiul vremurilor vechi, l-ar fi târât pe rug și l-ar fi ars de viu.

— Dar strămoșul acestui castel, un om talentat și învățat, comisese singura crimă, de a fi pătruns mai adânc în misterele naturii.

Științele, care abia acum sunt înțelese de învățații timpului nostru, lui îi erau cunoscute încă de atunci. Toate câte le vezi aici, sunt făcute de el. El știa încă de atunci să mânuiască scânteile cerești, pe care noi le numim electricitate, supunându-le voinței sale.

Lili își împreunase mâinile cu pioșenie.

— Oh, aceasta este mai mult decât sublim, și astfel a reușit să se sustragă urmăririlor dușmanilor săi?

Adella afirmă.

— Da, cronica familiei, spune că ducele și-a bătut joc de toate sforțările dușmanilor săi pentru a-l prinde. Nimeni n-a putut pătrunde până aici, în această sală subterană. Mai târziu, după ce muri tiranul rege, strămoșul acestui castel intră iar în onorurile și demnitățile sale. Dar păzi cu sfințenie misterul care înconjoară apartamentele secrete ale acestui palat. Timp de sute de ani numai membrii cei mai apropiați ai familiei, știau despre existența unei zidiri misterioase. Abia de curând i-a reușit acelui mizerabil care te-a prins și tovarășilor săi, să descopere o parte din palatul misterios.

Prințesa râse cu zgomot.

— Mizerabilii nici nu presimt în ce pericol plutesc. Ei bine, vreau să fiu aici în castel ca spirit de răzbunare contra asupritorilor mei. Ei n-au să se bucure prea multă vreme de cele ce au aflat.

O expresie de groază i se zugrăvi pe față. Apoi, după ce văzu că Lili începe să tremure, ea se întoarse spre tânăra fată cu o delicatețe neobișnuită. Prințesa o privi pe Lili tăcută.

Când Adella o cunoscuse pe mireasa Călăului, se aprinse în inima ei flacăra răzbunării. Ea hotărâse moartea cea mai îngrozitoare pentru Lili.

Moartea fecioarei curate și nevinovate avea să răzbune sângele ducelui de Barry, care fusese vărsat pe eșafod prin mâna Călăului, logodnicul lui Lili.

Sub astfel de gânduri sinistre, o adusese prințesa cu sine pe tânăra fată.

Dar farmecul pe care-l dă întotdeauna nevinovăția și curățenia inimii, izbândise și aici. Bunătatea inimii lui Lili, compătimirea adâncă pe care o arăta până și dușmanului de moarte care a vrut s-o zdrobească, învinse inima mândră și setoasă de răzbunare a prințesei. Ea nu se mai gândea s-o nimicească pe Lili. Aproape fără să vrea prințesa simțea o atracție pentru Lili Miranda.

Negreșit, că mai curând ar fi vrut să moară sau să se lase a fi ruptă în mii de bucăți, decât să fi admis, ca Enric Sanson, dușmanul ei de moarte să se unească vreodată cu Lili Miranda. Nu!

— Niciodată! Astfel își jură prințesa. Enric Sanson nu va avea ocazia de a se apropia de logodnica sa.

Prințesa își schimbase numai planul de răzbunare.

În inima ei se deșteptă ideea că l-ar putea lovi mai rău și mai îngrozitor pe Călău decât dacă ar omorî-o pe Lili. Ea trebuia să fie pierdută pe vecie pentru Enric Sanson. Ea trebuia să rămână în viață, trebuia să fie fericită, astfel decise prințesa. Enric Sanson trebuia să știe că Lili este fericită și fără dânsul, pentru a fi cu atât mai nenorocit.

În câteva minute, prințesa își făcu un plan. Cu o mișcare rapidă se întoarse spre Lili. Fața ei căpătă o expresie binevoitoare. Adelon trebui să se prefacă în acest moment, căci cu fiecare moment ce trecea creștea în inima ei sentimentul de afecțiune pentru gingașa și nenorocita fecioară.

— Ascultă-mă copila mea! Ai încredere deplină în mine? Zise prințesa.

Lili îl privi cu nevinovăție în ochii ispititori.

— Da, *Adelon.* Mă încred ție! Șopti ca cu un surâs blând, nici nu mi-ar rămâne altceva de făcut! Dar tu ai fost până acum atât de bun cu mine, nu pot crede că ai ceva împotriva mea.

Prințesa dădu din cap în mod semnificativ.

— Îți jur pe pacea sufletului meu, că nu-ți vai face niciodată vreun rău! murmură ea. Dar jură-mi și tu, că te vei încredere mine și mă vei asculta orbește. Numai cu astfel de condiții voi putea urma planul de scăpare care să te salveze de urmăririle dușmanilor tăi!

Sărmana și mult încercata Lili nu presimțea îngrozitorul înțeles care se ascundea în dosul cuvintelor prințesei. Ea privea numai fața presupusului băiat. Aceasta, însă părea, a exprima bunătatea desăvârșită a inimii.

— Nu știu ce sentimente ciudate mă atrag spre tine începu Lili, apucând amândouă mâinile lui *Adelon,* negreșit că nu nedreptățesc pe logodnicul meu dacă te simpatizez, cu toate că și tu ești tânăr. Tu ești însă cu totul altfel, aproape nici nu-mi vine a crede că tu, *Adelon,* faci parte din tinerii acestei țări. Ai ceva în tine cu totul suprapământesc, pentru mine este ciudat... nici eu nu știu cum să mă exprim!

Adella îi mângâia obrajii.

— Ți-am spus că sunt spiritul de apărare alacestui castel! zise ea, cu însemnătate. Ți-o jur pe Dumneaeu, că nu sunt un băiat în înțelesul simplu al cuvântului! Așadar vrei să mi te încrezi? Urmă ea, vrei să te supui cu totul condițiilor mele?

Tânăra fată afirmă.

— Atunci jură-mi, urmă. Mai departe prințesa. Cu un ton solemn.

În același timp, ea se aplecă și deschise un dulap care se afla în masa de altar pe care erau fixate butoanele electrice misterioase. De acolo scoase un crucifix.

Lili își făcu cruce cu evlavie când zări chipul celui răstignit.

— Statura prea sfântului era turnată din aur curat. Coroana de spini din pietre scumpe de pe capul său strălucea. Corpul era țintuit pe o cruce de argint masiv.

— Pune degetele pe rănile stăpânului nostru! ordonă prințesa.

Lili se supuse.

— Acum jură-mi pe tot ce-ți este scump că mi te vei supune și vei crede că am intenții bune cu tine, întâmplă-se orice!

Lili mai ezită un moment.

— Prin bunătatea ta mă voi putea întâlni în curând cu logodnicul meu? întrebă ea tremurând.

— Jură! porunci Adella scurt și sever. Expresia feței i se schimbă. O liniște ciudată se imprimă pe trăsăturile ei.

— Îți jur pe Dumnezeu din cer, că mă voi supune ție în toate privințele și mă voi încrede în tine, întâmplă-se orice, murmură Lili.

Prințesa dădu din cap mulțumită. Ea puse de o parte crucifixul. Apoi se plecă spre Lili și o sărută pe frunte.

— Acum vino cu mine, de acum înainte ești tovarășa mea! Deocamdată va trebui să mai stăm aici, dar nu ne va lipsi nimic. Mai târziu, când spiritele se vor liniști puțin. Atunci vom cuteza să ieșim afară din castel. Eu am haine bune pentru travestit, așa că nimeni nu ne va recunoaște.

Lili îl urmă încrezătoare pe presupusul tânăr. Acesta o conduse pe tânăra fată într-o nișă a salonului.

Lili văzu, cu uimire, un pat frumos așternut.

— Culcă-te și te odihnește! murmură Adella.

Lili roși de rușine, privi cu sfială pe presupusul băiat.

— Nu te teme de nimic! zise prințesa cu un surâs ciudat. Eu mă duc să mă culc în cealaltă parte a salonului. Afară de asta, trage perdele care înconjoară patul. Vei dormi atât de bine, ca în sânul lui Avram!

Lili se supuse, se retrase în dosul perdelelor pe care le închise bine, apoi împreună mâinile și-și recomandă sufletul lui Dumnezeu.

În același timp, se auzi o muzică minunată. Ea asculta ca transportată, neputând înțelege de unde puteau ajunge până la dânsa aceste acorduri cerești. În sunetul acordurilor dulci, ale orchestrei nevăzute, Lili adormi liniștită.

Când se deșteptă din somn rămase uimită, văzând în cameră o masă pusă cu cele mai delicioase mâncăruri înșirate pe ea. În pahare cristaline sclipeau vinuri albe și roșii. Cu prietenie, o invită presupusul tânăr *Adelon,* să ia loc la masă. Lili nu se lăsă poftită de două ori. Abia acum își aduse aminte că aproape de patruzeci și opt de ore nu băgase nimic în gură. Cu apetitul tinereții, începu să mănânce.

O, cât de delicat erau preparate toate acestea.

Și prințesa ținu companie la masă.

Lili se simți atât de fericită și mulțumită ca niciodată. Numai nesiguranța în care se afla iubitul ei, o apăsa cu greu.

Dar ea avea încredere nemărginită în presupusul băiat. Cu toate că nu cuteza să-l roage, ea spera că *Adelon,* din proprie inițiativă o va duce în curând la mult iubitul ei logodnic.

Astfel vorbea fără grijă cu *Adelon.* Ea îi povestea cu vocea-i clară despre timpurile trecute, cum l-a cunoscut pe Călău și s-a îndrăgostit de el.

Această conversație avea loc în timpul când Enric Sanson pătrunsese pe scara misterioasă prin intrarea descoperită de dânsul. El nu se înșelase. Glasul și râsetul vesel al lui Lili ajunsese la urechile lui.

Lili vorbea cu prințesa, fără a presimți că despărțit printr-un zid subțire, Enric se afla pe urmele ei, căutând-o cu dor.

Deodată se întâmplă ceva neașteptat.

Lili auzi de repetate ori, chemarea numelui ei.

Cât de bine cunoștea ea acest glas. De trei ori ascultase extaziată această voce care îi rostea numele.

— O, Dumnezeul meu, nu este oare vis? Nu, nu, aud foarte deslușit vocea logodnicului meu! exclama ea.

De asemenea și principesa auzise vocea lui Enric. Orice pic de sânge dispăru din fața ei. Ochii ei negri ca noaptea fulgerau sinistru. Ea își fixă privirea pătrunzătoare asupra lui Lili.

Dar aceasta nu observă schimbarea petrecută în trăsăturile feței tânărului. O agitație îngrozitoare se făcu stăpână peste tânăra fată.

— O, Enric, Enric, unde ești tu? strigă ea cu voce duioasă.

Iar se auzi răsunând glasul Călăului, când mai de aproape, când mai din depărtare. Enric Sanson rătăcea cu disperare în sus și în josul scării. El își îndoi sforțările pentru a putea găsi intrarea care l-ar putea duce înspre iubita-i Lili.

Dar în zadar! Pietrele reci din jurul său își băteau joc de sforțările sale.

Nemișcată și tăcută stătuse până atunci prințesa pe locul ei. Încontinuu o fixase pe Lili cu ochi fulgerători, încă era ca încremenită de uimire. Aproape instinctiv auzise ea strigătul de bucurie al lui Lili. Ea văzu cum tânăra fată arăta cu mâna înspre oglindă.

Imediat după aceasta ea zări în oglindă chipul Călăului, cum dânsul cobora scara misterioasă căutând urma iubitei. În acest moment un strigăt scurt de surprindere scăpă de pe buzele ei.

„Cum putea Călăul să ajungă pe această scară?", se gândea însăși prințesa.

Ea cunoștea prea bine scara, dar nu se servise încă niciodată de dânsa, din cauză că nu-și putea aminti că această scară mai avea o ieșire decât aceea care corespundea în salonul în care se afla cu Lili în acest moment.

Așadar, trecerea descoperită de Enric era un mister pentru prințesa însăși. Ea nici nu presimțea nimic despre nișa cu comorile-i colosale.

Cu o exclamație de bucurie se aruncă Lili deodată la pieptul pretinsului băiat.

— O, apărătorul meu, spirit de apărare al acestei case, ocrotește-l și apără-l pe iubitul meu logodnic! șopti gingașa fată. Condu-l încoace pe iubitul sufletului meu, nu mă lăsa să sufăr de dorul lui. Cât de mult dorește inima mea să-l vadă!

Dar în acest moment, prințesa se trezi din amețeala ei. Ea simțea că totul putea să fie pierdut printre degete. Sub orice chip trebuia să evite ca Lili să se întâlnească cu Călăul.

— Dar cum, cum? Acest gând se deșteptă, cu o greutate apăsătoare în creierul ei agitat ca în friguri.

Ce să facă, ce să înceapă acum? Negreșit că avea puterea în mână. Nu trebuia decât apăsarea unui deget pentru ca ea însăși, Enric și Lili să fie dați pradă pieirii. Dar ea voia să trăiască!

Cu fața schimbată de groază ea privi din nou în oglindă.

Călăul se afla deja aproape de tot de adevărata intrare care dădea în sală. Ea vedea ostenelile pe care și le dădea pentru a zări vreo spărtură în zid. Acum, prințesa simți că inima voia să înceteze de a-i mai bate în piept.

Dar deodată prințesa luă o decizie rapidă. Ea apucă pe Lili de mână.

— Tu mi-ai jurat să te încrezi în mine! murmură ea. Ei bine ține-ți jurământul. Logodnicul tău se află acum în cel mai periculos loc din tot castelul, unde nici chiar eu însămi nu sunt în stare să-l pot scăpa. Dacă te va zări aici în sală, atunci ar putea cădea într-o groaznică adâncime. Căci bucuria care-l va cuprinde la vederea ta, va face să-și piardă sângele rece și-n amețeala care-l va cuprinde va cădea într-o adâncime de unde nu va putea ieși niciodată. Vino, urmează-mă. Eu te voi duce într-un loc sigur. Apoi mă voi duce să-l îndrum spre tine pe logodnicul tău!

Lili încuviința din cap.

— Dar nu mă lăsa s-aștept, Adelon! șopti ea. Tu nu știi ce simt acum în inima mea!

— Nu, nu! fii liniștită! Murmură prințesa...

Aproape cu forța o târa cu sine pe tânăra fată.

O, dacă Lili și-ar fi îndoit sau întreit glasul, Enric Sanson n-ar fi cedat în cercetările sale și ar fi reușit în fine să descopere din instinct intrarea misterioasă. Călăul ar fi apărut între logodnica sa și pretinsul băiat și ar fi eliberat-o pe Lili din mâinile prințesei. Prin aceasta ar fi evitat dureri nespuse!

Dar ea credea cuvintele prefăcutei prințese, în persoana căreia credea a-și fi găsit un apărător. Ea se lăsă să fie condusă de către Adella afară din sală.

Ele trecură iar printr-un gang întunecos, subteran. Apoi intrară într-o cameră asemănătoare celei albastre.

Și aici era o lumină strălucitoare, numai tapetele de mătase erau roșii în loc de albastre. Altfel, camera avea același aranjament.

— Rămâi aici! șopti prințesa.

Ea sărută în fugă fruntea lui Lili. Ca în vis asculta cuvintele tinerei fete.

Apoi prințesa se reîntoarse în sală. Fruntea i se încrețise în mod sinistru, priviri amenințătoare ieșeau din ochii ei. Cu repeziciune urcă ea scările înspre micul templu. Cu o expresie de tigru măsură ea chipul Călăului din oglindă.

— Acum ești în puterea mea! murmură ea. În același timp apucă un buton electric de pe masă. O singură apăsare a degetului meu ajunge pentru a te cufunda în adâncimi îngrozitoare! Așadar, Enric Sanson, fă-ți ultima rugăciune! A sosit pentru mine momentul răzbunării! Niciodată nu vei mai vedea lumina zilei, nici fața miresei tale!

Deja apucase pârghia. Încă o a mia parte dintr-o secundă și dezastrul s-ar fi întâmplat. Dar în acest moment fatal ea ezită întru săvârșirea faptei nemernice.

Încontinuu își fixa privirile asupra chipului Călăului din oglindă. Acesta, fără să știe, întoarse fața înspre prințesă.

— Ce bărbat frumos! murmură prințesa fără voie admirându-l, și el să moară prin mine?

Ea se gândi timp de câteva secunde.

— Da, el merită, desigur, o asemenea soartă! N-a respins, oare, dragostea mea? Eu, mândră principesă de Barry, m-am înjosit în zadar în acea noapte înaintea lui! Atunci, du-te în cea lume, mizerabile!

Din nou întinse mâna înspre pârghia fatală, dar se răzgândi iar peste un moment. Mila și înclinațiile gingașe se luptau cu dorul de răzbunare în inima ei.

— Și totuși, nu-i pot face nimic! murmură ea. Femeie slabă ce sunt. Cum? Mi se pare, sau chiar îl iubesc pe acel bărbat care mi-a răpit pe tatăl meu iubit, care a vrut să mă predea câinilor republicii?

Un geamăt dureros scăpă buzelor ei. Ea căzu deodată ca zdrobită pe un scaun, cu amândouă mâinile își acoperi fața.

— Da, da, îl iubesc, murmură ea cu jale. O, inimă slabă de fată! De ce nu poți fi destul de tare pentru a te răzbuna?

Timp de mai multe secunde stătu ea astfel cufundată în tăcere lugubră. Apoi sări deodată în sus decisă. Expresia duioasă a feței dispăruse.

— Bine dară! Încă odată vreau să-i dau ocazia să-și repare cel puțin în parte nedreptatea lui! El trebuie să-mi jure că va renunța pentru vecie la această Lili și să devină al meu. Atunci îi voi ierta și uita de asemenea toate grozăviile din trecut!

— Oricum, prințesa de Barry este moartă, rangul și poziția sunt pierdute! șopti ea, pentru ce n-aș urma îndemnul inimii mele? El este un bărbat frumos și sufletul meu arde de patimă pentru dânsul. Fie, dar! Voi să-i iert totul dacă va voi să-mi aparțină cu trup și suflet! Dar blestemul să-l lovească dacă va cuteza să mă înjosească pentru a doua oară!

Ea se sculă cu mândrie. Nu se gândea în acest moment că încă purta haine bărbătești.

Apăsă asupra unui buton, electric. Imediat se deschise o ușă într-o parte a zidului. Prințesa privi prin ușa deschisă spre scara misterioasă. Cu privirea mândră, fulgerătoare aștepta ea intrarea Călăului.

Capitolul 35 CONSTANT ȘI FIDEL

Peste câteva secunde apăru Enric Sanson pe pragul feericului salon.

De asemenea și el fu orbit la început de magnificența legendară care domnea în interiorul salonului. Enric Sanson își umbri ochii cu mâna stângă. Câteva secunde rămase nemișcat locului. Numai pieptul său care se ridica și se cobora cu agitație dovedea ceea ce se petrece în sufletul său. Apoi începu a-și veni iar în fire.

El lăsă să-i cadă în jos mâna. Apoi aruncă o privire întrebătoare asupra tânărului, pe care i se păru a-l vedea stând în mijlocul sălii înaintea sa.

Enric Sanson o văzuse abia de două ori în viața sa pe prințesa de Barry.

Întâia dată apăruse în doliu în fața sa. În camera sa însă domnea atunci amurgul. El nu putu ca să-și întipărească în memorie trăsăturile prințesei, oricât de drăgălașe au fost, pentru a o recunoaște în orice alte împrejurări. A doua oară Enric o văzuse, fiind însuși el într-o agitație nemărginită la picioarele eșafodului. Travestită ca fată de la țară prințesa îi aruncase o singură privire plină de ură. Acum când Enric stătu pentru a treia oară în viața sa în fața prințesei, nicio presimțire nu-i spunea cine era pretinsul tânăr.

Adella stătea nemișcată și mândră lângă masa fatală în care se concentrau toate misterele castelului. Numai roșeața arzătoare a obrajilor ei dovedea că și pieptul ei ascundea o agitație vie. Tăcută, cu o ținută regească, prințesa travestită aștepta apropierea călăului.

Enric Sanson observă că ușa misterioasă se închise iar în urma sa. Acum se afla singur cu frumosul tânăr în salonul aranjat cu un lux nebun.

O deziluzie adâncă se imprimă imediat pe fața călăului. Zadarnic își rotea privirea împrejur. Peste tot locul dădea cu ochii de lucruri scumpe, dar ceea ce-i era mai scump decât toate bogățiile lumii, asta nu putea zări.

Lili era departe! Și totuși abia acum îi auzise glasul și o auzise foarte deslușit chemându-l pe nume de repetate ori!

Zadarnic, scumpa și mult iubita fată părea a fi dispărut din nou. În cele din urmă prințesa rupse tăcerea cea apăsătoare.

— Vino mai aproape! ordonă ea cu vocea-i adâncă, călăului.

Acesta rămase uimit. Sunetul glasului îi părea cunoscut. Cu toate acestea încă nu-i venea lui Enric Sanson în minte că acela care stătea în fața lui era prințesa de Barry travestită în bărbat.

Fără voie călăul se supuse poruncii pretinsului tânăr, înclinându-se salutând.

El se apropie până la scara de jos a templului în mijlocul căruia stătea prințesa lângă masa fatală.

— Tinere, oricine ai putea fi tu, începu Enric Sanson, mi se pare a fi un farmec, care m-a împins spre tine? Spune-mi, te conjur, era numai vis ceea ce m-a făcut să aud aci o voce adorată? Sau se află într-adevăr în interiorul zidului acestui misterios castel, Lili Miranda iubita mea logodnică?

Prințesa îl privi o clipă tăcută.

Apoi izbucni deodată într-un hohot de râs.

— Adorata ta mireasă? răspunse ea, Ha ha! Gândul acesta trebuie să ți-l scoți pe veci din minte Enric Sanson! Viața ta este amenințată, zeii răzbunători plutesc deja asupra capului tău, numai o supunere oarbă îți mai poate salva viața! Jură-mi pe tot ce ai mai sfânt că vei voi să uiți pe vecie pe Lili Miranda!

Ea stătea aici cu un aer furios și mândru. Uimit privi călăul înspre presupusul tânăr care-i cerea cu una cu două un jurământ atât de îngrozitor.

— Cine ești tu tinere misterios? murmură călăul cu voce nesigură în timp ce o roșeață de nemulțumire îi acoperi fața. Cine ești tu, de cutezi a-mi adresa o astfel de pretenție? Află dar! O iubesc pe Lili Miranda mai mult decât viața, da, existența îmi pare nimicită din acel moment în care nu voi mai putea spera de a mă uni cu Lili pe vecie!

Un nou hohot de râs ascuțit al prințesei făcu să se zguduie sala. Adella lovi cu piciorul în pământ plină de nemulțumire.

— Această asigurare nu-ți va folosi întru nimic! murmură ea măsurându-l pe călău cu priviri fulgerătoare, îți spun încă odată, nu vei părăsi viu această sală, călăule din Paris, până ce nu-mi vei fi depus acest jurământ!

Enric Sanson se dădu înapoi. Glasul tânărului i se părea din ce în ce mai cunoscut. Pe lângă aceasta știa și cine era, căci îl numise „Călău din Paris”.

Fără voie, Enric încercă să urce scările care duceau la micul templu. Dar un strigăt de „oprește-te” al prințesei îl făcu să se oprească.

— Dă-te înapoi de la acest templu! îi ordonă prințesa cu un ton furios, află că imediat ce ai cuteza să urci aceste scări, te-ar culca la pământ o limbă de foc mai îngrozitoare decât fulgerele cerești! Încă odată îți repet, viața ta este în puterea mea, numai o minune

te-ar mai putea scăpa din mâinile mele! Și totuși vreau să fiu indulgent față de tine! Dar jură, jură îți spun!

Cu ochii mari deschiși fixă Enric Sanson pe pretinsul băiat. În agitația-i Adella uitase a-și preface glasul. Prin aceasta trădase, fără voie că era femeie.

În acest moment se dădu la o parte vălul de pe ochii lui Sanson. El recunoscu deodată în aparentul tânăr, pe prințesa de Barry, dușmanca-i de moarte.

— Ha, tu ești mândră și nemernică prințesă! exclamă călăul.

Glasul îi tremura de agitație.

Din nou căută să urce scările templului. Dar imediat prințesa apucă una din pârghiile de pe masă. Scara se cutremură sub pasul călăului. Un fum albicios și gros ieși de pe jos apoi urmă o flacără roșie.

Se părea ca și când gura iadului s-ar fi deschis pentru a-l înghiți pe Călău cu flăcările-i lacome.

Enric Sanson nu cunoștea frica. Dar avea deja destule dovezi despre puterile misterioase, care dominau în castel pentru a ști că nesupunerea sa în contra cuvintelor prințesei ar fi moartea-i sigură. Astfel dar se dădu îndărăt și de pe cea dintâi scară pe care o urcase.

El o măsură pe prințesă cu priviri pline de furie:

— Mizerabilo! murmură el cu glas furios, acum te recunosc! Îndrăznești într-adevăr a-ți îndeplini groaznica amenințare? Vrei să-mi răpești într-adevăr tot ce am mai scump, pe iubita mea Lili?

— Oho! zise prințesa râzând, și privindu-l fără înduioșare, nu mi-ai răpit oare și tu ce am avut mai scump? N-a căzut prin mâna ta, Călău al Parisului, capul tatălui meu? Nu mi-ai promis oare să-i scapi viața, călcătorule de jurământ. Tremură! A sosit ora judecății!

Enric Sanson își puse mâna pe piept în chip de jurământ.

— Orbită! Nenorocită! Murmură el. Nu înțelegi tu oare că a trebuit să-mi îndeplinesc datoria? Dumnezeu îmi este martor că am încercat tot posibilul de a-l scăpa pe tatăl tău, dar nu mi-a fost dat să îndeplinesc aceasta! Cerul a decis, altfel!

— Lașule! exclamă prințesa furioasă lovind cu piciorul în pământ. Dar toată cearta noastră nu va putea readuce mortul la viață! Eu stau acum în fața ta, ca stăpâna castelului. Îți repet, o singură apăsare de deget ajunge pentru a te nimici pe tine împreună cu Lili și cu mine! Ar fi deci o nebunie din partea ta de a contrazice cuvintele mele. Răspunde-mi dar, vrei să depui jurământul cerut?

Enric Sanson dădu din cap. Cu tărie susținu el privirea amenințătoare a prințesei.

— Nu, nu jur! murmură el.

Apoi însă îl doborî durerea pentru Lili. El se aruncă deodată în genunchi și ridică mâinile împreunate înspre prințesă.

— Dacă mai trăiește o scânteie de milă în inima ta atunci privește cu generozitate jalea și durerea inimii mele! exclamă Sanson cu buzele tremurânde. Tu știi cu câtă iubire sinceră și înfocată sunt atașat de Lili. Ea este îngerul bun al vieții mele! Dacă simți ură și furie în contra mea, dacă te crezi în-drept a răzbuna capul tatălui tău în persoana mea, o, atunci răzbună-te fără a mai sta pe gânduri! Privește, îți ofer pieptul, viața mea fie stinsă prin tine, dar cruță, cruță pe Lili! Nu lăsa să ispășească inocenta și curata fată, pretinsa mea vinovăție!

Prințesa nu dădea niciun răspuns. Ea privea cu ochii aprinși de patimi înspre Enric Sanson.

Avea satisfacție și plăcere, de al vedea pe energicul și curajosul bărbat, în genunchi tăvălindu-se în pulbere la picioarele ei. Un tremur ciudat se arătă la colțurile gurii prințesei. Nările nasului i se umflară, glasul îi trecea apăsat și răgușit peste buze.

— Isprăvește această rugăminte! adăugă ea. Îți spun încă odată, nu vreau să mă răzbun față de tine, nici față de Lili. Pentru ca să fii liniștit în privința soartei fetei, vreau să ți-o arăt!

Ea trase un cordon care se afla lângă fiecare din oglinzile salonului. Imediat se lăsă în jos o oglindă, astfel Călăul care stătea pe parchetul salonului putea privi comod înăuntru.

— Ce vezi? întrebă prințesa. Enric Sanson scoase o exclamație de bucurie.

El vedea în oglindă o cameră tapetată cu mătase roz și încărcată de un lux nemaivăzut. Dar în această cameră strălucitoare de lumină se afla Lili. Ea ședea pe un fotoliu jos.

Gingașa fată își împreunase mâinile peste piept. Un surâs dulce, ireal, îi înconjura buzele pline și rumene.

Pe fața-i drăgălașă se oglindea încrederea și speranța în viitor.

— O, Lili, Lili! exclamă Enric Sanson cu glas duios și lin, plin de patima iubirii aprinse.

Cu dor întinse amândouă mâinile.

— Adorată și scumpă mireasă! repetă Sanson. O, cerul fie lăudat, că mai trăiești că mai respiri încă.

— Fii fără grijă! îl întrerupse prințesa cu un ton de reproș. Adella de Barry nu se luptă cu cei nevârstnici și cu cei slabi! Ea se află sub pază sigură... dar așa de sigură, adăugă ea imediat cu sunetul glasului aspru, observând fața Călăului înviorată de speranță, că toate chemările și suspinele tale nu vor ajunge la dânsa! Tu o vezi în oglindă, dar ea nu te poate vedea, n-are cea mai mică idee, că tu te afli aici la mine. Și acum jură, jură îți zic!

Sunetul glasului ei se schimbă. O expresie agitată și amenințătoare se oglindi în cuvintele ei.

— Ceri lucruri imposibile de la mine! murmură Călăul lăsându-se din nou în genunchi. O, tu femeie ciudată și pătimașă, fii milostivă, nu mă mai tortura! Nu-mi arăta într-o clipă cerul deschis, pentru a mă arunca apoi imediat în focul cel mai adânc al iadului! Privește, o iubesc așa de mult pe scumpa mea Lili! În viața de toate zilele, pot fi un om aspru și sinistru, dar în ochii iubitei Lili este fericirea vieții mele! Când ascult glasul ei dulce, atunci simt în mine blândețea unui miel, când mă îmbăt în sărutările buzelor ei, atunci mă simt achitat de orice vinovăție!

Era o privire sinistră aceea pe care i-o aruncă prințesa acum.

— Fericita Lili! nu se putu reține de a rosti Adela, cât de mult trebuie s-o iubești dacă cutezi a pronunța asemenea cuvinte față de mine! Prost ce ești! adăugă ea imediat într-un impuls pătimaș, privește această pârghie pe care o cuprind! Ajunge o singură apăsare pentru a umple până în plafon cu apă, acea cameră în care se află iubita ta Lili. Ajunge numai voința mea, pentru ca mult lăudata ta Lili să se înece întocmai ca o pisică!

O spaimă îngrozitoare se zugrăvi pe fața lui Sanson. El sări în sus din genunchi și întinse amândouă mâinile în chip de apărare.

— Dumnezeule milostive! strigă el, femeie îngrozitoare, tu nu poți, tu nu vei îndeplini o faptă atât de rușinoasă! O, cruță, cruță pe scumpa mea Lili!

— Așadar, ții atât de mult la viața ei? zise prințesa după o clipă.

Până în acest moment ea privise pe Călău încontinuu cu priviri înfocate și pătimașe.

— Bine, atunci ascultă! Numai cu o condiție îi voi dărui viața lui Lili!

— Numește-mi această condiție și ți-o voi împlini, fie ce o fi! strigă Călăul în culmea entuziasmului.

— Bine dară zise prințesa făcând încă un pas spre dânsul. Jură-mi că de acuma înainte vei fi servitorul meu supus și că vei fi al meu cu trup, cu suflet!

— Niciodată! strigă Călăul trezit ca din vis. Nu o calomnia pe Lili, femeie mizerabilă! Cum îmi poți pretinde să trădez o inimă care mă iubește atât de mult?

În acest moment prințesa râse cu ironie.

— Ei, atunci va muri Lili strigă ea.

Din nou apucă cu mâna dreaptă pârghia fatală. În acest moment sesiză un strigăt groaznic de pe buzele Călăului. Totodată însă, spaima îi dădu puteri uriașe. Din două-trei sărituri urcă el scările până la templu.

Imediat după aceasta el se află lângă prințesă. Sanson o apucă cu putere de mâna dreaptă și o trase cu forță de lângă masa fatală. Prințesa scoase un țipăt de furie. Cu toată puterea căuta să ajungă iar la masă.

Dar Enric Sanson cu toate că nu cunoștea îngrozitorul mister pe care-l ascundea masa, presimțea însă că ar fi pierdut în caz că i-ar reuși prințesei să ajungă iar la masă. Cu toată puterea-i de bărbat se lupta în contra furiei nebune a prințesei.

Timp de câteva minute dură lupta inegală, apoi lupta se întoarse în favoarea Călăului. Îi reuși să o învingă pe Adela. Cu brațul puternic aruncă el adversara pe scara cea mai de sus a templului. În același timp scoase din cingătoare stiletul cu vârful otrăvit. Se făcu o pauză de tăcere lugubră. Prințesa privea cu ochi stinși în ochii învingătorului ei.

— Lovește-mă! strigă ea deodată, lovește-mă și sfârșește-mi viața! O, această înjosire groaznică de a se vedea învinsă de mâinile Călăului.

— Nu, eu nu vreau viața ta! adăugă Călăul.

El o ținea atât de ușor și gingaș ca și când i-ar fi fost frică să nu zdrobească corpul gingașei fete.

— Voi să-ți cer a-mi înapoia numai fericirea!... sărmană femeie rătăcită! Nu recunoști tu oare cât de zadarnic este a lupta în contra puterii bărbătești? Îmi este jale de soarta ta și din compătimire îți iert toate relele pe care mi le-ai cauzat până acum. Dar nu aduce lucrurile până la extrem! Uite, de dorul iubitei mi-am pierdut mințile aproape! Să mă las acum să fiu reținut de tine singură?? Te conjur pe Atotputernicul Dumnezeu, spune-mi, descoperă-mi, unde se află Lili!

În acest moment prințesa izbucni într-un hohot de râs ironic. Zadarnic se sforță ea pentru a scăpa din mâinile Călăului.

Nu, nu-ți voi spune! Ucide-mă, omoară-mă, dar află că ascunzătoarea misterioasă a lui Lili va fi îngropată odată cu mine în mormânt! Vei încerca s-o eliberezi singur? Ți-o jur că nu-ți va reuși niciodată! În caz că tu mă vei ucide, Lili ar trebui să moară de foame, da, de foame!

Călăul tresări.

Apoi însă când observă fața schimbată de ironie a adversarei se deșteptă o furie nebună în inima sa. El ridică stiletul pentru a o străpunge.

— Atunci, mori! Păcătoaso! Strigă el.

Dar înaintea săvârșirii faptei el se opri. Indecis fixă ochii asupra prințesei.

— Nenorocito! murmură el, nu mă aduce la disperare! Mai trăiește o inimă în pieptul tău? Nu voi altceva decât să o eliberez pe iubita mea Lili! Apoi, îți jur pe Dumnezeu, că în posesia iubitei voi fi servitorul tău credincios, toate ți le voi îndeplini, totul, afară de un singur lucru: iubirea către scumpa mea Lili nu ți-o pot jertfi nici ție.

— Enric Sanson! gemu prințesa care se lupta mereu zadarnic de a scăpa de sub pumnii săi, oare nu poți înțelege cât de mult mă insulți prin cuvintele tale? Enric Sanson, nu vezi oare că te iubesc, îmi mai poți cere încă să-ți redau iubita, pe când eu însămi doresc a fi și a rămâne a ta pentru vecie?!

— O, rătăcito! strigă Călăul pe când o privi mișcat pe tânăra prințesă, la ce a trebuit să-mi încrucișezi tu calea vieții? Nu mă ispiti! Nu pot și nu trebuie să răspund pasiunii tale! Iar o trădare și o crima față de sărmana mea Lili, căreia îi aparțin pe vecie? Numai ea singură poate aduce fericirea vieții mele!

— Ei, atunci mori împreună cu dânsa! strigă prințesa, voința mea este tare și neînduplecată ca oțelul. Dar mai întâi omoară-mă! Omoară-mă! Strigă încă odată prințesa cu sălbăticie.

Totodată voind a-și libera brațul, ea își rupse partea de sus a mantalei care o învăluia. Uimit și amețit totodată privi Enric Sanson spre albul și frumosul ei sân, care dădu năvală afară din haina-i strâmtă bărbătească! Această vedere neașteptată rătăci cu totul mințile lui Sanson timp de câteva clipe.

„Cum, se gândea el în sine, pe această femeie dotată de natură cu atâtea frumuseți s-o omor? În acest piept moale, alb ca zăpada să-mi înfig arma ucigătoare?”

Enric Sanson era un bărbat prea pătimaș, pentru a fi putut rămâne rece față de atâtea frumuseți. Dar un lucru sigur era că prințesa se bazase pe agitația lui, căci deodată dădu la o parte pe orbitul Sanson și se ridică cu elasticitatea unei pantere.

— M-ai respins, Enric Sanson! strigă ea în timpul ridicării în sus, ei bine cadă asupra ta ceea ce tu însuți ai provocat!

Enric Sanson se ridică din genunchi amețit. Un strigăt de furie trecu peste buzele sale. El simțea că totul atârnă de o secundă. Cu repeziciune se precipită în urma prințesei. Dar aceasta ajunse deja lângă masă și apăsă o pârghie. În același moment parchetul se deschise. Înainte ca Enric Sanson să fi putut întinde mâna spre prințesă, aceasta și dispăruse. Totodată parchetul se închise la loc.

Enric Sanson stătea singur în mijlocul templului cu masa fatală. Călăul își duse mâinile la frunte. I se părea că visează. El nu înțelegea încă cele petrecute în timp de câteva secunde. Toate i se păreau ca un vis sinistru chinuitor. Totuși era realitate.

O privire în oglindă i-o aducea iar aproape pe Lili. El o vedea mereu pe tânăra fată șezând pe fotoliu cu un surâs pe buze.

„Ce să fac pentru a ajunge la Lili?”, se gândea Călăul în sine. Indecis privea prin splendida sală în care se afla. Apoi privirea-i alunecă iar asupra mesei încărcate cu pârghii de metal.

Ce ar fi dacă ar pune în mișcare una din aceste pârghii? Deja întinse mâna spre una din ele, dar imediat și-o retrase cu frică. Care putea fi oare adevărata pârghie care i-ar putea înlesni intrarea la Lili?

Nu se putea oare ca să provoace o nouă fatalitate asupra capului lui Lili prin întrebuințarea unei pârghii false? Nu i-a spus prințesa oare că o singură apăsare a ei era îndeajuns pentru a o îneca pe Lili într-un izvor imens de apă? Care pârghie o fi fost aceea asupra căreia acționase ea odinioară?

Zadarnic examină Călăul cu priviri atente șirurile butoanelor metalice și pârghiile de același format. El nu putu descoperi niciun semn care i-ar fi putut da vreun indiciu.

Fără voie se uită iar înspre oglindă. O frică groaznică îi paralizează membrele. Lili nu mai era singură în odaie. Prințesa de Barry se afla lângă dânsa.

Enric Sanson simțea cum o sudoare rece îi curgea de pe frunte. El observă cum părul i se ridică măciucă în cap.

Mare Dumnezeule! Dacă va trebui să asiste la scena când prefăcuta prințesă, care știa că el vedea totul prin oglindă, o va ucide pe Lili!

O, Doamne! Și el era disperat, el nu putea întreprinde nimic pentru eliberarea lui Lili.

Dar ce era aceasta? Prințesa se aplecă cu drag înspre Lili. Ea părea a-i vorbi ceva. Lili însă, nenorocita și rătăcita Lili cuprinse cu amândouă brațele grumazul prințesei. Nu-l înșela privirea pe Sanson, sau îl înșela oglinda? O neliniște ciudată cuprinse pe Călău.

El și mărturisi că i-ar fi fost mai plăcut dacă falsa prințesă s-ar fi purtat cu asprime față de Lili în loc de a fi prietenoasă și amabilă față de dânsa. Ce răutate nouă se afla ascunsă sub purtările prințesei?!

Dar Enric Sanson n-avu timp să isprăvească acest gând. Deodată răsună o detunătură și un scrâncet răzbătu puternic prin sală. Enric Sanson simți cum parchetul începu să se miște sub picioarele sale. Tot odată se stinseră toate lămpile din sală. Un întuneric de nepătruns domni deodată în spațioasa sală. Numai o dungă slabă de lumină se arătă dintr-un colț.

Urmând instinctului de conservare, Enric Sanson cobora amețit scările templului. El voia să meargă înspre acea dungă slabă de lumină. Era sigur că prințesa voia să-l nimicească. Numai o fugă grabnică îl mai putea scăpa. Într-adevăr, i se arătă o cale de ieșire. Dunga de lumină se întărea cu cât Enric Sanson se apropia mai mult de dânsa. Nișa din zid conducea afară din sală. Surprins și rătăcit cu totul, Enric Sanson nici nu presimți că o șiretenie a prințesei îi cauzase o nouă neplăcere amară. El credea în acest moment, când păși afară din sala misterioasă, că scăpase de orice pericol.

Miop și orbit ce era! Negreșit că putea scăpa din sală. Dar cu cât mai avantajos ar fi fost pentru dânsul dacă ar fi rămas liniștit locului! Cu ajutorul felinarului său de buzunar ar fi putut să studieze pârghiile misterioase de pe masă. Atunci i-ar fi reușit, poate, s-o găsească pe Lili.

Dar astfel mergea pe cale dreaptă înspre fatalitatea sa. El se află deodată într-un coridor slab luminat. Numai întunericul de nepătruns care domina în sală îl făcea să creadă că era dungă de lumină.

Spre marea sa uimire văzu Enric Sanson că zidul se închise iar în urma sa. Se părea ca și când zidirea moartă ar fi știut că ieșise tocmai din sală. Uimit privi Călăul în juru-i.

Ce era aceasta? Acest gang subteran în care se afla îi era cunoscut! Mare Dumnezeule, când se mai aflase el aici?

Enric Sanson recunoscu cu groază că se afla în apropierea sălii în care frăția de sânge îl primise de curând ca membru al ei.

Călăul voia tocmai să se întoarcă, pentru a cerceta gangul lateral, prin care pornise în calea fatală unde se și cufunda în pivnița secretă. Dar în același moment se simți apucat de puteri nevăzute, de ambele brațe.

Cu puterea disperării căută să se elibereze Enric Sanson, dar era o forță neînvincibilă care-l ținea strâns.

În același timp Călăul auzi un horcăit și un fluierat lugubru. Un glas tare, ironic ajunse deodată la urechile sale. El simți cum i se făcu întuneric înaintea ochilor. Apoi mai văzu cum mai multe chipuri mascate se aplecară asupră-i.

— Frăția-de-sânge! Murmură el îngrijorat.

Acum era pierdut!

Da, erau câinii setoși de sânge, care tăbărâră pe Enric Sanson. Încă nu presimțea Călăul că și țiganul Pippin se afla între dânșii. Dar numai un lucru mai știa acum, că numai o minune a lui Dumnezeu l-ar putea scăpa din mâinile fraților de sânge.

Erau vreo patru-cinci chipuri mascate care-l târau pe aproape leșinatul Călău de mâini și de picioare înspre gangul misterios.

Numai în fugă observă Enric Sanson că fu târât înspre aceeași pivniță secretă din care cutezase a se urca pe scara cea misterioasă.

El simți cum fu încătușat cu lanțuri de fier la mâini și la picioare. Tocmai în același colț îl puseseră, unde stătuse până de curând cadavrul sângerând al jertfei executate.

Pe lângă acestea, bărbații nu rosteau niciun cuvânt. Toată procedura era secretă, rapidă, mută. Afară de asta, domnea un întuneric de nepătruns, așa că Enric Sanson simțea mai mult ghionturile chinuitorilor săi decât le putea vedea.

Mizerabilii voiau să fie siguri de lucrul lor, era clar că voiau să-l îngroape aici pentru vecie.

Dar de ce nu-i scurtau suferințele?

— Ucideți-mă! străpungeți-mă! Căci tot sunt în puterea voastră! Exclamă Călăul în culmea groazei.

El observă cum mizerabilii voiau să se îndepărteze în sus, cu ajutorul unei scări. Unul dintre mascați se plecă întorcându-se spre Enric Sanson. Era fratele Antonio.

— Fii fără grijă, nobilul meu *Conte de Castelo!* strigă mascatul cu glas fanatic și răgușit. Sau Enric Sanson... sau cum te mai cheamă, vei fi ucis și chiar în curând! Dar o singură străpungere de stilet este prea puțin pentru un trădător de tagma dumitale. Călăule din Paris, tremură! În astă noapte vei fi târât în fața consiliului fraților de sânge, se vor inventa cele mai îngrozitoare torturi pentru a rupe și a sfârteca membrele tale!!

Un hohot de râs ironic, ajunse la auzul Călăului. Un sentiment de slăbiciune îngrozitoare cuprinse pe nenorocit. El înclină capul și fu cuprins de leșin. Dar frații de sânge, mascați, părăsiră pivnița misterioasă. O noapte adincă se întinse peste prizonierul încătușat de mâini și de picioare!

Capitolul 36 DOI CÂINI SETOȘI DE SÂNGE

Țiganul Pippin fu înștiințat de fratele Antonio despre pătrunderea Călăului în gangul subteran. Aceasta se întâmplase înainte ca Pippin să trăiască îngrozitoarele momente din camera albastră. O furie nebună fierbea în inima acestui băietan.

Lacom de a se răzbuna față de cineva, Pippin nu se lăsă până ce nu-l căpătă pe Călău în mâinile sale. El socotise foarte bine că Enric Sanson va avea de gând să vină în apropierea sălii de ședință a fraților de sânge. Din astă cauză țiganul Pipin imediat ce-și veni în fire puțin, se și asocie cu ceilalți membri care se aflau în zidirea cea secretă. Cinci la număr pândiseră pe Călău.

Cititorii noștri știu deja prin ce înlănțuire de întâmplări fatale căzu Enric Sanson în puterea dușmanilor săi.

Imediat după punerea în captivitate a lui Enric Sanson, Pipin se întoarse repede la Paris. El nu mai putea sta în zidirea misterioasă. Imediat voia să dea raportul procurorului Foquier, cu toate că tremura gândindu-se la prezentarea față de procuror, căci îi scăpase din mână frumoasa Lili.

Pipin însă știa că Fouquier era un bărbat de senzualitate grosolană, refuzul vreunei dorințe era în stare să-l prefacă pe procuror în fiară sălbatică. Din astă cauză apăru țiganul Pipin tremurând în Palatul justiției.

Dar în timpul drumului îi bătu la ochi o agitație din cauza teroarei care domnea. Astăzi însă, cu toată ora dimineții, se tăvălea o mulțime imensă de oameni pe străzi. Ei cântau, chiuiau și strigau.

Pippin observă în treacăt cum unii din acești bărbați se urcau pe lăzi sau căruțe cu două roți, pentru a vorbi, într-un mod agitat și sălbatic, poporului.

Altădată, Pippin era unul dintre cei dintâi. Dar acum avea de îndeplinit lucruri mai importante. Din această cauză nici nu-și luă osteneala de a se interesa despre ce era vorba. Cu repeziciune se strecură în Palatul justiției.

El găsi pe procuror singur în camera sa. Fouquier era gata să plece. Cu un aer aproape indiferent primi el raportul lui Pippin.

— Bah! zise el, în fine, sunt destule fete frumoase. Dacă nu este asta, atunci îmi va cădea o alta, cu atât mai sigur, în palmă. Dar ce spui tu? Adaugase el imediat, ți-a reușit să-l prinzi din nou pe Călău?

— Da! zise Pippin, dând din cap cu repeziciune, el se află legat în lanțuri în închisoarea noastră misterioasă! Este atât de bine legat, încât nu poate mișca nici cu un deget. Pentru siguranță, veghează fratele Antonio asupra lui!

O bucurie fanatică se arătă pe fața slabă a procurorului.

— Este bine, foarte bine! zise el frecându-și mâinile osoase, în astă noapte îl voi judeca! O, mizerabilul trebuie să ne cunoască! Nu în zadar am tremurat în fața lui!

El lovi cu piciorul în pământ. Apoi mângâie obrazul palid a lui Pippin.

— Ție însă iubitul meu, urmă el mai departe, îți datorez o satisfacție. Mai întâi să-l înlăturăm pe acest Sanson și atunci prezintă-te tu pentru funcția de Călău al Parisului și-ți

dau parola mea de onoare că ți se va împlini cererea! Poate chiar de poimâine vei începe să tai capetele aristocraților!

El râse cu o asprime respingătoare. Apoi apucă cu intimitate brațul lui Pippin.

— Încă ceva băiete! șopti el. N-ai observat oare că Parisul se află astăzi într-o agitație cu totul deosebită?

Țiganul Pipin dădu din cap.

— Negreșit c-am observat-o! zise el, dar am alergat cu repeziciune la Dumneavoastră, fără a mă opri, pentru a vă aduce fără întârziere vestea interesantă.

— Foarte bine, foarte bine! zise Fouquier dând din cap. N-ai pierdut nimic, căci eu pot să-ți povestesc acum despre ce era vorba.

Ministrul public raportă acum uimitului Pippin că lucruri mari erau pe cale de a se întreprinde, destituirea regelui Franței, precum și ținerea în închisoare a întregii familii stârnise o furtună de indignare în toată Europa.

Din partea Germaniei, precum și a Austriei, fu însărcinat ducele de Braunschveig, un general vestit, de a pleca înspre Franța în capul unei oștiri puternice.

Ducele primise ordin să înăbușe revoluția cu sabia în mină, să stingă fierberea, să elibereze familia regală și să reconstituie regatul francez.

Negreșit că această declarație de război stârnise în Paris, ca și în toată Franța, o furie de răscoală.

Dacă unii dintre francezi avură până acum oarecare milă pentru Ludovic al XVI-lea și familia sa, atunci această milă se preschimbă în ură față de dușmanii care amenințau patria. Nenorocitul Ludovic al XVI-lea nu mai avea nici un singur prieten sincer în toată Franța.

Situația regelui deveni și mai critică din cauza vestei că francezii nobili izgoniți s-au aliat cu Ducele de Braunschveig. Și erau gata de a lupta în contra patriei lor însăși.

Puternicii republicii franceze știau bine ce-i aștepta dacă armatele monarhilor aliați vor ieși învingătoare.

Atunci ar fi căzut toate capetele lor, regatul s-ar fi reconstituit și o vânătoare îngrozitoare s-ar fi declanșat fără cruțare în contra puternicilor zilei.

Doi generali bravi, Kellerman și Dumouriez fură însărcinați de către comitetul ordinei publice, cea mai înaltă autoritate a Franței pe-atunci, de a porni înspre frontiere pentru a ține piept atacurilor dușmane.

La începutul lui septembrie, anul 1791, se împrăștiase zvonul în Paris despre căderea uneia din cele mai mari fortărețe a Franței, Verdun, și despre marea izbândă a străinilor.

Negreșit că această veste provocase o agitație teribilă. Din zori de ziuă se strânseră grupuri de curioși pe Străzile Parisului. Palizi de groază își șopteau oamenii că prusacii (astfel sunt numiți în Franța, și până-n ziua de astăzi, Germanii) se aflau deja în marș grăbit cu săbii, doc și frânghii pentru a spânzura pe toți patrioții. Lumea începuse să șoptească: dușmanul va fi în curând în fața porților Parisului. Un fanatism sălbatic se arătă prin cercurile ponorului. Ei scoteau țipete asurzitoare înspre autorități, ca să pună în mișcare toată populația pentru a le trimite în contra hoardelor dușmane.

Toate acestea le raportă Fouquier Uimitului Pippin, care n-avea încă nicio idee despre toate aceste întâmplări. Cu o zi înainte nu se auzise nimic despre această fierbere a străzilor Parisului.

Francezul este pătimaș.

El se lăsă stăpânit de sentimente de moment. Calmul și sângele rece care disting caracterul germanilor, sunt cu totul străine francezilor.

— "Da, băiete dragă, a început deja de astăzi foarte frumos!" zise Fouquier, pe când un surâs demonic îi sluți fața, deja azi dimineață, pe la orele cinci, alergau funcționarii de stat înarmați pe străzi agitând steaguri în aer. Un strigăt general se ridică în aer: „La arme, cetățeni, dușmanul se apropie! La arme, la arme!" Îți poți închipui! murmură Fouquier frecându-și mâinile osoase, cum aprindeau aceste strigăte spiritele. Cât ai clipi din ochi, sări întreg Parisul în picioare. Fricoșii tremurau pentru propria lor viață, își împachetau lucrurile de valoare, își munceau capetele pentru a găsi un loc sigur de ascunzătoare. Îți poți închipui, aceasta era o ocazie pentru bravii noștri băieți, pe care nu trebuie s-o lase să treacă fără a trage foloase. Păcat, regret foarte mult că n-ai fost și tu la fața locului, ți-aș fi lăsat și ție o parte bună de pradă! Dar, fii fără grijă! Se întrerupse el, mângâind din nou obrajii palizi și slăbiți ai lui Pippin. Eu te voi recompensa cu prisosință când voi fi găsit mai întâi comoara nestemată din castelul de Barry! Ha ha ha!

El râdea diabolic și își freca palmele osoase.

— Scurt și cuprinzător, poporul curajos era decis până la capăt. S-au adus arme și se cutreieră străzile Parisului în cele mai asurzitoare zgomote. Și astfel este și acum.

— Iar acum ce se va face? exclamă țiganul Pippin cu ochii injectați.

— Ce se va face? spuse Fouquier. Naivă întrebare, fiul meu! Vom întărâta discordia mereu! Ascultă, este o ocazie rară pentru a-i nimici pe toți aceia care se numesc aristocrați sau sunt considerați de noi drept aristocrați din cauza averilor lor imense.

Procurorul râse din nou cu poftă.

— Ție, însă, îți revine acum o sarcină curajoasă, fiul meu! murmură el mai departe. Ascultă! Îți vei strânge pe toți adepții tăi, vei cutreiera în fruntea lor străzile scoțând strigăte sălbatice și vei căuta să ațâți mulțimea poporului. Mai întâi vei căuta a izbuti prin popor, îi șopti el ia ureche, ca ei să ceară măcelărirea tuturor aristocraților!

La aceste cuvinte îngrozitoare, Pippin păli.

— Măcelărirea tuturor prizonierilor!? murmură el. Dar sunt mai mult de o mie prin închisori!

Procurorul zâmbi din nou cu răutate.

— Numai o mie? Păcat. Aș vrea ca toți dusmanii Frantei să aibă împreună un singur cap și eu să am o sabie destul de tare pentru a-l tăia dintr-o singură lovitură pe trunchi.

La aceste cuvinte ochii îi fulgerau și o sete sălbatică de sânge se imprimă pe trăsăturile feței sale urâcioase.

— Dar tot una! urmă el mai departe lovind cu piciorul în pământ, trebuie să ne mulțumim cu o singură mie. Ghilotina lucrează prea încet, iubitul meu. Însuși poporul trebuie să joace rolul Călăului! O baie îngrozitoare de sânge trebuie să se ridice în aburi spre cer!! Mă înțelegi tu, curajosule? Se întrerupse el cuprinzând cu privirea statura vânjoasă a lui Pippin. Odată ce va începe baia de sânge, ce ne va păsa nouă atunci, dacă vor cădea și câțiva cetățeni simpli? La dracu, băiete, înțelege-mă bine! Asemenea cetățeni au uneori multe comori, bani sclipitori și fete frumoase, mă înțelegi?...

— Ah, ah, făcu negrul Pippin, Credeți că, cu această ocazie...

El se opri. O bestialitate sălbatică se întipări pe trăsăturile feței sale. Fouquier clipi din ochi.

— Faceți ce veți vrea, vă achit deja de pe acum de păcatele ce le veți comite!

Fouquer râse din nou. Apoi ridică în sus degetele amenințător:

— Nu vă lăsați să fiți prinși! Mă înțelegi tu? Și acum pleacă! Dovedește că ai urmat într-o școală bună! Trebuie să curgă sânge, îți spun, de trei ori!! exclamă ministrul public, pe când ochii săi luciră în mod demonic.

Țiganul Pippin dete din cap.

— Mă duc acum la comitetul ordinii publice! urmă Fouquier mai departe, mai sunt acolo vreo două inimi fricoase care fac pe milostivii și generoșii...

— Mizerabilii! Trădătorii! Strigă negrul Pippin, ar trebui să li se taie capetele și să le pună în țeapă!

— Se va face, se va face! șopti Fouquier, pe când scrâșni din dinți, cu timpul vor veni toate! Dar astăzi, adăugă el, marele Danton este de partea mea, el m-a chemat acolo, prin puterea înrâuririi sale se va emite ordinul. Vezi numai de aţâţă poporul ca să dorească sângele arestaților, o astfel de ocazie favorabilă nu se arată pentru a doua oară! Și acum aleargă cât de iute te vor duce picioarele! Fii prin tot locul și aţâţă patimile mulțimii poporului, arată-le ce pericol ne amenință, și sângele va curge șiroaie pe străzile Parisului, atunci te voi lăuda, iubitul meu, atunci nu-ți voi mai reține răsplata cuvenită!!

O schimbare îngrozitoare se ivi pe trăsăturile feței lui Pippin. Deja numai pronunțarea cuvântului „sânge” părea a-l aprinde. El aprobă din cap cuvintele procurorului, apoi părăsi camera cu grabă.

— Încă ceva, curajosul meu băiat! îl strigă Fouquier din urmă.

Ei, ce mai este? Murmură Pippin întorcându-se. Procurorul clipi din ochi.

— Se află un deținut în închisoarea Conciergerie... un deținut incomod! Adăugă el, mă înțelegi?

Țiganul Pippin se gândi un moment.

— Ah, cred că e tatăl lui Lili, bătrânul și răzvrătitul armurier...

— Cât de înțelept ești, curajosule băiat! zise ministrul public cu o prietenie de pisică, da, negreșit că pe acesta îl crezi! Aceasta ar fi periculos pentru noi, nu crezi și tu? Este mai bine ca un glonte de pușcă să-l ajungă încă astăzi după masă!

— Bine, bine! Voi purta de grijă, vă puteți lăsa în nădejdea mea! Murmură negrul Pipin.

Apoi se precipită afară din cameră. Ministrul public însă, privi în urmă-i cu o ironie demonică.

— Toate merg după voința mea! murmură el, o astfel de ocazie bună nu se prezintă adeseori. La asemenea întâmplare, cineva se poate debarasa foarte lesne de toți dușmanii personali! Și într-adevăr, nu va lipsi din partea mea ca să se înceapă o baie de sânge, o baie de sânge!!!...

El nu isprăvi fraza. Își lingea buzele ca un mâncăcios care este pe cale să se așeze la o masă îmbelșugată. Apoi părăsi camera pentru a se îndrepta înspre ședința comitetului ordinii publice.

Capitolul 37 DECIZIA COMITETULUI DE ORDINE PUBLICĂ

Inamicii ordinii publice erau etichetați acei francezi care cutezau în acele zile să se răscoale prin fapte și cuvinte contra puternicilor de la cârmuire.

Cititorii știu deja din capitolele trecute cât de îngrozitor lucra ghilotina din Piața Grevei.

Dar cruzilor de la putere nu le ajungeau aceste vărsări de sânge. Din această cauză se născură în așa numitele comitete de ordine publică niște hotărâri care aveau să fie aduse la îndeplinire în ziua de 2 Septembrie 1791.

În capul comitetului de ordine publică al adevăratei autorități din Franța întreagă stătea Danton. Cu slove de sânge este însemnat numele acestui groaznic bărbat în memoriile istoriei. Fiecare copil cunoaște încă și astăzi numele lui. El era capul acelor bărbați groaznici care deciseseră să-i nimicească pe toți aceia care aveau altfel de idei politice.

Dar cu toate acestea Danton nu era un monstru setos de sânge. El era departe de a se asemăna cu ministrul public Fouquier, sau complicii săi, care voiau să se îmbogățească prin sângele celor uciși de dânșii. Nu, Danton era un bărbat luptător pentru libertate.

Inima sa sângerase sub cârmuirea absolută pe care o decretase înainte regele, predecesorul nenorocitului Ludovic al XVI-lea, peste frumoasa și nenorocita țară. Inima sa bătea cu căldură pentru suferințele apăsatului și subjugatului popor. Ca unul dintre cei mai înfocați vrăjmași ai regalismului apăruse în fața publicului. Pe acea vreme nu credea că entuziasmul înfocat pentru drepturile poporului îl va împinge până departe.

Dar nici fulgul de zăpadă care cade pe vârful uriașilor munți de ghiață, nu știe că și el va forma avalanșa uriașă care se rupe din vârful munților și se rostogolește în vale.

Fulgii se strâng rând pe rând, din ce în ce devin mai puternici, căderea zăpezii imense în vale duce cu sine tot ce întâlnește în cale.

Astfel i se întâmplase și lui Danton împreună cu tovarășii săi. Din capul locului inima lor bătu pentru sentimente curate, de libertate, egalitate și fraternitate. Acum, însă, îmbătați de succesul grabnic pe care îl avură, puși în capul cârmuirii statului subjugat, ei își pierdură rațiunea și Danton uită că dreptul cel mai înalt al puternicului este generozitatea.

Caracterul său sinistru, neînduplecat, ieși la iveală. El vroia să servească patria în modul cel mai curat, dar credea că Franța va respira abia atunci ușurată, când cel din urmă adept al unui regat nedemn va fi șters de pe fața pământului. Din această cauză se născuse în el îngrozitoarea poftă de a ucide, fără a fi judecați, pe toți arestații care umpleau închisorile Parisului și care erau cunoscuți ca adepți ai regelui. I se părea că ghilotina lucrează prea încet, trebuia să înceapă o baie generală de sânge. În scopul acesta, Danton întrunise, în dimineața zilei memorabile de 2 septembrie 1791, pe membrii Comitetului de ordine publică în Tribunalul Parisului.

Acest tribunal se afla destul de departe de închisoarea numită Conciergerie. Era o zidire veche, sinistră, care ocupa o parte din Piața Grevei.

Câte suspine nu se pierdură în aceste ziduri înnegrite de vreme, câţi nenorociți, înainte de a-și da obștescul sfârșit, nu fură duși niciodată în această casă a statului, pentru a depune acolo ultima mărturisire, pe care n-au putut-o pronunța nici chiar sub cele mai îngrozitoare chinuri ale torturii.

*
* *

Într-o cameră cu perdelele trase, ședeau membrii comitetului de ordine publică. Fouquier se afla și el între dânșii.

Tot aici mai era și un tânăr slab, cu fața palidă, lipsită de orice frumusețe. El se chema Maximilian Robespierre. Alături de dânsul ședea un bărbat cu expresia îndobitocită, cu o față roșie, părul capului aspru și nasul turtit. Marat se numea acest monstru cu chip de om.

Atât numele lui Robespiere, cât și al lui Marat se pot găsi în cărțile istoriei lumii. De asemenea, și noi vom face cunoștință mai de aproape, în cursul povestirii noastre, cu aceste personaje.

Toți asistenții purtau niște berete roșii, de o formă ciudată. Era așa numita *beretă iacobină.*

Iacobinii, însă, erau recrutați dintre setoșii de sânge ai puternicilor nenorocitei Franțe. Din conducătorii lor se formase comitetul de ordine publică.

Toți asistenții ascultau tăcuți explicațiile unui bărbat de statură uriașă, cu capul mare, cu trăsăturile feței urâcioase și cu gâtul ca de bou. El vorbea cu glas tunător către cei întruniți. Era Danton.

Toți tremurau în fața acestui puternic bărbat.

— Viața oamenilor nu trebuie să joace un rol! strigă Danton către tovarășii săi. Suntem servitorii libertății, vom înlătura din cale tot ce-i poate fi periculos! Numai prin uciderea a sute și mii de adepți ai ordinii vechi se poate naște o vreme mai bună! Lăsați dracului povestea care zice că nu trebuie să vărsăm sângele cetățenilor nevinovați! Trebuie să jertfim sângele câtorva, pentru a-i face fericiți pe nenumăratele milioane de oameni, care locuiesc în frumoasa noastră Franță!

— Fericiți și liberi! repetară toți asistenții.

Ei își avântară în aer baretele roșii.

— Înainte, dar, cetățenilor! exclamă Danton, pe când își scutura cu energie coama uriașă a capului său, nicio cruțare pentru aristocrați! Ca bubuitul unui tun, astfel trebuie să înceapă vărsările de sânge prin toate locurile în Paris! Pe tine cetățene Robespierre, te însărcinez, să pătrunzi cu un batalion de soldați în închisoarea Laforee. Tânărul bărbat se ridică. Nu era tocmai prietenoasă privirea pe care o arunca asupra lui Danton.

Robespierre și Danton, erau de pe acum adversari. Dar, Robespierre, se înclină sub stăpânirea lui Danton, presimțind că nu era departe momentul în care va triumfa asupra rivalului său.

— Cetățene Sergent! se adresă Danton, unui al doilea. Tu vei porni cu un număr de soldați în închisoarea mânăstirească! Tu cetățene Paris, vei ucide pe aristocrații din

închisoarea Chatelaine! Tu, cetățene Marat, se adresă Danton către bărbatul cu expresia sălbatică, ai glorioasa însărcinare, de a face ordine în închisoarea Conciergerie! Vei lua cu tine două batalioane de soldați, și vei porunci să se aducă tunuri în fața închisorii. Cine va cuteza a ți se opune, pe acela îl veți culca la pământ fără milă!! M-ai înțeles!!?

Ochii lui Marat avură o strălucire setoasă de sânge.

— Blestem tiranilor și moarte aristocraților, exclamă Marat. Nu mă voi liniști, până ce nu-i voi fi curățat de pe pământ cu desăvârșire!

— Atunci, încheie Danton, să meargă fiecare la postul său! Fix la orele două, după amiază, o salvă de tunuri va vesti începerea măcelului! Totodată, vor bate, toate clopotele bisericilor din Paris! La lucru fraților! Gândiți-vă că trebuie să stabilim libertatea în țară, cel mai sfânt drept al omenirii!

— Moarte tiranilor! strigară în cor toți membri comitetului de ordine publică.

Ei își avântară din nou baretele roșii. Apoi se risipi fiecare la postul său.

Parisul clocotea, lucruri monstruoase se petreceau, în toate părțile orașului, mai ales unde se ridicau închisorile cu zidurile lor sinistre, se vedeau trupe numeroase de soldați. Apoi, pe la orele două după amiază, începu să răsune bubuitul lugubru al tunurilor, peste tot Parisul. Clopotele bisericilor țineau un ison jalnic. Un singur strigăt groaznic și înăbușit, se auzi în tot orașul. Denaturata sectă a plebei, scoase acel strigăt. Cerul se întunecă, soarele dispăru în dosul unor nori negri. Se părea, că soarele nu vrea să fie martor al îngrozitoarelor crime. Țipând și strigând, hoarda soldaților pătrunse cu baionetele ridicate în închisori. Si începu o îngrozitoare baie de sânge.

Prin strada Palatului se afla o grămadă mare de oameni, în capul ei era țiganul Pippin. În mână ducea un stindard, roșu. Beat de setea sângelui, el avânta steagul și cânta un cântec urât, împotriva nenorocitei regine.

Asupra Mariei Antoinetta se îndreptase toată furia și ura poporului. O credeau capabilă de orice fapte rușinoase și o acuzau că era în bună înțelegere cu inamicii poporului. Poporul cânta ca nebun și în amestecul cântecului, pătrundea jalnicul sunet al clopotelor și detunăturile tunurilor. Se părea că a sosit sfârșitul lumii.

La capătul străzii Palatului, se ridicau zidurile sinistre ale închisorii Conciergerie.

La vederea acestei zidiri, cântecul sălbaticei mulțimi încetă. Toți bărbații, tineri și bătrâni, începură a striga și a arăta spre închisoare.

— Înainte! înainte! Strigă Marat. El mergea în capul convoiului, alături de țiganul Pippin.

Ochii lui Marat arătau setea de sânge. El arătă cu mâna întinsă, trăsurile închisorii, care se vedeau în cealaltă parte a străzii. Vreo șaptezeci de preoți arestați, erau duși de soldați, la închisoarea Conciergerie.

Soarta nenorociților avea să se împlinească mai devreme. Abia observase țiganul Pippin, îmbrăcămintea preoților, că și scoase un strigăt sălbatic, smucind vecinului său o armă din mână. Apoi alergă ca nebun spre trăsuri și își vârî arma în cea dintâi dintre ele. El nimerise cu arma pe un preot bătrân. Bătrânul căzu jos, sângerând, iar păru-i alb ca neaua flutură în vânt.

Fapta țiganului Pippin, era semnalul de alarmă pentru o vărsare de sânge nemaivăzută.

— Stăpâne! Iartă-i! Căci nu știu ce fac! murmură bătrânul preot, murind.

În aceeași clipă, trăsurile, cinci la număr, fură înconjurate din toate părțile. Cu o lăcomie fanatică se aruncă gloata denaturată asupra nefericiților preoți. Strigăte de moarte răsunară, amestecându-se cu țipetele și urletele mizerabililor, care se îmbătau de sângele semenilor lor. În interval de câteva minute se întâmplase ceva îngrozitor. Șaptezeci de cadavre, erau întinse pe pavajul străzii.

Mulțimea sălbatică, alergă spre închisoarea Conciergerie și bătu în porțile zidirii sinistre care se deschiseră. Numai de formă, ceru vacmaistrului să vadă legitimațiile mulțimii poporului. Marat se apropie de ofițer cu ochii fulgerători.

— Dă-te la o parte, mizerabile! îi strigă el, în această casă eu sunt stăpân și numai ordinele mele sunt valabile! Mă cunoști tu pe mine?

Ofițerul salută.

— Sunteți cetățeanul Marat, ajutorul ministrului nostru de justiție, Danton.

— Ei bine! strigă Marat, acesta sunt.

Apoi se întoarse spre mulțime.

— Săriți, pe ei, voi fraților! exclamă el. Să facem o revizie prin această închisoare! Moarte aristocraților!

— Moarte aristocraților! se auzi răsunând prin rândurile mulțimii.

Întocmai ca un roi de albine, astfel pătrunseră cu toții în închisoare.

Nu trecu mult, și zidurile acestei închisori sinistre răsunară de țipete înăbușite de durere. Nici femeia gingașă nu fu cruțată, și nici bătrânii încărunțiți de vreme, nu fură cruțați de armele ucigătoare.

Temnicerii alergau înaintea ucigașilor. Ei arătau, cu o groaznică sete de sânge, aristocrații care se aflau printre prizonieri. Toți, fără excepție, căzură jertfă, armelor cetățenilor.

Aici, nu le ajuta nicio rugăciune. Era un spectacol fioros. Întocmai unor fiare gonite alergau prizonierii înspăimântați prin coridoarele întunecoase ale închisorii urmăriți de câinii setoși de sânge. Gemând și horcăind, se tăvăleau nenorociții în sângele lor, în timp ce răsuna râsul ironic al lui Marat.

Acest om era în elementul său. Ucideți! Ucideți fără milă! Striga el, cu vocea-i îngrozitoare.

Ochii, i se roteau sălbatici în orbite. Părul capului, părea a-l fi muiat în sânge; cu mâna-i proprie, luă parte la măcel.

Țiganul Pippin, nu rămase alături de dânsul. El își aduse aminte de însărcinarea pe care i-o dăduse Fouquier. Setos de crime, alerga prin săli, dornic de a găsi pe armurierul Miranda.

— Hei, cetățene! zise el cu furie, unui supraveghetor. Nu știi tu, unde se află bătrânul, socrul Călăului Sanson?...

El nimerise tocmai bine.

— Negreșit că știu, cetățene Pippin! zise supraveghetorul arestaților. Acesta este bine închis, el are o cușcă separată! Nu cumva îl vrei și pe el... El făcu semnul tăierii gâtului. Să nu faci aceasta, căci ai putea da de dracu. Știi prea bine că Sanson nu glumește.

Pippin murmură ceva neînțeles.

Apoi porni în direcția arătată. El nu băgă de seamă, că un tânăr palid, se desfăcu din gloata poporului. Acesta îl urmă.

Noi cunoaștem pe acest părtaș al îngrozitoarelor crime. Este calfa curajosului armurier Miranda. Vom vedea imediat, ce-l făcuse pe calfă, să se asocieze cu negrul Pippin.

Țiganul Pippin, alergă prin coridoarele sinistre ale închisorii. El nu băgă în seamă strigătele și gemetele care răsunau. Zguduia ușile celulelor pe care le găsea de obicei goale. Ici, colo, dădea peste cadavre sângerânde. Cetățenii, veniseră, deja, înaintea lui. Pentru a săvârși faptele sângeroase și îngrozitoare. În cele din urmă norocul îl favorizâ.

Pippin smuci ușa unei celule. Privirea îi căzu asupra unui spațiu sinistru.

În mijlocul celulei strimte, stătea dreaptă și mândră statura puternică a unui bărbat bătrân. Acesta, nu era altul, decât armurierul Miranda. O singură privire, ajunse lui Pippin. Pentru a-și recunoaște jertfa. Un strigăt asurzitor scăpă de pe buzele sale.

— Ah, aici se află amicul aristocraților! exclamă el, avântând în aer un stilet ascuțit. Așteaptă mizerabile, acum a sosit ultimul tău moment!

Armurierul nu știa nimic despre măcelul îngrozitor, care se petrecea în închisoare. El auzise țipete și gemete de moarte sunetul tuturor clopotelor din Paris, ajunsese de asemenea la urechile sale, precum și bubuitul tunurilor, dar nu-și putu închipui, că cetățenii se răsculaseră unul contra altuia. Acum, când îl văzu năvălind pe palidul și istovitul Pippin, bătrânul se înfurie la culme.

— Ce vrei de la mine?! Îi strigă el, mizerabil ce ești?

— Mizerabil ești tu!! strigă Pippin. Crezi că mai e vreme acum de schimbat cuvinte deșarte? Du-te în cealaltă lume, prieten al aristocraților și dușman al poporului!!!

Cu aceste cuvinte, el sări cu ușurința unei pisici, asupra armurierului. Acesta, nu se aștepta la un asemenea atac. Fără voie căzu în genunchi. În același moment, țiganul Pippin, îl apucă de gât, cu elasticitatea unei pantere. Mâna dreaptă cu revolverul o ridică în sus, încă o secundă și o inimă credincioasă de tată putea să înceteze de a mai bate.

Dar în aceeași clipă, apăru și vechea calfă a armurierului. Dintr-o singură privire, recunoscu tot pericolul situației. El se aruncă cu furie asupra negrului Pippin, îl apucă cu voinicie de ceafă și-l trânti departe de victima sa. Cuțitul îi scăpă cu zgomot din mâini, iar el căzu, scoțând un țipăt de groază. Îl măsură pe calfă cu privirea crudă, cu părul vâlvoi.

— Câine! câine! Strigă el, de câteva ori. Îndrăznești să mă oprești pe mine, executorul voinței poporului, de a-mi îndeplini misiunea? Tu! Tu!...

El vroia să-și ridice cuțitul, dar se dădu înapoi cu lașitate. El observase mâna înarmată cu un pistol, a calfei.

— Cocoșul e ridicat, fitilul e aprins! zise calfa. Ia seama, bestie neagră și lașă, vezi că te trântesc la pământ cu un glonte!

Pippin se cutremură. Primejdia de moarte în care se afla, îl făcu să piardă ultima scânteie de curaj ce o mai avea. Nici nu se mai gândea să-l omoare pe armurierul Miranda. Toate gândurile sale, erau concentrate numai asupra dorinței de a putea scăpa din mâna calfei.

El se furișă ca o pisică spre ușă, și fugi apoi ca o fiară sălbatică.

Armurierul Miranda, își venise în fire din prima lui spaimă, uitându-se mirat, la vechea sa calfă.

— Tu ești? murmură el apoi, în timp ce o groază adâncă se oglindi pe fața sa. Mizerabile trădător, care m-ai adus la așa nenorocire și suferință, mai îndrăznești să te apropii de mine?

Calfa plecă ochii la pământ rușinat.

— Stăpâne, nu e acum timpul să-ți explic totul, urmă el, trebuie să fugi cât se poate de iute de aci! Viața dumitale, e groaznic amenințată!

— Dar ce se petrece aici? zise bătrânul armurier, făcând un pas înapoi, și cum ai pătruns tu în închisoare?

Calfa povesti armurierului în grabă, tot ce se întâmplase. Miranda se cutremură de groază.

— O, popor rătăcit și orbit! strigă el cu voce dureroasă, cât de amar vei răscumpăra cu propriul tău trup, nebunia și ușurința ta!

Armurierul își acoperi fața cu ambele mâini, lacrimi amare îi căzură pe obrajii veștejiți și palizi. El era un cetățean ideal al patriei sale și se rușina de setea de sânge a concetățenilor săi.

— O, Franță orbită și nenorocită! strigă el de multe ori. Calfa se apropie de el, apucându-l de braț.

— Stăpâne, stăpâne! Vino-ți în fire! Murmură el, nu e aici locul de a deplânge soarta patriei! Ascultă acele groaznice strigăte de moarte! În fiecare clipă, se poate întoarce acel mizerabil, și atunci, s-a sfârșit cu dumneata! Nu te pot scăpa și a doua oară! Și totuși, totuși, cât n-aș da ca să te pot scăpa! Vreau să-ți dovedesc că nu sunt așa de rău, cât crezi!

— Nu, nu! exclamă bătrânul armurier, nu ești rău. Că de ai fi fost, ai fi lăsat capul stăpânului tău în prada morții! Nu pot înțelege, urmă el gânditor, ce te-a împins să mă trădezi și să mă învinovățești pe nedrept! Căci tu ești acela care m-a dat pe mâna republicanilor!

Vechea calfă, căzu în genunchi mustrat de conștiință, înaintea stăpânului său.

— Da, da, eu am fost acela! spuse el cu voce pe jumătate stinsă, am fost un mizerabil! Dar stăpâne, dacă ai ști cât de amar m-am căit! Cerul mi-e martor. O patimă oarbă mă împinsese la pasul acesta! O iubesc pe fata dumitale, ea m-a respins!

Armurierul se uită la el surprins.

— Ah, Ah! urmă el, acuma pricep totul! Prostule ce ești! De-ai fi cerut mâna ei, cât am fi fost de fericiți! Tu erai un lucrător bun în felul tău, și ai fi putut-o face fericită pe fiica mea. Ea n-ar mai fi căzut în brațele unui...

El se întrerupse. Aproape ar fi pronunțat o vorbă aspră la adresa viitorului său ginere. Dar își dădu seama la timp, căci totuși, îi datora multă recunoștință lui Enric Sanson.

— O, stăpâne, vorbele dumitale, mă fac și mai nenorocit! răspunse calfa. Nenorocit am fost eu că n-am putut aștepta încă un moment, pentru a nu da frâu liber oarbei mele patimi! Dar era prea mare răzbunarea pe care o plănuisem împotriva fetei dumitale! De aceea am greșit și te-am trădat, prin minciună, da, opera mea te-a adus aici unde te afli! O, ce mizerabil sunt. Nici Dumnezeu din cer nu mă va putea ierta!

Un urlet și zgomot surd îl întrerupse. El tresări speriat. Apărură, patru sau cinci tovarăși, cu bareta Iacobinilor pe cap, împreună cu Pippin. Acum, în mijlocul fraților săi de cruzime, Pippin nu mai avea teamă.

— Fugi, stăpâne, fugi înainte de a te surprinde! strigă calfa, toate ușile și coridoarele sunt larg deschise! Poți părăsi cu siguranță și fără frică acest loc sinistru!

El nu mai era în stare să-l urmeze. Unul dintre nelegiuiți. Îl străpunse cu o sabie ascuțită. Calfa scoase un țipăt sfâșietor. Și se porni o luptă între el și dușmanii săi. El trase

două focuri de armă. Doi dintre groaznicii călăi se rostogoliră urlând pe jos. Ambele împușcături împrăștiară un fum des în celula strâmtă, era o ceață întunecoasă, încât nu se distingeau nici dușmanii, nici prietenii. Pippin și ceilalți doi se aruncară asupra bietei calfe.

— O, stăpâne, stăpâne. Fugi!! strigă nenorocitul încă odată. Cu moartea, ispășesc acum, greșeala pe care am făcut-o față de dumneata! Mergi cu bine și sărut-o pe Lili din parte-mi! Spune-i să mă ierte, și mai spune-i, că mă gândesc și mă voi gândi la ea până în ultimul moment!

Acestea erau ultimele cuvinte pe care le mai putu scoate nenorocitul.

În același moment, se aruncară toți trei asupra lui ca să-l sugrume. Îl sfâșiară de viu. Așa de înverșunați erau călăii în furia lor, încât n-au putut observa cum se furișase bătrânul armurier din celula sa.

Deabia după ce căzu cadavrul la pământ într-un lac de sânge, negrul Pippin observă că dispăruse armurierul.

Un strigăt de mânie ieși de pe buzele sale.

— Drace afurisit! strigă el, am fost beți oare, unde dracu a plecat smeritul de armurier?

— Bine, dar aveam și noi destul de luptat, urlă unul dintre ei, smintitul ăsta, și împinse cu dispreț cadavrul calfei, ăsta avea putere de uriaș, se pusese cu trei, al dracului!

— Da, Colin și Lupin, au trebuit să cadă jertfă lui! zise celălalt, uite-i cum zac întinși! Niciunul din ei nu mai mișcă!

— Ah, ce are a face! îi întrerupse Pippin, aș vrea să vă văd pe toți țepeni, întinși, și pe armurier lângă voi!

— Foarte bine, foarte bine! mormăi unul.

— Foarte mulțumim, Pippin, pentru buna dumitale părere! râse celălalt.

— Ei. Ce e de făcut! Urmă iar negrul Pippin.

— Acum să lăsăm la o parte gluma! ziseră amândoi.

— Proștilor ce sunteți! răspunse Pippin veninos, atât vă pot spune, armurierul trebuie să ne cadă numaidecât în mâini, fie ce-o fi!

— Degeaba, dar să încercăm. Răspunseră amândoi într-un glas.

Și părăsiră toți sala fără să arunce măcar o singură privire asupra cadavrului întins la pământ. Dar osteneala lor de a-l prinde pe armurier, era zadarnică, cu toate că nu era așa de ușor să treci prin gangurile pline de oameni ale închisorii. Din toate părțile se auzeau împușcături și strigăte disperate de moarte, căci mulțimea era setoasă de sânge, omorând pe toți aristocrații care le cădeau în mâini.

Pippin era, însă, foarte îngrijorat de propria sa viață. Un astfel de glonte, l-ar fi putut, străpunge lesne, răpindu-i viața pentru totdeauna. El se gândea însă, că viața lui e de o valoare mare pentru mântuirea poporului francez, și începu să-l caute cu cea mai mare grabă pe bătrânul armurier.

Alergând prin toate gangurile împreună cu tovarășii săi, negrul Pippin, începu să strige și să urle, oprind pe toți trecătorii.

— Unde e armurierul Miranda? N-ați văzut un om bătrân cu barbă albă?

Negrul Pippin urla de furie. Toate cercetările sale erau zadarnice.

Bătrânul Miranda, se târâse cu greu afară din închisoare. Din fericire, el o luă la stânga.

Nici nu știa unde să se ducă. În casa lui, desigur că nu se putea, căci l-ar fi prins îndată. Deodată îi veni gândul să fugă în casa Călăului. Firește că acolo era în siguranță. Și apoi, tot de la Enric Sanson putea obține cele mai sigure informații despre fiica lui, Lili.

Armurierul, nici nu visa ce nenorocire mare căzuse pe capul Călăului, care era legat și încătușat în celula misterioasă a castelului de Barry. Bătrânul, apucă cât mai degrabă, spre casa Călăului din Paris.

Capitolul 38 CEI DOI „ȚIGANI”

Prințesa o conduse pe Lili în odaia roșie și misterioasă a castelului de Barry. Cât de dornică era tânăra fată, să-l vadă pe mult iubitul ei.

Nu, nu era încă hotărât în stele ca să se întâlnească și să se îmbrățișeze așa de curând cele două inimi care se iubeau atât. Ele aveau încă, mult și amar de suferit. Și Lili, nici nu visa la toate astea.

Se întinse pe pat, așteptând fericită venirea iubitului ei. Ea nu știa că Enric Sanson era în odaia cu oglindă a misterioasei săli din castelul de Barry.

Trecură minute lungi. Enric Sanson nu mai venea. Ea aștepta ascultând. Aceeași tăcere mormântală. Nu se auzeau decât bătăile inimii sale.

„Ce proastă sunt, zise ea, apoi desigur că Adelon îmi va aduce pe mult iubitul meu.

Cititorul își va aminti că Lili, tot nu era lămurită asupra identității prințesei. Ea nu știa că Adelon este, de fapt, rivala ei.

Așteptarea, neliniștea și oboseala o cufundară într-un somn ușor.

Așa trecu mult timp. Când se auzi un zgomot, ea tresări din somn.

I se păru că Enric intrase la ea prin ușa misterioasă. Și într-adevăr observă că se deschise ușa. Dar se înșelă amar. Adella veni singură, fără Enric. Un strigăt ușor îi scăpă din gură când se uită la fața Adellei.

— Dumnezeule! îngână ea.

Lili nu știa, că prințesei îi era ușor, să dea feței sale o expresie sinistră.

Tânăra fată înaintă cu pași șovăitori spre prințesă.

— Dumnezeule! desigur că s-a întâmplat o nenorocire! de ce nu mi-l aduci pe iubitul meu Enric Sanson?

— Liniștește-te, ai curaj, răspunse Adella cu o voce prietenoasă.

— Dar ce s-a întâmplat? doar adineauri am auzit vocea lui Sanson! Și-acum? Acum?

— Nu-ți fie frică, nu i se întâmplă nimic! răspunse Adella, n-am putut să-l aduc, pentru că e amenințat de un pericol.

— E amenințat de un pericol? exclamă tânăra speriată, Dumnezeule! Te rog, nu-mi ascunde nimic, spune-mi ce i s-a întâmplat, nu mă lăsa pradă neliniștii chinuitoare!

— Fii fără grijă, zise Adella plecându-se și sărutând fruntea tinerei fete, îți voi spune, desigur, tot adevărul, fii fără grijă. Nu ți-a spus mirele tău ce primejdie l-a pândit în castelul acesta?

Lili dădu din cap.

— Nu. Când ar fi putut să-mi spună, dacă ultima noastră întâlnire a fost la picioarele eșafodului?!

— Ah, uitasem! uitasem că de atunci nu l-ai mai văzut...

Prințesa o îndemnă cu blândețe pe Lili să treacă în pat.

— Ascultă, urmă Adella, aici în castel există o societate criminală.

— Îngrozitor! zise Lili. Și Enric se teme de ei?!...

Adella dădu din cap cufundată în gânduri.

— Ai dreptate! în calitatea sa de Călău al Parisului nu se poate aștepta la nimic bun din partea acestor mizerabili!

— Mă sperie vorbele tale, așadar, puternicii zilei se adună aici, în palat?

— Numai o parte din șefii republicani. Ne-ar lua prea multă vreme dacă aș vrea să-ți spun totul. Din câte știu, e o simplă adunătură de excroci și bandiți. Se vede că, din întâmplare au descoperit unicul gang secret. Desigur, ei nici nu bănuiesc ce secret mare mai ascunde castelul acesta... Domnii aceștia vor cu tot dinadinsul să obțină toate avantajele, probabil că mirele tău s-a strecurat în gangurile misterioase ale castelului pentru a descoperi toate planurile și fărădelegile lor.

— Formidabil! Când a vizitat el toate astea?

— Asta trebuie să fi avut loc la câteva ore după întâlnirea voastră în parcul municipal!

Adelon o puse la curent cu cele întâmplate. În gangurile subterane ale palatului mai trăiau vreo trei servitori de-ai *lui.* Firește că Adella nu s-a simțit obligată să-i spună ceva lui Lili despre acest amănunt, iar la auzul acestei povestiri, Lili dădu dintr-o spaimă în alta.

Nici prin gând nu-i trecea sărmanei fete că-n acest timp Enric căzuse pradă aceleiași soarte ingrate, cu atât mai puțin bănuia că se afla la numai câțiva pași distanță de locul unde Sanson zăcea legat și întemnițat.

Prințesa, însă, știa toate astea și totuși avea tăria de a-i vorbi cu ipocrită amabilitate lui Lili.

— S-o fi aflând acum, în Templul Oglinzii, continuă *Adelon,* și de aici are posibilitatea să urmărească toate mișcările dușmanilor. Pe urmă însă, va fugi pentru a nu se mai întoarce niciodată. Vezi bine, dar, că nu poți rămâne niciun moment între aceste ziduri blestemate.

Lili se îngălbeni.

— Adelon?! Să nu-l revăd acum și aici pe scumpul meu Enric?! Tu singur mi-ai spus că trebuie să ne oprim puțin aici!

În momentul acesta, palatul nu-i mai părea sigur Adellei și trebuia ca Lili să plece numaidecât împreună cu dânsa.

Deodată se ridică în picioare și începu să măsoare odaia în lung și în lat cu pași repezi, zicându-și că dacă ar fi vrut să-și realizeze planul stabilit, ar fi isprăvit repede, cu Lili... Dar Adella de Barry nu putea fi o criminală de profesie.

Era o femeie frământată de patimi, care asculta numai de glasul inimii sale. Deși Lili era preferata lui Enric, totuși Adella nu putea să-și urască rivala. Nu, pentru nimic în lume Adella n-ar fu putut s-o omoare pe biata Lili care se încrezuse într-însa cu atâta nemărginită inocență.

Pe de altă parte, însă, prințesa era tot atât de setoasă de răzbunare și nemiloasă, pe cât simțea o adâncă compătimire pentru nenorocita Lili. Cu niciun preț n-ar fi înlesnit întâlnirea lui Enric cu Lili, prin urmare, totul depindea de exploatarea naivității lui Lili...

Adella dădu din cap.

— Vreau să-ți spun numai atât, nu mai putem zăbovi mult aici!

— Să plecăm, așadar, fără a-l vedea pe Enric care-i și el aici?!

Nicio grimasă a Adellei nu trăda faptul că știa foarte bine ce pacoste a căzut pe capul lui Enric.

— Dar ce are a face?! Enric al tău să afle în sala secretă în care-i instalat templul; m-a însărcinat să-ți spun să-mi asculți orbește toate spusele și hotărârile.

— Așa a zis el? întrebă Lili. Desigur că mă voi supune spuselor tale cu atât mai mult cu cât îți datorez recunoștință și sunt convinsă că îmi vrei binele.

— Ei bine, atunci hai să fugim imediat.

— Să fugim? întrebă Lili, cuprinsă de o frică nedefinită. Dar n-ai spus tu, oare, că în castelul acesta se află banda aceea îngrozitoare?! E posibil să fim prinse când vom pune piciorul afară!

— Cât despre asta, fii fără grijă! Ne vom travesti atât de bine, încât nimeni nu ne va putea cunoaște, și vom putea pleca în voia noastră, fără a fi deranjate de nimeni și nimic!

Ea se gândi un moment apoi o strânse în brațe pe Lili.

— În castelul acesta se află o odaie secretă de toaletă, care seamănă cu un dulap, acolo ne vom schimba îmbrăcămintea. Tu te vei travesti într-o țigăncușă mică, iar eu într-un dănciuc tinerel. Cam la o poștă de aici se află o mică locuință ruinată, care cuprinde niște odăi tainice, nu-i băgată în seamă de nimeni. Acolo ne vom putea adăposti perfect, până ce Enric va veni să ne ia.

— Așadar, Enric știe că plecăm într-acolo?

— Desigur, el știe totul acum. Însă, hai să ne îmbrăcăm nu trebuie să pierdem nicio clipă!

Adella, care era de o veselie debordantă, izbuti să o înseninеze și pe Lili. Și în foarte puține minute, cele două femei erau travestite așa cum hotărâse Adella.

Văzându-le ai fi jurat că Lili e cea mai veritabilă țigăncușă, iar Adella, un dănciuc ștrengar care toată ziua bate drumurile.

Îndată ieșiră printr-o ușă secretă și pătrunseră într-un gang.

— Unde suntem? întrebă Lili cu oarecare teamă.

Observă abia acum că Adelon avea în mână o lanternă.

— Am ieșit deja din castel, dragă Lili, și acum fă-ți curaj, scumpa mea, căci avem un drum lung de făcut. Drumul acesta este, însă, cel mai drept și ne duce tocmai în pădure.

Drumul a fost foarte obositor în câteva rânduri, Lili se opri, trăgând cu urechea, i se părea că aude șipotul unor pârâuri care se prăvălesc în abis, lucru pe care Adella îl confirmă.

— Nu te uita în dreapta, nu poți vedea nimic. E așa cum ai spune, o prăpastie foarte adâncă. Urmează-mă și vom ajunge la capăt.

Lili o ascultă și respiră adânc cu multă mulțumire sufletească, când ajunseră la țintă.

Se aflau acum în trunchiul scobit al unui stejar milenar în care puteau încăpea peste optzeci de persoane.

Prințesa scoase cu multă prudență o bucată din scoarța copacului și se uită cu atenție. Dar în pădure domnea o liniște mormântală, nimic nu se mișca în jurul lor. Atunci ieșiră amândouă cu mare băgare de seamă din trunchi și Adella închise intrarea.

Afară era o zi de toamnă minunat de frumoasă, soarele cald și luminos aurea totul cu razele sale binefăcătoare, și un simț de adâncă mulțumire cuprinse sufletul tinerei fete. Acum, abia în mijlocul acestei naturi frumoase și vesele, începu să simtă că e într-adevăr ferită de primejdie. Căzu în genunchi și trimise o fierbinte rugăciune către cer.

Prințesa, însă, n-o lăsă să se roage mult și o zori să plece, pășind mai departe prin pădure.

Dacă ar fi știut biata fată că este înșelată, că părăsind castelul și-a lăsat acolo fericirea vieții sale...

În sfârșit, după vreo două ore, ieșiră din pădure după ce, în tot timpul acesta, se feriră să se aproprie de șoseaua unde se auzeau voci omenești, tropot de cai și lovituri de bici.

O căsuță mică se vedea la o oarecare depărtare. Fără a fi zărite de nimeni, se îndreptară într-acolo, și ajungând la căsuța care se afla pe colină, intrară printr-o portiță.

Prințesa avusese dreptate. Comitetul Revoluționar al Parisului a uitat că și vila aceasta aparține ducelui de Barry, de jur-împrejur domnea o liniște absolută. Căsuța părea părăsită, iar încăperile dinăuntru erau parcă menite să adăpostească numai fantome.

Nu mică fu însă mirarea lui Lili când o văzu pe Adella intrând, printr-o ușă secretă, într-un spațiu îngust.

Aici luară imediat un mic dejun copios, care le prinse bine amândurora. Pe urmă însă Lili fu cuprinsă de un somn copleșitor căci marșul cel lung, de la castel încoace, prin pădure, o obosise rău. Prințesa observă aceasta.

— Vino și culcă-te puțin aici, spuse ea și deschise o a doua ușă secretă, mascată de tapet.

În odaie era instalat un pat foarte comod, pe ale cărui perne moi, de puf, se așternuse praful, semn că demult nu mai fusese nimeni pe aici...

— Culcă-te și dormi fără grijă! zise Adella, căci eu stau și păzesc în odaia de alături!

— Ah, Adelon, ești atât de bun cu mine, încât nici nu știu cum să-ți mulțumesc!

— Lasă asta, o să vină timpul când îmi vei putea arăta toată recunoștința ta.

Și zicând acestea, Adella ieși închizând ușa. Ca prin farmec fața ei își schimbă imediat expresia."E cam târziu, își zise ea. Soarele apune, trebuie să mă întorc la castel!"

Un moment rămase nehotărâtă, și-și întoarse privirile spre odaia tainică.

— Visează, visează! nu pot înțelege cum de s-a putut Enric Sanson amoreza, bărbat mândru și inteligent, de păpușa asta prostuță. Acum, nu știu ce să fac. Nu, nu vreau să-l las pe Enric în mâinile acelor bestii! Dar... pentru cine să-l eliberez?! Nu cumva pentru ca să se repeadă iar în brațele acestei fete fără cap? Nu, Adella de Barry nu-i deprinsă să fie refuzată și respinsă de bărbații pe care-i adoră! Vreau să-l știu liber, dar numai pentru mine! Iată, în acest moment, jur pe tot ce am mai sfânt, că niciodată acești doi oameni, Enric și Lili, nu se vor reîntâlni! Îi voi arăta lui Enric câtă deosebire este între mine și Lili.

Mai stătu un moment nehotărâtă. Pe urmă își adună toată energia, ieși, luă cheia cu ea și se depărtă în grabă...

Capitolul 39 CĂLĂII PACTULUI DE SÂNGE

Noaptea se lăsă asupra Parisului, acoperindu-l cu întunericul ei misterios. Ceața deasă se așternu peste tot. Părea că sângele executaților se ridică în aburi către cer. Numai în apropierea temnițelor era o oarecare mișcare. Se puteau vedea mai multe căruțe în care se încărcau cadavrele executaților, transportându-i la cimitir, unde se îngropau câte douăzeci, treizeci într-o singură groapă plină cu var. Varul distrugea tot ce mai rămânea din bieții oameni, nimiciți de o justiție nelegiuită și infamă.

Negrul Pippin, și-a dat zadarnic toată osteneala pentru a pune iar mâna pe victima care i-a scăpat din gheare. Armurierul a dispărut cu totul, și toate cercetările sale, n-avură niciun rezultat.

Pippin, care turba de furie, a trebuit să se întoarcă la tribunal.

Aici se întâlni cu Fouquier, care era epuizat în urma muncii infame de peste zi. Hainele sale erau pline de praf și de sânge. Numai ochii continuau să fulgere ca de obicei.

— Ei bine? Îl întrebă el răstit pe Pippin îndată ce acesta pusese piciorul pe prag.

Pippin făcu un gest care arăta că victima i-a scăpat din gheare. Fouquier sări în sus ca mușcat de viperă, înjurând groaznic și cu ochii scânteietori de furie turbată, se apropie de Pippin.

— Ticălosule! izbucni el. Vreau să cred că armurierul Miranda nu ți-a scăpat din mâini!

— Nu sunt eu de vină, zău! murmură el cu o supunere de câine. Cât n-aș fi dorit eu să-l țin cu dinții! Dar nici nu-ți poți închipui, de câți partizani dispune acest aristocrat. Tocmai în momentul când am vrut să-i bag cuțitul în beregată, s-au repezit vreo patruzeci de indivizi, toți cu puștile în mână, gata să mă culce la pământ. Alții mă amenințau cu revolverele, iar alții mă împrejmuiră cu suliți.

— Du-te dracului, idiotule! răcni Fouquier. Dar cum a îndrăznit cineva să ridice contra ta arma și să te amenințe? Nu cumva nici n-ai fost la temnița centrală?

— Ba da! răspunse cu glas tânguitor negrul Pippin, dând în același timp ochilor săi o expresie de ipocrită părere de rău. Dar nici n-ai idee ce balamuc a fost acolo. Aristocratul de Miranda țipa așa de al dracului și cu atâta convingere, încât ar fi putut crede oricine că el e democratul. Cetățenii, auzindu-l strigând atât de tare, l-au crezut pe cuvânt și necunoscându-mă pe mine care nu eram din același cartier, au vrut să pună capăt vieții mele tinere. Mai tremur și acum de frică!

În alte împrejurări. Fouquier n-ar fi dat crezare minciunilor sale îndrăznețe, dar azi era prea ostenit.

— Bine, bine! zise el cu glas liniștit. Te-ai purtat ca un perfect idiot și fii sigur că n-am să te las nepedepsit dacă nu-mi vei descoperi pe moșneagul acela!

Făcu câțiva pași prin odaie, apoi se întoarse spre negrul Pippin. Și cu priviri pătrunzătoare îl scrută câteva clipe.

— Ia spune-mi dobitocule! îi zise el. Ai încunoștiințat pactul de sânge de cele întâmplate? Știu toți frații că trebuie să se adune în astă seară în sala secretă a palatului de Barry?

Pippin dădu din cap în mod afirmativ.

— Toate sunt pregătite! gângăvi el. Te gândești, desigur, la Călăul Parisului.

Un foc infernal se aprinse în ochii lui Fouquier.

— Da, da, așa este! E vorba de pedeapsa lui Enric Sanson! În astă seară vrem să-l executăm!

Negrul Pippin își frecă mâinile.

— Ah, cum mă bucură asta! zise el. Cetățene Fouquier, de astă dată faci iar ceva genial. De astfel de canalii ca Sanson, trebuie să ne scăpăm cât mai iute!

— Lasă asta în sarcina mea! îl întrerupse cu răceală Fouquier. Și acum pleacă, eu unul mai am de isprăvit câteva afaceri de serviciu. La miezul nopții, însă, să fii la postul tău! Dar, încă ceva, nu uita să vii împreună cu fratele Antonio!

— Se înțelege! răspunse Pippin. De altfel, Antonio se află la castel, unde este de gardă!

— Cu atât mai bine! răspunse Fouquier. El să se ocupe de Călău. Ha ha! Să arate Călăului din Paris, cât de stângaci e el în meseria sa.

În ochii lui Pippin, fulgeră o ironie diabolică.

— Prietenul Antonio, e tocmai omul nostru! murmură el. Nu-l putem preda pe mâini mai bune, pe Sanson.

— Și acuma, cară-te de aici, și nu mă mai deranja! strigă procurorul.

Abia se depărtă de Pippin că Fouquier izbucni într-un râs sălbatic.

„Du-te, du-te băiete! Începi să devii încăpățânat și neascultător. O să-ți vie și ție acum rândul! După câte știu, fratele Antonio are niște proceduri cu totul speciale, și nu prea obișnuiește să fie amabil cu victimele sale! Cu atât mai bine, însă!

Se opri și apropiindu-se de sonerie, o puse în mișcare. Imediat intră un servitor cu un ghiozdan plin de dosare și acte. Procurorul luă loc la o masă acoperită de hârtii. Răsfoi documentele, care conțineau sentințe de moarte. Fouquier zâmbi sarcastic.

„Bravii noștri cetățeni, au dat iama prin temnițe, încă două zile și n-o să mai avem pe cine condamna la moarte!”

Stătu așa pe gânduri câtva timp, iscălind diferite hârtii, apoi se îmbrăcă cu o manta largă, și plecă să cutreiere străzile Parisului. Se opri înaintea unui hotel, în centrul orașului, acolo obișnuia să dispară în toate serile. O ex-balerină locuia acolo, ea era amanta procurorului. În brațele ei, se odihnea monstrul sângeros.

Cu altă ocazie îl vom însoți până în locuința ex-balerinei. De astădată, însă, ne mărginim a-l lăsa să dispară prin poarta joasă a casei, iar noi așteptăm foarte răbdători afară, până ce onorabilul se va întoarce spre a merge la castelul de Barry.

Pe la miezul nopții, se apropiară de castel diferite figuri mascate.

Toți erau membrii ai „Pactului de sânge”, veniți la invitația marelui șef al societății spre a asista la pedeapsa exemplară ce se va aplica lui Enric Sanson. Unul după altul, se strecurară ca niște umbre în sala în care se țineau ședințele.

Luară loc toți, iar deasupra tuturor trona marele șef Fouquier. Un ceasornic bătu miezul nopții. Fouquier se ridică de pe locul său și scoase din teacă sabia pe care o agită în aer, ca și când ar fi vrut să distrugă niște dușmani nevăzuți.

Frați ai „Pactului de sânge”! Strigă el. V-am convocat pe toți ca să fiți martori ai răzbunării pe care o vom exercita asupra unui trădător!

— Foarte bine ai făcut, maestre răsună din toate părțile.

— Să procedăm deci la judecarea lui Enric Sanson, Călăul din Paris, pe care l-am condamnat la moarte. Să știți deci cu toții, că pretinsul nostru frate, contele Castello. Nu-i altcineva, decât Enric Sanson, Călăul din Paris!

Un țipăt de indignare sălbatică răsună cu putere din rândurile tuturor celor prezenți. Se vede că mulți dintre ei n-au știut ce trădare a vrut să comită Enric Sanson împotriva asociației „Pactului de sânge”.

— Răzbunare! Răzbunare! Răzbunare! răsună cu sălbăticie și turbare din toate colțurile sălii.

— Da, să ne răzbunăm cu toții, strigă Fouquier. Nicio tortură să nu fie destul de înspăimântătoare, pentru a ne răzbuna contra acestui trădător. Să-l torturăm cât mai fără de milă, cât mai înfiorător! Nu degeaba a chinuit el sute de oameni, în calitatea sa de Călău al Parisului. Vrem să-i arătăm că asociația „Pactului de sânge”, dispune de niște instrumente de tortură, față de care, ghilotina e o adevărată jucărie de copil!

Un murmur de aprobare se ridică din toate părțile sălii. Marele șef însă făcu semn lui Antonio, să se apropie.

— Frate Antonio, zise el, cu glas tăios și pătrunzător. Asupra ta a căzut sarcina de onoare de a fi executorul pedepsei. Spune-mi deci, simți destulă energie și bravură de a-l executa pe Enric Sanson, Călăul din Paris?

Un murmur răgușit, ieși de pe buzele fratelui înalt și slab.

— Maestre, nu mă întreba, ci poruncește-mi ce să fac! exclamă Antonio. Să-i sfâșii inima de viu, mizerabilului care ne-a trădat? Să-l silesc să-și sfâșie singur inima cu dinții? Poruncește!

Marele șef medită un moment, apoi întinse mina spre Antonio.

— Nu, tortura asta ar fi prea de scurtă durată pentru mizerabilul trădător! Să nu suporte chinuri numai câteva minute, ci chinul său să ne înveselească ceasuri întregi! Frate Antonio, du-te acuma în odaia de tortură și adu tot ce-ți place. Dar vai ție, dacă nu vei izbuti să născocești torturi la a căror nici chiar chiar cel mai brav om să se înfioare și să i se facă părul măciucă.

Antonio se înclină.

— Permite-mi, mare șef, să-mi aleg doi subalterni pentru acest scop! răspunse el, și te asigur că vei fi foarte mulțumit de opera mea.

Fouquier aprobă.

— Alege-ți pe cineva dintre membrii „Pactului de sânge”!

Antonio se uită de jur împrejur la toți cei prezenți și apropiindu-se de doi, îi atinse cu mâna și le zise:

— Voi doi să-mi fiți de ajutor, pe voi v-am ales!

Cei doi făcură din cap un semn afirmativ și înaintară împreună cu Antonio în mijlocul cercului format de asistenți. Marele maestru se ridică din nou și întinse o mână în care avea sabia strălucitoare.

— Atingeți această sabie! exclamă el. Jurați cu cel mai scump jurământ că niciun simțământ de îndurare către Sanson, nu va pătrunde în inimile voastre! Jurați că vă veți încorda toate puterile imaginației, spre a născoci chinuri extraordinare, cu care să vă răzbunați împotriva trădătorului.

— Jurăm! gângăvi Antonio, ca un fanatic, iar ceilalți doi tovarăși ai săi, repetară jurământul.

— Ei bine, atunci duceți-vă în odaia de tortură și grăbiți-vă, le strigă Fouquier. Abia așteptăm momentul de înaltă satisfacție, când ne va fi dat să-l auzim pe mizerabilul trădător, scoțând primul țipăt de durere!

Cei trei însărcinați ieșiră.

— Ceilalți rămaseră în sala, adânc tăcuți.

În cele din urmă fratele Antonio și cele două ajutoare ale sale, se întoarseră.

Ei gâfâiau sub povara instrumentelor aduse. Erau niște unelte de tortură îngrozitoare, de toate neamurile și din toate vremurile, între altele un pat de fier care fu aranjat imediat pe parchet în mijlocul sălii.

Unul din ajutoare îngenunche și aprinse focul sub pat în niște vase mari de fier. Flăcările începură a pâlpâi, înfierbântând fierul până la roșu. În același timp, ei aruncară bucăți de plumb peste cărbuni.

Întrebați de marele șef, ce rost are pregătirea asta, Antonio răspunse că asta va fi partea penultimă a barbariei, anume, că va rupe bucăți cu cleștele fierbinte din trupul condamnatului, sfâșiindu-i pieptul, gâtul, mâinile, picioarele, etc..., iar după ce va face toate acestea, i se va turna nenorocitului plumb topit peste răni.

— Dar cu asta nu s-a terminat! mai adăugă Antonio râzând. Da da, locuitorii de mai înainte din acest castel, au fost meșteri iscusiți în ce privește tortura. Nu încape nicio îndoială că toate instrumentele astea au fost deja utilizate, căci toate sunt însângerate.

El izbucni într-un râs diabolic, și arătă patru stâlpi așezați cruciș, unul peste altul, având toți câte o frânghie. În jurul scobiturilor, era așezată câte o funie de sârmă tare, care se termina prin câte un lanț pentru mâini.

— Știți ce înseamnă asta?

Atât marele șef, cât și ceilalți, făcură un semn negativ.

— Stați să vă spun eu! zise râzând, Antonio. Înainte de vreme, cine păcătuia împotriva legilor și moralei publice, era legat de cozile a patru cai focoși și sfâșiat de viu.

Un murmur înăbușit, se ridică din toată sala. Plini de curiozitate se uitau toți la instrumentul acesta de tortură.

— Ei bine, continuă fratele Antonio cu glas răgușit. Cai nu putem aduce în încăperile astea subterane, ceea ce, au observat și locuitorii de odinioară ai acestui castel. Mașina asta e prețioasă și funcționează și mai sigur, chiar fără forța cailor. Uitați-vă bine!

— Aici și acolo, arată el, sunt făcute niște cavități în podea. Ei bine, în fiecare din aceste cavități intră tocmai bine unul din acești stâlpi.

Și zicând asta, băgă un stâlp într-una din deschiderile indicate. Câțiva frați ai „Pactului de sânge", se apropiară și observară că era foarte bine fixat.

— Și acuma vedeți, după ce trădătorul, lovit de chinuri, abia va mai putea îngâna o tânguire de durere, atunci va fi legat de mâini și de picioare de aceste lanțuri de fier, care se află aninate de funiile de oțel. Dar în același timp, la fiecare stâlp, stă câte un om puternic și începe să invârtească. Prin aceasta, se răsucesc sârmele pe cei patru stâlpi, scurtându-se mereu. Dar cătușele, trag membrele Călăului. Ha, ha! Să vedeți numai ce glumă frumoasă o să fie! Membrele se lungesc, se lungesc mereu, până ce se desprind, și corpul se rupe în patru bucăți.

— Fratele Antonio izbucni într-un râs sarcastic de parcă nu era râs omenesc. Până și frații de sânge, erau cuprinși de groază. Bărbații se întoarseră muți la locurile lor, numai marele șef râdea mulțumit.

— Așa e bine, frate Antonio! zise el. În astă-seară, vei deveni celebru! Dar destul cu vorbele, fapte, fapte să vedem! Așadar, îți poruncesc frate Antonio, du-te cu ajutoarele în celula misterioasă, și adu-l încoace pe Enric Sanson, Călăul din Paris!

Fratele Antonio se înclină eu supunere. În clipa următoare, el părăsi adunarea, împreună cu ajutoarele sale. Membrii „Pactului de sânge", rămaseră acolo murmurând.

Capitolul 40 APARIȚIA ȚIGĂNCII

În timpul acesta, Enric Sanson rămăsese în închisoare, legat și încătușat. Ceasurile erau lungi. Pentru prima dată în viață, Enric Sanson era descurajat, el se gândea numai la moarte. Nu mai exista pentru el nicio posibilitate de a rămâne în viață, căci acum, căzuse pentru vecie în mâinile fraților de sânge, care îi erau dușmani și care nu se vor lăsa până ce nu-l vor omorî.

Toate astea, le știa bine Călăul, și, din punctul de vedere al fraților, el merita moartea. El jurase să păstreze tăcerea cea mai desăvârșită, deși intra în pact sub un nume fals.

Siguranța că va trebui să moară, era pentru Sanson, cu tot curajul său, ceva groaznic. Oh, era chiar fioros să mori, după o viață atât de frumoasă și fericită! Cât de mult se gândi Enric Sanson în ceasurile lungi și nesuferite din închisoare, la iubita lui, Lili. Abia acum când trebuia să se despartă de dânsa pentru totdeauna, simțea cât de mult o iubește pe tânăra fecioară.

Lili se afla numai la câțiva pași de el. Ea aștepta, fără a ști că logodnicul ei încearcă soarta cea mai amară.

Din când în când, Sanson, ridica vocea, doar îl va auzi ea. Dar în zadar era toată osteneala lui. Prin zidurile groase ale închisorii, nu pătrundea niciun sunet omenesc. Enric Sanson căută să pătrundă întunericul celulei, știind că în peretele învecinat era o ușă secretă. Dacă ar fi putut ajunge acolo, ar fi desigur scăpat. Cel puțin nu mai trebuia să se teamă de urmările „Pactului de sânge".

El cunoștea mecanismul secret, care din nișa comorilor ducea pe scara secretă. Poate că va reuși să pătrundă în salonul de oglinzi. Și dacă s-ar afla iar în fața mesei secrete, apoi nu va mai zăbovi, ci va pune totul în joc apăsând resortul.

Și ce-i păsa lui, dacă tot castelul va sări împreună cu dânsul în aer, ori dacă se va cufunda în prăpastie? Nu era mai bine, să te dai unei astfel de morți, trăgând și pe iubita ta cu tine, decât s-o lași în voia soartei, fără putere de apărare?

Toate gândurile astea, furnicau cu o iuțeală nebună prin creierul prizonierului.

Enric Sanson căută cu disperare să-și rupă lanțurile. El știa toate trucurile înlănțuirii și cunoștea toate modurile cele mai meșteșugite, pentru a le putea desface cu mare ușurință. Dar față de lanțurile întreite și împătrite, cu care era încins trupul său, toate ostenelile rămaseră zadarnice. Degeaba se zvârcolea Sanson.

Fratele Antonio se gândise la toate posibilitățile, el a întocmit cu atâta rafinament încătușarea, încât Călăul nu-și putea mișca niciun membru.

Enric scrâșni de mai multe ori din dinți. O, cât de înjositor și dureros era pentru el, bărbatul cel curajos și mândru, să se știe prins în așa chip! Dacă cel puțin ar fi o pedeapsă cinstită și legală! Dar să se simtă în manile unor răufăcători nelegiuiți, al căror șef era dușmanul lui cel mai neînduplecat, asta era prea mult pentru voința de fier a Călăului din Paris. Și în groaza-i teribilă, se adresă nenorocitul lui Dumnezeu.

El se rugă atotputernicului, ca să facă o minune și să-l scoată din zidurile închisorii. Dar minunea nu se întâmplă.

Timpul trecea cu repeziciune. Enric Sanson zăcea ca și înainte, legat în lanțuri. Se resemnase, singur nu se putea scăpa, și de afară nu-i venea niciun ajutor. Și încetul cu încetul, adormi. Ce vise îl chinuiau. Groaznica supraviețuire de mai târziu, o trăise în vis.

În fața lui stăteau trei făpturi învăluite și mascate, țineau torțe aprinse în mâini. O privire era de ajuns, ca Sanson să recunoască pe travestitul frate Antonio. Cei trei veniră pentru a-l duce pe Enric Sanson în fața adunării.

Simpla apropiere a bărbaților, dovedi lui Sanson că orice speranță de viață, era zadarnică. Acum nu-i mai rămăsese nimic, decât să moară.

În momentul în care mascații dezlegară pe Sanson de lanțuri, el făcu un jurământ sfânt. Bine, trebuia deci să moară. Și vroia să moară ca bărbat puternic și energic. El știa foarte bine că va trebui să piară în chinurile cele mai groaznice. Desigur că frații de sânge, vroiau să-și reverse, acum, cu vârf și îndesat, toată răzbunarea și ura lor. Și de o vor face, de vor rupe din carnea lui cu cleștele lor de fier, apoi niciun vaiet de durere nu se va ivi pe buzele lui. Și la moarte vroia să rămână biruitorul adversarului său!

El poseda destulă putere de voință, pentru a executa hotărârea lui până la ultima suflare!

— Ei, Conte Castello! Se adresă fratele Antonio cu ironie amară către Călău, acum te vom duce la ședința Pactului de sânge! Vei vedea lucruri minunate acolo!

Dar Enric Sanson nu dădu niciun răspuns la această ironie. El simțea că orice împotrivire era zadarnica. În timpul acesta ei îl dezlegară de la perete, dar lanțurile tot mai erau în jurul trupului său. Enric Sanson urmă, deci, pe amândoi tovarășii lui Antonio care îl apucară de braț și-l trăgeau. În spatele prizonierului mergea fratele Antonio cu păzitorii săi. El amenința necontenit pe Călău, cu cele mai amare ironii. Dar Sanson nu le răspundea nimic. El ținea capul în sus cu mândrie și urma cu pași energici pe conducătorii săi. Îndată ajunseră în sala de întrunire a fraților de sânge.

Un murmur înăbușit se auzi în rândurile asistenților, când apăru Sanson legat în lanțuri, dar cu capul sus, mândru.

— Ah, Conte Castello! Ce onoare pentru noi că aveți bunătatea și gentileța de a mai lua parte la ședința de astă seară! îl întâmpină marele șef cu glas răsunător și sarcastic, făcând în același timp o închinăciune ironică înaintea lui Sanson.

Acesta însă îi aruncă o privire fermă.

— Nu fii ironic, cetățene Fouquier! răspunse acesta cu voce puternică. Va veni un ceas, când îți vei mușca mâinile de părere de rău că ai procedat în modul ăsta față de mine! Sus în cer e un Dumnezeu care scoate la lumină toate lucrurile cele mai ascunse! Ei bine! Înaintea scaunului judecătoresc al acestui Dumnezeu Atotputernic și drept, te chem pe

tine nelegiuitule care murdărești cu prezența ta, sfânta chemare a justiției care-ți este încredințată!

Fouquier izbucni în râs.

— Prostule! exclamă el, după ce aruncă o privire pătrunzătoare asupra adunării, spre a vedea ce efect au făcut asupra ei cuvintele Călăului. Prostule! Continuă el, nici nu-l cunosc eu pe omul drept care mă iei tu. Oricum, degeaba invoci toate pretextele astea! Mizerabile, mărturisește drept! Oare numele tău e chiar contele de Castello?

— Ei, Cetățene Fouquier! Mă cunoști tu foarte bine, îl întrerupse cu multă fermitate Enric Sanson. Noi ne întâlnim zilnic. Tu ești procurorul Fouquier-Tinville, și eu nu sunt contele Castello, ci Enric Sanson, Călăul din Paris.

— Prea departe mergi mizerabile, cu îndrăzneala și nerușinarea ta! izbucni Fouquier cu turbare. Dar îți vei lua răsplata meritată.

Și zicând asta se întoarse spre frații „Pactului de sânge".

— Nu-i adevărat oare că mizerabilul ăsta, pe care în ultimul moment l-am sfătuit să nu intre în pactul nostru, a abuzat în mod infam de noi?

— Adevărat este! glăsui răspunsul înfiorător și decisiv al adunării.

— N-ar merita, oare, acest Enric Sanson o moarte înzecită pentru trădarea sa? continuă marele șef. N-a avut el, chiar cutezanța, ca sub masca contelui Castello să primească de la noi mandatul de a executa în numele nostru pe Călăul Sanson, pe care l-am condamnat la moarte în ultima noastră ședință?

— Adevărat este! răsună iar din toată sala.

— Ei bine, strigă atunci Fouquier, întorcându-se amenințător spre Sanson, și luând din mâna unui frate de sânge un baston alb, Enric Sanson, frâng acest baston asupra capului tău. Și spunând asta, frânse bastonul, aruncând bucățile la picioarele lui.

— Blestem! Blestem! răsună din toată sala.

Enric Sanson, nu se sperie de toată ceremonia asta și rămase în picioare ferm, senin și liniștit.

— Blestemele și incantațiile voastre, nu mă înspăimântă! răspunse el cu multă energie. Dacă m-am strecurat printre voi, mărturisesc că aceasta am făcut-o cu scopul de a afla toate planurile voastre infernale. La început mi-a reușit, iar acum că mă aflu în puterea voastră, sunteți liberi să faceți cu mine ce poftiți! Sfâșiați-mi trupul, nu-mi pasă, și-mi bat joc de turbarea voastră, infamilor! Va veni însă o zi, când succesorul meu, vă va tăia capul la toți, începând cu marele vostru șef, pe care îl disprețuiesc cum merită un nemernic!

— Destul! Destul! strigară toți. Să nu ne mai insulte! Marele șef împietrise, turba de furie.

— Da, destul! răcni el. Puneți mâna pe el. Sfâșiați-l, rupeți-l, faceți-l bucăți!

Cele două ajutoare ale lui Antonie, la auzul acestui ordin se repeziră la Sanson și începură a-i rupe hainele, ajutați fiind de Antonio al cărui fanatism atinsese culmea. Rupându-i hainele, observară că poartă pe piept o pavăză de oțel.

— Jos pavăza! urlă Antonio, dar fu întâmpinat de râsul ironic al lui Sanson.

— Jos pavăza! urlă el din nou. Cele două ajutoare ale lui Antonio își dădură toată osteneala, dar în zadar, căci pavăza nu se mișca din loc, nici cât negru sub unghie.

— Nu vă mai osteniți degeaba! răspunse cu o ironie, Sanson. Pavăza e așa de strânsă în jurul trupului meu, încât nu o poate deschide nimeni dacă nu cunoaște mecanismul.

— Dar asta nu te va ajuta mult! scrâșni marele șef care se coborâse de pe tribună pentru a da o mână de ajutor la deschiderea pavăzei. Mizerabile! Strigă el, galben de turbare, chiar dacă nu vom izbuti să rupem pavăza, tot mai rămân destule membre ale tale pe care le vom tortura după plac! Lăsa-ți-i pavăza! Răcni el și sfâșiați restul corpului! Înainte! N-avem vreme de pierdut!!...

Cei trei mizerabili se repeziră la el ca fiarele sălbatice, înhățându-l cu furie. Călăul ridică o supremă rugăciune către cer, recomandându-și sufletul lui Dumnezeu, și se lăsă în voia lor, căci știa că orice împotrivire era zadarnică și cel mult își putea prelungi suferințele.

Fu legat de pat. Antonio întinse mâna spre cleștii care se înroșiseră în foc și scoțând cu un gest de bestialitate infernală unul dintre aceștia, se apropie de Sanson.

Enric nu se putea opri de a se înfiora, când văzu în mâna lui Antonio, oribilul instrument.

— Dumnezeu fie cu mine! murmură el cu o profundă resemnare.

Își aduse aminte că strămunii săi, în eternitatea chemării lor sângeroase, au săvârșit aceleași cruzimi față de mulți nenorociți și-și zise cu o sublimă abnegație că ce i se pregătește acuma, este poate o ispășire pentru toți strămunii săi.

Antonio se apropie acum cu cleștele roșu și căută cu privirea-i bestială, partea din trup cea mai potrivită pentru a servi ca început al torturii, oprindu-se la membrul exterior, din care voi să scoată o fâșie de carne.

Deodată, se întâmplă ceva extraordinar și neașteptat.

Se auziră niște trăsnete înfiorătoare care creșteau din ce în ce mai puternic. Părea că tot castelul se prăbușește până în temelii, și în același timp sala se întunecă, stingându-se toate candelabrele. Frații „Pactului de sânge” săriră în sus, palizi de spaimă, părăsindu-și locurile, marele șef își părăsi fotoliul și cuprins de o frică lașă, se ascunse printre tovarășii săi de nelegiuiri. Aceeași frică nebună îl apucă și pe Antonio care scăpă din mână cleștele roșu, înainte de a fi atins corpul Călăului.

— Dar ce s-a întâmplat? murmurară frații de sânge înspăimântați.

Înainte ca vreunul din ei să fi avut vreme a spune un cuvânt, se întâmplă ceva nou, și mai înfiorător.

Un fum gros, înăbușitor, umplu sala, pereții crăpară și flăcări mari începură a se arăta de pretutindeni. Postamentul pe care se afla fotoliul marelui șef, se clătină și se prăbuși cu un zgomot extraordinar, în același timp apăru o rază roșie de foc, asemănătoare fulgerului.

— Sfârșitul lumii! țipă Fouquier, tremurând. Ah! De ce am călcat în această clădire a diavolului?

Pippin care se afla alături, căzu în genunchi înaintea marelui șef, implorându-l să-i scape.

Flacăra de foc care răsărise din crăpătura zidului, luă proporții din ce în ce mai mari, iar la deschiderea făcută care părea că se ridică din fundul pământului, apăru deodată un grup de persoane.

Înmărmuriți de spaimă, frații de sânge, holbau ochii la spectacolul extraordinar ce li se arăta.

O țigăncușă fermecător de frumoasă în veșminte regale, diamantate ședea pe un fotoliu în formă de tron, ținând în fiecare mână câte un pistol încărcat. Ea ținea armele în mod amenințător, iar la picioarele ei, zăceau înghesuiți într-o grupare pitorească, trei țigani minunat de frumoși, care aveau în mâini niște carabine lungi, de asemenea cu cocoșul ridicat, țintind toți spre membrii „Pactului de sânge", care izbucniră într-un strigăt de spaimă nebună.

— Vai de acela care va îndrăzni să se miște! răsună glasul bine timbrat și sonor al țigăncii. Pe loc va fi mort! Stați nemișcați. Așa, vă poruncesc eu, stăpâna castelului!

— Hotărât că-i prințesa de Barry, șopti Pippin lui Fouquier. Dar cum dracu a nimerit ea aici?

— Dacă-i ea, atunci suntem pierduți, murmură Fouquier.

— Tăcere, tăcere absolută să fie! porunci prințesa, căci într-adevăr, ea era. Încă o dată vă spun că cine face cea mai mică mișcare, îl împușc ca pe un câine!

Prințesa se dădu jos din construcția în formă de corabie în care se afla, ținând pistoalele în ambele mâini și se apropie de Sanson. Apoi luă ambele pistoale în mâna stângă, iar cu cea dreaptă scoase o sticluță, din lichidul căreia atinse lanțurile cu care Sanson era legat de pat. Lanțurile se desfăcură ca prin farmec. Enric sări în sus și se văzu față în față cu frumusețea demonică a prințesei.

— Urmează-mă! îi zise aceasta.

Îl apucă de mână și îl urcă pe corabia ciudată cu care venise. Abia luară loc amândoi, că aceasta dispăru tot atât de neașteptat precum venise.

Trecură vreo două secunde, apoi se închise spărtura, totul reintră în liniște, numai postamentul prezidențial sfărâmat, rămase o dovadă de netăgăduit despre lucrurile extraordinare petrecute. Lămpile se reaprinseră și luminară sala.

Frații de sânge își frecau ochii ca să se convingă dacă n-a fost cumva un vis rău. Era, însă, realitatea cea mai crudă, căci Enric Sanson dispăruse cu totul.

Lucrurile acestea s-au petrecut cu așa o iuțeală, încât nimeni din cei prezenți n-a avut vreme destulă ca să-și revină în simțiri.

Primul care-și recapătă luciditatea, a fost Fouquier.

— Drace! strigă el. Am fost victima unei șarlatanii viclene, să o urmărim, căci nu poate fi departe de aici.

Zadarnică era furia sa și îndemnurile la urmărirea celor dispăruți. Locul pe unde au pierit, era solid, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, iar fraților de sânge, nu le-a rămas multă vreme pentru a medita.

Deodată se auzi un nou tunet înspăimântător de puternic. Toți asistenții tresăriră. Unul se ținea de picior, altul de mână, mai ales negrul Pippin începu să urle ca mușcat de viperă.

O spaimă fără seamăn cuprinse pe toți frații „Pactului de sânge” cu atât mai mult cu cât nu-și puteau explica, ce și cine, dezlănțuie toate acestea.

Era o descărcare electrică formidabilă, proiectată desigur de mâna iscusită a prințesei. În același timp peretele din stângă al sălii începu să tremure și o ceață albă, urmată de o zare de foc pătrunse printre crăpături.

Asistenții își pierdură orice speranță, și urlând de spaimă, alergau care încotro, căutând ieșirea din sală, urmăriți mereu de descărcările electrice.

Capitolul 41 FARMECELE ADELLEI

Adella izbuti să-l scoată pe Sanson din mâinile „Pactului de sânge” dar acum, îi dispăru orice putere de rezistență. El privise curajos orice chin, și ținuse piept ca un erou în fața

morții. Dar conștiința că e scăpat, îl scoase din minți. Era prea mult pentru el de a se ști acum salvat.

Enric Sanson nu știa cum s-a întâmplat. Capul îi căzu în neștire în poala prințesei. Când se trezi, deschise ochii cu mirare. El se uită zăpăcit în jurul său. O lumină roșiatică îl învălui.

„Oare sunt în cer?" șopti Enric Sanson.

El se ridică puțin. Acum de abia observă că era culcat pe perne moi. Se uită în toate părțile. Ce paradis sublim se înfățișa ochilor săi, tot ce a putut compune arta omenească pentru satisfacția ochiului și a simțurilor, era aici desăvârșit. Câtă bogăție trădau tapetele de mătase și cât de frumos erau orânduite!

Privirea încântată a lui Sanson, căzu pe o fântână arteziană care țâșnea ca diamantele. Era un balsam mirositor care se revărsa într-un havuz mic, în care se oglindeau raze magice de lumină. O muzică dulce și ademenitoare răsuna în salonul măreț.

Ea se auzea încet și dulce, încât își putea asculta bătăile inimii mângâind sufletul și scoțându-l din noroaiele ordinare ale vieții, pentru a-l transporta într-o existență depărtată și necunoscută, așa că Enric Sanson adormi iar.

Rămase mult timp întins cu ochii închiși pe divanul moale și ademenitor.

Nu, nu putea să fie adevărat paradisul acela, el izvorâse din gândurile sale rătăcite. Nu fusese el, în mâinile setoșilor de sânge? Parcă tot mai vedea înaintea ochilor săi cleștele înroșit de foc, și mai simțea fierbințeala lui dogoritoare, când fratele Antonio se apropia de trupul său. Vedea cum scăpărau scânteile de la vârful cleștelui și se îndreptau lacome spre carnea lui. Și acum, a scăpat de toate astea, și ce pace domnește în jurul său!!

Enric Sanson, ascultă cu atenție sunetul gingaș al muzicii. I se părea că are aripi și că zboară prin aurora eternității. Așa se simțea poate și peregrinul, care după o lungă călătorie, ajunge în sfârșit la poarta paradisului dorit. Dar îndată se trezi, și privirea lui căzu asupra unei femei încântătoare, de o frumusețe fermecătoare. Era orbit...

O privi mai de aproape, nu se înșelase. El știa că aceea care îngenunchiase lângă dânsul și-l privea cu ochii mari era Adella.

— Adella! exclamă el, cu buzele tremurânde. O amețeală îl cuprinse și închise ochii fără voie. Da, era prințesa, era dușmanca de moarte care îngenunchiase la picioarele sale.

Ea îl scăpase cu vitejie din mâinile acelor setoși de sânge. Și nu era o minune ceea ce făcuse?

Oare femeia aceasta, bună și încântătoare, era într-adevăr aceeași Adella, care se arătase odinioară atât de aspră și neînduplecată față de el?

Enric Sanson deschise iar ochii. El aruncă o privire lungă, nesigură asupra frumoasei femei.

— Adella! exclamă el iară, Adella, dumneata ești? Dumitale îți datorez viața?

Ochii prințesei se luminară. Ea apucă mâna dreaptă a lui Enric și se aplecă așa de aproape de obrazul lui, încât respirația ei caldă îl atinse, și obrazul i se roși ca purpura.

— Enric! zise ea cu vocea-i fermecătoare, vrei să mă respingi din nou, iubitule?

Enric Sanson se retrase zăpăcit. Cunoștea vocea această de sirenă!

— Oh, prințesă! Murmură el.

Dar în zadar căută să evite privirea ochilor ei fermecători, căci se simți din nou prins în lanțurile ei.

— Oh, prințesă! murmură Sanson cu voce sfioasă, câtă recunoștință vă datorez! Dar cum a fost cu putință, cum m-ai scăpat și... și... de ce ai vrut să mă scapi? Nu ești dumneata, dușmanca mea?!

— Enric, de aș fi fost dușmanca ta, te-aș fi scăpat oare, riscând propria-mi viață?

Enric Sanson nu dădu niciun răspuns, el rămase nemișcat, întins pe divan. Vocea blândă, dulce și ademenitoare a prințesei, odinioară atât de aspră și poruncitoare, îl zăpăci și mai mult.

Nu visa acum? Nu era, oare, aceeași zi în care Adella își lua rămas bun de la el, cu gândurile și urările cele mai negre? Acum, să-și fi schimbat ea atât de mult cugetul și purtarea?

Dar nu, nu! Era realitate. Enric Sanson se gândi înfiorându-se, la ceasurile din urmă când se afla în puterea fraților de sânge. Mai simțea și acum, lanțurile care îi strânseseră așa de puternic membrele și tot trupul.

Deodată își aduse aminte că prințesa a fost însoțită, cu ocazia eliberării lui, de câteva persoane, se uită în jurul său, dar nu văzu pe nimeni. Numai prințesa era lângă el.

Uimit de toate cele petrecute, care de care mai misterioase și inexplicabile, îl apucă amețeala. Prințesa, punându-i mâna pe umeri, îl rugă cu glas melodios, dacă nu vrea să se învioreze cu o înghițitură răcoroasă.

Fără a aștepta răspunsul lui, se apropie de o masă încărcată cu toate bunătățile de pe lume, umplu un pahar cu vin, în care fără să observe Sanson, turnă câteva picături dintr-o sticluță.

— Acum ori niciodată, își zise ea. Cu ochii scânteietori de pasiune. Această băutură mi-l va robi cu desăvârșire și voi ieși victorioasă.

Se întoarse spre el cu paharul de vin, îngenunche lângă patul său și începu a-l dezmierda cu mâinile ei albe și moi, îndemnându-l cu vorbe fermecătoare și dulci să bea din vinul oferit.

Ca fermecat, Enric se uită la dânsa, sorbind cu nesaț delicioasele ei cuvinte de amor. Da, acuma, prințesa era personificarea femeii grațioase. Încântătoare! Acuma era blândețea, devotamentul și bunătatea în persoană!

Cu mintea amețită, apropie de buze cupa fermecată și sorbi până la ultima picătură vinul auriu. Ah, ce plăcere dulce și cerească se cobora în sufletul său la fiecare înghițitură! Nu știa că bea o licoare fermecată, și că prințesa poseda o băutură misterioasă, care de secole se afla în stăpânirea familiei sale.

Sticluța stranie, de care am vorbit, conținea un elixir din care numai câteva picături ajungeau pentru a înnebuni pe cineva de dragoste după femeia ce i le dădea. Numărul îndoit al porției era suficient pentru a învălui în noaptea nebuniei pentru totdeauna pe acela care bea dintr-însa.

După ce goli paharul, Enric Sanson fu cuprins de un simțământ de fericire, cum n-a simțit niciodată. Uitase totul și părea că nu trăia decât pentru prezent. Se uita cu admirație mută la formele sculpturale și voluptoase ale prințesei, care personifica ispita și păcatul.

În costumul ei de țigancă, tânără și superbă cum era, plină de viață și pasiune, deștepta în inima sa o dorință violentă de posesiune, un dor nespus de a sorbi sărutări fierbinți, ucigătoare de pe gurița-i plină și de a gusta cu dânsa, supremele plăceri.

Adella, îngenunchiată lângă pat, observă foarte bine creșterea necurmată a acestei pasiuni nesocotite. Se strânse alături de Sanson, buzele lor se apropiară și o sărutare fierbinte, arzătoare, uni aceste două ființe însetate de plăcere.

Ca prin minune, odaia se întunecă deodată, nemaiauzindu-se decât șoapta lină a fântânii arteziane, ale cărei parfumuri dulci și amețitoare umplură aerul. O muzică ceresc de armonioasă se auzi din toate părțile, și... cuprinse de patimă două trupuri tinere, frumoase și înfiorate de plăceri. Se dădeau unul altuia cu tot focul dorinței și al tinereții...

Trecură ceasuri. O tăcere absolută domnea în odaia în care Sanson și Adella gustară cele mai divine plăceri. În cele din urmă, respirația adâncă a lui Enric, trăda că, amețit de licoarea fermecată și de fericirea supremă adusă de pasiune, a adormit. Atunci prințesa se ridică din pat și cu ochii scânteietori de fericire și satisfacție adâncă se uită la el.

— Cât de mult te iubesc, Enric, murmură ea. Cât de mult te ador, frumosul meu iubit, oricât te-ar urî inima mea.

Rămase pe gânduri câteva minute, apoi frământată de pasiune începu iar să murmure cuvinte dulci de dragoste, promițându-și că orice s-ar întâmpla, nu se va mai despărți de el, va fi geniul său protector, dar că nici nu va suporta ca o altă femeie să-i fure inima lui Enric, căci atunci toată iubirea ei va amuți și cu propria ei mână îl va omorî, decât să suporte ca Lili, acea păpușă palidă, să o lipsească de odorul ei.

— O copil ce ești tu, murmură ea, acoperindu-l cu sărutări pasionate, cum ai putea tu oare să mă lași pe mine! În toată lumea asta nemărginită nu mai există o a doua inimă femeiască care să te iubească cu atâta foc și patimă cum te iubesc eu pe tine! Ah, știu prea bine că în pieptul meu se mai frământă și demonul tău. Dar amorul îl va învinge și subjuga. Oh! Enric, Enric. Pe tot ce ți-e mai sfânt jură-mi că-mi vei fi fidel și te asigur că noi amândoi vom avea raiul aici pe pământ.

Și tot dezmierdându-l, apucă o mână a Călăului, care atârna de pe pat, slăbită. Atunci observă la degetul cel mic un inel de aur cu briliante așezate în formă de miozotis (nu mă uita!). O nespusă furie o cuprinse deodată pe prințesă și ochii ei începură a scânteia foc și ură.

Înțelesese numaidecât, că acest inel de pe mâna lui Enric, trebuie să fie un cadou de la Lili. Ceea ce o exaspera, închipuindu-și că acest inel avea, poate, un talisman care-l ținea legat pe Sanson de Lili, se hotărî să i-l scoată binișor din deget, pentru ca astfel să rupă ultimele legături dintre Enric și fata armurierului Miranda.

Adella se și puse pe lucru, dar cu toată precauția ei, operația n-a fost tocmai ușoară, căci Enric începu să se neliniștească în somn și murmură vorbe neînțelese.

Deodată zise cu glas tânguitor:

— Lili! Lili!

Prințesa, la auzul acestui nume, fu cuprinsă de o furie nespusă.

„Cum? Îndrăznește el să o viseze și alături de mine pe proasta aceea? murmură ea tremurând de supărare. Ah! De ce n-am distrus-o pe această nemernică, pentru ca niciodată să nu o mai poată întâlni?”

Și cu o îndoită sforțare, se sili să scoată inelul, ceea ce-i reuși. Un zâmbet de bucurie flutură pe buzele frumoasei femei.

„Ha! Ha! Acuma știu ce să fac! Am să-i dau lui Lili acest inel, și-i voi spune că în seara când Sanson mi-a dat pentru toată viața trupul și sufletul său mi-a dat inelul ca să-l distrug!”

Nu mai putea de bucurie când se gândea cum va rămâne zdrobită Lili la auzul acestor cuvinte. Pe urmă satisfăcută de acest plan crud, scoase sticluța fermecată de sub haină, unde o ținea ascunsă, și uitându-se la Enric își jură că dacă nu va reuși să-l lege pentru totdeauna de dânsa, atunci printr-o îndoită doză, îl va înnebuni pe viață, întunecându-i mințile fără leac.

În cele din urmă adormi și ea lângă Enric, obosită de atâtea emoții tulburătoare. O tăcere adâncă se lasă asupra lor și multă vreme nu se auzi nici cel mai mie zgomot. Amuțise și muzica misterioasă, nici fântâna arteziană nu mai șopotea.

În sfârșit, Enric se trezi din somnul său cel greu, se ridică de pe pat și ca amețit își duse mâna la fruntea care-l durea teribil. Se vedea că nu era conștient de cele întâmplate în ultimele ceasuri. Privirea îi căzu asupra prințesei care dormea lângă dânsul.

Credea că îl înșală ochii și trăsăturile feței sale exprimau o spaimă teribilă. Se uita la prințesa care dormea liniștită cu un aer fericit, și nu putea să-și dea seama ce s-a întâmplat, cum ajunsese să doarmă alături de Adella.

Încetul cu încetul, începu să-și aducă aminte cum prințesa i-a dat să bea niște vin care i-a produs acea dorință de dragoste.

Atunci Sanson sări în sus și o roșeață adâncă îi acoperi obrazul.

— O Lili, Lili, ce ți-am făcut eu ție! Dar Dumnezeu mi-e martor că nu sunt eu de vină și că am fost victima unei curse. Inima mea, însă, a fost și rămâne numai și numai a ta!

Deodată, simți încolțind în inima sa o ură adâncă împotriva femeii voluptoase care l-a adus să facă această greșeală și neputându-și stăpâni oroarea, ridică brațul ca să o zdrobească pe femeia adormită.

Tocmai în acest moment, visătoarea exclamă:

— O Enric! Enric! Iubește-mă și tu, cum te iubesc cu pe tine!

Mâna călăului căzu fără putere... Nu, nu, murmură Sanson, nu-ți pot face nimic rău, femeie seducătoare, deși m-ai ispitit. Nu știa ce să facă. În cele din urmă, privirea i se înseninâ și se hotărî să fugă de aici imediat, și să-i mărturisească totul scumpei sale Lili, care desigur îl va ierta. Așa și făcu. Cu multă precauție se dădu jos din pat și după puțină cugetare găsi o ieșire și plecă.

Peste puțin timp se deșteptă și Adella. Nici dânsa nu-și aduse aminte numaidecât de cele întâmplate înainte cu câteva ore, precum n-a observat nici dispariția lui Enric.

Deodată, însă, băgă de seamă că e singură în pat. Înspăimântată sări în sus și o uimire fără margini se zugrăvi în ochii ei.

— Cum? A dispărut? A îndrăznit el să fugă? murmură ea.

Nu se putea obișnui că fericirea ei s-a sfârșit așa curând, în mod atât de crud și neașteptat. Credea că o înșală ochii. Când zări ușa secretă deschisă, ghici totul. Și atunci, zdrobită de durere și deziluzie, căzu pe canapea și începu să plângă amar.

Un simțământ care o chinuia mai rău decât acel al amorului deziluzionat, era acela al înjosirii. Simțea o rușine nespusă, mândra și frumoasa aristocrată, că plebeul Sanson a putut s-o părăsească pentru o femeie fadă ca Lili, după ce dânsa, într-un moment de supremă beție senzuală, îi dăruise totul, totul...

Atunci, toți demonii urii și ai răzbunării se aprinseră în inima ei, și-și promise a se răzbuna amar pe Sanson, pentru înjosirea ce i-a pricinuit.

„Astăzi te iubesc încă prea mult pentru a te zdrobi, își zicea ea. Dar va veni o zi când iubirea pentru tine se va fi stins în inima mea, și atunci va fi vai de tine, Enric Sanson".

Acum o preocupa altceva.

Lucrul era clar și nu mai încăpea nicio îndoială că Sanson o iubește numai și numai pe Lili. Ei bine, împotriva acestei victorioase Lili, voia să se și răzbune acum, cu toată cruzimea posibilă. Și dacă va afla Enric, se gândea ea, că Lili a fost învinsă de mine, atunci va uita totul și va cădea biruit la picioarele mele.

Zis și făcut, Adella înarmându-se cu toată energia sălbatică de care era capabilă, părăsi odaia apucând pe o altă cale decât cea aleasă de Sanson, pentru a merge la Lili și a o aduce aici, înainte ca Enric să fi putut ajunge până la dânsa.

Capitolul 42 LUCRURILE BUNE VIN PE NEAȘTEPTATE

Pe drăguța Orfelia am lăsat-o, tocmai când căzuse leșinată înaintea oglinzii fermecate. Sfetnicul ei credincios și misterios, îi arătase soarta nenorocită ce i se pregătește fratelui ei, cum e târât în acel loc de întrunire fioros de secret și cum se fac preparative de tortură. Deci, viața lui, era în cea mai groaznică primejdie.

Perkeo, piticul ei, a încercat în fel și chip să o readucă în simțiri pe frumoasa sa stăpână. Văzând, însă, că toate sunt zadarnice, chemă în ajutor pe Brigita, bătrâna portăreasă a casei Călăului, care folosind fel de fel de esențe tari, reuși să o trezească pe sărmana Orfelia.

— O, frate drag! exclamă ea. Cât te-am prevenit eu să fii prudent! Oh, e groaznic!

Cu ochii plini de lacrimi. Orfelia se sculă și se apropie de oglinda vrăjită. Deodată se opri, căci se temea să nu vadă noi grozăvenii despre fratele ei mult iubit, pe care îl știa într-o primejdie atât de înspăimântătoare.

Dânsa nu știa niciodată dacă prorocirile se realizau imediat sau mai târziu.

Ah, dacă bunul și scumpul ei frate a căzut deja jertfă acestor teribile suferințe? Cerul se va milostivi de el și nu-l va lăsa să piară, se gândea ea cu o sublimă încredere în bunătatea Atotputernicului. Deocamdată, trebuia să-l caute.

„O, Enric, de ce ai fost totdeauna atât de discret și nu mi-ai spus încotro te duci și pentru ce?"

Deodată privirea ei se opri asupra lui Perkeo.

— Perkeo, zise ea piticului, tu ești isteț, nu cumva știi tu unde se află fratele meu?

Piticul dădu din cap în mod negativ. Deodată, scoase un țipăt de bucurie și începu să sară într-un picior împrejurul frumoasei sale stăpâne, bătând din palme cu o veselie extraordinară.

— Dar ce ai tu, Perkeo? Ce ți-i? Întrebă Orfelia neliniștită.

— Dacă nu mă înșel, răspunse Perkeo, știu unde se află!

Apoi după ce se mai liniști puțin, povesti Orfeliei, că a observat în mai multe rânduri, cum Călăul vorbea în mod misterios cu primul său ajutor de ghilotină.

— Chiar dăunăzi seara, când fratele dumitale s-a întors târziu acasă, l-am auzit vorbind mai mult timp în șoaptă cu Nicolas. Dânșii nu m-au zărit, așa că am putut prinde câteva cuvinte din convorbirea lor. Ceea ce este însă mai straniu, e că după aceea, fratele dumitale s-a dus jos în pivniță, de unde s-a întors un alt domn cu barbă, cu totul străin, dar în care am recunoscut totuși pe fratele dumitale.

— Ciudat! zise Orfelia. Du-te de-l cheamă pe Nicolas.

— Nu se poate, răspunse Perkeo, căci Nicolas îl înlocuiește pe fratele dumitale și din zi în zi eșafodul vede scene din ce în ce mai neplăcute.

Orfelia se întristă și mai mult că trebuie să aștepte, și așteptarea îi părea eternă.

Nicolas se întoarse peste câteva ore, căci în ziua aceea avu o mulțime de execuții capitale. Imediat ce veni, fu chemat la Orfelia. Intrând în odaia ei, înțelese numaidecât că se petrecuse ceva neobișnuit. La primele ei întrebări, bătrânul Nicolas se codea să spună tot adevărul. Când o văzu, însă, atât de îngrijorată, îi povesti totul în puține cuvinte, adăugând că după părerea sa, Enric se află acum în subteranele palatului Barry.

La auzul acestor îngrozitoare confidențe, Orfelia sări în sus și profund emoționată, exclamă:

— Dumnezeule mare! acuma văd că n-am niciun moment de pierdut și că primejdia e teribilă! Nicolas, nu degeaba sunt eu sora Călăului, te rog să mi-i pui la dispoziție pe toți inferiorii fratelui meu. Trebuie să plecăm repede la palatul blestemat ca să-l scăpăm pe Enric!

— Desigur, răspunse Nicolas adânc mișcat de energia Orfeliei. Să plecăm cu toții!

Până să se adune toți subalternii fratelui ei, ea se îmbrăcă, punându-și o beretă de catifea pe cap și îmbrăcându-și o mantilă largă sub care ascunse câteva arme, precum și câteva sticluțe cu un conținut foarte straniu.

Nicolas veni să anunțe că toți sunt gata de plecare. Înainte, însă, de a părăsi odaia, Orfelia se apropie de oglinda fermecată și ridică mâinile murmurând o rugăciune. Deodată oglinda se acoperi de o ceață sumbră. Într-o clipă, ochii Orfeliei se înseninară.

— Mulțumescu-ți ție Doamne, acuma sunt mai liniștită. Dacă o vrea Dumnezeu, voi revedea pe fratele meu!

Zicând asta părăsi odaia. Ajungând în curte, tânăra fată văzu în fața ei un domn bătrân cu părul alb și o barbă patriarhală. Bătrânul acesta îi era necunoscut, totuși îi făcu o impresie bună.

— Spuneți-mi frumoasă domnișoară, ce-i cu fratele dumitale? întrebă el. Mă scuzați dacă îmi permit să vă întreb, dar veți înțelege curiozitatea mea, căci eu sunt armurierul Miranda!

— Oh, lăudat fie Dumnezeu, domnule Miranda! oare văd bine? Dumneata ești? Ai scăpat din temniță?

— Da, printr-o minune cerească!

Miranda povesti în câteva cuvinte, tot ce se petrecuse cu dânsul, căci Orfelia nu aflase nimic în singurătatea în care se găsea de câteva zile. Biata fată păli la auzul terorilor povestite, dar era vremea de plecare. Cât de mare n-a fost spaima ei, când Miranda își exprimă dorința de a-i însoți în expediția lor periculoasă.

În zadar căută să-l convingă că se expune la un mare pericol, Miranda nu voia să audă de nimic și cerea numai o sabie bună și câteva pistoale.

Văzând că orice sfat e de prisos. Nicolas îi aduse armele dorite, și imediat plecară cu toții, îndreptându-se spre castelul de Barry.

Se întunecase de-a binelea, când Nicolas dădu semnalul de oprire.

— Nu trebuie să ne apropiem prea mult de parcul castelului, zise el, căci dacă nu mă înșel, grupul „Pactului de sânge" a postat o mulțime de santinele prin toate părțile.

— Atunci cum să ajungem la castel? șopti Orfelia. Părerea mea ar fi să ne repezim ca fulgerul asupra santinelelor și să le masacrăm.

Nicolas se împotrivi, zicând:

— Nu, asta ar fi din partea noastră o nebunie! Tot ce putem face, este să ne dăm jos de pe cai în umbra pădurii, să facem un ocol și să pătrundem în castel printr-o portiță ascunsă, pe care o cunosc numai eu!

Așa se și făcu, și după un ocol de vreo oră, se opriră.

— Am ajuns, șopti Nicolas. Stați liniștită, eu mă voi furișa să văd dacă totul e în ordine!

După câteva minute se întoarse și comunică tovarășilor săi, că totul este în ordine.

Și astfel, se furișară toți unul după altul, înăuntrul parcului.

— Deocamdată, zise acuma Nicolas, nu ne putem apropia de castel!

În parc domnea întunericul. Luna se ascundea după norii groși și numai din când în când se ivea pentru o clipă. Înaintară încet până la castel, de care îi mai despărțea numai un tufiș neînsemnat când Nicolas ordonă să se oprească pe loc.

— Lăsați-mă acum pe mine, să înaintez singur!

El dispăru. Toți tăceau cuprinși de neliniște. Miranda se ghemui lângă Orfelia, care de asemenea era foarte îngrijorată. Nicolas se întoarse.

— Deocamdată, zise el, nu putem face nimic! Frații de sânge sunt adunați aici și se vede că astăzi au o ședință neobișnuit de importantă, căci văd postate vreo douăsprezece santinele.

Orfelia se înfioră de o groaznică presimțire și stărui pentru o acțiune promptă, exprimându-și părerea că ședința asta era consacrată fratelui ei.

Nicolas însă făcu un gest negativ, spunând:

— Nu se poate, domnișoară. Planul dumitale e echivalent cu masacrarea noastră inutilă!

Rămaseră deci nemișcați, așteptând momentul propice pentru a interveni.

— Ah! de ar pleca măcar sentinelele, nu mai pot răbda! Exclamă Orfelia. Ah, Doamne, cum aș vrea să-i pot sfărâma pe acești mizerabili!

În timpul acesta, bătu ceasul douăsprezece, iar bravii oameni veniți pentru a-l scăpa pe Enric, nu puteau întreprinde nimic.

Deodată se întâmplă ceva neașteptat.

Un murmur înăbușit se ridică, parcă din fundul pământului, prefăcându-se într-o gălăgie enormă, care amuți însă după câteva minute. Cei ascunși, păndeau într-o tăcere absolută. Dinspre castel se auzi vocea unei santinele.

Nicolas se târî pe burtă, pentru a afla ce s-a întâmplat, și imediat se întoarse, anunțând că după toate probabilitățile, trebuie să se fi întâmplat ceva, căci frați de sânge, sunt cuprinși de o panică extraordinară.

Atunci toți în frunte cu Orfelia, săriră în sus și înaintară, oprindu-se abia înaintea ultimului tufiș. Înaintea ochilor lor se desfășura un spectacol pe cât de straniu pe atât de înfiorător.

Dintr-o pivniță întunecoasă. Ieșeau în fuga mare, împingându-se cu furie, niște oameni mascați.

— Îngrozitor!

— Înfiorător!

— În viața mea n-oi mai călca pe aici...

— Farmece s-au făcut!...

Dar ce se întâmplase? De ce oamenii aceștia mascați în număr de vreo patruzeci, alergau ca nebunii?

Cititorul nostru știe pricina acestei fugi cu totul stranii. Catastrofa din sala de ședință a „Pactului de sânge", avusese loc atunci.

Înspăimântați, frații de sânge fugeau care încotro, iar după dânșii santinelele. După câteva clipe, împrejurimile castelului rămaseră pustii. Patrula militară trecu încet, neavând habar de cele întâmplate.

— Îți pot aduce o veste foarte bună, scumpă domnișoară, spuse Nicolas către Orfelia. Când mă furișam spre castel ca să văd ce s-a întâmplat, am avut norocul să surprind convorbirea dintre doi frați de sânge. Ascultă-mă bine, domnișoară. E vorba de fratele dumitale!

— Oh, Doamne! Și ce știi despre el?

— Vești bune! Frații de sânge au vrut să-l tortureze pe fratele dumitale și se vede că deodată a intervenit o întâmplare extraordinară, iar el a dispărut la momentul decisiv.

— Apoi asta-i ceva groaznic!

— Ba de loc! L-ar fi eliberat oare pe el cineva, dacă nu i-ar fi vrut binele? Să așteptăm deci aici, până ce se vor ivi zorile. Deocamdată nu-i nimic de făcut.

Orfelia tremură dar trebui să cedeze sfaturilor practice ale lui Nicolas. Se culcară prin tufișuri, așteptând cu nerăbdare zorile zilei.

Toți erau frământați de fel și fel de simțăminte, dar nimeni nu îndrăznea să deschidă gura de teamă ca prezența lor să nu fie surprinsă de vreun spion.

Orfelia însă îngenunche, trimițând la cer o fierbinte rugă, implorând mila Mântuitorului, pentru fratele ei mult iubit.

Capitolul 43 RĂZBUNAREA PRINȚESEI

În cele din urmă începu să se ivească zorile și primele raze de lumină veniră să risipească întunericul groaznicei nopți.

Orfelia respiră mai ușor. În sfârșit ea și însoțitorii săi părăsiră tufișurile și se apropiară de pivnița castelului.

Deodată, Orfelia rămase nemișcată, împreunându-și mâinile și ca fermecată își ațintă privirea asupra intrării în pivnița castelului.

— Nu, nu, nu se poate! murmură ea.

De unde nici nu îndrăznea măcar să șoptească numele lui Enric și nu credea că îl va mai vedea vreodată, iată că el stătea înaintea ei, în toată vigoarea și splendoarea frumuseții și tinereții sale, scăldat de razele dimineții ca un zeu sublim. Căci tocmai în același moment, Sanson se pregătea să părăsească castelul prin aceeași ieșire de care s-au servit frații de sânge.

Scăpase de vraja castelului. Și acum rămase nemișcat, întrebându-se dacă ceea ce vedea era vis sau realitate. Oare ființa aceea încântătoare care stătea acolo sus la intrarea pivniței, era într-adevăr iubita sa soră Orfelia? Dar figura aceea cam încovoiată dar viguroasă de lângă Orfelia era într-adevăr Miranda, tatăl scumpei sale iubite Lili?

— Oh! Fericire nemărginită, nu mă omorî, exclamă el.

Mai stătu așa câteva clipe, apoi izbucni într-un strigăt de bucurie și se repezi cu brațele deschise la surioara și credincioșii săi servitori.

Au fost momente de revedere sfinte și incomparabil de frumoase! Adânc mișcat, Enric nu putu scoate nicio vorbă, și tot o strângea în brațe pe sora sa.

Orfelia acoperi cu sărutări fierbinți pe fratele ei și îl sorbea cu privirea.

Miranda, de asemenea era profund emoționat și nu putea rosti un singur cuvânt.

Nu mai departe decât acum trei-patru zile, îl ura pe Sanson pentru minciuna prin care a câștigat inima fiicei sale, și acuma cât de mult s-au schimbat sentimentele sale față de Enric. În momentul acesta simțea foarte bine că Enric Sanson a devenit pentru el un fiu mult iubit. Ah, cât de adânc neliniștit și îngrijorat a fost cu câteva minute înainte, când îl credea în primejdie! Abia acuma, simțea bătrânul cât de mult îl adora pe iubitul fiicei sale.

Adânc mișcați cei doi bărbați își strânseră mâinile.

— Cum, tată Miranda, este ăsta un vis sau chiar realitate? întrebă Enric. Dumneata aici și liber? Ai scăpat din groaznica temniță a Conciergeriei? O, Doamne Dumnezeule, n-am cuvinte de ajuns ca să-ți mulțumesc!

Atunci fruntea bătrânului se încreți cu oarecare asprime.

— Nu aici, nu aici! murmură el, uitându-se împrejur cu multă neliniște, poate să fie vreun sergent pe aici care ne-ar putea zări. Să ne dăm de-o parte pentru a fi la adăpost de orice spion.

Toți îl ascultară și se retraseră afară din parc, oprindu-se tocmai în inima pădurii.

Acolo se trântiră pe jos osteniți de atâta veghe și emoție și își povestiră unul altuia toate cele întâmplate.

Cu fruntea încreștită de griji, Enric ascultă teribila întâmplare ce-i istorisi Miranda.

— Rău, foarte rău! exclamă Enric Sanson, după ce bătrânul termină de povestit. O, voi drepturi sfinte ale libertății, ce mâini mizerabile v-au murdărit!

Și cu ochii scânteietori de furie și totodată de entuziasm, se ridică în picioare:

— Oh, libertatea este ceva sfânt și măreț, întocmai ca soarele care pătrunde lumea dând viață la toate câte există! Sărman popor francez, cât de amar ai oftat tu, timp de veacuri sub jugul unor monarhi despoți, cât de greu te-a lovit tirania nemiloasă a puternicilor nelegiuiți, care în loc să-ți fie părinți îndurători te-au tratat cu biciul ca pe niște sclavi! Și totuși, continuă Sanson cu vocea tremurându-i de emoție, când mă gândesc pe ce mâini a ajuns din nou patria mea nenorocită, când îi văd înaintea ochilor pe puternicii de azi, cât de adâncă este durerea pe care o resimte inima mea, care bate la

unison cu aceea a patriei mele greu încercate. Da, libertatea e ceva sfânt și sublim, este de datoria poporului francez de a se debarasa de lanțurile de robie cu care l-au împovărat în nelegiuirea lor niște tirani nedemni. Dar vai! Vai de acel popor, care stăpân pe libertate nu știe să-și înfrâneze instinctele! Unde oare vei ajunge tu popor nenorocit și mult iubit, prin pasiunea care te orbește atât de mult? Ah, mai bine n-aș fi văzut niciodată aurora libertății, decât să privesc acuma cum primele raze de lumină ale erei noi de libertate care se deschide pentru omenire, iluminează o astfel de sfidare și nesocotire a celor mai sfinte drepturi omenești!

Toți cei de față ascultară cu religiozitate aceste cuvinte calde, iar Miranda lua de mână pe viitorul său ginere stăpânindu-și cu greu lacrimile care îi întunecau ochii.

— Cuvintele tale, Enric, m-au fascinat, crede-mă, zise el îmbrățișând pe tânărul iubit al fiicei sale. Da, ai dreptate, libertatea este ceva scump, zise Miranda, seamănă cu arcul pe care-l pui în mâna unui vânător stângaci. Vai de acel popor care se hrănește cu propriul său arc! Și tare mi-i teamă că va trebui ca poporul francez să mai sufere multe și, mari grozăvii, până ce din haosul și anarhia de acuma se va cristaliza un stat de ordine și de liniște, demn de civilizația europeană! Da, amicii mei, continuă el, teamă mi-e că n-o să mai vedem cu ochii noștri ziua libertății! Am scăpat de acei nenorociți care se numeau regi ai Franței, dar, văd arătându-se în viitorul apropiat al patriei noastre un tiran nemilos, mai neînduplecat decât toți despoții dinainte, care va călca în picioare poporul francez! Adevărat este că-l va duce din victorie în victorie, dar poporul nu se va bucura niciodată din toată inima de victoriile tiranului, căci drepturile pe care le-a cucerit printr-un ocean de sânge, îi vor fi zmulse din nou.

Bătrânul se opri, și cuprinși de o adâncă tristețe, cei doi bărbați se uitau unul în ochii altuia.

Amândoi erau patrioți entuziaști. Amândoi iubeau cu o pasiune adâncă Franța și libertatea poporului și totuși nu-și puteau stăpâni dureroasele lor presimțiri.

Deodată Orfelia se ridică în picioare și atinse cu mâinile umerii celor doi patrioți.

— Mă iertați dacă vă întrerup în sfintele voastre cuvântări. Dar este ceva care ne privește mai de aproape în momentul acesta. Spuneți-mi, unde-i Lili, ce s-a întâmplat cu ea?

La auzul acestei întrebări, parcă un fulger îi trăsnise pe amândoi în același moment și se uitară înspăimântați la Orfelia.

— Lili, scumpă Lili! exclamă Sanson. Trecându-și mâna peste frunte. Doamne! Cum te-am putut uita măcar un moment, adorata mea iubită! Te mai afli în mâna principesei!

Și deodată obrazul călăului se acoperi de o adâncă roșeață, își lăsă privirea în jos pentru a nu se uita în ochii bătrânului și ai sorei sale. Își reaminti de cele petrecute în timpul nopții, dar imediat își îndreptă privirea mândră spre soarele care se ridica falnic pe firmament.

Nu, nu. El nu era vinovat de greșeala făcută! A fost supus unei înrâuriri supraumane. Totuși nimeni nu trebuia să afle de slăbiciunea lui. Dragii lui Lili, numai ei îi va destăinui totul, cu supunere și umilință, implorându-i iertarea.

— Lili, scumpa și nefericita mea copilă! murmură armurierul și întorcându-se spre Enric, îi spuse tânguitor: Salveaz-o pe Lili! Așa cum cerul te-a condus până azi pe calea cea bună, tot astfel trebuie să găsești și acum drumul adevărat. Pentru a o ocroti pe Lili.

Cu o privire pierdută. Enric murmură.

— Dacă nu mă-nșel, cred că știu unde se află Lili. Ah, scumpii mei. Am o dușmancă foarte redutabilă, ea o urăște în același timp și pe Lili!

— Știu! șopti Orfelia, e prințesa de Barry.

— Așa-i, surioara mea! Răspunse Sanson, oricum, niciun dușman nu-i atât de puternic încât să nu poată fi zdrobit. Permiteți-mi deci, să mă întorc la castel. Simt lămurit că o voi regăsi! Voi, însă, scumpii mei. Așteptați-mă aici, pentru ca să vă știu, cel puțin, în apropiere!

Dar Orfelia își strânse în brațe fratele.

— Nu. Nu te las să pleci de lângă mine! O, Enric! Presimt în acest moment o nouă primejdie! Ah! De ce ai pus piciorul în castelul acela?! Enric însă, nu era omul care să revină asupra unei hotărâri, oricât de convingătoare ar fi fost argumentele contrarii. Astfel, el se desfăcu binișor din brațele Orfeliei spunându-i:

— Nu, dragă surioară, oriunde voi merge, să știi că veghează asupra mea ochiul protector al lui Dumnezeu. După ce am trecut, în vremea din urmă, prin atâtea suferințe și grozăvii, nu mă mai tem de nimic! Mai târziu vă voi povesti totul, și atunci veți recunoaște că am scăpat printr-o adevărată minune a cerului. Acum, însă, lăsați-mă să merg căci ar fi o nebunie să vă iau cu mine, fără să fiu convins că nicio primejdie nu vă amenință. Încă odată vă rog. Lăsați-mă să mă duc singur.

— Da, acum sunt sigur că ești un om extraordinar, zise mișcat bătrânul Miranda viitorului său ginere. Numai tu ai dreptul s-o aperi pe Lili. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Enric Sanson luă mâna bătrânului și o sărută cu evlavie.

— Sunt pregătit! zise el. Cerul vină-mi în ajutor! Vă jur în fața lui Dumnezeu că nu voi avea liniște până nu o voi regăsi pe Lili!

O sărută apoi pe sora sa Orfelia, și cu pași hotărâți și repezi se îndreptă spre castel.

Dar nu observă că în momentul când se apropia de salon, la oarecare distanță dispărea într-un tufiș silueta zveltă a unei țigănci...

Era Adella de Barry, care tocmai ieșea pentru a o readuce în castel pe Lili sub pretexte false. Zărindu-l pe călău, ochii ei fură săgetați de un fulger straniu. Acuma, era mai hotărâtă ca oricând s-o ucidă pe Lili!

Enric Sanson se întoarse la castel, fără să presimtă nimic și peste câteva minute dispăru iar în pivniță.

În timpul acesta, prințesa își continuă drumul prin pădure cu o iuțeală nebună. Femeia asta mândră și egoistă se gândea că Sanson, văzând că, cu niciun sacrificiu nu poate s-o aibă pe Lili, își va revărsa toată dragostea asupra ei.

Dar cât de mult se înșela Adella în aceste calcule ale ei! Dânsa nu cunoștea puterea amorului adevărat! Ce i se părea ei că-i amor, era numai produsul unei senzualități, a unei pofte nestăpânite. Ea n-a simțit încă niciodată în inima ei rece și mândră, amorul divin și sincer.

De aceea, unicul simțământ care o însufleția acuma, parcurgând pădurea ca fulgerul, era ura cea mai sălbatică împotriva lui Lili, și un dor de răzbunare nemărginit.

În timpul acesta, Lili continua să doarmă un somn liniștit. Pe când Enric căzuse pradă artificiilor seducătoare ale sirenei Adella, pe ea o încântau în somn, visurile cele mai inocente și virginale.

Visa că mână în mână cu scumpul el Enric, înaintează pe un nemărginit câmp de flori și se îndreptă spre biserică pentru a-și uni viețile pentru eternitate! Acolo îi aștepta înaintea altarului, preotul.

În momentul când braț la braț cu Enric intrau în biserică, orga începu o minunată ovație care ridică inimile spre cer, apoi Lili îngenunche lângă altar alături de iubitul ei, iar preotul, o figură venerabilă și patriarhală le dădu binecuvântarea.

În cele din urmă Lili se deșteptă din acest vis fericit, tocmai în momentul când iubitul ei o săruta duios pe frunte. Nedumerită, se uită în toate părțile și o adâncă și dureroasă părere de rău o cuprinse readucând-o la trista realitate. Dar *Adelon* unde era? Tânăra fată îmbrăcându-se în fugă îl căută prin odaia de alături, dar degeaba, *Adelon* nu era nici acolo, ba ce-i mai curios, ușa era închisă.

Lili nu se gândi mult. Deschise fereastra și coborî jos în curte cu multă precauție. Afară soarele răsărise de mult.

Începu să se plimbe de colo până colo, prin vie, pierdută în admirarea naturii, vorbind cu păsărelele care veneau să ciugulească strugurii și un simțământ de adâncă liniște îi stăpânea inima, când deodată o mână îi atinse umărul.

Speriată, întoarse capul și văzu înaintea sa, o țigancă incomparabil de frumoasă și fermecătoare, în care, după puține clipe recunoscu pe *Adelon*.

„Ah, ce bine-i stă îmbrăcămintea femeiască! Se gândi ea în inocența și nebănuiala ei, neînchipuindu-și că avea înaintea sa o femeie...”

— Cum, te-ai sculat deja? începu prințesa cu o prietenie simulată.

Lili afirmă, și răspunse.

— Dar tu *Adelon,* ce înfățișare ai, acuma? M-ai părăsit pe când dormeam! Și acum te văd îmbrăcat ca pe o fată! Ah, ce bine-ți stă ca femeie!

— Lingușitoare ce ești! răspunse prințesa cu o amabilitate perfect simulată.

— Ah, n-ai idee cum m-am speriat când m-ai atins cu mâna pe umăr, șopti Lili, eram cu totul adâncită în gânduri. Mă uitam la păsările fericite care ciuguleau din struguri, când deodată mă simții atinsă. Mi s-a părut că persecutorii mei m-au descoperit din nou. Te-am văzut pe tine, *Adelon,* geniul meu protector, și imediat mi-a venit inima la loc!

Prințesa avu un zâmbet de o răutate imperceptibilă.

— Hai, vino acum cu mine! îi spuse ea luând-o de mână pe Lili, trebuie să ne întoarcem la castel, aici nu putem sta mult. Cred că te voi conduce direct la iubitul tău. Atunci rolul meu va fi terminat!

Naiva Lili, încrezătoare cum era, a fost gata s-o urmeze numaidecât. Luă brațul pretinsului băiat și se întoarse prin pădure la castel.

Ah, dacă Lili ar fi putut pătrunde în inima falsă a prințesei, de multe dureri și necazuri ar fi scăpat!

Cum ar fi disprețuit-o și ar fi refuzat să meargă alături de dânsa, dacă ar fi știut că această femeie arsă de patimi și dorințe nebune, voia să-i smulgă din inimă tot ce-i era mai sfânt!

Sinceră și nebănuitoare cum era Lili, ea continuă să glumească și să converseze pe drum cu prințesa, și tot vorbind așa ajunseră la castel.

— Și-mi voi revedea eu acum pe dulcele și scumpul meu iubit? șopti Lili. Nu-i așa *Adelon* că tu mă duci la el? Ah. Nu mai pot de dor! Numai tu știi cât de amar am simțit lipsa lui!

Prințesa dădu din cap. Se întoarse la castel pe același gang secret și greu de umblat pe care-l alesese și Sanson.

Adella era hotărâtă ca pe drum să o arunce în prăpastie pe tânăra fată.

Tocmai se apropiaseră de abisul fatal, la care cu o zi înainte auzise prăvălirea unor ape zgomotoase, dar în momentul acela, Adella n-avu curajul necesar. Oricât de stricată era inima ei, totuși nu ajunsese la acel grad de infamie, ca să poată săvârși un asasinat. Se înfiora la gândul de a arunca în abisul ucigător ființa aceasta inocentă și încrezătoare.

Astfel, prințesa lăsă să-i treacă prilejul favorabil.

Abia se depărta de locul fatal, și Adella regreta slăbiciunea ei.

„Proastă ce sunt, cum am putut neglija o ocazie așa admirabilă pentru a mă descotorosi de șarpele ăsta mititel?", murmură ea măsurând-o pe Lili cu ochii săi mișelești și scânteietori de ură.

Când intrară în primul gang secret, în ochii Adellei se aprinse un fulger de veselie diabolică.

— Cum dracu am putut eu uita, își zise ea, că dacă nu vreau să omor cu propria mea mână pe această rivală, o pot chinui în schimb până la moarte prin acea forță misterioasă pe care o adăpostește castelul!

În momentul acesta chipul ei se transfigurase într-atâta de ură, încât pierduse orice asemănare omenească. Ah, dacă ar fi văzut-o acuma biata Lili!

Dar nu, Lili tot încrezătoare era și-și repetă întrebarea:

— Spune-mi dragă *Adellon,* mă duci tu acum la scumpul meu iubit?

Prințesa făcu un semn afirmativ.

— Da, desigur, am ajuns aproape până la el! și zicând asta, arătă cu degetul asupra unui perete de fier al gangului secret prin care trecuseră tocmai acuma, aprinzând în acest timp o mică lămpiță de mână și observând cu multă atenție peretele de alături. Deodată se opri și apăsă asupra unui buton. Peretele se dădu la o parte, producând, un sunet asurzitor.

— Aici oare se află iubitul meu? întrebă Lili, oprindu-se și dânsa. Să intru pe ușa asta?

— Da, da, intră! zise prințesa cu o amabilitate ipocrită, și în același timp o împinse înăuntru pe Lili.

Sărmana fată fu repezită prin spărtura zidului larg deschis care se închise îndată în urma ei.

— Oh Doamne, *Adellon! Adellon!* Ce faci? Răsună glasul nenorocitei.

— Acuma ești pierdută, răspunse prințesa frecându-și mâinile cu o bucurie infernală.

— Adellon! Adellon! Mai răsună din când în când glasul jalnic al bietei fete. Pentru Dumnezeu! Fie-ți milă!

— Se vede că glumești!

— Pentru Dumnezeu, plutesc în aer! Ce-i asta! Ce-i?...

Drept orice răspuns, prințesa izbucni într-un râs diabolic. Și-și continuă drumul prin gangul misterios al castelului. În urma ei se auzea tânguirea nenorocitei Lili, care a fost trădată într-un mod atât de infam.

Capitolul 44 ZIDUL DE FIER AL CASTELULUI

Enric Sanson, intrând în castel, îl găsi pustiu. Nicio mișcare, niciun sunet, părea că vastul castel se transformase într-un cimitir. Desigur, că dintre frații de sânge nu rămase niciunul, căci spaima nopții trecute îi înfiorase pe toți până în măduva spinării. Dar nici Adella nu era de găsit.

Cutreieră rând pe rând toate sălile și gangurile, cu cel mai mare sânge rece, până ce ajunse la templul oglinzilor. Aici se putea convinge mai bine ca oriunde, dacă mai este sau nu cineva în castel. În zadar însă, căci toate oglinzile nu-i arătau decât propriul său chip. Aici el strigă tare numele iubitei sale, repetându-l de numeroase ori. Dar niciun răspuns. Se auzea numai ecoul vocii sale îngrijorate.

O tristețe infinită cuprinse pe Călău și fără voie se așeză pe una din treptele scării care duceau la templul oglinzilor, rămânând pe gânduri.

Enric nici nu bănuia că mecanismul misterios al castelului mai ascundea multe secrete pe care nici Adella nu le cunoștea în întregime. După ce reflectă, se ridică voind să continuie infructuoasele sale investigații. Pentru moment prezența sa în castel nu prezenta niciun pericol.

Patru ochi însă, văd mai mult decât doi, a spus un mare filosof. Bătrânul armurier Miranda era unul din cei mai dibaci mecanici, în felul său. Pe acesta deci, voia să-l ia în ajutor Enric.

Zis și făcut. Pe drumul cel mai scurt ieși din castel.

Bătrânul armurier acceptă cu entuziasm propunerea sa.

Orfelia de asemenea voia să-i însoțească, dar Enric refuză de a-i primi cererea, spunându-i cu duioșie că asta nu-i pentru dânsa, și o îmbrățișă, sărutând-o pe fruntea-i inocentă.

— Te-ai speria, trebuie să străbați gangurile întunecoase și misterioase ale castelului și mai mult ne-ai împiedica în drumul nostru plin de pericole.

Orfelia oftă și trebui să-i dea dreptate. Și astfel după ce-și luă rămas bun de la Enric și Miranda, dorindu-le succes se întoarse cu însoțitorii ei la casa Călăului.

— Desigur că ai și tu ceva arme? întrebă Enric pe Miranda, rămânând singuri.

— Oh, n-ai teamă, mă simt în putere să zdrobesc o lume întreagă! răspunse bătrânul. În inima mea arde o nerăbdare fără seamăn de a-mi vedea pe copila mea, Lili.

Însuflețiți de aceleași speranțe, amândoi se întoarseră la castel, pe drumul știut. Călăul se înfioră fără voie când ajunse în temnița secretă unde zăcuse acum câteva ore, legat în lanțuri.

Miranda ascultă în tăcere descrierile Călăului, care povestea, cum la o vizită făcută înainte pe aici, a găsit cadavrul unui bărbat.

— Hai să mergem înainte, răspunse armurierul, aici e ceva înfiorător.

— Totuși locul acesta oferă o oarecare siguranță! răspunse Enric. Căci dacă cumva un membru al pactului de sânge a mai rămas în castel, atunci pentru a ajunge aici trebuie să se dea jos prin podea, ceea ce nu s-ar putea face fără zgomot, așa că ne-am putea refugia foarte iute, fără nicio primejdie.

Dar oriunde își întorcea privirile bătrânul nu vedea decât lespezi masive.

— Totuși sunt pe aici două ieșiri, zise Enric zâmbind, când observă perplexitatea lui Miranda.

El explică armurierului mecanismul ușii, precum și a gangului misterios care ducea la scară.

Ochii lui se deschiseră și mai mari, când Enric îi destăinui că prin acest zid atât de gros s-ar putea deschide ca prin minune un drum de trecere secret.

— Repede, repede! zise Enric, când lespedele fură deschise. Zidul acesta se închide repede la loc.

Abia ajunseră pe scara secretă, și într-adevăr, zidul se închise în ambele părți cu o iuțeală de necrezut.

Uimirea bătrânului era fără margini.

Enric a stat Câtva timp pe gânduri dacă trebuie sau nu să-l mai inițieze și în secretul ce ascundea firida pe lângă care tocmai treceau. Dar nu era drept să se preocupe acum de aceasta. Nenumăratele tezaure din firidă, nu erau ele nimic, pe lângă gândul arzător care-l însufleția acuma, de a o salva cu orice preț pe Lili.

Cu mâna sigură, Enric încercă să deschidă iarăși intrarea ce ducea spre minunata sală cu templul de oglinzi.

Se pare că Enric a fost atras de conversația cu bătrânul fierar sau a procedat azi cu mai puțină băgare de seamă, astfel că mâna lui apucă un cârlig de fier fals pe care nu-l observase până atunci.

Cu un zgomot ușor, se căscă o deschizătură strâmtă, abia cât ar putea trece un om.

Fără de voie, Enric o luă înainte și privi în jur cu mirare. Știa doar că examinase de jos până sus misterioasa scară, cu o încordare crescută.

Un sentiment de teamă îl cuprinse. Să mai fie într-adevăr și altcineva în castel? Un inamic poate?

Înfricoșarea sa crescu încă și mai mult, când observă că spațiul în care se află era luminat.

Ascunse însă față de bătrân mirarea sa. El examină locul. Era un fel de gang în formă de cerc, care din cauza asta nu putea fi văzut până în capăt. Din timp în timp venea din tavan câte o rază misterioasă de lumină.

Enric Sanson nu mai văzuse așa ceva în toată viața sa. În stânga gangului rotund se afla un divan roșu învechit.

Peretele din dreapta era din fier.

În câteva clipe ei parcurseră tot gangul.

Cu toată atenția lor nu putură descoperi alt loc de ieșire.

Zidul de fier se întindea din capăt în capăt, și de jos în sus, semănând cu o platoșă. Miranda pipăi zidul acesta cu minuțiozitate.

— Acesta este o capodoperă a fierăriei! exclamă el cu o voce emoționată de admirație. Ce artă supraomenească, să făurești o asemenea platoșă dintr-o singură bucată de oțel din cel mai fin.

— E ciudat! zise Enric. Și trebuie să aibă scop ascuns.

— Evident! răspunse bătrânul.

În același moment, el se întrerupse și deveni palid la față.

— Nu știu, mi s-a părut că ar fi răsunat un glas omenesc! șopti el.

Și Enric îngălbenise ca o fantomă.

— Și eu am auzit parcă.

— Sfinte Doamne, iarăși...

Fără să scoată un sunet, își ținură respirația.

Deodată, Enric scoase un strigăt și căzu în genunchi.

Și Miranda își îndoise de înfiorare genunchii. O sudoare rece îi acoperea fruntea. Mâinile lui se agitau cu disperare.

— Enric, Enric! îngână el cu glas sugrumat. Am auzit vocea fiicei mele, scumpa mea Lili chemând ajutor.

— O, e groaznic! suspină Enric. Și el recunoscuse încă de la început glasul ei, dar nu îndrăznise să spună fiorosul adevăr.

Iarăși ascultară. Se auzea clar un geamăt de ajutor către cer.

Bătrânul se ridică și tremurând cuprinse mâna lui Enric.

— E Lili, e scumpul meu copil, da, o știu! Dar acum avem sfânta datorie de a o salva, chiar de va trebui să coste viața noastră.

Era mișcătoare durerea bătrânului tată. Chiar și pietrele s-ar fi înduioșat, cu atât mai mult Călăul.

— Mai întrebi de vreau s-o salvez, părintele meu, dar spune-mi cum, cum Lili e aici în apropierea noastră? Aș vrea mai bine să fie la depărtare și eu să fiu în stare să pătrund până la dânsa, decât aici, aici unde vai, mi-e teamă ca totul să nu fie în zadar.

— Dar spune-mi Enric de ce ar fi imposibil unui părinte de a-și scăpa odorul lui drag?

Ochii lui Enric erau aprinși de durere.

— Pentru că ar trebui să zdrobim acest zid de fier, căci jur că în dosul acestui perete e Lili.

— Sărmana, sărmana Lili. Atâta putu exclama bătrânul în fioroasa lui durere.

Statură o clipă amuțiți. Deodată ochii bătrânului fulgerară.

— Ascultă Enric! în Paris se zice despre mine că în arta fierului și a oțelului, nimic nu-mi este imposibil. Astăzi, pentru copilul meu vreau să-mi pun în joc toată măiestria mea. Trebuie să-mi reușească a găuri aceasta cuirasă. Tocmai pentru că e din cel mai bun oțel, voi reuși s-o pătrund cu un instrument pe care eu l-am inventat.

— Dar în zadar, căci nu avem aici unelte!

— Le voi aduce.

— Dar cugetă la ce pericole te expui.

Ochii bătrânului se luminară.

— Ce pericol poate să mă sperie când e vorba de fiica mea? Voi alerga la Paris. Ei nu au vreme să mă urmărească, sunt ocupați să completeze baia de sânge din temniță.

Amândoi părăsiră gangul. Enric își însemnă cu atenție, locul de deschidere al gangului, apoi scoase cu prudență pe bătrân din castel, după ce îi repetă toate secretele intrărilor, ca să poată reveni și singur.

— Lasă, că voi găsi eu calea, bătrânul are memorie bună.

Ajunși jos își luară rămas bun.

— Mergi cu Dumnezeu tată, zise Enric, și vino înapoi curând. Enric se reîntoarse în castel pe același drum.

Totul era tăcut. Parcurse drumul netulburat. Deschizătura gangului rotund îl aștepta căscată cum o lăsase.

Dar ciudat, abia trecuse dincolo de deschidere, când ceva neașteptat se întâmplă. Lespedea se închise dintr-o singură dată. Enric era prizonier!

Poate avusese dreptate mai înainte, bănuind că în castel locuiește vreun vrăjmaș. Desigur, că acesta nu-i scapă din ochi, pe el și pe Miranda.

De ce zidul s-a închis deodată, acum când el a rămas singur și nu înainte când avea lângă el un tovarăș?

Un suspin adânc ridică pieptul lui Enric. Înfricoșat, el înconjură gangul. Dușmanul invizibil era poate în apropierea lui, și acest castel are atâtea mistere, că poate nu l-ar costa pe dușman decât să apese cu degetul pentru a-l distruge.

Cu atenție, pipăi capătul opus al gangului.

„Să nu fie vreo scăpare pentru mine?”

Zadarnică speranță!

Mai degrabă ar fi putut un mort să scape din mormânt, decât Enric Sanson din acest blestemat castel, care-l întemnița.

„Ce-i de făcut, ce-i de făcut?” De nenumărate ori își repetă nenorocitul aceste vorbe.

După câtăva vreme, însă, Enric deveni mai liniștit. Nu cumva totul a fost o întâmplare? Nu cumva în trecerea sa el antinsese din nebăgare de seamă vreun resort secret care a făcut să se închidă gura de ieșire?

Desigur, așa trebuie să fie! Căci dacă se afla în acest castel vreun inamic atât de puternic, atunci el nu poate fi decât prințesa Adella de Barry.

Dar cum Enric cunoștea caracterul nerăbdător și ambițios al prințesei, el nu putu crede, că ea să fi așteptat atâta vreme în liniște, fără să dea semne de existența ei.

O, cât de puțin cunoștea Enric, falsul, vicleanul caracter al Adellei! Cât de puțin bănuia el, că asemenea unei fiare sălbatice care se bucură de zvârcolirea pradei sale, dușmanca de moarte a lui Lili, și a norocului său, stătea la postul ei de pândă...

— Lili, Lili, murmură Enric cu durere, ai numai răbdare, momentul mântuirii tale, va veni în curând.

El își puse urechea la zidul de fier. Ascultă cu încordare.

O clipă el nu auzi nimic. Glasul lui Lili care părea că răsare din caverne subpământene amuțise. Dar ascultând mai cu atenție, i se păru că iarăși aude plânsul lui Lili.

— O, Lili, Lili! Dea Domnul să nu-mi pierd mințile în răstimpul acesta de penibilă așteptare, murmură Călăul.

Dar nu putea face nimic și așteptând prizonier i se părea puternicului bărbat, mai grozav decât a păși cu fruntea hotărâtă înaintea palidului spectacol al morții.

— Mare Doamne, de ar veni o dată Miranda, murmură Enric Sanson.

Istovit, el se așeză pe divanul întins de-a lungul zidului rotund.

— De-ar veni Miranda mai curând, orice mister s-ar lămuri. Bătrânul e înarmat cu cele mai practice unelte, îi va reuși desigur, chiar dacă nu va mai găsi resortul secret, să deschidă el pe din afară zidul. Odată fiind amândoi, împreună va fi posibil să practice în zid o gaură prin care să ajungă la Lili.

I se părea Călăului, că în momentul reintrării în acest gang misterios, era un aer mult mai răcoros. Acum o toropeală, împăinjenea creierul Călăului.

Chiar și dorința de a se apropia de zidul opus pentru a auzi glasul lui Lili a slăbit, parcă.

Tot mai zăpușitoare, mai caldă, devenea atmosfera locașului. Sanson simțea cum încet încet i se acoperea tot corpul de sudoare. Respira adânc dar în zadar.

Puteau să fie mai multe ore, de când aștepta acolo.

Enric pierduse noțiunea timpului. I se părea multa vreme de la plecarea armurierului.

Tot mai apăsătoare devenea căldura din gang.

„Curios! Ce putea să însemne aceasta?" cugeta Enric. Cu întreaga lui voință, se ridică de pe divan. Mai mult se clătina.

Își îndreptă pasul șovăitor spre zidul de fier, ca să asculte. Dar simțind o mare durere, sări înapoi.

Ce a fost aceasta? Ce senzație dureroasă atinse urechea sa?

Din nou își plecă bietul Călău urechea de zid. Dar iarăși se cutremură de durere.

Zidul de fier se încălzise, se înfierbântase aproape de nesuportat.

Secunde întregi rămase Enric încremenit și nemișcat în genunchi. Deodată un slab dar înfricoșător strigăt i se zmulse de pe buze...

O fioroasă posibilitate i se trezi în mintea lui chinuită. Ce spusese oare bătrânul armurier mai înainte?

E posibil, spunea el, ca zidul să fie în comunicație cu niște ascunzători în formă celulară.

Ce ar fi dacă acest zid de metal ar putea prin vreo putere magică să fie înfierbântat până la înroșire, sau chiar până la topire?

Enric simți că la această presupunere, inima sa amenința să înceteze de a mai bate.

Sudoarea rece, acoperi fruntea lui aspră de călău.

Dacă într-adevăr o forță demonică va avea posibilitatea de a încălzi și înroși zidul de metal? Atunci și atmosfera înconjurătoare ar trebui să devină tot mai caldă și mai arzătoare.

La sfârșit ar domni în gang temperatura dogoritoare a unui cuptor de topitorie, și orice ființă vie va trebui să moară. Da, și mai grozav, crescând temperatura, orice corp omenesc se va usca în jarul de căldură.

Enric Sanson nu mai putea răbda. Această groaznică perspectivă îi răpi mințile. Mai mult bâjbâia decât mergea. Se clătina de-a lungul gangului.

Simți nevoia de a se rezema. Un strigăt de durere îi ieși însă de pe buze. Mâna lui dreaptă, întinsă, căutase un reazem în zidul de fier. Zidul se înfierbântase așa de mult, încât mâna lui Enric se fripse.

În acest moment înțelese el, de ce era așa de cald... Dumnezeule! Ce se va întâmpla!"

„Lili, scumpă Lili. Murmură el, să reușească oare răutatea demonică, să-ți procure o asemenea moarte!?"

Își ridică ochii spre cer.

Nu, atotputernicia cerească, nu va îngădui una ca asta. Dar buzele îi erau uscate. Abia putea rosti ceva.

Plin de deznădejde, ascultă din nou. I se părea că aude un geamăt. Inima îi bătea cu putere.

Se ascunse în colțul extrem al coridorului, lângă o odaie a cărei ușă se crăpase mai înainte.

Apoi se întoarse lângă divan, unde se așeză. Își puse mâinile în cap. Nici nu mai îndrăznea să se uite la zidul de fier.

Presimțea sărmanul ce pericol o amenințase pe Lili.

„Nu, nu se poate să fie adevărat", își zise el, trebuie să fie un vis.

Speriat, Sanson se dădu îndărăt. Uimit de groază căzu pe divan.

Nenorocitul nu mai putea să gândească și răsufla horcăind. Zidul de fier se înfierbânta necontenit.

Capitolul 45 DISPERAREA LUI ENRIC

O detunătură îngrozitoare trezi pe Enric din amorțeala sa. Călăul sări în sus îngrozit și aiurit privi în juru-i. Era de prisos orice ajutor omenesc? Se dărâmau pereții de fier, înfierbântați pentru a îngropa nenorocita jertfă?

Enric Sanson scoase un geamăt sfâșietor de dureros.

— O, Lili, Lili, adorată și scumpă mireasă! murmură el plângând, este imposibil de a te ajuta?

Deodată i se păru că o limbă de foc s-ar arunca din întunericul gangului asupră-i. Fără voie închise ochii ca orbit. În același timp ajunseră la urechile lui niște zgomote ciudate.

Călăul se obișnuise deja cu grozăviile acestui castel. Dar încercarea aceasta nouă, îl umplu de temeri groaznice. Până și curajul său avea limite. Ce putea face un bărbat ca el, față de puterile demonice care își jucau mendrele în castelul de Barry? Enric Sanson respiră îngrijorat.

Dar numai un moment ținu slăbiciunea care voi să-l cuprindă, apoi își reveni în fire.

El își încleșta pumnii cu încăpățânare. O energie de neînduplecat, se zugrăvi pe trăsăturile feței sale. Drept și mândru, căuta să descopere direcția din care țâșnea limba de foc.

Un spectacol pe cât de neașteptat, pe atât de groaznic se înfățișă ochilor săi.

Gangul care conducea odinioară pe lângă zidul de fier, dispăruse. Mai rămăsese numai un loc solid de câteva palme pe care stătea el, apoi o prăpastie îngrozitoare.

Enric Sanson simți cum genunchii începură să-i tremure, nemaifiind în stare a suporta greutatea corpului său.

Un izvor de flăcări, umplea prăpastia care se deschisese între locul pe care stătea Călăul și partea opusă a gangului.

Cum țâșnea și clocotea focul! Nici în adâncimile iadului nu putea fi astfel!

Enric Sanson își apăsă amândouă mâinile pe tâmple.

Sosise într-adevăr sfârșitul lumii, ieșise Satana din mijlocul pământului pentru a-l trage la răspundere?

Enric Sanson își făcu semnul crucii și murmură o rugăciune.

Apoi își ridică privirea curajoasă asupra flăcărilor care creșteau mereu. Enric Sanson, simți cum uimirea îi paraliza din nou membrele.

Ce era dincolo de prăpastia plină de flăcări?

Pe o stradă albă ca zăpada, care însă, era înconjurată de asemenea de flăcări, stătea Adella. Ea era îmbrăcată tot în haine de țigancă.

Lumina flăcărilor cădea asupra staturii ei.

Privind cu mândrie spre Călău, i se părea acestuia că ar avea în fața sa pe fiica infernului, personificată în Adella de Barry. Da, astfel trebuia să fie fiica Satanei din poveste, care este trimisă afară din rai, o dată în fiecare an, pentru a ispiti și a atrage în cursă sufletele omenești.

Unii spun că fiica infernului s-a preschimbat în aur strălucitor. Acesta orbește ochii oamenilor, îi strigă și-i trage jos în focul iadului. Alții însă, cred că fiica infernului apare pe pământ ca o frumusețe răpitoare pentru a cuceri suflete pentru imperiul blestemat al tatălui ei.

În acest moment Enric Sanson ar fi jurat că Adella de Barry era acea fiică a infernului.

— Mă recunoști, Enric Sanson? începu prințesa pe când un râs groaznic îi scăpă de pe buze.

— Fugi, fugi din fața mea! murmură Călăul.

Fără voie, căzu în genunchi și întinse amândouă mâinile spre frumoasa și demonica apariție, ca și când at fi vrut să se apere.

— Ar fi fatal pentru tine dacă aș pleca fără a ne explica mai întâi! răspunse prințesa. Răspunde la întrebarea mea: Pentru ce te-ai furișat ca un hoț de lângă mine? Pentru ce m-ai părăsit? Răspunde-mi Enric Sanson!

Călăul sări în sus. Fruntea i se întunecă. Cum? În acest moment groaznic, cuteza prințesa să-i amintească de acea rătăcire regretată atât de mult?

— Răspunde-mi! Dar gândește-te bine, Enric Sanson, la cele ce vorbești! În mâna mea stă viața și moartea, scăparea și pieirea! Va depinde de tine, dacă vrei să părăsești viu acest castel!

— O, femeie îngrozitoare! murmură Călăul, așadar nu m-am înșelat. Tu ești aceea care o urmărești pe dulcea și nevinovata mea Lili, tu ești cea care ai închis-o în cușca de fier? Nu-ți este teamă de pedeapsa Dumnezeiască, nu-ți este groază de răsplata cerească?

— Răspunde-mi, Enric Sanson! îl întrerupse neînduplecata prințesă.

Ea se ridică și mai mândră. Ochii i se fixară cu o putere dominatoare, asupra Călăului.

— Ți-am dat întreaga mea ființă! urmă mai departe prințesa, mi-am contopit sufletul cu sufletul tău și mi-am legat soarta de destinul tău! Prost și rătăcit ce ești! Crezi tu că o prințesă de Barry se aruncă de pe mal, ca să fie sărutată și nimicită de valuri? Nu, miop și rătăcit ce ești, în momentul în care m-am dat ție, am cumpărat sufletul tău de la tine însuți! Ai căzut în puterea mea cu suflet și trup spre o viață de fericire și plăceri, sau la moarte. Alege, îți spun, alege între viață și moarte, alege între scăpare și pieire!! Acesta este răspunsul pe care-l aștept de la tine!

În acest timp, arătă înspre marea de foc care umplea eu zgomot infernal prăpastia dintre ea și Călău.

— Cuvintele mele nu conțin numai o deșartă amenințare! murmură ea mai departe, este seriozitatea amară și groaznică! O singură apăsare a degetului meu, ajunge pentru ca acest foc care țâșnește la picioarele tale, să crească până în plafon. Într-o groaznică îmbrățișare de foc vei pieri odată cu mine. Și acum răspunde-mi! Vrei să-mi juri cu jurământ sfânt, vrei să-mi promiți a fi și a rămâne al meu până la moarte?

În acest moment, Enric Sanson se ridică în toată mândria lui. Fără frică, întâlni privirea prințesei.

— Nu! zise el cu voce metalică. Vrei viața mea, atunci ia-o! Să ne urcăm în fața tronului judecătorului celui atotputernic! Acolo vei răspunde pentru faptele tale!

— Nu mă înduioșezi prin amenințările tale! răspunse prințesa cu răceală pe când o lucire demonică se văzu în ochii ei. Sufletul meu poate să ajungă în fundul iadului, îmi este indiferent. Râzând cu ironie voi răspunde Atotputernicului! Tu să decizi, în mâna ta stă soarta noastră! Am mers prea departe pentru a putea da înapoi măcar cu un singur pas. Acum răspunde-mi! Viața îți atârnă de acest răspuns: Da sau nu!?

— Nu, nu! răspunse Călăul, lovind în același timp cu piciorul în pământ. Chiar dacă aș avea o mie de vieți și le-aș putea scăpa spunându-ți un singur cuvânt de dezlegare, le-aș da cu plăcere! Femeie nenorocită! I-am jurat lui Lili credință, am promis să fiu și să rămân al ei până la moarte! M-am poticnit și am căzut prin vinovăția ta. Dar Dumnezeu îmi este martor că n-am făcut din propriul meu impuls acel lucru la care tu m-ai împins în noaptea trecută! Acum însă când momentul critic se apropie și când buzele mele trebuie să-ți răspundă, da sau nu, când viața sau moartea depinde de mine, acum îți spun: Mai bine aș cădea în acest foc infernal, mai bine să fiu mort, decât să-ți depun ție jurământ, femeie blestemată și fără inimă care vrei să-mi nimicești fericirea vieții.

— Destul cu asemenea vorbe, strigă prințesa! Ți-ai pronunțat sentința! Atunci du-te, piei în adâncurile iadului!

Ea se întoarse într-o groaznică agitație. Dar Enric Sanson întinse deodată amândouă mâinile spre dânsa.

— Mai rămâi un moment. Înainte de a săvârși faptul îngrozitor. Mă vei ucide pe mine și pe tine, să zicem că numai pe mine. În mâinile tale stă puterea. Dar te rog numai un lucru, cruță pe Lili! Ce ți-a făcut scumpa și gingașa fată, cu ce-i vinovată ea, dacă o iubesc cu atâta foc și pasiune!

Prințesa izbucni într-un hohot de râs.

— Haha, mai întrebi despre aceasta, rătăcitule! strigă ea, pe când o expresie de ură nebună îi sluți fața. Întrebi ce mi-a făcut porumbița cea palidă și slăbuță?! Mii de draci, vrei să-ți bați joc de mine în situația ta? Nu m-ai înjosit de atâtea ori cu cea mai mare rușine care poate fi pentru o femeie de rang, tot din pricina acestei Lili? Nu m-ai respins chiar și acuma după ce ți-am aparținut cu totul? Aiurit și prost ce ești! Mă întrebi ce a comis acea Lili față de mine? Ea a comis cea mai îngrozitoare crimă în persoana mea. Ea mi-a răpit inima pe care mi-am ales-o! Cum, eu mândra prințesă Adella de Barry mă înjosesc atât de mult, voind să fiu servitoarea Călăului, și o mizerabilă calică din popor cutează a-mi răpi din mână coroana învingerii?! Ea cutează a-mi pregăti înjosiri și ironii

în locul izbânzii? O, ea merită de mii de ori moartea!! Ceea ce mă înveselește este tocmai faptul că trebuie să moară și va muri în cele mai îngrozitoare chinuri!!

Izbucni într-un hohot de râs nebun. Enric Sanson se înfioră de groază.

— Ești tu femeie cu o inimă simțitoare în piept? murmură el acoperindu-și fața cu mâinile, sau ești un demon nesimțitor ieșit din adâncimile iadului?

El tăcu un moment mișcat adânc. Apoi ridică din nou mâinile rugătoare.

— Taci, nu mă vei înduioșa! îl întrerupse prințesa, Află mai întâi ce soartă îi pregătesc iubitei tale Lili! Tu vei muri relativ de o moarte ușoară. Flăcările se vor arunca lacome asupra ta, și timp de câteva secunde îți vor nimici corpul. Lili, însă, va fi executată de vie! Da, executată! Auzi tu? Repetă ea, pe când ochii îi căpătară o strălucire demonică. Iubita ta se află în dosul acestui perete de fier încins. Este un spațiu mic înconjurat de fier în mijlocul căruia atârnă o cușcă. În această cușcă de fier se află adorata ta Lili! Ea trebuie să privească, cum fierul se încinge din ce în ce mai mult în juru-i și totuși poate să respire mai departe căci este destul aer curat pentru a-și mai ține viața mizerabilă timp de câteva ore. Până când, friptă de vie își va da sufletul! Ha ha, cât mă voi bucura ascultând țipetele ei! Inima îmi este însetată de a auzi ultimul ei suspin!!

Un țipăt ascuțit fu tot ce putu răspunde călăul. Timp îndelungat stătu nemișcat în genunchi. Gândul că despărțită de dânsul numai printr-un zid de fier, iubita lui Lili, suferea cele mai îngrozitoare chinuri de moarte, îi paraliza creierul. Enric Sanson nu fu în stare să gândească timp de câteva minute. Nu lipsea mult ca în disperarea sa să se arunce în flăcările infernale, numai pentru a pune capăt chinurilor sale sufletești. Dar își ridică din nou mâinile.

— Adella! murmură el, dacă mă iubești așa cum susții, atunci nu-mi tortura inima atât de îngrozitor! Cruță pe Lili! Ai milă de dânsa!!

— Nu! zise prințesa, niciodată! Jură-mi că vei renunța la Lili, atunci viața îți va fi cruțată viața acelei mizerabile însă, este pierdută, căci, cât timp va trăi, ea va fi un veșnic pericol pentru mine! Va muri, aceasta este voința mea.

— Adella! Adella!! strigă Călăul, înecat în hohote de plâns. Nu găsesc cuvinte pentru a te mișca, creierul îmi este atât de gol, pustiit și mort. Nici nu-ți pot spune cum fierbe și se frământă sufletul meu! Fii milostivă! Doamne, Doamne eu... vreau să-ți jur că voi renunța la Lili. Dar lasă-i viața, las-o să trăiască!

— Îți spun încă o dată, viața îți este dăruită printr-un asemenea jurământ. Lili însă, va muri!!

Enric Sanson își apucă cu disperare părul din cap. Apoi privi în jos timp îndelungat nefiind în stare să gândească. Orbirea celei mai îngrozitoare disperări îl cuprinse. Sufletul său nu mai trăia.

Un mormăit zgomotos îl trezi deodată din amorțeală. Enric Sanson cu privirea sticloasă, se uită în juru-i. Nu mai auzi râsul ironic al prințesei, ci văzu numai cum se desfăcu o bucată din peretele de fier.

Un strigăt groaznic, scăpă în același timp de pe buzele sale. Dumnezeule Mare! Prin spărtura peretelui fu în stare să privească dincolo, privirea îi căzu în spațiul înconjurat de pereții de fier, și zări ceva groaznic.

În mijlocul spațiului, atârna de plafon cușca despre care-i vorbise Adella. În această cușcă, se afla Lili. Mai trăia sau era moartă? Enric Sanson nu știa să-și dea răspuns la această întrebare.

Nenorocita fată stătea în genunchi. Capul îi căzuse într-o parte. Nu scotea niciun sunet. În cel mai fericit caz trebuia să fi căzut într-un leșin adânc.

— O, Lili!! strigă Călăul, și ridică cu disperare mâinile spre cer.

Fără a ține seamă de peretele înfierbântat, el vru să treacă prin deschizătură pentru a pătrunde în cușcă, să împartă cu iubita lui chinurile groaznice ale morții.

Dar prințesa trebuie să fi prevăzut intenția Călăului.

Cu o singură apăsare de deget asupra unui buton ea făcu ca deschizătura să se închidă la loc.

Enric Sanson căzu în genunchi și-și acoperi din nou fața cu mâinile. Energicul bărbat începu a plânge în hohote ca un copil. Se isprăvise curajul său. El se zvârcolea pe jos de durere și disperare.

— Prințesă, se adresă încă o dată cu glas aspru către neîndurătoarea tenace, te conjur pe tot ce-ți este sfânt, grație, grație pentru nenorocita Lili! Vreau să mor de moartea cea mai groaznică, satură-te la auzul gemetelor și suspinelor de moarte, vreau să sufăr totul, dar cruță pe Lili, pe scumpa și adorata mea mireasă!

— Iarăși acest cuvânt urât! zise prințesa. Prost ce ești! Lili nu trebuie să fie logodnica ta, tocmai pentru aceasta trebuie și va muri!

— Ei atunci, murmură Călăul ridicându-se din genunchi, atunci vrei să renunț la fericirea vieții mele și la tot ce-mi este, iubit și scump! În fața lui Dumnezeu Atotputernic îți jur, da, vreau să renunț la Lili, până când însăși domnia ta, îmi vei da permisiunea să mă apropii de ea cu iubire!

— Aceasta îmi juri? exclamă prințesa. Tu-mi juri aceasta într-adevăr?

O privire de bucurie sălbatică luci din ochii ei negrii ca noaptea. Enric Sanson ridică în sus mâna dreaptă cu o disperare nebună.

— Pe tot ce-mi este sfânt. Îți jur cu condiția...

— Nicio condiție! îl întrerupse imediat prințesa. Viața este dăruită. Numai în puterea ta stă să-mi ceri iertare pentru ca să poți gusta în viitor fericirea care a început abia de curând pentru tine!

Enric Sanson făcu o mișcare de respingere.

— Dar, urmă mai departe prințesa, pe când surâse cu satisfacție, prin jurământul tău n-ai scăpat-o pe Lili! Ea moare...

— Atunci jurământul nu este valabil! strigă Călăul într-o disperare nebună.

— Nu! exclamă prințesa cu râs ironic, nu, cerul a auzit jurământul tău! De obicei ești un om credincios. Trebuie să știi ce însemnătate are un jurământ!

— Da, negreșit că știu! strigă Călăul cu disperare dar știu că un jurământ nedrept cade asupra aceluia care l-a provocat prin forță!

— Aceasta las-o în grija mea! zise prințesa ridicându-se mândră și ironică, mie nu mi-e frică de nimeni, de nimeni absolut, nici în cer și nici pe pământ!

Enric Sanson se înfiora la auzul acestor cuvinte. I se părea că din marea imensă de flăcări va ieși mâna unui demon pentru a o nimici. Dar nu se întâmplă nimic din toate acestea.

— Lili moare! Lilli moare! Murmură Călăul disperat, zadarnic am jurat, în van mi-a fost renunțarea! O, femeie groaznică și crudă!! Și nu este nicio scăpare, niciun ajutor!

Ca nebun și rătăcit, privi el în jur. Deodată, îi veni în minte descoperirea pe care o făcuse în castel.

Căci el era posesorul comorilor de milioane! Nu-i spusese prințesa atunci când s-a întâlnit cu el pentru prima dată, că numai în interesul acestei comori voia să scape viața tatălui ei? Negreșit că ducele nu știa nimic despre ascunzătoarea comorii, dar în orice caz ar fi putut da o indicație, dar se pierdu și aceasta prin moartea sa.

— Prințesă! spuse Călăul cu un ton moderat, timpul trece și simt prea bine că orice rugăminte nu-și află loc în inima dumitale împietrită.

— Vrei de la mine viața lui Lili? Întrebă prințesa pe când ochii îi sticleau în mod satanic. Ei bine, fie! Nu vreau să fiu neînduplecată. Jură-mi însă cu un jurământ sfânt că vei fi sclavul meu supus toată viața ta, atunci îi va fi dăruită acelei Lili viața!

— Nu, aceasta n-o pot face! murmură el. Aș putea să-ți jur că renunț la Lili, dar niciodată nu-mi voi murdări buzele printr-un jurământ fals pe care-l ceri de la mine.

— Atunci, să moară Lili! strigă prințesa.

— Ascultă-mă! se rugă Călăul. Mi-ai spus odată, că ții foarte mult la milioanele care sunt ascunse aici în castel. Ei hine, eu cunosc locul unde sunt ascunse acele comori imense. O întâmplare a făcut să descopăr ascunzătoarea lor!

Prințesa îl privi neîncrezătoare. Apoi apăru un surâs disprețuitor pe buzele ei.

— Vrei să mă tragi pe sfoară, nu te cred! zise ea.

— Te asigur sub cel mai sacru jurământ că este adevărat!

— Cum? exclamă prințesa, pe când lăcomia josnică îi sluți frumoasa față. Tu cunoști ascunzătoarea acelor comori? Și vrei să mi-o arăți, să mă pui în posesia milioanelor? Jură-mi aceasta!

— Pe atotputernicia lui Dumnezeu îți jur! răspunse Călăul. Cruță viața lui Lili și eu te voi duce chiar în acest moment la locul unde stau îngrămădite comorile care de secole n-au fost cunoscute nici de locuitorii acestui castel.

Prințesa medită timp de câteva minute.

O luptă internă se oglindea pe fața ei. Pe de o parte, era vorba de a dărui viața dușmancei ei de moarte, pe de alta însă, de a se pune în posesia milioanelor imense, acele milioane în posesia cărora, avea s-o dorească și Călăul, care va uita desigur iubirea copilăroasă pentru Lili și se va reîntoarce la picioarele ei ca un sclav umil!

Această gândire. O făcu să se decidă.

— Fie! spuse prințesa, ridicând în sus mâna cu solemnitate. Îți jur pe toți sfinții din cer că o voi elibera pe Lili în acel moment în care îmi vei fi predat comorile strămoșilor mei! Dar grăbește-te!

Se întoarse, părând că desface ceva la un instrument care se afla în perete.

— Lili Miranda mai are timp numai o jumătate de oră zise prințesa rece ca o negustoareasă. Apoi căldura din cușcă va crește la o temperatură care trebuie să nimicească orice ființă omenească. Până atunci ea poate rămâne în viață! Vrei să-mi arăți fără întârziere, locul în care se află comorile? Jură-mi aceasta!

— Ți-am jurat deja! zise Enric Sanson. Dar pentru a-ți arăta comorile, trebuie să fiu eliberat din acest loc groaznic!

Prințesa înclină capul, apoi se întoarse și puse în mișcare o pârghie.

Imediat începu a se repeta zgomotul asurzitor de odinioară. Flăcările se prăbușiră în adâncime, prăpastia se închise la loc și înainte ca Enric Sanson să fi avut timp de a observa cele întâmplate. Prințesa era lângă dânsul. Totodată, spărtura care ducea înspre scara misterioasă se deschise. Când Enric Sanson o văzu pe prințesă stând înaintea sa și surâzând calmă, simți că o furie îngrozitoare îi sfâșia inima.

— Șarpe fals și necredincios! murmură el. Ce ar fi dacă te-aș sugruma cu mâinile mele? N-ai merita, oare, de mii de ori această moarte?

Dar prințesa suportă în liniște privirea sa furioasă.

— Un bărbat de onoare nu ucide o femeie! zise ea. Cu atât mai puțin pe acea femeie pe care, chiar cu mințile amețite, o numise a lui cu totul!

O roșeață de foc acoperi fața călăului. Nu, prințesa putea fi un demon cum nu se poate mai rău, dar el nu-i putea face niciun rău.

— Fie! murmură el. Vino cât mai iute prințesă, să-ți arăt locul! Dar gândește-te că ai jurat să o eliberezi pe Lili. Dacă nu o vei face, atunci jur pe sfânta născătoare de Dumnezeu, poate să cadă sufletul meu în puterea iadului, că te voi sugruma cu propriile mele mâini!!

Prințesa nu dădu niciun răspuns. Ea înclină capul afirmând. Apoi părăsi gangul sinistru împreună cu Sanson. Cu precauție închise spărtura zidului. După cum se vedea, voia să-i răpească lui Sanson orice posibilitate de a o înșela.

Capitolul 46 MILIOANELE SCLIPITOARE

Enric Sanson și prințesa Adella de Barry coborau tăcuți îngusta scară secretă. Prințesa rămase uimită, văzând cum Enric Sanson, ajuns la capătul scării, deschise ușa secretă, care ducea pe lângă nișa din zid, în închisoarea secretă a fraților de sânge.

— Așadar, aici este legătura misterioasă! murmură Adella, cum n-am putut găsi eu singură ușa aceasta? Se spunea că la capătul scării trebuia să se mai afle o ieșire. Dar nici tata și nici eu nu am fost în stare să descoperim mecanismul ușii secrete!

Călăul deschise ușa secretă, apoi deschise și nișa. Imediat după aceasta, înaintea ochilor prințesei apărură milioanele îngropate de sute de ani.

Adella scoase un strigăt de bucurie. Privirea i se încântă la strălucirea giuvaerelor. Lanterna pe care o adusese Călăul și o aprinsese făcu să crească strălucirea briliantelor.

— Ah, aceasta este sublim! murmură prințesa.

Căzuse fără voie în genunchi, mângâind comorile. Toată atenția ei se concentrase mai mult asupra pietrelor de briliante strălucitoare. Prințesa luă un colier de diamante și și-l puse la gât cu cochetărie, apoi un colier de perle, care o înnebunise de plăcere.

— O, acesta este frumos la culme! spuse ea de nenumărate ori. Așadar am ajuns la țintă, mai timpuriu decât speram.

Nu mai știa ce să facă de bucurie. Enric Sanson, însă, suportă cele mai îngrozitoare chinuri. Fiecare moment de întârziere, însemna a prelungi chinurile lui Lili. În cele din urmă, el puse mâna pe umărul prințesei.

— Eu m-am ținut de cuvânt! murmură el rătăcit, acum fii milostivă, ține-ți și dumneata jurământul! Este vorba de viața lui Lili. Să mergem, comorile n-au să dispară!

Dar prințesa nu se putea despărți de comorile ei.

— Nu, nu! exclamă ea, toate acestea îmi aparțin și nu vreau să le las din ochi!

— Nimeni nu ți le ia! Să mergem prințesă! Te poți întoarce aici oricând vei voi să-ți iei comorile! Dar pentru Dumnezeu! Ține-ți cuvântul și scapă înainte de toate pe Lili!

— Nu, nu. Eu nu plec de-aici! Nu mi s-ar putea răpi comorile? N-ai putea tu însuți?...

Ea se întrerupse cu o privire neîncrezătoare asupra Călăului. Enric Sanson dădu din umeri cu dispreț.

— Dacă aș fi vrut să-ți răpesc comorile, aș fi putut s-o fac mai înainte! De trei zile cunosc locul!

— De trei zile?! exclamă prințesa, și nu mi-ai spus nimic atâta timp? Ai stat în noaptea trecută alături de mine și nu mi-ai spus niciun cuvânt despre secretul tău! Nu știai cât de mult doresc să am aceste comori?!

Cât de nedemnă îi apăru în acest moment frumoasa și mândra femeie de lângă dânsul, care dorea cu atâta pasiune diamantele strălucitoare.

— O, prințesă! exclamă el, revino-ți în simțiri înainte de a fi prea târziu! Nu călca în picioare inimile simțitoare! Ora răsplatei va suna și pentru dumneata și în ultimele momente ale vieții, părăsită de Dumnezeu și de oameni, vei dori poate zadarnic pe aceia a căror inimi le-ai călcat în picioare cu atâta viclenie...

Dar cuvintele sale rămaseră fără niciun efect asupra Adellei. Ea privea cu lăcomie sălbatică comorile îngrămădite. Degetele îi alunecară printre grămezile de perle înșirate și printre colierele de diamante.

— Gândul că toate acestea îmi aparțin... o, acest gând, mă înnebunește de fericire! Cât de bogată... și de puternică! Totul îmi pot procura acum, puterea, onoarea, până și iubirea, ha ha! Toate sunt ieftine în schimbul aurului! Am devenit poate cea mai bogată femeie din Franța prin comoara aceasta! O, și vreau să fac să simtă lumea puterea bogăției!! Abia acum voi fi într-adevăr mândra și demna stăpână de Barry!

Aceste cuvinte ieșiră ca în delir de pe buzele ei, arătând Călăului, caracterul ascuns al nenorocitei femei. Enric Sanson apucă cu asprime brațul prințesei.

— Nu mă împinge la exasperare. Știi ce ți-am jurat! Pe Atotputernicul îți spun că dacă va fi prea târziu și Lili va fi moartă, atunci nu mă va reține nicio putere a fermecatului castel și cu propria mână te voi sugruma.

— Da. Da, zise ea fără voie, vin imediat! O, această, blestemată Lili! Totdeauna trebuie să-mi stea în cale și acum să mă deranjeze când trebuie să mă cufund în admirația comorii mele!

— Vino, vino, prințesă! insistă Călăul.

— Nu mă mișc sub niciun chip din loc! exclamă ea, până ce nu-mi vei fi jurat că nimeni nu va face nicio încercare pentru a-mi răpi comorile. Jură-mi și aceasta!

O expresie de nemărginit dispreț se întipări din nou pe fața Călăului.

— Oh, cât de mică ești la suflet, prințesă, exclamă Enric Sanson. Da! Îți jur că nu voi trăda nimănui că am descoperit comorile, niciun om n-o să afle vreodată despre ascunzătoarea lor din gura mea! Dar ține-ți și dumneata jurământul prințesă, este deja timpul s-o faci!

Ea se gândi un moment, apoi își fixă privirea asupra lui Enric Sanson.

— Încă o dată te conjur! zise ea, acum sunt o femeie bogată, mai atrăgătoare încă decât mai înainte! Vrei să fii numai al meu? Vino să fugim într-o țară străină. Acolo te voi face cel mai fericit dintre muritori! Ascultă cuvintele mele! Vrei să fii al meu?

— Nu, prințesă! Chiar dacă mi-ai oferi toate comorile dintre cer și pământ, n-aș merge cu dumneata!

Prințesa râse cu ironie.

— Ei, atunci gândește-te cel puțin la jurământul tău... de a te ține departe de Lili, atâta cât voi vrea eu! Șopti ea.

— Acel jurământ nu este valabil! exclamă Sanson, l-am depus sub o ipoteză falsă, din această cauză nu mă leagă!

— Ai jurat! îl întrerupse prințesa cu răceală, vrei să-l rupi, atunci te privește! Eu mă duc să-mi împlinesc jurământul!

Prințesa se întoarse spre ieșire. Înainte însă, ceru înspăimântatului Sanson, să-i explice mecanismul nișei. Apoi privi cu băgare de seamă cum se închide spărtura zidului.

Adella nu se putu reține de a lua cu sine câteva coliere de perle și diamante.

Un sentiment de respingere cuprinse pe Călău, când văzu cum frumoasa femeie își suflecă rochia formând astfel un sac în care își băgă giuvaierurile prețioase. O, ce contrast era între nevinovata și curata Lili și prințesa aceasta de o frumusețe demonică!

— Nu. Nu! Niciodată nu voi putea alege altfel! Murmură Călăul, niciodată nu voi ține acest jurământ groaznic, care mă desparte de ea, căci ar fi moartea pentru mine! Nu poate fi voința lui Dumnezeu, ca să reușească acestei femei veninoase să despartă pentru vecie două inimi care se iubesc!

Prințesa n-auzise nici un cuvânt din monologul Călăului. Cu repeziciune, păși înaintea lui.

Acum deschise ușa înspre scara din gang și dispăru pe acolo.

Când Enric Sanson vru să intre în acel gang nu mai putu să vadă nici urma prințesei, doar un miros de foc și pucioasă umplu spațiul.

Se auzi o detunătură asurzitoare. Enric Sanson simți deodată cum parchetul începe a se mișca sub picioarele sale. Cu mare iuțeală alunecă într-o adâncime îngrozitoare. Apoi i se păru că ar fi apucat de o putere nevăzută și împins spre un gang lateral.

Toate acestea se întâmplară în interval de câteva secunde. Abia avu timp să respire, când observă că se află pe câmp liber, afară din castel. Avu timp să observe cum spărtura zidului înnegrit de vreme, se închise la loc.

Aiurit, privi în jur. Unde se afla oare? Era partea dosnică a castelului.

Nimic nu se mișca în juru-i. Deja începu a se înnopta. Unde era Lili? O spaima nebună cuprinse pe Călău. Printr-un nou mecanism iscusit îl depărtase prințesa din castel.

Întocmai ca de o furtună, fu aruncat de puterile misterioase.

Dar unde se afla Lili?

— Lili! Lili! Strigă Călăul cu voce îngrijorată.

Dar nu se auzea niciun răspuns. Enric Sanson își lovi fruntea cu disperare.

Cum! Își zise el, să mă aflu oare acum, mai departe ca niciodată de iubita mea Lili, să mă fi înșelat oare acea femeie demonică, să-și fi călcat ea jurământul? I-am descoperit în zadar misterul comorii și Lili trebuie să moară cu toate acestea sub cele mai îngrozitoare dureri, după voința acelei femei.?!

Enric Sanson mergea înainte fără țintă și-și frângea mâinile. Deodată se opri locului ca înlemnit.

Un tremur convulsiv trecu prin membrele sale și un strigăt de bucurie îi scăpă de pe buze.

— O, Lili! Lili!

Ce văzură ochii săi?

Da, părea că se întâmplase o minune, tânăra fată ședea leșinată, culcată pe iarba verde.

Enric Sanson căzu în genunchi alături de gingașa fată. Cu drag își trecu mâna peste fața și părul tinerei fete. Nu mai rămânea nicio îndoială. Lili îi fu redată neatinsă.

Ea respira ușor, părea a fi cufundată într-un somn adânc. În acest moment, o bucurie nemărginită cuprinse inima Călăului.

— Lili! Lili! Exclamă el încă o dată.

În acest moment nu-i mai păsa de jurământul făcut prințesei. El se aplecă asupra tinerei fete și o acoperi cu sărutări înfocate.

— O, dulcea mea mireasă, trezește-te! murmură el.

Dar dură mult până când reuși s-o trezească. În cele din urmă, Lili deschise ochii.

— Unde sunt? șopti ea cu voce slabă, unde este îngrozitorul foc care amenință să-mi nimicească membrele? O, cerule am suportat toate încercările, mi s-au deschis porțile spre fericirea eternă?

Ea se întrerupse. Privirea-i căzu asupra lui Enric Sanson.

— Enric, iubitul meu, tu ești? suspină tânăra fată. Dumnezeul meu, cum ai ajuns aici?

Enric Sanson își încolăci brațele cu putere în jurul gâtului ei.

Lili scoase un strigăt de bucurie. O, negreșit că sunt în imperiul ceresc. O, Enric, rămâi la mine, nimic pământesc nu ne mai poate despărți!

Enric Sanson nu putu răspunde nimic din cauza emoției care-l stăpânea. El o strângea cu foc pe Lili în brațele sale. Astfel, nu putu observa cum la o mică distanță de dânsul, se furișa statura frumoasei prințese.

Adella părăsise de asemenea castelul. Privirea îi căzu asupra lui Enric Sanson și a iubitei sale mirese. Un surâs demonic înconjură buzele ei.

Enric Sanson era atât de mult cufundat în admirația iubitei, încât uită de toată lumea.

— Dar cum am ajuns aici? murmură în fine Lili după o prelungă tăcere. Doar am fost închisă în groaznica cușcă, fierbințeala îngrozitoare mă ducea în apropierea morții! Deodată însă, am fost împinsă și aruncată pe această câmpie!

Ea se întoarse. Un fior trecu prin corpul delicat, când zări zidurile castelului.

— O, să fugim de aici iubitule! șopti ea cu buzele tremurânde, era prea oribil, părea îngrozitor! Adelon m-a trădat!...

— Adelon! Cine este Adelon? Zise Călăul. Dar nu este aici locul de a pune întrebări! Vino iubito, să fugim!

El o ridică pe Lili de jos și o duse cu ușurință în brațele sale, depărtându-se de castel. Abia după ce părăsiră parcul și se cufundară în desișul pădurii, se opriră.

Acum începură întrebările și povestirile. Aveau de istorisit atât de multe și totuși abia scoteau câte un cuvânt. Era un suspin de amor, asemănător cântecului privighetorii.

În acest moment de fericire, Enric Sanson nu putu să-i dezvăluie iubitei totul.

Păcatul care-l purta în inimă părea prea monstruos pentru a putea cuteza să se destăinuie acum.

Orb și neghiob ce era! Câte ceasuri de noi suferințe amare nu ar fi cruțat, dacă și-ar fi descoperit inima toată față de iubita sa!

Se făcuse deja noapte, când Enric Sanson își aduse aminte de armurierul Miranda.

Mare Dumnezeule! Cum a putut uita el acest lucru, în orice caz, bătrânul Miranda trebuie să se fi întors de mult la castel.

Pe cât putu, cu băgare de seamă, spuse iubitei sale că tatăl ei fugise din închisoarea Conciergeriei. Dar abia auzise Lili un singur cuvânt din gura lui Sanson, despre tatăl ei, că și sări în sus.

— O, Enric, tatăl meu este liber! și asta mi-o spui abia acum? Vino, să alergăm cât mai iute spre dânsul.

— Da. Ai dreptate iubito! Dar ai tu putere să mergi de aici până la Paris?

— La brațul tău simt în mine puteri uriașe! Vino să nu pierdem niciun moment! Să mergem la Paris spre locuința tatălui meu!

La braț porniră ei înainte. În curând dispăru sinistrul castel de Barry dinaintea ochilor lor.

Dar ah, nu era favorabilă steaua care-i ducea înspre locuința armurierului. În pragul casei în care Lili își petrecuse o copilărie pașnică, îi așteptau noi pericole.

Capitolul 47 ÎNTOARCEREA ARMURIERULUI

Cu toată vârsta înaintată, armurierul alergă cât putu de iute prin gangul subteran care mărginea parcul castelului de Barry. Nederenjat de nimeni ajunse afară.

— O, Dumnezeule Atotputernic, fii milostiv murmură el, îndreaptă și-mi apără pașii să mă întorc aici neatins de nimeni, să pot aduce ajutor scumpului și nefericitului meu copil! Ce se va întâmpla apoi, las în voia ta părintească! Sunt deja în fața tronului tău! Dacă vrei să-mi închizi ochii pentru vecie, fie după voia ta! Dar te rog din inimă, lasă-mă să trăiesc până ce o voi vedea pe Lili scăpată din îngrozitorul pericol!

Aceste cuvinte dădură puteri noi credinciosului bărbat. Armurierul se sperie când se văzu în apropierea Parisului. Împușcăturile și sunetele de clopot ajunseră până la urechile sale.

Pe străzile Parisului trebuia să fie o adevărată baie de sânge. Încontinuu se auzeau pocniturile puștilor și răsunau bubuiturile tunurilor. Cerul se roșise în mai multe locuri.

O furie nemărginită, contractă trăsăturile feței armurierului, când se gândi că o bandă fără de lege luase cu forța stăpânirea acestui frumos oraș.

Miranda apucă pe un drum încrucișat de țară. Acesta era mai îndepărtat, dar el hotărâse să ocolească străzile principale și apoi să intre în casa sa printr-o portiță dosnică. Atunci, cineva l-ar fi putut observa cu greu.

Zis și făcut.

Străzile pe care le cutreieră bătrânul armurier Miranda, erau aproape goale. El întâlni câte o singură persoană care alerga cu frică. Criminalii însă, care își jucau mendrele în centrul orașului, nu se arătau prin străzile laterale unde n-ar fi putut să-și astâmpere setea lor de sânge.

Oricât de precaut era Miranda în alegerea drumului său, nu putu evita totuși centrul orașului, căci casa armurierului se afla în partea cea mai frecventată a orașului.

Aici era un tablou groaznic. Cadavre sângerânde stăteau întinse pe pavajul străzilor. Coloane întregi de bărbați amețiți de băutură cutreierau străzile. Speriate și îngrozite, mai multe femei căutau să se ascundă în dosul unor case.

Alte femei, însă, gătite în mod ciudat cu flori roșii în păr, uitară de orice rușine, la braț cu bărbații îmbătați de băutură și crime, cutreierau fredonând cântece frivole.

Cu nemulțumire și dispreț întoarse bătrânul Miranda capul, pe când o roșeață îi acoperi fața. Abia se putu reține să tacă față de faptele groaznice care se petreceau sub ochii săi.

Din fericire pentru dânsul, nu-l băgă nimeni în seamă, mai ales că îmbrăcămintea îi era zdrențuită. Altfel ar fi fost rău pentru bătrânul Miranda. Viața unui om nu juca niciun rol pe acea vreme în Paris.

Bătrânul armurier privi înfiorându-se, cum hoardele de bețivi străpunseră cu sulițele niște trecători nevinovați, care nu voiră să se asocieze cu dânșii și să intoneze cântecele lor. Mizerabilii lăsară jos cadavrele mutilate pentru a săvârși noi nelegiuri.

„O, cauză a dreptății. Încotro ai dispărut? murmură Miranda. Doamne Dumnezeule! Este într-adevăr voința ta, ca cele mai sfinte drepturi ale poporului dornic de libertate, să fie călcate în picioare și târâte în noroi de către asemenea mizerabili?”

Cuprins de temeri groaznice, nefiind sigur niciun moment de viață, bătrânul ajunse, în fine, pe o stradă care ducea spre partea dosnică a locuinței sale. Miranda se opri cu precauție în colțul străzii, dar nu auzi niciun zgomot.

În curând, ajunse la portița care ducea în grădina sa. Armurierul apăsă clanța. Portița era încuiată.

Bătrânul stătu câteva minute nemișcat și speriat. La așa ceva nu se așteptase. Dar imediat se liniști. Băgă mâna în buzunar și scoase legătura de chei pe care obișnuia s-o poarte la el.

Miranda intră în grădină închizând portița în urma sa.

— O, cât de plăcut este aici! își zise bătrânul, uitându-se la grădina îngrijită.

Aici domnea pacea și liniștea desăvârșită.

Armurierul merse încet înainte. Oricât de mult se uită în jur nu fu în stare să descopere nimic suspect. Nu, niciun străin nu se afla în casa sa, despre asta era sigur.

Da, aceeași pace sfântă care domnise întotdeauna în această casă, domnea și acum.

În acest moment, bătrânul fu cuprins de o duioșie nemărginită. El nu se mai putu ține pe picioare. Genunchii începură să-i tremure și se lăsă cu greu pe o bancă din grădină. Apoi își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă încet, învins de durere.

O, Dumnezeule, cât de fericit fusese el aici! În această modestă și tăcută casă trăise și muncise, aici stătuse credincioasa lui soție și fiica lui adorată.

„O, Dumnezeul meu, greu mă pedepsești! Murmură el, încercarea pe care mi-o trimiți este peste puterile mele!"

El se ridică suspinând.

„Lili, Lili! exclamă el. Cum am putut uita de tine un singur moment! Tu te afli într-un pericol îngrozitor!"

Învins de durere întinse încă o dată mâinile spre grădină.

— Trebuie să mă despart iar de tine locaș iubit, cine știe de mă voi mai întoarce viu la tine! O, voi iubiții mei prieteni care mă priviți la fiecare pas, rămâneți cu bine! Voi florilor care v-am semănat, voi arbori pe care v-am sădit de mici, rămâneți cu bine! Și Dumnezeu îmi este martor că nu știu de ce mi s-a întristat inima deodată!

Sunt momente în viața omenească, în care inima este în stare să presimtă cele ce se vor întâmpla.

Armurierul merse înainte cu pași înceți. Părăsi grădina. Pentru a ajunge în atelier trebui să treacă prin anticameră. Sus, la etajul întâi, se afla atelierul privat al maestrului. Acolo își păstra cele mai prețioase instrumente.

„Mulțumesc lui Dumnezeu! Se gândi armurierul pe când intră în coridor, și aici sunt toate în liniște! Furtunile revoluției care zguduie întreg Parisul, pare a fi trecut peste acoperișul casei mele fără s-o fi atins."

Cu aceste gânduri, bătrânul urcă scara.

Deodată, pe când vru să deschidă ușa care ducea în atelier, el tresări speriat. Auzise sunetul unor voci.

Înainte ca armurierul să fi putut face vreo mișcare, ușa fu smucită pe dinăuntru. Fața bestială a lui Pippin, beat până la nebunie, se ivi în crăpătura ușii.

Câțiva tovarăși ai lui, de asemenea beți, se arătară pe la spatele acestuia.

Timp de un moment domni o tăcere apăsătoare. Bătrânul simți cum inima-i bătea cu putere. Țiganul Pippin, însă, se ostenea să recunoască, în starea în care se afla, pe acela din fața sa.

— Hei, ce vrea bătrânul aci? strigă el cu vocea-i stridentă.

Imediat după aceasta, Pippin îl recunoscu pe armurier.

— Ura! acesta este armurierul, bătrânul care ne-a scăpat ieri! Strigă el.

Cu o furie sălbatică se aruncă asupra bătrânului. Acesta însă îl respinse cu putere.

— Afară, voi mizerabililor, afară din casa mea! strigă el cu fața aprinsă de furie. Nu murdăriți această casă curată și cinstită prin prezența voastră!

Dar îndrăznețul Miranda nu se gândea că aceste cuvinte însemnau a turna ulei pe foc.

— La ce ne înjură bătrânul ăsta?

— Săriți pe el, camarazilor, apucați-l!

Astfel se auzea răsunând. Țiganul Pippin făcea spume de furie. Lovitura puternică a armurierului îl trânti la pământ.

Pippin se ridică cu greu. Un strigăt sălbatic scăpă de pe buzele sale. Sări în sus și cu agerimea unei pisici cuprinse gâtul bătrânului Miranda. Armurierul se opunea din toate puterile, dar în zadar, negrul Pippin îl ținea strâns ca în niște clești de fier.

— Săriți pe el! Loviți-l, camarazilor! Strigă mizerabilul cu o voce răsunătoare.

Dar nici nu mai era nevoie de încurajările sale. Toți vagabonzii erau bine înarmați. Aprovizionarea cu armele lui Miranda le servise ca o pradă bună. Acum ei se aruncară asupra nefericitului bătrân. Timp de o secundă corpul nefericitului Miranda fu străpuns de douăzeci de stilete. Armurierul căzu în genunchi horcăind. Atacul era atât de neașteptat și mișelesc, încât bătrânul nici n-avu timp să se apere.

Dar căderea armurierului, aprinse și mai mult buna dispoziție a mizerabililor.

— Ce vă spuneam eu camarazilor? strigă negrul Pippin, jucând în jurul corpului întins al lui Miranda. Ziceam că bătrânul se va întoarce acasă, este prea zgârcit pentru a nu o face! Să ne ascundem pentru o zi sau două în casă și atunci ne va cădea în palme! Ho ho! Am avut dreptate? Aici zace!... Acum, înainte camarazilor! Se adresă el, tovarășilor săi de crime. Ne-am umplut deja buzunarele, aici nu mai avem ce căuta!

Ei râdeau, și cu repeziciune trecură peste corpul lui Miranda. Niciunul din ei nu aruncă măcar o singură privire asupra nenorocitului care se zvârcolea în dureri de moarte.

Pe scara din coridor zăcea bătrânul Miranda, într-un lac de sânge, pe când pacea și liniștea adâncă domnea iar.

Capitolul 48 BALSAMUL ORFELIEI

Fericiți și neatinși de nimeni, Enric Sanson și Lili părăsiră parcul castelului de Barry. Călăul, înconjurase cu mâna dreaptă talia zveltă a iubitei și cu drag, ținea capul lui Lili rezemat de pieptul său.

Sentimentul său de fericire, nu mai avea margini, căci, se întâmplase imposibilul. Lili scăpase în ultimul moment, de urmăririle răutăcioasei prințese. Pe de altă parte, însă, Enric se gândea cu groază la convorbirea pe care o avusese cu Adella. Jurământul pe care-l depuse prințesei, îi ardea ca un foc pe buze.

— Dumnezeule sfinte, ce să fac acum?

Se decise să se spovedească imediat unui duhovnic, dar aceasta era mai greu decât își închipuise Enric Sanson.

Pe atunci serviciul religios creștin nu era admis în Franța.

Cititorii noștri au văzut în unul din capitolele trecute, cât de furios proceda mulțimea fanatică împotriva preoților.

Mai bine de șaptezeci de preoți roșiseră cu sângele lor pavajul din apropierea închisorii Conciergeriei.

Și dacă le era imposibil celor pioși de a găsi vreun preot, cum putea spera Enric Sanson, Călăul din Paris de a se putea destăinui unui apostol bisericesc? Nu se dădea înapoi, oare, orice preot, cu groază? El era instrumentul mut și fără voință în mâinile puternicilor zilei. Și de unde putea ști vreunul din acești preoți urmăriți, ca Enric Sanson cu toate că era Călăul Parisului, avea totuși o inimă simțitoare?

Dar și alte dureri chinuiau inima lui Sanson. Ce-i vor aduce următoarele zile? Lili era scăpată, dar cei de la putere triumfau, iar Lili se temea de dânșii.

Numai cu groază se putea gândi Sanson, la revederea cu Fouquier, cu toate că acest mizerabil nu-i putea imputa nimic în public. Dar după ce prințesa îl scăpase de la atacul fraților de sânge, nu trebuia să se teamă dânsul că mizerabilii își vor repeta încercarea de crimă față de persoana sa? Atunci, ce va deveni Lili? Atâtea întrebări chinuiau sufletul lui Sanson!

Totuși, nu în zadar avea Sanson credință și încredere în Dumnezeu. Astfel își ridică privirea sus la stele care începură să apară rând pe rând pe bolta cerească.

Lili, însă, pășea liniștită alături de iubitul ei. I se părea gingașei fete, că a scăpat din focul iadului și acum se afla în fața porților paradisului.

În cele din urmă ajunseră în oraș, pe aceeași cale pe care ajunsese și armurierul Miranda.

În curând ajunseră și ei la casa armurierului.

Enric și însoțitoarea sa porniră pe aleile din grădină. Și asupra lor, grădina făcu o impresie pașnică. Atât Lili cât și Enric nu presimțeau, că numai la câțiva pași îi aștepta o mare nenorocire.

Este un mare noroc, că providența a făcut ca omul să nu prevadă loviturile soartei.

De repetate ori, Lili rostise numele tatălui ei. Dar zadarnic, nu primi niciun răspuns. Unde se afla armurierul?

Enric Sanson o consolă cu vorbe dulci pe iubita sa.

Înaintară mai departe în coridorul casei. Enric Sanson aprinse felinarul său de buzunar. Acesta, își aruncă razele prin întunericul coridorului. Fără a presimți ceva, cei doi amorezi, urcară puținele scări. Deodată, Lili se opri locului.

— Dumnezeul meu, ce-a fost aceasta? murmură fata, îngrijorată ascultă. De asemenea și Enric Sanson se opri uimit. Și el ascultă. Li se păru că aud un geamăt slab și dureros.

În acel moment geamătul se repetă.

— Mare Dumnezeule, n-a fost acesta glasul tatălui meu? exclamă ea.

— Nu, nu, desigur că nu! Nu este nimic! O liniști Călăul.

Dar în același moment, ei se opriră cuprinși de groază. Lumina felinarului căzu asupra unui obiect întunecos, care se afla întins pe jos. Enric Sanson, văzu un lac de sânge ce înconjura corpul întins, nemișcat al armurierului.

— Pentru Dumnezeu, tatăl meu! Nu mai e nicio îndoială, este ucis! Strigă nenorocita.

Ea se smuci de lângă Enric. În zadar căută acesta s-o rețină. Tânăra fată căzu lângă corpul armurierului.

Acesta era cu fața în sus, după cum îl trântiră criminalii ucigași. Dar în corpul său părea a mai fi rămas o scânteie de viață. Din când în când, suspina dureros.

— O, tată, iubite tată! strigă Lili de repetate ori, ce groaznică revedere trebuie să serbăm!

Dar muribundul n-o mai auzea. Numai după un ușor tremur al buzelor se putea ști că viața nu-l părăsise cu totul pe armurier.

— O, mizerabilii! murmură el cu glas uscat abia inteligibil, era negrul Pippin, l-am văzut! Mizerabilul!... El m-a străpuns mai întâi, și apoi... O, cum mă doare! Cum mă arde! Apă! Apă!...

Lili, pe cât putu de iute alergă în curte. De acolo, aduse apă și udă buzele armurierului. Bătrânul sorbi cu lăcomie apă, însă fără a deschide ochii.

— Mulțumesc... Mulțumesc! murmură el cu glas stins.

— Moare! O, Dumnezeul meu, moare! Strigă Lili plângând.

Tânăra fată îl implora pe iubitu-i logodnic.

— Enric, ajută-mă! jelea nenorocita. Bandajează-i groaznica rană de la inimă, oprește sângele! Eu n-am pe nimeni afară de tata! Scapă-l pe bătrânul și mult iubitul meu tată!

— Negreșit că voi face tot ce-mi stă în putință! murmură el, dar cred că este de prisos orice ajutor omenesc!

— Nu, nu, să nu spui asta! strigă Lili plângând amar. N-aș putea suporta! Gândul că tata ar putea să moară, mă face și pe mine să mor!

Călăul se aplecă spre nenorocit. El apăsă batista asupra rănii, pentru a opri curgerea sângelui.

— Tatăl tău, nu poate rămâne aici sub niciun chip! Trebuie să-l transportăm!

El luă felinarul în mână.

— Fii tu conducătoarea! zise el către Lili, să-l ducem în camera de dormit!

Lili îl ascultă mută, dar nu se putea reține ca lacrimi mari, să nu-i inunde fața.

Enric Sanson, ridică pe muribund cu băgare de seamă. Un geamăt dureros scăpă în acest moment de pe buzele armurierului. Oricât de ușor îl apucase Sanson, Miranda suferea groaznic sub atingerea sa.

— O, Enric, Enric, cruță-l pe tata! murmură Lili disperată.

— Fii fără grijă iubita mea, viața lui, îmi este tot atât de scumpă ca și a ta! răspunse Călăul. Arată-mi drumul!

Dumnezeule mare, nici n-ar fi presimțit, când părăsise pentru ultima dată casa părintească după arestarea tatălui ei, că se va întoarce aici, în împrejurări atât de triste!

Peste tot domnea dezordinea. După cum se vedea, mizerabilii, pătrunseseră și aici, pentru a căuta prada. Cuferele și lăzile erau deschise. Ici, colo, erau aruncate pe jos, obiecte de valoare.

Atât Lili, cât și Enric n-aveau ochi acum pentru urmele devastării. Amândoi erau prea ocupați de a-l transporta, cât se va putea mai bine, pe rănit.

Din fericire dormitorul armurierului, se afla la parter, așa că nu mai trebuiau să urce scările. Enric Sanson, culcă pe bătrân pe patu-i alb ca zăpada. Lili căzu în genunchi înaintea tatălui ei, ascunzându-și capul între mâini și plângând în hohote. Enric Sanson se gândi câteva momente, apoi îi spuse iubitei lui.

— Eu nu pot ajuta, chiar dacă aș vrea! Spune-mi! Vei fi destul de curajoasă, dacă vei rămâne lângă tatăl tău, singură câteva ceasuri?

Lili privi spre dânsul.

— Vrei să pleci de la mine? Ah, aceasta este îngrozitor!

— Nu te îngriji iubito! răspunse Călăul, dar dacă îi mai poate ajuta cineva tatălui tău, atunci nu poate s-o facă decât sora mea Orfelia. Ea este în posesia misterului familiei noastre, ea cunoaște ierburi binefăcătoare și descântece vindecătoare...

— Vrei s-o chemi? îl întrerupse tânăra fată, da, da, du-te! Negreșit că este bine astfel!

— Dar trebuie să te las singură!

— O, aceasta nu face nimic! Încuie-mă în casă cu tatăl meu, voi stinge lumina, așa că va domni un întuneric desăvârșit! Nimeni nu va ști că mă aflu aici cu tata!

Logodnicii își luară rămas bun în modul cel mai sincer, întristați, sub impresia nenorocirii neașteptate.

Lili rămase singură cu rănitul. Inima ei nu cunoștea frica, în ultimul timp avusese de suferit atâtea grozăvii.

Își aduse o doniță de apă și mai multe cearșafuri. Astfel răcorea rănile tatălui ei. Cu toate acestea, nu se opri sângele care curgea din rana de la inimă.

Miranda stătea cu ochii închiși. Adeseori lui Lili i se păru că-l părăsise orice scânteie de viață.

O, cât n-ar fi dat tânăra fată, dacă bătrânul ar fi deschis măcar o singură dată ochii, pentru a o mai privi cu drag, așa cum o privea mai înainte!

Dar nu se întâmplă nimic! Armurierul căzuse, fără scăpare, pradă soartei sinistre pe care oamenii o numesc moartea!

— O, cerule milostiv, îndură-te de mine! Se rugă Lili, nu-l lăsa pe tatăl meu să moară!... Ah, se gândea ea, dacă s-ar reîntoarce Enric cu sora sa...

Dar timpul trecea și Enric nu se întorcea. Lili petrecuse multe ore triste lângă căpătâiul tatălui ei. Ea nu-și putea explica întârzierea iubitului.

Nenorocita, uitase desigur, că în suferințe, orele par nespus de lungi. Enric Sanson se grăbise cât putuse. După scurt timp, se întorcea cu sora sa și cu vreo câteva din calfele sale.

Lili se simți ușurată, când auzi zgomot în anticameră. Ea se furișă lângă fereastră, rezemându-și fruntea de geam și ascultând, reținându-și suflarea.

Cine să vină? Era într-adevăr, logodnicul iubit cu sora sa, care aducea scăparea, sau decise soarta altfel? Se întorcea din nou fatalitatea sub forma cea mai neagră pentru a o încerca iarăși?

Mulțumesc lui Dumnezeu, de astă dată sărmana se înșelase în spaima și îngrijorarea ei. Erau într-adevăr Enric Sanson, Orfelia și însoțitorii lor.

Lili deschise încet o fereastră, făcând semn iubitului și surorii sale.

— Venim, venim, iubito! îi strigă Enric, curaj și speranță!

Imediat după aceasta se auziră pași la intrare. Enric Sanson și Orfelia intraseră în casă.

Lili aprinse lumina. Numai în dormitorul armurierului nu ardea nicio lumină. Orfelia o salutase cu dragoste pe tânăra fată.

— Dulcea și iubita mea fetiță! murmură Orfelia, aplicând un sărut fierbinte pe fruntea curată a lui Lili. Sub ce împrejurări triste trebuie să fac cunoștință cu tine! Lili, răspunse cu sinceritate la sărutul frumoasei fete.

— De vrei să-mi faci un bine, du-te la tatăl meu și ajută-l, scapă-l!

Orfelia, îi arătă o casetă scumpă de argint, pe care o ducea în mâini.

— Aici se află tot ce-ți pot oferi! șopti ea. Dar nimic nu se va putea face contra voinței divine. De va fi hotărât ca tatăl tău să moară, orice putere omenească e zadarnică, atunci, scumpă Lili, pleacă-ți capul sub sentința providenței! Noi, bieți oameni slabi, rătăcitori, nu trebuie să îndrăznim a voi altfel, decât voiește Atotputernicul!

Orfelia știa bine ce spunea, căci ea prevăzuse totul acasă în oglinda fermecată. Știa că nu mai era nicio speranță pentru Miranda. Dar totuși, încerca tot ce era posibil.

Orfelia îngenunche la patul muribundului, deschise lădița și scoase dintr-însa balsamul binefăcător, de care au auzit deja cititorii noștri în urmă cu câteva capitole. Ea picură din balsam, cel mai scump tezaur al familiei ei, pe rana armurierului.

Și minune! Rana se închise îndată ca prin farmec!

Dar în același timp se iviră pe buzele inconștientului, câteva picături de sânge negru. Un oftat adânc, ieși de pe buzele Orfeliei. Știa totul. Nicio speranță nu mai era pentru viața bătrânului, balsamul închisese rana mortală, dar moartea cuprinsese inima armurierului, nu mai era nicio scăpare!

Lili se plecă îngrozită lângă Orfelia.

— Spune-mi, draga mea, murmură ea îngrozită, mai e vreo nădejde?

Dar Orfelia nu dădu un răspuns imediat. Ea se plecă din nou și ascultă cu atenție respirația muribundului!

În odaie domnea o liniște profundă. Nimeni nu îndrăznea să respire mai tare. Momentele groaznice și pline de urmări rele, cutremurară toate inimile.

Capitolul 49 MIJLOCITORUL REGELUI

Sora Călăului abia se întoarse acasă. Încă sub stăpânirea impresiilor groaznice pe care le încercase în parcul castelului de Barry, nu putea să se dezmeticească și să reacționeze limpede. Ea căzu sleită pe pat. Piticul Perkeo alerga îngrijorat încolo și încoace. El căuta să o înveselească pe stăpâna sa, să-i împlinească toate dorințele. Odinioară, Orfelia zâmbea la micul ei rob, astăzi, însă, toate ostenelile lui Perkeo o plictiseau. Ea îi făcu semn s-o lase singură.

Dar Orfeliei, nu-i era scris să aibă liniște.

Se auzi sunând clopoțelul.

Piticul Perkeo coborî, pentru a înlătura orice vizitator. Dar îndată se întoarse, cu o mină jalnică, urmat de un bătrân înalt, îmbrăcat în haine de țăran francez.

— Domnul n-a vrut deloc să rămână afară! zise Perkeo, adresându-se tinerei sale stăpâne, zice că vine cu o veste importantă! Garantul său e ducele de Orleans.

Orfelia se sculă din pat. Nu-i plăcea să fie surprinsă de vizitatorii ei. Dar când auzi numele ducelui de Orleans, fruntea ei se însenină. Ea își aduse aminte de vizita pe care, de curând, i-o făcuse Louis Philip de Orleans, cu prietenul său Napoleon Bonaparte. Îndeosebi, își aduse aminte sora Călăului de cuvintele semnificative pe care i le șoptise la ureche, ducele de Orleans. Ea promisese, să dea atenție oricărui sol al familiei regale, prizoniere. Fără îndoială că bătrânul țăran care se afla în fața ei era aducătorul unei vești însemnate.

Orfelia privea înmărmurită la bărbatul care pentru îmbrăcămintea sa, prea se înclina boierește. Nu, acesta nu era țăran! Acest obraz inteligent, mărinimos, deși înnegrit de farduri, cât și mâinile cu formă aristocratică, nu puteau aparține unui om de la țară. După cât se părea, el era un fost curtezan, care pentru a fi sigur de viață, se travestise în țăran.

— Îmi permiteți, domnișoară, să mă explic, cu toată interzicerea dumneavoastră, zise presupusul țăran închinându-se din nou înaintea Orfeliei.

Sora Călăului dădu din cap aprobator.

— Vorbește! Și-l invită pe vizitator să ia loc pe un scaun. Țăranul se așeză. Orfelia aținti privirea asupra lui, așteptând cu nerăbdare.

Dar el nu spuse motivul îngrijorării sale, se uită aproape cu frică la piticul din casă. Orfelia înțelese privirea întrebătoare ce se ascundea în ochii străinului.

Ea dădu din cap zâmbind.

— Fii fără grijă, domnul meu, oricine ai fi dumneata! urmă ea. Prietenul și servitorul meu Perkeo e cel mai discret din toată lumea! Nu-i așa Perkeo? Tu ești mut și surd pentru toate cele ce se petrec aici în casă!

Perkeo nu dădu niciun răspuns, bolborosi numai, ceva neînțeles. Pe urmă se depărtă de stăpâna sa și se așeză pe locul său obișnuit.

— Vasăzică! începu străinul respirând din greu, mi se pare că ați observat deja, domnișoara mea, că nu sunt în realitate acela pe care-l reprezint!

— Nu mi-a trebuit mult pentru a-mi da seama că ești travestit! răspunse Orfelia. Dacă nu mă înșel, am onoarea să vorbesc cu un fost cavaler al nenorocitului nostru rege!

Presupusul țăran se înclină.

— Într-adevăr, ai dreptate, stimată domnișoară! răspunse el. Odinioară, când erau timpuri mai fericite în țara noastră, mă numeam marchizul de Brepe și eram maestru superior de ceremonie al Regelui!

Orfelia se plecă la cuvintele lui, fără ca acest titlu să fi făcut o deosebită impresie asupra ei.

— Cu ce vă pot servi, domnule Marchiz! întrebă ea.

Brepe își drese glasul.

— Domnișoara mea! murmură el, cu o accentuare greoaie a fiecărui cuvânt. Vă spun sincer, că vestea pe care v-o aduc e pentru mine foarte periculoasă! Trebuie să fiu sincer, chiar cu riscul că veți face din cuvintele mele o dovadă pentru a mă trimite pe mine și pe mulți alții, pradă eșafodului.

Fruntea Orfeliei se întunecă.

— Nu te înțeleg bine domnul meu! zise ea rece. Ori ai deplină încredere în mine, ori nu-mi mai spune nimic, îndoiala nu o suport!

— Da, da, ai dreptate scumpa mea! murmură maestrul supărat. Dar într-o țară atât de nenorocită abia îndrăznești să te încrezi și propriului tău frate! Pas cu pas te ferești de vreo trădare. Chiar aceia pe care i-ai crezut fideli, se arată acum, cei mai mizerabili trădători!

Orfelia dădu cu tristețe din cap.

— Ai dreptate, domnule Marchiz! răspunse ea, la noi în țară se pare că a dispărut pentru vecie credința și sinceritatea! Dar nu te îngrijora! Ce ai să-mi confesezi, fie plăcut sau neplăcut urechii mele, voi păstra totul de-a pururi ascuns! O jur!

Marchizul respiră ușurat.

— Bine, fie! murmură el. Vin cu o mare rugăminte, domnișoara mea! Cum vă puteți închipui, în cea mai mare parte a poporului francez, continuă să domnească, conștiința datoriei. Ludovic al XVI-lea, este regele nostru adevărat. O hoardă sălbatică s-a atins de

sfânta și înalta lui persoană. L-au închis pe regele țării împreună cu sfânta sa familie într-o închisoare întunecoasă și mizerabilă! În cercurile cele mai înalte ale societății se spune chiar despre un proces pe care i-l vor face. Până acolo, însă, nu trebuie să meargă, pentru că un proces contra monarhului, ar fi egal cu condamnarea lui! Există numai două mijloace de a readuce pe sfântul nostru rege pe tronul Franței. Cel dintâi, se putea întrebuința, doar dacă regele nostru ar fi fost odinioară mai energic, dacă ar fi zdrobit cu mâinile înarmate pe toți potrivnicii săi! Dar era prea bun pentru așa ceva, și acum trebuie să ispășească slăbiciunea sa, izvorâtă din mărinimia inimii sale!

Curtezanul tăcu câteva minute. El își acoperi obrazul încreștit de griji și necazuri cu mâna stângă. Un oftat adânc ieși de pe buzele sale.

Orfelia se uită cu milă la bătrân și această credință oarbă în regele său, o uimea și o mișca.

— Așadar, ca să te aperi cu arme de sălbatecii aceia nu mai e posibil, urmă fostul cavaler al regelui, mai rămâne acum, numai fuga familiei regale.

— Fugă? întrebă Orfelia uimită. Ah, dumneata, crezi că trebuie să se ducă departe de Franța toată familia regală!

— Da așa cred! afirmă marchizul. Cu toate acestea, este mai ușoară de plănuit, decât de săvârșit. Familia regală e aspru supravegheată în închisoarea Temple. Da, supravegherea merge așa de departe, încât până și schimbul de scrisori cu prietenii încă liberi, e foarte greu.

— Ah, și dumneata crezi, că în privința aceasta îți pot da povețe? întrebă Orfelia, devenind din ce în ce mai interesată de veștile marchizului. Dar ce pot face eu marchize? Te bazezi dumneata pe puterea mea? Eu sunt o fată slabă, fără ajutor, sora Călăului din Paris, și atâta tot!

— Și totuși, aceasta va fi de ajuns, pentru a ne face serviciile cele mai valoroase! murmură curtezanul, pe când în ochii săi, licărea o tristețe adâncă. Dacă am reuși să aducem în apropierea familiei regale o persoană tăcută și nerăbdătoare, care ar servi de mijlocitoare a scrisorilor, care se duc și vin, atunci planul nostru ar fi săvârșit în cea mai mare parte!

— Și desigur că o astfel de persoană, o aveți pregătită! spuse Orfelia.

Curtezanul zâmbi cu tristețe.

— Nu, nu, domnișoară, așa de fericit nu sunt, nu am găsit o astfel de femeie! E prea primejdios să te încrezi!

— Și vii la mine, la sora Călăului? îl întrerupse Orfelia.

— Mi s-a lăudat foarte des caracterul fratelui dumitale. După ultima convorbire, pe care ați avut-o cu ducele Louis Philip de Orleans, trebuie să ne încredem cu totul în dumneata, pentru că inima dumitale bate pentru familia regală.

— Asta este adevărat! asigură Orfelia, o iubesc și o compătimesc îndeosebi pe nenorocita regină Maria Antoinetta. Dar toate astea nu-mi dau puterea de a împlini voința dumitale! Dumneata îmi ceri, după câte se pare, să-l îndemn pe fratele meu, ca prin influența sa, să înlesnească libera intrare la familia regală a persoanei în care aveți încredere?

— Așa-i! răspunse marchizul, dar rugămintea mea nu se oprește aici! Nu cunoști cumva, chiar dumneata o persoană sinceră, căreia i-am putea încredința viața noastră? Nu

numai viața noastră ar fi pierdută în caz de descoperire a celor plănuite, dar și acea a majestăților lor, ar fi în primejdie de moarte!

Orfelia rămase pe gânduri câteva clipe, deodată, răsări în imaginația ei, icoana lui Lili, pe care n-o văzuse până azi, dar de care s-a preocupat în diferite rânduri cu mult interes. Cititorul, nu trebuie să uite că, convorbirea Orfeliei cu mareșalul palatului, a avut loc cu câteva ore înainte de întâlnirea fatală a celor două fecioare în casa armurierului.

Desigur, că Enric va consimți să dea tocmai miresei sale, rolul primejdios, să servească drept mijlocitoare între familia regală și prietenii acestora.

Enric Sanson avea fără îndoială, destulă înrâurire, pentru a înlesni intrarea lui Lili în Temple. Afară de asta, Lili ar scăpa de urmăririle dușmanilor ei, dacă ar intra ca servitoare a familiei regale. Atât îndemânaticul și vicleanul Fouquier, împreună cu ajutoarele sale, cât și satanica prințesă, nu și-ar putea închipui că servitoarea familiei regale și Lili Miranda sunt una și aceeași persoană. Orfelia mai reflectă un moment.

— Poate că-mi va fi cu putință să găsesc o astfel de persoană! zise ea.

Marchizul o apucă de mână și o acoperi de sărutări.

— O, cât de fericit mă faci! exclamă el. Dumnezeu să te binecuvânteze, domnișoara mea!

— Nu-mi mulțumi prea de timpuriu! urmă Orfelia, încă nu știu dacă tânăra la care mă gândesc va consimți! Afară de aceasta, consimțirea mai atârnă și de alte persoane!

Ea tăcu un moment.

— Și schimbul de scrisori, de care va îngriji persoana mijlocitoare, nu va avea în vedere, planul de fugă al familiei regale? întrebă Orfelia.

Brepe dădu din cap afirmativ.

— Da, așa e! urmă el. Încă mai trăiesc prieteni numeroși ai regelui, care în momentul în care vor auzi vestea aceasta, vor crede că familia regală a reușit să scape de păzitorii ei, și să treacă hotarele Franței. Întreaga străinătate, mai mult decât oricând, se va alia pentru a pune capăt pentru vecie acestui terorism și a restabili din nou regatul în Franța, și puternicul și mărețul nostru Ludovic al XVI-lea va revărsa razele soarelui său asupra acelora care au luptat pentru a-l readuce pe tron!

— Eu nu împărtășesc pe deplin speranța dumitale, marchize!

— De altfel, ce mă privește pe mine, aș declina mai înainte, de orice pretenție de recunoștință. Datoria mea, în calitate de entuziastă compătimitoare a nenorocitei familii regale, este de a face tot ce e omenește cu putință, pentru a îmbunătăți soarta nenorociților.

Cu vorbele acestea se ridică. Orfelia întinse mâna trimisului regal.

— Fii sigur cel puțin de promisiunea că nu voi sta cu mâinile încrucișate urmă ea, în trei zile, voi fi poate în stare, de a vă numi persoana care ar avea intenția de a intra în serviciul familiei regale!

Marchizul se ridică în același timp, plecându-se cu recunoștință peste mâna frumoasei fete.

— Voi aștepta! peste trei zile, voi veni iar aici. Să dea cerul, să reușiți să îndulciți inima tinerei, care ne va împlini dorințele. Pentru astfel de hotărâre, o va binecuvânta cerul atotputernic!

Cu cuvintele acestea, se înclină travestitul țăran și dispăru condus de Perkeo. Cu un ceas mai târziu, sora Călăului din Paris, era chemată de acesta la casa muribundului armurier.

Capitolul 50 SPOVEDANIA MURIBUNDULUI

Să ne întoarcem iar la muribundul Miranda.

Privirile celor prezenți se fixară cu nerăbdare asupra obrazului tinerei fete. Mai ales Lili era aceea care îngenunchease lângă Orfelia, plină de spaimă, cu mâinile încrucișate pe piept. Ochii ei se măriră neobișnuit, căci în momentul acela, ea îndura cea mai grozavă tortură ce poate exista în inima unei fete. Era în primejdia de a-l pierde pe tatăl ei. Până și mâna alinătoare a Orfeliei nu reuși să lungească viața bătrânului.

— E imposibil, zise Orfelia, cunoștința, poate, și-o va recăpăta, dar orice speranță de conservare a vieții sale e imposibilă.

Lili, izbucni în plâns și se dădu înspăimântată înapoi. Ar fi căzut dacă n-ar fi sprijinit-o Enric pe pieptul său.

— Vasăzică, nu mai e nicio speranță se plângea Lili. O, scumpul meu tată, de ce a trebuit să capeți rana mortală, tu care ai vrut să mă scapi pe mine? O, de aș fi murit eu în locul tău!

— Tatăl tău, nu și-ar mai fi putut găsi fericirea pe lumea asta! E poate soarta lui să moară acum. E în firea lucrurilor, că toți oamenii trebuie să se despartă! O întrerupse Enric pe Lili.

Orfelia făcu o mișcare liniștitoare. Toate privirile celor din casă se îndreptară spre muribund, care făcuse o mișcare ușoară.

— Își recapătă cunoștința... priviți, se mișcă! Murmură Orfelia.

O chemare ușoară răsună din gura muribundului. Balsamul Orfeliei săvârșise într-adevăr o minune. Armurierul deschise încet ochii. El se uită fix la cercul care-l împrejmuia.

Trecură așa câteva minute. După sfatul Orfeliei, Lili îngenunche lângă patul tatălui ei, ținându-i cu căldură mâna galbenă ca ceara, într-a ei.

— Tată, dragul meu tată! zise ea.

Cuvintele ei, ajunseră la urechile bătrânului. El întoarse capul cu un geamăt ușor. Acum o zărise Miranda, pe fiica sa. Un surâs fericit îi flutură pe față.

— Lili scumpă și dulcea mea copilă, tu ești scăpată?! Și de aceea, mă despart, fericit de voi, dar unde e mirele tău?...

Enric îngenunchease și el lângă Lili. Și el strânse mâna bătrânului. Din nou licări un zâmbet slab, de satisfacție, pe fața de ceară a armurierului.

— Asta mă bucură, că vă văd împreună... Și de aceia, mă despart și mai fericit de voi...

El tăcu. Îi era greu să vorbească. Dar după o liniște scurtă, el continuă.

— Enric Sanson, mă adresez inimii tale, apără și păzește pe Lili, când nu voi mai fi. Îmi făgăduiești?...

Călăul strânse cu căldură, mâna dreaptă a bătrânului.

— Jur pe Dumnezeul Atotputernic, murmură el. În ceasul în care mă voi despărți de Lili, să mă trăsnească cerul...

— Îmi place cum vorbești, Dumnezeu să te binecuvânteze pentru mângâierea pe care mi-o dai, în călătoria îndepărtată din cer... murmură Miranda și tăcu iar.

— Se întunecă tot mai tare în jurul meu, murmură el, iar. Un mister adânc, îmi vine în minte. Nu mai văd lumina care ardea mai adineauri.

— Tată, scump tată! oftă fata.

— Lili dulcea mea copilă, murmură bătrânul cu voce deabia înțeleasă. Se apropie ora în care voi da socoteală lui Dumnezeu... Și mă despart fericit de voi... Lili, buna mea copilă, te știu apărată de un bărbat viteaz, dar totuși mă apasă o taină... Ascultă, copila mea, trebuie să-ți spun încă ceva, care te privește pe tine. Da trebuie să ți-o spun înainte de a închide ochii. Un cuvânt, ascultă-mă, tu... tu nici, nu ești fiica mea...

— Dumnezeul meu! exclamă Lili, aproape în neștire. Dar atât Enric, cât și sora sa, deși adânc emoționați, puseră mina la gură!

— Pentru Dumnezeu! Nu-l tulbura pe tatăl tău. Momentele lui sunt numărate! Îngână Enric.

— Tu nu ești fiica... mea, zise bătrânul încă odată... dar te iubeam mai mult decât ai fi fost din carnea și sângele meu!

— Dar, Dumnezeul meu! Ce-mi spui tu, tată? Pentru prima dată în viața mea, aud asta. Cum se poate să nu fiu eu copilul tău?

— Da, așa e, copila mea... răspunse muribundul. Dar cu toate astea, mi-ai fost adusă la vârsta de patru săptămâni. Mai înainte, eram în serviciul curții regale, armurierul regelui...

Se opri iar. Vorba-i deveni din ce în ce mai grea. Toți căzură în genunchi, ascultând cu atenție. Dumnezeule, ce va mai spune? Lili nu era fiica sa!

Enric simți cum îi bate inima cu putere. Poate că Lili era mai presus, pentru ca să o poată iubi el de aici înainte! Toate gândurile astea îl frământau pe Călău. Dar nu era timp de pierdut! Miranda începu din nou.

— Mă însurai cu tânăra mea femeie. Aceasta, era cameristă la bătrâna ducesă de Barry.

— La ducesa de Barry? exclamară mirați cei prezenți.

— Nu mă întrerupeți, simt că mă sfârșesc, îngână muribundul. Într-o zi, veni ducesa. Ea se închise într-o odaie cu soția mea, care era de bună credință. Iată... Iată... O, Dumnezeule, se apropie sfârșitul, și eu trebuie să mai vorbesc...

Nu mai vorbi mai departe. O spumă sângerândă îi acoperi gura.

— Dumnezeule, sfârșitul se apropie, îngână Orfelia. Ea ridică mai sus capul bătrânului, dar degeaba.

— Lili... copila mea... iartă-mă dacă... biblia familiei... muchia cărții... Dumnezeule! În mâinile... tale... îmi dau... sufletul...!

Sufletul nemuritor, se înălțase pentru a da socoteală lui Dumnezeu, de ceea ce a făcut el pe pământ. Un zâmbet de pace se întinse pe fața palidă a bătrânului.

— E mort! Fie-i odihna veșnică! Murmură Orfelia adânc atinsă.

Pe urmă se aplecă mai mult, pentru a rosti o rugăciune pentru sufletul mortului. Ceilalți o urmară.

Lili oftă din greu, acoperind fața bătrânului cu sărutări. Ea îl cheamă la viață cu vorbele cele mai dulci. Dar totul era zadarnic.

Enric o retrase pe nenorocita fată cu o mișcare blândă.

— Liniștește-te, iubita mea! Tatăl tău e fericit acum, ia uită-te, ce pașnic doarme.

Dar Lili plângea amar pe pieptul lui.

— O, ce trist e că trebuie să murim! Oh, cât de mică e fericirea omenească! Astăzi iubești și juri că nu vei părăsi niciodată pe cei iubiți, și mâna rece a morții vine și desparte iubirea eternă. O, de ce ne naștem, dacă trebuie să ne despărțim odată de această natură superbă și plină de viață!

Călăul zâmbi amar.

— Da, de ce sunt atâtea enigme, și oare, merită să te trudești ca să le ghicești?

Enric, făcu un semn sorei sale. Orfelia îl înțelese. Ea se apropie de Lili. O îmbrățișă cu dragoste.

Nu trebuie să mai rămâi aici, niciun moment! Zise Orfelia. Lili tresări.

— Să mă despart de cadavrul tatălui meu? Nu, nu! Exclamă ea.

— Lili, ascultă rugămintele surorii, zise Călăul, nu mai poți folosi tatălui tău. Fii mai bine supusă. Du-te în casa noastră. Eu iubita mea, voi îngriji să i se facă tatălui tău, o înmormântare frumoasă!

Lili zâmbi printre lacrimi.

— Da, vreau să te ascult, îți făgăduiesc. Dar lasă-mă să-mi iau rămas bun de la tatăl meu!

Lili îngenunche, plângând, dar mai liniștită se uită lung la tatăl ei. Pe urmă se despărți.

— Rămâi cu bine, tată! murmură Lili cu buzele tremurânde. Roagă-te la Cel Atotputernic, să ne întâlnim iar, acolo unde nu e nicio decepție și patimă, să ne revedem cu iubire și credință.

— Amin, să dea Dumnezeu! zise Enric, adânc îndurerat, mângâind fruntea senină a fetei.

Lili mai depuse o sărutare de adio, fierbinte și plină de iubire, pe fruntea tatălui său. Pe urmă se despărți de cadavru și o urmă pe Orfelia. Ajutoarele le urmară, pentru ca să le asigure drumul.

Enric, însă, rămase acolo, după ce vorbi mai mult cu cel dintâi dintre ajutoarele sale. El rămase să îngrijească de siguranța cadavrului. Dar ultimele cuvinte ale lui Miranda, nu-i mai ieșeau din minte.

Armurierul vorbise de o biblie a familiei. În zadar căută Enric prin toată casa. Călăul găsise multe, găsi și biblia, dar în ce stare. O mulțime de foi îngălbenite zăceau pe scânduri. Coperta cea prețioasă, era probabil ruptă de infamii aceia și luată de dânșii.

Enric se gândi la destăinuirea bătrânului. Pe de o parte era vesel că nu dădea peste mister, pe de alta, însă, îl chinuia curiozitatea.

Ce va mai aduce oare viitorul?

După ce scotoci toată casa, se întorsese și întâiul ajutor cu alți doi. După porunca lui Enric, împachetară laolaltă, tot ce era mai prețios. Pe urmă părăsi casa armurierului.

Deja se crăpa de zi, dar în creierul Călăului, se deșteptară numai gânduri triste și imagini misterioase.

Trebuia să-și împlinească slujba sa înfiorătoare. Două zile stătuse el departe, dar îl aștepta mulțimea cu nerăbdare. Niciodată nu i se păru lui Enric, așa de îngrozitoare misiunea lui sângeroasă. Cât ar fi preferat el, să țină mai bine de urât lui Lili! Oftând și zdrobit de chinuri, Călăul își luă drumul spre casă.

Capitolul 51 PLANURILE DE VIITOR ALE LUI LILI

Enric Sanson, scăpă azi mai ușor de munca sângeroasă, ce avea a o săvârși în Piața Grevei. Numai foarte puține capete au căzut azi, sub cuțitul ghilotinei. Totuși abia spre seară s-a putut întoarce acasă. Timpul liber de care a putut dispune, l-a întrebuințat cu aranjarea pregătirilor funebre, pentru bătrânul armurier.

Seara, în odaia de jos a casei Călăului, Orfelia era cufundată în gânduri, meditând la convorbirea ce a avut-o cu domnul de Brepe, cu o zi înainte și al cărei subiect a fost Lili.

Perechea cea tânără discută cu Orfelia asupra viitorului.

Trebuia ca Lili să fie instalată undeva. Ea nu putea să rămână prea mult în casa lor. Generos și nobil, din talpă până în creștet, Sanson hotărî să o instaleze undeva, pe buna lui Lili, până când, împrejurările, vor permite să-și realizeze visul său mult dorit.

Propunerea Orfeliei de a o angaja pe Lili, cameristă a familiei nu a fost aprobată de Enric, care s-a speriat cumplit.

— Dar se poate, surioară dragă! exclamă el. Știi tu în ce primejdie ar intra iubita mea mireasă? Închipuiește-ți numai, că dacă dictatorii iacobini, vor afla planul de fugă al regelui și familiei sale, apoi moartea lui Lili, e ceva inevitabil.

În același moment, însă, mâna tremurândă a lui Lili, opri pe Sanson.

— Nu, iubite Enric, nu te opune! exclamă ea. Vezi inima mea e atât de îndurerată, atât de sfâșiată, încât, cu dragă inimă sunt gata să vin în ajutorul altora! Ah! Continuă ea, cât de mult o iubesc și o ador eu pe buna noastră regină! Copil fiind am văzut-o de două ori. Atunci era în plenitudinea gloriei sale. Ah, Doamne, mai simt încă și astăzi, cum mi-a vibrat pe atunci inima, îmi închipuiam ce frumos și fericit lucru, e să fii regină peste o țară! De atunci însă lucrurile s-au schimbat cu atâta repeziciune și în mod atât de dureros. Soarta omenească e schimbătoare. Astăzi, buna și iubita noastră regină poate că e cea mai nenorocită femeie din țară. Ei bine, se poate oare, ca într-un astfel de caz, să mă opun de a-i sta la dispoziție ca o persoană devotată?

— Dar nu te gândești, în ce primejdie îngrozitoare te bagi? murmură Călăul. Lili dragă și scumpă, prin cât amar și greu ai trecut în ultima vreme, acum vrei să te expui la noi pericole?

— Dar nu m-au protejat, oare, până azi, Dumnezeu și sfânta fecioară Maria? răspunse Lili cu un zâmbet blând și convingător, n-am scăpat oare victorioasă din atâtea primejdii îngrozitoare? Nu, amice, nu mi-e frică mie de pericole, când e vorba să procur familiei regale, scăparea și mântuirea ei. Te conjur deci, iubitul meu, procură-mi locul de cameristă la familia regală! Sunt convinsă, că sfânta fecioară mă va ocroti ca până acum și că îmi va trimite îngeri într-ajutor, care să mă secondeze în opera mea.

— Fie voia ta, dulce și curajoasă Lili! spuse Enric.

În seara aceea, mai stătură mult de vorbă și o adâncă melancolie cuprinse inimile acestor trei oameni curați și generoși.

Enric Sanson comunicase, mai înainte, că înspre seară îngropase la cimitir rămășițele mortuare ale armurierului Miranda și că până în momentul acesta, n-a izbutit încă să găsească un preot care să rostească rugăciuni la groapa lui. Lili începu a plânge. Sanson a trebuit să-i jure pe tot ce-i mai sfânt, că va împlini și această sacră datorie, imediat ce-i va fi cu putință.

Cele două fete, se îndreptară spre apartamentul Orfeliei, pentru a se culca.

Enric se uită după dânsele, până ce dispărură. Pe urmă oftă adânc și se duse și el la culcare.

În noaptea aceea, însă, n-a putut dormi, un simțământ straniu și apăsător îl împovăra. Deși a izbutit să o elibereze pe Lili din mâna prigonitorilor ei, totuși inima sa nu era liniștită.

Nu era mulțumit că Lili voia să se bage în cușca leului. Ce-i drept, acolo, ea era departe de persecuțiile lui Fouquier și ale Adellei. Fouquier nu venea niciodată la Temple, unde n-avea nicio treabă. Îi era chiar foarte ușor lui Enric, ca printr-o rudă a primului său ajutor de execuție, Nicolas, să procure lui Lili, acest post.

Cizmarul Simon, era portarul principal în închisoarea din Temple. Mai târziu vom mai avea ocazia să vorbim de acest personaj, pe cât de dezgustător pe atât de influent, al cărui nume va rămâne legat pentru totdeauna, de cel al nenorocitului Ludovic al XVI-lea.

Să o lase Enric pe Lili să ocupe acest post primejdios? Dacă ar fi fost să nu asculte decât de inima sa, desigur că n-ar fi îngăduit niciodată acest risc.

Își aduse aminte, însă, de vorbele simple și blânde ale iubitei sale și se convinse, că orice împotrivire e zadarnică. Vrea, ori nu vrea, trebuie să îngăduie.

Atunci, Enric împreună mâinile într-o supremă implorare către cer, conjurând pe Dumnezeu să aibă în paza sa viața și fericirea scumpei sale Lili.

Totuși după această rugăciune fierbinte, inima sa nu se liniști. Oare presimțea el îngrozitoarele terori care se îngrămădeau pe firmamentul vieții sale? Presimțea oare Sanson, că deocamdată nici el, nici iubita sa, nu vor avea parte de un trai fericit? O să vedem.

Capitolul 52 PUMNALUL PRINȚESEI INDIENE

A doua zi Enric avu o întâlnire foarte neplăcută. Datoriile sale profesionale îl aduseră în contact cu Fouquier. Deși călăul era un om curajos și-l disprețuia pe Fouquier, simțea o oarecare neliniște gândindu-se la această întâlnire.

Contrar tuturor așteptărilor, Fouquier n-a amintit nimic de cele întâmplate în acea seară memorabilă. Numai în fulgerele care se vedeau din când în când în ochii săi de pisică, recunoscu Enric ce adâncă era ura procurorului împotriva sa.

Ca de obicei, partea pur profesională a fost rezolvată foarte repede. Tocmai când Enric vru să se retragă, salutând în mod destul de glacial, Fouquier nu se mai putut abține.

— Ei, iubite prietene, zise el scrâșnind din dinți. Îți poți închipui cât sunt de fericit că te văd aici, dar nu uita că a fost hotărât în mod irevocabil ca faimosul conte Castello să nu mai umble liber.

— Scutește-mă te rog, răspunse Enric, cu tot ce nu-i în legătură cu relațiile noastre administrative. Cred că nu trebuie să ți-o mai spun că te disprețuiesc!

Fouquier păli. Enric însă-i întoarse spatele; cu multă mândrie părăsi odaia. Acesta însă, se uită după el cu ochii holbați.

— Totuși va veni ceasul când te voi zdrobi! murmură el scrâșnind din dinți.

Enric Sanson auzi ultimele cuvinte dar nu crezu de cuviință să se întoarcă și să-i răspundă, își continuă drumul în liniște.

Își luase toate măsurile de precauție împotriva curselor ce i le întindea mișelul Fouquier. El nu pleca niciodată singur de acasă. Întotdeauna era însoțit de subalternii săi. Purta pe sub cămașă un scut menit să-l apere împotriva atacurilor cu arme de foc sau cu pumnale.

În seara acelei zile, după ce-și termină sarcina sa de călău pe eșafod, se duse la temnița din Temple unde era închisă familia regală.

În fața temniței îmbulzeala era extraordinar de mare. Enric își croi drum prin mulțime. Se apropie de o santinelă care-l recunoscu imediat și care-i deschise repede ușa.

— Vreau să vorbesc cu cizmarul Simon! zise Enric portarului.

— Dar cine ești dumneata, întrebă portarul.

— Sunt Călăul din Paris! zise Sanson, uitându-se fix în ochii portarului.

Recomandarea aceasta avu un efect miraculos asupra portarului care-și pipăi gâtul ca să vadă dacă nu-i lipsește cumva capul. Apoi ceru scuze de câteva ori călăului și-i deschise imediat poarta.

Enric părăsi Temple după o jumătate de oră. Izbutise să obțină ceea ce a vrut Lili. A doua zi avea să intre în serviciul reginei.

— *Alea jacta est!*[2] zise Enric cu glas înăbușit. Să dea Dumnezeu ca temerile mele să nu se realizeze.

Dincolo de Temple era așteptat de Nicolas, cu care plecă spre casă.

A doua zi, Lili fu înștiințată printr-o ordonanță să vină la Temple. Enric se afla în piața Grevei.

Orfelia șopti tinerei fete câteva vorbe mângâietoare înainte de a pleca. Dacă Lili credea cumva că va fi dusă acum direct la nenorocita regină, apoi se înșela amar.

Soldatul o ducea în tot cazul în Temple. Trecură pragul Templului și intrară într-o încăpere în care se aflau mulți soldați. Lili privea cu groază în jurul ei, în afară de aceștia, în încăpere, se mai află un om cu părul țepos, cu obrazul arămiu care fuma dintr-o lulea scurtă.

— Ei! exclamă cizmarul Simon. Ia spune, Jean Baptiste, cine e fata asta frumoasă pe care ne-o aduci?

Cizmarul se apropie de Lili, oferindu-i un pahar murdar cu rachiu. Dar Lili îl refuză.

— Ah! Mi se pare mie, sau tu ești fata adoptivă a Călăului?

---

[2] ***Alea iacta est*** (în latină *Alea jacta est*, se traduce prin: „zarurile au fost aruncate”

Lili afirmă, căci așa îi spusese Enric să se recomande.

— Ei, ia dă-mi mai întâi mânușița ta, încoace!

Ea puse mâna ei tremurândă în mâna cizmarului. Ar fi țipat, așa de tare o strângea. Cizmarul privea cu lăcomie obrazul tinerei fete.

— Pe toți Dumnezeii! Ești o muiere curată precum crinul, și noi nu prea suntem obișnuiți să vedem în jurul nostru astfel de muieri, zise el râzând în hohote.

Lili se stăpâni să nu izbucnească în plâns.

— Ia nu fi așa de delicată, zise cizmarul. O să-ți placă la noi! Eu sunt cizmarul Simon și ce mai suflet am!... Eu îți spun, sunt văduv și cine știe ce noroc te mai așteaptă!

Soldații izbucniră în râs. Lili ar fi intrat în pământ de rușine, însă intrarea unui bărbat în uniformă de ofițer puse sfârșit acestei distracții. El i se adresă lui Simon.

— Asta e fata pe care o recomandați?

Cizmarul afirmă. Ofițerul se întoarse spre Lili. O privi un moment din cap până în picioare.

— Îmi placi, fetițo! zise ofițerul, cu voce de bas. Și pentru că mi s-a vorbit bine despre tine, te voi face servitoarea Antoinettei Capet. Mâine dimineață poți să intri în serviciu. Ești o bună republicană nu-i așa?

Aceasta o putea susține Lili cu conștiința împăcată.

— Sunt o republicană înfocată, cum rar se găsește în Franța! zise ea cu energie.

— Ei, atunci dă-mi mâna, căci această familie blestemată ne face mult de lucru. În aparență vei fi servitoarea reginei, dar în realitate trebuie s-o păzești mai bine decât noi.

Așadar, Lili trebuia să fie spioană! Ea se îngrozi. Dar îi trecu prin minte că nu trebuia să trădeze tot ce va vedea.

— Voi face totul, zise ea hotărâtă.

— Bine, asta mă bucură. Ești deci supraveghetoare aici. Vei purta și un semn prin care vei avea dreptul să ieși din Temple oricând vei vrea. Vei mânca împreună cu familia regală și vei dormi cu ei.

Deodată o apucă de ambele mâini și se uită fix în ochii ei.

— Eu cred că nu vei fi falsă! De altfel e imposibil, căci știi bine că trădarea patriei e pedepsită cu moartea prin mâna călăului. Așadar, mâine dimineață te aștept la intrarea în Temple.

Lili părăsi Temple. Ea se îmbulzea tremurând prin mulțime.

Enric își închipuise că Lili trebuie să mai fie în Temple și se îndreptă cu ajutoarele sale într-acolo pentru a o întâmpina. Ei se întâlniră, se salutară călduros, și porniră împreună spre casă.

Cei doi tineri se vedeau numai la masă și în societatea Orfeliei. După o bucată de drum, cei doi tineri se despărțiră.

Enric se duse acasă pentru a-și schimba hainele, iar Lili se îndreptă spre casa Orfeliei.

Lili urcă repede scara. Ea găsi pe Orfelia stând de vorbă cu cineva.

— Acesta e domnul de Brepe, fostul mareșal al curții noastre regale! zise Orfelia.

— Și această fată tânără, o întrerupse marchizul, e aceea care, dacă nu mă înșel, aduce servicii atât de însemnate familiei noastre regale.

Orfelia răspunse afirmativ.

— Tocmai a fost recomandată la Temple, răspunse ea. Și ce veste ne aduci? Adăugă Orfelia, adresându-se lui Lili.

— Mâine de dimineață voi intra în serviciul reginei, răspunse Lili.

— Ei, binecuvântat fie Dumnezeu, zise marchizul. În sfârșit avem o personalitate confidentă în sânul familiei noastre regale. Dumnezeu să vă binecuvânteze, dragă și frumoasă copilă! Într-adevăr, Franța încă nu-i pierduta, când se găsește pentru scăparea ei o ființă atât de hotărâtă și vitează.

— Voi face totul cu plăcere, zise Lili, dar nu știu ce cereți de la mine.

— Fii fără grijă, ți se va spune totul la timp. Dar bagă bine de seamă, nu trebuie să te încrezi în nimeni. Să crezi numai în persoana care se va apropia de dumneata și te va saluta cu voce tare, adăugând la urmă cuvintele vin în numele sfântului Ludovic.

Lili plecă capul.

— Și care va fi datoria mea? întrebă ea.

— Nimic, nimic deocamdată, zise marchizul, să spui că ești cea mai entuziastă partizană a guvernului actual. La timpul cuvenit, te vom mai inița noi.

Brepe le salută respectuos pe cele două domnișoare și plecă.

— Ah, mi-e așa de trist gândul, ca și cum ne așteaptă vreo mare nenorocire, murmură Lili.

Orfelia o liniști cât putu.

Se așezară la masă. Enric era neobișnuit de tăcut.

El o învălui pe Lili într-o privire caldă, dar neliniștită.

Când se sfârși masa, și se îndepărtară fetele, Enric o opri o clipă pe iubita sa.

El o trase într-un colț de odaie. Lili observă cum scoase de sub haină un evantai mic și scump.

— Ah, un dar pentru mine? întrebă fata cu bucurie.

— Da, un dar, răspunse Enric, și nu un dar obișnuit. Acesta a aparținut unei prințese indiene. Ia uită-te aici.

Enric apucă mânerul evantaiului și dintr-însul scoase un pumnal delicat.

— Acesta e misterul. Dar mai mult, tăișul fin al pumnalului ascunde o deschizătură cât un fir de păr. Ea e închisă în momentul acesta. Dacă apeși însă pe nasturele acesta, atunci țâșnește cea mai groaznică otravă pe care o cunoaște lumea, așa zisa otravă a indienilor, cu care își ung ei săgețile, și care ucide imediat.

Lili tresări.

— Dar pentru Dumnezeu!? Ce să fac eu cu pumnalul acesta?

Enric îl strânse la loc.

— Ia-l și fii liniștită, zise el, timpurile sunt severe și tu intri în peștera leului. Nu pot fi întotdeauna lângă tine, iubita mea, dar dacă posezi această groaznică armă, te poți apăra de zece bărbați și poate de mai mulți.

Lili luă evantaiul.

Enric și Lili nu bănuiau că asupra acestui evantai domnește un blestem îngrozitor, și oricine îl va poseda, va da de nenorociri.

Capitolul 53 AMERICANCA CEA BOGATA

În momentul în care apăru un soldat pentru a o conduce pe Lili în Temple, porni o diligență prin Porte Saint Martin din Paris. Portarul opri trăsura.

La chemarea sa veni servitorul de gardă, un bătrân șters de vremuri cu un cioc nesuferit, urmat de câțiva soldați. Caporalul privi diligența neîncrezător.

Nu era o trăsură de o deosebită eleganță. După praful și vechimea ei, părea a fi stat în vreun han, neîngrijită și părăsită, dar totuși trăită și în vremuri mai bune. În contrast cu vechimea ei, erau înhămați doi cai arăbești, grozav de frumoși.

Vizitiul părea a fi un țăran obișnuit. Purta pe cap o scufie roșie ca iacobinii, care îi dădea un aer ciudat.

Caporalul deschise ușa trăsurii. Rămase uimit, când văzu într-însa o femeie, pe cât de tânără, pe atât de frumoasă și bine îmbrăcată.

— Pentru toți Dumnezeii! Sacrament, zise el, și-și netezi ciocul stufos. Pe cine avem în fața noastră?

Străina, îl privi cu o pereche de ochi minunat de strălucitori, negri și adânci. Apoi scoase portofelul și înmână caporalului cu semnificație, câteva piese de aur. Caporalul se înclină de câteva ori.

— Pe cine trebuie să înscriu în cartea mea de gardă? zise el, silindu-se să-și îndulcească vocea-i aspră.

— Eu sunt americancă! zise tânăra și frumoasa doamnă și se lăsă pe pernele trăsurii. Vin din patria mea, pentru a vedea această mare și superbă, Republică Franceză!

— O, înțeleg, înțeleg!

Ca tuturor oamenilor inculți, îi impuse și lui, limba străină și întreruptă a tinerei doamne.

— Așa, așa, vii din America, doamna mea! continuă el. Da, da. Știu deja, am auzit că e o țară foarte frumoasă! Aș fi făcut și eu o excursie până acolo, dar dracu știe unde se află cuibul ăsta!

Întocmai ca toți soldații secolului trecut, și caporalul acesta, habar n-avea de citit și de scris. El era unul din partizanii acelui celebru Holzapfel, pe care nemuritorul poet și dramaturg Shakespeare, l-a făcut să spună în comedia sa, „Mult zgomot pentru nimic”, următoarele cuvinte:

„Prostia e un dar al lui Dumnezeu, dar cititul și scrisul vin de la sine”.

Viteazul caporal mai mult primea darul lui Dumnezeu, decât să dorească tot ce vine de la sine.

Americana zâmbi fără a fi observată. Ea se înfundă mai adânc în pernele trăsurii.

— Numele meu este Eugenia Webb! murmură ea. Acum cred că am voie să călătoresc mai departe, călătoria lungă m-a obosit și mi-e dor de un pat moale și comod!

— Da, desigur, desigur! dădu din cap bătrânul soldat, vă este drumul liber! Vă voi înscrie acum și numele!

— Spune-mi, te rog! zise americanca caporalului, care tocmai vroia să închidă ușa trăsurii, există vreun restaurant mare aproape de piața pe care e ridicată îngrozitoarea mașină de execuție?

Caporalul trebui să asculte de două ori, până înțelese ceea ce îi spusese.

— Ah, așa? întrebi de Place de la Greve! Mormăi el. Oh, pe acolo nu există restaurant! Acolo se pregătesc altfel de mâncăruri.

Și la cuvintele acestea, izbucni într-un hohot drăcesc.

— Nu e niciun restaurant? Oh, păcat mare, zău! Zise americanca în franțuzeasca-i stricată. Eu sunt o mare prietenă a unor astfel de reprezentații! Am venit pentru apa cea mare, pentru a vedea superba vărsare de sânge, care e la ordinea zilei în marea și frumoasa Franță!

— N-ai decât să te duci în fiece dimineață pe Place de la Greve, și acolo, să-l vezi luptând pe viteazul nostru Sanson! îți spun, domnișorică dragă, uite așa, numai stropi, și râdea în hohot.

Trăsura însă porni.

— Ei vezi, asta e una pe care o putem întrebuința noi, mormăi bătrânul caporal, uitându-se după trăsură și întorcându-se în locul de gardă. Așa o muiere! Drace! Vine direct din America pentru a vedea cum cad capetele. Asta are un curaj drăcesc! Și câtă satisfacție!

Trăsura fugea pe străzile Parisului. Se opri în sfârșit, la unul din cele mai bune restaurante ale întregului oraș.

Deși în Paris era cea mai mare revoluție, totuși comerțul și circulația nu erau oprite. Erau foarte mulți străini. Toate restaurantele erau pline de lume.

În strada Concordiei, pe care se ridica castelul regal, trăsura se opri, și după cum am spus, la unul din cele mai bune restaurante, restauratorul ieși ca să primească pe mușteriul nou venit. Nu rămase mai puțin uimit, când văzu coborându-se din trăsură, o femeie, pe cât de frumoasă, pe atât de nobilă. El i se închină cu respect.

În franțuzeasca ei stricată, americanca întrebă dacă poate descinde la acest hotel, adăugând că nu are pretenții mari, decât, că-i trebuiau vreo trei, patru odăi, cu gust mobilate.

Hotelierul, zgâi ochii, înclinându-se până la pământ. Așa musafiri înțelegea și el! Patru odăi deodată! Plin de bucurie făcu un gest larg.

Peste un sfert de oră, Miss Webb, cum se numea americanca, era instalată în etajul întâi al hotelului, în patru odăi frumoase și bine mobilate. Americanca, părea o ființă cam stranie. În câteva rânduri, căută să se convingă dacă i s-au adus toate pachetele. În cele din urmă se văzu singură în odăile ei. Se plimbă în lung și în lat. Se convinse mai întâi, căutând prin dulapuri, sub pat și sub canapele că-i absolut singură și nespionată de nimeni.

Americanca își duse mâna la cap, își scoase peruca galbenă, căci perucă a fost părul ei cel blond, și într-o clipă se schimbă cu desăvârșire.

Era Adella de Barry, care sub numele de Eugenia Webb, descinse la cel mai distins hotel din Paris.

Mai înainte de a ne ocupa de americancă, trebuie să ne întoarcem cu câteva zile înapoi în povestirea noastră senzațională și fascinantă.

După cum știți, iubiții noștri cititori, Adella de Barry a consimțit la eliberarea lui Lili, în schimbul prețului destul de însemnat al descoperirii tezaurului familiei Barry, de către Enric Sanson. Prințesa se depărtase de castel, voind să cheme ajutoare pentru a ascunde numaidecât prețiosul tezaur.

Abia ieși din castel, și privirile îi căzură asupra a doi amorezi, care se dezmierdau cu aprinsă și dulce dragoste: Lili și Enric.

La vederea acestei fericiri, care ei nu i-a fost scrisă în cartea vieții, o furie pasionată îi cuprinse inima. Ah, cât de amar, a regretat ea în acest moment, că n-a distrus-o pe această Lili, pe care, atât de aprig o ura!

În același moment, însă, ambiția și lăcomia învinseră ura.

„Nu-i nimic pierdut! Își zise ea. Lasă, turturică prostuță, îți voi smulge eu fericirea asta nemeritată! Enric Sanson mi-a jurat că te va părăsi. Dacă n-o vrea să se țină de cuvânt, cu atât mai rău de el! Apoi, mai am și inelul acela, ce i l-am luat din deget lui Sanson. Ei bine, inelul ți-l voi da la momentul oportun, cu toată însemnătatea cuvenită! Și atunci, vei afla, că amantul tău ți-a devenit necredincios!”

Zicându-și aceste cuvinte, prințesa plecă, lăsând singuri pe amorezii fericiți, care nici nu bănuiseră prezența ei.

Adella, avea prieteni devotați, care țineau la dânsa foarte mult, mai ales țărani din jurul Parisului. Aceștia păstrară familiei Barry un adânc și sincer devotament. Tânăra și impozanta prințesă, le impunea respect, și admirație.

Nu trebuie deci să ne mirăm dacă flăcăii de țărani, cei mai voinici și viguroși, cărora se destăinuise Adella, considerau o mare onoare de a se pune la dispoziția ei.

Trei dintre acești flăcăi, au luat parte la eliberarea din mâna pactului de sânge a lui Enric. Tot la dânșii, a apelat și acum Adella, spre a-i fi de ajutor la transportarea și ascunderea tezaurului descoperit. Adella înțelese, că deocamdată rolul ei de prințesă e terminat și că în momentul de față nu poate fi asigurată în liniștea ei, decât acceptând un nou nume și alegându-și un nou mediu. Oricum, nu mai putea sta în castel, nici în vila de la vie, și nici hainele țigănești, nu le putea păstra, căci, dacă ele au putut-o înșela pe naiva Lili, nu vor putea amăgi pe nimeni altul, și riscă să fie recunoscută în fiece moment. Iată de ce prințesa, după ce mai vizită pentru ultima oară cabinetul secret de toaletă al castelului, de unde-și luă tot ce-i părea necesar pentru o travestire, puse să se transporte totul la un han, care se afla cam la vreo trei poște depărtare de Paris.

Adella sosi la han, și ceru să i se pună la dispoziție o odaie. Fără a deștepta cea mai mică bănuială, a izbutit, sub pretext că vrea să facă un voiaj în provincie, să-și cumpere un cupeu vechi de la hangiu, plătindu-i un preț bun.

În ce privește caii, hangiul a declarat că nu-i stă în putință să-i procure. În schimb. Adella știa ce are de făcut. Din herghelia tatălui ei, mai rămăseseră vreo șaisprezece cai, care stăteau în grajdul unui vechi arendaș al lor, și fiul acestui arendaș, a fost unul din acei trei flăcăi care fuseseră la dispoziția ei. Cu ajutorul acestuia, își procură doi cai.

După ce se opri timp de o zi în acest han de la țară, ea plăti contul și încunoștință pe hangiță că a doua zi dis-de-dimineață va pleca și că nu trebuie să se deranjeze nimeni, deoarece are pregătite de toate.

Hangiul care în lipsă de servitori, făcea el singur serviciul hanului, era cât se poate de mulțumit.

Adella, a petrecut toată noaptea fără să doarmă o singură clipă. Principala ei preocupare a fost travestirea. Fiind o artistă neîntrecută în ce privește fardul și sulemeneala, reuși în câteva minute să-și dea un aer atât de schimbat, încât, nimeni n-ar fi recunoscut într-însa pe prințesa de Barry. Fardul o prefăcu pe femeia asta mândră și demonică, într-o frumusețe englezească, blândă și îngerească, iar restul acestei transformări miraculoase, îl completă o perucă blondă, pe care cu multă artă și-o așeză pe cap, încât ai fi jurat că-i blondă veritabilă.

Abia se lumină de ziuă, și la han sosi unul din flăcăii devotați, puse caii la trăsură și cu multă precauție, încărcă în trăsură toate lăzile și geamantanele prințesei.

Nu-și poate imagina cineva surprinderea sa, când se apropie de Adella. Numai după sunetul vocii, a putut-o recunoaște pe prințesă, căreia a trebuit să-i promită prin jurământ, să păstreze o tăcere mormântală.

— Mă duc la Paris, să răzbun moartea tatălui meu! asta a fost tot ce a zis Adella flăcăului. Țăranul însă o crezu pe cuvânt, și dădu numai din cap, tăcând.

Adella instrui pe vizitiul ei, ce să spună, dacă vor fi cumva opriți pe drum de oameni înarmați, și pe urmă trăsura se puse în mișcare, îndreptându-se spre Paris.

Pe drum spre capitală, prințesa travestită, trecu prin fața castelului secular al familiei sale, palatul de Barry. Uitându-se afară pe fereastra cupeului, dânsa n-a tresărit câtuși de puțin, de câte ori bunii cunoscuți din sat o salutau cu mult respect. Nimeni nu o recunoscu. Toată lumea o credea o străină, care voiajează prin Franța.

Asta o bucură mult pe prințesă, acum se simțea cu totul sigură și în afară de orice primejdie de a fi cumva descoperită. Convingerea ei, era că travestirea ca englezoaică, îi va fi mai posibilă ca oricând, să-și realizeze pe deplin opera ei de răzbunare mult dorită.

Un bacșiș de câteva monede de aur, îi înlesni intrarea în Paris. Sosind la hotel, Adella concedie pe vizitiul ei, răsplătindu-l în mod regal. Flăcăul, îi mai șopti odată la ureche, că el și tovarășii săi, sunt gata să-i vină într-ajutor de câte ori va avea nevoie de dânșii.

Acum, când știa că în orice moment, poate dispune de oameni energici și devotați și că era stăpână pe un tezaur incomparabil, răzbunarea ei putea începe, crudă și neînduplecată.

Capitolul 54 RELAȚIILE STRĂBUNULUI

Respirând adânc, ca după o grea încercare atât morală cât și fizică, prințesa de Barry, ședea în odaia foarte luxoasă a marelui și renumitului hotel. Sânul ei ademenea gândul la plăceri erotice ridicându-se și coborând spasmodic sub imperiul emoțiilor. Hotărât, că

gândurile care se ascundeau după fruntea ei scurtă dar energică, nu erau tocmai fericite și trandafirii.

Se auzi bătând în ușă. Adella sări de pe fotoliu își acoperi capul cu falsele bucle blonde și deschise ușa. Era un chelner al hotelului, care venise să-i ceară ordine. După obiceiul chelnerilor francezi, tânărul era îmbrăcat cu un sacou de stofă neagră, scurt până la șolduri și purta un șorț, de un alb imaculat până la vârful ghetelor. Avea în mână un registru și o rugă pe Adella, să-și înscrie numele.

În același timp însă întrebă și de dorințele frumoasei musafire. Cu mâna fermă, Adella de Barry se înscrise în registru sub numele de Eugenia Webb din New York, America, care a venit în Franța cu ocazia unui voiaj de plăcere. Apoi cheamă chelnerul mai aproape, zicându-i cu multă grație.

— Vrei dumneata, să-mi faci un serviciu?

Tânărul se roși până peste urechi.

— Cum nu! cu cea mai mare plăcere, numai dacă îmi va fi posibil! Răspunse el.

— Nimic mai ușor! ripostă americanca. Acum câteva zile am avut un mic accident, mi s-a stricat trăsura de voiaj. Cu această ocazie, a pierit și sărmanul meu vizitiu. Atunci neavând încotro, a trebuit să cumpăr trăsura aceea cu care m-ai văzut sosind, și care a stat probabil, cine știe câți ani în fundul vreunui grajd. Poți dumneata să-mi procuri până mâine, o trăsură elegantă și nouă? Afară de asta mai îmi trebuie și un vizitiu.

Apoi scoase portmoneul și dădu chelnerului doi bani de aur.

— Du-te și fă ce ți-am spus! Vrei?

— Desigur, se înțelege! gângăvi tânărul. Aveți nevoie poate și de o cameristă?

— Nu, nu, nu-mi trebuie cameristă! Îmi place să fiu singură, n-am nevoie de spioni, care să mă iscodească zi și noapte!

— Foarte bine! răspunse chelnerul și vru să plece. Dar se mai întoarse odată și întrebă pe prințesă, dacă nu vrea să dejuneze.

— Mai pe urmă, peste câteva ceasuri, răspunse ea, poți să-mi aduci ceai și jambon!

Chelnerul plecă. Adella, rămânând singură în odaie, închise ușa cu zgomot, puse zăvorul și se apucă să cerceteze conținutul cuferelor și lăzilor așezate în ordine prin apartamentul ei.

„În sfârșit, în sfârșit! Exclamă ea, pot să văd și eu în ce constă tezaurul! Sunt câteva zile de când mă aflu în posesia tuturor acestor minunății și abia acuma, am vreme să le văd mai de aproape și să le admir!”

Prințesa se apucă de lucru imediat. Zăcând de secole în ascunzătoarea lor secretă din castelul Barry, încadrarea de aur a briliantelor și diamantelor se cam vătămase. Pietrele nestemate, însă, sclipeau într-o măreție superbă, orbitoare.

Prințesa nu se ostenea de a se entuziasma la vederea tuturor acestor odoare, pe care le răspândise pe masă. Ochii îi străluceau și obrajii se împurpurară sub fardul ce și-l pusese cu atâta artă.

Nu mai încape nicio îndoială, că sufletul Adellei era cuprins cu totul de diavol. Desigur, că nu cunoștea un ideal mai înalt, decât îngrămădirea aurului, pentru ca prin ajutorul banilor să stăpânească omenirea.

În cele din urmă, după ce își delectase ochii cu adunarea mută a tuturor acestor nespus de frumoase prețiozități, trecu, la numărarea și ordonarea monedelor de aur. Servitorii

hotelului se mirară foarte mult de greutatea câtorva cufere pe care au trebuit să le transporte în odaia prințesei.

Acum Adella începu să numere pentru prima oară avuția ei.

În sfârșit, după ce numără totul cu multă scrupulozitate, privirea ei căzu asupra unui pergament îndoit de mai multe ori, care se afla la fundul unui butoiaș de aur. În ochii ei se aprinse o scânteie de bucurie. Înainte însă de a studia mai de aproape cuprinsul pergamentului, ascunse comoara, împachetând totul la loc. Apoi întinse documentul descoperit pe masă, și luând loc pe un fotoliu, desfăcu pergamentul prăfuit și aproape descompus de vechi ce era. Pielea de măgar ce o avea în mână, era veche de secole și părea că la prima mișcare se va desface în bucăți. Umblând, însă, cu multă precauție, Adella, reuși să desfacă fără nicio vătămare, documentul găsit.

Partea dinăuntru era acoperită cu un text în care recunoscu limba latină.

Contrar poporului de jos din Franța, în veacul trecut, nobilii și cavalerii căpătau o educație intelectuală destul de însemnată, astfel că Adella pricepea cât se poate de bine latina și elena.

„Ne aflăm în mare primejdie. Regele e dușmanul meu. Îndată, poate mă va și cotropi cu puterea sa, pentru a-mi cuceri puternica mea cetate și să mă facă prizonierul său. Dumnezeu singur știe cum și când, voi scăpa cu fericire din timpurile astea. De aceea am ascuns toată averea mea în această păstrătoare misterioasă. Ia-o dacă o găsești, tu viitoare descendentă a neamului meu. Să fie proprietatea ta, dacă nu-mi va fi posibil să mi-o iau singur. Dar ferește-te de pericolul acestui castel, care te urmărește pas cu pas."

Adella urmărea surprinsă conținutul. Scriitorul mai descrise în fugă și întocmirea misterioasă a acestui castel. De aici se deducea că tot aranjamentul și mecanismul misterios al acestui castel, era opera strămoșilor.

Un savant rafinat, întrecuse pe contemporanii săi cu mai multe secole. El reușise să facă descoperiri, care deabia mai târziu, în secolul al XIX-lea, ar fi fost spre binele general al omenirii.

Legile electricității, de care astăzi se știe că sunt datorate unor maeștri celebri ai științei, nu erau necunoscute pentru strămoșul Adellei.

Acum află ea, cât se poate de clar, că în toate mașinăriile astea, era electricitate, și numai electricitate.

Temelia castelului se compunea din plăci de aramă, așezate unele lângă altele. Acestea erau suprapuse pe un strat de prundiș muiat în apă. Cu temelia, comunicau nenumărate sârme de aramă, care se întindeau de-a lungul zidurilor și se împreunau în templul de oglinzi. De aici se putea manevra în toate chipurile printr-o apăsare de buton. Tot prin ajutorul electricității, se făcea și acea lumină fermecătoare, se deschidea și se închidea ușa din dos, se încălzeau zidurile de fier, cât și multe altele. Pentru că scânteia electrică era veșnică, era cu putință să se producă efecte numeroase de magie, care erau bazate pe principiile electricității.

Dar Adella nu află numai despre misterioasa întocmire a castelului, ci și despre alte multe mistere, pe care nu le cunoscuse până atunci. Așa de pildă, află că mii de kilograme de pulbere neagră-cenușie, supranumită de inventator pulbere demonică, se afla în straturi groase sub zidurile castelului, și această pulbere nu era alta decât aceea descoperită de Berthold Schwartz, adică praful de pușcă.

Firele de aramă conduceau în nenumărate butoaie. Era îndeajuns, numai o apăsare de buton în templul de oglinzi, pentru a arunca tot castelul în aer. În ochii Adellei, scăpară un fulger drăcesc. „Mulțumesc ție, strămoșul meu, pentru comunicările astea!", murmură ea, pe când închidea la loc documentul. „Poate că va veni clipa în care voi face ultima încercare a tuturor invențiilor tale înțelepte!" „Până acum, toate au mers bine! Murmură ea, și acum la lucru! Mâine voi încerca să mă pun în legătură cu actualii puternici. Deși îi disprețuiesc și îi urăsc, îi voi linguși totuși, pe acești câini setoși de sânge. Prin aceasta voi reuși să capăt o putere oarecare asupra puternicilor de azi! Și apoi vai ție, Lili Miranda! Voi duce cu grijă, capul tău pe eșafod! Tu însă Enric Sanson, vei fi învins și vei cerși propria-ți viață, zvârcolindu-te la picioarele mele și primind toate condițiile, oricât de aspre ți le voi impune."

Ochii îi erau plini de o licărire satanică.

Cineva bătu la ușă. Apăru chelnerul. Adella se schimbă iar în americanca Miss Webb, blândă ca o porumbiță, surâzând dulce servitorului de la ușă! Ea mâncă în liniște, ca și cum creierul nu i-ar fi fost obsedat de cele mai îngrozitoare și crude planuri.

Adella vizită apartamentul, închise ușile cu cheia, apoi căută cu lumânarea pe sub toate paturile și în toate dulapurile, pentru a se convinge dacă nu se ascunde cineva.

De abia după ce scotoci pretutindeni pentru a vedea dacă nu cumva este vreo ușă secretă, se culcă. Lângă patul ei, pe măsuța de noapte, se aflau două pistoale încărcate, pe care trebuia numai să le atingă.

Capitolul 55 LILI ÎȘI ÎNCEPE SERVICIUL

Lili se prezentă cu punctualitate la postul ei în casa de gardă a închisorii Temple. Aici o primi cizmarul Simon.

Deși foarte de dimineață, Simon, era deja beat. Cu ciubucul său murdar între două rânduri galbene de dinți, și cu obrazul roșu, și mai scârbos decât oricând, el se repezi la tânăra fată.

— Ia uite-te frate! urlă el cu vocea-i de lemn, uite că iar mi-a venit drăguța de ieri! Ei bravo, așa-mi place! Să șezi nițel, tu puică, tu! Ia să mai vorbim nițel împreună, și pe urmă să dai lui moș Simon o guriță! Ha ha!

Lili se înfieră și se depărta de acel monstru. Răbdarea ei era pusă la o încercare prea grea. Spre norocul ei, veni și ofițerul care ieri o luase drept servitoare a familiei regale. El aruncă o privire scrutătoare asupra cizmarului, care începu să se îndoiască și să-și încovoaie spinarea.

— Ei, butoi fără fund! îi zise ofițerul cu un ton prea puțin respectuos, iar te-ai îmbătat dis-de-dimineață?

— Serviciul căpitane, serviciul greu! răspunse cizmarul, care împlinea și ei viciul de supraveghetor. Nicio odihnă, zi și noapte!

— Ha ha! meștere Simon, văd că rachiul nu te lasă, zise ofițerul clătinând capul. Numai bagă de seamă, Comitetul să nu afle de beţiile astea, căci cu beţivi ca tine nu poate face treabă!

— Dar eu sunt un patriot neclintit, un cetățean energic! răspunse cizmarul. Dați-mi o misiune, dați-mi o armată și pe loc primesc comanda!

Ofițerul zâmbi și făcu semn lui Lili să-l urmeze.

— Frumoasa mea copilă, vino după mine fără nicio frică! zise ofițerul după ce părăsi cu dânsa sala de gardă plină de fum înăbușitor. Te voi duce acum, în noul tău loc de activitate! Mai înainte însă, ia această insignă.

Și zicând asta, îi dădu o bonetă iacobină foarte drăguță.

Pașii lor răsunau foarte lugubru prin coridoare și Lili înfiorată din talpă până în creștet, se uita când la dreapta, când la stânga. La fiecare zece pași, erau santinele cu pușca încărcată, la picior. De câteva ori, au trebuit să treacă prin porți de fier închise, și la fiecare, ofițerul trebuia să dea ordin de deschidere. Intrau tot mai departe în clădirea complicată a temniței din Temple.

Abia acuma, înțelese Lili, cât de rafinată e paza cu care au știut dictatorii teroriști să împrejmuiască familia regală întemnițată. Acuma înțelegea, de ce partizanii regelui nu se puteau pune în contact cu augușții prizonieri. Nu era cu putință o corespondență secretă, prin șirurile acestor nenumărate santinele vigilente. Lili se înfioră fără voie, când se gândi că ea a fost aleasă pentru umplerea acestei lacune. Acum a înțeles ce post primejdios i s-a încredințat și de ce s-a împotrivit atâta Sanson. O rugă fierbinte se urcă spre cer de pe buzele ei palide de emoție.

„Dumnezeule mare, păzește-mă în locul acesta de groază, căci, de nu mă vei ajuta, apoi sunt pe veci pierdută.

Cu capul plecat, Lili urmă pe ofițer. În sfârșit, auzi un murmur și un susur înăbușit. Înconjură cu privirea gangul văruit. Ici și colo se afla câte o ușă, dar tot nu pricepu ce înseamnă murmurul acela. Deodată ofițerul deschise o ușă din stânga. Lili tresări de spaimă, când văzu vreo treizeci de oameni, de specia cea mai scârboasă, adunați laolaltă.

În mijlocul sălii văzu o masă. Împrejurul ei ședeau câțiva bărbați îmbrăcați în uniformă. Cea mai mare parte purtau pe cap scufiile roșii ale Iacobinilor. În privirea lor sălbatică, se oglindea setea de sânge și dorul de răzbunare. Un dispreț adânc o cuprinse pe Lili în fața acestor împiegați decăzuți.

Dar indivizii cei rupți și desculți, care se îmbulziră în jurul mesei, erau mult mai scârboși. Din privirile lor drăcești, vorbea setea de sânge și în trăsăturile lor, se oglindea cea mai teribilă și înverșunată bestialitate.

— Ei, pe cine aduci aici, cetățene căpitan? întrebă pe ofițer un om necioplit.

Ofițerul salută.

— Cetățene Santerre, uite îți aduc fetișcana pe care am angajat-o eu!

— Vino mai aproape! porunci Santerre tinerei fete, cu voce groasă și aspră.

Santerre era comandantul suprem al închisorii Temple. Odinioară fusese berar, și dovada că i-au plăcut mult produsele sale, o vedem pe burta lui voluminoasă. În obrajii săi, roșii și alcoolici, se zăreau doi ochișori de guzgan!

— Vino mai aproape! măi porunci Santerre încă o dată. Fata urmă tremurând porunca sa.

— Am auzit multe lucruri bune despre tine, fetițo dragă! zise Santerre cu o bunătate neobișnuită la el. Tu să fii o fetișcană cuminte și inima ta să bată numai pentru libertate! Așa e bine și drept. E vremea să dispară canaliile astea de regi! Fii cuminte și vitează, că numai atunci te vom răsplăti cum se cuvine!

Făcu semn ofițerului.

— Du-o pe fată la familia regală! porunci el. Spune-le că fata asta este pentru serviciul lor. Și afară de asta, poruncește acelor secături nobile, din societatea regelui și reginei, să părăsească îndată închisoarea!

— Ai încredere în domnul și domnișoara Fourcelle, precum și în prințesa Lamballe? întrebă ofițerul.

Santerre dădu din cap afirmativ.

— Numai pe cei doi să-i eliberezi fără multă vorbă! adăugă el. Dar pe prințesa Samballe, acea trădătoare nerușinată, s-o aduci aici în fața mea! Ea nu va scăpa așa de ușor. Mai întâi să se explice clar în fața noastră, că nu așa de lesne scapă ea de mine!

Ochii lui Santerre căpătară o expresie neobișnuită. El scrâșni din dinți cu furie. Câțiva dintre indivizii adunați în jurul său împungeau cu săbiile în cimentul cu care era pavată sala.

Ofițerul salută, o luă de mână pe îngrozita Lili, care deabia se putea ține pe picioare, și părăsiră sala.

— Acum ne vom duce la familia cetățeanului Capet! zise ofițerul, când ajunseră afară din gang. Înainte de a te conduce la acei trădători nemernici ai poporului, vreau să-ți explic cum merg lucrurile aici în Temple. Fostul rege locuiește aci la stânga, trei camere alipite laolaltă. Acestea sunt păzite de santinele. Regele are un servitor la dispoziție, cu care tu nu vei avea de-a face. Regina locuiește împreună cu copiii ei, în trei camere. Acestea sunt situate în dreapta.

Și ofițerul arătă spre dreapta.

— Afară de astea, se află și o sală în mijloc. Aceasta desparte și unește în același timp locuințele fostului rege și ale soției sale. Tu te vei ocupa numai de partea dreaptă a locuinței, pentru că ești în serviciul Mariei-Antoinetta. Te fac încă o dată atentă, că în toate privințele te vei considera servitoarea reginei. În realitate, vei supraveghea riguros și sever, toate relațiile și toate petrecerile familiei regale. Dacă vei observa ceva, îndată ne vei informa. M-ai înțeles drăguță?

Lili afirmă cu sfială. Inima îi era grozav de îndurerată. Ar fi izbucnit în hohote de plâns, așa era de tulburat sufletul ei. Ofițerul luă drept consimțire afirmarea ei.

— Curaj, curaj! urmă el, cu ton vesel, ține capul drept, draga mea! Aceea care intră într-o slujbă așa de grea cu atâta patriotism, va ști s-o ducă până la sfârșit!

Ajunseră la o ușă de fier, care era păzită de doi soldați. La porunca ofițerului, ușa se deschise.

— Aci e sala de mâncare a familiei regale! zise ofițerul. E odaia comună a familiei regale.

Ofițerul bătu la ușă. Fără să aștepte un răspuns, intră cu Lili. Dumnezeule, acum trebuia să se afle în fața reginei! Nici nu o cunoștea bine la față, atunci când o văzuse, era încă regina mândră și sublimă a Franței! Lili își aducea aminte de ea ca de o femeie frumoasă, de o gingășie fără egal!

Capitolul 56 NENOROCITA FAMILIE REGALA

Tremurând, cu ochii plecați la pământ, Lili intră în sala unde se afla familia regală.

— Cetățene Capet și cetățeană Capet! zise ofițerul cu glas tare, vă aduc o servitoare nouă, care vă stă la dispoziție, în special dumitale cetățeană Capet și copiilor dumitale. Dacă veți avea vreo plângere împotriva ei, să-mi comunicați!

Lili ridică ochii speriată de sunetul crud al glasului cu care ofițerul spuse aceste cuvinte.

Ea se văzu într-un local destul de mare și neobișnuit de înalt. Prin niște ferestre mici cu zăbrele de fier pătrundea lumina zilei cu multă economie. Mobilierul era cât se poate de simplu.

De-a lungul unui perete erau așezate două dulapuri simple. În mijlocul casei o masă mare, acoperită. În jurul mesei câteva scaune de trestie, pe care ședeau persoane deosebite.

Privirea lui Lili căzu mai întâi asupra unui bărbat de vreo cincizeci de ani, foarte corpolent, cu obrazul lat și inexpresiv. Totuși era multă bunătate zugrăvită pe fața sa. Acesta era Ludovic al XVI-lea, cel mai nenorocit rege care urcase cândva pe tronul Franței.

În fața lui stătea o femeie bine făcută, înaltă, care își păstrase urmele unei frumuseți trecute. Trebuia să fie bătrână deoarece tot părul îi era alb ca zăpada. Totuși, arăta tânără, Maria Antoinetta a Franței, căci ea era, îmbătrânise devreme, de griji și suferinți. În aparență era bătrână, dar abia împlinise 30 de ani. Obrazul ei delicat și mândru cu nasul marcat și cu celebra buză a Habsburgilor, se transformase cu totul de griji. Ochii îi erau adânc înfundați în orbile. Privirea ei ostenită și neexpresivă arăta nevoia, jalea și grija. Ea o privea cu neîncredere pe tânăra fală.

Lili se înclină cu respect. În inima sa, tânăra fată își făgăduise să fie într-adevăr fidelă și devotată scumpei ei regine.

Persoana Mariei Antoinetta avu o așa de mare înrâurire asupra fetei, încât, ea nici nu mai avuse ochi pentru ceilalți.

Ea o văzu pe Doamna și Domnișoara Fourcelle, cât și pe nespus de frumoasa Prințesă Lamballe. Pe cei doi copii care se îmbulziră pe lângă mama lor, aproape că nu-i văzu.

Privirea ei rămase fermecată ca mai înainte asupra Antoinettei. Oh, cum atrage nenorocirea două suflete nobile și tot atât de suferinde.

Lili o văzuse pe regină numai în strălucire și belșug, și inima ei nu simțise până acum în fața maiestății sale decât respect. Dar azi când văzu în fața ei pe sărmana și crud încercata femeie, din trăsăturile căreia vorbea nevoia și grija, când se gândi că această frunte, care acum e plină de încrețituri din pricina suferințelor, purta odată o diademă strălucitoare de diamante, îi sângera inima.

Pentru a doua oară în viața ei, dar mai lămurit decât în fața cadavrului tatălui ei, Lili înțelese vanitatea și groaznica schimbare a norocului și a speranțelor omenești.

Care era în realitate motivul păcii și norocul omenesc?

Lilli se cutremură când se gândi la regina Franței care era atât de nenorocită. Ce se va întâmpla cu Lilli, dacă se procedează cu atâta cruzime pentru un cap atât de mândru și încoronat?

Dar Lilli n-avea timp de reflectat. Ofițerul se adresă acum celor rămași în sală.

— Cetățeană mamă Fourcelle și fiică Fourcelle, mi s-a poruncit să vă scot numaidecât din Temple! urmă el.

— Nu, numai asta să nu ne-o facă! Lăsați-ne la buna noastră regină! Zise Doamna Fourcelle.

— E porunca comitetului terorist, și trebuie să vă supuneți.

În același timp se deschise ușa prin care intrase odinioară cu prințesa. Deodată se îmbulziră soldații, cu pușca la picior, așteptând în tăcere poruncile superiorilor.

— Trebuie să ne despărțim, scumpele mele prietene Duceți-vă cu Dumnezeu și fiți binecuvântate pentru bunătatea voastră, glăsui regina cu voce profundă și binevoitoare.

Ea îmbrățișa pe rând toate doamnele. În ochii ei se iviră lacrimi. Sărută cu emoție fruntea prietenelor ei, de care probabil, se va despărți foarte repede.

— O, Maiestate! Doar nu va fi aceasta hotărârea guvernului. Căci e cea mai mare bucurie a noastră să împărțim toate suferințele!

— Haideți, înainte, nu e vreme de zăbovit! le grăbi ofițerul.

Regina le convinse cu blândețe pe tinerele femei să iasă mai repede.

— Duceți-vă cu Dumnezeu, poate că ne vom revedea în timpuri mai bune, amicele mele! murmură ea, și buzele îi tremurau de durere. Acum nu mai am pe nimeni! Mi se răpește și mângâierea devotatelor mele prietene să mă chinuiesc singură în această carceră!

— Dar e de nesuportat! se amestecă regele, din zi în zi se poartă mai rău cu noi!

El se ridicase de pe scaunul său. Acum de abia se vedea făptura sa neînsemnată și puțin respectabilă. Regele purta o redingotă de catifea albastră pe când doamnele erau în doliu mare.

Ofițerul dădu din umeri.

— Trebuie să vorbești dumneata în persoană cu comitetul terorist, cetățene Capet. Și nu este departe momentul în care vă veți prezenta înaintea sa! Zise ofițerul, eu nu fac decât ce spune comitetul!

Regele își mușcă buzele. Deși era obișnuit a fi tratat în modul cel mai insultător de supușii săi de odinioară, totuși pe obrajii săi apăru roșeața demnității și a protestului.

— Bine, bine! murmură el, întorcându-se, va avea un sfârșit și încercarea asta!

El păși spre copiii săi, mângâind obrajii Christinei. Pe urmă trecu degetele prin buclele micului său fiu și moștenitor.

— O! Sărmanii mei copii, dacă n-ați fi voi! Îngână regele înduioșat, cu câtă plăcere aș fi renunțat de mult la glorie și renume! În timpul acesta doamna și domnișoara Fourcelle cu lacrimi în ochi se despărțiră de cei prezenți.

— Duceți-vă, numai cerul, cerul vă va răsplăti purtarea ce ați avut-o față de noi!

Îndată după aceea ele dispărură însoțite fiecare de câte un soldat.

— Acum vine rândul dumitale, prințesă Lamballe, urmă ofițerul. Regina se îngrozi și păși proteguitoare către tânăra și frumoasa prințesă.

— Cum? exclamă Maria Antoinetta cu voce tremurândă, doar nu vor îndrăzni să despartă de mine și pe scumpa și cea mai iubită prietenă a mea!

Ofițerul dădu din umeri.

— Am porunca de a o duce pe prințesa de Lamballe înaintea comandantului suprem, dar ce se va întâmpla cu dânsa, nu știu! răspunse el.

— Nu, nu! Nu mai pot răbda atâta! Strigă regina oftând și plângând. Se apropie mai mult de prințesă, și o lipi de sânul ei.

— O, scumpa și îngereasca mea prietenă! îngână prințesa de Lamballe, nu mă duc de lângă tine, până nu mă vor târî cu sila de aici!

— Așa o să facem! răspunse ofițerul care auzise cuvintele din urmă ale prințesei. Ori ne urmezi de bunăvoie pe mine și pe soldații mei, ori de nu...

El nu sfârși, dar cuvintele sale erau destul de semnificative și expresive.

Regina rămase mută câteva clipe. La despărțirea de doamna și domnișoara Fourcelle îi erau ochii plini de lacrimi. Acum, când inima ei era cuprinsă de cea mai groaznică durere a despărţirii, ochii îi erau uscați. Deodată regina se adresă ofițerului.

— Dacă mă voi ruga mult ca să-mi lăsați pe prințesa aici, veți rămâne și atunci neînduplecați? murmură ea cu buzele tremurânde.

— Eu sunt soldat și trebuie să fiu supus! urmă ofițerul. Rugămintea nu v-ar folosi la nimic. Și dumneata trebuie să fii tot atât de supusă ca și mine. Comitetul terorist, este cea mai înaltă instituție a Franței, și el poruncește îndepărtarea cetățenei Lamballe din Temple.

Ludovic al XVl-lea interveni.

— Te rog, ascultă-l, scumpă Antoinetta, ! murmură el, nu ne rămâne altceva de făcut!

— Dar totuși, nu se poate să mă despartă de cea mai bună prietenă a mea! îngână nenorocita regină.

— Voi ruga eu comitetul să mă lase lângă tine! îi șopti prințesa la ureche.

Făptura ei superbă se alipi de veștejită regină. Urmă o scenă de adio mută și plină de lacrimi. Pe urmă, prințesa de Lamballe se întoarse la copiii perechii regale.

— Rămâneți cu bine dragii mei, Dumnezeu să vă binecuvinteze și să vă protejeze! Dacă va vroi cerul, poate ne vom revedea astăzi!

Lili stătea neobservată lângă ușa localului. Ea rămase cu mâinile cruce pe piept, inima îi sângera.

O! Cum ar fi dat ea acum, bucuria și pacea ei, dacă ar fi putut ajuta pe scumpa ei regină! Dar ce putea face ea, o fată atât de slabă și singură!? Jalea și amarul reginei o pătrunse pe Lili până în adâncul sufletului.

Ea aruncă o privire rugătoare ofițerului. Spre norocul ei, el nu văzu privirea fetei, căci și-ar fi pierdut, poate, încrederea în viitoarea servitoare a reginei.

— Înainte, cetățeană Lamballe! Cetățeanul Santerre vă așteaptă, pentru a vă lua interogatoriul! Spuse ofițerul. Nu este niciun moment de pierdut!

La un semn al ofițerului, soldații se apropiară de prințesă apucând-o cu cruzime de braț.

Amica scumpă a reginei, prințesa de Lamballe, privi pe ofițer cu mândrie. Soldații îi dădură drumul fără voie.

— Cum!? urmă prințesa cu buzele tremurânde, oare de aceea m-am întors eu din Anglia, pentru a fi insultată? Nu trebuie să mă duceți voi, vă voi urma singură. Du-te înainte, căpitane, că te urmez!

Ea făcu încă odată reginei semn cu mâna. După aceea, prințesa cu soldații dispărură din locul întunecos.

Maria Antoinetta căzu însă leșinată pe un scaun!

— Niciodată nu ne vom revedea, niciodată, îngână nenorocita regină. O! Ce am păcătuit eu, Dumnezeule, de mă nenorocești cu atâta cruzime?

Lili nu scoase nicio vorbă, de groază și de durerea pe care o simțea. Ea se apropie de regină, căreia îi alunecă batista din mână și-i căzu jos. Lili se plecă și i-o ridică. Era primul serviciu pe care-l aduse scumpei sale regine. Regina luă mâna de la ochi, luă batista din mâna servitoarei, aruncându-i o privire lungă.

— Mulțumesc! urmă ea cu o răceală nespusă. Nu te osteni, că nu-mi place să fiu servită de partizanii actuali ai guvernului de azi! Numai cu numele vei fi servitoarea mea!

Atunci Lili se plecă mai mult spre regină.

— Vin în numele sfântului Ludovic! șopti ea cu voce blândă și înceată.

În ochii reginei licări o rază de lumină.

— Tu vii în numele sfântului Ludovic, copila mea, murmură regina înduioșată. Atunci fii de mii de ori binevenită în acest loc al mizeriei și al nenorocirii!

Ea se ridică deodată și se duse la soțul ei.

— Ludovic! îi șopti ea la ureche, vezi tu fata asta? Ea e trimisă de prietenii noștri!

Regele o privi cu un zâmbet binevoitor. Pe urmă oftă adânc, probabil că Ludovic al XVl-lea uitase să spere și să facă planuri de viitor.

— Îți voi spune ceva! zise pe urmă, regina, cu voce tristă.

— Suntem supravegheați de spioni! Arată-te foarte nepărtinitoare, căci altfel vei fi prinsă și toată fericirea noastră risipită pentru vecie!

Afară se auziră în aceeași clipă murmure. Regina se îngrozi.

— Dumnezeule, ce este afară? îngână ea.

— Doar nu vor cuteza să facă ceva prințesei Lamballe...

Ea nu isprăvi de vorbit, și o spaimă nebună licări în ochii ei.

În timpul acesta, Prințesa de Lamballe, cea mai devotată amică a reginei, fu dusă în hala în care se afla Santerre cu suita lui.

De-abia de cinci zile și cinci nopți i se îngădui prințesei să împărtășească aceleași dureri cu familia regală, în aceeași carceră. Când pe la începutul anului 1791, începură să sufle cele dintâi furtuni ale revoluției franceze, prințesa fugi din Paris stabilindu-se în Anglia. Auzind de suferințele Mariei Antoinetta, ea nu putuse sta departe de ea. Rămânând credincioasă reginei, reveni la Paris, și împărți cu ea toate durerile în aceeași închisoare.

Prințesa privi acum fără frică în ochii cruzi ai lui Santerre.

— Tu ești cetățeana Lamballe? zise Santerre prințesei.

Maria Thereza de Lamballe plecă capul.

— Așa mă numesc acum! murmură ea, mai înainte mă numeam prințesa de Lamballe!

— Ei aș, toți, sunt egali în fața legii! zise Santerre. S-a observat cu multă părere de rău că ai stăruit cu tot dinadinsul să fii întemnițată împreună cu familia regală. Funcționarul care ți-a făcut favoarea asta și-a primit pedeapsa chiar azi de dimineață pe eșafod!

Prințesa făcu fără voie un gest de spaimă.

— Națiunea vrea ca șleahta regală să nu mai aibă prieteni, continuă Santerre cu un râs drăcesc.

— De aceea trebuie să juri că urăști și disprețuiești gașca regală, și îndeosebi pe blestemata austriacă, Maria Antoinetta. Vrei să juri?

— Că o urăsc pe Maria Antoinetta? exclamă prințesa cu patimă.

— O, voi nemernicilor, ce credeți voi despre prințesa de Lamballe?! Eu o iubesc pe regină, și sunt gata să-mi dau pentru ea ultima picătură de sânge! După Dumnezeu, o iubesc pe buna, scumpa și atât de nenorocita regină cu tot focul, cu toată patima sufletului meu.

Un murmur înăbușit, amenințător se auzi în sală. Indivizi scârboși și infami, o înconjurară pe acuzată. Un râs groaznic flutura pe buzele lui Santerre.

— Ai blasfemiat poporul! zise ex-berarul, dând cu piciorul în pământ. Voi, voinicilor, apucați-o și duceți-o la Conciergerie! Eu mă duc să dau raport comitetului terorist!

Pumnii tuturor se îndreptară spre nenorocită. Ea fu scoasă cu forța din hală.

Capitolul 57 CAPUL PRINȚESEI

Prințesa Lamballe se lăsă a fi târâtă fără frică de șleahta de ticăloși.

Trecură prin coridoarele lungi și întunecoase din Temple. Bolțile răsunau de strigătele sălbatice ale mulțimii.

Prințesa de Lamballe își mușcă buzele până la sânge. Dar frumusețea ei apărea și mai victorioasă ca oricând.

Niciun strigăt de ajutor nu-i ieși din gură.

Prințesa era destul de inteligentă ca să știe că în astfel de împrejurări orice strigăte sunt zadarnice și că provoacă cel mult ironia și batjocura adversarilor.

Convingerea prințesei era că amenințarea lui Santerre a fost foarte serioasă și că va fi dusă la Conciergerie. Dar se înșelase.

Porunca comandantului suprem era numai un pretext pentru a da oarecum o înfățișare legală scenelor înspăimântătoare care aveau să urmeze. Moartea prințesei era ceva hotărât.

Ceea ce i-a reținut până acum pe dictatori de a face procesul prințesei era motivat de frumusețea acesteia, și de conștiința nevinovăției ei. Însuși Santerre fu mulțumit deocamdată de a o trimite pe prințesă la Conciergerie.

Dar cunoștea el bestialitatea acelor bărbați care în momentele acestea de adâncă tulburare căutau numai să pescuiască în apă tulbure?

Oameni nemernici au existat în toate vremurile și au compromis întotdeauna cuvântul *popor.* Poporul francez a ieșit mai mult sau mai puțin curat din marea revoluție franceză.

În toate inimile ardea focul celui mai pur entuziasm patriotic. Dar și printre conducători erau câțiva care apărau cu adevărat cauza poporului, deși, mijloacele și armele de care s-au servit pentru acest scop n-au fost tocmai ideale și corecte. Dar făceau totul pentru a servi patria după dorința și idealul lor.

Adevăratele cruzimi însă au fost inițiate de o mână de demagogi infami, care n-au avut alt imobil, în acțiunea lor, decât de a-și face un nume cu orice preț și a-și răzbuna eșecurile suferite cândva în cariera lor obscură. Astfel de oameni au fost Fouquier, Santerre și alți onorabili teroriști, iar sprijinul lor era plebea ticăloasă și coruptă, în care nu intrau lucrătorii și oamenii muncitori, ci numai toți declasații ticăloși.

Pe mâna acestor indivizi a încăput acum, viața nenorocitei prințese. Clipele ei erau numărate. Nu va ajunge în viață nici măcar la ușa temniței „Templului". Sosiți în sala de afară, un băiețandru mizerabil, minor, se repezi la prințesă și o lovi în ceafă, cu sulița.

Prințesa nu scoase niciun strigăt de durere. Se înfioră și se înveli mai bine în mantaua ei. Atacul băiețandrului a fost semnalul. Din toate colțurile sălii se repeziră la dânsa cu puștile, sulițele, săbiile și pistoalele, lovind și înțepând-o unde nimereau.

Sărmana prințesă, văzând că i s-a apropiat momentul din urmă, stătea mândră și dreaptă, cu un zâmbet senin care-i împodobea chipul frumos și divin.

Această seninătate îngerească îi aţâță și mai mult pe asasini.

Era o ploaie de lovituri și înțepături din toate părțile, și fără să geamă măcar o dată, biata prințesă căzu la pământ străpunsă pe tot trupul, exclamând:

— O, Isuse!

Corpul ei deveni o masă diformă, numai capul rămase neatins. Mulțimea sălbăticită, tăie capul de pe trupul în care tresărea încă o scânteie de viață și mizerabilul tânăr care-i dăduse prima lovitură cu sulița, îl înțepă cu vârful lăncii sale. Țipând și chiuind, plebea brutală înainta spre piața vechiturilor.

Era ceva groaznic, această mulțime enormă, bestială și nenorocită, setoasă de sânge, în frunte cu ticălosul băiat care purta ca un trofeu de victorie capul încântător de frumos al prințesei.

Trăiască libertatea, egalitatea și fraternitatea! Mizerabilii țipau cât îi ținea gura. Și strigătul acesta se prelungea prin oraș răspândind teroare și groază.

După dânșii venea un cortegiu de mii și mii de oameni animalizați prin beție și vederea sângelui, cântând cu toții un cuplet batjocoritor la adresa reginei, cântec care avea ca refren următorul vers infam și mincinos.

Madame Veto a promis
Să gâtuie întregul Paris!

Sub numele de Madam Veto se înțelege, în ironie, Regina. Veto înseamnă pe latinește „opresc, interzic". Într-adevăr adunarea națională convocată de rege la 1789, atunci când valurile revoluției ajunseseră deja sus de tot, acordase regelui privilegiul de a putea opune un veto tuturor proiectelor de legi votate de Cameră, cu alte cuvinte, dreptul de a interzice aplicarea acestor legi. Deoarece era cunoscută de toată lumea influența cea mare pe care Maria Antoinetta o exercita asupra lui Ludovic, Franța se deprinsese s-o facă responsabilă pe dânsa de toate deciziile regelui. Și astfel i s-a dat numele de Madam Veto,

cu alte cuvinte se insinua că dânsa ar fi aceea care-l îndeamnă pe Ludovic la stânjenirea lucrărilor adunării naționale...

În timp ce aceste scene fioroase se desfășurau în oraș, nenorocita regină stătea tristă și îndurerată în odaia comună din apartamentul regal al temniței din Temple.

Lili încercă să-și câștige simpatia și încrederea augușților prinți. Totuși prințesa, mândră, o respinse nu tocmai cu amabilitate. Cât despre micul Ludovic el s-a uitat mai întâi la dânsa cu un aer timid, apoi se refugie la augusta să mamă, care stătea pierdută în gânduri. Înaintea ochilor ei se desfășurau toate scenele dureroase ale despărțirii de dimineață.

După un timp de gândire, regina se sculă în picioare. Auzea de afară țipete confuze, dar nu dădu multă atenție. I-ar fi fost ușor să se uite pe fereastră spre a vedea ce se petrece, dar experiența o învățase să-și stăpânească curiozitatea, deoarece plebea, de câte ori o zărea la fereastră, începea să o insulte în chipul cel mai mizerabil.

Lili urmări toate mișcările frumoasei și impunătoarei regine.

Spre marea ei mirare, o văzu pe regină că scoate dintr-un sertar un *necessaire* pentru cusut, și dintr-un dulap, niște haine ale agustului ei soț. Și așezându-se iar la masă, începu să le facă câteva îndreptări necesare, pentru a le preface pentru micul prinț. Lili rămase surprinsă până în adâncul sufletului când văzu că regina cu propriile ei mâini vrea să facă croitorie, și ceru cu o grație deosebită să i se dea înalta permisiune de a face ea această treabă în locul iubitei regine.

Maria Antoinetta îi răspunse cu multă bunătate:

— Nu trebuie să fii amabilă cu mine, altfel nu vei putea sta la noi. Dacă ții la mine, atunci nu uita că de câte ori vor fi alte persoane în odaie, să te porți cu noi cât se poate de impertinentă.

— Ah, majestate, asta nu pot să fac.

— Pentru Dumnezeu, nenorocito! Dacă te-a auzit cineva că mi-ai spus majestate? Au trecut vremurile dinainte. Spune-mi cetățeană, așa cum a prescris comitetul revoluționar.

Lili dădu din cap dar în inima ei era convinsă că niciodată sau foarte rar se va putea conforma acestei cereri.

— Poți să te retragi acuma, cetățeană, zise regina cu glas tare, pe ziua de azi nu mai am nevoie de serviciile dumitale!

Și adăugă foarte încet:

— Mai bine așa, drăguța mea, pentru că, dacă nu mă înșel, am zărit la ușă un spion.

Lilli se întoarse spre ușă. Luă de pe masă niște tacâmuri pentru a le duce în bucătăria temniței. Trecu o jumătate de oră timp în care Lili recunoscu personalul temniței, legând într-adins oarecare prietenii.

În bucătărie, printre alte persoane se afla și o femeie voinică, robustă, care o băgă în seamă pe Lili.

Așteptă puțin, apoi ajutată de doi băieți tineri se urcă la apartamentul regal ducând bucatele care nu păreau prea bune. Deja pe scară, Lili auzi o gălăgie infernală și desluși mulțimea imensă care cânta detestabilele versuri:

Madam Veto a promis
Să gâtuie întregul Paris!

Și atunci oftă lung, gândindu-se cu oroare la sălbăticia mulțimii și la nesiguranța situației sale.

Nu bănuia sărmana fată că ăsta era începutul unui lanț de suferinți.

Tocmai când deschise ușa apartamentului regal gălăgia de afară își atinse culmea, căci mulțimea se strânsese amenințătoare în fața temniței, batjocorind familia regală cu cele mai nemernice insulte și trivialități. O dată cu Lili și cei doi băieți de bucătărie, intră în odaia regală și căpitanul de gardă. Regina ridică privirea de pe lucrul ei.

— Dar ce s-a întâmplat iar? întrebă ea îngrijorată. Iar și-a ieșit poporul din toate mințile?

Ofițerul ridică din umeri și răspunse foarte rece:

— Este vremea de masă. Afară de asta am venit să vă anunț, cetățene Capet, că mâine veți fi chemat la interogatoriu.

Regina tresări.

— Vasăzică tot îndrăzniți să vă atingeți de persoana inviolabilă a Regelui?

— Nu mai există regi în Franța! O întrerupse cu energie ofițerul. Regina voi să răspundă, dar de afară se auzi refrenul de mai sus. Regina deveni lividă, părând că va cădea zdrobită de rușinea aceasta.

— Dar spuneți-mi, pentru Dumnezeu, ce se petrece afară?

— Spuneți, vă rog, ce se petrece! zise regele căpitanului.

— Ei bine dacă doriți să știți cu orice preț ce se întâmplă afară, zise acesta cu brutalitate, duceți-vă la fereastră să vedeți capul prințesei Lamballe, care e dus în triumf prin oraș.

Vorbele acestea crude o loviră din plin pe regină care sări în sus ca mușcată de un șarpe și rămase nemișcată.

Lili ar fi sărit cu dragă inimă în ajutorul reginei, dar prezența ofițerului opri avântul ei nobil și generos. Deodată un murmur din ce în ce mai tare și sălbatic se auzi de afară. Mulțimea sălbăticită cerea să vadă familia regală și în special pe regină.

Atunci se întâmplă ceva nemaipomenit! Deși regele se opunea din toate puterile, iar cei doi copii se lipiră de dânsa, căutând s-o țină pe loc, regina se îndreptă cu o supremă energie spre fereastră, tocmai în momentul când afară, capul prințesei trecu purtat pe vârful unei suliți.

Un oftat înăbușitor, dureros asta a fost tot ce se auzi de la regină, când aceasta zări capul scumpei și adoratei sale prietene pe care abia azi dimineață o văzuse în toată strălucirea sublimei sale frumuseți.

Apoi, nenorocita femeie se întoarse de la fereastră, cuprinsă de o nestăpânită neliniște, fără să poată scoate niciun sunet. În inima ei rănită de moarte se instală o luptă teribilă, luptă a durerii ce-i inspiră sfârșitul îngrozitor al prințesei.

Lili simțea cum îi tremură picioarele și tot trupul de înduioșare și compătimire, dar nu putea face nimic. Unicul ei gând, era să scape cât mai repede dintre zidurile acelea înfiorătoare.

Dar când se uită spre îndurerata regină, o adâncă milă îi cuprinse inima, și pricepu că locul ei e alături de ea, în aceste momente de disperare. Odată ce s-a însărcinat cu această povară grea și periculoasă, trebuie să meargă până la capăt.

Capitolul 58 MARAT DEMOCRATUL

Monedele pe care Adella de Barry le puse în mâna chelnerului, produseră asupra acestuia o impresie bizară. A doua zi de dimineață, chelnerul se întoarse la pretinsa englezoaică pentru a-i spune că în vecinătate se află de vânzare o trăsură admirabil de frumoasă, precum și un vizitiu de tocmit.

Stăpânul de până acum al acestei trăsuri elegante, un holtei bătrân și bogat, a comis marea greșeală că n-a vrut să-i împrumute niște parale lui Marat, lucru pentru care a fost pedepsit de urgență cu ghilotina, iar bogățiile sale împreună cu trăsura trecuseră în stăpânirea cinstitului revoluționar Marat, adică acesta le primise numai cu mandatul de a le administra în folosul obștei, dar lacomul Marat înțelegea folosul obștei ca folos personal.

Acestea, guralivul chelner le povesti Adellei, mai mult șoptit, temându-se de vreun spion. Adella răsplăti toate aceste informații cu un nou bacșiș destul de consistent.

Peste o oră prințesa luă în primire trăsura și vizitiul, plătind un preț destul de redus, iar în aceeași zi ea făcu o plimbare prin oraș ducându-se la Marat, a cărui adresă i-o dăduse hotelierul, nu fără a-și fi exprimat adânca sa mirare că frumoasa americană îndrăznește să intre în cușca leului.

Pe drum mulțimea se oprea în loc pentru a admira această trăsură elegantă, precum și pe frumoasa stăpână a acestei trăsuri care avea un aer exotic.

Când ajunse în fața locuinței lui Marat, care stătea pe una din străzile cele mai largi ale Parisului, acolo unde se află azi strada Orsay, mulțimea înconjură trăsura. La fereastra etajului întâi a casei era un bărbat urât și grețos, îmbrăcat cu un halat murdar, cu scufie pe cap, cu părul foarte încărunțit, care după câteva clipe închise fereastra cu violență.

Adella, pretinsa englezoaică, se dădu jos din trăsură într-o ținută cu adevărat princiară și întorcându-se spre câteva femei care stăteau la ușă cu pruncii în brațe, holbând ochii la dânsa, le întrebă:

— Aici locuiește cetățeanul Marat?

— Da, da, e sus în locuința sa! murmură una dintre femei, intimidată.

Adella însă nu mai auzi răspunsul și intră repede în casă. Dacă inima ei a avut o mică emoție în acest moment, pe obrazul ei nu s-a putut citi nimic. Zâmbind cu oarecare ironie și totodată cu o expresie de satisfacție, urcă iute scara care ducea la etajul întâi.

Ajungând sus, pe o ușă foarte joasă văzu lipit un petic de hârtie, acoperit cu un. Singur cuvânt scris cu creionul: Marat!

Adela se gândi un moment la nespusa jale pe care a răspândit-o deja asupra Parisului mizerabilul acesta sângeros cu chip de monstru, apoi trase clopoțelul.

Ușa se deschise și apăru o adevărată hârcă bătrână. Așa ceva urât și scârbos n-a mai văzut Adella în toată viața ei. Hârca o privea cu ochi iscoditori și perfizi.

— Ce vrei? Cine ești? strigă menajera lui Marat.

— Am treabă cu cetățeanul Marat! răspunse Adella, și în același timp puse în mâna hârcii bătrâne o monedă de aur, care avu o mai mare eficacitate decât toate explicațiile

din lume, și imediat, bătrâna începu să facă ochi dulci bogatei vizitatoare, reușind să-și dea o înfățișare și mai hidoasă.

— Cetățeanul Marat, strigă ea, e acasă și se vă bucura foarte mult să facă cunoștință cu o cuconiță atât de drăguță!...

Zicând acestea, o introduse pe Adella în casa teroristului. Imediat ce se închise ușa, inima Adellei se opri un moment, împietrită de groază. Știa că riscă mult și abia acum înțelese cât de mizerabilă este pofta ei de răzbunare, dacă ea, fată de aristocrat, prințesă, vine să obțină favoarea acestui tigru setos de sânge, numai pentru a-și putea realiza planurile ei infernale.

Totuși, aceste scrupule n-au durat decât o clipă, căci gândindu-se la modul cum a fost respinsă de Enric, care a preferat-o pe Lili, furia ei oarbă și neîndurătoare se aprinse mai mult ca oricând. Când veni după câteva minute hârca cea bătrână s-o anunțe că Marat o așteaptă, ea era foarte liniștită și nerăbdătoare de a se afla în sfârșit față în față cu monstrul cu ajutorul căruia, hotărâse să se răzbune pe Sanson și Lili. De aceea nu o mai impresiona nici murdăria, nici infecția, nici dezordinea care domnea în toate părțile și nu avea nicio emoție când intră în odaia de lucru și zări mutra respingătoare și monstruoasă, pe care cititorii noștri o cunosc deja din capitolele trecute ale acestui senzațional și interesant roman.

— Ei, iată o femeie a dracului de frumoasă! murmură el, lingându-și degetele ca în așteptarea unui bun mic dejun, dar ce poftești de la mine!

Uzând de toată prezența ei de spirit, Adela spuse cu accentul acela englezesc, în care avea o mare măiestrie:

— În sfârșit văd pe marele republican care a dat Franței măreția sa de azi. Ah, cum aș săruta această mână, continuă cu un entuziasm simulat, care a distrus vechiul regim cu loviturile sale nimicitoare și a pus în fruntea poporului francez, zeița libertății.

Marat, cu ochii măriți de uimire, zâmbi cu adâncă satisfacție.

— Prea bine, dar cine ești? cum ai venit la mine, care de obicei nu primesc vizite?

— Nu mă îndoiam, răspunse Adela cu același entuziasm, că marele Marat va face o excepție pentru mine care sunt o cetățeană a Americii libere, mai ales când va afla că am venit anume de peste ocean pentru a mă bucura de mirosul fermecător care se urcă la cer de pe altarele libertății, pe care se sacrifică zeiței egalității.

Lauda aceasta nu și-a atins scopul, pentru faptul că Marat nu concepea ca un monstru hidos să atragă atât de mult pe ființa asta încântătoare.

Adela însă care știa foarte bine să speculeze momentul acesta, fără nicio întârziere, scoase din buzunar o pungă voluminoasă, ticsită cu bani.

— Sunt bogată! urmă ea, și răposatul meu tată mi-a lăsat o avere imensă, pe care n-aș putea s-o întrebuințez mai bine decât depunând o parte din ea pe altarul poporului francez. Depun acum, cincizeci de mii de franci în mâna celui mai demn reprezentant al Națiunii. Cetățene Marat, ai dumneata bunătatea și amabilitatea de a accepta din mâna mea această mică contribuție? Nu pentru dumneata, cetățene! Te rog să mă înțelegi bine, nu te uita la mine cu atâta indignare! Știu bine că marele Marat nu acceptă daruri pentru persoana sa! Vreau, însă, ca această contribuție să treacă prin mâinile dumitale pentru ca sfințită și purificată prin contactul ei, să fie întrebuințată spre binele obștii întregi.

Cuvintele presupusei englezoaice îl cuceriră pe Marat și cu o mână lacomă pipăi punga de pânză. Nu se putu opri de a o deschide.

Când o văzu plină până la gură cu monede de aur, un surâs șiret trecu pe fața urâtă a lui Marat, și el promise să întrebuințeze banii pentru binele public. În același timp o veselie sălbatică se arătă pe figura lui.

— La dracu! murmură el, poți să devii încă vanitos la bătrânețe. Spune, cetățeană, nu cumva glumești cu mine? Te ia dracu! Dar nu, nu! Adăugă el cu un ton liniștitor. Cine jertfește cincizeci de mii de franci pentru binele public, aici vocea lui tremură puțin, acela e un om de treabă sau mai bine o femeie de treabă și... și...

Murat se întrerupse și alergă la ușă.

— Hei, drăcoaico! strigă el cu o adevărată voce de stentor[3].

Se auziră pași și bătrâna vrăjitoare intră. Cu vocea răgușită ea întrebă pe Marat ce dorește.

— Adu vin, bătrână vrăjitoare, strigă tribunul. Ei, n-ai plecat? Și pune și masa! Uite o cetățeană de treabă! Să dejuneze cu mine, să bea vin! Trăiască libertatea, fraternitatea.

După ce închise ușa, o privi pe Adela cu ochi strălucitori.

— Ascultă, cetățeană, îmi placi din ce în ce mai mult, zise el. La dracu, dar ești și drăguță! Și ai dat tocmai de omul potrivit! Noroc că n-ai dat de pungașii de Danton și Robespierre! Îți spun că ăia ar fi luat banii pentru dânșii!

Marat dădu din cap mulțumit și-și frecă mâinile.

— Dar eu sunt un suflet de om, nu glumă! adăugă el.

Spunând acestea, apucă cu labele lui mâinile delicate ale prințesei și le strânse.

— Sunt om bun de tot, când îmi place cineva! murmură el. În special nu pot refuza nimic femeilor! Și dacă se uită la mine puțin, cât de puțin...

El râse dezgustător.

— Ha! ha! Ești o femeie curățică.

Adela îl privise într-adevăr cu ochi de îndrăgostită, deși i se strângea inima de dezgust. Marat simți cum inima îi tresaltă de bucurie. Se apropie repede de ușă.

— Strigoaică afurisită, încă n-ai adus vinul? Zău asta-i admirabil, admirabil, murmură el. La drept vorbind vroiam astăzi, fiindcă n-am treabă, să asist la decapitarea din piața Greve! Știi, cetățeană, este ca și cum te-ai plimba prin grădina dumitale și ai tăia florile. Merge repede de tot, una, două, trei și, alt cap!

Toate acestea Marat le spuse cu atâta plăcere, ca și cum ar fi descris cea mai grozavă petrecere din lume.

— Dar acum rămân acasă. La dracu, cetățeană, rămâi desigur mai mult timp în Paris?

Ca să-i facă plăcere,Adela trebui să se așeze, răspunzând afirmativ la întrebarea lui.

Venise doar pentru a urmări de aproape desfășurarea marii revoluții. Cu vorbe amabile și pline de ipocrizie ea-l rugă pe Marat să-i fie conducător. Bătrânul pungaș nu dorea să i se spună de două ori. Unde se găseau cincizeci de mii de franci, erau de găsit și mai mulți.

---

[3] **STÉNTOR,** *stentori,* s. m. (în sintagma) *Voce* (sau *glas) de stentor* = (cu aluzie la un personaj din Iliada) voce bărbătească puternică. – Din fr. **stentor.**

În plus, frumoasa americană îi plăcea bătrânului păcătos. Era un celibatar convins, dar nu era ursuz față de tinerele care intrau în casa lui.

Când guvernanta aduse cele cerute, el se dădu mai aproape de Adela și vorbi, după cum credea el, foarte amabil pretinsei englezoaice, fără să bănuiască cât era de ridicol în ochii mândrei prințese.

Adela, care era o artistă în prefăcătorie, știa să-și stăpânească sentimentele. Ea asculta râzând înjurăturile pe care Marat le credea complimente amabile, îl privea încurajator, ciocnind cu dânsul, un pahar de vin.

Ea se pricepea admirabil să-l prindă pe bătrânul păcătos în mrejele ei.

Nu trecuse nici jumătate de ceas, și tribunul fu prins de frumoasa dar primejdioasa drăcoaică. Era deja sclavul ei, fără a o ști.

În sfârșit, Adela se sculă. Nu se lăsă oprită de nicio rugăminte.

— Știi ce? Vizitează-mă des, să mai vorbim! La dracu, dar e o plăcere! N-aș fi crezut că o femeie poate vorbi așa de frumos! Și ce ochi ai! Adăugă el privind cu admirație ochii prințesei.

El făcu o încercare stângace de a o îmbrățișa pe prințesă, dar ea se feri cu abilitate.

— Încă ceva, zise Marat. Dacă mai vii, lasă la dracu trăsura aceea afurisită. Asta-i aristocrație, m-ai înțeles! Știu că ești o bună cetățeană, am primit doar cei cincizeci de mii de franci, nici vorbă, pentru binele comun!

Adela dădu din cap. Ea-și luase trăsura numai pentru a fi băgată în seamă în Paris. Nu crezuse să fie primită așa de ușor de Marat sau de un alt tribun. Acum, când aceasta se întâmplase, ea era hotărâtă să-i dea drumul trăsurii.

Tribunul avea dreptate, acum, ar fi atras atenția, și prea multă atenție era nesănătoasă.

Marat o petrecu până la trăsură, și închise ușa cupeului după dânsa.

Adela plecă mulțumită la hotel. Ajunsese la ceea ce voia, Marat o privea cu bunăvoință.

Acuma putea să se servească de dânsul contra dușmanilor ei.

Dacă Marat ar fi văzut surâsul ei disprețuitor, n-ar fi crezut așa de ușor în afecțiunea pe care i-o arătase frumoasa americană.

Capitolul 59 BILETUL MISTERIOS

Trecură săptămâni, înainte ca nenorocita regină Maria Antoinetta să fi învins durerea pentru pierderea bunei ei prietene, prințesa de Lamballe. Trebui să treacă câtva timp până când regina să se poată obișnui cu viața din închisoare.

Dacă trăia pentru soțul și copiii ei, totuși, energia ei era doborâtă de acea crimă îngrozitoare.

Până acum spera în ajutorul prietenilor din străinătate. În primele zile spusese de mai multe ori lui Lili că așteaptă vești de la acei prieteni. Dar când veștile nu sosiră, Maria Antoinetta fu zdrobită.

— Mă tem, mă tem, zicea ea, că o să avem și noi un sfârșit sângeros! Cerul singur știe dacă ostenelile prietenilor noștri vor fi încoronate de succes! În ce mă privește pe mine, nu sper să fiu eliberată!

Bineînțeles că astfel de vorbe deprimau și pe rege și pe cei doi copii.

La rugămințile lui Lili, regina își ascunse întristarea, căutând să arate mai liniștită.

Monotone treceau zilele în Templu. Și pentru Lili era greu. Cele mai plăcute ceasuri erau pentru ea acelea pe care le petrecea cu regina pe care o respecta din ce în ce mai mult.

Dar mai grele erau clipele când trebuia să asculte vorbele brutale și necuviincioase ale soldaților și ale cizmarului Simen.

În aceste momente, fata se simțea adânc jignită, Lili plângea cu lacrimi amare și adeseori dorea casa plăcută a Călăului, în care știa că locuia iubitul ei.

Abia de două ori se putu întâlni Lili cu Enric Sanson.

Serviciul lui Lili era greu. Pe de o parte aveau toată încrederea într-însa, pe altă parte, însă, era bine supravegheată.

Fără o permisie specială nu trebuia să se depărteze de Temple nici pentru un ceas.

Lili fusese prevenită de iubitul ei să nu se arate ziua pe stradă. Prințesa de Barry, dușmanca ei, se afla din nou în Paris. Mai mult nu-i spusese Sanson. Dar din pricină că tânăra fată avea o frică îngrozitoare de dușmanca ei de moarte, ea se păzi de a se arăta ziua pe stradă.

Așa se întâmplase că Lili, cu tot dorul ei, nu putu să mai viziteze casa călăului.

Viața ei trecea îngrozitor de monotonă în Temple.

Când Lili intra dimineața, la orele opt, în locuința familiei regale, o găsea pe regină și pe copiii ei, sculați și îmbrăcați.

În același timp cu Lili, intrau funcționarii comisiei binelui public, care îi supravegheau.

Regele obișnuia să se ocupe înainte de prânz de fiul său. El învăța pe fiul lui latinește și geologie. În acest timp, Maria Antoinetta o învăța pe fată desenul și broderia, precum și catehismul.

Dimineața, regina purta o capelă albă pe părul ei încărunțit de supărare și rareori o rochie de culoare deschisă. La prânz, schimba această rochie cu una cafenie cu flori mici și foarte simplă.

Familia regală prânzea de obicei la orele două în camera regelui. Apoi soții regali jucau cărți.

Odată se întâmplă că Ludovic al XVI-lea avu de ales între două cărți, de alegerea justă atârna câștigarea sau pierderea jocului.

Ludovic al XVI-lea alese cartea cea rea. Regina râse cu amărăciune.

— Și în viață ai tras cartea cea rea, prietene! Mă tem că vom sfârși pe eșafod.

Astfel de vorbe sfâșiau inima tinerei Lili, care în sufletul ei dădea dreptate reginei. Lunga tăcere a partizanilor regelui o umplea de groază.

Ea auzise din conversațiile funcționarilor, ce grozăvii se plănuiau contra familiei regale.

La începutul lui Octombrie 1792, izbucni furtuna hotărâtoare, începutul sfârșitului.

Tocmai când familia regală stătea la masă, se auzi un zgomot asurzitor înaintea ferestrelor. Urlete și fluiere făceau să vibreze aerul. Apoi se făcu o tăcere de moarte.

Un funcționar din comisia salvării publice anunța pe stradă, cu glas tare, suprimarea regalității.

Franța era republică.

Ludovic, al XVI-lea deveni palid ca moartea. El luă șervetul pe care-l înnodase la gât, se ridică și se apropie de perete. Apoi își puse amândouă mâinile la ochi și începu să plângă.

Regina, din contră, era mai liniștită. Ea aruncă numai o singură privire la cer.

Lili păru a vedea în această privire un reproș îngrozitor contra lui Dumnezeu.

Era începutul sfârșitului!

Ludovic al XVI-lea fusese de mai multe ori interogat de funcționarii comisiei salvării publice.

Peste puține zile trebuia să se decidă totul.

Vor reuși prietenii să dea în ultimul moment semne de viață pentru scăparea lui?

Pe când zilele treceau monotone pentru Lili, Sanson avea datorii neplăcute de îndeplinit în funcția lui.

În fiecare zi trebuia să se urce pe eșafod. Comisia salvării publice trimitea mereu la ghilotină noi suspecți. Capete după capete cădeau.

Enric Sanson se întorcea în fiecare seară acasă obosit și descurajat. Ce-i folosea că Orfelia îl mângâia și căuta să-i alunge încrețiturile de pe frunte?

Enric Sanson se simțea deprimat.

Adeseori blestema în tăcere profesia pe care o moștenise fără voia lui. Pe lângă aceasta el trebuia să ducă luptă contra lui Fouquier și a celor din jurul lui.

Fouquier nu îndrăznea să lupte public contra lui Sanson, și nici bandiții pe care îi trimisese pe ascuns contra acestuia, n-au făcut nimic.

Cu mult mai mult, însă, îl ura acuzatorul public. El nu pierdea niciun prilej de a lovi în călăul Parisului.

O întâmplare făcuse ca Sanson să facă o descoperire, la ultima vizită pe care i-o făcuse lui Marat în afaceri de serviciu.

Enric găsise în societatea puternicului zilei o doamnă blondă, tânără și frumoasă, care se arătase foarte familiară cu Marat, bătrânul corupt.

Deja de mai înainte auzise călăul că o americancă nebună, cum era numită Miss Webb în cercurile pariziene, se amorezase de Marat și stătea mai toată ziua la el.

Când Sanson o văzu pe această americancă, împietri de groază. Călăul avea o memorie bună.

În acele ceasuri sinistre, când trebuia să răscumpere de la principesă viața lui Lili cu un jurământ chinuitor, Sanson o privise pe aceasta adânc în ochi.

Ar fi putut recunoaște acești ochi dintr-o mie.

Nu putuse uita privirea prințesei, și aceeași privire o găsise în ochii americancei.

Sanson înțelesese îndată că Adela de Barry era aceea care se ascundea sub masca americancei și care-și câștigase prietenia lui Marat.

Ce scop avea prințesa? Enric Sanson era neliniștit, îngrijorat de viitorul scumpei sale Lili!

Din fericire nu bănuia nimeni că Lili era servitoare la familia regală. Dar o întâmplare putea să facă cunoscut aceasta lui Marat și deci și Adelei, iar persecuțiile pentru scumpa lui iubită ar fi continuat.

Enric Sanson nu știa ce trebuie să facă. Era nehotărât. Spera că Lili va găsi vreme să-l viziteze.

Nu îndrăznea să se ducă singur la Temple, căci se temea ca întâlnirile cu Lili să nu deștepte bănuieli.

Într-o seară Călăul primi un bilet parfumat, pe hârtie roz. Enric Sanson găsi acest bilet pe patul lui.

Nimeni nu știa cum ajunsese acolo. Toate întrebările călăului nu putură scoate la iveală adevărul. Ajutoarele lui afirmau că nu erau amestecate cu nimica.

Călăul deschise scrisoarea și găsi următoarele cuvinte scrise de o mână de femeie.

„Enric Sanson este rugat să se afle peste opt zile, joi seara la orele 10 în sala mare a Operei. Acolo va avea loc un mare bal mascat în onoarea suprimării regalității. Dacă Enric Sanson nu va veni, tot ce are mai scump în viață, va muri chiar în noaptea aceea! Enric Sanson să poarte costumul de cavaler spaniol și să poarte pe piept un trandafir roșu și unul alb. Restul îl va afla la bal."

Enric Sanson, nu se îndoi un moment că acest bilet era de la principesă. Pe lângă aceasta își mai aduse aminte că în ziua executării ducelui de Barry, Adela îl trimesese de asemenea o scrisoare. O aduse de probă și compară scrisorile, nu se înșelase.

Călăul fu mult timp nehotărât. Mai întâi voi să ceară, ca de obicei, părerea sorei sale. Dar se răzgândi. Orfelia era și așa îngrijorată!

Enric se hotărî în sfârșit să meargă la bal. În orice caz voia să o asculte pe prințesă, căci altfel se temea să nu întreprindă ceva contra lui Lili și apoi voia să știe dacă Adela cunoștea ascunzătoarea fetei.

Dar era scris ca, prin acest pas, Enric Sanson să aducă o grea nenorocire nu numai asupra capului lui Lili, dar și asupra sa, ducându-se la marginea eșafodului.

Capitolul 60 RUGĂMINTEA NENOROCITULUI

Era în ziua balului mascat de la Operă. Lili plecase să aducă gazetele pentru familia regală. Când se întoarse, se simți deodată trasă de mânecă de un soldat. Ea se întoarse supărată.

Voia să meargă mai departe, când soldatul îi șopti la ureche:

— Vin aici în numele Sfântului Ludovic!

Lili tresări. În sfârșit după săptămâni lungi, primele semne de viață ale prietenilor din afară! Ea se uită cercetător la soldat. Acesta însă îi puse un plic în mână. Apoi trecu înainte fluierând un cântec.

Trecătorii n-ar fi putut bănui că se întâmplase ceva între soldat și tânăra fată.

Lili însă fugi în odaia ei și deschise plicul.

Găsi alte două plicuri. Unul pentru regină și altul pentru ea.

Lili deschise pe acesta din urmă:

„Am onoarea de a vă spune, Domnișoară, că trebuie să vă vorbesc mâine seară. La Operă va avea loc un mare bal mascat, pentru suprimarea regalității. Intrarea este liberă

pentru orice cetățean sau cetățeană din Paris. Vizitarea acestui bal este bine văzută de oamenii de la putere, în orice caz, Santerre nu vă va refuza această permisie. Vizitează așadar balul îmbrăcată în costumul unei florărese spaniole! La bal vi se va vorbi cu parola cunoscută și vi se vor da alte instrucțiuni. Vino fix la 11 seara. Totul e în joc. Hotărârea se apropie!

De Brepe."

Lili citi de mai multe ori acest bilet.

Desigur, era hotărâtă să urmeze sfatul, cu toată neliniștea de care era cuprinsă. Se gândi că, fiind mascată, nu putea să i se întâmple nimic.

Lili era încă prea tristă de pierderea tatălui său pentru a vizita un astfel de bal și ea nu se putea simți fericită fără Enric Sanson. Dar odată ce-și asumase asemenea datorii sfinte, dorea să le ducă la îndeplinire.

De aceea Lili, după ce dădu scrisoarea reginei, se anunță la Santerre.

Acesta o primi bine pe tânăra fată. Fără a aștepta să-i vorbească, o întrebă dacă voia să meargă la bal.

— Va fi o serbare superbă! zise el și deci nu trebuie să lipsească o fată frumoasă cum ești tu! Îmbracă-te frumos și du-te! Ai învoire toată noaptea și abia mâine dimineață să vii la servici!

Lili mulțumi cu o veselie aparentă. Când se întoarse în apartamentele regale, găsi pe Maria Antoinetta foarte iritată. Ea o primi pe Lili cu ochii înlăcrimați.

— Am citit scrisoarea și am ars-o, murmură regina când Lili se apropie de dânsa. Curaj, copilă, Dumnezeu să fie cu tine mâine seară! Să mai sper că prietenii noștri să reușească? Să dea Dumnezeu!

— Ah, cât aș vrea să vă aduc o veste bună! spuse Lili.

Regina clătină capul mișcată și cu ochii plini de lacrimi. Era din nou plină de speranțe!

Ce bine că providența nu ne arată viitorul! Sărmana regină și-ar fi văzut tragicul sfârșit!

Abia auzi cizmarul Simon că Lili va merge la balul mascat și se oferi să-i fie cavaler. Dar din fericire avură aceeași dorință și câțiva soldați. Fără a-i jigni pe mizerabili, Lili hotărî să meargă singură la bal, ținând secret costumul în care se va îmbrăca.

Cu toată teroarea din Paris, lumea se înveselea. Era un moment de bucurie, după săptămâni întregi de neliniște! Temperamentul vioi al francezilor izbucni din nou cu acest prilej.

Pe când Lili era ocupată cu pregătirile pentru balul mascat. Orfelia, sora Călăului din Paris, avea alte preocupări.

Perkeo, piticul călăului, anunță că un om cu o înfățișase disperată dorește să-i vorbească.

Orfelia primi pe acest necunoscut.

Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu o față nobilă, pe care se vedea suferința. Necunoscutul era curat, dar sărăcăcios îmbrăcat. Orfelia se apropie de străinul cu înfățișarea disperată și-l întrebă ce dorește și cum îl cheamă.

— Mă numesc Carol Tellier și sunt lăcătuș! răspunse străinul cu voce înăbușită. Vin cu o mare rugăminte la dumneata, domnișoară! Mi s-a spus că poți face minuni pentru bolnavi. Ei bine, nevasta mea, singurul bun care mi-a rămas, e bolnavă. N-am bani pentru

a plăti doctoriile și doctorul. N-am de lucru. Am amanetat totul. Sunt în cea mai groaznică mizerie. Dacă ai o inimă bună, scapă-mi nevasta, ajut-o!

Vocea străinului tremura. Durerea îl strângea de gât.

Când Orfelia zări lacrimi în ochii necunoscutului, fu adânc mișcată.

— Sunt gata să merg cu dumneata, cetățene Tellier! zise tânăra fată cu voce blândă. Poate o voi putea ajuta pe soția dumitale! Piticul ne va însoți, ducând cele necesare!

Orfelia se pregăti de plecare. Luă cu sine câteva medicamente. Afară de asta, piticul luă ceva de mâncare și o sticlă de vin bun.

Orfelia se gândi că, poate, foamea pricinuia suferințele doamnei Tellier.

Tânăra fată nu bănuia că acest pas o ducea spre cea mai mare nenorocire a vieții ei.

Ea trebui să străbată aproape tot orașul înainte de a ajunge la țintă.

Pretutindeni, Orfelia era salutată cu respect. Până și vagabonzii de pe stradă o respectau. Iar mamele o numeau îngerul copiilor lor. În tot Parisul, Orfelia era cunoscută.

Orfelia primea cu ochi strălucitori această recunoștință. I se părea cea mai mare fericire că întrebuințează știința moștenită de la părinți, spre fericirea oamenilor.

Pe drum, Tellier se scuză de mai multe ori că o duce așa departe.

— Noi nu ne putem alege locuința! Zise el cu durere. Oricâte locuințe libere ar fi acum în Paris, nu am bani pentru a închiria una. De aceea a trebuit să mă mut lângă morgă.

— Ei, dar și acolo am auzit că locuiesc oameni bogați!

Lăcătușul dădu din cap.

— O, da, acolo locuiesc oameni foarte bogați! zise el cu amărăciune. Tocmai lângă casa mea locuiește un zgârcit bătrân, care n-are pe nimeni decât pe o îngrijitoare bătrână.

— Dar de ce te irită așa? întrebă Orfelia privindu-l cu coada ochiului.

Tellier își trecu mâna pe frunte și respiră adânc.

— Iartă-mă, domnișoară! Dar uneori te revolți. Închipuiți-vă, că înainte de a veni la dumneavoastră, am fost chemat de un servitor al acelui zgârcit, pe nume Colmin. Zgârcitului i se stricase ușa de la o casă de bani și nu o mai putea deschide. Ei bine, mie-mi era ușor s-o deschid, căci nu degeaba sunt unul din cei mai buni lăcătuși! Dar știți cu cât m-a plătit? Cu cincizeci de bani. Dumnezeule, sunt sărac și am nevoie de bani. Dar când mi-a dat mizerabila monedă, m-a cuprins indignarea și i-am aruncat-o la picioare.

Orfelia privea cu compătimire pe bărbatul care vorbea. Desigur, fața lui arăta mândrie. Probabil că Tellier apucase și timpuri mai bune.

În sfârșit, Orfelia și însoțitorul ei ajunseră la casa în care locuia Tellier.

Printr-un gang întunecos, suiră o scară mică și șubredă până la etajul întâi, unde era locuința lăcătușului.

De afară ceva o frapase pe sora călăului. Un balcon de lemn înconjura tot etajul în care era locuința lăcătușului. Ea nu bănuia în ce strânsă legătură era acest balcon cu soarta fratelui ei.

Ajunsă sus, Orfelia se convinsese de spusele lui Tellier. Sărăcia domnea pretutindeni. Femeia lăcătușului mai avea puține ore de trăit și de aceea se mărgini să-i ușureze suferințele și s-o mângâie. Când se despărți de Tellier, Orfelia îl încurajă cu vorbe bune. Lăcătușul, care era cunoscător de oameni, o privi lung în ochi, îi luă mâna și i-o sărută.

— Mulțumesc de o mie de ori, domnișoară! bâigui el, chiar dacă nu mi-ai putut da ajutor! Știu că nevasta mea moare și cu aceasta se sfărâmă cea din urmă bucurie a vieții mele.

Mai murmură câteva vorbe neînțelese. Orfelia plecă adânc mișcată.

Capitolul 61 OMORUL DIN STRADA BELLEVUE

Soarele strălucea vesel a doua zi deasupra Parisului, după potopul din noaptea trecută.

Numai afară, în cartierele industriale, fumul se ridica din coșurile fabricilor, formând un fel de nor care înconjura Parisul.

În fața unei vile frumoase din strada Bellevue se opriră două trăsuri, din care coborâră mai mulți domni îmbrăcați în negru și mai mulți gardiști municipali.

Primul care se coborî era un domn înalt de vreo cincizeci de ani, bine făcut, cu o barbă rotundă și cu ochelari.

El se adresă gardistului municipal care apăru lângă servitorul ce deschidea poarta vilei.

— De când ești aici?

— De un ceas, cetățene judecător de instrucție. Cetățeanul comisar a fost aici, a închis pretutindeni și mi-a predat cheile.

— Treci înainte și deschide!

Apoi se întoarse către servitorii care îl înconjurau.

— Sunt judecătorul de instrucție Fauvel, zise el scurt. Venim în urma denunțării făcute azi de dimineață.

Servitorul aplecă capul afirmativ.

— Apropiați-vă, zise el încet. Apoi, tăcând, deschise poarta și se dădu în lături.

Judecătorul de instrucție, urmat de ceilalți, intră în anticameră.

— Dumneata ai făcut denunțarea? întrebă el pe servitor.

Cel întrebat se înclină.

— Acum două ceasuri.

— Dumneata ai descoperit întâi crima?

— Da. Am intrat în odaia de dormit a stăpânului meu... Oh, era o privelițe îngrozitoare!... Sărmanul meu stăpân!

— Cât era ceasul când ai intrat în odaia de culcare a stăpânului?

— Șapte și trei sferturi.

— De unde știi așa de exact?

— La ora aceasta aduceam dejunul stăpânului meu.

— Și atunci ai făcut descoperirea?

— Da.

Judecătorul de instrucție plecă mai departe. El părea a examina bine împrejurimile.

— A urmat și a doua denunțare! Descoperirea aceea tot dumneata ai făcut-o?

— Nu. Bucătăreasa Ana, răspunse servitorul. A vrut să strângă în odaia domnișoarei Lidia și a găsit-o pe aceasta întinsă moartă pe jos. Când a venit să-mi spună, eu constatasem starea stăpânului.

— Încotro duce această scară?

— În curte.

— Și intrarea de la stânga scării duce în pivniță?

— Da.

— Odăile de locuit se află jos sau la etaj?

— Sus. Jos sunt câteva odăi de care stăpânul nu se folosea niciodată.

— Du-ne sus!

Servitorul se urcă, urmat de comisia judecătorească. Sus dădură peste o femeie bătrână cu fața plânsă. Judecătorul de instrucție o privi cercetător.

— Ești bucătăreasa? întrebă el.

— La porunca dumneavoastră!

— Mai sunt servitori în casă?

— Nu.

Scara se sfârșea cu un antreu mic. La dreapta se afla o portieră, la stânga o sală lungă cu diferite uși.

— Suntem în anticameră, zise servitorul.

— Aici la dreapta este odaia de culcare a cetățeanului Colmin.

Privirea funcționarului căzu pe gardistul municipal care stătea lângă ușă.

— Cadavrul este aici?

— Da.

— Deschide ușa!

Judecătorul intră urmat de ceilalți. Îl lovi un miros neplăcut.

Dădură la o parte perdelele și se făcu lumină. Se văzu atunci cadavrul unui om bătrân întins pe pat. Nu era nevoie să vezi pumnalul din pieptul mortului pentru a recunoaște că la mijloc era o crimă. Ochii mortului erau deschiși și plini de groază. Mâinile crispate, arătau lupta pe care o avusese cu ucigașul. Se vedea pretutindeni sânge.

Al doilea funcționar se apropie de cadavru, îl pipăi și decise.

— Mortul este deja înțepenit. Crima s-a produs după miezul nopții.

Doctorul scoase cu mare greutate pumnalul din pieptul cadavrului.

— Arma a fost mânuită de o mână abilă!

Judecătorul privi arma cu băgare de seamă. Ea era ascuțită numai la vârf.

— Este o armă neobișnuită!

— Da, unul din instrumentele întrebuințate de mecanici, zise doctorul. Oțelul pare să fie bun!

— Ce-i asta? întrebă deodată judecătorul, care privise cu atenție mânerul lucrat artistic, al instrumentului. Privește, doctore! Aici sunt gravate literele C.T.

Doctorul se uită bine.

— Într-adevăr, așa este!

Apoi, chemară un domn cu o eșarfă roșie, care era comisarul.

— Cetățene Delpit, ia te rog instrumentul.

Uitându-se prin odaia de culcare, constată cea mai perfectă ordine. Pe o măsuță lângă pat erau o mulțime de medicamente.

— Unde duce ușa asta? întrebă judecătorul.

— În odaia de lucru a domnului, zise servitorul privind cu groază cadavrul stăpânului.

Judecătorul intră în mica odaie care cuprindea un birou, casa de bani și câteva fotolii.

Și aici toate păreau a fi în ordine. Masa de lucru și cele necesare pentru scris păreau a nu fi fost întrebuințate de multă vreme.

— Cetățeanul Colmin stă de mult în pat? întrebă judecătorul.

— De vreo doi ani neîntrerupți.

— Se știa că este bogat?

— Da, el avea încredere în mine, și adesea duceam sume mari la notarul Tiffot.

— Acesta a murit de vreo jumătate de an.

— Da, de atunci stăpânul meu își administra singur averea. De câte ori avea treabă la casa de bani, îl așezam pe un fotoliu, și îl aduceam aici cu domnișoara Lidia. Îl așezam în fața casei de bani, și plecam închizând ușa.

— Era bănuitor?

— Foarte prudent, da!

— Unde ai fost astă noapte?

— Am avut concediu.

— De la cetățeanul Colmin?

— Nu. Domnișoara Lidia mi-a spus că puteam să plec. Domnul luase un narcotic și nu avea nevoie de mine.

— Altfel stăteai dumneata lângă bolnav?

— Da, dormeam pe canapea în anticameră. Domnul n-avea decât să sune și veneam imediat la dânsul, căci aveam somn ușor.

— Când te-ai întors astă noapte acasă?

— Cam pe la patru.

— Nu te-a frapat nimic?

— Nimic. Am ascultat la ușa stăpânului și neauzind nimic, m-am culcat. Dacă aș fi știut că e tăcerea morții!

Era atâta durere pe fața bătrânului servitor, încât judecătorul dădu din cap mulțumit.

— Unde era cheia de la casa cu bani?

— Domnul o păstra totdeauna sub pernă.

— Se știa asta?

— Numai eu și dumnealui.

— Bucătăreasa?

— Nu. Căci n-avea niciodată treabă aici.

Judecătorul merse iar în odaia de culcare. Se apropie de pat și căută cheia sub pernă.

— Nu-i nicio cheie. Poate mai avea mortul și altă ascunzătoare pentru cheie?

— Deloc! Domnul era paralizat și fără ajutor, nu putea să se ridice din pat.

Funcționarul se întoarse la casa de bani.

— Casa este închisă. Nu se vede urmă de spargere.

— Dacă cetățeanul judecător îmi permite o observație, zise servitorul, ieri după prânz stăpânul a avut treabă la casa de bani și pentru a-i fi ușor, pusese cheia în interiorul casei, iar ușa se încuiase din întâmplare. M-a chemat și a trebuit să-l aduc pe mecanicul Tellier.

Judecătorul tresări.

— Numele mi-este cunoscut, zise el.

— Posibil, cetățene judecător. Tellier a avut odinioară marea fabrică de clopote din Saint-Denis.

— Da, îmi aduc aminte. Din nenorocire a pierdut totul.

— Este un mecanic foarte abil, urmă servitorul. După câte știu această casă este din fabrica lui de odinioară.

Fiindcă locuiește în apropiere, l-am chemat, în două minute a deschis casa de bani.

— Atunci cel mai potrivit lucru ar fi să-l chemăm din nou! zise judecătorul după oarecare gândire, dacă locuiește în apropiere?

— Se vede de aici locuința lui.

— Te rog cheamă-l dumneata.

— Mă întorc imediat, zise servitorul.

Respirând adânc, plecă, mulțumit să scape de atmosfera greoaie din jurul mortului.

Peste câteva momente se întoarse.

— Vii singur?

Servitorul afirmă.

— Cetățeanul Tellier n-a putut veni. Nevasta lui este din ce în ce mai bolnavă.

Funcționarul era necăjit.

— Poate îl aducem pe lăcătușul justiției, zise comisarul. Nu locuiește departe. Un gardist municipal îl aduce în jumătate de ceas.

— Bine, zise judecătorul, până atunci avem destul de lucru.

Un gardist municipal plecă imediat.

— Cineva rămâne aici pentru pază! ordonă judecătorul. Noi mergem la apartamentele tinerei doamne.

Pe drum comisarul arătă urme de lumânare.

Aici desigur că a umblat cineva repede, zise el șoptind.

— Acest coridor este singura comunicație între odăile de locuit, nu-i așa?

— Singura.

— S-a întâmplat adeseori seara să meargă cineva pe aici cu lumânări aprinse?

— Da.

— Atunci aceste urme n-au nicio importanță, zise comisarul.

— Mă iertați, zise servitorul, aseară nu erau urmele. Aș putea s-o jur.

— De unde știi asta așa de bine? întrebă mirat judecătorul.

— Domnișoara, era foarte severă! nu putea suferi cea mai mică pată și de aceea ieri a trebuit să frec podelele.

— Atunci este altceva! zise judecătorul gânditor.

Aduseră o lampă și cercetările continuară. Urmele duceau mai departe prin coridor.

Deodată comisarul apucă de braț pe superiorul lui:

— Ce zici de asta? și-i arate pe covorul de culoare deschisă o pată.

— Asta-i o urmă de sânge! zise judecătorul.

— Fără îndoială că este urma unei mâini. Criminalul a mers prin coridor. A mers repede. Lumânarea nu lumina destul. Ca să nu cadă a pipăit cu mâinile. Și totuși s-a împiedicat și a căzut.

— Trebuie să fi fost o mână mică și fină, observă doctorul. Degetele lungi. Un inel pe deget.

— Într-adevăr urma este de la mâna stângă! confirmă judecătorul.

— Te rog ia măsura exactă, cetățene comisar.

Comisarul se înclină și porunci deocamdată unui gardist să păzească urma.

Apoi comisia își urmă cercetările.

Capitolul 62 VENIN DE SĂGEATĂ

Coridorul se sfârșea în fața unui dulap de perete. Imediat la dreapta era o ușă.

Gardistul merse înainte și deschise ușa.

— Este odaia de locuit a domnișoarei, spuse servitorul.

Funcționarii intrară într-o odaie potrivit de mare și bine mobilată.

Perdelele erau lăsate, o atmosferă grea domnea în odaie.

Judecătorul de instrucție porunci să se deschidă ferestrele.

Privirile tuturor se îndreptară asupra cadavrului care era întins pe jos. Domnișoara Lydia părea a fi fost de vreo treizeci de ani, fața ei nu arăta a fi fost frumoasă nici în viață, acum însă era îngrozitor de urâtă.

Judecătorul porunci să se pună cadavrul pe canapea. Apoi se apropie cu comisarul.

Acesta luă mâna stângă a moartei și îndată scoase o exclamație.

— Ciudat! O mână mică, delicată, degetele lungi și conice!

Superiorul lui privi cu atenție.

— În adevăr corespunde cu urma din coridor. Uite are și inel pe deget. Dar n-are nici urmă de sânge pe mână.

Comisarul privi cercetător prin odaie. Privirea lui căzu pe o ușă care ducea spre odaia de alături. Merse și o deschise.

— Te rog, vino aici, cetățene judecător. Aici este odaia de culcare a moartei. Lavoarul este plin de sânge, se vede că aici s-a spălat criminalul!

Superiorul lui merse în odaia alăturată și se convinse de adevărul celor spuse.

— Asta ar fi în orice caz o urmă, zise el. Măsurați mâna stângă a moartei și comparați-o cu urma din coridor!

Comisarul făcu aceasta. Apoi merse în coridor și măsură urma.

— Ne-am înșelat, cetățene judecător.

Judecătorul Fauvel măsură și el și se convinse de aceasta.

— Ai dreptate, zise el gânditor. Urma pare să fie a unei mâini bărbătești, și e vădit faptul că nu a fost singur.

Se întoarseră în odaie.

Aici doctorul începuse o examinare minuțioasă.

Lângă canapea era o masă pe care se vedeau resturile unei cine îmbelșugate și câteva sticle goale. Un singur pahar era gol pe masă.

Comisarul se apropiase de fereastră. Apoi arătă câteva pete albe care se vedeau lângă un dulap mic.

— Uite, iar urmă de ceară. Apoi mai este și un sfeșnic de argint cu luminările arse. Metalul e murdărit de ceară, dovadă că sfeșnicul a fost ținut oblic.

— Altă urmă nu este. Sunt de acord cu bănuiala dumitale că făptașul n-a putut pătrunde din afară.

Dacă însă așa este, atunci trebuie să aibă un complice în casă, șopti judecătorul.

— Te rog, zise judecătorul către servitor, domnișoara a fost aseară o parte a nopții singură în casă cu stăpânul dumitale? Bucătăreasa plecase și dânsa, nu-i așa?

— Avea și dânsa liber!

— Bine, cheam-o.

Servitorul fugi din odaie.

— Îmi pare că văd limpede, zise judecătorul șoptind către comisar. Persoana aceea, el arătă moarta cu care doctorul era ocupat, pare a fi făcut crima. Pe urmă remușcările au coprins-o și s-a otrăvit.

Servitorul veni cu bucătăreasa.

— N-ai fost astă noapte acasă? o întrebă judecătorul pe bucătăreasă.

— Dânsa mi-a dat liber, zise ea fricoasă, aruncând o privire îngrozită asupra cadavrului. Mi-a dat și cheia de la casă, ceea ce nu se mai întâmplase.

— Avea obicei moarta să vă dea liber?

Bucătăreasa dădu din umeri.

— M-am mirat și eu, mai înainte nu ne dădea așa de ușor liber.

— Așa-i, confirmă servitorul. Abia de câteva luni este altfel. I-am spus aseară că aș vrea să rămân acasă ca să n-o las singură, ea însă mi-a spus să mă duc.

— Nu te-a mirat asta? întrebă judecătorul pe bucătăreasă.

Aceasta dădu dip cap.

— Era deja a treia oară că Fritz și cu mine căpătăm odată liber. A doua oară am vrut să rămân că mă dureau dinții, dar ea nu m-a lăsat.

— Nu te-ai gândit în privința asta?

— Ba da. Dar nu trebuia s-o contrazic.

— Domnișoara era foarte curioasă, zise iar servitorul. Eu nici nu mă gândeam să plec dar mi-a dat și cealaltă cheie a casei, deși ei nu-i rămânea niciuna.

— Cum se purta moarta cu unchiul ei?

— Hm, domnișoara avea toane. Cred că stăpânul se cam temea de dânsa.

— Se certau des?

Servitorii se priveau.

— Nu cred, zise bucătăreasa. Stăpânul era prea bolnav. Domnișoara Lidia îl îngrijea bine. Ea nu prea vorbea mult.

— A spus vreodată stăpânul că se aștepta la o moarte sau că se temea de domnișoara Lidia?

— Da de unde! Din contră ținea foarte mult la dânsa și spunea des față de noi că domnișoara era bine situată în testamentul lui.

— Domnișoara Lidia mi-a spus odată că este însărcinată cu închiderea casei, zise bucătăreasa.

— Așa-i, zise Fritz, dar bătrânul era foarte bănuitor. Eu dormeam în anticameră și aveam poruncă să n-o las pe domnișoara Lidia să intre singura noaptea în odaia de dormit. El se temea să nu umble la casa cu bani.

Ochii lui Fauvel străluciră. El schimbă o privire cu comisarul. Acesta se apropie și-i șopti ceva.

Judecătorul se întoarse către bucătăreasă.

— Dumneata pregăteai cina pentru domnișoara? Bucătăreasa afirmă.

— Regulat. Dar nu mă oboseam cu gătitul. Ea nu dorea decât un pahar de ceai și plăcintă.

— Bea vin sau altă băutură?

— Ferească Dumnezeu. Domnișoara nu bea deloc.

Judele arătă masa pusă.

— Ieri însă a trebuit să facă excepție. Uite sticle goale cu etichete scumpe și resturile unei cine îmbelșugate.

— De asta m-am mirat și eu, răspunse bucătăreasa. A trebuit să pregătesc toate aceste mâncăruri reci, pentru că, după cum spunea domnișoara, să poată oferi ceva când ar avea musafiri. Întâia oară când am avut liber, a trebuit să pregătesc mâncăruri. A doua zi de dimineață nu mai era nimic în cameră. Când am întrebat, domnișoara mi-a răspuns scurt că nu era treaba mea.

— Nu știți dacă domnișoara Lidia a primit musafiri în lipsa voastră?

Amândoi răspunseră negativ.

Fauvel se întoarse către doctorul care-și sfârșise cercetarea.

— Ei? întrebă el încet.

— Fără îndoială că și aici este la mijloc o crimă, zise doctorul. Nenorocita a căzut victima unei otrăvi, moartea a urmat instantaneu.

— Este posibil să se fi otrăvit singură?

Doctorul îl privi mirat.

— Nu cred, zise el.

— Și totuși pare să fi fost așa. De altfel spuneai mai înainte că o mână sigură a trebuit să dea lovitura de pumnal. De unde deduci asta?

— Eu cred că mâna a trebuit să fie nu numai sigură dar și puternică.

— Vasăzică nu crezi că domnișoara Lidia a făcut crima?

— Nici gând, răspunse el mai repede decât avea obicei. Aș putea chiar afirma cu oarecare siguranță că ea a fost omorâtă întâi.

Celălalt îl privi mirat.

— Ah, asta ce-i drept mi-ar schimba complet părerea, răspunse el. Sunt anumite semne care mă fac să presupun, că...

— Nu, nu, îl întrerupse doctorul. Dânsa este aproape înțepenită. A fost omorâtă cel puțin cu un ceas înaintea unchiului ei. De altfel, n-a putut să se sinucidă.

— De ce?

— Aștept rezultatul autopsiei și al analizei conținutului stomacului, dar chiar de pe acum pot să vă asigur că a fost otrăvită cu venin de săgeată. Aceasta este cea mai grozavă otravă din câte cunoaștem. Omoară imediat, căci paralizează măduva spinării.

— Dar de ce să nu se fi otrăvit ea singură cu această otravă care-i asigura o moarte fără dureri? întrebă judecătorul de instrucție.

— Nu cred, zise doctorul. Mai întâi această otravă nu există la farmacie. Numai rar o aduce vreun călător de pe malurile Amazonului în bucăți mici, uscate.

— A putut însă căpăta otravă printr-o întâmplare?

— Dacă se sinucidea o găseam în altă poziție, s-ar fi așezat sau s-ar fi culcat, în plus nu văd niciun vas în care să fi luat otrava.

— Poate l-a ascuns!

— Nici vorbă. Cum spuneam, efectul otrăvii este fulgerător. O secundă după ce-a băut, a fost moartă. N-ar fi avut vreme să ia paharul de la gură, dar să-l ascundă.

El se uită prin odaie.

— Aici, este ce-i drept, un pahar neîntrebuințat, zise el arătând pe masă. Se întrerupse mirosind paharul. Miroase a acru și apoi sunt urme pe fund. Paharul a fost șters pe fund. Îl privi mai bine. Dacă nu mă înșel, sunt chiar urme de substanțe minerale.

Fauvel urmărise cu băgare de seamă cercetările doctorului.

— Suntem în fața unei enigme, zise el către comisarul de poliție. Nu-i nici urmă de violență exterioară. N-ai băgat de seamă altceva deosebit, cetățene comisar?

— Un caz ca acesta n-am mai văzut. Desigur avem de-a face cu o crimă făptuită de cineva care a putut intra și ieși nestingherit din această casă.

Judecătorul se întoarse deodată către servitor.

— Ești în stare să-ți dovedești absența? întrebă el brusc.

— Cetățene judecător sunt un om sărac dar cinstit, spuse servitorul cu o voce emoționată. Am fost devotat stăpânului meu, afară de asta am fost azi noapte într-o societate numeroasă.

— Bine, n-am vrut să te jignesc, îl întrerupse judecătorul. Este cineva aici în casă care iese și intră neoprit?

— Nu știu pe nimeni, asigură servitorul. Doctorul venea zilnic. Altfel nimeni.

— Nici rude n-au venit?

— Stăpânul meu nu prea avea. Afară de domnișoara Lidia mai avea un nepot, anume Hugo Colmin. Dar acesta n-a fost de mai mult de jumătate de an aici. Este cam ușuratic și s-a certat cu unchiul său.

— Dar tot trebuie să fi intrat vreun străin! N-ai nicio bănuială?

— Eu nu înțeleg acest mister! bâigui acesta. Domnișoara era foarte prudentă. Îndată ce se însera, toate ușile și toate porțile trebuiau încuiate. Aseară m-a petrecut până la poartă, așteptând până am închis poarta și am scos cheia. Ferestrele subsolului sunt cu gratii. N-a putut nimeni pătrunde în casă.

— Poate cu înțelegerea domnișoarei Lidia, zise judecătorul.

— O, nu cred, domnișoara nu avea relații cu nimeni. Mai cu seamă, cum era singură în casă, n-ar fi lăsat pe nimeni să intre.

— Te-ai mirat, de mai multe ori, că ți-a dat liber și dumitale și bucătăresei.

— M-am mirat, zise servitorul, dar nu m-am gândit la nimic rău.

Fauvel întrerupse interogatoriul, căci tocmai intrase gardistul, anunțând venirea lăcătușului.

Capitolul 63 COLIERUL DE AMETIST

Comisia se îndreptă spre odaia de dormit și apoi spre casa de bani.

Lăcătușul, care în trecere aruncase o privire asupra cadavrului, se puse pe lucru.

— Este greu de tot, zise lăcătușul către judecător. Cunosc aceste broaște încurcate! Pe asta s-o deschidă un tâlhar? Este o broască cu litere. Să ai cheia și dacă nu știi combinația, poți să încerci de o mie de ori!

— Se găsesc urme de violență la casă?

— Nu. Casa este bine închisă și trebuie să scot broasca cu un sfredel.

— Rezolvă această problemă. Noi umblăm prin casă în acest timp, zise judecătorul.

Sub conducerea servitorului, comisia se îndreptă spre subsol, pe când un gardist stătea lângă lăcătuș. Subsolul fu cercetat amănunțit, fără a se găsi cea mai mică urmă. Poarta care ducea în curte era închisă.

— Domnișoara purta totdeauna cheia la dânsa, zise servitorul.

Un gardist fu trimis să caute cheia în odaie sau chiar în buzunarele moartei. În curând aduse o cheie, dar aceasta nu intra în gaura broaștei, lăcătușul fu chemat și el deschise imediat poarta.

Curtea era mare cu clădiri pe toate părțile. În fundul curții era un zid înalt, iar în mijlocul zidului o portiță.

Dincolo se vedea o casă veche în stil elvețian, al cărei prim etaj era înconjurat de un balcon de lemn care atingea aproape zidul.

Judecătorul își îndreptă atenția asupra acestui balcon.

— De acolo poți sări ușor în curte. Cine locuiește în acea casă?

— Cum v-am spus deja, zise servitorul, lăcătușul Carol Tellier la care m-ați trimis.

Funcționarul păru că mai vrea să întrebe ceva dar se răzgândi și se dădu un pas înapoi, pe când surprinderea se zugrăvea pe fața lui.

— Carol Tellier? murmură el.

— Te rog cetățene comisar, literele de pe mânerul pumnalului nu erau C.T.?

Comisarul afirmă.

— N-ai spus că stăpânul dumitale l-a chemat ieri pe Tellier să deschidă casa? întrebă el pe servitor.

— Da, desigur!

— Și el locuiește acolo la etajul întâi?

— Da.

— Nu prea e bogat? Servitorul dădu din umeri.

— Nu mă prea interesez de alții. Pe urmă casa lui e pe altă stradă. Dar oricum am găsit interiorul ei sărăcăcios mobilat. Se zice că portărelul îl vizitează des.

— Bine, vom vedea, întrerupse judecătorul de instrucție.

Apoi arătă portița din zid.

— Portița duce acolo în curte?

Servitorul afirmă.

— Este închisă?

— Da. Portița era des întrebuințată de domnișoara Lidia când se ducea în strada Ludovic, să facă cumpărături. Și aceasta ea o făcea în fiecare zi.

— Cine avea cheia de la portiță?

— Domnișoara Lidia o ținea la ea.

— Ah, poate că se potrivește cheia găsită în buzunarul moartei. Dați-o încoace! porunci el.

Gardistul o dădu.

— Asta este, zise servitorul.

Judecătorul deschise lesne portița.

În față se vedea casa cu balconul de lemn.

— Ah, înțeleg, zise el, arătând cărarea ce ducea până la poartă. Pe aici trecea moarta.

— Așa este! încuviință servitorul.

Comisarul se uita cercetător la grajd. El luă de o parte pe judecător.

Lângă zidul din fund, era zidul grajdului. Acesta avea o fereastră cu gratii. Pe fereastră se vedea praf de ghete. Deasupra, zidul era stricat.

— Pare că cineva s-a urcat în grabă pe acoperișul grajdului și apoi pe zid, șopti comisarul. Urcat pe zid, criminalului îi era ușor să sară în balconul de lemn.

Judecătorul aprobă.

— Poate că ai dreptate. Dar știi că aduci o grozavă acuzație locuitorilor acelei case?

— Cine știe? Totul e suspect, zise comisarul. Mânerul pumnalului îmi dă de gândit, deși este curios ca un criminal așa de rafinat să lase în urmă o armă care vădit trebuie să-l trădeze.

— În orice caz, îndată ce vom sfârși aici, mergem la lăcătuș, zise Fauvel.

Se întoarse spre gardistul care dorea să anunțe ceva.

— Ce este?

Gardistul anunță că lăcătușul a deschis casa de bani, închise portița și păstră cheia.

La prima privire interiorul casei părea neatins. Comisarul examină totul în detalii.

— Nu este nicio însemnare a valorilor.

— Sunt asigurări și titluri de rentă. Bani par a nu fi deloc.

Servitorul îl întrerupse surprins.

— Ba da! Trebuie să fie și bani. Eu am luat de la bancherul Blane o sută de mii de franci. Am achitat ceva datorii, dar restul trebuie să fie în casă.

Comisarul cercetă din nou.

— Nu-i nimic, zise el superiorului.

— Dar trebuie să fie, stărui servitorul.

Judecătorul privi semnificativ pe comisar.

— Ți-ai însemnat numerele?

Acesta afirmă și scoase un notes.

— Sunt acuma foarte prudent. Am pierdut odată o bancnotă de o sută de franci și a trebuit s-o plătesc. De atunci îmi însemnez numerele.

Fauvel luă notesul și citi.

— 098.463 până la 098.472.

— Ai avut doar numere curente?

— Da.

— Ce bancnotă ai schimbat?

— Prima notată 098.463.

— Uite, cetățene judecător, ce-i asta?

În același timp arătă un fragment care făcuse parte evident dintr-un colier mare de aur cu ametist și diamante.

Fauvel privi lucrul găsit.

— Acesta este evident un fragment dintr-un colier. Păstrează-l, zise el, dându-l comisarului. Deocamdată ne-am sfârșit cercetările, zise către servitor. Veți sta la dispoziția gardienilor pe care îi voi lăsa aici și veți veni după prânz în biroul meu la palatul justiției, pentru protocol. Cadavrele rămân unde sunt.

Apoi se întoarse către comisar.

— Acum mergem la Carol Tellier. Sunt curios să aflu din gura lui de ce a refuzat să vină la chemarea noastră. Mă vei urma cu trei oameni.

Se întoarse politicos către doctor.

— Vei avea bunăvoința să-mi faci un raport provizoriu până după prânz?!

Doctorul afirmă.

— Dacă permiteți, voi face autopsia mâine după prânz.

— Te rog să mă înștiințezi!

Se despărțiră politicos.

Fauvel cu ceilalți trecută în curtea vecină, privind cercetător casa.

Intrară în coridor.

Aici era o atmosferă înăbușitoare. Fel de fel de lucruri stricte și netrebuincioase îngrămădite unele peste altele.

La stânga erau scările spre etajul întâi. Când trecu judecătorul pe lângă ușa de jos, aceasta se deschise puțin și apăru un bărbat mic de stat, în niște haine negre pline de grăsime, cu o față șireată și respingătoare. Părea a-l cunoaște pe judecător căci deschise ușa larg și salută cu umilință.

— Cetățene judecător! Ce face casei mele această cinste? Începu el cu o voce aspră și neplăcută care contracta cu umilința pe care o arăta.

Fauvel scoase pălăria salutând.

— Drumul nu mă duce la dumneata domnule.

Părea că nu poate să-și aducă aminte numele bărbatului.

— Senac este numele meu, se grăbi să spună micul bărbat frecându-și mâinile lui osoase.

Judele se opri șovăind.

— Spune te rog, cetățene Senac, întrebă el dinți-o dată, n-ai auzit noaptea nimic neobișnuit?

Bărbatul îl privi mirat.

— Nu știu ce să fi auzit, zise el după o scurtă gândire. Desigur a fost o vijelie strașnică, ăsta vrei să spui? Eu nu pot suferi fulgerul. De aceea mi-am băgat capul sub plapumă și am dormit.

Fauvel șovăi.

— Altfel n-ai auzit nimic, cetățene?

Micul bărbat dădu din cap.

— Pe sănătatea mea că n-am auzit nimic! Dar spune ce-a fost?

Dar judele pornise deja mai departe, suind scara la primul etaj.

În curând se auzi clopoțelul.

Micul bărbat se opri în coridor. Cu o privire ciudată, bănuitoare, dar și surprinsă privi pe judecător și însoțitorii acestuia. Apoi intră în casă, lăsând ușa puțin întredeschisă.

Capitolul 64 ARESTAREA DE LA PATUL MOARTEI

Judecătorul trebui să sune de mai multe ori până i se deschise.

Un bărbat înalt cu spatele lat apăru în ușă.

Ar fi arătat ca un uriaș puternic și sănătos, dacă ochii nu i-ar fi intrat în orbite și dacă grija nu și-ar fi lăsat urmele pe fața lui.

El privi uimit, era același bărbat, care cu o zi mai înainte venise la sora călăului să ceară ajutor.

— Iertați, începu el cu o voce plăcută dar cam nesigură, dar nu-i vreo greșeală la mijloc?

Fauvel intrase deja în coridorul cel strâmt și întunecos, trecând pe lângă cel ce întreba.

— Dumneata ești lăcătușul Carol Tellier? întrebă el cu un ton liniștit.

Cel întrebat afirmă.

— Eu sunt. Pot să vă întreb de motivul vizitei dumneavoastră? Întrebă el mirat.

— Sunt judecătorul de instrucție și trebuie să vă pun câteva întrebări. Va fi în interesul dumitale să răspunzi sincer.

— Mă puneți în încurcătură, începu el cu o voce nesigură. Nu știu ce v-a putut aduce aici. Dar sunt gata bineînțeles să mă supun reprezentanților legii. Numai v-aș ruga să aveți oarecare menajamente, nevasta mea fiind foarte bolnavă.

Fauvel plecă capul.

— Fii liniștit. În acest caz mi-e posibil să pun în acord legile umanității cu slujba mea. Te rog du-ne mai întâi prin casă, pe urmă vă vom pune câteva întrebări.

Mecanicul se înclină. El merse prin coridorul întunecos până la ușă, o deschise și pofti comisia să intre.

Era o odaie foarte simplă și sărăcăcioasă. Două ferestre și ușa de la balcon luminau odaia în care se afla o femeie.

Aceasta zăcea în pat. Fața ei era delicată și aproape transparentă. Cu priviri speriate ea privi pe cei care intrau, numai judecătorul și comisarul, ceilalți rămaseră în coridor.

Fauvel se aplecă cu o amabilitate compătimitoare în fața femeii bolnave. O umbră tristă trecu pe fața judecătorului când își aduse aminte pentru ce venea în această casă.

Dar amintirea datoriei sale profesionale, îi dădu toată liniștea sufletească.

Se uită cercetător prin odaie. Privirea îi căzu pe o ușă deschisă care ducea într-o odaie alăturată.

— Este odaia mea de lucru, zise lăcătușul la privirea lui, unde am un pat și o masă de lucru.

Judecătorul se apropie de ușă și aruncă o privire asupra acestei odăi.

Apoi se întoarse și arătă ușa de la balcon.

— Balconul de lemn înconjură casa?

— Este singurul avantaj al casei mele, răspunse Tellier surâzând. Deși locuim în mijlocul orașului putem totuși respira aer curat.

— Îmi dai voie? zise Fauvel deschizând ușa de la balcon.

Împreună cu comisarul păși în balcon.

Aveau de acolo o perspectivă destul de mare asupra străzii Ludovic, una din cele mai animate ale cartierului.

Judele se orientă repede.

Balconul înconjura toată casa.

Când Fauvel și comisarul ajunseră în dosul casei, privirea lui căzu pe grajd care era la doi metri depărtare de balcon.

— Un gimnast bun ar putea lesne sări de pe acoperișul grajdului pe balcon! șopti comisarul.

Fauvel dădu din cap.

— Casa e veche și stricată. Varul cade pretutindeni, este greu de găsit vreo urmă, zise el.

Mecanicul îi urmase la o oarecare distanță și privise fără a înțelege gesturile lor. Când judecătorul se aplecă peste balcon, se apropie și el.

— V-a frapat ceva? întrebă cu o voce nesigură.

Fauvel se întoarse și-l privi aspru.

— Privește firma care este jos la poartă!

Zicând aceasta, arătă o firmă de fier, ale cărei litere palide aurii, glăsuiau: Ludovic Lenae, vinde și cumpără haine, obiecte de aur. Și argint, antichități.

— Firma e îndoită! exclamă surprins mecanicul.

— Asta s-a întâmplat de curând? întrebă judecătorul.

— Cred că ieri nu era îndoită! răspunse repede Tellier, privind din nou firma. Bara este cu totul ruptă, parcă o greutate ar fi apăsat pe dânsa. Ai crede că o ființă omenească a îndoit-o prin greutatea ei.

Judecătorul îl privi mult timp cercetător.

— Admir puterea dumitale de combinație, zise el scurt, ar fi posibil însă ca cineva să fi stricat înadins firma, pentru a face să se creadă că în noaptea asta s-a coborât cineva din balcon pe stradă atârnându-se de firmă.

Tellier se roși. El simți ironia care era în vorbele judecătorului.

— Nu vă înțeleg, zise el, apoi cine să se fi coborât azi noapte?

— O, eu nu cred că s-ar fi coborât vreun om, îl întrerupse Fauvel. Dar vă rog, să ne întoarcem în casă.

Din ce în ce mai încurcat, urmă mecanicul pe cei doi domni așa de enigmatici.

— Astă noapte, ai stat acasă? întrebă Fauvel pe mecanic.

— Am fost mereu acasă.

— A fost vijelie?

— Da, a început pe la orele zece, zise Tellier. Nevastă-mea s-a speriat și de aceea am vegheat-o.

— Nici nevasta dumitale n-a putut dormi?

— A adormit din fericire puțin după miezul nopții.

— Și atunci dumneata te-ai dus să te culci?

— Nu. Femeia mea dormea neliniștită. De aceea m-am hotărât să o veghez. Afară de asta, aveam și de lucru.

— Noaptea?

— Trebuie să câștig cât pot. Boala nevestei mele costă mulți bani și de aceea a trebuit să lucrez de multe ori noaptea.

— Cât ai lucrat?

— Asta n-o pot spune, zise el. Vijelia m-a făcut somnoros. M-am silit să rămân treaz. Am apropiat lângă fereastră masa mea de lucru. Uite e și acum acolo. Am deschis fereastra pentru ca aerul rece să mă învioreze, dar somnul m-a doborât. Când m-am deșteptat era cinci dimineața și m-am grăbit să mă culc în pat, după ce m-am asigurat că nevasta dormea.

— Nu te-a frapat nimic neobișnuit astă noapte?

— Nu, nimic.

— Ieri după prânz ai lucrat la vecinul dumitale, Colmin?

— Numai câteva minute.

— Cetățeanul închisese ușa casei de bani, pe când cheia era înăuntru?

— Da. Casa era din fabrica mea de odinioară, cunoșteam bine mecanismul. În câteva minute l-am deschis.

— Te-a plătit.

Un surâs amar apăru pe buzele lui Tellier.

— Mi-a dat 50 de bani, zise el.

— De atunci n-ai mai fost în vila vecină?

— Nu.

— Nu știi ce s-a petrecut de atunci în locuința cetățeanului Colmin?

Mecanicul îl privi mirat.

— Ce s-a întâmplat?

Fauvel îl privi cercetător.

— Într-adevăr să nu știi nimic? zise el apăsând pe fiecare vorbă. Ei bine să-ți spun, cetățeanul Colmin și nepoata lui au fost omorâți astă noapte, și casa de bani prădată.

— Dumnezeule, strigă, mecanicul, devenind alb ca varul. Asta nu-i cu putință, nu, nu se poate!

Femeia care era bolnavă în pat, scoase și ea un țipăt de groază.

O secundă domni o tăcere adâncă în odaie.

Judecătorul ținu privirea fixată asupra mecanicului, dar acesta nu plecă ochii.

— Ești sărac? întrebă deodată judecătorul.

Tellier se roși.

— Nenorocirea mea este cunoscută în tot orașul, zise cu amărăciune, acum câțiva ani eram încă bogat. Dar soarta a fost crudă cu mine. Și, mai mult m-au pierdut prietenii falși în care m-am încrezut. Ah, este o nenorocire să fii sărac! Gemu el privind-o pe nevasta lui, care evident era în cea din urmă fază a bolii. În alte împrejurări, sărmana mea Kati s-ar fi însănătoșit într-o climă caldă.

— Să revenim la cazul nostru! îl întrerupse Fauvel. Ai desigur datorii?

Iarăși se contractară buzele lui Tellier.

— Da am, datorii, zise el. Creditorii îmi fac grijile cele mai grele, ei care au câștigat de la mine mult mai mult decât le datorez eu acuma, când cu toată părerea mea de rău nu le pot plăti.

Judecătorul se plimbă prin odaie și se apropie din întâmplare de dulap.

Când văzu lipit pe dânsul o bucată de hârtie pătrată îl privi din nou pătrunzător pe Tellier.

— Dulapul este pecetluit!.

Mecanicul surâse amar.

— Ieri m-a vizitat portărelul.

— Ți-a pecetluit ultima mobilă?

— Da, mi-a luat și banii pe care îi mai aveam, numai instrumentele de lucru mi le-a lăsat.

Mecanicul vru să mai spună ceva, dar durerea îl învinse și-și mușcă buzele.

Judecătorul se preumbla prin odaie gânditor. Se apropie de ușa care ducea în odaia alăturată. Aruncă o privire asupra acesteia. Văzu masa de lemn cu multele instrumente.

— Aici este odaia dumitale de lucru? întrebă judele pe când comisarul se apropia de masă.

Mecanicul dădu din cap.

— Trebuie să mă aranjez cum pot în locuința mea.

În acest moment, comisarul scoase un strigăt de surprindere.

— Te rog, cetățene judecător, apropie-te!

— Ce-i? întrebă Fauvel apropiindu-se.

Mecanicul urmă pe judecător uimit și el.

Judecătorul scoase și el un strigăt de surprindere, când văzu bancnote de valoare în mâinile comisarului.

— Ce-ai aici?

— Uită-te, te rog. Patru bancnote de câte o mie de franci!

Un strigăt răgușit se auzi. Dar cei doi funcționari nu-l băgară în seamă. Comisarul scoase repede notesul și privi însemnarea.

— Convinge-te și dumneata, zise comisarul, numerele se potrivesc. De la 098.465 până la 098.472.

Judecătorul se întoarsa către mecanic.

Acesta tremura din tot corpul, alb la față de uimire.

— Asta este imposibil! strigă el. N-am nici doi franci în casă, nicidecum bancnotele astea!

Un surâs disprețuitor apăru pe buzele lui Fauvel.

Era vădit, că privea uimirea mecanicului ca prefăcută.

— Trebuie să te fi înșelat, zise el, căci acestea sunt bancnote adevărate.

Comisarul îi arătă instrumentele de pe masă.

— Toate au monograma C.T.

Judecătorul trebui să se stăpânească pentru a nu-și arăta surprinderea.

— Uite și bucata de colier.

Judecătorul se întoarse către Tellier.

— Da de unde ai aceste diamante? Am găsit o bucată din colier în casa de bani a lui Colmin.

Lăcătușul devenise vânăt la față. Sudoarea îi curgea pe frunte.

— Nu, nu, este numai un vis. Nu se poate! Murmură el. Iertați-mă cetățeni, eu...

— Fără minciuni! îl întrerupse aspru judecătorul. În numele legii, te arestez Carol Tellier, pentru crima din noaptea trecută.

Lăcătușul scoase un strigăt, ochii îi ieșiră din orbite, pieptul i se ridica violent, pumnii i se contractară, părea că vrea să se repeadă asupra funcționarilor.

Strigătul găsise ecou. Un alt strigăt slab ieși din pieptul nevestei sale.

Comisarul aduse repede gardiștii din coridor.

— Carol Tellier, te opui în zadar! Supune-te! Zise judecătorul.

— Nu, nu-i posibil! strigă cel arestat. Nu pot fi bănuit de o astfel de faptă.

— Te vei scuza înaintea justiției, îl întrerupse judecătorul. Datoria mea s-a sfârșit.

Tellier privi rugător pe funcționari.

— Aveți milă de mine! gemu el. Jur pe Dumnezeu că n-am idee de bancnotele pe care le-ați găsit. Nu știu cum au ajuns la mine. Le-am văzut acuma pentru întâia oară.

Gardiștii se apropiară de Tellier și-l luară de brațe. El se lăsă fără a se apăra.

Deodată se auzi plânset din odaia de alături. Lăcătușul se smulse dintre gardiști, dădu la o parte și pe comisar, și alergă în camera nevestei.

Toți se luară după el.

Când Fauvel văzu că lăcătușul în loc să caute să fugă, căzuse în genunchi lângă patul nevestei sale, făcu semn gardiștilor să-l lase deocamdată.

O dramă mișcătoare se desfășură. Ea-i cuprinse capul cu brațul.

— Dragă Carol, scumpul meu bărbat! Cum se poate să te aresteze! Ești nenorocit, dar cinstit! Spune-le că e o greșeală, nu mă părăsi, rămâi cu mine, Carol!

Un suspin înăbușit zgudui corpul lui Tellier. El ridică capul și se întoarse spre gardiști.

— Lăsați-mă să-mi iau la revedere de la nevasta mea, ea este bolnavă, și așa de slabă! Groaza poate s-o ucidă...

Apoi cuprinse cu amândouă mâinile corpul slab al nevestei sale.

— Caterino, murmură el, dragă nevastă, fii liniștită și nu plânge! La revedere, pe curând, nu-i așa?

Dar nu primi niciun răspuns.

Privi cu frică fața ei palidă. Capul îi căzuse pe pernă. Un strigăt de spaimă îi ieși din piept.

— E moartă! Ați omorât-o! Strigă el.

Apoi se întoarse iar la nevasta lui.

— Caterino! Deșteaptă-te. Te conjur, deșteaptă-te, vorbește!

Funcționarii se dădură înapoi.

Mecanicul cu privirea rătăcită își apropie urechea de pieptul nevestei sale, suspină ușurat.

— Dumnezeu fie lăudat! Trăiește! Trăiește! gemu el. Dar în acest moment judecătorul îi puse mâna pe umăr.

— Ți-am lăsat vreme să te desparți de nevasta dumitale. Vezi că-și vine în fire, e mai bine să te resemnezi acum decât să-i pui viața în primejdie printr-o nouă scenă.

— Vasăzică, este adevărat! gemu Tellier. Mă smulgeți de lângă nevasta mea, cu o bănuială grozavă!

Făcu un pas către funcționari. Îndată gardiștii îl luară de brațe. Nenorocitul se lăsă dus fără a protesta.

Capitolul 65 MASCA NECUNOSCUTĂ

Să ne întoarcem cu câteva ceasuri înapoi.

Era după amiază, în ziua dinaintea uciderii lui Colmin.

Seara trebuia să aibă loc balul mascat. Tot Parisul se bucura de acest eveniment.

Se putea prevedea că sala nu va putea cuprinde toată mulțimea care va veni.

Era un mod al suveranilor republicii de a întrerupe teroarea vărsărilor de sânge printr-o serbare veselă.

Enric Sanson umblase toată ziua, neștiind ce să facă. Să urmeze invitația, care venea desigur de la prințesa de Barry? Mai întâi voise să se ducă. Acuma, însă, avea îndoieli.

Pe Adella de Barry o vedea în stare de a face orice infamie.

Tocmai unde îmbulzeala este mai mare, e mai lesne posibilă orice faptă rea.

Cine, se gândea călăul, îi garanta că Adella, care îl eliberase din mâinile bandiților, nu se înfrățise cu ei? Și apoi, i se părea că în ultimele săptămâni se stabilise o prietenie strânsă între Fouquier și Marat. Nu este și prințesa la mijloc?

Pe de altă parte Enric ar fi vrut să meargă la bal. Ar fi vrut să o recunoască pe Adella. Pe urmă se va apropia de dânsa și-i va vorbi.

Enric voia să treacă în cabinetul din subsol pentru a se îmbrăca, când fuse anunțat că afară era un băiat care îi aducea o scrisoare.

Enric tresări, dar ieși în curte.

Un băiat de vreo paisprezece ani, sfios, când zări pe călău, îi dete o scrisoare parfumată:

„Vrea călăul din Paris să scape dintr-o mare primejdie? Atunci la zece și jumătate să se afle în sala mare a operei. Locul de întâlnire: a doua coloană la dreapta, unde este intrarea către lăzile de sus. Îmbrăcămintea: un domino negru. Semne particulare un trandafir galben pe piept, în stânga.”

Nicio iscălitură.

Enric privi scrierea cam stângace. Ce va fi asta? Vreo nouă cursă a prințesei?

Voia să rupă biletul, dar se răzgândi. Asemănă scrisorile.

Nicio asemănare.

— Am găsit mijlocul pe care-l căutam. Mă voi îmbrăca în cavaler spaniol. Voi pune trandafirul roșu pe piept. Deasupra voi pune un domino negru cu un trandafir galben.

Zis și făcut.

Înainte însă de a merge să se culce, se urcă la sora sa. O găsi pe Orfelia gata de culcare.

Vizita pe care o făcuse la Carol Tellier o mișcase adânc. Văzuse de aproape mizeria omenească.

— Vin să-ți spun bună seara, începu Enric, sărutând-o.

— Cum văd ai și tu de gând să te culci, răspunse Orfelia.

Enric se sfia să mintă. Dar se hotărî să-și păstreze secretul.

O expresie de bucurie se arătă pe fața Orfeliei când auzi că el avea de gând să rămână acasă.

— Ah, m-am uitat mai înainte în oglindă și am văzut lucruri grozave. Bine că rămâi acasă!

Enric se uită la dânsa neliniștit. Dar se sfia să spună că avea de gând să meargă totuși la bal.

Spunându-i noapte bună plecă de la sora lui.

Enric nu bănuia cât are să-l coste această greșeală. Nici măcar Nicola nu fu înștiințat de aceasta. El dădu drumul la toate ajutoarele, închise pretutindeni și merse în subsol să se îmbrace.

Porni la drum cu băgare de seamă și bănuitor. Avea de altfel un pistol cu două țevi în mână.

Cu cât se apropia de operă, cu atât lumea se îmbulzea mai mult.

Opera nu era departe de locuința lui Marat.

Enric trebui să treacă pe lângă această locuință. Toată casa era întunecoasă, sumbră. Marat, desigur, se îndreptase spre operă. Enric se hotărâse să-l urmărească.

Ceasul de la biserica Magdalena bătu două și trei sferturi.

Enric reuși să intre în operă unde era o lumină orbitoare pentru vremea aceea.

El ajunse în sfârșit la locul de întâlnire de lângă coloana a doua.

De aici privi toată sala. În față erau lojele guvernanților.

Enric se uita mereu la coloana a doua, dar nu o văzu în apropiere pe aceea care îi scrisese. În orice caz își pusese un domino negru și un trandafir galben.

Acum își dădu seama, că lui i se ceruse să-și pună acest costum, pe când niciuna din femeile care îi scriseseră, nu spuseseră în ce costum vor fi îmbrăcate.

Rău dispus, Enric privi sala.

— Ce popor ușuratic, murmură el. Cine știe câți din aceștia nu vor urca în curând eșafodul!

Călăul se uită iar spre a doua coloană. În acest moment văzu o grațioasă florărească spaniolă, care semăna mult cu Lili.

— Ciudat, murmură el. Sunt într-adevăr ființe care seamănă cu scumpa mea Lili? Dar nici prin gând nu-i trecu că era chiar ea.

N-avea decât să facă câțiva pași, să spună o vorbă pentru a recunoaște că era în realitate ea.

Ah, câtă suferință și-ar fi cruțat!

N-avu însă nicio bănuială despre aceasta!

Surâse de această ciudată asemănare și în curând o pierduse din vedere.

— Ea doarme acuma. Are muncă grea. Dar mulțumesc lui Dumnezeu că este în siguranță.

Sunară orele unsprezece.

Atunci îl cuprinse supărarea. Luă trandafirul galben și-l aruncă jos.

Nu văzuse nicăieri nici pe prințesă, nici pe Marat.

Va mai sta puțin lângă coloană, poate că tot va veni cineva.

După scara care ducea sus, erau pe o parte numai gardiști, iar mulțimea circula numai pe cealaltă parte.

Abia stătuse puțin și un gardist îl bătu pe umeri.

— Hei, prietene, nu-i loc de stat aici, mergi mai departe.

— Cum asta? Nu-i tot localul pentru popor?

— Mergi mai departe, sau poate ai parola pentru a urca această scară?

Enric clătină din cap.

— Ei, atunci cară-te, această ieșire este numai pentru membrii comisiei binelui public.

Enric se amestecă printre măști. Trecu pe lângă o lojă.

Deodată auzi o voce aspră. Tresări, vocea era a lui Marat.

Enric trecu din nou și privi bine.

Atunci simți cum inima i se strânse, o descoperise pe Adella. Ședea cu Marat și bea șampanie.

Marat părea a fi în bună dispoziție. Cu mâna o ținea pe Adella, după gât.

Enric se postă cu îndemânare în apropierea lojei.

Nu trecu mult și apăru un servitor, care-i șopti ceva lui Marat. Acesta se înveseli și se ridică.

— Trebuie să te părăsesc dragă. Amuză-te singură, mă întorc numaidecât.

Marat trecu pe lângă Enric, și se urcă pe scara rezervată. Atunci Enric se apropie repede de mască.

— Este permis, frumoasă mască, să iau loc lângă dumneata? întrebă el cu o voce gravă.

Masca tresări și îl privi cercetător.

— Da, e permis, zise ea cu privirea strălucitoare. El ar putea să fie, murmură în același timp masca, dar lipsește semnul de recunoaștere.

— Eu, prințesă de Barry, murmură Enric, eu sunt Enric Sanson. În numele cerului, spune ce vrei de la mine!

Un strigăt slab ieși dintre buzele mascatei.

— Ce vrei de la mine, zise masca. Mă amenințI? Asta nu-i frumos din partea dumitale, Enric Sanson. Dar de unde știi că eu ți-am scris?

Lui Enric i se păru că nu era vocea Adellei. În acest moment ea-și scoase masca, Enric văzu o față frumoasă de fată tânără, care nu semăna deloc cu Adella.

— Este curios! murmură Enric.

— Într-adevăr eu ți-am scris. Sunt o nepoată de departe a lui Marat.

Frumoasa îl apucă familiar de mână.

— Dacă vrei să-mi ții tovărășie, îți voi spune câte ceva. Dar vino! Nici nu mai vreau să stau cu unchiul meu.

Ea-i luă brațul și Enric se lăsă condus în sală.

Capitolul 66 CONTELE DE FERSEN

Lili plecase devreme din Temple. Luase cu sine pumnalul pe care-l primise de la Enric. Ea își găsise lesne costumul de florărească spaniolă.

Pentru talia ei zveltă costumul se potrivea de minune, de aceea avea o înfățișare foarte grațioasă. Pe față avea o mască de catifea neagră.

Deasupra își puse un domino negru pentru a nu atrage atenția pe stradă.

Un moment se gândise, dacă n-ar fi bine să-i vestească pe iubiții ei din casa călăului, dar își schimbă părerea.

Enric ar fi fost îngrijorat dacă ar fi aflat că merge în îmbulzeala de la bal. Poate că n-ar fi lăsat-o. Și Lili voia să prindă prilejul pe care-l avea de a face un serviciu reginei.

Ea intră cu inima bătând în sala operei, fără să bănuiască nenorocirea care o aștepta.

Aproape cu frică se uita în toate părțile. Dar nu putu descoperi pe nimeni despre care să poată crede că era trimisul partidului legitimist.

Lili văzuse și ea pe acel domino negru cu trandafirul galben, dar se uitase la el numai în treacăt. Nici nu bănuia că acesta era apărătorul și protectorul ei.

Astfel cei doi iubiți fuseseră aproape, și dacă s-ar fi recunoscut multe necazuri ar fi fost evitate. Dar mulțimea îi despărți, și ei se depărtară fără să bănuiască ceva.

La glumele măștilor răspundea pe loc cu mult spirit. Ba-i lovea chiar peste mână pe aceia care voiau să-i fure florile.

Băgase de seamă că un domino de mătase roșie o urmărea. Deodată într-un loc mai retras se simți apucată de braț.

Se întoarse. Într-adevăr, dominoul roșu era lângă dânsa.

Lili simți cum ochii necunoscutului o urmăreau. Acum dominoul se aplecă la urechea ei ca pentru a-i face un compliment.

— Vin în numele Sfântului Ludovic, murmură el.

Lili tresări.

— În sfârșit, zise ea încet. Eu sunt Lili Miranda. Am primit scrisoarea și am venit.

— Îți mulțumesc de o mie de ori, frumoasa mea domnișoară pentru bunătatea și amabilitatea dumitale! răspunse dominoul roșu. Dacă vrei, frumoasă mască, dă-mi brațul și să ieșim din bal. Am să-ți spun lucruri importante!

Lili consimți, cam cu frică, și luă ușor brațul dominoului.

Trecură prin sală. El vorbea de toate, râdea, glumea, ca cel mai vesel om din lume.

Lili se miră puțin de purtarea străinului, ba se simțea chiar puțin jignită. Dar se gândi că el o făcea desigur din prudență.

Ieșiră din sală și intrară într-o odaie lăturalnică, în care erau lojele. Intrară într-una.

Nu era nimeni prin apropiere. Numai de departe se auzea muzica și zgomotul mulțimii.

Acuma dominoul roșu se plecă cu eleganță și demnitate, și-și scoase masca.

Lili văzu o frumoasă față bărbătească.

Părea a fi de vreo treizeci de ani. Un surâs grațios îi flutura pe buze, contrastând cu melancolia de pe față.

— Dă-mi voie domnișoară, să mă prezint. Numele meu este Contele Fersen! Începu aghiotantul. Deși născut suedez, am fost aghiotantul regelui.

— Ah, îmi aduc aminte! șopti ea. Nenorocita noastră regină, v-a numit adeseori!

Amândoi se așezaseră pe o canapea joasă de catifea. Tânărul ședea plin de respect alături de Lili.

Dacă se întâmpla, lucru rar de altfel, să vină cineva lângă lojă, el începea îndată să-i facă curte.

Lili înțelese purtarea contelui și inima-i spunea că era un om de onoare. De aceea răspundea bucuroasă la glumele lui îndrăznețe.

— Să-ți spun pe scurt ce am să-ți spun! începu contele. Este prea primejdios să ne scriem gândurile. Scrisoarea ar putea cădea în mâinile dușmanilor și atunci soarta familiei regate ar fi hotărâtă! Vrei să mă asculți?

Lili dădu din cap.

— Poți crede că-mi voi întipări în minte tot ce-mi vei spune. Ce fericită aș fi să pot aduce reginei vești bune!

— Ei bine, urmă contele. Spune întâi reginei că ne pare rău că n-am putut lucra mai înainte. Dar împrejurările cereau prudență. Pregătirile trebuitoare pentru fuga familiei regate sunt mari. Ascultă:

Mai întâi a trebuit să pregătim o trăsură destul de încăpătoare, în care să poată părăsi Parisul fără primejdie.

Acum trăsura este gata. Aliații noștri, căpitanul, ducele de Choiseul a reușit să ia de la guvern pașapoarte pentru o oarecare baroneasă rusească Korff, cu copiii și servitorii ei. Ducele de Choiseul a putut face aceasta, căci, ca ambasador străin e inviolabil și afară de asta are de gând să părăsească în curând această țară neospitalieră.

Noi însă credem, că niciun funcționar nu va îndrăzni să se atingă, căci Franța se teme de puterea Rusiei mai mult ca de aceea a tuturor popoarelor Europei.

El se opri un moment.

— Dar cum vom scoate familia regală din Temple? murmură Lili cu sfiiciune. Gândește-te domnule conte, e grozav de sever păzită. Ziua și noaptea sunt santinele pe toate coridoarele. Aș putea zice chiar, că e cu totul imposibil să-i scoți din Temple!

— Lasă-mă să-ți explic asta mai târziu! urmă contele Fersen. Dar stai drăguță mititică! Nu-mi scapi! Se întrerupse el deodată, luând un trandafir din coșul lui Lili.

— De ce ești așa ursuză? Fii veselă! Ce ne pasă de mâine, să gustăm prezentul.

Lili râse cu râsul ei limpede cristalin.

Ea înțelesese jocul contelui, câteva măști trecuseră pe lângă lojă.

Acum pașii lor nu se mai auzeau.

— Mai departe! urmă contele cu tonul grăbit de mai înainte. Din fericire palatul ducelui de Villequier încă nu-i ocupat de guvernanți. Ducele a stat până azi în el sub alt

nume. Bineînțeles nu se știe cât se va mai bucura de acest privilegiu. În acest palat poate găsi familia regală un refugiu. De la palatul Villequier va începe fuga.

— Bine, bine! murmură Lili, cred că cerul va binecuvânta planul dumitale! Dar încă tot nu pricep cum vom scoate familia regală din Temple.

— Ascultă-mă, zise contele după ce glumise iar la apropierea unor măști, totul atârnă de curajul și hotărârea familiei regale. Din fericire ferestrele familiei regale dau spre stradă. Ei bine, îți dau aici domnișoară o pilă admirabil de fină. Gratiile sunt astfel ușor de pilit. Afară de asta îți dau o sticluță cu untdelemn, pentru ca să nu se audă nimic.

— Dar uiți că în odaia de mijloc între aceea a reginei și a regelui, stau noaptea santinele.

— Și la asta m-am gândit! zise contele dându-i obiectele.

Lili le ascunse în fundul coșului cu flori, unde pusese și acel domino negru, cu care venise.

— Ar trebui să fac apel la hotărârea dumitale. Ești hotărâtă să faci totul pentru familia regală?

Lili plecă capul.

— Ei bine! zise repede contele, băgând mâna în buzunar. Uite un praf pe care-l vei pune în vinul santinelelor pentru ca să adoarmă cu toții.

Ochii lui Lili străluciră.

— Dar n-o să le facă rău praful? murmură ea.

— Nu trebuie să avem astfel de scrupule! zise contele încurajând-o cu un surâs. Afară de aceasta am binecuvântarea arhiepiscopului de Paris pentru întreprinderea noastră. Prințul bisericii e cu noi și ne ajută și cu bani.

— O, atunci e și cerul cu noi! Și când începe fuga? Întrebă Lili.

— Cât de repede! Să zicem mâine seară!

Lili ascunsese și praful.

— Deja mâine seară? murmură ea. Dumnezeule! Dacă nu găsesc vreme să înștiințez familia regală sau dacă nu pot adormi sentinelele?

— Am prevăzut și asta! Răspunse contele. Va fi ușor reginei să pună o luminare la fereastra camerei sale de culcare. Dacă arde această luminare vom ști că e o primejdie. Dacă nu, va reuși. Regele va trece în camera reginei. Și de acolo vor fugi. Jos pe stradă vor fi o grămadă de bărbați puternici care să respingă cu armele orice opunere.

Lili afirmă cu capul.

— Dar, Dumnezeule! murmură ea, fereastra este prea sus!

— Ascultă! Aș putea să-ți dau acuma o scară de frânghie de mătase fină. Dar poate n-o vei putea ascunde. De aceea îndată ce vedem întuneric la fereastră, o arunc cu o piatră în odaia reginei. O fixezi de fereastră și vă coborâți, restul e treaba noastră!

— Dumnezeule, totul este atât de neașteptat, încât abia pot crede în reușită. Dacă însă întreprinderea noastră e zădărnicită? Dacă?...

Ea se întrerupse. O sudoare rece îi acoperi fața. Se gândea că în caz de nereușită va fi considerată principala vinovată. Și atunci era pierdută!

Contele o luă de mână. El o înțelegea.

— Curaj, dragă domnișoară, curaj, murmură el, ți s-a dat un rol însemnat. Trebuie să ai o inimă devotată și curajoasă. Gândește-te că ceea ce faci este pentru familia noastră regală.

Hotărârea lui Lili era deja luată. Ea respiră adânc.

— Viața pentru mine nu-i nimic, dacă o pot scăpa pe aceea a reginei. Spune tovarășilor dumitale, domnule Conte, că pot conta pe mine! Ce voi putea face, voi face!

Contele o apucă de mână și i-o sărută cavalerește.

— Îți mulțumesc de o mie de ori, dragă domnișoară! zise el. Dumnezeu să te binecuvânteze și să-ți dea fericire.

Lili deveni roșie la față. Se ridică zăpăcită.

— Conversația noastră a luat sfârșit, cred! murmură ea.

— Într-adevăr nu mai am nimic să-ți spun! Dar dacă îmi dai voie, frumoasă domnișoară, o să te conduc în sală.

— Nu, nu, nu, mai rămân! murmură ea.

Se gândea că-l nedreptățește pe Enric pe care nu-l prevenise de pasul ei, fără să bănuiască că era și el la bal.

Contele Fersen voi s-o petreacă cel puțin până la ieșire. Dar când se întoarseră în sală, intrară într-o astfel de îmbulzeală incât fură despărțiți și nu se mai putură regăsi.

Lili fu mereu împinsă de mulțime în partea opusă a ieșirii.

În acest moment începu din nou nenorocirea tinerei fete.

Capitolul 67 LUPUL GĂSEȘTE MIELUȘEAUA

Unde era, însă, pretinsa americancă Miss Eugenia Webb?

Oare balul mascat nu avusese nicio atracție pentru mândra prințesă Adella de Barry?

Prințesa reușise pe deplin în scopul care o făcuse să se dea drept americancă. Marat era sclavul ei.

Cu o abilitate rafinată, înțelese Adella, să-i acorde favoruri, fără însă a-l lăsa să se atingă de onoarea ei de femeie.

Ce-i drept, acest joc nu mai putea dura mult căci Marat devenea din ce în ce mai strălucitor.

Dar Adella făcuse cunoștință și cu alți oameni puternici și căpătase influență asupra lor.

Astfel Adella reușise să-și capete o poziție între acești oameni care-l decapitaseră pe tatăl ei.

În tot Parisul se vorbea numai de mândra și frumoasa americancă. Cei mai puternici bărbați ai zilei erau la picioarele ei.

Nimeni nu bănuia înșelăciunea prințesei care se dădea drept alta decât aceea care era.

Cu toată abilitatea ei nu găsise prilejul să dea lovitura hotărâtoare prin care să o nimerească pe Lili Miranda.

Cu toate cercetările, nu aflase ascunzătoarea tinerei fete. Adella nu putea bănui că era în Temple.

În zadar pusese să spioneze casa Călălului.

Lili Miranda dispăruse.

O mânie nebună puse stăpânire pe Adella, că nu putea să se răzbune pe rivala sa. Nimic nu ajută, nici măcar banii risipiți fără nicio socoteală. Desigur acest fapt o indispunea pe prințesă.

Ea deveni capricioasă, nervoasă. Ajunse chiar insuportabilă.

Adella juca un joc primejdios când îl făcea pe Marat să suporte aceste capricii ale ei.

Dacă bătrânul păcătos n-ar fi fost într-adevăr amorezat la nebunie pe presupusa americancă, bestia s-ar fi deșteptat într-însul și poate c-ar fi trimis-o la eșafod.

Așa însă căuta să-i îndeplinească toate capriciile, nimeni nu bănuia că superbul bal mascat de la operă nu era decât tot un capriciu al ei.

După ce Adella căutase în zadar să intre în legătură cu Enric Sanson, găsise în sfârșit mijlocul pe care-l știm. Prin amenințări voia să-l facă să se întâlnească cu dânsul la balul mascat, unde spera să poată avea influență asupra lui.

Adella venise singură la bal. Nimeni n-o petrecuse. Chiar și Marat, care stăruise mult de a fi cavalerul ei, fu concediat cu promisiunea că o va găsi la bal.

Pentru a-și ascunde frumusețea, Adella își luase un domino cenușiu, astfel că părea o femeie de cincizeci de ani, care se învârtește la bal, fără frica de a fi plictisită de bărbați.

Ea știuse de asemenea să-și rezerve o lojă. Și nici măcar Marat nu știa care este loja, astfel știuse Adella să-și păstreze secretul.

Voia să aibă o conversație netulburată și hotărâtoare cu Enric Sanson.

Adella trăsese perdelele lojei, lăsând numai o mică crăpătură, astfel că fără a fi văzută, vedea tot ce se petrecea în sală.

Servitorului îi dăduse ordin să nu lase pe nimeni înăuntru fără permisiunea ei.

Și nici măcar în antreul lojei nu trebuia să intre nimeni fără voie.

Dar oricât de mult se uită Adella prin sală, tot nu putea să-l descopere pe călău.

De mai multe ori văzuse cu ochii ei fulgerători prin masca de catifea, o mască ce semăna după statură cu Călăul din Paris, dar crezu că se înșelase. Acest bărbat avea un domino negru și un trandafir galben pe piept.

În niciun caz nu poate să fie Enric Sanson, care după porunca prințesei trebuia să poarte costumul de cavaler spaniol și pe piept un trandafir roșu și unul alb.

Prințesa tremura de mânie. Nu crezuse că Enric va îndrăzni să se opună dorinței ei.

Ea nu bănuia că el știa deja cine se ascunde sub numele de Eugenia Wabb. Când se întâlnise la Marat, crezuse că el nu o recunoscuse.

Planuri negre, sinistre, se nășteau în mintea prințesei.

Pentru cea din urmă oară, încercase să-l atragă la ea pe Enric Sanson. Voise să-i propună să fugă cu dânsul, pentru a duce împreună într-o țară depărtată o viață fericită.

Acum însă furia o cuprindea. Pe deasupra mai era și gândul că nu mai putea face jocul lui Marat.

Marat o făcuse să-i promită că-i va fi însoțitor la ieșirea de la bal, și ea tremura de frică să nu vină să-i ceară îndeplinirea promisiunii.

Altfel ar fi fost lucrurile, dacă Enric Sanson ar fi venit după dorința ei la bal, gândea ea! Atunci s-ar fi putut opune la stăruințele lui Marat, fără a-l înfuria.

Prințesa devenea din ce în ce mai furioasă.

Odată pierdută cu trup și suflet va simți și Enric Sanson mânia ei. Darul pe care voia să-l ceară lui Marat, era capul lui Enric Sanson! Și înainte ca acesta să fi căzut, putea să se roage în zadar Marat, pentru împlinirea poftei lui...

Prințesa răzbunătoare avea și alte planuri.

Își alesese o lojă retrasă. Ea avea de gând în cursul serii, la orele hotărâte mai înainte, să mai primească și alte persoane în loja ei.

De aceea dăduse ordin servitorului să-i lase să intre pe acei care vor spune parola. Dar până atunci mai era vreme.

Adella crezuse că va sta cel puțin două ceasuri de vorbă cu Enric. Trecuse deja aproape un ceas și ingratul nu venise.

Prințesa era plictisită. De aceea se hotărî să facă un tur prin sală.

După puțină gândire părăsi loja. Ea porunci unui servitor să-l caute pe Marat și să-l aducă.

Cititorul știe deja cu câtă grabă o părăsi Marat pe frumoasa lui nepoată, pe care, din greșeală Enric Sanson o luase drept Adella.

Sprijinită la brațul republicanului care îi șoptea vorbe dulci la ureche, străbătu sala. Privea pătrunzător în sală, pe când urechea ei asculta distrată vorbele însoțitorului, răspunzând la întâmplare. De mai multe ori Marat o privi mirat.

Americanca i se părea republicanului în astă seară deosebit de iritată și altfel ca de obicei.

Adella însă nu ținea seamă de impresia pe care o făcea asupra lui Marat. Ea privea mereu distrată asupra mulțimii. Spera să-l zărească pe cavalerul spaniol cu trandafirul cel alb pus pe piept.

Dar nu văzu nimic. În schimb, Adella zări o florăreasă spaniolă, care i se păru cunoscută.

Fata fusese târâtă de mulțime într-un colț al săli. Pentru a putea respira ea-și scoase puțin masca.

Prințesa crezu că inima i se va opri de spaimă și bucurie. O întâmplare îi descoperise ceea ce căuta în zadar de săptămâni. Florăreasa era Lilli Miranda...

Deja florăreasa spaniolă își pusese la loc masca.

Dar prințesa era sigură de ce văzuse. Dacă Lili era la bal, trebuia să fie desigur și Enric Sanson.

Călăul știuse că scrisoarea venea de la dânsa și totuși a refuzat să vină în costumul poruncit.

Pentru a o sfida pe dânsa, prefera să vină cu Lili pe care ea o ura atât.

„Răzbunare! Răzbunare! Striga inima prințesei adânc jignită."

Ar fi vrut să-i spună tot lui Marat și să-l roage să-l decapiteze pe călău. Dar se răzgândi.

Acum însă se arătă amabilă față de puternicul zilei. Marat stăruia s-o conducă la ea acasă.

— Bine, bine, zise ea. Încă este devreme. Dar la trei dimineața, te aștept în loja mea, prietene Marat! Și atunci, atunci...

Ea nu sfârși. Ochii lui Marat arătau o patimă bestială.

— Atunci o să te arăți în splendoarea ta! murmură Marat. Pe cinstea mea te-ai făcut urâtă. În loc să fii regina balului! Abia te-am recunoscut!

— Este o deghizare numai! îl întrerupse prințesa.

— Vino la trei în loja mea și-o să mă vezi iar cu adevărata mea înfățișare!

— Până atunci timpul o să-mi treacă foarte încet, zise Marat. Fii generoasă, frumoasa mea. Scurtează timpul.

— Nu, nu! zise prințesa, mă îndepărtez chiar acum de tine!

— Încotro vrei să mergi? bâigui Marat, plin de gelozie.

— N-ai nici-o teamă! zise ea. Unde mă duc este secretul meu! La ora trei te aștept!

Înainte ca Marat să poate răspunde, ea dispăruse.

Marat bătu din picior cu nerăbdare.

— A dracului vrăjitoare! murmură el. Mă calcă în picioare! Dar ce femeie! Cum mi-e sete de sărutările ei! Așteaptă numai! Ha ha!

El râse și-și frecă mâinile.

Apoi se strecură și el printre măști, hotărât să-și înece plictiseala în șampanie.

Prințesa se apropiase de florăreasa spaniolă, pe care n-o pierduse din vedere, și o apucă de braț.

Lili se întoarse speriată. Dar când văzu un domino gri care ascundea o doamnă respectabilă, ea respiră ușurată.

— Copila mea, ești Lili Miranda nu-i așa, zise prințesa schimbându-și vocea cu desăvârșire.

— De unde știi cetățeană? răspunse Lili uimită.

— N-ai grijă, răspunse drăcoasa prințesă cu o duioșie aparentă, îți vreau binele. Sunt prietena ta și a lui Enric Sanson, adăugă ea șoptind.

Lili tresări.

— Îl cunoști? zise ea. Vorbește-mi de dânsul, unde este?

— Răbdare, copila mea! răspunse prințesa. Dacă vrei să-ți spun multe despre Enric Sanson, care nu-i așa departe pe cât crezi, vino la ora unu după miezul nopții în loja Nr. 5 din rândul întâi.

Prințesa scoase o jumătate de carte de vizită.

— Dă-o servitorului și spune: libertate, egalitate, fraternitate! și-ți va da drumul. Nu te vei căi că mi-ai ascultat rugămintea!

Vocea în aparență blândă a doamnei, o mișcă pe Lili.

— Nu va fi o nedreptate din partea mea să primesc o astfel de invitație! murmură ea. Și pentru că mă și cunoști, cetățeană...

— Da dragă, te cunosc! răspunse prințesa. Vino, îți promit deja de pe acuma o surpriză plăcută. Lili tresări.

Ea crezu că necunoscuta era trimisă de Enric Sanson, așa că poate chiar în loja ei se va întâlni cu iubitul.

— Desigur, voi veni! murmură ea fericită.

Lili nu știa ce nenorocire o aștepta.

Prințesa se despărți de dânsa și se îndreptă spre loja ei.

Capitolul 68 FERMECĂTOAREA ANNETTA

Din ce în ce mai mare deveni veselia mulțimii de la balul însetat, parcă ar fi voit să uite teroarea din ultimele zile.

Perechi, perechi, se vedeau în toate părțile, muzica te îmbăta și șampania spumega.

Marat, se retrăsese iar în loja lui. Dar scoase o înjurătură aflând că nepoata îl părăsise.

Marat nu știa că Annetta plecase cu Enric Sanson.

Enric Sanson era un om vesel, setos de viață. Totuși nu băuse nimic toată seara. Însoțitoarea lui îl duse într-o lojă liberă și acolo comandară prăjituri și șampanie.

Nepoata lui Marat era plina de umor. Râdea și vorbea într-una. Caracterul ei semăna cu șampania spumegândă din pahare.

Își scoase masca și se lipise familiar de umărul Călăului.

Ea-l privea cu atâta grație și cochetărie, încât n-ar fi fost un bărbat tânăr Enric Sanson, dacă inima nu i s-ar fi furat. El o lăsă pe tânăra fată să-i mângâie obrajii. Ba chiar în curând se simți ispitit să o sărute.

Vremea trecu repede pentru Enric. În ultimele săptămâni simțise cu durere că nu putea să-și manifeste sentimentele de iubire, tocmai din pricină că toată mintea și inima lui erau numai la una.

Dar pe când glumea cu Annetta, el se gândea la Lili.

Enric își aduse aminte că-i scrisese pentru a-i face o comunicare importantă. Atunci, Enric Sanson deveni serios ca de obicei și o privi aproape sever.

— Dar spune-mi frumoasă Annetta, începu el, ce ai să-mi comunici!

— Ah, lasă-mă, om rău ce ești, râse Annetta. Asta ți-o spun mai târziu!

Ea se lipi mai tare de Enric Sanson.

— De când doresc să te am aproape de mine! șopti ea.

— Ce spui? zise fără voie surâzând Călăul. Eu nici nu te-am cunoscut!

— Eu, da! Am stat adeseori în piața Grevei când îți făceai meșteșugul!

Fruntea călăului se încreți.

— De asta să nu-mi aduci aminte! murmură el.

— Ba da, ba da! strigă Annetta, bătând din palme. Cad doară numai capete de aristocrați, și aceștia la drept vorbind nici nu sunt oameni, știi sigur cât de mult mi-ai plăcut, dar ești vanitos ca toți bărbații! Da, da, toți bărbații sunt vanitoși. Știi când stăteai sus pe eșafod... și era de ajuns un semn și... huș huș, cuțitul cădea repede, atunci îmi păreai un om foarte puternic! Asta-mi place. Și să-ți spun drept. M-am amorezat strașnic de tine. Și pot să-ți mai număr o duzină de fete frumoase, care ar vrea să fie în locul meu.

Enric Sanson trebui să surâdă din nou.

— Șireato, vrei să mă păcălești!

— Nu, deloc! strigă Annetta.

— Cine nu se teme de Călăul din Paris? urmă Enric pe un ton serios.

Dar fata râdea așa de vesel încât fu nevoit să se întrerupă, el o sărută.

Ea vorbi de o mulțime de lucruri și Enric se simți ca ametit.

Era posibil ca fetița asta care desigur n-ar face rău unei muște, să-l iubească pe dânsul, Călăul din Paris?

El se ferise totdeauna de femei. Lili fusese cea dintâi care-i venise în cale și-l impresionase.

Mărturisirile Annettei aveau ceva amețitor pentru dânsul.

Dar tot glumind, Annetta îi spuse și lucruri serioase care îl puseră pe gânduri.

Adella avea o influență teribilă asupra lui Marat. În nevinovăția ei, copila dezvălui toate planurile lui Marat contra tovarășilor săi. Acestea îl făcură să tremure pe Enric Sanson.

Pe urmă glumiră iar și Enric se simți din ce în ce mai vesel.

El căută să-și liniștească conștiința.

Nu era niciun rău că glumea cu drăguța fată, când Lili era așa de departe.

Bău pahar după pahar fără a bănui că în aceeași sală Lili era amenințată de primejdie.

Capitolul 69 OMORUL DE LA BALUL MASCAT

Să ne întoarcem la Marat.

El se așezase în loja liberă și bău șampanie. Simțurile i se înfierbântaseră până la nebunie.

— Da, în sfârșit! murmură el cu iritație, scumpa mea Eugenia cedează! Mândra se supune!

El râse cu poftă și bău paharul până la fund.

— A durat cam mult! murmură el. Dar ce are a face? Momentul fericit se apropie! Doar câteva ceasuri și sunt în rai!

Părea un păun antic în izbucnirea senzualității sale. Totuși ceasurile treceau încet pentru Marat.

Se uită mereu la loja în care știa că era Adella. Se ridică cu greu de pe fotoliu, amețit cum era de șampanie.

— Ce capriciu din partea americancei! De ce să aștept? De ce la trei și nu mai curând. Abia este două trecute, zise el aruncând o privire asupra ceasornicului. Încă un ceas! murmură el.

Marat se întoarse la lojă, se așeză pe divan și mai bău un pahar.

— Ha? Cum îți curge prin vine, vinul ăsta! Ce viață bună! Prost am fost să urăsc femeile! Ura, trăiască femeile! Strigă el tare.

Își șterse gura.

— Și vinul ăsta, cred că dacă ar fi numai sânge de aristocrat, mi-ar plăcea și mie tare!

Apoi se ridică. Ceasul arătă două și jumătate.

— Nu mai pot! murmură el. Trebuie să mă duc lângă femeia aceea! Eugenia, trebuie să mă ierți că vin mai devreme.

El mai stătu câteva secunde nehotărât.

— Să mă duc, să nu mă duc? murmură el. Ah, mă duc, se hotărî.

Ieși din lojă, unde-și lăsase masca, și-și făcu loc cu silă printre mulțime.

Toată lumea îl recunoscu. Plini de respect se dădeau toți la o parte.

Curând Marat, ajunse la scara rezervată. Greoi urcă treptele una câte una.

Lângă loja Nr. 5 ședea servitorul. Îl recunoscu pe Marat. Totuși făcu o slabă încercare să-l oprească.

— Este o doamnă înăuntru care a interzis de a lăsa pe cineva să intre înainte de ora trei. Și mai întâi trebuie să văd semnul de recunoaștere, șopti el.

— Ce ești nebun? strigă Marat, mânios. Nu mă cunoști, nu știi cine sunt?

— Ba da, cetățene Marat! Sunteți în comitetul binelui public! Zise el intimidat.

— Atunci taci din gură și dă-te înapoi! strigă Marat. Cu un condei, îți tai capul.

Servitorul tremura din tot corpul.

— Desigur, desigur! bâigui el, spun numai fiindcă doamna a ordonat.

— Du-te dracului, aristocrat afurisit. În Franța sunt numai cetățene! Dar așteaptă, pungașule!

El se repezi cu pumnul la servitor, care se dădu repede înapoi.

Fața lui Marat se înveseli iar, la drept vorbind făcuse mai mult tărăboi decât fusese înfuriat.

Încet deschise ușa lojei. O liniște solemnă domnea în antreu. Marat încuie cu băgare de seamă ușa lojei. Încet se strecură mai departe.

Ce tăcere! Eugenia era, desigur, singură. El voia s-o surprindă. Să se strecoare încet și pe neașteptate s-o cuprindă.

Marat dădu încet la o parte cortina.

Dar în același moment, scoase un strigăt îngrozitor.

Pe jos era întinsă cu ochii sticloși, cu fața deformată, moartă, prietena lui, americanca!

O nenorocire sau o crimă trebuie să fiu avut loc. Lângă cadavru, căci desigur nu era decât un cadavru, zăcea un pumnal strălucitor.

Republicanul fu apucat de o groază nebună.

— Omor! Omor! Strigă el. Și fugi cât putu de repede din lojă.

— Omor! omor! Strigă el înc-o dată. Se produse o panică mare în toată sala.

Adella de Barry fusese omorâtă.

De cine?

Capitolul 70 OMOR! OMOR!

„Omor! Omor!” Acest strigăt răsună sinistru prin sălile Operei.

Din gură în gură, strigătul se întinse asupra întregii mulțimi.

Muzica se întrerupse brusc într-un oribil dezacord. Toată veselia s-a prefăcut într-o groază nebună.

În acest moment toți simțiră că toată veselia de până acuma fusese prefăcută. Lumea dansa pe un vulcan.

Omor! Omor! Se auzea de pretutindeni. Dar se gândeau mai puțin la o crimă, care să se fi întâmplat chiar în sală.

Fiecare vedea eșafodul dinaintea ochilor, chiar cei mai curajoși lăsară vinul, care începea a li se părea sânge.

Într-o îmbulzeală nebună se îngrămădeau toți spre ieșire. În mai puțin de un sfert de ceas sala cea mare a operei era aproape goală.

Numai câțiva din lojele de primul rang se îngrămădiseră în jurul lojei fatale, sperând să afle ceva.

Servitorul nici nu îndrăznea să intre.

În curând însă se întoarse și Marat, urmat de comisar și de un doctor, pe care îi găsise chiar în sală.

— Plecați de aici! strigă Marat celor curioși.

Acest cuvânt fu de ajuns pentru a-i împrăștia pe toți.

În sală ardeau încă toate lumânările. Dar ele aveau ceva fantastic, reflectându-se pe pereții goi. Pe jos se vedeau trandafiri veștejiți.

— Să se închidă sala! porunci Marat, să nu mai intre nimeni! Un omor s-a făcut într-un mod nemaiauzit! Dar jur că nu voi fi liniștit până nu-l voi găsi pe făptuitor!

Se întoarse către comisar.

— Ai destui sergenți?

— Toți de care dispun! Afară de asta, sunt și soldații trimiși de ministrul de război Danton, pentru asigurarea teatrului.

Marat dădu din cap mulțumit.

— Bine, bine!

Apoi luă pe comisar și-l duse cu el în lojă.

— Uită-te la dreapta!

Comisarul văzu ce văzuse și Marat mai înainte.

El dădu la o parte perdelele, astfel că intră o lumină puternică din sală. Apoi se apropie de presupusa englezoaică ce zăcea pe jos și-o privi bine.

Doctorul se aplecă și-o examină. Apoi spuse:

— Aici orice ajutor este de prisos. Cetățeana a murit probabil de mai bine de o oră. Doctorul se uită la ceas. Este aproape trei, omorul s-a întâmplat puțin după ora unu.

— Bine, bine! zise Marat a cărui privire căuta prin lojă.

O furie nebună îl cuprinse.

Acuma se trezi cu desăvârșire din beție.

Cu o privire aproape indiferentă, o măsură pe aceea care zace pe jos. Dar cu mânie nebună se gândea la ucigașul care îndrăznise să se atingă de jucăria capriciilor lui.

Ca mai toți cei ce se ridică din popor la o poziție puternică și bogată, suferea și Marat de grandomanie. El credea că nu întâmplarea îl ridicase ci propria lui putere.

Privirea lui Marat descoperi deodată pe jos ceva strălucitor. Se aplecă și-l ridică. Era un pumnal mic și frumos lucrat.

Marat privi arma cu surprindere. Ea avea la vârf câteva picături de sânge negru.

— Ia vino încoace, cetățene doctor! zise el celui care se ocupa cu cadavrul, uite ce-am găsit!

Dădu arma doctorului. Acesta aruncă o privire asupra pumnalului care semăna mai mult a jucărie.

Cititorul cunoaște acest pumnal. Este aceeași armă sinistră, pe care de curând o dăruise Enric Sanson logodnicei sale sub forma unui evantai indian, cititorul știe că Lili luase acest pumnal la bal pentru a se putea apăra la nevoie. Dar de unde venea sângele pe el? Cum se afla lângă cadavrul presupusei englezoaice?

Atâtea întrebări, atâtea enigme!

— Fără îndoială crima s-a făcut cu acest pumnal! zise doctorul. Ah, dar ce-i asta? Strigă el. Pumnalul are un mecanism secret. Cunosc aceste pumnale. Vârful este gol înăuntru și se umple cu otravă de săgeată primejdioasă. Ajunge să apeși pe butonul de la capătul mânerului, pentru ca otrava să intre în rană. Aceste pumnale sunt întrebuințate de popoare străine.

Doctorul se întoarse din nou la cadavru.

— Ei, ce este doctore? murmură Marat. Este moartă, nu-i așa?

— Desigur! în acest corp nu mai este nicio scânteie de viață. De aceea ce mă miră...

Cu o expresie de groază se întoarse spre cadavru.

— Ciudat, foarte ciudat! murmură, simptomele sunt foarte suspecte! Fără îndoială nenorocita a căzut victima unei otrăvi vegetale, numită otravă de săgeată.

Marat privi întrebător.

— Venin de săgeată? Ce-i asta?

— Este veninul cu care indienii își înveninează săgeţile! răspunse doctorul. Cel care cade jertfă acestei otrăvi n-are vreme nici să strige. Abia este atins și moare ca trăsnit.

— Asta e îngrozitor! murmură Marat, dându-se fără voie înapoi cu un pas.

Același bărbat, care fără să clipească trimetea sute de oameni la moarte, tremura acum pentru propria lui viață.

— Da, e o moarte groaznică deși fără dureri, zise doctorul. În orice caz o sinucidere nu se poate presupune. Nenorocita a fost lovită în luptă.

— De unde știi? întrebă Marat aspru.

Doctorul dădu din umeri.

— Este ușor de văzut aceasta.

Desfăcu puțin rochia moartei și arătă un loc la piciorul stâng.

— Aici a fost rănită! îl întrerupse cu asprime Marat. Cine vorbește de sinucidere? Moarta numai la asta, nu se gândea! Ducă-se dracului! Ne pierdem vremea cu palavre*!*

Ca un leu mânios se preumbla Marat prin odaie.

Apoi se întoarse către comisar, care cercetase loja și acum examina pumnalul.

— La dracu! Ce stai și caști gura? strigă Marat. Datoria dumitale este să-l găsești pe vinovat! Ai auzit? Marș... și pune-te pe lucru!

Funcționarul încreți fruntea. Avea de gând poate să răspundă aspru. Dar se stăpâni gândindu-se că nu-i bine să te pui rău cu cei puternici.

Capitolul 71 MĂRTURISIREA SERVITORULUI LOJEI

În coridor stătea servitorul îngrozit.

— Ascultă cetățene! îi zise comisarul șoptind. N-ai băgat de seamă nimic suspect în timpul serii?

Servitorul dădu din cap.

— Ah. Nu, nu! Bâigui el. Cine ar fi putut bănui că se va întâmpla așa ceva. Ah, încă nu pot crede... deși...

Se opri.

— Lasă tânguirile nefolositoare! îl întrerupse comisarul. Avem de-a face aici cu o crimă. Cine a intrat în loja doamnei? Au fost mai multe persoane?

— Da, au fost trei măști.

— Ai cunoscut-o pe vreuna?

Servitorul negă.

— Nu! de unde era să-i știu? A fost un domino negru, un domino de mătase roșie și apoi o florăreasă spaniolă.

— Au venit în ordinea în care i-ai numit? întrebă iar comisarul.

— Nu, răspunse servitorul. Mai întâi a venit dominoul negru pe la orele douăsprezece. Apoi la unu florăreasa spaniolă, și peste un ceas, dominoul de mătase roșie.

Atunci numai cel din urmă a putut fi criminalul! Cine era sub acest domino?

— Fără îndoială un bărbat. Dar nu cred să fi fost acesta criminalul. Abia un minut a stat înăuntru și apoi avea și semnul de recunoaștere. Era vesel când a ieșit!

— Ce semn? întrebă comisarul.

— Nenorocita doamnă poruncise că numai aceia să fie lăsați înăuntru, care vor arăta semnul. Mi-a dat doi napoleoni. De aceea m-am supus dorinței sale.

Servitorul deschise un dulap de perete și scoase câteva jumătăți de cărți de vizită.

— Iată semnul de recunoaștere!

Comisarul luă cele patru bucăți și împreunându-le citi.

— Eugenia Webb!

— Da, acesta era numele moartei! zise servitorul.

— Ei și?

— Cei care vroiau să intre trebuiau să-mi dea jumătatea de carte de vizită. Dacă nu se potrivea cu aceea pe care o aveam eu, nu trebuia să las să intre. Au venit numai trei. Mai mult a stat florăreasa!

— Ei și?

Servitorul se scărpină după ureche.

— Hm, este greu să bagi omul în nenorocire! Dar florăreasa s-a certat violent cu doamna din lojă. Vorbeau încet, dar totuși se certau, deodată am auzit o căzătură și, și...

— Ei, mai departe...

— Pe urmă florăreasa a ieșit. Ea plângea tare, asta am văzut-o bine. Și apoi era așa de slabă, încât leșina desigur dacă n-o sprijineam. Sângera la mână. Eu nu m-am gândit la nimic rău. Am întrebat-o cu ce s-a rănit, dar m-a dat la o parte și a fugit fără a spune un cuvânt.

— Dar ar fi trebuit să bănuiești ceva, îl întrerupse comisarul.

— Cine s-ar fi gândit, se tângui el. O crimă la un bal mascat!

— Vasăzică era o vânzătoare spaniolă? întrebă iar comisarul. Tânără, drăguță, zveltă?

Servitorul afirmă.

— Da, era tare drăguță. M-am uitat bine la dânsa. Aș pune rămășag c-o recunosc și în altă îmbrăcăminte.

— Cu atât mai bine. Altceva nu mai știi? Întrebă comisarul.

Servitorul dădu din cap.

— Cum puteam să observ ceva în zgomotul acela!

Marat ascultase cu un surâs sinistru convorbirea comisarului cu servitorul. Bătându-l pe umăr pe comisar, el spuse:

— Cer de la dumneata să o găsești pe florăreasă până în 24 de ore! Ai înțeles? Nu voi fi liniștit până nu voi preda eșafodului pe ucigaș!

Funcționarul se înclină.

— Voi face tot posibilul, cetățene Marat! spuse el.

— Te sfătuiesc de bine, băiete! zise atotputernicul. Din lojă se auzi un strigăt de surprindere.

Marat și comisarul intrară.

— Ei, ce-i? întrebă cel dintâi pe doctor.

— Ciudat, foarte ciudat! Moarta nu era aceea drept care se dădea.

— Cum asta? întrebă Marat surprins, zărind în mâna doctorului peruca blondă pe care o purtase Eugenia Webb, și pe care în astă seară o făcuse argintie.

El privi moarta. Acuma ea avea cu totul altă înfățișare. Un păr negru buclat îi împodobea capul. Și expresia feței devenise alta.

Marat scoase un strigăt de mânie.

— Ce-i asta? murmură el. Asta nu-i nobila englezoaică, și totuși, totuși! Ea era!

Câteva momente stătu ca împietrit. Însă încetul cu încetul a înțeles că moarta se purtase cu el fals.

Un nou strigăt de mânie îi ieși din piept. Începu să înjure și puțin lipsi să nu izbească cu piciorul cadavrul întins pe jos.

— Duceți corpul la morgă! strigă Marat. Dar nu voi fi liniștit până nu voi găsi florăreasa! De ce a fost omorâtă Eugenia Webb? De ce purta un nume fals? Câte întrebări, atâtea mistere! Dar le voi lămuri eu!

O expresie de furie îi descompunea fața. Apoi se întoarse și părăsi loja, fără a mai arunca o singură privire asupra cadavrului. Doctorul plecă și el. Numai comisarul rămase să transporte cu ajutoare, corpul la morgă.

Capitolul 72 VEȘMÂNTUL SÂNGEROS

Când strigătul sinistru întrerupse așa de brusc veselia balului, Lili plecase de mult din sală.

Plecase foarte iritată.

Să păstrăm vălul care acoperă conversația lui Lili cu Adella de Barry. Dar trebuie să fi fost o convorbire zguduitoare, asta o arăta fața tinerei fete.

Pe stradă era puțină lume. Lili mergea repede ca urmărită de o amintire neplăcută.

Lili era bucuroasă când ajunse la garderoba de bal mascat, și văzu că era încă lumină.

Ea se urcă repede pe scara strâmtă care ducea la etajul întâi. În odaia de garderobă domnea o mare dezordine.

Femeia care ținea garderoba, o ființă bătrână și ursuză, o primi pe Lili cu o față bănuitoare.

— Ce față ai? zise doamna Petit. Asta nu-i mutra unei fete tinere care se întoarce de la un bal mascat.

Lili o privi rugător, dar nu răspunse nimic, se dezbrăcă și înapoie costumul.

Era din nou în hainele ei obișnuite. Doamna Petit examina veșmântul care i se înapoiase.

— Ei, ei, ce-i asta? strigă cu voce pătrunzătoare. Ei, Liseto, ia vino aici, repede, vino!

Această chemare era adresată unei tinere fete care cosea somnoroasă la o măsuță. Ea se ridică repede și se apropie. Doamna Petit își puse ochelarii și privea talia de mătase albastră, împodobită cu dantelă.

— Liseto! strigă ea. Deschide ochii. Ce vezi aici? Și-i arătă câteva locuri de pe talia albastră.

— Hm, sunt pete! zise Liseta șovăitor.

— Pete, dar ce fel de pete? strigă iar bătrâna. Liseta dădu din umeri.

— Nu știu! zise zdravănă fată cu o voce tânguitoare.

— Nimic nu știi, proasto!

Ea o ciupi pe fată așa de tare încât aceasta strigă.

— Dar ce este? întrebă Lili apropiindu-se.

Până acum stătuse distrată, cu o privire rătăcită. Era vădit că se gândea la cele de curând petrecute.

— Dar uite-te, fată, strigă bătrâna. Uite și dumneata ce pete mi-ai făcut pe haina mea scumpă!

Lili se uită mai aproape.

— Asta este, ăsta este sânge? murmură ea uimită.

— Da, sânge, desigur sânge, strigă doamna Petit înfuriată, vrei să mă înșeli în așa chip? Dacă nu mă uitam la haină? Nici măcar unei fete așa de nevinovate cum pari dumneata, nu te mai poți încredința!

Bătrâna desigur, ar fi înjurat mereu, dacă Lili n-ar fi tresărit speriată. Ea ridică mâna dreaptă și o privi. Ce era asta?

Lili observă deodată că era rănită. Dintr-o zgârietură nu prea mare îi picura sânge.

Bătrâna privi și ea.

— Ei da, uite! strigă ea și mai mânioasă. Uite pricina. Fata s-a rănit la mână!

Lili își scoase batista și o apăsă pe mână.

— Dar nu înțeleg, murmură fata. De unde să fie rana asta?

Se gândi un moment. Pe urmă deveni palidă de spaimă.

— Ah așa, asta era! exclamă ea.

— Trebuie să mă despăgubești! striga doamna Petit. Am o pagubă de cel puțin douăzeci de franci! Socotesc ieftin, fiindcă, fata se vede că nu-i vinovată, dar douăzeci de franci cel puțin trebuie să-i cer.

— Da, da, bună doamnă, o liniști Lili. Am să te despăgubesc până la ultimul ban.

Ea băgă mâna în buzunar. Dar atunci își aduse aminte că n-avea bani la dânsa. Roși privind-o disperată pe bătrână.

— Iartă-mă cetățeană! murmură ea. Nu știam că o să mi se întâmple așa ceva... Eu... eu...

— Ce? strigă doamna Petit. Scoate douăzeci de franci! Trebuie să închid prăvălia. Repede, fată!

— Dar n-am bani la mine, bâigui Lili încurcată.

— Așa, n-am bani la mine? strigă ironic doamna Petit. Asta e și mai frumos, să strici costumul ai putut și de plătit nu poți să-l plătești? Ce ai la ureche? Un cercel de aur?

Cu o mână lacomă, apucă bătrâna cercelul fetei.

Un dezgust o cuprinse pe Lili. Cu o mână tremurătoare, ea-și scoase singură cerceii și-i puse în mâna bătrânei.

— Iată cerceii! murmură tânăra fată. Mâine sau poimâine am să-i scot, după cum îmi va permite serviciul.

— Bine! zise doamna Petit mai blând.

Ea luase cerceii, și-i privea ca o cunoscătoare.

— Nu trebuie să te grăbești, cerceii fac douăzeci de franci. Bătrâna devenise deodată bine dispusă, ba porunci Lisetei s-o conducă pe Lili până la ușă.

Ea scoase un suspin de ușurare când ajunse în stradă, stradă.

— Repede, repede, la Templu! murmură tânăra fată. O! Dumnezeule! Ce n-aș da să uit seara asta! Ah, cum mă doare inima!

Începu să plângă și se opri.

— Acum, toată fericirea mea este pierdută! Toată fericirea! Repetă ea încet.

Câțiva trecători auziseră exclamația și se opriră cu gesturi ironice, oferindu-se să o conducă.

În curând Lili ajunse la Templu.

Ea sună și i se deschise.

— Te-ai întors deja? întrebă sentinela care o cunoștea deja pe Lili. Cred că abia acuma începe să fie frumos la bal?

— Deschide repede! Mâine dimineață am serviciu!

— Ei, parcă eu n-am auzit că Santerre ți-a dat liber până mâine dimineață! Lili trecu repede pe lângă santinelă.

— Dar ce ai? întrebă santinela.

Se apropie și văzu mâna rănită și înfășurată a lui Lili!

— Ei, ce-i asta? Te-ai rănit? Vino, să-ți pun comprese reci!

— Nu, nu, lasă că-mi pun singură! Bună seara!

— Bună seara! murmură santinela.

„La dracu! Dar ce o fi având fata asta? De obicei e așa de amabilă, așa de veselă! Cine știe ce s-a întâmplat, poate s-a certat cu iubitul!”

Santinela se liniști, se întinse lângă ceilalți soldați, care nu se treziseră.

Lili plecă repede prin coridoarele întunecoase spre camera ei.

Niciodată Templul nu i se păruse așa de straniu ca în astă noapte.

Suspină ușurată când întră în camera ei și încuie ușa. Apoi se aruncă îmbrăcată pe pat.

O disperare sumbră o cuprinse pe tânăra fată. Ea-și împreună mâinile pe piept și încercă să se roage. Dar pentru prima oară în viața ei nu putu s-o facă.

În sfârșit adormi.

Liniștea domnea în Templu, tulburată rar de scârțâitul vreunei uși. Nenorocirea domnea asupra capetelor celor ce-l locuiau.

Capitolul 73 PETRECEREA DE ZIUA ONOMASTICĂ

Și a doua zi, când Lili intră în apartamentele regale, avea aceeași înfățișare deprimată. Fața-i era aproape desfigurată. Ochii îi erau adânciți în orbite.

Lili era cu totul altfel ca de obicei. Asta a băgat de seamă și regina. Maria Antoinetta căuta s-o mângâie.

Regina era preocupată cu propria ei nenorocire. Ea nu putea bănui ce suferințe se strecuraseră în inima tinerei fete.

Era gândul unei nedreptăți suferite, sau poate remușcări?

Viitorul apropiat va răspunde la aceste întrebări.

Cu o voce șoptită povesti Lili, reginei, convorbirea cu contele Fersen.

N-o putea face dintr-odată, căci la fiecare jumătate de ceas intra un funcționar și atunci Lili trebuia să evite orice familiaritate care ar fi dat de bănuit.

Pentru Lili era un chin să se prefacă.

Dar pentru cauza dreaptă se sili să o facă. Cu buzele tremurânde, reușea să spună vorbe nerespectuoase reginei. Când ieșea funcționarul, Lili își cerea iertare. Apoi urma povestirea celor petrecute.

Iritația reginei era de asemenea mare. Maria Antoinetta nu credea că ceasul eliberării sosise.

— Cum! murmura ea, după chinurile astea să ne fie dat să vedem soarele fericirii? Prietenii noștri s-au unit și vor să ne elibereze? Și astă noapte zic că vor încerca?

Regele abia putu să-și ascundă surprinderea.

— Dumnezeu mai trăiește? spuse Ludovic al XVI-lea. Ah, ce fericiți vom fi scăpând de zidurile Templului.

Nesiguranța că fuga va reuși sau nu va reuși, era pentru ei un chin neauzit.

Ceasurile treceau încet, încet de tot. Ieri, pentru Lili, toate însărcinările ei i-ar fi fost lesne de îndeplinit, dar azi cu chinul în suflet, ce greu!

Azi trebuia să râdă mai mult ca de obicei și cât de greu îi venea. Dar voința omenească poate mult!

Soldații râdeau și ei de veselia fetei.

— Azi ne placi, cetățeană! zise unul. Sapristi[4], așa-mi place! O fată tânără trebuie să fie mereu veselă! Aici în Templu ai putea să te dezveți de a mai râde! Un serviciu mizerabil, plin de responsabilități și rău plătit! Nici măcar nu poți bea cum se cade!

[4] Sapristi – exprese din limba franceză care ține locul unei interjecții. S-a inlocuit de către traducători cu expresia “Sfinte Sisoe!” *nota corectorului.

Lili îi puse mâna ei trandafirie pe umăr.

— Știi ce? La asta este leac. Azi este onomastica mea, trebuie să știți!

— Ah, așa, te felicit atunci, zise unul din soldați râzând.

— Ah, lasă felicitarea! Asta-i superstiție! N-ai auzit că religia e suprimată în Franța?!

— Da, într-adevăr, așa este! Popii credeau în de-alde astea și au fost dați afară din Franța, că-ți era mai mare dragul!

— Să le fie de bine! zise un al treilea.

— Să le fie! Să le fie! Strigară toți.

— Ei vezi fată, că nu trebuie să mai ai onomastică, zise cizmarul Simon care era și el de față.

Lili răspunse evaziv cu o glumă.

— Ei bine! strigă ea. Atunci nu mai am nicio datorie față de voi! Am vrut să vă dau o cană cu vin, dar acum când nu mai e religie, ce vă mai trebuie.

Se întoarse și plecă supărată. Deodată se auzi chemată pe nume. Unul din soldați o urmase.

— Hei, fetico mai stai puțin! strigă el.

Când se întoarse și-l văzu, fața i se lumină de bucurie.

— Ah, dumneata ești? Ce vrei? Întrebă ea.

— Ascultă, vorbeai serios, cu cana de vin? o întrebă el familiar.

— Da. Dar fiindcă nu vreți să mă felicitați nu vă pot da vinul. Du-te, să vă fie rușine!

— Ei ce, dacă vrei îți fac și o poezie! Știi? Mie mi-i sete al dracului.

— La asta este leac, îl întrerupse Lili.

— Noi suntem de pază în odaia din mijloc! zise soldatul. Eu și tovarășul meu Ștefan.

— Ei, e perfect! exclamă fără voie Lili. Dacă vrei, îți aduc vin înainte de a mă culca.

— Să te ții de cuvânt! strigă soldatul. Dă mâna, fată! O vorbă are omul!

Lili îi dădu mâna și el o strânse așa de tare încât ea strigă de durere. Apoi Lili se smulse și fugi.

Capitolul 74 ÎNTOARCEREA CĂLĂULUI

În mijlocul conversației vesele pe care a avusese Enric Sanson cu Annetta, izbucnise strigătul de „omor!” Drăguța Annetta sări îngrozită de pe scaun.

— În numele cerului, ce s-a întâmplat? întrebă plină de spaimă.

Enric Sanson se speriase și el și alergase afară din lojă. Dar nu putea înțelege nimic auzind strigătul sinistru trecând din gură în gură.

— S-a comis o crimă! zise Enric către Annetta care tremura din tot corpul.

— Să plecăm! îi strigă Annetta. Am fost ieri la o cărturăreasă și mi-a spus că prin omor o mare nenorocire mă așteaptă!

— Dar asta e superstițios! căută Enric s-o liniștească. Ce poți păți tu printr-un omor?

— Ba, da! știu bine! Doamna Genormand n-a mințit încă pe nimeni. Ah, inima mi se stinge, te rog să ieșim!

Enric Sanson șovăi un moment. Se gândi cu necaz că nu încercase să se întâlnească cu Adella. Dar se hotărî îndată să asculte dorința Annettei.

În orice caz nu mai spera s-o găsească pe Adella.

El o luă pe Annetta de braț. Zgomotul devenea din ce în ce mai mare în sală. Toți fugeau îngroziți.

— Vino! zise el Annettei, să-ți fac loc prin mulțime.

Dar era greu. Toți erau ca smintiți și nu mai țineau seamă de nimic.

Câteva femei slabe căzură jos, lumea trecu peste ele. Țipetele lor fură înăbușite de țipetele mulțimii.

Patru femei fură astfel omorâte.

Enric Sanson înțelese că avea nevoie de toată energia pentru a-și face loc prin mulțime. Își aduse aminte că n-avea decât să-și arate fața, că mulțimea ar fi făcut loc Călăului din Paris.

Într-adevăr, abia își scoase masca și lumea începu a se da la o parte înaintea lui.

Astfel, cu toată îmbulzeala, putu să iasă în curând la aer liber.

Ajuns pe stradă, Annetta se agăță de el.

— Nu, nu mă părăsi pe stradă! Mor de frică. Te rog să mă conduci până acasă. Ce avea Enric de făcut, decât să-i asculte dorința?

În zadar încercă să afle detalii despre omor de la gardiști. O femeie fusese omorâta într-o lojă cu un pumnal, atâta știau.

Enric Sanson asculta aceasta cu indiferență, fără a bănui ce va însemna acest omor pentru el și pentru cei iubiți ai lui.

Totuși Enric, avu o presimțire rea.

Din ce în ce mai distrat, asculta palavrele Annettei care-și venise în fire. Fu bucuros când ea se opri înaintea unei case și declară că acolo locuia.

— Dar înseamnă-ți unde locuiesc, Enric! zise glumeț Annetta. Îmi face plăcere dacă mă vizitezi! Spune-mi, vii? Promite-mi!

Enric Sanson asculta cu indiferență. Dacă mai înainte vinul îi ațâțase simțurile, acuma când era liniștit, inima lui aparținea cu totul logodnicei sale. Ce putea simți el pentru mica și vesela Annetta!?

Enric avea o inimă prea nobilă pentru a abuza de iubirea fetei.

Se despărți de fată, promițându-i vizita mai târziu și plecă spre casă.

Enric nu se miră puțin, când văzu lumină în odaia Orfeliei. Abia intră în casă și Orfelia veni la dânsul cu o luminare aprinsă în mână.

— Dumnezeule, Enric, ai lipsit de acasă? Întrebă Orfelia.

— Ai simțit lipsa mea, surioară dragă? spuse Enric simulând o bună dispoziție.

— Ah, Enric în zadar încerc să adorm, te rog vino puțin sus la mine!

Stătu la îndoială câteva clipe dacă să asculte dorința sorei sale. În cele din urmă își învinse slăbiciunea și urcă iute treptele.

Capitolul 75 TEMERILE ORFELIEI

Când Enric ajunse sus, Orfelia îl apucă de braț și-l trase după sine în cabinetul ei.

— Ah, Enric, ai fost la balul mascat? De ce nu mi-ai spus nimic? Doar aseară spuneai că ești foarte obosit, și acum sunt deja orele trei după miezul nopții. Doamne Dumnezeule, nici nu-ți poți închipui ce noapte deznădăjduită am petrecut!

— Dar ce s-a întâmplat, surioară dragă? întrebă Călăul intrigat, uitându-se cu mirare la obrazul ei, care arăta o profundă emoție.

Deodată Orfelia izbucni într-un plâns violent, îmbrățișa pe fratele ei și-și lipi capul de pieptul său larg și viguros.

— Ah, nici nu-ți pot spune ce am simțit! murmură tânăra fată. Am senzația, că de noi toți se apropie cu pași grăbiți o primejdie îngrozitoare de care în zadar am încerca să ne apărăm!

— Dar ce crezi că se va întâmpla? Vezi lucrurile prea în negru, surioară dragă din pricina insomniei din ultimele ceasuri. Îți închipui niște grozăvii care în realitate nici nu există.

— Nu, Enric dragă, nu-i un vis sau închipuire!

Făcu pe frate-său să șadă lângă dânsa pe divan, îi puse mâna după gât cu multă duioșie și respiră adânc.

Enric se uită la sora sa cu ochi visători. Orfelia stătea culcată pe divan, cu părul ei frumos și bogat, despletit, ajungându-i până la glezne.

— Ascultă-mă, frățioare! zise tânăra fată după o scurtă tăcere. Precum ți-am spus, încercam să adorm, ceea ce am și izbutit. Un vis blând și fericit mi-a fost întrerupt. Atât de neașteptat și în mod năpraznic.

— Ei, dar ce s-a întâmplat? întrebă Călăul, uitându-se cu neliniște la sora sa.

— Ascultă numai, continuă Orfelia. Casa întreagă era adâncită într-o liniște profundă. Deodată un sunet de clopot tulbură liniștea casei. Speriată, mi se păru la început că m-am înșelat, dar nu, căci din nou același sunet de clopot se repetă cu aceeași putere și atunci caut să mă dezmeticesc cu orice chip. M-am ridicat din pat, și l-am trimis jos pe Perkeo să vadă ce este. Pentru mai mare siguranță, Perkeo trezi din somn câteva din calfele tale, pregătindu-se ca împreună cu ele să deschidă poarta. În același moment însă un nou sunet de clopot străbătu casa. Când Perkeo și ceilalți deschiseră poarta și se uitară afară în stradă, nu văzură pe nimeni, strada era pustie. Numai Perkeo, credea a fi zărit la o depărtare destul de mare figura unui bărbat care fugea cât îl țineau picioarele.

— Vreo glumă proastă a unui bețiv sau o haimana oarecare! spuse cu necaz Enric. Ei, și de asta te-ai speriat așa de tare? Hai, liniștește-te surioară scumpă, culcă-te, căci eu veghez până ce vei adormi!

— Ba nu, ascultă că n-am isprăvit încă! urmă Orfelia cu un accent oarecum aspru. Îți poți tu singur închipui că eu nu mă sperii de glume, dacă glumă ar fi fost. Calfele vroiau deja să se întoarcă în casă, când deodată ochii ageri ai lui Perkeo descoperiră pe poartă un bilețel.

Orfelia se ridică și se apropie de un dulăpior foarte artistic lucrat, din care scoase un bilețel.

— Ia și citește! zise ea.

Cu multă mirare Enric luă din mâna sorei sale bilețelul și se apropie de fereastră ca să poată citi.

„Enric Sanson! N-ai venit! În zadar te-am așteptat să vii îmbrăcat ca un cavaler spaniol. Soarta însă mi-a dat putința să mă răzbun amar în absența ta. Ascultă deci, Lili Miranda e pe veci pierdută pentru tine. Nu că aș încerca să ți-o răpesc, nu! Inima ei e moartă pentru tine! Din primejdia asta nici tu, nici chiar Dumnezeu din cer, nu o mai poate scăpa pe Lili Miranda!"

— Ce vrea să zică? murmură Sanson adânc tulburat.

Reciti de câteva ori bilețelul, până ce pricepu bine conținutul lui.

Orfelia se uita cu multă grijă in suflet la fratele său.

— Enric, ce-o fi însemnând asta? Vezi, de puțin timp de când o cunosc pe Lili, o iubesc din tot sufletul. Ce i s-o fi întâmplat sărmanei fete?

Orfelia tăcu câteva clipe, apoi continuă șoptind:

— Ah Enric, îți spun drept, mult mi-e frică mie că biata Lili se află într-o mare primejdie! Multe lucruri grave am văzut în oglinda mea!

Ea fu cuprinsă de o adâncă emoție. Enric a trebuit s-o rezeme, căci altfel sărmana fată ar fi căzut la pământ leșinată.

— O surioară, scumpă surioară, ce s-a întâmplat? exclamă Călăul speriat.

Orfelia dădu din cap și-i răspunse cu oarecare liniște:

— Nimic ce m-ar putea privi pe mine personal. Sunt îngrijorată pentru soarta lui Lili.

— Spune-mi totul, Orfelia, căci am destul curaj să aud orice! murmură Enric. Orfelia se înfioră din nou.

— Dragă Enric, am văzut odinioară în oglindă viitorului un eșafod! Nu era ridicat sub cerul liber, ci într-o pivniță adâncă și întunecoasă! Nu tu împlineai sarcina de executor, ci un altul, pe care nu-l cunosc. Pe Lili o zării legată și cu capul aplecat peste un bloc de piatră. De două ori văzui pe Călău dând cu toporul în ceafa lui Lili, și apoi țâșni o rază groasă de sânge... sânge... Enric!...

Orfelia se întrerupse înfiorată, împreunându-și mâinile pe piept, și tremurând de o dureroasă emoție. Se uită la fratele său care era palid ca un mort.

— Ceea ce-mi spui tu, Orfelia, e oribil! murmură el.

Apoi se uită iar la bilețelul pe care-l mai ținea în mână.

— Desigur! Din partea Adellei mă pot aștepta la orice! Ea nu știe ce este mila, când e vorba de a zdrobi un dușman!

Se pierdu în gânduri câteva minute, apoi reluă:

— Ce o fi vrând Adella cu amenințarea ei misterioasă? Ce influență o fi căpătat ea asupra lui Lili? Lili o urăște și o disprețuiește, și totuși...

Călăul se întrerupse, se plimbă prin odaie în sus și în jos, și respiră foarte greu.

— E o nebunie, zise el în cele din urmă, căutând să se liniștească, e o nebunie să ne îngrijorăm atâta! Ce i se poate întâmpla lui Lili? Ea se află în completă siguranță! Dacă n-aș avea mâine atât de multă treabă, chiar m-aș duce s-o văd. Poimâine însă, mă duc sigur la dânsa. Ai să vezi cât de vesel și liniștit mă voi întoarce de la scumpa mea mireasă!

Surioară dragă crede-mă că te-ai speriat numai de simple năluciri!

Orfelia dădu din cap.

— Oglinda mea nu mă înșală niciodată! răspunse ea. Nici tu nu ești în stare s-o aperi de pericol pe Lili. Trebuie să-ți spun, iubite frățioare, că și pe tine te-am văzut azi noapte într-o grea primejdie.

Orfelia tăcu iar înfiorată. Deodată sări în sus de pe pat și îmbrățișă cu mult foc pe fratele ei mult iubit.

— Ah, Enric, Enric! Cât de bine era dacă m-ai fi consultat pe mine azi noapte înainte de a fi plecat la balul mascat. Inima îmi spune că ai atras asupra capului nostru o grea și teribilă nenorocire! Mi-e frică, că a început acuma începutul sfârșitului!

Enric Sanson nu izbuti să o liniștească pe sora sa care stătea lângă el plângând amar. Însuși el nu se putu opri de a se înfiora până în fundul sufletului.

De ce i-a trimis Adella sub împrejurări atât de misterioase o nouă amenințare? Ce avea de gând prințesa să facă cu Lili? Desigur că plănuia ceva infam!

Orfelia se liniști încetul cu încetul și ascultând rugămintea fratelui ei, se culcă pe divan. Enric luă loc lângă dânsa pe un scăunaș. Minutele treceau din cale afară de încet, și nici Sanson nici sora sa nu întrerupeau tăcerea măcar cu o singură vorbă.

O tăcere mormântală domnea în casa Călăului. Enric însă era sfâșiat de dureroase și tulburătoare presimțiri. Simți deodată că ziua de mâine îi va aduce o mulțime de nenorociri. Enric Sanson, omul curajos, simțea o adevărată frică în fața zilei care se apropia acuma tot mai iute.

Capitolul 76 INTEROGATORIUL LUI CAROL TELLIER

A doua zi, înainte de prânz, Fauvel dete ordin să i se aducă la interogatoriu pe acuzatul Carol Tellier.

Când acesta intră în cabinetul judecătorului de instrucție, acesta luă loc după un birou foarte mare. Pe masă, se putea vedea o mulțime de obiecte printre care un hârleț, patru bancnote de câte o mie de lei și fragmente ale lanțului de ametist găsite ieri. Afară de astea se mai aflau pe masă diferite acte, precum și un proces verbal privitor la întâmplările din ziua trecută, din casa lui Colmin și din cea a mecanicului.

La o altă masă, alături de judecătorul de instrucție, ședea grefierul.

— Vino mai aproape! începu Fauvel.

Tellier încercă să asculte acest ordin, dar se clătină pe picioare.

— Pari cam bolnav. Poți ședea!

Tellier se lăsă greu pe un scaun. Fauvel continuă.

— Pari foarte iritat! Dacă vrei, mai pot aștepta puțin cu interogatoriul. Capetele de acuzație care apasă asupra dumitale sunt de o așa natură încât trebuie să ai toată sănătatea sufletească pentru ca să-mi răspunzi!

Cu toată rezerva cu care erau spuse aceste cuvinte, ele conțineau totuși o anumită simpatie, în același timp, ele exprimau convingerea judecătorului că situația mecanicului e cu totul pierdută.

Fauvel se folosi de scurta întrerupere pentru a reciti odată procesul verbal și a face pe marginea protocolului câteva însemnări cu creionul.

Apoi făcu semn grefierului că interogatoriul începe. Începu chestionarul cu întrebarea:

— Cum te cheamă?

— Carol Tellier!

— Vârsta?

— 47 de ani!

— Unde te-ai născut?

— În Paris!

— Căsătorit?

— Da.

— Ocupația dumitale?

— Acum sunt mecanic.

— Ai avere?

— Trăiesc numai din ce câștig cu munca zilnică.

— Ai mai fost condamnat vreodată?

Întrebarea aceasta din urmă care se obișnuiește a se pune tuturor acuzaților, provocă pe obrajii lui Tellier o adâncă roșeață.

— O, niciodată, niciodată! exclamă el, și eu credeam că am să mor fără ca vreodată să fiu în contact cu tribunalul!

Părea că Fauvel nu-i băga de seamă cuvintele. Se uită câteva minute, pierdut în gânduri, răsfoind dosarul. Deodată ridică capul și îndreptă o privire pătrunzătoare asupra acuzatului.

— N-ai putea să-mi spui, întrebă el, în ce mod au fost asasinați aseară Colmin și nepoata sa?

— Răspunsul la această întrebare mi-e imposibil, pentru motivul că nici nu știu ce pretindeți de la mine.

— Atunci să-ți spun eu.

Cetățeanul Colmin a fost găsit cu un pumnal în inimă, iar nepoata lui a fost omorâtă cu o otravă violentă.

— Doamne, Dumnezeule, murmură Tellier, asta-i ceva groaznic!

Fauvel nu răspunse. Luă de pe masă un obiect, ținându-l aproape de ochii lui Tellier.

— Cunoști instrumentul acesta?

Tellier deveni palid ca un mort, cu o singură privire el văzu că instrumentul era o daltă.

— Ei! întrebă judecătorul, cunoști acuma instrumentul acesta?

— Da, desigur, răspunse Tellier care părea a-și fi recăpătat liniștea sufletească. E o daltă care până ieri după prânz a fost chiar proprietatea mea.

— Cu acest instrument a fost ucis cetățeanul Colmin! cum îți explici că instrumentul dumitale a fost găsit în pieptul ucisului?

— E o întâmplare nenorocită, și nimic mai mult, răspunse Tellier, căci ieri după amiază am vândut atât instrumentul acesta cât și alte unelte.

— Cui?

— Cetățeanului Senac, proprietarul la care locuiesc! Judecătorul luă o foaie de hârtie care purta ștampila tribunalului, și avea deasupra câteva cuvinte. Apoi ordonă unui gardist care intră:

— Ia iute o trăsură și pleacă numaidecât la casa însemnată pe citația asta, să ceri de la telalul[5] Senac registrul său de cumpărare și vânzare, și dacă se poate, adu-l aici. Poți să-i spui că-i vorba de o mărturie ce va trebui să o depună la parchet!

Gardistul părăsi cabinetul judecătorului pentru a executa ordinul primit.

Tellier tremura din tot trupul și o sudoare rece îi acoperi fruntea. Faptul că, cu instrumentul său pe care-l întrebuințase zilnic atâția ani în șir, a fost săvârșit un asasinat, îi părea în acest moment mai groaznic chiar decât primejdia de care era amenințat.

Fauvel îl observă câteva minute.

— Să continuăm acuma cu interogatoriul, reluă el. Până ce se va întoarce gardistul, vom putea isprăvi cu toate lămuririle de care am nevoie.

Se opri, răsfoind dosarul cu o expresie de șovăială, apoi se uită cu o privire pătrunzătoare la Tellier.

— Ai datorii?

Mecanicul făcu un semn afirmativ.

— Evident că te aflai într-o situație foarte grea. Mobilele din casă îți erau sechestrate, datornicii dumitale erau neîndurători.

Un oftat dureros despică gura închisă a acuzatului.

— Așa este! murmură el, aplecându-și capul pe piept cu o nespusă deznădejde în suflet.

— Atunci, cum se poate explica că ieri dimineață s-a găsit pe masa dumitale de lucru suma destul de nepotrivită în situația dumitale, de patru mii franci în bancnote de câte o mie, care lipseau tocmai din caseta lui Colmin?

Tellier aruncă în jurul său o privire de o nespusă tristețe, apoi oftă adânc.

— Acuzatule, începu iar judecătorul de instrucție cu un ton aspru, te rog în interesul dumitale ca să fii atent. Renunță la toate pretextele puerile care sunt cu totul inutile. O sinceritate completă ți-ar ușura sufletul și ai beneficia de simpatia judecătorilor.

Tellier se uita pierdut prin cabinetul judecătorului și un nou oftat îi sparse pieptul.

— Simt și văd prea bine că nu te încrezi în vorbele mele! murmură el atunci cu un ton dureros. Totuși îți jur că spun purul adevăr. Pe Dumnezeu atotputernicul din cer, că niciodată nu mi-aș păta gura cu o minciună.

— Atunci în ce mod ai pus mâna pe aceste bancnote?

— Asta nu știu, precum nici dumneata nu poți s-o știi! exclamă mecanicul. Dar timp de câteva ore cât am stat închis, m-am gândit bine și m-am convins că trebuie să-mi fi vârât cineva prin fereastră aceste bancnote.

Judecătorul îl privea cu oarecare ironie.

---

[5] **telál (-li),** s.m. – **1.** Crainic. – **2.** Vînzător ambulant. – **3.** Peticar, rufar. – Mr. *tileal, til'an,* megl. *tilal.* Tc. *tellal,* din arab. *dellal* (Şeineanu, II, 353; Roesler 603), cf. ngr. ντελάλης, alb., bg., sb. *telal.* – Der. *telal-başa,* s.m. (înv., şeful telalilor), din tc. *telal-başi*; *telaliță* (var. *teleliță, teleloaică*), s.f. (vînzătoare ambulantă de haine vechi); *telalîc,* s.n. (îmdeletnicirea telalului), din tc. *tellalik.*

— Ah, vasăzică faci să intervină tradiționalul „necunoscut”! Dar să vedem. Eu cred că necunoscutul putea foarte bine să se fi urcat în balcon, din interiorul casei, escaladând acoperișul grajdului. Și tot așa de posibil trebuie să-i fi fost necunoscutului de a se reîntoarce în vilă, sărind din balcon deasupra grajdului.

Tellier auzi numai primele cuvinte ale lui Fauvel.

— Dumnezeule! exclamă el, pe când o groază teribilă se oglindea în ochii săi, atunci necunoscutul acesta trebuie să fie autorul îngrozitoarei crime. Ah, încep să înțeleg toată mașinația aceasta! Adevăratul și unicul vinovat pe care trebuie să-l căutați și să-l găsiți, acela care l-a asasinat și furat pe moșneagul bolnav și pe nepoata sa, e același cu cel care mi-a pus pe masă nenorocita și fatala sumă de bani găsită de dumneavoastră.

Trăsăturile feței lui Fauvel rămaseră neschimbate. În schimb fața grefierului exprima neîncrederea cea mai fățișă. Trecură câteva secunde.

Arestatul își îndreptă privirile asupra judecătorului. Deodată izbucni cu un oftat dureros.

— Ah Dumnezeule, văd că nu mă credeți!

— Numai atunci te voi putea crede, când îmi vei arăta calea și mijloacele posibile pentru a putea pune mâna pe acel necunoscut. Până atunci mă văd silit să mă îndoiesc de existența unui astfel de personaj misterios.

— Ah, cetățene judecător, murmură Tellier foarte abătut și cu glas înăbușit de durere, doar dumneata știi foarte bine că n-am de unde să-l cunosc pe acest demon. Eu nu pot decât să afirm din fundul convingerii mele că sunt inocent și că, crima de care sunt acuzat a fost comisă de altcineva.

— Prin urmare, tăgăduiești?

— Da, cetățene judecător, răspunse Tellier.

Fauvel făcu semn grefierului să înregistreze aceste depoziții, și clătină capul cu o expresie de dezaprobare. Apoi apucă lanțul de ametist.

— Cunoști acest lanț? întrebă el cu asprime.

Tellier fixă puțin obiectul cu o privire rătăcită, oftă adânc și spuse:

— M-ai mai întrebat odată, și ți-am răspuns că abia ieri dimineață am zărit această bucată de lanț, împreună cu bancnotele, când au fost descoperite de comisarul care vă însoțea.

— Susții că celebrul necunoscut ți-a făcut cadou și bucata asta de lanț cu aceeași mărinimie cu care ți-a dăruit și bancnotele?

Tellier nu răspunse nimic și gemu sfâșietor.

Fauvel dădu din cap.

— Dumneata ești un om cult, deci înțelegi singur că reprezentantul justiției nu se poate mulțumi cu astfel de basme. N-ar fi mai bine să mărturisești adevărul?

— Dumnezeule! Dumnezeule! Dar ce să mărturisesc, dacă tot ce spun vi se pare incredibil?

— Nu pot să cred pentru că împotriva dumitale sunt dovezi zdrobitoare! Ai avut relații strânse cu nepoata cetățeanului Colmin?

Tellier îl privi cu profundă uimire.

— Am cunoscut-o pe doamna numai din vedere. Aproape zilnic trecea prin curtea noastră, și eu o salutam de câte ori o vedeam.

— N-ați avut vreo relație mai intimă, mai personală cu dumneaei?
— Nu!
— Când ai văzut-o și i-ai vorbit pentru ultima oară?
— Alaltăieri, mi-a deschis mie și servitorului când, după prânz am intrat să deschidem casa de bani.
— Dar n-a vorbit cu voi?
— Nu, ea porunci numai servitorului ca să mă ducă în camera unchiului ei.
— Așadar n-ați fost lăsați seara în casă, de această doamnă, și nu v-a promis o răsplată mare ca să săvârșiți crima? Încă odată vă ordon să spuneți purul și deplinul adevăr!
— Nu, nu și iar nu! strigă mecanicul, totul pare a fi împotriva mea, dar sunt fapte ce sunt cu totul necunoscute sufletului meu curat! Eu sunt nevinovat!
— Ieri seară spre ora șase, ați fost la farmacia „La pelican”?
— Da, am cumpărat medicamente și o sticlă de Marfala pentru soția mea!
— Cu ce bani?
— Aveam cincizeci de franci de la telal pentru instrumentele mele.
— Ați cheltuit în aceeași zi toți banii? zise iar Fauvel neîncrezător.
— Da, desigur, pentru că a trebuit să-mi plătesc câteva datorii la măcelar și la brutar.
— Ați vorbit cu cineva la farmacie?
Tellier se gândi un moment.
— Da, cu confesorul[6].
— Despre ce ați vorbit?
— M-a întrebat despre sănătatea soției mele. Eu i-am spus că e destul de rău, el mi-a recomandat să o trimit în Sud, căci numai acolo mai poate găsi o scăpare.
— Și ce i-ai răspuns dumneata?
— După cât mi-aduc aminte, i-am spus, că de-aș avea banii pe care i-am văzut după amiază în casa de bani a cetățeanului Colmin, aș putea-o ajuta desigur și pe femeia mea!
— Ești acuzat că ai fi spus despre Colmin, că este un zgârcit infam și de faptul că în momentul când ți-a dat o jumătate de franc ai fost ispitit să-l omori...
— Desigur că am spus așa, pentru că am fost amărât și n-am știut ce vorbesc!
— Dar admiți că ai spus așa?
— Da, desigur, răspunse Tellier. Însă de aș fi știut că părerea mea va fi înțeleasă în așa chip infam, desigur că aș fi tăcut!
Judecătorul de instrucție mai puse câteva întrebări secundare. Pe urmă spuse grefierului să citească protocolul, pentru ca Tellier să-l iscălească.

Capitolul 77 DEPOZIȚIA TELALULUI

Când apăru telalul, părea tulburat. Tellier însă se însenină. Gardistul îi aduse judecătorului de instrucție toate condicile telalului.

[6] **CONFESÓR,** *confesori*, s.m. Preot care spovedeşte; duhovnic. – Din fr. **confesseur**, lat. **confessor**.

— În sfârșit judecătorule, spuse Tellier cu vocea mai puternică, veți vedea acum adevărul spuselor mele, și vă veți convinge că n-am mințit.

Senac se înclină cu respect înaintea judecătorului. Ochii săi se opriră și asupra arestatului.

— Șezi! Și pregătește-ți răspunsurile, zise judecătorul, telalului.

Senac se supuse. Picioarele îi tremurau și de-abia se mai putea ține. Judecătorul îl privi aspru, și începu să-l întrebe:

— Cunoști dumneata personal pe omul acesta?

— Îl cunosc foarte bine, răspunse telalul, locuiește la etajul 1 al casei mele.

— Ai cumpărat alaltăieri de la el diferite instrumente! Printre ele se afla și acesta. Te rog răspunde-mi, căci acest instrument este cel mai important.

Toată soarta lui Tellier părea că depinde de spusele telalului. Dar Senac dădu din cap.

— Alaltăieri n-am cumpărat nimic, și de asemenea nici cetățeanul Tellier nu mi-a vândut nimic.

Tellier scoase un țipăt.

— Ce? spuse el cu voce înăbușită. Ai uitat poate. Nu, nu! E cu neputință? Dumneata însuți ai observat literele de pe tăiș?

— V-aș servi din inimă ca să vă pot scoate din încurcătură, zise telalul fără a se uita la Tellier. Este desigur foarte penibil să vezi pe chiriașul tău în mare încurcătură. Dar din nenorocire nu sunt în stare a-ți face serviciu, eu care mă găsesc aici într-un loc unde trebuie să spun purul și curatul adevăr.

Mecanicul fu prins de furie și groază. Gândurile i se încurcară. El fu stăpânit de simțământul pe care-l are orice om când îl atinge cineva pe nedrept, anume, de a înainta și de a omorî pe infam.

— O, e rușinos! zise el. Acest om își aduce aminte, el n-a uitat nimic, dar e dușmanul meu și vrea să mă ducă la pieire! Jură tu numai că eu am mințit, dar pedeapsa nu te va ocoli, te va nimeri Dumnezeu mai curând sau mai târziu!

Senac se schimbă la față, dar judecătorul privi dezaprobator pe Tellier.

— Acuzatule! zise el cu voce aspră. N-ai dreptul să insulți și nici să-l amenințI pe martor! Bagă de seamă! Martore, se adresă el către telal. Dumneata susții că hârlețul acesta nu ți-a fost vândut de cetățeanul Tellier?

— Nu numai că nu l-a vândut alaltăieri, dar niciodată! răspunse Senac. Eu n-am cumpărat de la el și nici el nu mi-a oferit niciodată nimic. Și voi jura sfânt!

Judecătorul răsfoi în condicele pe care i le adusese gardistul municipal. Date fiind depozițiile telalului, acesta depuse jurământul față de acuzatul Tellier.

Paginile din urmă ale condicelor nu pomeniră într-adevăr niciun cuvânt despre negoțul între telal și mecanic.

Nu mai era nicio îndoială în sufletul judecătorului de instrucție. Căci îl convinse și jurământul sfânt al telalului. Senac mai iscăli un protocol și fu eliberat.

— Acuzatule, te mai întreb odată, admiți că ai mințit?

Tellier îl privi cu o privire neomenoasă.

— Sunt nevinovat! strigă el.

Cu un gest disprețuitor se sculă Fauvel de pe fotoliul său, cu convingerea că Tellier este infamul criminal.

Capitolul 78 ÎN FAȚA MOARTEI

A doua zi dis de dimineață fu transportat Tellier într-un car supravegheat de gardist spre vila cetățeanului Colmin.

La coborâre Tellier se uită înapoi, reușind să arunce o privire spre locuința lui. Ferestrele erau deschise și perdelele albe fluturau în vânt.

În ochii săi se iviră lacrimi. Gardiștii îl duseră sus pe scara vilei. Judecătorul de instrucție și ajutorul său trecură înainte.

În camera domnișoarei omorâte, era încă totul neschimbat. Cadavrul era în același loc.

La un semn al judecătorului gardiștii duseră pe arestat aproape de cadavru.

— Carol Tellier! zise judecătorul de instrucție cu ton solemn. Dacă ai curajul, privește-o pe femeia aceasta!

Privirea mecanicului se îndreptă asupra feței trase a asasinatei.

— Recunoști persoana aceasta?

— Da, răspunse mecanicul, este cadavrul domnișoarei Lidia.

— Admiți că ai fost în relații mai intime cu moarta?

— Nu! Doamna de abia îmi răspundea când o salutam. Era foarte mândră și n-am avut nicio relație mai apropiată cu dânsa!

Judecătorul de instrucție voia să-l mai întrebe ceva dar Tellier îi tăie repede vorba.

— Te rog încetează de a mă chinui cu întrebări nefolositoare. Mâinile mele sunt curate și conștiința împăcată. Știu că nu mă credeți deloc și deci n-am să vă mai răspund.

Tellier tăcu. Își lăsă capul pe piept și păru că nici nu aude întrebările ce i le punea judecătorul.

Gardienii îl apucară, pe Tellier de braț. Judecătorul păși înainte. La porunca sa, unul din servitori aduse o lampă.

— Pune mâna dumitale stângă pe urma asta! porunci judecătorul arestatului. Acesta se supuse.

Comisarul care era de față puse palma lui Tellier pe urma de sânge. În același timp se zugrăvi o decepție pe fața sa.

— Palma arestatului e cu mult mai lată și degetele mai scurte! zise el, judecătorului. O mână foarte fină trebuie să fi săvârșit această crimă fioroasă!

Fauvel dădu din cap. Reflectând. Pe urmă se adresă gardistului municipal.

— Duceți-l pe arestat în dormitorul lui Colmin.

Tellier, pus pentru a doua oară în fața unor astfel de grozăvii, simți cum cade din picioare.

— Acuzatule! spuse judecătorul de instrucție, o recunoști pe cea de-a doua victimă a dumitale?

Tellier nu răspunse.

— Taci? urmă Fauvel. Vasăzică ești ferm hotărât să nu-mi răspunzi?

Tellier dădu din cap afirmativ.

— Fie! urmă judecătorul. Nu te pot sili să vorbești, dar e ușor de ghicit motivul tăcerii dumitale.

Câteva minute mai târziu, Tellier era iarăși transportat în car spre închisoare.

Carul se îndreptă spre strada pe care șezuse Tellier până atunci. De pe buzele sale ieși un țipăt de durere, trupul îi tremura de groaza. El văzu în fața casei sale un dric, din casă se scotea un coșciug negru, simplu și împodobit cu flori.

— Lăsați-mă! Lăsați-mă! Striga Tellier cu sălbăticie. Lăsați-mă! E femeia mea, drăguța și dulcea Caterina! suspină el cu inima zdrobită.

Dar gardiștii îl ținură cu sila pe scaun.

Capitolul 79 ENRIC AFLA DESPRE MOARTEA ADELLEI

În aceeași dimineață, în care nenorocitul Tellier era dus în fața celor două victime, Enric Sanson săvârșise pe eșafod o muncă grea. Comitetul mai găsise o serie de bărbați și femei părtași ai regelui, și-i condamnase la moarte. Mai mult de douăzeci de capete căzură azi sub tăișul ghilotinei.

Enric Sanson observă o neliniște deosebită în mijlocul poporului. El crezu că e atribuită crimei făcută la Operă. Enric Sanson nu bănuia că în aceeași noapte s-a petrecut în Paris un dublu omor. Desigur, Călăul era foarte curios să afle amănunte asupra acelei crime. Dar niciunul dintre ajutoarele sale nu putu să afle nimic.

Abia după părăsirea eșafodului, pe când ajutoarele sale erau ocupate cu transportarea cadavrelor, Enric întâlni un cunoscut, un om cu mare chef de vorbă.

— A, dar știi că e minunat! zise cunoscutul pe dumneata, cetățene Sanson, te-am zărit la balul mascat de ieri seară! Ți-ai scos masca de pe obraz.

— Vorbești despre balul mascat? îl întrerupse Enric Sanson nerăbdător.

— Da! Era o îmbulzeală, la care mă voi mai gândi multă vreme! Patru femei au fost călcate în picioare în mulțime, călcate îți spun, cetățene Sanson.

— O, dar e groaznic! zise Enric Sanson. Dar, știi ceva mai amănunțit despre crima misterioasă de la balul mascat? Mie mi se pare că a fost numai o vorbă seacă!

— Nu, nu! E adevărat!

El se plecă cu o mutră misterioasă și importantă la urechea călăului.

— Dar ce, nu știi încă nimic, cetățene Sanson? N-ai auzit încă cine a mai fost omorât?

Enric Sanson dădu din cap. El nici nu bănuia cât de mult îl vor interesa în momentul următor comunicările cunoscutului său.

Acesta din urmă își ascuți buzele ca pentru fluierat.

— O, dar e o istorie cât se poate de ciudată, zise el. Marat, marele Marat, se zice că ar fi sărit în sus de furie și necaz!

Călăul îl privi uimit.

— De ce tocmai Marat? Îl interesează pe el lucrul acesta? Întrebă el, curios.

Enric Sanson se gândi un moment la mica Annetta și la sfiala ei în momentul crimei.

Nu, pe ea nu o privea, căci o condusese el acasă, în siguranță și pace.

— Desigur că pe Marat îl privește! șopti cetățeanul cu mutra misterioasă, mi se pare că ai văzut-o și dumneata pe frumoasa englezoaică, pe care o cheamă Eugenia Webb!

Obrazul lui Sanson păli. Cunoscutul său vorbea de Adella de Barry! Dumnezeule, oare ar fi cu putință să fie omorâtă chiar prințesa, cea mai înverșunată vrăjmașă a Călăului?

— Ei vorbește, spune mai departe!

— Ea a fost omorâtă! zise celălalt.

— Cine? Englezoaica?

— Da, desigur! afirmă cetățeanul. Într-un mod cât se poate de unic și ciudat. A fost omorâtă cu un pumnal, un pumnal al cărui vârf a fost otrăvit!

Enric ascultă distrat toate poveștile prietenului său. Vasăzică prințesa a fost omorâtă cu un pumnal otrăvit. Bine, oare este ea deja omorâtă? Moartea ei era o scăpare pentru iubita lui.

Ciudat! Și totuși Călăul nu putea scăpa de un simțământ incomod care-l chinuia.

Până acum credea că o urăște pe prințesă din pricina caracterului ei răutăcios și pervers. Acuma însă că o știa moartă, asasinată, Enric se gândea fără voie, la acea noapte când sedus de farmecele ei gustă în brațele-i cele mai mari delicii, cele mai sublime plăceri! Ce fierbinți fuseseră îmbrățișările pline de foc, voluptate și poftă ale acestei femei demonice! Câtă fericire în ardoarea amorului ei înflăcărat de o pasionată senzualitate!

Și acuma era moartă, asasinată!

— Îngrozitor! exclamă fără voie Enric Sanson.

Și este ea într-adevăr moartă?

— Moartă! răspunse cetățeanul, a și fost transportată la morgă, dar n-a fost încă expusă spectatorilor.

— N-a fost expusă! repetă mecanic Sanson care evident că nu pricepuse sensul vorbelor auzite.

— Ei da! zise acesta. Poporul s-a dus în grămezi mari la morgă, dar nu era nimic de văzut! Probabil că americanca a fost așezată în pivnița morgii.

— Ah, așa! murmură călăul.

Pentru moment nici nu înțelese ce valoare aveau comunicările cetățeanului. Se despărți de acesta foarte distrat și nici nu băgă în seamă că mulțimea se retrăgea din jurul lui, făcând un gol mare. Mai înainte de vreme, frica asta ce o inspira poporului îl necăjea, astăzi însă îi era foarte plăcută. Voia să fie singur.

Soarele apunea deja sub coline și desele umbre ale nopții începeau să se aștearnă asupra Parisului.

Enric înainta cu pași înceți cufundat în gânduri. La drept vorbind nu putea simți nicio satisfacție că a scăpat de vrăjmașa sa cea mai îndârjită.

„Asta ți-a fost sfârșitul, Adella, fată mândră și frumoasă? De ce n-ai petrecut o viață liniștită, pașnică, la adăpostul averii tale numeroase, departe de acest Paris primejdios care înghite atâtea vieți? De ce ți-ai căutat tu singură nenorocirea și suferințele?”

Apoi își aduse aminte deodată că Adella a fost asasinată cu un pumnal otrăvit. Adevărat este că de curând i-a dat el lui Lili un pumnal otrăvit, dar nu era oare o crimă, o insultă mortală pentru Lili de a se gândi măcar un singur moment la așa ceva?

Și pe lângă asta, cum și în ce mod putea să se fi întâlnit la balul mascat Lili și prințesa? Doar Lili, după cât își închipuia el, a rămas între zidurile temniței de la Temple, în timp

ce la balul mascat lumea petrecea cuprinsă de dorul de a uita! Și totuși! Deodată Enric își aduse aminte de bilețelul ce i-a fost trimis în ajun de Adella în mod așa misterios! În ce relații a intrat așa deodată prințesa cu Lili! Adella a aflat desigur ascunzătoarea lui Lili! Enric Sanson se simți apăsat de o grea și fatală presimțire.

Se întoarse, și instinctiv își îndreptă pașii spre Temple. Ajungând însă aici, nu putu obține intrarea. Lili era în servici acuma la familia regală.

Enric nu mai așteptă. Se simțea mai liniștit acum, că o știa pe Lili în Temple la adăpost de orice primejdie. Restul îl putea amâna și pe mâine. Enric Sanson n-a presimțit că această amânare îl va costa mult atât pe el cât și pe biata Lili.

Pe drum Sanson întâlni pe medicul care o cercetă pe prințesă imediat după asasinat, în prezența lui Marat.

Din întâmplare Sanson cunoștea pe acest medic, și cei doi bărbați schimbară între dânșii impresiile. Cuprins de groază Enric Sanson află din gura medicului că otrava mortală care a ucis-o pe prințesă, era ortavă de săgeată.

Călăul simți că sângele-i năvălise în obraz. Doamne! Ce bănuială cumplită avea.

Tăișul gol al pumnalului ce-l încredințase deunăzi lui Lili, conținea de asemenea otravă de săgeată. Otrava asta era una din cele mai rare care există pe lume.

Spaima lui crescu și mai mult când află tot din gura medicului, despre dublul asasinat întâmplat în aceeași noapte în strada Bellevue, unde se întrebuințase tot otrava de săgeată.

În același timp însă Enric se simți foarte ușurat de vestea asta. El se declară de acord cu medicul că ambele asasinate erau săvârșite de aceleași mâini. Cum de a putut pune el un moment vina pe dulcea și curata Lili?

Enric recunoscu singur că era un prost.

Își luă rămas bun de la medic și se îndreptă spre casă, acolo îl aștepta Orfelia.

Minunata fată se liniștise întrucâtva, dar arăta tot palidă și neodihnită.

Ea primi pe Enric cu un zâmbet blând și împăciuitor. Enric se plecă și o sărută pe frunte. Pe urmă se așeză lângă ea.

— Dulcea și draga mea Orfelia! zise Călăul, am să-ți spun o noutate importantă, dar să nu te sperii!

— Despre moartea așa zisei englezoaice? spuse Orfelia spre uimirea lui Enric.

— Cum? Știi deja?

Orfelia dădu din cap afirmativ.

— Da, au fost aici niște vizitatori care m-au înștiințat de crima de la balul mascat! răspunse ea.

— Atunci poate că știi și despre dubla crimă din strada Bellevue? continuă Enric.

— În strada Bellevue? întrebă ea. Strada asta e foarte aproape de strada Ludovic! Ciudat! Ieri după prânz am fost acolo la locuința unui mecanic Tellier!

— Tellier? Ce spui! Un anume Carol Tellier e arestat ca bănuit de crima săvârșită!

Orfelia se înspăimântă. Fata se făcu de o paliditate mortală.

— Imposibil! exclamă apoi tânăra fata, te înșeli! Carol Tellier nu poate fi un criminal! El e un nenorocit care de abia luptă pentru existența lui, și m-aș putea prinde că nu e în stare să procedeze în chip așa de necinstit.

— Nu știu, dragă soră, dacă ai dreptate! zise el, dar după cât mi s-a spus, acest Tellier e într-o situație foarte încurcată. Mizeria i-a împins pe mulți oameni cinstiți la crimă! Afară de asta, nevasta lui este pe moarte. Se bănuiește că pentru a putea cumpăra femeii sale doctorii și vinuri întăritoare, a devenit dublu asasin!

— Spui adevărul tu, Enric? Nu poate să fie un al doilea Carol Tellier decât acela în a cărui locuință am fost eu ieri! Femeia îi era pe moarte și orice ajutor era zadarnic.

Se întrerupse și își acoperi fața cu mâinile.

— O, Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, nu e cu putință, nu e cu putință! Carol Tellier nu poate fi criminal! Exclamă ea oftând.

Enric Sanson o privea încremenit pe sora sa.

— Văd că te întristează grozav soarta omului acesta?

— Da, nenorocirea lui îmi rupe inima! murmură Orfelia tremurând, și biata femeie! Trebuie să mă duc îndată la ea ca s-o mângâi puțin!

— Nu acum, Orfelia! E prea târziu pentru așa ceva! Zise el liniștind-o pe sora sa. E întuneric de tot afară! Și, drăguță surioară, nu trebuie să pleci din casă! Mâine te poți duce, dacă vrei cu tot dinadinsul!

— Ai dreptate, frățioare! mă voi duce mâine! Dumnezeule, de ar trece noaptea asta îngrozitoare!

Nu bănuia ce nenorocire grea îi apăsa iară. Călăul se despărți de sora sa, după ce depuse o sărutare caldă pe fruntea-i senină.

Enric Sanson se simți ușurat. Cu toate că depuse o lacrimă în amintirea nenorocitei prințese, totuși în inimă era satisfăcut. O piatră de pe inimă se duse odată cu moartea Adellei. Acum, nenorocita nu mai putea împlini groaznica ei amenințare. Și Lili va rămâne a lui pentru vecii vecilor!

Capitolul 8o NARCOTICUL

În sfârșit veni noaptea. Mai încet ca întotdeauna, după părerea unanimă a acelora care au luat parte la fuga familiei regale, se întindeau umbrele nopții asupra pământului.

În cercul familiei regale se vorbea foarte puțin, numai de frica de a nu se trăda cu vreun cuvânt.

Pentru a evita orice incident, regina își culcase ca de obicei amândoi copilașii, necomunicându-le nimic despre ceasul apropiat al libertății lor.

Înăuntrul Templului, în afară de Lili, familia regală tremura de îndrăzneața întreprindere pe care o vor purcede în seara aceea.

Lili o rugase pe regină să-l îndemne pe soțul el să se culce mai devreme ca de obicei, căci de fugă nu putea fi vorba decât atunci când garda din odaia din mijloc va fi căzut la pământ fără simțiri, amețită de vin. Însă ea nu știa cât de grabnic va fi efectul prafului ce i-l oferise contele Fersen.

Totul se făcu după dorință. Nimeni în Temple nu bănuia nimic, dar totuși un fel de neliniște cuprinse pe păzitorii Templului. Toți șușoteau între dânșii. De câteva ori, căutară a o atrage și pe Lili în conversația lor.

Circula vestea despre feluritele crime care se săvârșiseră cu o noapte înainte în Paris și care cu toate zilele de teroare, au izbit adânc pe toți locuitorii. Dar Lili nu voia să audă, poate că nu auzise într-adevăr, nici când o chemă unul din soldați ca să povestească ceva despre crima sângeroasă de la balul mascat al operei.

La ora zece, regele și regina se culcară!

În același timp, soldații se retraseră în camera din mijloc, pentru a nu o mai părăsi. În urma regelui încuiară ușa. De asemenea se încuie și ușa reginei și a copiilor.

În camera din mijloc, care în timpul zilei era odaia de ședere a familiei regale, cei doi soldați se așezară în largul lor. Ei își sprijiniră armele în colțul odăii și se așezară pe scaunele de paie. O lampă cu flacăra mică ardea cu multă economie în cameră.

— Ascultă prietene! zise unul din cei doi soldați celuilalt, sunt curios dacă o veni drăcoaica cu vinul. Îți spun, am o sete infernală!

— Fii fără grijă Ștefane, răspunse celălalt, e fată serioasă. Ce a făgăduit ea odată, face desigur. Și a spus că vine cu o cană cât toate zilele ca să bem în sănătatea ei, că fata serbează azi ziua ei onomastică!

Cei doi râdeau, dar Ștefan zise:

— Hm, amice, n-ai auzit tu niște pași?

Celălalt afirmă după ce ascultase câtva timp.

— Mi se pare că vine drăcoaica cu vinul.

Și așa era. Lili apăru în halatul de noapte. Ca să nu-i fie frig se înveli într-un șal gros, iar în mâna dreaptă ducea o cană cu vin mirositor.

— Ei, vedeți că mi-am ținut făgăduiala? zise ea încet punând cana pe masă.

— O, desigur, rânji Ștefan. Acum de abia cred ceea ce mi-a spus prietenul meu. Să trăiești!

La aceste cuvinte luă cana și bău dintr-o înghițitură. Soldatul nu observă încordarea de pe chipul lui Lili. Fata credea acum că o năpădește cea mai grea nenorocire. Ea se uita nerăbdătoare la soldat.

Va simți el oare, gustul amărui al pulberei ce turnase ea acolo? Atunci se va trăda, și va fi pe veci pierdută. Soldatul ar face gălăgie, și totul ar fi pierdut.

O oră lungă, tăcută, trecu în cea mai absolută tăcere. Nu se auzea decât gâfâitul soldatului care bea întruna. Pe urmă acesta puse cana jos, respiră adânc și-și răsuci mustața.

— Sapristi! exclamă el. Ce mai vinișor! și dete cana amicului său.

Pe urmă se întoarse spre Lili și îi spuse:

— Să stai cu noi, desigur că este contra ordinului, dar tot trebuie să bem în sănătatea dumitale!

Lili nu putut decât să zâmbească șiret, iar după aceea se retrase în cămăruța ei.

În câteva ore trebuia să se sfârșească totul. Doamne, ce va aduce oare cu sine viitorul? Asta era groaznica întrebare pe care și-o punea Lili.

Bătăia ceasurilor se auzea de la turlele bisericilor. De la un sfert de ceas, până la altul, părea o veșnicie. În sfârșit bătu ora unsprezece.

Lili se ridică pe vârfurile degetelor. Ajunsă la ușă, tânăra fata se opri. Încrucișă brațele pe piept și plecă evlavios capul. Probabil că numai o rugăciune tăcută era, aceea pe care o adresa ea acum celui atotputernic.

Lili deschise încet ușa odăiței ei. Prin deschidere pătrunse cu privirea afară în gang. Era întuneric desăvârșit. Se zăreau numai câteva raze de lanternă.

Acolo era o santinelă, care nu putea împiedica fuga familiei regale. Principalul era ca cei doi soldați din odaia din mijloc să doarmă.

Lili se repezi pe vârful degetelor în gang.

Prin crăpăturile ușii pătrundea lumina de afară în gangul întunecos.

Lili simți cum i se taie respirația. Ea auzi doar un zgomot care venea din camera la a cărei ușă asculta. Vegheau soldații, ori adormiseră?

Lili apropie urechea de ușă. Ascultă nerăbdătoare. Se auzea un zgomot regulat, care suna ca retezarea cu fierăstrăul a unor butuci mari de stejar.

Desigur că vinul își făcuse efectul. Inima îi bătea sălbatic.

Ea deschise ușa cu îngrijorare, cât putu de încet. O privire aruncată în odaie o făcu să priceapă că avea dreptate în presupunerea ei.

Într-adevăr, unul din soldați căzuse jos de pe scaun, iar celălalt își lăsase capul pe masă. Amândoi însă sforăiau. Un somn adânc îi cuprinsese.

Lili se uită în cană. Era goală. Ea o luă în grabă cu dânsa. Privirea îi căzu asupra celor două carabine care se aflau în colțul odăii, le lua cu ea și le puse afară în coridor lângă zid.

Apoi tânăra fată se întoarse în sală, unde cei doi soldați tot mai dormeau adânc, încât Lili se temea ca nu cumva sforăitul lor să fie auzit în sălile temniței, deșteptând astfel bănuieli.

Cu ajutorul cheii din broască, deschise ușa care ducea la odăile regale. Aceasta o așteptase cu nerăbdare Ludovic al XVI-lea, căci imediat deschise și el ușa pe dinăuntru și apăru în prag complet îmbrăcat, aruncând asupra fetei o privire plină de recunoștință.

— Ei dragul meu înger, e totul în bună pace? întrebă el cu glas șoptit. Lili adânc emoționată, tremurând din tot corpul, abia putu răspunde cu capul, și parcă i se părea că în ultimul moment i se va întâmpla ceva care va zădărnici totul.

Dar nimic din toate acestea nu se întâmpla. Era evident că nimeni din temniță, nu bănuia că s-ar fi pregătit o fugă atât de îndrăzneață și periculoasă.

Ludovic al XVI-lea se îndreptă cu Lili spre apartamentul soției sale. Aici începea partea grea și delicată, căci trebuia să-i trezească pe cei doi copii naivi și neștiutori și să-i facă să se poarte cu toată precauțiunea. Afară de asta mai trebuia să se dea semnalul convenit de la fereastra odăii de culcare a reginei.

Când cei doi soți regali se întâlniră față în față, o emoție adâncă îl cuprinse, și tăcând, nerostind o vorbă, se îmbrățișară cu căldură.

— Până acum Dumnezeu ne-a ajutat, tot el ne va ajuta și de aici mai departe! murmură Maria Antoinetta adânc mișcată.

Capitolul 81 FUGA DIN TEMPLE

În același moment se auzi din stradă o fluierătură. Lili tresări.

Era semnalul convenit al conjuraților. Așadar, eliberatorii se aflau deja în strada îngustă de lângă temniță, care trecea pe la ferestrele apartamentului regal din temniță.

Lili se apropie de perechea regală.

— Nu trebuie să pierdem un moment! murmură tânăra fată, căci fiecare clipă e prețioasă!

Maria Antoinetta făcu un gest afirmativ și se desfăcu din brațele bărbatului său.

— La lucru! murmură regina, în câteva minute vom fi gata de fugă. Tot ce avem lăsăm cu plăcere aici. Mai târziu, când un viitor mai fericit ne va surâde, ne vom despăgubi de tot ce am lăsat!

Lili, urmând-o pe regină, intră în odaia de culcare a micilor prinți, pe care augusta mamă, îi deșteptă din somn cu multă drăgălășenie printr-o sărutare duioasă.

Desigur, că a trebuit toată arta convingătoare a reginei, pentru a-i împiedica pe copiii deșteptați, de a nu pune întrebări care ar fi putut fi auzite. Mai ales micul prinț moștenitor n-a putut pricepe cu niciun preț, ce se pregătește și care-i rostul deșteptării sale din somn. Pe urmă însă, când mama sa, începu să-i explice mai cu de-amănuntul ce se va întâmpla în noaptea asta, ochii săi avură o sclipire de inteligență și păru transfigurat.

— Ah, ce frumos, ce frumos! exclamă micul prinț, bătând din palme, plin de bucurie.

— Mamă, dulce mamă, vom fi liberi. Hai să ieșim mai iute din temnița asta groaznică!

Sărmanul copil! Nici nu visa el că în cartea vieții era deja scrisă sentința fatală. Fiul și moștenitorul perechii regale, după cum se știe, și-a petrecut nenorociții ani ai copilăriei în zidurile temniței, pentru a dispare apoi pentru totdeauna.

Acum însă, când o rază de speranță însenină toate aceste suflete amărâte, cine era să aibă astfel de presimțiri triste? Adânc mișcați până în adâncul sufletului, părinții îmbrățișară copiii.

În timpul acesta, Lili se apucă să îndeplinească cea mai grea parte a operei de eliberare. Când era acasă la tatăl său care era armurier, s-a uitat adesea la calfele care mânuiau uneltele, așa că se pricepea destul de bine să mânuiască pila.

Astfel deci, udă cu multă băgare de seamă pilele ascuțite, cu uleiurile încredințate de contele Fersen, și începu să pilească gratiile de fier de la ferestrele odăii de culcare a reginei. Într-adevăr lucrarea aceasta penibilă și atât de delicată se făcu cu multă ușurință și fără niciun zgomot.

Lili era scăldată de sudoare, și afară de asta simțea oarecare neliniște, auzind de jos de sub fereastră, niște murmure nedeslușite.

Murmurele acestea, proveneau probabil de la conjurați, care așteptau cu o nerăbdare arzătoare până ce se va da semnalul convenit și vor putea prinde scara de funii.

Inima tinerei fete se înfiora de câte ori auzeau în mijlocul tăcerii mormântale a nopții, bătăile ceasornicelor din Paris.

Pe la orele patru dimineața, regele o înlocui pe Lili la munca grea și tăie ultima gratie de fier.

Atunci însă, se întâmplă ceva neașteptat. Gratia în patru colțuri, pilită la rădăcină căzu jos pe stradă, înainte ca regele să fi avut vreme s-o oprească.

Era un moment înfiorător. Fiecare simțea că s-a apropiat momentul decisiv. Dacă santinelele ar fi observat cel mai mic lucru, atunci fuga era cu totul zădărnicită!

Lili simți grozăvenia momentului!

— Dumnezeule mare! șopti ea. Să fie zadarnice toate jertfele făcute. Până acum, numai din pricina acestei imprudențe?

Într-o singură clipă văzu trecând înaintea ochilor ei, întreg trecutul și prezentul. Sufletul fecioarei se pregătea pentru ultima și fatala întâlnire pe eșafod, cu Enric Sanson, Călăul din Paris.

— Lăudat fie domnul! murmură Ludovic al XVI-lea, apucându-se de balustrada ferestrei, să nu cadă jos de amețeală.

Ideea că din pricina imprudenței sale a zădărnicit pentru totdeauna salvarea sa și a scumpei familii, era pentru el insuportabil de dureroasă.

Se auzi un zornăit ușor. O pietricică mică lovi fereastra eliberată de gratii.

Și de astă dată, Lili a fost aceea care a avut curajul de a se apleca afară, peste fereastră. Acum, că nu mai era nicio gratie, îi fu ușor să vadă tot ce se petrece afară.

Privirea ei căzu asupra celor cinci-șase bărbați mascați, care se postaseră jos pe trotuar sub fereastră. Afară de asta, dacă ochii nu o înșelau, vedea la ambele colțuri ale străzii, santinele mascate.

— Sunteți gata? răsună un glas bărbătesc. Înăbușit și totuși foarte clar.

Lili recunoscu numaidecât pe acela care vorbea. Nu era altcineva decât contele Fersen, acel domino roșu cu care avusese întâlnire în seara fatală a balului mascat.

— Sunteți gata? răsună un glas bărbătesc, înăbușit lipsește numai scara de funii.

— Bagă bine de seamă! răsună iar glasul contelui. Prinde bine, domnișoară.

Lili observă că în același moment i se aruncă de jos un obiect pe care-l prinse cu multă îndemânare. Era scara de funii. Acuma opera era aproape terminată. Cu ajutorul perechii regale, scara fu legată de capetele de jos ale gratiilor tăiate.

Venise momentul fugii adevărate.

Cel dintâi ieși regele în mod destul de anevoios prin deschiderea practicată în urma pitirii gratiilor.

După repetatele rugăminți ale lui Lili, regina întreprinse la rândul ei coborârea de pe fereastră.

Acesteia, de asemenea, i-a fost foarte grea ieșirea prin fereastră. Nu lipsea mult și Maria Antoinetta ar fi căzut printr-un pas greșit în groaznica adâncime.

Apoi urmă prințesa, care pricepu toată seriozitatea situației și ascultă fără nicio vorbă pe Augusta sa mamă.

Coada cortegiului o formă Lili care ținea în brațe pe prințul moștenitor. Mititelul însă care era adormit și cuprins de neliniște, refuză de a-și pune brațele în jurul gâtului lui Lili, și începu să se lupte cu încăpățânare contra bunei fete.

— Nu. Nu! Nu vreau să intru în gaura asta groaznică zicea micul prinț cu glas tânguitor, zbătându-se mereu.

Lili simți o mare descurajare.

— Dumnezeule mare! murmură ea. Nu cumva toate ostenelile și riscurile noastre să fie zadarnice? Oare plânsul nechibzuit al acestui copil speriat să ne nenorocească pe toți?

Degeaba regina care era jos, căuta să potolească plânsul și neliniștea prințului. Acesta începu să se vaite din ce în ce mai tare.

Deznădejdea care umplea în acest moment inima tinerei fete, îi dădea puteri gigantice.

Lili singură, n-a știut mai târziu, de câte ori era vorba de această întâmplare, să arate care i-au fost senzațiile și cugetările în tot timpul cât a durat această scenă. Ca prin vis, își aduce aminte că a ținut strâns la pieptul ei cu toată puterea, fața prințului, pentru ca să-i înăbușe plânsul și vaietele.

Peste o clipă simți Lili că picioarele i-au atins o treaptă a scării de funie.

Nu era o întreprindere ușoară și lipsită de primejdie de a încerca această scara nesigură, având-l în brațe pe prințul încăpățânat și neascultător.

Lili închise ochii, recomandându-și sufletul și viața protecției celui de sus. Apoi coborî cu multă fermitate sufletească treaptă cu treaptă până ce în sfârșit se simți apucată de brațe, și în același timp, observă că se opri cu picioarele pe pământ.

În acest moment fecioara noastră atât de curajoasă, simți o slăbiciune în inimă. Fără voie închise ochii, pumnii îi tremurau și o mare nervozitate îi cuprinse tot trupul.

— Curaj și energie, îi șopti la ureche contele Fersen.

O femeie, pe care Lili nu o băgase în seamă în primul moment, i-l luă din brațe pe micul prinț.

Contele Fersen, îi comunică șoptind bunei noastre Lili, că această femeie, este guvernanta de până acum a prințului.

Și într-adevăr, doamna de Fauzel, acesta era numele guvernantei, reuși imediat să-l astâmpere pe micul prinț. Plânsul său încăpățânat încetă numaidecât.

Lili învinse accesul de slăbiciune ce o cuprinsese. Rezemându-se de brațul contelui Fersen se apropiară de ieșirea în stradă. Ochii ei, deprinși cu întunericul adânc de afară, văzu la o oarecare depărtare o trăsură care aștepta. Spre aceasta, se îndrepta cu pași grăbiți familia regală. Lili se opri tocmai în momentul când augusta familie se pregătea să se urce.

Totul se făcu într-o singură clipă, portița cupeului se închise fără zgomot și trăsura porni în fuga cailor.

Amețită de toate cele întâmplate cu o iuțeală atât de vertiginoasă, Lili se uită la contele Fersen, care stătea lângă dânsa, apoi la cupeul care se depărtă.

— Doamne, pleacă cupeul! atât a putut pronunța biata fată, profund emoționată. Ea împreună mâinile a rugăciune și ridică o privire de grijă și teamă spre contele Fersen.

— Nu mai e niciun loc în cupeu! răspunse acesta. După cum vezi, domnișoară, chiar eu am rămas pe jos!

— Dar ce se va întâmpla acuma cu mine? Se va descoperi fuga și se va da alarma!

— Dumitale, domnișoară, îți rămâne să mai faci familiei regale încă un serviciu foarte important!

— Și în ce constă acest serviciu?

Contele Fersen se aplecă spre tânăra fată.

— E în interesul familiei regale, răspunse acesta, să te întorci în temnița Templului!

Un suspin de dureroasă mirare ieși din gura lui Lili.

— Cum? Să mă întorc în Temple? Imposibil! Murmură ea. Așa ceva nu puteți cere de la mine! Ar însemna să-mi doriți moartea!

Contele zâmbi.

— Dimpotrivă, domnișoară, răspunse el. Nimeni nu-ți va putea spune nimic. Căci cine ar putea măcar bănui că dumneata ai favorizat planul de fugă al regelui și reginei?

Lili tremură din tot corpul și trebui să se rezeme de brațul contelui, spre a un cădea jos leșinată.

— Apoi bine, Dumnezeule mare, zise ea cu glas tânguitor. Cei doi soldați se vor deștepta din beția lor, și mă vor acuza că le-am pus un narcotic în vin.

— Nu se vor mai trezi niciodată! răspunse contele cu un accent foarte ciudat.

Lili îl privi încremenită de mirare.

— Ce vrea să zică asta? întrebă ea cu groază.

— Asta însemnează, termină contele, că somnul în care sunt cufundați cei doi militari, se termină numai odată cu moartea! Acești doi soldați nu se vor deștepta niciodată!

Lili se înfioră de groază.

— Doamne Dumnezeule! murmură ea cu buzele tremurânde, asta e o crimă, un asasinat, și nenorocita de mine, le-am turnat acest vin!

— Ceea ce nu știe nimeni! o întrerupse contele. Ce importanță poate avea viața a doi ticăloși temniceri dacă e vorba de scăparea și siguranța familiei regale. Și afară de asta, nu ți-am spus oare, domnișoară, că arhiepiscopul Parisului ți-a dat dumitale deplină absolvire pentru acest păcat?

Lili se înfioră.

— Doamne! murmură ea.

— Dar n-ai nicio grijă, domnișoară, și întoarce-te liniștită în apartamentul dumitale, o întrerupse contele. Scuză-mă te rog de înșelăciunea ce am comis-o contra Dumitale, căci eram forțat de împrejurări. Arată, sublimă fecioară, că într-adevăr ți-i scumpă și dragă familia regală. Probabil că peste câteva zile dictatorii de azi vor fi răsturnați și trași la răspundere!

— Ce să fac eu acuma în clădirea asta înfiorătoare? se văită Lili. Mi-e groază de zidurile sale!

— Totuși trebuie să te întorci acuma în odăița dumitale, pentru ca mâine dimineață printr-o minciună iscusită să pui pe o urmă falsă pe aceia care vor fi trimiși în urmărire. Noi plecăm spre Barenes, fă dumneata tot ce-ți stă în putință pentru ca să-i îndrepți într-o direcție greșită pe urmăritori. Ai înțeles? Ne trebuie numai un avans de câteva zile, pentru ca familia regală să fie în completă siguranță, dincolo de hotarele Franței.

— Dar eu ce mă voi face? se tânguia Lili, se va descoperi înșelăciunea mea și voi fi trasă la răspundere!

— Deocamdată rămân și eu în Paris, răspunse contele, iar mie unul îmi surâde un viitor și mai puțin strălucit ca al dumitale. Mâine dimineață, la rândul meu pentru ca să pun pe o urmă falsă pe urmăritori, mă voi lăsa să fiu arestat ca partizan al regelui. Și cine

știe dacă pentru mine unul ajutorul nu va veni prea târziu. Fie însă cum o fi, eu mor cu dragă inimă pentru bunul nostru rege și pentru familia sa!

Cuprins de un sfânt entuziasm, contele se uita aproape transfigurat la tânăra fată.

Atunci ea-i strânse mâna cu multă căldură.

Capitolul 82 LILI SE ÎNTOARCE ÎN TEMPLE

În cele din urmă, Lili întrerupse tăcerea:

— Acum abia te înțeleg pe deplin, sublim și mărinimos bărbat, murmură ea adânc mișcată. Știi prea bine că-ți poți pierde viața, dar pentru regele dumitale mori cu plăcere!

Fersen o privi câteva clipe cu fermitate, strângându-i mâna.

— Da, m-ai înțeles, domnișoară, răspunse el cu glas melodios. Nu numai că nu cred în posibilitatea de a scăpa, dar sunt adânc convins, că peste câteva zile, nu mai târziu, capul meu va cădea sub toporul ghilotinei!

Câteva clipe se uită în zare, pierdut în gânduri. O umbră de tristețe adâncă îi acoperi obrazul său nobil. Pe urmă, pieptul său se umflă de curaj și din trăsăturile sale virile vorbea o fermitate neclintită.

— Ce-i drept, mi-e greu să mă despart de bucuria vieții, continuă contele. Mai sunt încă tânăr și pot mărturisi că viața mi-a adus multe bucurii, multe plăceri! Acasă în patria-mi suedeză, mă așteaptă o avere destul de mare, o mireasă mult iubită, frumoasă și măreață ca dumneata, scumpă domnișoară! Acuma însă va aștepta desigur în zadar întoarcerea mea! Am jurat regelui meu în momentele de fericire și putere, că voi sacrifica totul, atât în timp de pace cât și de război, în zile de veselie ca și în cele de restriște. Curtezanii, lași și mișei cum sunt, imediat ce a izbucnit furtuna revoluției, s-au ascuns prin toate găurile pentru a-și scăpa pielea ticăloasă și putredă de păcate! Eu însă vreau să mă țin de cuvânt până la moarte! Și acum, domnișoară, deoarece te-am atras și pe dumneata în situația noastră disperată, legându-ți soarta de a noastră a tuturor, fie ca atotputernicul să te ia sub ocrotirea sa și să te facă fericită pentru toată viața dumitale!

Lili respiră mai ușor.

— Sunt și eu încă tânără. Murmură ea. Și mie mi-a bătut inima pentru un bărbat, până ce s-a întâmplat fatalitatea!

Lili se întrerupse, izbucnind într-un plâns amar. Își ascunse obrazul în mâini și rămase nemișcată câteva secunde.

— În inima lui s-a rupt o coardă. Începu apoi Lili cu buze tremurătoare. Domnule conte, dacă mi-ai fi impus jertfa de astăzi, nu mai departe decât acum câteva zile, mai mult decât sigur că aș fi refuzat. Acuma însă viața mea e pustie, tristă și deznădăjduită. Cu plăcere renunț la această viață lipsită de orice bucurie. Moartea nu mai are pentru mine nimic groaznic.

În toate vorbele astea, ale fecioarei curajoase era o resemnare atât de dureroasă încât fără voie contele Fersen se aplecă spre Lili, îndurerat până în suflet!

— Suntem doi predestinați ai morții, care ne despărțim unul de altul în întunericul nopții! șopti el cu glas duios. Te uită la cer, domnișoară! Umbrele nopții mai învăluie pământul, dar la răsărit, departe, se luminează de zi. Așa și peste viitorul Franței, mai zace încă întunericul fatal al teroarei, dar și în țara asta frumoasă și bună se va face iar lumină, și atunci, jertfele pe care le facem noi acuma, își vor da roadele lor binefăcătoare!

Se întrerupse un moment.

— Timpul trece, murmură contele, hai să ne întoarcem la temniță, domnișoară!

Lili îi luă brațul și cu pași grăbiți se întoarse la Temple.

— Domnișoară, aruncă-mi jos scara de funii, să nu se deștepte nicio bănuială! șopti contele.

— Dar dumneata ce faci? murmură Lili.

— Ți-am spus deja! glăsui contele. Voi căuta să fiu arestat de urgență, în plină stradă, căci de asta depinde scăparea regelui, ca să-i inducem în eroare pe terorișți asupra drumului apucat de cei fugiți.

Ajunseră la capul de jos al scării. Contele mai apucă o dată mâna fetei.

— La revedere, domnișoară, zise contele Fersen cu un ton semnificativ. Dacă nu aici jos, în această vale a plângerilor și rătăcirilor, atunci desigur, colo sus în cer unde e lumină, fericire și izvorul etern al păcii sufletești! La revedere!

Timp de câteva minute mâinile celor doi predestinați ai morții, se strângeau cu căldură, apoi deodată Lili simți că inima începe să-i bată cu putere, ca o prevestire de ceva rău.

Se desfăcu din strângerea de mână a lui Fersen și cu multă hotărâre și curaj puse piciorul pe treapta de jos a scării. Urcă iute treaptă cu treaptă până ce ajunse în cele din urmă la vârful scării fixat de resturile gratiilor, aici se opri și trase cu urechea. Nu se mișca nimic.

Peste o clipă intră în odaie și alunecă binișor în jos scara de funii, aruncând-o contelui.

— Adio! șopti încă o dată Lili.

Contele strânse iute scara și dispăru.

Lili împreună mâinile spre rugăciune. Un întuneric beznă, domnea în odaia de culcare a reginei. O tăcere mortală învăluia întreaga temniță.

— Tăcerea morții! murmură Lili cu buzele tremurând de emoție.

Își aduse aminte de cei doi soldați care, stăteau de santinelă în sala din mijloc. Ea simțea că i se strânge inima de durere.

Dumnezeule mare! Fără să știe, fără să vrea, le-a dat otravă în loc de narcotic!

Fiori adânci o cuprinseră. Va trebui să treacă pe lângă dânșii. Această descurajare însă, dură numai câteva secunde.

Ea părăsi odăile regale în cea mai mare tăcere. Sosise la ușa care ducea la sala din mijloc în care se aflau cei doi nenorociți. Lili rămase nemișcată, trăgând cu urechea să prindă vreun zgomot.

Sforăiala zgomotoasă de mai înainte încetase și tăcerea de plumb a morții, se culcase deasupra Templului. Lili simți că inima începe să-i bată iar cu putere.

— Morți, morți! Murmură ea cu buze tremurătoare. Totul e mort, atât în inima mea ca și în odaia de alături. Oh, noapte a morții, cuprinde-mă și pe mine, atinge cu degetul tău binefăcător această inimă ostenită și sfâșiată de durere!

Dar ce durere grozavă purta oare Lili în inima ei că a putut izbucni într-o jale atât de disperată?

Tânăra fată intră în sala luminată de o lampă, în care se aflau cei doi nenorociți omorâți de dânsa. Razele luminii de lampă se reflectau pe un inel mic, ce-l avea la mână.

Era un inel simplu de aur cu câteva pietre prețioase combinate în forma gingașei floricele: *Nu mă uita!* Ah, acest inel l-a pus ea odată într-un moment de dulce fericire pe degetul iubitului ei! Cititorul știe deja că Adella de Barry furase acest inel de pe degetul lui Enric, pe când el era cufundat într-un somn adânc.

Nu cumva tristețea și durerea lui Lili o fi în legătură cu acest ineluș, care a revenit pe neașteptate în posesia ei? Sau nu cumva era sentimentul unei proprii vinovății care apăsa atât de greu sufletul acestei sublime fecioare? Cine ar îndrăzni să răspundă la aceste întrebări? Lili ieșind din sala din mijloc, închise ușa, așa că totul rămase întocmai ca înainte.

Apoi, evitând a se uita spre cei doi soldați pe veci adormiți, păși spre ușa opusă.

Fără a fi observată de nimeni se reîntoarse în odăița ei și se culcă pe pat. În zadar însă căută să adoarmă. Furtuna care o frământa până în adâncul sufletului era prea puternică.

Doamne, Dumnezeule, nu cumva toate astea pe care le-ai trăit ea în ultimele ore, au fost un simplu vis? Fugit-a într-adevăr familia regală? Și ea însăși, adevărat și real o fi că s-a reîntors în temniță?

Dar vai, Lili a observat doar, că ceea ce o înconjura la fiecare pas și în fiecare clipă era pur și simplu o crudă realitate!

Se gândea ce se va întâmpla mâine dimineață? Își închipuia cum se va descoperi moartea celor două santinele!...

Ce-i drept, nu se va ști din ce le-a provenit moartea, căci nu știa nimeni de cana cu vin cu care Lili a cinstit santinelele. Cât despre cană, ea a fost ascunsă cu multă grijă.

Pentru prima oară în viața ei, o părăsise încrederea în bunătatea atotputernicului, pentru prima oară, se simțea părăsită și de Dumnezeu și de oameni.

În cele din urmă Lili, cu toată neliniștea ei, căzu cufundată într-un somn greu.

Trebuie să fi avut niște vise înfiorătoare. De câteva ori, a tresărit, țipând. În cele din urmă o gălăgie infernală o deșteptă din somn pe Lili, sări în sus speriată și se uită în jur cu o privire plină de spaimă.

— Vai! s-a sfârșit! S-a sfârșit cu mine! Murmură mereu tânăra fată.

Se îmbrăcă iute cu ce putu, și trase cu urechea pentru a surprinde zgomotele de afară și a distinge ce se petrece.

Într-adevăr, se auzea o gălăgie îngrozitoare, țipete înfiorătoare și fel de fel de insulte care de care mai groaznice. Zgomotul se auzea aproape de ușa ei. Cineva bătu în ușă.

— Da, da, exclamă Lili. Înțelesese că s-a apropiat acuma, pentru ea, momentul decisiv. Trebuia cu tot dinadinsul să mintă acuma, cât o putea mai bine și mai amăgitor.

Întinse mâinile spre cer, trimițând creatorului o rugăciune fierbinte:

„O, Dumnezeule îndurător, fă să reușesc în planul meu! Nu te rog pentru mine! Dacă vrei să primești ca izbăvire a păcatelor mele, viața mea, atunci lasă-mă să mor, dar salvează, te implor, familia regală, fă să pot îndrepta pe o cale falsă pe dușmanii ei, care vor s-o urmărească și s-o prindă! Ajută-mă, oh, Doamne, ca să-mi izbutească acest plan!”

— Deschide! deschide! Se auzeau strigând glasuri brutale de afară.

— Da! Da! Vin! Dar ce s-a întâmplat că mă deșteptați în așa chip! Răspunse Lili, abia îngânând cuvintele.

— Lasă că vei afla tu acu ce s-a întâmplat, răsună de afară un glas sălbatic. S-a întâmplat ceva grozav! Mizerabilul de Ludovic Capet a fugit din Temple, împreună cu haita sa!

Capitolul 83 DANTON ÎN TEMPLE

Lili se îmbrăcă în mod foarte sumar și deschise ușa.

Inima ei era atât de înfiorată, încât biata fată abia s-a putut ține pe picioare. Doară de momentul acesta depindea totul, totul, cele mai scumpe interese ale unor nevinovați și ale patriei franceze.

Oare au bănuit-o? Vor trage-o oare pe Lili la răspundere, ori voiau numai să afle ceva de la ea? Întrebările acestea frământau acum cu sălbăticie creierul fetei.

Lili de abia putu să arunce o privire asupra soldaților care așteptau afară. Coridorul era plin de lume. Soldați și cetățeni, chiar și femei pătrunseseră acum în Temple, în odaia care era destinată pentru familia regală. Strigăte nebune se auzeau din toate părțile.

Părea că vestea despre fuga regelui înnebunise pe toată lumea. Sălbatice erau gesturile necontenite ale celor adunați acolo. Toți amenințau cu pumnii încleștați, alții insultau în gura mare, iar alții stăteau liniștiți, dar frunțile lor zbârcite și posomorâte spuneau totul. Pe fețele lor se oglindea expresia că fuga familiei regale ar însemna pentru Franța o nenorocire grea și blestemată.

Lili deabia putu să observe toate acestea. Țipetele și urletele nebune care răsunau din toate colțurile Templului, o zăpăciră cu totul. În același timp, ea se pomeni apucată cu brutalitate de gardiști. I se părea că era mistuită de flăcări. Deodată se pomeni în aceeași odaie pe care o vizitase în ziua intrării ei în serviciul familiei regale.

Astăzi era mai plină decât oricând. Numai elementele rele, pungașii și vagabonzii străzilor lipseau. Cei mai mulți dintre cei prezenți erau ofițeri. Purtătorii numelor celebre, care azi figurează așa de des în istoria universală, erau cu toții emoționați și încremeniți.

În mijlocul odăii, doi oameni stăteau la o masă acoperită cu verde. Aceștia erau Danton și Camille Desmoullins.

Capetele amândurora erau acoperite de păr negru și des, ca o coamă de leu, și fețele foarte marcate.

Pe când mutra lui Danton, celebrul și atotputernicul ministru de război, trăda un entuziasm sumbru, fanatic pentru republică, aceea a lui Desmoulins trăda un caracter sincer și mărinimos.

Privirile tuturor celor de față erau îndreptate asupra lui Lili, care căuta zadarnic să afle de la gardiștii municipali unde vroiau s-o ducă.

— Ah, repede, repede! îi zise unul din bărbați. Vei fi interogată. Familia regală a șters-o din închisoare.

În momentul primejdiei, Lili își recapătă curajul și hotărârea de mai înainte. Își păstră până la urmă credința și devotamentul pentru familia regală. Voia să-și facă datoria până la urmă chiar dacă propria ei soartă va suferi din pricina asta.

Ușa care dădea în coridor fu închisă la un semn ce-l făcu Danton, așa că urletele și țipetele de afară răsunau înăbușite în interiorul sălii. În sală domnea o liniște neobișnuită și apăsătoare.

Danton fixă privirea sa pătrunzătoare pe obrazul candid al lui Lili.

— Tu ești servitoarea familiei Capet? întrebă ministrul de război, cu vocea tunătoare.

Lili plecă capul.

— Mă numesc Lili Miranda, zise ea cu voce blinda dar hotărâtă.

— Când te-ai culcat ieri seară?

— Ca de obicei, răspunse Lili.

— Nu te-a frapat nimic, absolut nimic?

— Nu, nimic!

— Adu-ți bine aminte! Multe depind de răspunsul tău, tună Danton, privind-o neîncetat pe Lili. Nu s-au purtat Ludovic Capet și soția lui mai altfel ca întotdeauna?

Lili dădu din cap.

— Nu, după cât știu, nu! răspunse ea.

Dar în același timp continuă, înăbușind și stăpânindu-și tremuratul vocii:

— Din contră, familia regală era mai ostenită ca oricând, și s-a culcat foarte devreme!

— Ascultă-mă! urmă Danton cu feroce înfiorătoare, sărind în sus de pe scaunul său. Eu bănuiesc că tu ești aceea care ai înlesnit fuga familiei Capet!

O liniște misterioasă se făcu la cuvintele lui Danton. Ochii tuturor se opriră cu atenție asupra lui Lili.

Tânăra fată știa că totul depinde de clipa aceasta, și de nu va reuși să-și mențină aceeași poziție sau de va apare cea mai mică și neînsemnată roșeață pe obrazul ei, apoi totul era pierdut. Dar Lili privi cu vădită trufie pe Danton.

— Acuzarea dumitale e falsă. Eu n-am făcut nimic împotriva cauzei sfinte a republicii, a cărei servitoare devotată sunt!

Cuvintele ei deșteptară în numerosul public aplauze de aprobare. Dar Danton porunci tăcere cu vocea-i tunătoare.

— Spre favoarea ta, voi lua cuvintele tale ca adevărate! se adresă el către Lili, ai cărei obraji se roșiră puțin. Dar atunci, explică-mi, cum se întâmplă că cei doi gardieni care au fost de strajă în odaia din mijloc, să se fi otrăvit? Și de asemenea, cum se mai întâmplă ca atât ușa lui Ludovic cât și a soției sale, să se fi deschis fără niciun semn din afară?

Lili simți cum îi bate inima și mai tare. Desigur, că la întrebarea asta nu era pregătită, deși întrebarea aceasta era naturală și cât se poate de rațională. Însă cu toate astea, Lili își aduse aminte că trebuie să mintă.

— Nici eu nu pricep lucrul acesta! murmură ea. E primul cuvânt pe care-l aud despre întâmplarea asta. Cum ziceai, cetățene Danton, că cei doi păzitori erau otrăviți? Oare nu va fi făcut regele lucrul ăsta?

— Tocmai asta te întreb și eu! tună Danton.

O liniște adâncă urmă după cuvintele lui. Lili însă, dădu din umeri.

— Mă întrebați prea mult, cetățene, răspunse ea. Eu m-am culcat ca de obicei. De abia azi dimineață m-am sculat, când au bătut la ușa mea, și acum mă aflu în fața dumneavoastră. Și eu sunt uimită de fuga familiei regale. Cum e cu putință lucrul acesta?

Danton scose o înjurătură. El sperase să capete amănuntele cele mai importante din gura servitoarei, care servea zilnic familia regală. Și acum se înșelase!

— Ascultă-mă, te rog! exclamă ministrul de război cu furie oarbă, n-ai auzit absolut nimic?

Lili dădu din cap negativ. Cu ultimele ei puteri rezistă la privirea fioroasă a lui Danton.

— N-am auzit nimic! afirmă ea.

Iar se făcu tăcere. Pe urmă, Danton luă ultimele hotărâri.

— Bine! exclamă el. Du-te de aci! Vei rămâne la dispoziția noastră, aci în Temple, pentru ca să te putem interoga oricând.

Lili se retrase.

Iritarea ei, întărise la toți cei de față convingerea, că a spus purul adevăr. Câțiva dintre asistenți se apropiară de Lili, și îi șoptiră că într-adevăr, ei sunt convinși că ea nu știe nimic din cele ce s-au întâmplat cu o noapte înainte.

Lili deabia se mai putea ține pe picioare. Gândurile îi zbuciumau nebune creierul. I se părea la fiecare moment că va cădea leșinată.

Spre norocul tinerei fete, atenția celor prezenți fu deșteptată și atrasă de un tumult care se iscase afară.

În coridorul Templului se ridicară mii de voci. Era un țipăt, un urlet și muget, încât zidurile Templului se cutremurară.

Danton încreți fruntea, aducând o privire întrebătoare asupra lui Camille Desmoullins. Acesta se sculă și se îndreptă spre ușă.

Deabia o deschise și zgomotul, care până atunci era mai înăbușit, pătrunse de-a binelea în sală. În același timp el se și dădu la o parte. Un pâlc de oameni pătrunse ca fulgerul în sală.

— Aici este trădătorul!

— Se mândrește că știe de fuga familiei regale!

— La ministerul de război, jos cu el!

— La eșafod, nemernicule!

— Înainte!

— Ura!

— Înainte, amice!

Acestea erau strigătele sălbatice ale mulțimii.

Lili observă cu spaimă, că acela pe care-l târâseră în sală era un prizonier, pe care ea îl cunoștea însă foarte bine. Nu era altul decât contele Fersen, conducătorul ei nocturn.

Dumnezeule! Cum arăta acum omul odinioară atât de frumos și elegant! Hainele îi erau rupte în bucăți, obrazul îi era zgâriat până la sânge, smocuri de păr îi erau smulse de mulțimea sălbăticită, și sângerând, contele mai mult atârna între pumnii păzitorilor săi, decât putea merge singur.

Totuși, după cât putu observa Lili, acesta îi surâse, fără a fi observat, și-l privea liniștit pe Danton.

Ministrul de război sărise de pe scaunul său, aruncând priviri înfiorătoare asupra mulțimii care se îmbulzea.

— Ce înseamnă asta? strigă el cu vocea sa de tunet, și plină de furie. Cine îndrăznește să pătrundă fără cauză aici în sală? Vai de voi obraznicilor! Ei, gardiștilor, la lucru!

— Nu, ascultă-ne, cetățene Danton!

— Îți aducem un prizonier important, și trebuie să-i faci interogatoriul!

— S-a făli la toată lumea că știe despre fuga Capeților!

— El e ucigașul celor doi soldați viteji!

Strigătele astea nebune, ieșeau cu putere de pe buzele tuturor. Danton îi privea surprins. Pe urmă, privirea lui se opri asupra nenorocitului conte Fersen.

La un semn al său, păzitorii îi dădură drumul.

Deabia se putea ține în picioare. Totuși se târî foarte aproape de masa verde.

Capitolul 84 CREDINȚĂ PÂNĂ LA MOARTE

Contele Fersen rezistă, fără frică, privirilor fiorosului ministru de război.

— Cine ești? porunci Danton.

— Numele meu este contele Fersen, răspunse nenorocitul.

— Nu mai există conți în țara asta! zise Danton cu ironie.

Contele surâse cu dispreț.

— Ei ași! O gașcă de pungași smintiți nu poate uzurpa drepturile.

— Vorbești cu prea multă îndrăzneală, nebunule! răspunse Danton cu mânie.

— Puteți auzi și alte adevăruri de la mine! urmă mândrul conte.

Se iscă un murmur sălbatic în popor. Toți amenințau cu pumnii pe nemernicul care atingea în mod așa de nedemn pe puternicul Danton. Dar ministrul de război, cu o singură privire, porunci tăcere.

— Te-au prins și te-au adus în fața mea! urmă Danton. Te acuză că ai știut de fuga familiei regale.

Contele Fersen afirmă fără frică cu capul.

— Au spus adevărul, răspunse el. Nu numai că am înlesnit fuga mult iubitului meu rege și a întregii sale familii, dar fuga e opera mea proprie!

Un strigăt fioros se iscă în sală. Ura, mânia, necazul și amărăciunea, erau exprimate în urletele vocilor veninoase.

— Știi că vorbele tale te vor duce la eșafod?

— Nu doresc ceva mai arzător, decât să mor pentru regele meu! Moartea nu mă înfricoșează deloc. Mai bine să mori pentru o cauză bună, decât să trăiești în cercul unor pungași neomenoși!

Camille Desmoulins, care ședea și el lângă Danton, își ieși din fire. El sări de pe scaunul său și aruncă o privire scânteietoare asupra prizonierului.

— Nu ne insulta, sărman și biet neghiob! exclamă Desmoulins. Nenorocitule! Nu poți pricepe! Orbule, miopule! Nu înțelegi că numai libertatea, egalitatea și frăția vor domni în scumpa noastră patrie?

— Ei ași! astea sunt vorbe! Exclamă Fersen cu dispreț. Am jurat credință regelui meu! Și până la treptele eșafodului, voi ști să-mi țin cu sfințenie jurământul!

— Sperjurule! exclamă Desmoulins. Ai trădat poporul, eliberând din carceră în taină pe toți asupritorii națiunii! Trădătorule josnic și nemernic ce ești, mai ai îndrăzneala să ne privești cu fruntea senină? Te mai și mândrești de crima ta îngrozitoare? În genunchi, nemernicule! Așa de puțin prețuiești tu binele unui popor mare și puternic, încât nimicești cu viclenie printr-o lovitură criminală și nebună toate roadele sublime ale libertății, pe care le-am însemnat cu atâta cinste pentru binele și mântuirea Franței?

Un entuziasm cald și nobil țâșnea din ochii lui Desmolins.

Cu o iubire arzătoare apăra cauza poporului, el vedea în răscoala aceasta împotriva monarhiei ereditare, numai o necesitate silită. Inima lui curată, sângera zilnic de necesitatea fioroasă de a duce la eșafod o parte numeroasă din popor.

Cuvintele lui Desmoulins avură un răsunet entuziast în cercul celor prezenți. Dar Danton porunci să se facă tăcere.

— La ce folosesc cuvintele? exclamă el cu voce tunătoare. Avem ceva mai bun de făcut, în loc să stăm de vorbă despre sfintele tendințe ale revoluției, cu un criminal netrebnic! Duceți-l la Conciergerie și va fi de datoria judecătorului, să-l interogheze mai de aproape despre faptul pe care l-a săvârșit. Noi însă să ne pregătim să mergem pe urmele Capeților.

Înainte cu câteva minute, intrase un ofițer și la un semn al ministrului de război, pătrunse prin mulțime.

— Ei, ce veste ne aduci, Căpitane? se adresă Danton către ofițer.

Acesta salută.

— Vă anunț că două regimente de cavalerie s-au pus pe urma fugarilor. După informații sigure, bănuita diligență s-a îndreptat spre Caen.

— Ei, atunci nu mai e timp de pierdut! zise Danton. Poporul francez e în primejdie, câtă vreme va fi liber acel lup, care se numește rege! Ochii îi străluceau de un entuziasm sălbatic. Sus, voi, patrioți viteji, răspândiți-vă prin întreaga țară! Cum se întinde fulgerul în timpul nopții, așa să întindeți și voi în popor vestea despre fuga lor! Înainte de a se însera, trebuie să se afle iar în zidurile sigure ale Templului, închiși pentru veșnicie!

Un tumult nedescris începu.

Ca prins vis, Lili observă cum mulțimea târî pe nenorocitul conte Fersen. Ea deabia avu putere să se târască în odăița ei, unde căzu leșinată.

— Slavă domnului! Șopti ea.

Ultimul ei gând era să trimită o rugăciune călduroasă la cer.

Lili se credea scăpată. Nenorocita, niciun visa că la ușa cămăruței ei bătea deja o nenorocire îngrozitoare.

Capitolul 85 MOARTA DE LA BALUL MASCAT

Întregul Paris se afla într-o stare de excitare nespusă. Ca un fulger se dusese vestea fugii familiei regale. Nici nu-și puteau închipui cum de a putut scăpa familia regală din zidurile atât de mari ale Temple-ului.

Mulțimea se îngrămădea cu zecile de mii la Temple, pentru a privi curioasă la fereastra prin care a fugit familia regală. Gândurile nu mai erau îndreptate decât la marele eveniment al zilei.

Unii dădeau vestea sigură, că familia regală s-a îndreptat desigur la vest.

Crimele care s-au petrecut în aceeași seară cu fuga familiei regale, nu mai preocupau pe nimeni. Era însă foarte plăcut lucrul acesta, impiegaților care conduceau instrucția, pentru că sperau să afle mai multe în privința aceasta.

Înainte, judecătorul de instrucție Fauvel era însărcinat cu conducerea supremă a instrucției în privința crimelor ce s-au făcut.

Bănuiala acestui impiegat, era de la început că aceste crime, în aparență deosebite, ori erau făcute de una și aceeași persoană, ori de mai mulți complici.

În zadar Fauvel, după săvârșirea crimei de la Operă, cercetase pe mecanicul Tellier.

Mai întâi Fauvel îl acuzase și de crima de la Operă. Dar la aceasta surâse Tellier aproape cu ironie.

— Despre mine puteți spune că am omorât-o și pe nenorocita mea femeie! E tot una! Zise el. Văd foarte bine că vreți să-mi luați capul mai iute! La dracu! Retezați-l! Mie nu îmi pare rău de viață mai ales de când mi-a murit dulcea și scumpa mea femeie! Faceți ce vreți cu mine! Dar nu sunt eu vinovatul!

În zadar îi punea Fauvel tot felul de întrebări cu scopul de a-l încurca. Judecătorul de instrucție credea că Tellier a luat parte și la crima de la Operă, însă se știe că englezoaica a fost ucisă de otrava săgeții cu care era împunsă.

Otrava aceasta ciudată care nici în comerț nu există și întrebuințată în aceeași noapte în două locuri cu totul deosebite, trebuia să conchidă numaidecât la o relație internă între cele două asasinate. Dar susținerea neîncetată a nevinovăției lui Tellier, nimicea orice cercetare a judecătorului de instrucție.

— Nu știu nimic, și nu voi spune nimic, era răspunsul prizonierului. Incă odată vă spun, faceți cu mine ce vreți, dar meșteșugurile voastre n-au să reușească a mă face chiar în ochii mei culpabil.

Fauvel fu silit să-l lase pe prizonier fără niciun rezultat.

Judecătorul de instrucție a lucrat în mod febril în cele două zile din urmă.

De nenumărate ori se dusese în strada Bellevue.

În zadar a cercetat toată vila lui Colmin, din temelie până în pod. Nu se găsea nicio urmă.

În timpul acesta se întări convingerea lui Fauvel, că nepoata lui Colmin a fost complice a lui Tellier.

Dar ce relație putea să fie între asasinatul din strada Bellevue și asasinarea englezoaicei?

Înainte de toate, Fauvel căută să afle amănunte noi în privința asasinatei transportată la morgă. Toată osteneala asta era zadarnică.

Ucisa era cunoscută numai sub numele de Eugenia Webb. Dar se putea pune oare acum la îndoială identitatea ei?

Fauvel chemă la morgă atât pe hotelier cât și întregul personal al hotelului la care descinsese Eugenia Webb la sosirea ei în Paris. Ei nu puteau recunoaște în corpul expus, pe englezoaica care descinsese odată la dânșii. De aceea toți de comun acord, răspunseră că ucisa nu este și nu poate fi numita Eugenia Webb.

— Nu, nu, nu-i ea, răspunse mai ales hotelierul, persistând în declarațiile sale. Aș putea jură că musafira mea n-a purtat păr fals. Noi avem un miros fin în astfel de probleme. Ucisa nu-i identică cu miss Eugenia Webb.

Marat, de asemenea venise a doua zi dimineață, după balul cel fatal, la morgă. Furia, la început atât de nebună, se mai domolise în acest interval. De altfel, afirmă și el cu toată energia că femeia ucisă nu-i Eugenia Webb.

Atunci, cine era această moartă, și unde se afla Eugenia Webb? Astea erau întrebările dificile la care Fauvel nu știa ce să răspundă.

Între timp se cercetaseră lucrurile și geamantanele pretinsei englezoaice. Nu se găsi nimic important sau concludent pentru deslușirea cazului de față. Șireata Eugenia, făcuse ea, tot ce era necesar pentru a transporta și ascunde într-un loc mai sigur, avuțiile și documentele ei. Astfel, deci, instrucția judiciară n-avea niciun punct de pornire în investigațiile ei. După cererea lui Fauvel, se repartiza și pentru instruirea cazului de față, același comisar de poliție, pe care l-a avut într-ajutor și în cazul asasinului din strada Bellevue.

Fauvel, spera de la pătrunderea și perspicacitatea acestui funcționar inteligent, un ajutor prețios și decisiv, și ce-i drept, după cum se va vedea, Fauvel nu se înșelase în calculele sale.

Comisarul petrecu aproape o zi întreagă la Operă și cercetă cu deamănuntul scena dramei întâmplate în ajun.

Afară de asta comisarul mai desfășură o activitate extraordinară și în celelalte privințe. Agenții și spionii săi, cutreierau întreg Parisul scrutând și cercetând totul.

În sfârșit, târziu după amiază, cam spre seara zilei când întreg Parisul era frământat și agitat de fuga regelui, comisarul intră cu un aer triumfal în cabinetul judecătorului de instrucție.

— Ei bine! întrebă acesta, ridicându-se imediat de pe scaun. Ce vești îmi aduci?

— Cred c-am descoperit-o pe asasina pretinsei englezoaice! răspunse comisarul.

— Nu se poate! exclamă Fauvel, pe când o adâncă bucurie se imprimă pe obrazul lui. Unde-i această asasină?

— Pentru moment mai e liberă, răspunse comisarul cu un gest semnificativ. Dar cetățene judecător, te rog să eliberezi un mandat de arestare pe numele Lili Miranda, fiica decedatului armurier Miranda din Paris.

Capitolul 86 ARESTAREA LUI LILI

A doua zi, Enric Sanson, imediat ce-și termină datoria sângeroasă din piața Grevei, se îndreptă la temnița Templului. Aflase și el de fuga regelui. Nici vorbă că abia așteptase momentul ca să poată termina treaba zilei, pentru a putea face o plimbare în oraș.

Regele și regina cu prinții lor, au fugit! Doamne ce o fi devenit Lili?

Sanson își reproșă că n-a așteptat aseară în sala de așteptare a închisorii ca să vorbească cu Lili. Nu cumva a luat parte și ea la această fugă? Ah, dacă ar fi știut ce înțelegere a avut acuma câteva săptămâni Orfelia cu domnul de Brepe, inima sa s-ar fi înfiorat și mai mult. Cu cât se apropia mai mult de temnița Templului, cu atât se înmulțeau piedicile care nu-l lăsau să înainteze. Mulțimea se strânsese ca niște ziduri și era imposibil de străbătut în nicio direcție, decât cu sforțări extraordinare și cu o răbdare și mai extraordinară.

Nu-și poate cineva închipui, ce înfățișare bizară și totodată înfiorătoare avea această gloată de oameni, care nu mai încetau să țipe și să gesticuleze cu violență, umplând văzduhul cu blestemele și strigătele lor sălbatice! Nu se înțelegea nimic, toți vorbeau, toți țipau! Iar din când în când ieșeau din Temple niște călăreți, care căutau să-și facă drum cu orice preț prin mulțimea asta compactă.

În sfârșit, Enric, după multă luptă reuși să ajungă la poarta temniței. Abia o deschise și intră în sala de așteptare, că rămase ca încremenit, înghețându-i sângele în vine.

Doamne, o fi adevărat ce vedea cu ochii săi? Fata aceea tânără, care stătea în sala de gardă, cu mâinile legate cot la cot, în mijlocul mulțimii de sergenți, era ea într-adevăr mult iubita și adorata Lili Miranda?

Îi trebuiră câteva secunde de reflecție până ce-și recăpătă oarecare sânge rece.

— Lili, pentru Dumnezeu, Lili! a vrut el să strige, dar glasul lui parcă amuțise.

Un murmur înăbușit numai îi ieși din gură. Călăul simți că parcă o noapte întunecoasă se făcuse în jurul lui. Numai încordându-și toate puterile, s-a putut ține în picioare.

Acuma îl zări și tânăra fată. Fără voie îl privi cu o expresie de disperare, cerându-i parcă ajutor.

Cu o singură săritură, Enric Sanson se apropie de fată, îi dădu la o parte pe sergenții municipali, care o păzeau. Aceștia recunoscură pe Călăul din Paris, și-i făcură loc respectuoși.

Astfel, Enric Sanson putu să se apropie neîmpiedicat de tânăra fată. Puțin îi păsa de mulțimea enormă de curioși care umpleau sala de gardă. N-avea ochi decât pentru sărmana arestată.

— Pentru Dumnezeu, Lili dragă, scumpă fată, ce s-a întâmplat? gângăvi Călăul.

O presimțire tristă, îi spunea că Lili a fost arestată ca părtașă la fuga familiei regale. În același moment se apropie comisarul de poliție care operase arestarea.

— Ce se petrece? întrebă el imediat ce-l observă pe Călău alături de Lili.

Comisarul cunoștea foarte bine pe Sanson. Totuși habar n-avea de legătura ce unea pe Călăul din Paris cu Lili Miranda.

— Ce se petrece aici? întrebă el încă odată.

Călăul aruncă comisarului o privire sălbatică.

— Nu pune mâna pe această fată! strigă el cu glas tunător.

Făcu pumnii ghem și-i amenință pe toți care se aflau în sală.

— Cine îndrăznește să se atingă de mireasa mea, Lili Miranda? Cine cutează s-o acuze! Încă odată vă spun, îndărăt!

Un plâns înăbușit îl întrerupse în izbucnirea furiei sale. Era plânsul lui Lili.

— Oh, Enric, Enric, ce mi-ai făcut tu! îngână grațioasa fecioară. Cum ne-ai nenorocit pe mine și pe tine!

— Pentru Dumnezeu, scumpa mea Lili, ce spui? ce vorbești? Spuse tulburat Enric Sanson.

— Enric, de ce m-ai trădat? murmură ea. De ce ai dăruit inelul acela pe care ți l-am dăruit într-un moment sfânt de sublimă dragoste, unei nemernice, unei...

— Oh, doamne, Lili, ce vorbești, nu te înțeleg! strigă Călăul.

Deodată înțelese totul. Acuzația ridicată împotriva sa de Lili, îl zgudui până în adâncul sufletului. Cât de dureros simțise el lipsa acestui inel, din seara aceea fatală când cedase tentațiilor Adellei. Nici prin cap nu-i trecuse, că prințesa i-l luase, ci dimpotrivă, credea că-l pierduse în gangurile subterane ale castelului Barry.

Acum Lili îi vorbea de această verigă de aur.

Dumnezeule! Vorbele ei se puteau raporta numai la amenințarea misterioasă a prințesei! Dar Adella de Barry era moartă.

Călăul fu împiedicat de a mai vorbi cu Lili. Comisarul se apropie cu un gest poruncitor, despărțind pe Enric Sanson de arestată.

— La o parte, cetățene Călău! zise el cu ton impetuos. Am observat tocmai acuma, că fata asta e logodnica dumitale, însă ea rămâne arestată!

— Cetățene comisar, exclamă Călăul, măsurându-l pe comisar din cap până în picioare, cu o privire furioasă. Cu ce drept și cum cutezi dumneata, să-mi arestezi iubita? Ce a făcut? De ce lucru s-a făcut vinovată? Răspunde-mi!

— Liniștește-te, cetățene Călău! îi zise funcționarul căutând să-l calmeze. Mi-e destul de greu și penibil să-mi îndeplinesc datoria, în astfel de împrejurări, dar legea e lege! Iubita dumitale e bănuită...

— Bănuită? exclamă iar Călăul cu furie. Bănuită de care lucru? Nu cumva e suspectă că ar fi înlesnit fuga cetățeanului Capet și familiei sale?

Comisarul dădu din cap cu un gest negativ.

— Dar cine vorbește de asta? răspunse el. Nu, cetățene Călău, iubita dumitale e acuzată și aproape e lucru dovedit, că a omorât-o aseară la balul mascat de la operă, pe pretinsa englezoaică Eugenia Webb cu ajutorul unui pumnal otrăvit la vârf cu otravă de săgeată indiană!

La auzul acestor teribile cuvinte, Sanson avu senzația că l-a trăsnit din senin un fulger zdrobitor.

Lili o asasină! Lili, dulcea, sublima sa iubită, acuzată de un asasinat? Enric Sanson, credea că-l înșală urechile!

Și o astfel de acuzație teribilă s-a putut pronunța, fără ca să se deschidă pământul și să-i înghită pe mizerabilii care au scornit-o?

Călăul, simți ridicându-se deodată în inima sa, o furie sălbatică. Nu era el oare un laș mizerabil și nedemn dacă a lăsat să-i fie insultată în modul ăsta iubita sa?

Comisarul, părea că citise în ochii lui Sanson ceea ce-i frământa sufletul. El îi puse mâna pe umăr, căutând să-l calmeze.

— Cetățene Călău, nu săvârși o faptă nechibzuită! Nu uita că eu nu sunt decât organul executor al legii! Dacă ai de ridicat vreo obiecțiune împotriva acestei arestări, fă-o pe cale legală! Și acum nu mă împiedica mai mult în îndeplinirea datoriei mele! Altfel, voi fi silit să cer forța publică pentru a putea transporta la închisoarea femeilor, Madelena, pe iubita dumitale!

Un țipăt ca de leu rănit de moarte, ieși de pe buzele lui Enric Sanson.

Dădu la o parte pe comisar și se apropie de iubita lui.

— Lili, scumpă, dulcea mea mireasă! strigă el cu glas sfâșiat de durere. Aici, de față cu toată lumea, jur că tu nu ești vinovată! Jur că nu mă voi liniști până ce nu voi dovedi inocența ta! Înainte de a se însera, vei fi pusă în libertate!

— Înainte! strigă comisarul cu glas poruncitor.

Sergenții municipali, dădură la o parte pe Călău cu multă demnitate, și cortegiul, cu Lili la mijloc se îndreptă spre ieșire.

Afară fură întâmpinați de strigătele sălbatice ale mulțimii care număra acuma zeci de mii de oameni, plebea sângeroasă și bestială a Parisului.

Sanson se opri încremenit.

Acum, când gustase până la fund cupa nenorocirii, tot nu putea să-și creadă că cele întâmplate sunt cruda și trista realitate.

Încetul cu încetul călăul își recapătă curajul. Din toate părțile, i se strângea mâna cu simpatie, de către mulțimea de oameni.

Toți se grăbeau să-i povestească cele întâmplate în Temple. Fiecare știa ceva nou. Toți însă mărturiseau că arestarea lui Lili ca asasină a englezoaicei blonde, i-a surprins ca un fulger.

Enric Sanson părăsi Temple-ul cu pași nesiguri și șovăitori. O disperare dureroasă îi rodea sufletul. Era furios împotriva sa, spunându-și că-i un laș fără seamăn. Cum a putut el răbda, ca Lili să fie răpită din brațele sale de zbirii polițienești? Ah, era atât de nemulțumit, încât nici nu înțelegea că printr-o împotrivire, mai mult ar fi dăunat, decât ar fi folosit iubitei sale nenorocite.

Capitolul 87 O ULTIMĂ RAZĂ DE SPERANȚĂ

Enric Sanson avea o înfățișare, cu totul schimbată când veni acasă. Orfelia, îl zări, se înspăimântă, și cu greu îl făcu pe Călău să-i povestească ce s-a întâmplat.

Cu mâinile împreunate pe piept, se plimbă de câteva ori prin odaie, apoi se întoarse către fratele său. Acesta, slăbit de emoție și oboseală, căzu istovit pe un scaun, cu capul între mâini. Un oftat dureros și disperat îi răscoli pieptul.

— O Lili, Lili! gemu el. Scumpă, dulce iubită! Care monstru poate îndrăzni să te acuze pe tine!? Î nger sfânt și sublim! Nu, nu, tu n-ai încercat niciodată să te răzbuni în mod sângeros de groaznica nedreptate, ce ți-a făcut în atâtea rânduri, diavolul acela de Adella!

Atunci, mâna albă și moale a Orfeliei, atinse fruntea fierbinte a lui Enric.

— Ascultă-mă, zise ea cu glas rugător, poate știu eu un mijloc de scăpare.

Călăul se uită la dânsa cu ochii injectați de sânge.

— Un mijloc de scăpare? spuse el, cu ironie amară. Oh! Orfelia, nici tu nu ești atât de puternică! Mi s-au povestit prea multe despre acuzația ridicată împotriva lui Lili! Este pe jumătate condamnată! Și eu, nebun turbat, am fost acela care i-am dat acel pumnal otrăvit! Ah dacă mi-aș putea lua viața!

Orfelia însă, îmbrățișă cu duioșie pe fratele ei.

— Calmează-te, liniștește-te! frate dragă. Durerea pe care o simți din pricina arestării iubitei tale, te onorează, dar crede-mă frățioare, că în modul acesta n-ai s-o poți scăpa!

— Apoi de ajutor nici nu mai poate fi vorba! gemea Călăul. Va fi condamnată, surioară dragă, ai să vezi profeția ta de aseară se va împlini cuvânt cu cuvânt! Oh, Doamne, oh, Doamne! Surioară dragă, Lili va fi executată pe eșafod, și eu, nenorocitul, eu însumi sunt de vină!

— Nu. Nu ești tu de vină, nici dânsa! Răspunse Orfelin. Dar nu fii trist și descurajat, fii tare și vei vedea că-i un mijloc de scăpare!

— Nu, nu-i niciun mijloc de scăpare! Sau dacă știi tu vreunul, spune-mi-l. Fă ca asasinatul să nu fie săvârșit, reînvie morții, și atunci, te voi slăvi și binecuvânta până la moarte!

Un zâmbet misterios acoperi atunci fața Orfeliei.

— Mi-ai spus frățioare, să reînvii morții? spuse ea, ridicându-se în picioare. Ei bine, ce ai zice dacă aș izbuti să inspir o viață nouă corpului înghețat al acestei englezoaice?

— O, soră dragă, nu-ți râde de nenorocirea mea! Nici tu nu poți reînvia morții, asta îți este imposibil! O, Lili, dulce, scumpă Lili, pentru tine nu mai există scăpare!

— Ascultă-mă! te rog încă odată, zise Orfelia. Cine ți-a spus că prințesa e moartă în acest moment?

— Ah, Orfelia, dacă n-aș ști cât de mult mă iubești, aș crede că vrei să râzi de nenorocirea mea! Savanți, corifei[7] ai științei medicale, au examinat cu deamănuntul corpul nenorocitei care a fost transportat la morgă, de unde va fi dusă la înmormântare chiar mâine, și tu susții că nici nu-i moartă!

Orfelia însă răspunse cu glas mângâietor:

— Ascultă-mă frățioare! Tu știi foarte bine, că străbunii noștri ne-au lăsat multe mistere ale științei. Cunosc și misterul pumnalului pe care l-ai încredințat iubitei tale. Ascultă deci! E o greșeală să crezi că otrava de săgeată ucide pe loc! Nu există o moarte mai lentă și mai chinuitoare, decât aceea pe care o cauzează otrava asta, îndată ce a pătruns în corpul omenesc!

— Dar ceea ce spui tu, e absolut imposibil! îngână Călăul. Îți spun că am vorbit cu medicul și el mi-a spus foarte categoric că nenorocita e moartă. Mi-a explicat cu deamănuntul, acțiunea otrăvii de săgeată asupra celui lovit! Nenorocitul al cărui sânge a venit în contact cu aceasta otravă, cade pe loc la pământ, mort, lipsit de viață.

— Medicii se înșală! îl întrerupse Orfelia. Ochii ei aveau un aer triumfal. Medicii se înșală, repetă ea încă odată. Otrava de săgeată nu omoară ci paralizează numai!

---

[7] **CORIFÉU, -ÉE,** *corifei, -ee,* subst. **1.** S. m. și f. Persoană cu rol conducător într-un domeniu de activitate; fruntaș, căpetenie.

Efectul acestor vorbe ale Orfeliei asupra lui Enric Sanson, fu covârșitor.

— Și nu mă minți tu surioară? murmură el. Nu mă amăgești cu simple utopii? Mi-ai spus adevărul? Așa o fi? Otrava de săgeată nu omoară, ci numai paralizează?

— Ascultă-mă! îl mai rugă odată Orfelia. Nenorocitul care a fost otrăvit cu această otravă, mai trăiește, între douăsprezece și treizeci și șase de ore. Fără îndoială, însă, dacă nu i se dă ajutor în timp util, atunci îngrozitoarea catalepsie se preface în moarte definitivă.

Enric Sanson respiră adânc.

— N-o fi un basm ceea ce-mi povestești tu acuma? Tu-mi spui că după câteva ore, un astfel de corp, poate fi readus la viață?

Orfelia dădu din cap afirmativ.

— Nu-ți spun decât purul adevăr răspunse ea. Desigur că nu există decât un singur mijloc care poate fi întrebuințat ca antidot la otrava de săgeată. Dar slavă Domnului, continuă ea, sunt în posesia acestui antidot!

— Și nu mi-ai spus nimic din toate astea o întrerupse Enric. Ți-am vorbit deja aseară de groaznica moarte, pe care a trebuit s-o îndure femeia aceea!

Atunci, trăsăturile feței Orfeliei luară un aer de extraordinară asprime. Încrucișă mâinile pe piept și spuse:

— O frate dragă am avut de luptat mult cu mine însămi. Dar n-am putut proceda altfel! Ce folos dacă aș fi reînviat-o pe acea femeie, spre nenorocirea ta și a lui Lili? Afară de asta visul din noaptea trecută mă neliniștise foarte mult.

— Oh, Doamne, și cine știe, poate că acuma e prea târziu, prea târziu! strigă nenorocitul cu voce răsunătoare.

Orfelia respiră anevoie de emoționată ce era.

— Atunci, frate dragă, să nu pierdem nicio clipă, zise ea. Corpul Adellei se află la Morga?

Călăul dădu din cap.

— Da!

Orfelia rămase pe gânduri câteva clipe.

— Ești cunoscut pe acolo?

Enric răspunse afirmativ.

— Cred că-ți poți închipui! Străjerul de acolo, e o veche calfa de-a mea, deci foarte devotat mie și casei mele!

— Oh, asta-i perfect! Și crezi că va păstra o tăcere eternă asupra celor ce se vor petrece acolo în astă seară?

— De asta te pot asigura, mai ales dacă-i voi da un mic bacșiș, gura sa va fi închisă pentru totdeauna.

— Atunci, foarte bine frățioare! Pregătește-te. Sa mergem la morgă! Ce s-o întâmpla acolo vei vedea și te vei minuna!

Capitolul 88 STRĂJERII DE LA MORGĂ

Ceasornicele turnurilor din Paris vesteau ora zece, când Enric Sanson împreună cu sora sa Orfelia ajunseră la morgă, unde au sunat de mai multe ori, până ce din interiorul fioroasei clădiri, se auziră venind pe parchetul de piatră, pași nesiguri.

— Dar cine-i acolo că ne vizitează tocmai la ora asta a nopții?

— Sunt Călăul din Paris! Selmar, am treabă cu tine, trebuie să-ți vorbesc!

— Ah, dumneata ești, meștere Sanson? Așteaptă, că-ți deschid imediat!

Enric Sanson și Orfelia trebuiră să aștepte până ce poarta se deschise.

În fața lor apăru un bărbat înalt și uscat cu o lampă în mână și îmbrăcat în cămașă de noapte. Se uită bine, la lumina lămpii, la cei doi vizitatori.

— Nu ești singur aici, meștere Sanson? întrebă Selmar, șovăind.

— Sunt cu sora mea Orfelia, pe care cred că o cunoști, într-adevăr, Selmar abia aruncă privirea asupra chipului tinerei fete, că o recunoscu imediat și se înclină înaintea ei.

— Ce te aduce pe aici, meștere Sanson, la ora asta?

— Înainte de toate, bravul meu Selmar, închide mai întâi ușa. Am de vorbit cu tine ceva important!

Porunca Călăului a fost executată.

— Ascultă-mă Selmar! Știi prea bine că-mi ești drag! Începu Călăul.

— Așa-i, întotdeauna mi-ai fost un bun și generos stăpân! Tare aș vrea să mai fiu calfa dumitale. Aici, prea este pustiu și nesuferit!

— Ei bine, continuă Sanson cu nerăbdare. Vrei să câștigi o sută de franci?

— Mă mai întrebi? Pentru o sută de franci, merg și în foc pentru dumneata, meștere Sanson!

— Singurul lucru pe care ți-l cer, este să taci ca mormântul! Cred că asta nu-i atât de greu.

— Nici vorbă, nici vorbă! Dar despre ce este vorba? Întrebă curios, fostă calfă a Călăului.

— Eu și cu sora mea, Orfelia, vrem să vizităm sala morților.

— Apoi asta, nu-i permis noaptea! obiectă Selmar.

— Nu-i nimic! Călăul din Paris se poate bucura cu drept cuvânt, de o favoare excepțională! E vorba, de cadavrul englezoaicei, al Eugeniei Webb!

— Ah! Așa? De asta-i vorba?! Muierea asta mi-a făcut destulă bătaie de cap! Slavă domnului, bine că o înmormântează mâine dimineață!

— Ei bine, consimți, ori nu?

Selmar se scărpina după urechi.

— La drept vorbind, răspunse el, nu fac tocmai bine, dar mi-ai promis o sută de franci și pentru că mi-ai fost întotdeauna un bun stăpân, poftim de vizitează sala, după dorință! Să vă însoțesc?

— Nu. Zise el. Mi-e mai bine dacă mă lași singur cu sora mea. Spune-mi numai. În ce sală se află moarta de care-ți vorbesc?

— În pivnița de la dreapta, tocmai lângă intrare! Așteaptă un moment, să aduc o lămpiță. Să nu vă rătăciți!

Selmar, aducând lampa aprinsă, o înmânâ Călăului, întrebând:

— Nu se va speria oare, surioara dumitale, jos lângă cadavrul moartei?

— Dragă prietene, sora mea Orfelia are mult mai mult curaj decât noi amândoi împreună! apoi luă din mâna străjerului cheia de la pivnița indicată și-l salută amical pe Selmar, care mulțumit de a fi câștigat așa de ușor o sută de franci, se culcă foarte fericit pe sacul său de paie.

Enric și Orfelia, se coborâră în pivniță.

Capitolul 89 NEPOTUL ASASINATEI

În acest timp, medicii își făceau trista datorie în vila lui Colmin. Diagnosticul medicului legist se dovedi a fi adevărat. Colegii săi erau de acord, că numai o mână extraordinar de îndemânatică și viguroasă, a putut împlânta pumnalul în pieptul cetățeanului Colmin.

De asemenea și felul morții Lidiei, era deasupra oricărei îndoieli. Aceasta sucombase, într-adevăr, urmărilor îngrozitoare ale otrăvii de săgeată.

Se întocmi un proces-verbal. Părăsiră casa după ce au dispus transportul cadavrelor la morgă.

Fauvel, și comisarul de siguranță, mai zăboviră puțin în vilă. Judecătorul de instrucție, într-adevăr mai avea de îndeplinit sarcina obositoare de a inventaria în mod exact întreg conținutul casei de bani și a dispune apoi, transportarea casei, la tribunal.

Însoțit de comisar, Fauvel părăsi clădirea și se întoarse la palatul justiției.

Pe drum cei doi funcționari discutau asupra cazului de față. Fauvel rămase foarte surprins, auzindu-l pe comisar spunând că nu-i convins deloc, de vinovăția acuzatului.

— De ce, îl întrerupse Fauvel, după cât știu, nici om de afaceri n-a fost, căci umbla totdeauna după tot felul de himere, și își neglija interesele. Îmi aduc aminte foarte bine, de zgomotul ce l-a făcut falimentul său. Eu unul sunt convins de culpabilitatea sa!

Comisarul însă, se opuse.

— Urma de sânge găsită, nu se potrivește cu mâna sa, obiectă el. Și nu încape nicio îndoială, că urma asta aparține asasinului, care se întorcea tocmai de la victima sa. Și afară de asta, de unde și-a putut procura această otravă, atât de rară și neprețuită, omul acesta nevoiaș care trăia într-o absolută sărăcie?

— Față de celelalte dovezi de culpabilitate zdrobitoare, toate obiecțiile astea n-au valoare.

— Îți doresc să nu te înșeli în deducțiile dumitale! Eu unul, sincer îți spun, cetățene judecător, nu pot înțelege, cum un criminal care-i capabil de a comite cu sânge rece o astfel de nelegiuire, să fie pe altă parte atât de prost încât să lase toate instrumentele întrebuințate pe masa sa de lucru, mai ales, că avea să se aștepte în fiecare minut la o

vizită a portărelului, care trebuia să vină spre a încărca mobilele sechestrate. Cât de ușor ar fi căzut în mâna acestuia bancnotele și lanțul de ametist?

Fauvel zâmbi cu aer de superioritate.

— Uiți că a venit acasă obosit de munca sângeroasă săvârșită? A ascuns la voia întâmplării obiectele prădate, să nu fie găsite de ai lui, pentru ca dimineața să le ascundă mai bine, ceea ce s-ar fi întâmplat, dacă nu l-am fi prins dis-de-dimineață!

— Bine, spuse comisarul, nu crezi cetățene judecător, că este posibil ca asasinul necunoscut, să-i fi pus pe masă peste noapte, prin fereastră, obiectele găsite printre instrumentele sale?

— Uiți, se vede, rețeaua de minciuni în care se tot încurcă, obiectă Fauvel cu hotărâre. A susținut mai întâi că a vândut lui Senac instrumentul cu care s-a făcut crima, când acesta nega în mod categoric, sub jurământ de a fi cumpărat ceva de la el.

— Dar nici Senac, ăsta, nu-i tocmai un martor infailibil!

— Părtinirea dumitale pentru acuzat, te duce cam departe. Nu cumva, acuzi de sperjur pe martorul Senac? Trebuie să știi că până azi, este un cetățean absolut neatins de vreo pedeapsă sau acuzație infamantă.

— Ei da, știu foarte bine asta! E foarte drept, că până azi, nu s-a izbutit a scoate la lumină activitatea suspectă a acestui individ, dar este acuzat, a fi o gazdă de hoți. Noi pândim o ocazie oarecare, pentru a avea dreptul să ne vârâm nasul în gospodăria lui. El însă știe asta și se ferește cât poate.

— Poate, răspunse Fauvel. În tot cazul însă pentru noi este un martor absolut pozitiv. De altfel, ce interes poate avea el, să arunce în cea mai grea nenorocire, prin sperjur, pe un om care în toată viața lui nu i-a făcut niciodată vreun rău.

— Uiți, cetățene judecător, că a trebuit să-și salveze pielea. Este foarte posibil, de altfel, că de aceea a negat cumpărarea instrumentelor de la Tellier, pentru că ar fi trebuit să dea de gol pe acela căruia i-a vândut dalta fatală. În tot cazul mi-ar părea foarte bine dacă ai binevoi să-mi dai împuternicirea de a-i face o mică percheziție la domiciliu!

— Se poate? Ce vorbești? Avem înaintea noastră mărturia unui om absolut nepătat, nu pot deci ordona o percheziție pe baza unei simple bănuieli!

Comisarul se resemnase. Amândoi ajunseră la palatul justiției. Fauvel se despărți de inferiorul său mai formalist ca oricând.

„Nu-l înțeleg pe comisarul ăsta! Își zise plin de necaz. Cum se poate îndoi el, acolo unde culpabilitatea este pe deplin stabilită, el care de-obicei e atât de pătrunzător?”

Intrând însă în cabinetul său, ideile sale luară numaidecât o altă direcție, căci aprodul îl anunță că Hugo Colmin îl așteaptă de un sfert de oră în sala de așteptare. Imediat trăsăturile feței lui Fauvel luară o expresie de nerăbdare.

— Să intre! zise el.

După câteva minute se deschise ușa. Un tânăr înalt și zvelt cu fața frumoasă și expresivă, intră în cabinet și-l salută cu multă eleganță pe Fauvel.

— Te rog, ia loc! începu judecătorul. Îmi pare rău că a trebuit să-ți impun neplăcuta datorie de a apărea înaintea mea, dar este pentru mine de o importanță supremă de a obține de la dumneata câteva informații!

Tânărul Colmin se înclină respectuos.

— Sunt, cu plăcere, la dispoziția dumneavoastră, începu el cu glas melodios, deși la drept vorbind, nici nu știu cu ce vă voi putea fi de folos!

— Nu-i așa că dumneata ai rămas acum legatarul universal, în urma morții simultane a unchiului și verișoarei dumitale?

— Cred că așa este, unchiul meu, avea de altfel întotdeauna, fel de fel de toane și într-una din aceste toane, mi-a interzis, chiar acum o jumătate de an de a-i mai călca în casă. Cred că a lăsat un testament, în care, după obiceiul oamenilor bănuitori ca dânsul, este specificat desigur totul!

— Tocmai asta mă miră, întrerupse judecătorul de instrucție, că în toate cercetările noastre, n-am dat peste niciun testament. O roșeață vie, acoperi deodată obrajii tânărului Colmin. O bucurie neascunsă se oglindea în ochii săi.

— Cum? Unchiul meu n-a lăsat niciun testament? Apoi în cazul acesta, eu rămân unicul moștenitor! Dar nu, aceasta nu-i cu putință! Unchiul meu era un om prea prudent, a lăsat deci un testament, ba știu chiar, că există un testament de la dânsul de vreo doi ani. După cât știu, notarul Tiffot a alcătuit testamentul.

— Cu asta nu-mi spui ceva nou, răspunse Fauvel. Îți pot comunica, că am fost însărcinat din partea epitropiei spitalului Mauriciu de la care am primit încă pe vremea când trăia asasinatul „Comunicarea" că a trecut, o sumă importantă în testamentul său. Mă mir de dispariția documentului. Pentru că asasinul nu avea niciun interes, de a-l face să dispară!

Hugo Colmin rezistă privirii scrutătoare a judelui.

— Nu știu cum să-mi explic asta! La drept vorbind, mie, nu-mi este neplăcut dacă nu există un testament. Nici vorbă, că dacă ar exista un astfel de document, n-aș fi tocmai favorizat de unchiul meu și mărturisesc că nici nu speram să moștenesc ceva de la dânsul!

— Reprezentantul spitalului Mauriciu care-i și președintele tribunalului nostru, susține cu tărie că a existat un testament, continuă Fauvel, cufundat în meditație. El afirmă chiar că știe asta din însăși gura răposatului notar Tiffot!

— Dacă-i așa, atunci trebuie să se găsească în hârtiile rămase de la Tiffot, o schiță de testament sau așa ceva. Cine știe? Te pomenești că unchiul meu a depus un al doilea testament la tribunal, zise Hugo.

Fauvel nu scăpă din vedere privirea fulgerătoare, pe care i-o aruncă acesta fără voie.

— La tribunal, domnul meu, nu-i depus niciun testament. De asemenea, nici hârtiile notarului Tiffot nu ne mai stau la dispoziție. Bătrânul notar a fost holtei. Sora sa, nemăritată. Îi conducea gospodăria, și închipuiește-ți că în ignoranța ei, a vândut toate hârtiile fratelui ei ca maculatură. Din pricina asta s-au născut o sumedenie de procese neplăcute!

Un zâmbet imperceptibil flutură pe buzele tânărului Colmin.

— Dar pentru a ajunge la motivul adevărat al invitației ce ți-am făcut-o, aș vrea să știu de la dumneata, dacă ai avut cunoștință de cuprinsul testamentului.

— Ceva pozitiv, nu știu. Este foarte posibil că unchiul meu m-a dezmoștenit și că a pus-o ca legatară universală pe verișoara mea Lydia, lăsând totodată sume importante pentru scopurile de binefacere. Cum stau lucrurile în acest moment, nu îmi poate lua nimeni în nume de rău, dacă mă prezint ca prim-moștenitor, consimțind a lăsa o parte

secundară rudelor verișoarei mele, care de altfel era înrudită cu mine numai în gradul al treilea!

— Astea sunt afaceri private, despre care nu-mi pot permite nicio apreciere, îl întrerupse Fauvel cu politețe, dar hotărât. În ce fel de relații erai dumneata cu verișoara dumitale?

— În niciun fel de relații. Era o fată bătrână, bănuitoare și supărăcioasă. Ei îi datorez în cea mai mare parte, raporturile încordate dintre mine și unchiul meu.

— Dar unchiul și verișoara se înțelegeau bine?

— De, trai bun nu cred să fi dus, căci unchiul meu era totdeauna bănuitor față de îngrijitoarea sa credincioasă.

— Dar dumneata nu mai aveai nicio legătură cu dânsul?

— Ne despărțisem cu totul. După ce mi-a interzis intrarea în casă, el nu mai exista pentru mine.

— Desigur că ai să pretinzi punerea în posesia averii, numaidecât?

— Ceea ce nu-mi va lua nimeni în nume de rău. Mărturisesc cu franchețe că moștenirea asta îmi vine tocmai la țanc. Duc oarecum lipsă, căci în cercurile noastre trebuie să trăiești cu o anumită larghețe, ceea ce-mi venea cam greu, neavând prea multe mijloace. De azi înainte însă, îmi va fi lesne a-mi satisface trebuințele.

— Apoi și azi dimineață, au venit pretendenți la moștenire, și anume un cetățean cu numele de Gervier. Susținea că el e cel mai apropiat moștenitor al surorii sale Lydia și că știe de la ea, că a fost înscrisă în testamentul unchiului ca moștenitoarea sa universală.

Un zâmbet ironic flutură pe buzele lui Hugo.

— Deci voi avea să mă judec cu acest domn asupra pretențiilor sale, ei bine, asta nu-mi face multă durere de cap.

Se ridică de pe scaun.

— Vă mai pot servi cu ceva, cetățene judecător? întrebă el cu amabilitate.

— Nu, cetățene Colmin. Te-aș fi cruțat de această vizită penibilă, dacă te găseam în vila rudelor dumitale.

— Pentru Dumnezeu, nimic nu mă amărăște mai mult decât priveliștea sângelui și a cadavrelor, zise el cu iuțeală.

— Atunci ne vom vedea la înmormântarea la care voi lua și eu parte, răspunse Fauvel. În momentul acesta, cadavrele rudelor dumitale, se găsesc la morga orașului.

Tânărul Colmin salută și plecă. Fauvel se uită după el pierdut în gânduri. „Tinerețe ușuratică! Dar sinceră? Abia își ascunde bucuria ce i-o pricinuiește moștenirea care i-a venit așa din senin”.

Capitolul 90 BAROANA DE KORFF ȘI AI SĂI

În ziua de azi nu poți fugi atât de lesne, au apărut trenurile care-i urmăresc îndată pe cei fugiți și-i prind, dar mai viclean e telegraful, el împrăștie cu iuțeala fulgerului toate veștile, și imediat cei fugiți sunt prinși...

Atunci, însă, pe la finele anului 1792, urmărirea persoanelor fugite era cu mult mai anevoioasă. În cercurile voiajorilor, nu exista decât cupeul cu cai. Serviciul de informații se mărginea numai la curieri călăreți. Abia câțiva ani mai târziu, s-a perfecționat serviciul de informații, care însă putea funcționa numai pe vreme frumoasă și senină.

Așadar se ridicase pe coline un fel de aparat de semnal ale cărui aripi de lemn ce se vedeau din depărtare, erau puse în activitate printr-un mecanism simplu.

La fiecare din aceste aparate, care erau așezate așa încât te puteai uita la un loc îndepărtat, era un gardian înarmat cu un ochean bun. După cele ce putea observa, făcea și semnul pe aparatul său.

Cititorul poate judeca singur, cât de neînsemnat era un astfel de serviciu informator. Cu toate astea el provocase și atunci o furtună de admirație.

Am lăsat deci familia regală în momentul când coborâse din Temple, și se urcase în trăsura ce-i aștepta.

Ca să pleci cu trăsura în mijlocul nopții pe străzile Parisului, era primejdios. Trăsura se opri un moment în fața palatului ducelui de Villequier.

Un servitor, care până acum fusese pe capră, și care, în realitate era însuși baronul, sări jos, și deschise în grabă ușa cupeului.

— E vremea să coborâți, Majestate! Vă rog să faceți lucrul acesta cât se poate de iute!

Abia se dădu jos familia regală și cupeul se puse iar în mișcare. Vizitiul lovi caii cât putu de tare, așa că aceștia galopau ca nebuni, izbind în pietrele pavajului!

Se fugărea cupeul, pentru a-i pune pe o urmă falsă pe urmăritorii inevitabili.

Plin de respect, ducele o duse de mână pe regină. El nu conduse familia regală în admirabilul apartament din față, atât de elegant și minunat mobilat. În grădina ce se întindea în formă de parc îndărătul palatului, se afla un pavilion rotund, lipsit de ferestre, care căpăta lumină și aer numai de sus. În acest pavilion conduse ducele de Villequier pe rege și familia acestuia.

Interiorul pavilionului era luminat în mod plăcut.

Se vedea că ducele, a avut grijă ca odaia în care se va adăposti familia regală să fie amenajată cât se poate de confortabil. După ce închise ușa, ducele căzu în genunchi înaintea regelui Ludovic al XVI-lea.

— Sire, zise bătrânul duce cu glasul stins de emoție. A venit momentul, când majestatea voastră se va simți liberă de lanțurile insuportabile cu care v-au legat oarba furie a poporului. Primește Majestate reînnoitul jurământ de fidelitate al unui credincios, care va lupta neclintit până la moarte pentru tron și biserică.

Ludovic al XVI-lea se aplecă mărinimos la credinciosul duce, dar era prea mișcat ca să poată pronunța o singură vorbă. Probabil nici nu-i venea a crede că a scăpat liber și sănătos din groaznicele ziduri ale temniței. Ducele se retrase foarte respectuos.

Atunci Ludovic al XVI-lea, abia își mai putu reține bucuria. O exclamare înăbușită de veselie ieși de pe buzele regelui. Emoționat până în fundul sufletului, Ludovic se apropie, sprinten de soția și copiii săi.

— O scumpă și dulce soție, și voi iubiții mei copii, așadar totuși s-a întâmplat minunea cerului, că am fost eliberați! să mulțumim cerului pentru grația ce ne-a arătat-o!

Maria Antoinetta, plină de prudență, calmă vocea puternică a soțului ei.

— Să procedăm întocmai cum ne-a fost recomandat să facem.

Propunerea reginei fu acceptată fără discuție. Doamna de Fauzel, se retrase cu cei doi prinți într-o mică încăpere a pavilionului, pentru a-i travesti pe prințul moștenitor și pe sora sa mai mare. De asemenea și perechea regală se pregăti pentru deghizare.

Nu dură mult și Ludovic al XVI-lea apăru ca un valet cu pălărie rotundă și perucă. Cât despre regină, ea se îmbrăcă, ca o cameristă foarte simplă. Fără voie augustii soți începură a râde cu hohot, când se văzură deghizați astfel. Pentru prima oară Maria Antoinetta, bătu din palme, veselă.

— Într-adevăr, dragul meu Ludovic, arăți admirabil de frumos! Ce valet corpolent! Doamne, ce nu se poate face dintr-un rege!

— Îți întorc complimentul, draga mea! răspunse Ludovic al XVI-lea, bine dispus. Nici tu nu arăți tocmai majestuoasă cu pălărioara asta ascuțită țigănească, pe părul pudrat!

Regina bătu din palme. La semnalul acesta intrară în odaie doamna de Fauzel, împreună cu principii deghizați.

Contrar familiei regale, doamna de Fauzel era îmbrăcată cu multă bogăție, căci dânsa avea să reprezinte pe baroneasa Korff, cei doi prinți, pe copiii ei, iar regele și regina pe valeții de casă.

Dar și copiii se bucurau grozav de travestire.

— Trebuie să ne grăbim! zise regina.

— Poți fi sigură, mămițică, zise micul prinț cu multă drăgălășenie, că pe tot drumul, nu-ți voi spune măcar o singură dată „mamă”. Dar acuma, nu-i așa că-ți mai pot spune: mămițică?

— Gata totul? întrebă ducele. Apoi când observă deghizarea foarte reușită a tuturor, respiră ușurat. Slavă domnului, toate au mers mai bine decât mi-am închipuit. Majestățile voastre arată într-adevăr cu totul altfel, așa că nimeni nu v-ar putea recunoaște. Dar pentru a fi cu totul siguri, ar fi mai bine să ajungem pe drumuri diferite adevăratul cupeu de voiaj care stă bineînțeles la cu totul alt capăt al Parisului!

— Cum asta? exclamă regina speriată. Să riscăm a parcurge Parisul, noaptea prin ceață?

— N-aveți frică! zise ducele. Un servitor brav o va însoți pe Majestatea Voastră. Prea multe persoane, înaintând toate deodată noaptea prin străzile Parisului, ar deștepta numaidecât bănuieli, și mâine dimineață, când se va observa fuga, toată lumea își va aduce aminte de noi și ni se va da de urmă foarte ușor!

— Villequier are dreptate, răspunse regele. Să-l ascultăm în toate măsurile pe care le crede necesare!

Un sfert de oră mai târziu, familia regală părăsi palatul ducal, pe căi diferite.

Capitolul 91 O ÎNTÂLNIRE PRIMEJDIOASĂ

În strada Clopotelor, o stradă destul de retrasă în hotarele mărginașe ale Parisului, aștepta trăsura. Sosiră punctual, soții părtași regelui împreună cu regele și cu ducele, afară

numai de regină. Îndată după aceea veni și doamna de Fauzel cu copiii regali și cu camerierul ducelui. Ei luară loc în trăsură, iar camerierul ducelui rămase în Paris.

Ducele dădu drumul vizitiului care șezuse până atunci pe capră și se sui în locul său. Apucă hamurile și biciul și aștepta numai sosirea reginei, pentru a o porni.

Dar Maria Antoinetta nu veni. Trecură minutele iute, și regina tot nu se zărea.

O durere groaznică cuprinse pe cei din trăsură. Ce să se fi întâmplat? De ce nu venea oare regina? Acestea erau gândurile celor care așteptau, dar care nu îndrăzneau să le pronunțe.

În timpul acesta, regina părăsise palatul lui Villequier fără a fi observată. Un ofițer credincios și sincer o condusese.

Din nenorocire însă, acest ofițer era de puțin timp în Capitală. În ziua aceea ocolise o mulțime de străzi până să ducă pe regină în strada Clopotelor.

Și din nefericire pe stradă era întuneric de tot. Soarta crudă a vrut ca ofițerul, care era orișicum neliniștit de datoria grea pe care trebuia s-o împlinească, să apuce pe o stradă necunoscută.

Așadar regina rătăcea împreună cu conducătorul ei, pe străzile întunecate ale Parisului. Fără să știe, apucară pe un drum cu totul opus, trecură de-a lungul Senei, traversară podul și acum se opriră disperați.

— Ce e de făcut? Ce e de făcut? Murmură Antoinetta tremurând de spaimă din tot trupul. Ofițerul nu știa ce să-i răspundă.

— Majestate, vă rog de mii de ori să mă iertați! Mă jur că nu e rea-voință din parte-mi. Dar noaptea e așa de întunecoasă, și pe lângă asta, nici nu cunosc bine străzile Parisului!

Regina îl întrerupse nerăbdătoare.

— Dar ce e de făcut acuma? Ne-or fi așteptând cine știe de când? Gândește-te, cât de scump e fiecare minut pe care îl pierdem!

Se opri, ascultând cu groază la bătăile ceasului de la biserica Notre-Dame.

— O, Dumnezeule! Este un ceas de când rătăcim pe strada asta nesuferită.

— Majestate, nu ne rămâne altceva de făcut, decât să întrebăm pe cel dintâi care ne va ieși înainte, unde ne aflăm și încotro să ne îndreptăm!

— Nu, nu, așa nu se poate! Gândește-te la primejdia care ne-ar putea amenința în cazul acesta!

— Avem de ales între două rele! urmă ofițerul. Parisul e foarte mare. Acest labirint de străzi nu se mai sfârșește. Să-l întrebăm pe cel dintâi! De bănuiește ceva, apoi am o sabie bună. Înainte de a striga e mort pe loc!

Și într-adevăr se auziră pașii sergenților de noapte care se apropiau. Îndată după aceea se ivi și făptura înaltă a unui bărbat învelit într-o manta neagră. Regina trase pe ofițer de mânecă. Dar acesta se adresă trecătorului fără cea mai mare frică.

— Iertați-mă, cetățene! Am rătăcit drumul. Nu sunt aici oare în apropiere de strada Clopotelor? Pe unde trebuie să apuc, ca să ajungem acolo?

Ofițerul privi cu spaimă și groază obrazul foarte bine cunoscut. Da, el cunoștea aceste trăsături energice, cu sprâncenele stufoase, din umbra cărora priveau niște ochi negri ca niște pumnale ascuțite, cu nasul acvilin și cu buzele subțiri. Soarta crudă făcu să fie regina față-n față cu cel mai aprig dușman al ei. Acesta nu era altul decât Maximilian Robespierre, groaznicul și puternicul terorist al Franței.

Robespierre venea tocmai de la o ședință a Convenției, care durase până noaptea târziu. În astă-seară vorbi mai înfocat și mai pătimaș ca oricând. El susținuse, ca Ludovic al XVI-lea să fie arestat ca înalt trădător al patriei și ca săptămâna viitoare să fie adus înaintea Convenției. Și mult temutul bărbat de stat se afla acum în fața reginei.

Maria Antoinetta recunoscuse, cu toată întunecimea nopții, obrazul dușmanului ei. Inima îi bătea cu putere. Acum era totul pierdut. Desigur că Robespierre, va face îndată zgomot. Vocea teroristului va fi de ajuns, cu toată noaptea liniștită, ca să scoale din somn pe toți locuitorii.

— Vroiți să mergeți spre strada Clopotelor? întrebă bărbatul de stat. Da, într-adevăr că v-ați rătăcit. Dar cine sunteți dumneavoastră?

Robespierre se apropie neîncrezător. El recunoscu uniforma ofițerului.

— Ah, cetățene căpitan, zise Robespierre cu voce mai blândă. Prea târziu te duci dumneata, după aventuri amoroase!

— Nicidecum! răspunse ofițerul, imitând tonul celuilalt. E o doamnă bătrână, pe care vreau s-o conduc la locuința dumneaei!

— Să văd, ia să văd dacă nu minți! zise Robespierre, bine dispus, și se aplecă foarte aproape de Maria Antoinetta.

În momentul acela ofițerul pregăti sabia. La primul cuvânt bănuitor, îl va omorî.

Inima reginei se încleștase de spaimă. Ea păli ca moartea.

Acum era pierdută? Numai o privire și Robespierre, ar fi recunoscut pe dușmanca lui de moarte.

— Așa e! Ai dreptate! Zise după un moment Robespierre. Atunci nu e nevoie să rătăcești așa de departe pe străzile Parisului.

Temutul Robespierre ridică în glumă mâna dreaptă.

— Venerabilă și respectabilă doamnă, se adresă el Măriei Antoinetta, nu e frumos din partea dumitale să pleci noaptea cu ofițerii regimentelor noastre de cavalerie pe străzile Parisului. Ce sunt ștrengăriile astea, care nu se potrivesc deloc cu vârsta dumitale de matroană?

O piatră se duse de pe inima celor doi îngroziți. Robespierre nu recunoscu în travestita bătrână pe regina Maria Antoinetta.

Pălăria cu boruri lungi pe care o purta regina, umbrise în așa chip obrazul ei, încât Robespierre cu toată plivirea lui pătrunzătoare n-a putut-o recunoaște. Privirea lui căzu cu respect asupra părului alb al reginei, pe care aceasta și-l pudrase cu grijă.

Robespierre le arătă drumul pe care trebuia să apuce, pentru a ajunge pe strada Clopotelor. Pe urmă se îndepărtă cu un salut prietenos, fredonând un cântec. Nici prin gând nu-i trecu ce farsă fatală i-a jucat întâmplarea.

Maria Antoinetta nu putea crede că a scăpat de îngrozitoarea primejdie.

— Oh majestate! În ce poziție îngrozitoare v-am adus prin imprudența mea.

Regina zâmbi cu multă grație și cu un aer victorios.

— De acum nu mă mai tem de nimic! Însuși Dumnezeu din cer e cu noi și ne ocrotește cu puterea sa cea mare. Să ne grăbim amice, să ajungem cât mai repede în strada Clopotelor!

Nenorocita nu presimțea că mâine va fi iarăși în primejdie, grație unei imprudențe neînsemnate a regelui!

Capitolul 92 TRAS PE SFOARĂ

Ofițerul izbuti ca fără nicio piedică să o aducă pe regină pe drumul adevărat și poate chiar cel mai scurt până la strada Clopotelor.

Maria Antoinetta ajunse până la cupeul deschis și fără multă vorbă se avântă înăuntru ocupând locul care o aștepta. Ofițerul închise ușa pe dinafară, Maria Antoinetta îl mai salută odată cu mâna, apoi el plecă foarte grăbit.

Caii o luară la galop, cupeul se îndreptă ca fulgerul spre poarta apropiată de ieșirea din Paris. Numai o singură primejdie, dar destul de gravă mai amenința acum familia regală. Santinela porții avea să revizuiască pașapoartele voiajorilor.

Cupeul ajunse la poarta Parisului. Santinela îl opri. O adâncă tăcere se făcu înăuntrul lui și inimile tuturor zvâcneau cu putere, cuprinse de adâncă emoție. Până aici, evident că cerul era cu dânșii, vor trece ei oare și de această ultimă primejdie?

În același moment se deschise ușa cupeului și razele unei lămpi căzu asupra călătorilor. Un vameș mustăcios, insolit de doi sergenți municipali se uitară înăuntrul trăsurii.

— Cine sunteți și încotro mergeți? întrebă el.

Doamna de Fauzel scoase dintr-o pungă foarte elegant lucrată, pașaportul atât de greu obținut. Vameșul îl citi cu multă atenție, apoi se uită rând pe rând la toate persoanele.

Ludovic al XVI-lea se prefăcea că doarme și-și rezemase obrazul în așa chip de spatele trăsurii, încât privirea scrutătoare a funcționarului nu i-a putut prinde trăsăturile.

Asta a fost un mare noroc! Căci obrazul gras și rotund al regelui era prea cunoscut pentru a fi recunoscut sub orice deghizare.

Doamna de Fauzel se pipăi în buzunar, și puse pe furiș câteva monede de aur în mâna subofițerului.

Ca de obicei, acest dar influența și acuma înlăturarea grabnică a tuturor formalităților. Subofițerul îi dădu îndărăt pașaportul, și închise ușa cupeului.

Cei din cupeu auziră cum poruncea el cu voce aspră ca să deschidă poarta pentru trecerea trăsurii, care acum pornea încet și greoi.

Ludovic și femeia lui, priveau prin fereastră la zidirea întinsă și joasă, care era luminată în interior cu lămpi de ulei. Fără voie Ludovic al XVI-lea strânse mâna soției sale. Își amintea cum trecuse odinioară prin aceeași poartă ca rege inviolabil și puternic! Atunci toată garda se înșira la rând cu puștile la umăr, toba răsuna cu putere.

Au trecut însă toate! S-a șters gloria!

În noaptea asta, prin aceeași poartă trecea un biet fugit cu soția și copiii săi sub nume fals.

Lui Ludovic al XVI-lea nu-i mai rămăsese nimic din grandoarea trecutului. Nici măcar viața nu-i era sigură în sânul supușilor săi. Acuma trebuia să treacă prin noapte și ceață desconsiderat și lipsit de orice stimă!

Astfel de gândiri, probabil că-i zbuciumau creierul Doamnei de Fouzel, căci se plecă deodată pe mâinile perechii regale și le sărută cu respect.

— Pace și noroc! zise atunci Maria Antoinetta. Trecutul e în spatele nostru, și în față ne surâde un nou viitor.

Regina se înfundase mai comod pe pernele trăsurii, ea închise ochii și începu să viseze.

Ah, nenorocita, nu bănuia că din visul acesta fără griji pentru dânsa și ai săi, va renaște o deșteptare tristă și amarnică!

Capitolul 93 CURIERUL CĂLĂREȚ

Satul Sfântul Menehould se află la aproape cincizeci de kilometri depărtare, în vestul Parisului. Azi e un cuib neînsemnat, care cu acoperișurile sale de paie și cu colibele sale joase, face impresie deplorabilă. Atunci însă, în timpul revoluției franceze, după numărul locuitorilor săi, satul era un orășel mic.

Era seară. Printre pomii, care umbreau aproape fiecare casă, se adunară locuitorii satului. Bărbații fumau și beau vin de mere din cănițe de zinc. Femeile se întruniră cu toate la puț. După obiceiul femeiesc, puseră mâinile sub șorț și vorbeau.

În mijlocul satului, nu departe de biserica pustiită, se afla restaurantul, care era cea mai impunătoare clădire a satului. O scară cu trepte de fier ducea la intrarea restaurantului. De-a lungul clădirii se întindeau grajduri, în care se odihneau vreo douăzeci de cai. Drouet, proprietarul restaurantului, era și antreprenorul diligențelor poștale. Menehould era a doua stație după Paris. Antreprenorul poștal Drouet era cunoscut ca un patriot distins între toți locuitorii satului. Cei mai mulți din sat ziceau, că Drouet e un patron ciudat și certăreț. Pe lângă asta mai era considerat și zgârcit, fals și viclean.

Pe scară stătea tocmai Drouet în halat de noapte, cu o pipă lungă în mână, lângă alți membri ai satului.

— Dar ce s-a întâmplat azi? întrebă vecinul său, tâmplarul gras Ypot. N-ai observat și dumneata, cetățene Drouet? Ce multe trupe au venit azi pe aici! Și la noi nu prea e obicei să se vadă atâta armată! Trebuie să se fi întâmplat ceva în Paris!

Cine știe ce s-a întâmplat acolo! Destul de încet lucrează domnii în Paris! Dacă ar fi după mine, apoi demult i-aș fi tăiat capul lui Capet și al întregii sale familii.

— Dar cumetre Drouet, ce spui?! zise un țăran slab și încovoiat înainte. Ar fi o rușine și un păcat să se facă lucrul acesta! Regele tot rămâne un cap suprem.

— Ești un prost meștere Touriet! îl întrerupse Drouet pe cel care vorbise, făcând rotocoale de fum cu pipa sa. Regele nu e cu niciun centimetru mai sus decât noi, nu, dar el e încă un pungaș și un trădător! O, de aș fi eu în convenție, să vezi cum le-aș mai veni de hac!

— Da, da, Drouet e un bărbat voinic, zise tâmplarul Ypot.

Apăru un călăreț grăbit. Și cu o mișcare bruscă, opri calul spumegând înaintea celor trei țărani adunați laolaltă.

Cei trei priviră uimiți pe cel sosit, care purta uniforma unui ofițer de cavalerie.

— Hei, ascultați! Unde e drumul care duce la primar?

— La primar voiți să vă duceți? Da, dar nu se poate. Primarul e bolnav rău! Dar eu sunt locțiitorul lui!

Și Drouet se umflă în pene.

— Cu ce vă pot servi, hm?

— Ați văzut trecând prin sat o diligență? De vreun ceas, că mai mult nu poate să fie?

Drouet se gândi un moment.

— Hei, da, am văzut o diligență!

— Foarte bine, foarte bine! zise tâmplarul Ypot. Cumătrul are dreptate, cetățene! O diligență? Da! Azi după prânz pe la patru! Tocmai eram ocupat în atelier! Îi puteți vedea, cetățene. Acolo unde se zărește lumina prin ușa deschisă! Da, acolo s-a oprit o diligență! Erau în ca mai multe persoane.

— Mai departe! Mai departe! Grăbi ofițerul nerăbdător. Pe obrazul său negru, era zugrăvită așteptarea și nerăbdarea. Cine era în trăsură?

— Ia să vedem! stai nițel! Zise tâmplarul intimidat.

— Ah, eu sunt suplinitorul primarului, eu trebuie să vorbesc! îl întrerupse Drouet supărat. Era o doamnă cu niște copii! Avea și servitori cu dânsa. Un fecior și o jupânească! Mai era și un vizitiu. Dar nu s-au oprit în sat.

— Ah! ce spui? Atunci nu știi nimic, îl întrerupse tâmplarul. Desigur că s-au oprit în sat.

— Cum? Ce fel? Cine spune asta? Exclamă Drouet cu ochii holbați.

— Eu, cumetre Drouet! Eu spun asta! Afirmă tâmplarul. Eu știu bine! Afară de asta boierilor le căzuse și o potcoavă, adică nu boierilor, ci calului.

— Mai departe, mai departe! grăbi ofițerul, blestemând în același timp. Nu mă țineți în loc, neghiobilor!

— Oho! Oho! Zise Drouet, fixându-l cu asprime pe ofițer, noi suntem cetățeni cinstiți ai Franței și eu sunt reprezentantul primarului, și antreprenor de poștă și...

— Ești un dobitoc! se răsti ofițerul. Înainte, îți spun! Ce drum a apucat diligența? Și cât timp e de când a trecut prin sat?

— Cât timp e de atunci? zise tâmplarul Ypot, bâlbâind de câteva ori. Hm. Or fi vreo trei ceasuri? Poate și mai mult chiar! Trăsura s-a îndreptat spre Clairmont!

— Bine! zise ofițerul și dete frâu liber calului său.

— Dar spuneți-ne ce s-a întâmplat? îl întrebară toți trei țăranii. Căci doar suntem și noi tot așa patrioți ca și dumneaei! Ce s-a întâmplat?

Ofițerul râse scurt.

— Mai bine ați fi deschis ochii, mă proștilor, și ați fi știut! Le strigă cu asprime. Ludovic Capet a fugit noaptea cu ai săi din Temple! Cu trei ceasuri mai înainte a trecut pe lângă nasul vostru și voi nici nu l-ați recunoscut!

— Cum? ce fel? Strigară toți deodată.

Ofițerul însă, dădu pinteni calului său, dar așa de tare încât acesta scăpăra scântei de sub copite, și dispăru în vârtejuri de praf pe străzile satului.

Tineretul satului se întrerupse din joc. Bărbați și femei alergară cu toții mai aproape, lângă cei trei capi ai satului.

— Dar ce s-a întâmplat? strigară câțiva dintre ei.

Drouet era întâiul care prinsese curaj.

— O, trăzni-i-ar Dumnezeu! zise Drouet dând cu piciorul în pământ. Capet a fugit? Ha ha ha!

Și izbucni într-un râs diabolic.

— Asta e gluma cea mai frumoasă pe care am auzit-o vreodată! Ce mai neghiobi! Domnii din Paris ne fac proști și oare mai exista vreo gâscă mai dobitoacă decât ei? Auzi să fugă Capet! Eu să fi fost gardian în Temple, eu Casmir Pliliope Pierre Drouet, antreprenor poștal din Menehould, pe viața mea! Nicio muscă nu mi-ar zbura fără voie din Temple, dar mai ales bătrânul porc, Ludovic, și femeia sa, austriaca trădătoare!

— Da, da, am zis eu întotdeauna, că, cumătrul Drouet e viclean! zise iar Ypot.

Drouet se ridică liniștit pe vârfurile degetelor.

— Dar, desigur, să fie a dracului toată treaba lor! Capet să fugă, îți ieși din sărite! Și când te gândești că toate aspirațiile revoluției se duc dracului!

— Lasă că-l prind ei iarăși!

— Da, da, îl vor prinde, n-ai grijă! zise și al treilea cetățean, și de-l vor prinde, apoi toate sunt iarăși bune!

— Desigur, neghiobule, că toate vor fi iar bune, râse tare Drouet. Atunci cred că vor face proces scurt, și Capet, săracu, va face cunoștință cu cuțitul roșu!

— Zău așa?! Ce spui? Ziseră ceilalți doi uimiți. Să cadă capul său suprem sub cuțitul ghilotinei?!

— Așa! toți sunteți regaliști mascați, toți meritați ca meșterul Sanson să vă treacă prin mâna lui! Strigă Drouet amărât și veninos. Și zicând asta își întoarse capul de la vecinii săi.

— Ferească Dumnezeu, ferească sfântul! zise fierarul și în neliniștea sa își făcu cruce.

— Ah, da! Ah, da! Asta nu mai valorează nimic, se corectă el singur și foarte perplex de imprudența ce a comis-o de a-și face cruce, luă o priză de tabac, uitându-se împrejur spre a vedea dacă n-a băgat cineva de seamă, crucea ce și-a făcut-o.

Dar cetățenii erau prea iritați și prea ocupați de cele întâmplate pentru ca să observe.

— Regele și regina au fugit din Temple!

Ca un fulger se comunică această știre din gură în gură. Tot satul se adună la ușa fierarului.

Toți căscau gura înaintea uneltelor și mașinilor primitive din fierărie, care căpătară deodată o mai mare importanță decât oricând în ochii locuitorilor. Se știa doară că, cu câteva ore mai înainte, cupeul cu familia regală se oprise la această fierărie!

Capitolul 94 FOAMEA REGELUI

În mijlocul acestui murmur și taifas al cetățenilor adunați, răsună deodată loviturile unui bici și zgomotul înfundat al unui cupeu greu încălcat.

Locuitorii se uitară împrejur.

— Ei, dar ce-i asta? zise fierarul Ypot. De unde o fi venit trăsura asta? Văd că vine din satul vecin, și acolo nu există nicio șosea județeană! Pun rămășag, că vizitiul s-a rătăcit.

— Dar ce-mi pasă mie! zise Drouet înverșunat. Pentru mine unu, poate să se fi înecat undeva într-o baltă! O fi și ăștia unii dintre feudalii emigranți! Ce grabă mare au și dânșii de a fugi din Franța cu bani adunați de pe spinarea poporului!

Strânse pumnii și scoase o înjurătură infamă. Fierarul însă îl liniști, atingându-l cu mâna pe umeri.

— Ia spune-mi ce-ai face, dacă ai fi din convenție?

— Cum, ce aș face? strigă el cu furie. Aș tăia gâtul tuturor bogătașilor, sechestrându-le apoi averile, iar cu tine aș face începutul!

— Vai de mine, vecine, proaste glume mai faci spuse fierarul, și se apucă de gât ca și când ar fi avut să se convingă dacă gâtul și capul mai sunt nedespărțite.

În timpul acesta se apropie trăsura. Deja își croise drum pe lângă poporul adunat, vizitiul dădea nebunește în cai, probabil pentru a-i face să o ia în galop. Interiorul cupeului era acoperit de niște perdele, care opreau pe locuitorii curioși a distinge pasagerii.

Dinăuntru se lovea în geamul cupeului. Vizitiul însă tot dădea în cai.

— Ei tu idiotule, strigă Drouet, nu auzi că bat în geam stăpânii tăi? Ți-ai astupat urechile?

Vizitiul însă nu răspunse nimic și continuă a da cu biciul în cai. Se vedea că vrea să scape cu orice preț de apropierea locuitorilor strânși grămadă. Dinăuntrul trăsurii, însă, iar se bătu în geam. În același timp, se auzi un glas bărbătesc care ordonă cu ton poruncitor oprirea tupeului.

— Mă obraznicule, oprește, nu auzi? Strigă Drouet din nou către vizitiu. În același timp însă făcu o mișcare de a se da jos pentru a opri caii.

Drouet era cunoscut ca un buclucaș, plin de toane. Supărat de purtarea ofensatoare a ofițerului, voia să-și potolească furia pe spinarea vizitiului necunoscut.

Vizitiul a trebuit să oprească de voie, de nevoie, dar cu oarecare abilitate, la distanță de mulțimea îngrămădită.

Începu să se însereze de-a binelea. Nu mai era mult până să se întunece cu totul. Vizitiul nici nu lua în seamă înjurăturile și supărarea dirigintelui poștal. Sări jos de pe capră și deschise puțin ușa cupeului.

— Pentru Dumnezeu! șopti el. Trebuie să plecăm fără să ne oprim aici un singur moment. Abia în Clermont, ne vom putea odihni câteva minute!

— Nu, nu, nu mai pot, răsună glasul gros din cupeu. Nu se poate, dragă duce!...

— Pentru Dumnezeu, nu-mi spuneți pe nume! Suntem spionați! La câțiva pași de aici stă un găligan cu saboți.

— Ei așa, aici nu mai e nicio primejdie! răsună iar vocea din cupeu. Încă odată îți spun că de douăzeci și patru de ore n-am luat nimic în gură! Să gustăm ceva aici, un pui sau altceva.

— Peste o oră vom fi în Clermont! numai o oră mai abțineți-vă!

— Nu, nu, aici ne dăm jos!

De voie, de nevoie vizitiul a trebuit să deschidă ușa. Drouet se apropiase de trăsură. Pe cât de provocător și obraznic s-a exprimat mai înainte despre pasagerii din cupeu, pe atic de supusă și servilă îi era acuma atitudinea. Dirigintele poștal își scoase cascheta.

— Conițele fac o călătorie lungă? zise el cu glas insinuant. Nu vreți să vă odihniți un moment? Birtul poștal e cunoscut în toată Franța pentru bunele lui mâncăruri, vinurile minunate și serviciul prompt ce-l avem!

Din cupeu se auzi un murmur de adâncă satisfacție la auzul enumerării tuturor acestor bunătăți gastronomice.

— Ei vedeți, aici găsim ce ne trebuie! Spune-mi te rog amice, putem găsi la dumneavoastră, fără a pierde multă vreme, un puișor gras și o sticlă de vin cumsecade?

— Nu numai asta, dar la noi găsiți găini, gâște, rulade și alte bucate excelente! Răspunse Drouet cu suplețe. Vă rog dați-vă jos, și veți fi satisfăcuți pe deplin!

Noi șoapte se auziră acuma din cupeu. Părea, că diferite glasuri femeiești protestează contra opririi și intrării în birtul poștal.

Se auzi un oftat, apoi se deschise dinăuntru ușa cupeului.

Drouet stătea într-o atitudine foarte respectuoasă, cu pălăria în mână.

Se întunecase atât de mult incât nu se puteau distinge persoanele din cupeu. Mare îi fu mirarea lui Drouet, când văzu coborându-se din trăsură o doamnă voalată, cu doi copii, după care veneau două persoane, un bărbat și o femeie, care aparțineau probabil personalului de serviciu. Drouet făcu un gest obraznic.

„Ei, comedia dracului, să fi știut cu că butoiul ăsta de individ nu-i decât un servitor! Îți place? Așa niște vite beau Bordeaux și nu mănâncă decât pui!”

Urmă cu mult respect pe pasageri. Și-i îndemna cu vorbe dulci să urce treapta care ducea la birt.

— Nu vrem să intrăm în sala comună a birtului, reluă pretinsul servitor. Cucoana mea e cam nervoasă și orice zgomot o enervează foarte rău. N-ai putea amice dragă, să ne pui la dispoziție, o odaie particulară?

Pretenția asta supără mult pe Drouet. Cum? Se gândi el. Un lacheu își permite să-mi spună mie amice dragă!

— Nu sunt amicul dumitale. Ci domnul diriginte poștal!

În același timp, deschise o ușă care ducea într-o odaie nu tocmai elegant mobilată, dar confortabilă și plăcută, și sili pe pasageri să intre.

— Aduc numaidecât lumină. Vă rog, aveți răbdare un moment! Zise el cu un ton foarte servil. Ce comandați?

Cum v-am spus, luă iar cuvântul pretinsul lacheu, câteva sticle de vin Bordeaux, dacă ai în pivniță, și vreo patru pui!

— Am și castraveți proaspeți! zise Drouet, veninos.

— Adă, adă câțiva! răsună iar vocea groasă a lacheului.

Drouet închise ușa cu oarecare violență.

— Ei, Carolino! Lisetto! Mario! Ana! Strigă el. Dar unde v-ați ascuns, leneșelor ce sunteți? Lumânări, lămpi, iute! Mă auziți?

Coborî jos în curte, deschise furios ușa bucătăriei, dar nimeni nu-i răspundea.

— Puturoaselor ce sunteți! Se vede că iar v-ați ascuns prin coșare cu flăcăi, și faceți dragoste prin colțuri! Lasă c-am să vă învăț eu minte, numaidecât!

Strigătele au avut efect. Toate servitoarele se furișară fără zgomot și ascultară mai întâi un lung discurs al stăpânului lor, fără, a-l întrerupe în predica sa plină de amenințări.

Numai după ce-și descărcă furia, Drouet dădu ordinele necesare pentru a-i servi pe pasagerii. Sosiți.

Apoi, însoțit de feciorul din casă, se coborî în pivniță.

— Vor să bea vin bun! Le dau eu vin foarte bun, dar să plătească cumsecade! Îți place ce obraznic a fost? Îmi spune: amice dragă, parcă am păscut porcii cu el! Las că-i arăt eu cine sunt! Stăpânii săi or să plătească obrăznicia asta!

Drouet alese câteva sticle cu vin excelent, cu care încărcă pe servitorul birtului! Apoi, ieși din pivniță.

În timpul acesta, o servitoare aprinse luminările în odaia musafirilor. Când intră Drouet, o găsi pe cocoană, stând pe canapea cu fetița, iar pe scaun ședea pretinsa cameristă ținându-l în brațe pe băiețel, care dormea. Servitorul însă stătea cu spatele spre ușă, făcând o zadarnică încercare de a pătrunde cu privirea, întunericul beznă din stradă. La intrarea lui Drouet, lacheul se întoarse de la fereastră.

— Ah, veniți cu vinul! Ia aduceți aici câteva pahare pentru boieri! Și cum stați cu mâncarea? E gata îndată? Am o foame de mor!

„Mă, ce individ e ăsta! Zise Drouet în sine. Asta vorbește mereu de foamea lui pe când boierii lui n-au pomenit încă niciun cuvânt! Și ce față necioplită și botoasă are! Pe ăsta l-am văzut eu de multe ori, și fața lui mi-e foarte cunoscută!"

Drouet aduse câteva pahare. El observă cu gura căscată că servitorul, își turnă atât lui cât și boieerilor săi câte un pahar plin, după ce mai întâi gustă din fiecare pahar.

„Asta nu e lucru curat, un servitor care bea mai întâi din paharul boierilor săi."

— Ei, mai iute, amice! zise acum servitorul către birtaș. Ne e foame, și nu mai putem răbda! Sunt gata găinușile?

„Așa un obraznic!", mormăi Drouet. El vroia să-i dea un răspuns tranșant. Dar era ceva atât de impunător și oribil în privirea travestitului servitor, încât Drouet, cu toată demnitatea lui, se cocoșă și porni afară ca un câine plouat.

De-abia afară, Drouet prinse curaj.

— Era să-l strâng de gât pe ștrengarul ăla, zise el fierarului Ypot, care se mai afla afară în gang.

Ca toți sătenii, era și fierarul foarte curios. Și ar fi vrut să știe cine era acea familie străină.

— Doamne, dar ăia nu vorbeau nicio vorbă când eram în odaie! zise Drouet, după ce dusese găinușile în odaie, și veni iar afară. Așa ceva n-am pomenit în viața mea! Boierii nu vroiau să mănânce nimic, dar servitorul s-a așezat comod la masă. „Mă, dar bune sunt găinușile astea!" zise el cu o noblețe și un bon-ton ca din carte! Și mi-a isprăvit mâncarea într-o clipă! Vă spun, cumetre, mi-a mâncat păsările cu oase cu tot!

— Dar le-a plătit? întrebă fierarul.

— Ei, bravo! cred și eu! Crezi cumva că eu hrănesc oameni străini în vremurile astea rele, pentru un pui de bodaproste? M-a plătit, nu ca un servitor, ci ca un cavaler din vremea veche, când exista încă monarhia. Ia te uite, nene Ypot, cu așa un aliș-veliș, m-aș mulțumi în fiecare zi!

Și zicând asta, Drouet arătă lui Ypot, un pumn cu monede de aur.

— A, bravo! fie orice guvern ar fi, dumneata întotdeauna faci treburi bune!

— Ași, ar putea fi mai bine, îi răspunse Drouet, simulând un ton jalnic.

— Eu îți spun, vecine dragă, că vremurile vechi nu se mai întorc. Iacă, drept să-ți spun, eu unul urăsc din toată inima pe rege cu haita sa, și aș vrea să-i văd pe toți cu capul pe ghilotină, dar trebuie să mărturisesc că îmi mergeau bine treburile!

— Da, da, zise tâmplarul, era o vreme bună, mi-aduc și eu aminte de atunci, că și eu am câștigat frumoase părăluțe. Dar s-au schimbat lucrurile! Azi plătim biruri și trebuie să tăcem din gură!

— În schimb trăim într-un stat liber! zise Drouet. Dar deși sunt republican, aș vrea să am plină cu bani trăsura ceea care stă la poartă.

Zicând acestea, dirigintele poștal apucă cu gest măgulitor monedele de aur căpătate, și se uită fără multă atenție pe partea inversă.

Deodată se opri înmărmurit. Se apropie mai mult de lanternă și aruncă o privire grăbită, pătrunzătoare asupra monedei.

— Drace! izbucni el. Grasul ăla, nici vorbă... cruci și Dumnezei!

— Dar ce-i? ce strigi așa? Ce s-a întâmplat? Nu cumva e falsă moneda, ne-ar părea foarte rău!...

— Ba nu, nu-i falsă! strigă el, de parcă ar fi înnebunit.

— Dar ce ți-e, domnule diriginte? gângăvi fierarul, speriat de strigătele și violența lui Drouet.

— Ia ascultă mă nene, ești ori nu un patriot cinstit?

— Dacă sunt un bun și sincer patriot? N-am dovedit oare aceasta la ultimele alegeri?

— Vasăzică, nu ești un monarhist mascat?

— Doamne ferește! răspunse Ypot. Așa ceva te costă capul în ziua de azi!

— Așadar, se poate încrede cineva în dumneata?

— Da, da, fără îndoială!

— Atunci vino cu mine! Am făcut o descoperire, o îngrozitoare descoperire!

— Ce zici? Ce fel de descoperire ai făcut?

— Ai să vezi dumneata numaidecât! Haide! Haide! Ia te uită bine la moneda asta! Zise el, apropiind lampa ca să vadă mai bine.

— Ce vezi aici? întrebă iar Drouet.

— Ce să văd? chipul Majestății sale Ludovic al XVI-lea!

— Idiotule! ține-ți gura! Este Capet, nemernicul Capet, care ne-a aruncat în mizerie scumpa noastră patrie!

— Da, da, sigur, e Capet! Dar, ce are a face? Astfel de monede am și eu acasă!

— Ah desigur! rânji Drouet. Hai înăuntru, vecine dragă! Să-mi ajuți puțin la dereticare în odaia unde stau călătorii aceia. Uită-te cu atenție la servitorul ăla gras! Ține-ți gura că de nu, te strâng de gât!

— Apoi bine, Drouet, ce dracu ai? Te-ai schimbat, că nici nu te mai recunosc!

— Haide! Haide!

El merse înainte, iar Ypot îl urmă, neștiind ce vrea Drouet. Amândoi intrară în odaia în care se aflau străinii.

Capitolul 95 DESCOPERIREA DIRIGINTELUI POȘTAL

Doamna cea elegantă tot se mai odihnea pe canapea. Cei doi copii dormeau, iar lacheul cel gras, ședea foarte satisfăcut la masă și mânca de zor.

— Ei, ce se aude? întrebă el.

— O, am vrut numai să strâng! zise Drouet prefăcut. Văd însă că vin prea devreme! Nu cumva vreți să vă schimb și caii?

— Nu, nu! zise doamna de pe canapea. Avem noi altă combinație!

— Bine, bine! afirmă Drouet cu indiferență aparentă.

Pe urmă dădu un pumn zdravăn lui Ypot, care rămăsese cu gura căscată, la vederea servitorului ce înfuleca grăbit.

— Vino afară, neghiobule!

Îl apucă pe Ypot de bluză, trăgându-l cu tot dinadinsul afară. Dar de-abia închisese ușa după el, și cu o mână nervoasă apucă pe fierar de piept.

— Ei, ai deschis bine ochii?

— Bine zici! ai dreptate! Servitorul ăla gras, care mănâncă găinile cu atâta poftă, nu e oare Capet?

— Dar altul nu poate să fie! întrerupse Drouet, și în ochii săi străluci un triumf sălbatic.

— Ura! Acum cumetre, suntem oameni, îți spun! Ofițerul e pe o cale greșită, familia care trecuse odinioară prin sat n-a fost a lui Capet. Acum îi avem aici. Ei au venit pe o cale greșită, ai observat? Și de ce dară? Ca să nu-i prindă cei care îi urmăresc! Ha ha ha! Dar, i-am prins noi la timp! Ei, ce e de făcut? Ce e de făcut? mormăi fierarul. Ar trebui să trimitem un călăreț la Clermont, poate că-l mai întâlnește pe ofițer!

Drouet îi dădu un pumn așa de tare, încât bietul fierar amuți.

— Dar ce vrei? strigă el speriat.

— Neghiobule ce ești! Să chem pe ofițer, să capete el răsplata? Să mă scutești de planurile tale! Vom trage noi clopotele, vom spune întregii țărănimi să se înarmeze cu lopeți, cu secere, cu coase, în sfârșit cu toate armele posibile, și pe urmă îl prindem noi pe Capet, și-l ducem la Paris! Îți spun, cumetre Ypot, mâine, nu o să mai existe oameni populari în toată Franța, decât eu și tu! Și cine știe, poate că drept recunoștință, ne alege și membri în convenție.

— Sau dacă am greșit cumva, ne retează capetele! zise fierarul cu voce înceată. Cu oamenii ăștia nu e ușor să te pui! Eu zic să-l lăsăm pe Capet să fugă în pace, cumetre! Și la urma urmei, ce ne pasă nouă de Capet și de suita sa?

— O, tu prostule și măgarule, strigă iar Drouet cu furie. Să faci așa cum îți spun eu! Te duci fuga prin sat, aduci pe toți oamenii aici în fața birtului, o parte în fața intrării și alta în dosul ei, așa ca să nu poată scăpa nicio muscă din birt. Pe urmă, când vor fi adunați cu toții, îmi dai un semn. Vom trage cu pistoalele și de pe turla bisericii trebuie trase clopotele de moarte și de foc! Cât pentru rest voi îngriji eu!

Zis și făcut. Fierarul, care avea respect mare pentru cumătrul său, îl ascultă cuvânt cu cuvânt. Ca un vultur zbură la dreapta și la stânga ușii care dădea în odaia boierilor.

Răbdarea antreprenorului poștal era pusă la grea încercare. Trecu un timp cam lung. În timpul acesta, nu se întâmplă nimic deosebit în odaie. Nici de afară, nu auzi niciun zgomot. Desigur satul era întins, Ypot avea cale bună de umblat până să-i poată alarma pe toți sătenii. Dar Drouet se gândi și făcu iute un alt plan.

El chemă puținii bărbați puternici care erau în serviciul său personal. Pe deasupra mai sosi și o diligență.

Drouet angajă și pe vizitiul ei. El îi puse la curent de ceea ce se va întâmpla.

Din ochii celor strânși, scânteia o veselie nebună. Nimeni nu credea că cei din odaie erau membrii familiei regale. Ei se gândeau numai la câștigul lor strălucit, căci în tot cazul vor fi plătiți de suveranii actuali ai Parisului. Nici nu era nevoie de întărâtarea lui Drouet, pentru a-i sălbătici pe cei adunați în fața birtului.

Despre fierarul trimis în sat, nu se auzea nimic. După o jumătate de ceas se auzi un zgomot surd. Din toate părțile se zăreau umbre nocturne, care înaintau spre restaurant.

În același timp se deschise ușa de la odaia boierilor, și apăru chipul vizitiului. După dânsul, urma doamna cu cei doi copii ai ei și cu servitorii travestiți.

Capitolul 96 ÎNVIATĂ DIN MORȚI

Chiar în ziua când soarele strălucitor pătrunde în toate colțurile, morga apare cât se poate de misterioasă.

Căci nu există un antagonism mai înfiorător decât între viață și moarte. Nu degeaba, omul însuflețit simte o repulsie față de forma moartă, care ieri purta încă o inimă caldă și iubitoare în sânul ei.

Cadavrul din fața noastră mai are asemănarea exterioară cu ființa dispărută, dar pietrificarea morții, ne îngrozește. Buzele care par că vor să se deschidă ca să spună ceva foarte misterios, ne înfioară în mod straniu.

Și când te gândești la morgă! Ce impresie sumbră și groaznică, face ea asupra omului simțitor. O casă a cărei unică misiune e de a adăposti morți în sânul ei, corpuri omenești care nu mai trăiesc. Chiar pereții goi și sumbri, vorbesc o limbă cât se poate de funebră.

Câte speranțe nobile, câte planuri de viitor își găsesc sfârșitul aci în clădirea sumbră și rece! Câtă iubire și ură, câtă speranță și îndrăzneală, câte decepții amare se ascund acum mute în zidurile morgăi.

„Lăsați orice nădejde, voi care intrați aici!” Cuvintele acestea ar trebui să figureze cu litere de foc pe frontispiciu. Poate că acel care e sătul de viață, se îngrozește de faptul de a se omorî, numai la privirea acestei clădiri!

Astfel de gânduri zbuciumau acum creierul Orfeliei, când se coborî de mână cu fratele ei, în pivnița mortuară.

Câtă liniște era în jurul celor doi frați. Lanterna din mâna Călăului ardea nesigură, aruncând, când ici, când colo, o lumină amăgitoare pe zidurile vechi și înnegrite. De pe piatră picura încet apa, singurul zgomot în mijlocul acestei liniști mortuare. Afară de acesta, se mai auzeau, pașii Orfeliei și ai fratelui ei.

Ajunși în pivniță, Orfelia se opri pe loc. Ea puse mâna stângă pe inimă și oftă adânc.

— O, cât de pustiu e aici! Oh, frate, cât de chinuitoare trebuie să fie disperarea unui om, până să se hotărască să-și pună capul în clădirea aceasta!

— Totul e trecător! până și viața! Bine de aceia care nu mai sunt în viață! Ei nu se mai întreabă întruna: cine știe ce se va întâmpla mâine? Ei și-au ajuns scopul. Ușoară fie-le țărâna!

Orfelia îmbrățișă înfiorată pe Călău.

— Nu frate, nu spune asta! e groaznic să stai aici! Închipuie-ți, sunt oameni ca și noi, aceia care se odihnesc aici pentru vecie! Când s-au născut, și pe ei i-a îmbrățișat cu căldură mama lor. Cu ce au greșit ei, ca să fie pe veci, dar pe veci uitați, dați eternei uitări!

Călăul oftă greu.

— Cine i-ar putea uita! murmură el. Oh, soră dragă! Cât invidiez morții care se odihnesc aici în pace și liniște! O, cum mi-e de îndurerată inima! O, soră, soră dragă, nu-ți poți închipui ce îngrozit sunt de soarta lui Lili!

— Vino! zise Orfelia. Tu cunoști locurile pe aici, du-mă la Adella de Barry!

Călăul ridică în sus lanterna, căută cu privirea în toate părțile și se opri asupra unui obiect negru, care sta întins într-un colț.

— Acolo e, surioară! Vino, și sfânta fecioară să-ți fie într-ajutor!

Enric o apucă pe Orfelia de mână, și înaintară împreună spre colț.

Pe o scândură albă, cu capul întins spre Enric și Orfelia, zăcea un cadavru femeiesc, îmbrăcat numai cu strictul necesar.

Enric Sanson gemu de durere.

— Ea este! E frumoasa diavoliță care a adus asupra capului nostru atâta jale!

— Deschide fereastra! porunci Orfelia, scoate cadavrul pentru ca privirea mea să cadă din plin asupra sa!

Enric o ascultă. Cu o sforțare, ridică în sus fereastra și apucă coșciugul pentru a-l scoate afară.

Imediat după aceea, Orfelia se aplecă spre corpul moartei. Fără îndoială, era corpul Adellei de Barry! Adânca catalepsie în care căzuse, făcu să cadă jos sulemeneala care acuma nu mai acoperea decât o parte a feței. Peruca cea blondă dispăruse, și nu se mai vedea decât păru-i negru, tăiat scurt. O paliditate adâncă, acoperea obrazul. Dar chiar dacă Adella de Barry era moartă cu adevărat, moartea nu i-a luat nimic din mândra și demonica ei frumusețe.

Orfelia studie cu băgare de seamă, rana abia perceptibilă, pe care o căpătase Adella, în urma loviturii de pumnal. Marginile rănii de pumnal erau cam umflate, de culoare albăstruie și contrastau grozav cu sânul alb al Adellei.

Cufundat în triste și dureroase gânduri, Enric Sanson se uită fix la corpul nemișcat al Adellei.

Bizar! Acuma, că stătea înaintea ei, nu știa ce simțăminte are față de dânsa. Fără voie își aduse aminte de acea seară de adâncă amețeală a simțurilor pe care a petrecut-o în castel în brațele Adellei, la sânul ei, sorbind din voluptățile ei, din nepotolita ei poftă senzuală. Ce patimă nebună a străbătut în acea noapte corpul acesta înțepenit, cum tresărea de fiorii plăcerii, îmbrățișându-l cu foc nestins, și acoperindu-l cu sărutări fierbinți! Și el, ce plăceri cerești a gustat în acea divină îmbrățișare!

Fără voie Sanson apucă mâna Orfeliei, care îl liniști cu un singur gest.

— Momentul a sosit? zise ea adânc mișcată. Ascultă-mă deci încă odată! Dacă această femeie care zace întinsă înaintea noastră, nu e moartă, ci cuprinsă numai de catalepsie, ascultă fiecare cuvânt ce-l rostim alături de dânsa!

— Imposibil, surioară! Crezi tu într-adevăr?

— Nu cred nimic! răspunse Orfelia. Știu ce știu. Vasăzică tu ceri de la mine, s-o scot din catalepsie, și dacă Dumnezeu îmi va da putere, s-o rechem la viață?

Da, surioară! Te conjur!

— Gândește-te bine, frățioare, ce ceri de la mine! N-ai spus tu oare singur, că Adella de Barry e cea mai înverșunată dușmancă a ta?

— M-am înșelat surioară! Toată vina ei, este că m-a iubit cu pasiune!

— Las-o în pace acuma! Noi am făcut tot ce a fost omenește posibil. Facă acuma și cerul ceva în ajutorul ei!

Adânc emoționat, Enric îngenunche lângă coșciugul de fier în care era întinsă Adella, și nu îndrăzni a-și lua ochii de la dânsa. Cu un dor nebun se uită la încântătoarea ei frumusețe.

Ah, ce chinuitor trecea timpul! Călăul avea impresia că de la intrarea sa în pivniță au trecut ore nenumărate. Adella tot nu se mișca!

Enric Sanson se înfioră fără voie. Niciodată, sora sa, nu i s-a părut atât de stranie.

Orfelia ieși din nemișcare. Băgă mâna în sân, de unde scoase o mică sticluță de aur. Scoase dopul. Un miros bizar, ca al migdalei, umplu sala morților. Ea se aplecă asupra Adellei. Picură câteva picături pe pană. Atentă, observă efectul picăturilor căzute pe carne.

Deodată rana se lărgi și luă forma unei brazde. Părea că începe să se descompună carnea. Atunci Orfelia respiră ușurată.

— Frate dragă, nenorocita trăiește! Să vedem dacă mai e de ajutat ceva aici! Zise ea.

— Cum? Crezi într-adevăr una ca asta? Nu, nu se poate! O astfel de veste cerească nu-mi poate părea credibilă! Îngână Călăul emoționat.

Orfelia privea melancolic.

— Fie ca încercarea asta generoasă să reușească spre binele tău! zise ea adânc mișcată. Mi-e teamă, însă, că ne chinuim eforturile astea supraomenești pentru o ingrată!

Zicând asta, Orfelia se aplecă spre Adella.

Își dădu toată silința să deschidă gura nenorocitei, ceea ce era, însă, foarte greu.

— Ajută-mă, Enric! zise ea.

Numai Enric, încordându-și toate puterile, izbuti să-i întredeschidă buzele, pentru ca Orfelia să-i poată picura câteva grame din elixirul pregătit.

— Ei, acum începe partea cea mai dificilă a muncii noastre! murmură sora Călăului. Trebuie să-i insuflam moartei o nouă viață!

— Și cum vrei să faci asta, surioară? întrebă Enric.

Ascultă cu multă atenție explicațiile Orfeliei. Apoi începură amândoi să se ocupe de pretinsul cadavru.

Operația exercitată de Enric și Orfelia asupra Adellei seamănă întocmai cu aceea care, în mod obișnuit, se practică în readucerea la viață a înecaților sau în cazul unor morți aparente.

Enric trebui să asigure, mai întâi, cadavrului, o poziție de ședere, punând apoi într-o mișcare neîntreruptă brațele Adellei.

După explicațiile date de Orfelia, principalul era ca, înainte de toate, să se pună în funcțiune din nou plămânii nenorocitei pentru ca prin această mișcare ondulatoriu violentă pe care Enric o executa asupra trupului, inima să înceapă din nou să pulseze.

Câtva timp, toate eforturile lui Enric rămaseră infructuoase. Sudoarea îi curgea de pe frunte în picături mari. Deznădăjduit și descurajat voise să se oprească, dar Orfelia îi făcu un semn poruncitor:

— Tot înainte, nu te opri! Pentru nimic în lume, nu trebuie să ne oprim. Dacă prin mișcările noastre, vom reuși să facem să pătrundă în stomacul nenorocitei o singură picătură, apoi e scăpată!

La un semn al Orfeliei, Enric lăsă să cadă pe spate corpul Adellei. Orfelia încercă din nou să-i picure în gură câteva picături printre dinții Adellei.

Ciudat, rezistența pe care o mai opuneau dinții foarte strânși ai Adellei, nu mai era așa mare ca până acuma. Fără ajutorul lui Enric, Orfelia a putut acuma să introducă câteva picături printre dinții Adellei.

Pe când Enric continua, mișcările sale de odinioară cu corpul nenorocitei, Orfelia, freca sânul și spinarea Adellei la intervale regulate.

După o jumătate de oră de muncă încordată, se întâmplă în sfârșit incredibilul. O slabă, foarte slabă respirație, apăru pe buzele moartei.

— Surioară, dragă surioară! Trăiește! Strigă Enric Sanson tremurând de emoție. Oh, fie lăudat cerul! Acuma Lili a mea, a scăpat de ce-i mai rău! Adella trăiește!

— Curaj, prudență și sânge rece! Tot n-am scăpat de primejdie.

Orfelia încercă din nou să introducă printre dinții Adelei câteva picături de elixir. De astă dată, dinții, s-au deschis fără împotrivire, și buzele nenorocitei au făcut o încercare de a înghiți.

— Ascultă-mă frățioare! zise Orfelia, pentru a treia oară te întreb! Crezi tu că Adella de Barry este recunoscătoare din fire, crezi tu că va ține în mod conștiincios jurământul ce ni-l va da în ceasul acesta?

Atunci Enric puse mâinile pe piept, zicând cu solemnitate:

— Da, surioară, eu cred că Adella de Barry nu-i geniul răului! Ea ne va fi recunoscătoare toată viața că am scăpat-o de moarte, și va îngropa ura ei de mai înainte.

La auzul acestor cuvinte, sora Călăului se aplecă asupra moartei aparente. Își lipi buzele de urechea rece a Adellei.

— Ascultă-mă Adello de Barry! Știu foarte bine că mă poți asculta! Voi încerca să te deștept din somnul cataleptic în care te afli cufundată! Dar ascultă-mă! Jură și obligă-te a nu dușmăni pe viitor nici pe fratele meu, nici pe iubita lui! Primul cuvânt când te vei redeștepta la viață, să conțină acest jurământ! Dar dacă vei refuza cumva, jur pe tot ce-i mai sfânt pe lume că te voi ucide!

Orfelia se retrase, încrucișând brațele pe piept. Cu privirea fixă și pătrunzătoare se uită la moartă.

Deodată cei doi frați observară un oarecare zgomot, care tulbură liniștea de până atunci. Amândoi ascultară. Nu mai era îndoială! Din buzele Adellei ieșea încet și întrerupt răsuflarea.

Fața Orfeliei se lumină de mândrie. Ea se apropie.

— Adella de Barry era moartă numai cu numele dar sufletul îi rămăsese în trup! Membrele ei erau numai cuprinse de catalepsie. Desigur că în mai puțin de un ceas ar fi răpit-o cruda moarte, însă noi, frățioare, am sosit tocmai la momentul oportun!

— O, cât te prețuiesc! Voi mulțumi cerului până în ultimul meu moment. Acuma toate se vor îndrepta. Adella de Barry ne va fi pe veci recunoscătoare. De aci înainte nu mă mai tem de nimic, niciun nor nu va întuneca firmamentul fericirii noastre! Lili va fi dulcea și adorata mea soție! O, fie bine cuvântat ceasul fericit în care renăscu fericirea mea, pentru a nu mai pieri niciodată!

Bărbatul foarte fericit, nu observă îndoiala ce se oglindea pe obrazul Orfeliei. Un oftat adânc îi ieși din piept, căci ea credea contrariul. Simțea că era poate mai nimerit, să o lase pe Adella în prada nenorocirii sale.

Dar acum, era prea târziu! În aceeași clipă Adella de Barry deschise ochii. Ea se uită foarte puțin uimită în jurul ei, ca și cum n-ar fi înviat din morți!

Orfelia a avut dreptate în susținerea ei! Adella auzise toată convorbirea dintre frați.

Curioasă și groaznică idee! Nenorocita rămăsese cu conștiința senină, din momentul în care căzuse rănită la pământ. Numai membrele i se încleștară. Paralizia o împiedicase să miște, până și pleoapele. Ea lăsase să se facă cu dânsa orice, atât îi pierise voința! Și cu toate astea auzea foarte deslușit. Toate ordinele, toate cuvintele rostite în jurul ei, le auzise și le înțelesese.

Oare, Adella, visase că în ultimul moment îi va veni un ajutor, încât să nu fie îngropată de vie?

Poate că simțămintele care însuflețiră inima Adellei, în timpul catalepsiei sale, erau cele mai groaznice cu putință.

Prințesa de Barry deschise cu totul ochii-i mari, negri și adânci. Obrazul i se lumină de un surâs neobișnuit de duios și iubitor. Ea întinse încet mâna, către cei doi frați.

— Mulțumesc vouă, salvatorii mei! Vă mulțumesc! Murmură ea cu voce tremurândă, vă rămân veșnic datoare cu recunoștință!

Capitolul 97 PUII FRIPȚI

Perechea regală împreună cu familia și suita ei, n-a petrecut tocmai cu o adâncă satisfacție pauza de o oră din salonul restaurantului din Sfântul Menehould.

Ludovic al XVI-lea mai ales, un iubitor de mese mari și abundente, dovedi cu probe istorice că în mijlocul primejdiilor celor mai grave și amenințătoare, își păstra obiceiurile sale gastronomice.

Regina, nu se putu opri de a face soțului ei regal, imputări blânde asupra ținutei sale compromițătoare pentru planul și siguranța lor.

— Amice, îi zise ea, nu știi ce faci! Restauratorul de aici, nu prea îmi place, afară de asta, nu ne aflăm prea departe de Paris. Te pomenești că a fost pe aici, înaintea sosirii noastre, un curier care a anunțat fuga noastră din Temple!

— Scumpa mea, nu-ți face griji de pomană. Nu trebuie să uiți că suntem la o depărtare de o zi de Paris, și că după douăzeci și patru de ore, vom fi dincolo de teritoriul Franței.

Și regele mâncă într-o poftă nespusă din cei patru pui fripți care fură puși pe masă.

Nimeni din familia și suita regală nu luă parte la această masă. Copiii erau prea somnoroși pentru a simți poftă de mâncare, iar doamnele erau zdrobite de osteneala drumului. Pe lângă asta, pe Maria Antoinetta o rodea o nerăbdare nespusă de a continua drumul cât se poate de iute.

Se înțelege că ducele de Villequier, nu îndrăzni să obiecteze nimic suveranului său. El stătea într-o ținută foarte umilă, dar ochii săi trădau îndeajuns că nu aprobă câtuși de puțin procedura regelui.

Regele însă în orbirea sa nici nu vru să știe de nimic și continuă să mănânce în liniște fără a se sinchisi de grija dureroasă a celorlalți.

O vorbă veche ne spune că pe cine vrea Dumnezeu să zdrobească, îl orbește mai întâi.

Această vorbă înțeleaptă își găsește cea mai potrivită aplicare în soarta lui Ludovic al XVI-lea. Cine știe dacă cei patru pui pe care regele s-a încăpățânat a-i mânca în restaurantul poștei, nu l-au costat chiar capul și viața sa!

Dacă ar fi fost după dorința reginei, apoi nu s-ar fi făcut niciun popas în satul acesta, cu dirigintele poștal revoluționar și viclean. Ar fi trecut înainte în goana cailor și ar fi scăpat de o grea nenorocire. Căci în Clermont ei așteptau un sprijin militar. Acolo se aflau două regimente de dragoni al căror colonel Damast, era un partizan înfocat al regelui. Colonelul Damast a depus un jurământ solemn, că din Clermont până la frontieră el va proteja fuga regelui, cu forța regimentelor sale.

Nici vorbă că, în momentul când familia regală s-ar fi aflat sub scutul și în mijlocul celor o mie de dragoni, siguranța ei ar fi fost completă și în afară de orice primejdie.

În sfârșit Ludovic al XVI-lea își terminase dejunul. Adânc satisfăcut, își ștergea buzele și sorbea cu multă plăcere dintr-un pahar cu vin de Bordeaux.

— Să-mi fie de bine! zise el glumind. Am mâncat cu multă poftă și m-am săturat. Acum, putem pleca, și vă asigur că din partea mea nu veți mai avea nicio dificultate!

Sărmanul și miopul rege! Desigur, că ar fi dat cu dragă inimă totul pentru a-și putea continua călătoria, sau mai bine zis fuga.

— Slavă Domnului! zise ducele de Villequier.

Atât acesta, cât și ceilalți care se aflau în odaie se simțiră neliniștiți, când văzură intrând pe Drouet împreună cu Ypot. Privirea dirigintelui poștal nu plăcu nici reginei nici celor doi devotați ai săi. Presimțeau nenorociții, că de sub privirea ipocrită a lui Drouet, îi amenință o grea primejdie.

Villequier se apropie iute de ușă, spre a o deschide înaintea suveranilor, dar nu apucă să treacă pragul, că se auzi oprit de un „stați!" tunător și amenințător.

Acest „stați" îl strigă cu vocea lui groasă și răsunătoare, birtașul Drouet.

Cuprinși de spaimă regele și familia sa se opriră în loc împietriți, frica se zugrăvi pe fețele tuturor. Copiii pe care îi purtau în brațe regina și doamna de Fauzel se deșteptară din somn plângând.

— Stați! strigă iar dirigintele poștal.

Urmat de partizanii săi, Drouet intră în odaie cu o privire provocatoare și măsură din cap până în picioare pe regele care devenise palid ca ceara.

— Ce înseamnă asta? îngână Ludovic al XVI-lea. Cum de vă permiteți să ne opriți aici? Nu v-am plătit cinstit mâncarea și băutura?

Drouet însă, drept orice răspuns, izbucni într-un râs fanatic și râsul acesta se comunică tuturor prietenilor săi care începură să râdă în cor cu strâmbături grozave, fără a ști de ce.

Regina stătea nehotărâtă, lacrimi îi veniră în ochi și neștiind ce să facă se uită consternată la bărbații înarmați cu puști vechi, ruginite, securi, hârlețe, ale căror trăsături nu preziceau nimic bun.

— Doamne ce ne vom face acuma? murmură nenorocita regină.

Strânse și mai mult la piept capul blond și îngeresc al micului prinț, acoperind fața copilului, cu lacrimile ei de deznădejde.

Doamna de Fauzel își pierduse cu totul curajul și se refugiase într-un colț al odăii, frângându-și mâinile.

Mica prințesă pe care guvernanta o ținuse până acuma în brațe, căzu jos și se agățase de rochia doamnei de Fauzel, uitându-se cu spaimă în toate părțile.

— Nu v-am achitat ce vi se cuvine? întrebă încă odată Ludovic al XVI-lea.

— Ba da, dacă-i vorba de datoria ce o ai către mine pentru băutură și mâncare, n-am ce spune, ai plătit-o cinstit cu cei câțiva ludovici de aur, zise Drouet cu ironie, dar, Ludovic Capet, tu ai de achitat o datorie mult mai mare către patria franceză! Cred că m-ai înțeles acum, nu-i așa?

Ludovic al XVI-lea respiră cu greu. Înspăimântat, făcu un pas îndărăt, apăsându-și pieptul cu mâinile și privind disperat la ducele de Villequier care se apropie acuma cu ochi fulgerători de Drouet.

— Nerușinatule! strigă ducele cu ton furios. Cum îndrăznești tu, să-i insulți pe stăpânii mei? Mi se pare că te-ai îmbătat! Altfel n-ai fi capabil să consideri pe un lacheu al cucoanei mele, ca pe fostul rege al Franței.

Drouet însă, dădu bătrânului vizitiu duce, un pumn atât de strașnic, încât sărmanul Villequier era cât pe aci să cadă la pământ.

— Da, da! știu eu ce știu! Strigă Drouet cu o furie turbată. Asta e Ludovic Capet! Își poate închipui orice copil că dacă regele fuge din țară pe ascuns, n-o să fugă îmbrăcat ca rege, în mantaua de purpură și ținând în mână sceptrul de aur!

— Apoi bine, amice, interveni Ludovic al XVI-lea, dar dacă te asigur că nu sunt acela pe care-l crezi că sunt?

— Ei așa! Lucrul e dovedit! Răspunse Drouet. Nu cercetez și nu pierd vremea. Asta o las pe seama Convenției din Paris. Trebuie să vă întoarceți sub escortă la Paris.

— Vă tăiem bucăți dacă nu ascultați!

— Haide, marș în trăsură!

— Înainte! Înainte!

Astfel răsunau cu sălbăticie urletele partizanilor lui Drouet. Maria Antoinetta se apropie de bărbatul ei și-i aruncă o singură privire de reproș.

— Haha! Iată și austriaca! Exclamă Drouet.

— Ei cucoană, ia să te vedem nițel la lumină! îți cunoaștem noi mutra din portretele dumitale!

Deodată se auzi de afară o gălăgie sălbatică, provenită din repetarea în cor, a refrenului mizerabilului cântec:

Madame Veto a promis
Să gâtuie întregul Paris!

Auzind această neașteptată insultă, regina tresări și părându-i-se nedemn, să mai joace față de aceste bestii sălbatice, rolul de servitoare, ridică mândră capul și cu o privire pătrunzătoare măsură pe nemernicul Drouet.

— Ei bine, zise nenorocita femeie cu simplă și mândră demnitate, sunt austriaca, precum ați spus, sunt Antoinetta, regina Franței!

Efectul acestor cuvinte simple și curajoase, a fost covârșitor chiar și pentru fanaticul republican care le jurase pieirea.

Un moment se făcu în odaie o tăcere mormântală. Fără voie sătenii își scoaseră pălăriile, conform vechiului obicei. Drouet, singur, rămase perplex. După o clipă însă își regăsi îndrăzneala.

— Așadar, a ieșit adevărul la lumină! Ei, idiotule! Se adresă către Ypot. Spune tu, cine din noi amândoi a avut dreptate?

Înspăimântat de mândra revelație produsă de Maria Antoinetta, bătrânul duce se apropie de regină.

— Oh, majestate, murmură fidelul partizan, n-ar fi trebuit să faceți declarația asta! Acuma, într-adevăr, nu mai există nicio scăpare, nicio speranță!

— Nu amice, zise ea cu glas tare, dacă bărbații aceștia de care suntem înconjurați nu sunt monștri, ci oameni de inimă, vor ști să respecte rugămintea reginei, rugămintea unei mame!

Mai ales asupra cuvintelor din urmă, regina accentuă cu putere. Făcu un pas înainte și măsură pe dușmănosul Drouet cu o privire luminoasă, plină de iertare.

— Domnul meu! începu Maria Antoinetta. Adevărat este că am nenorocirea de a fi regina Franței. Vă jur însă, că sunt absolut nevinovată de toate crimele ce mi se atribuie! Dorința mea cea mai mare a fost întotdeauna de a-mi vedea fericit poporul. De când mi s-a luat povara coroanei regale, nu am avut altă grijă și preocupare decât educația și instruirea copiilor mei! Oh, domnul meu, nici nu vă puteți închipui ce fel de oameni sunt aceia care stăpânesc Parisul și Franța! Dușmanii noștri din Capitală, nu ne caută pentru că ne știu vinovați, ci pentru că se tem, că ne-am putea ridica contra tiraniei lor. Dacă aveți o inimă caldă, domnul meu, lăsați-ne vă rog, să plecăm neîmpiedicați. Nu departe de aici, la Clermont, ne așteaptă ajutorul militar, și de acolo putem ajunge la frontieră fără nicio primejdie. Fii milos și îndurător! Nu pângări frumosul sentiment de milă cu care ne-a înzestrat Dumnezeu pe fiecare din noi! Fie-ți milă de mine și de copiii mei, și Dumnezeu din cer îți va plăti însutit și înmiit pentru bunătatea dumitale!

Capitolul 98 TOTUL PIERDUT

Vorbele reginei, produseră oarecare impresie asupra sătenilor adunați. Câțiva dintre dânșii se uitară unul la altul, nehotărâți și șovăitori. Se gândeau, poate la propria lor familie, având presimțirea, că foarte curând va veni și pentru dânșii o zi când vor căuta în zadar ajutor.

— Ei da, zise Ypot, după părerea mea, regina are dreptate!

În același moment însă bietul fierar căpătă de la Drouet un pumn zdravăn în coastă.

— Ai înnebunit, bre? strigă fanaticul poștaș. Nu cumva ne lăsăm și noi amăgiți de fățărnicia austriecei?

Și cu ochi fulgerători se întoarse spre regină, a cărei față se acoperi cu o roșeață adâncă.

— Nu, cucoană, pe noi n-o să ne tragi pe sfoară! Trebuie să ne urmați la Paris și acolo să vă apărați cum veți pofti înaintea tribunalului revoluționar!

Regina stătu un moment ca zdrobită și fiori îi străbătură trupul. Ridică privirea la cer părând că așteaptă de la Dumnezeu ajutor și sprijin pentru a putea suporta amărăciunea grozavă a acestui moment.

Apoi privirea ei măsură toată odaia. Regele sta ca nimicit cu fața întoarsă spre perete. Doamna de Fauzel plângea cu hohote, cuprinsă de o groaznică disperare.

Apoi privirea reginei se opri asupra micului prinț pe care îl mai ținea în brațe. Atunci o exclamație disperată ieși din gura nenorocitei femei.

— Nu, nu, Dumnezeule, nu poți să vrei ca totul să fi fost în zadar!

Deodată, înainte ca poștașul să fi observat, regina se aruncă în genunchi înaintea sa, și plină de disperare, frumoasa femeie se uită la fanaticul revoluționar.

— Dacă aveți în inimă o scânteie de omenie, lăsați-ne să plecăm! Nici nu vă puteți închipui ce groaznic îmi roade inima, nenorocirea care a dat peste noi! Te rog pentru copiii mei! Reîntoarcerea noastră la Paris, înseamnă pieirea noastră sigură! Încă odată, fie-ți milă de copiii mei și lasă-ne să continuăm drumul! Dumnezeu îți va răsplăti această faptă bună și nu o vei regreta niciodată!

Drouet plutea într-un triumf sălbatic, fanatic. Privelișteа reginei îngenunchiate în fața-i, în loc să-l facă milos, îl apropia și mai mult de răzbunare și ură.

Drouet se vedea lăudat și celebrat pentru triumful său. Să jertfească el laurii săi pentru hatârul unor vorbe frumoase și duioase din gura unei regine detronate, care niciodată nu-i va face vreo favoare? Nu, hotărârea lui Drouet era luată, înainte încă de a se pronunța regina.

— Nu, nu, și încă odată nu! E de ajuns cu vorbele! Vă duceți îndărăt la Paris! Ați înțeles?

Regina se ridică adânc mișcată. Obrajii i se roșiră de rușine. Ea măsură pe crudul Drouet cu o privire nimicitoare.

— Atunci fie ca sângele nostru și al copiilor noștri, să cadă asupra voastră, popor sălbatic și crud! S-a șters speranța! Întoarce-te disperare oarbă în această inimă mult și crud încercată! Și acum nu cer nimic de la Dumnezeu, decât o moarte imediată și a tot salvatoare!

Fermitatea reginei, luase sfârșit. Femeia cea energică și curajoasă, începu să plângă ca un copil mic.

— La Paris!

— Înainte! Nu trebuie să mai pierdem timpul!

— Ura! Trăiască Drouet! El a descoperit într-adevăr pe Ludovic Capet!

— Trăiască republica!

— Sus! Sus!

Aceste cuvinte și aclamări răsunară tot mai furtunos din gurile partizanilor lui Drouet.

La un semn al lui Drouet, credincioșii săi înconjurară familia regală și pe partizanii lor. Cu sălbăticie, împinseră pe nenorociți afară din odaie.

Ludovic al XVI-lea, aruncă o ultimă privire disperată pe resturile mâncării, care au adus nenorocirea pentru el și pentru ai săi. Pe urmă se plecă, vinovat, spre mult iubita sa soție.

— Iartă-mă, scumpa și dulcea mea soție! Cine s-a putut gândi la această crudă întâmplare?

— Cerul a vrut să fie așa, deci, să ne plecăm sub sentința Providenței! Haide amice, să nu dăm acelui nemernic o pildă de familie regală disperată. Vom ști să ne purtăm amarul soartei cu fruntea mândră și Senină!

— La Paris!

Regina se ridică cu mândrie. Cu priviri disprețuitoare, măsură ceata de mișei care se adunase în jurul ei.

— La Paris, urlau din toate părțile.

Cei doi copii regali începură a plânge. Erau prea tineri pentru a înțelege primejdia. Ei nu putură pricepe, că momentul acesta era hotărâtor pentru viitoarea soartă a Franței.

— Nu, nu, nu vreau să mă duc iar în Temple, oftă micul prinț. E așa de urât, acolo!

— O, păpușică mică, n-o să te întrebăm pe tine, zise cu ironie Drouet...

Afară, familia regală găsi diligența. Caii erau îndreptați spre Paris. Toți suiră cu familia regală în diligența.

Maria Antoinetta aruncă o ultimă privire asupra Clermontului mult sperat. În momentul acela, regina observă cum se înălțau rachete luminoase pe cer.

Rachetele probabil că veneau de la cele două regimente de dragoni care se opriseră în Clermont, așteptând sosirea familiei regale, pentru a o duce sub escortă în paza lor...

Un geamăt dureros ieși de pe buzele regelui.

Ah, tocmai când erau așa de aproape de mult visata libertate, căzură pradă groaznicei nenorociri! Acolo, sub tufișurile dese ale pădurii, era Clermont, acolo era libertatea și fericirea!

În jurul trăsurii erau o mulțime de călăreți înarmați, care în cea mai mare parte purtau făclii aprinse.

Toți neomenoșii erau cuprinși de sălbăticie. Pe când familia regala era îngrozită de durere, afară răsuna din toate colțurile „Marseileza”, cântecul libertății.

Capitolul 99 ÎNCHISOAREA LUI LILI

De la închisoarea Saint Madeline, Lili Miranda, arestată și acuzată a fi dubla criminală a morților de la balul Mascat, fu transportată la Salpetriere.

Acuzația care i se aruncase în obraz, era insuportabilă pentru tânăra fată.

Oare era Lili vinovată, ori numai gândul că i s-ar putea imputa o astfel de faptă neomenoasă o adusese în așa stare? Cine ar ști să spună lucrul acesta?

Lili ajunsă la Salpetriere, ascultă cu supunere toate ordinele supraveghetoarei.

Salpetriere, era în timpul revoluției singura închisoare pentru femei. Și la arestarea ei Lili trebui, după regulament, să facă o baie. În timpul acesta, rochiile ei erau serios cercetate de supraveghetoare, care nu găsi nimic compromițător.

— Și inelul vreți să mi-l luați? murmură Lili cu voce jalnică. Ah, vă rog, vă rog, lăsați-mi inelul. El e unica amintire care mă leagă de viață.

— Dar e împotriva regulamentului!

Supraveghetoarea o duse pe Lili în celula ei, foarte mică, dar curată, arătându-i nenorocitei regulamentul închisorii, apoi închise ușa după ea.

„Să crezi că sub măscuița asta frumoasă, se ascunde o criminală atât de înverșunată? Ce privire avea mititica în ochii ei albaștri! Să fi fost și atunci prefăcută?”

Supraveghetoarea oftă. „Desigur, nu mai poți crede nimănui în ziua de azi.”

În timpul acesta, Lili se întinse pe patul ei de paie.

Tristețea care-i cuprinse inima se agravase. Prea mult suferise tânăra fată în ultima vreme. Nu mai era de recunoscut, așa de mult se schimbase. Obrazul ei era palid și tras.

Numai Dumnezeu știa dacă sub fața de martiră a lui Lili se ascundea vina sau nevinovăția. Ciudat însă, tânăra fată era cu mâinile împreunate spre cer. Ea se ruga călduros Atotputernicului...

Capitolul 100 FRAȚI EGALI, CAPETE EGALE

Negrul Pippin dispăruse din Paris. De când cu fapta îngrozitoare din casa armurierului, pentru care își dădu sufletul bătrânul Miranda, nu se mai știa nimic de el.

Enric Sanson, Călăul, făcea raport despre această crimă.

Oricât de nesigure ar fi fost în Franța relațiile juridice, plângerile Călăului au fost luate în seamă. Crima era prea bătătoare la ochi. Nu se îngăduia în Paris, ca pe lângă terorismul de fiecare zi, să crească și nesiguranța.

De aceea se dădu ordin de arestare a negrului Pippin.

Inima lui Pippin trebuie să fi bătut strașnic când se gândea ce soartă groaznică îl aștepta dacă va cădea pe mâinile gardiștilor municipali. Așa se explică dispariția lui din Paris.

De unde era veșnic în mijlocul mulțimii de pe Place de la Greve, acum nu era urmă de el în apropiere de eșafod. Bietul Pippin, nu mai avea plăcere să prepare mașina eșafodului, când știa că și pentru el va fi ascuțită la urma urmei.

Chiar Fauvel, nu l-ar fi luat sub scutul său în cazul acesta. Căci el n-avea câtuși de puțin de a face cu procese de crimă. El era numai procurorul oficial al tribunalului revoluționar.

Din capitolele precedente cititorul știe că în timpul terorismului din Paris, împiegații justiției își îndeplineau munca lor cu toată demnitatea.

Negrul Pippin dispăruse. Poate că găsise un refugiu în odăile misterioase ale castelului de Barry sau se ascunsese undeva prin Paris. Poliția, care era pe urmele sale de săptămâni întregi, nu l-a putut prinde.

Noile crime din localul Operei și din strada Bellevue, răscoliră întreaga poliție.

Foarte puțin se mai vorbea de crima din casa armurierului. Poliția avea ceva mai bun de făcut decât să-l caute pe Pippin.

Așa, de pildă, un gardist municipal păzea într-o seară casa în care șezuse Carol Tellier cu soția sa. El nu observă un om care se furișase încet pe lângă ziduri. Gardistul se uita prin umbrele nopții într-o căsuță, la o fată în corset care se pieptăna în fața oglinzii. O astfel de priveliște, era desigur mai atrăgătoare, decât aceea a omului care se furișase pe lângă el.

În momentul următor, necunoscutul învelit într-o manta neagră se strecurase prin coridorul casei în care locuia telalul Senac.

În loc să apuce pe scara ce ducea la casa telalului, el intră în prăvălia acestuia. Acolo ardea o lampă slabă care arunca din toate părțile raze asupra mărfurilor de tot felul. Senac, piticul și grasul, erau ascunși după ușa prăvăliei unde sălășluiau diamante și alte pietre prețioase.

La sunetul clopoțelului din prăvălie, telalul se întrerupse din ocupația sa. Apucă repede pietrele și le băgă în largile sale buzunare, uitându-se cu neîncredere.

— Ei, bătrânule, în sfârșit te revăd, îmi trebuie bani, să știi! Ia scoate nițel punga!

Telalul părea că nu aude bine. Dar, aruncând o privire îl recunoscu pe Pippin.

— Hai, vino! șopti Senac, să nu te vadă nimeni aici! Vino în odaia din dos!

La cuvintele acestea, luă pe Pippin de mână și-l duse cu frică în odaia din dos a prăvăliei.

În acest loc strâmt și mic se afla patul telalului și o casă de bani, încuiată.

— Ce fricos mai ești și tu, Senac! zise în treacăt Pippin.

Îndată se întinse cât era de lung pe canapeaua a cărei îmbrăcăminte era foarte stricată.

— Ei, spune-mi ce te aduce aici? întrebă acum telalul, cu ton neîncrezător.

— Ești fricos, Senac! Uite, al dracului, el e cel mai mare ticălos din Paris, și tremură când îi vine un șoricel în cale! Bătrânule păcătos ce ești, nu vei scăpa de cuțitul roșu, nici mort!

Telalul aruncă o privire vicleană asupra lui Pippin.

— Păzește-te mai bine, să nu-ți reteze maestrul Sanson capul! Încă o dată, ce vrei?

— Bani vreau, păcătosule!

— Bani? Nu pot să-ți dau niciun ban!

— Dar îmi trebuie bani! zise negrul Pippin.

— N-am putut vinde încă lucrurile! Afurisitul de Călău, stă ca dracu printre gardiștii municipali.

— Bine, dar te-am văzut adineauri cu niște pietre scumpe, și dacă nu mă înșel, le-ai luat din biblia pe care am adus-o eu din casa armurierului! Prin urmare, scoate bani! Cu mai puțin de o sută de franci, nu plec de aici!

— Mi se pare că nu ești în mințile tale, neghiobule! O sută de franci! Se poate? Crezi că sunt milionar?

Negrul Pippin fluieră de câteva ori la rând.

— Ce ești, ce nu ești! mie să-mi dai bani că de nu... El se întrerupse deodată.

— Dar ia spune-mi cum stăm cu negoțul nostru? N-ai putut să negociezi nimic?

Senac tresări. Fața-i deveni palidă.

— Sssssst! Sssssst! Taci ori nu?

— Ei, așa! Nu e nimeni în casă!

Senac făcu semn cu mâna.

— Și dacă ar fi! Gândește-te că e numai un pas până la eșafod!

— Ei așa! Doar morții nu vorbesc! Zise ironic negrul Pippin. Și dacă nu mă înșel, mi se pare că a plecat și aia de sus?

— Da, doamna Tellier e deja îngropată! Biata femeie avea oftică[8], și tot s-ar fi dus ea, oricum! Pentru bărbatul ei, e o adevărată ușurare.

— Tu, afurisit și viclean bătrân ce ești! Parcă ar fi treaba ta dacă Tellier e însurat sau nu! Mie mi se pare că îl vor ușura acum pe el cu un cap! Ha ha!

Telalul aruncă o privire fulgerătoare asupra lui Pippin.

— Băiete, îți spun că nu pot să-ți dau azi parale, în tot cazul, nu o sută de franci! Să-mi fi adus bani gheață din casa de bani, era altceva.

— Știam eu că nemernicul de Colmin nu are mai mult, să fie al dracului! Eu atât îți spun, că am muncit și am nevoie de bani.

— Sssssst! Taci, mă, din gură! Murmură telalul.

Se duse la ușa din prăvălie și scoase capul afară.

— Mi s-a părut că a umblat cineva pe ușă! zise el întorcându-se.

— Ei așa! cine să vină la tine moșule? Râse el ironic. Vasăzică, nu vrei să-mi dai bani?

— Cincizeci de franci, pentru că ești tu Pippin! dar nicio para mai mult! Nu pot! Vai de mine, cât m-am căznit până am adus lucrurile! Afară de asta, mă urmărește poliția! Tremur să nu vină să-mi facă percheziție! Și de vor găsi la mine lucrurile, apoi...

— N-o să le găsească la tine, vulpe bătrână și vicleană, știu că-ți păzești oasele!

Îndată Pippin sări în sus și se apropie de telal.

— Ia ascultă, Senac, trebuie să-mi dai cei o sută de franci!

— Dar ce-ai mai scornit? întrebă cu lăcomie Senac.

— Ascultă-mă, zise negrul Pippin. Și la aceste cuvinte se apropie mai mult de Senac, privindu-l semnificativ. Acum când stau toată ziua ascuns, ca nu cumva să mă prindă

---

[8] ***oftică*** *sf* [At: KLEIN, D. 6 / V: (Mol) ***~igă,*** (înv) ***oht~,*** (reg) ***opt~,*** (Olt) ***osfi~*** (A și: *osfică*) / A și: *oftică* / E: ngr ***ὄχτικας***] **1** (Pop) Tuberculoză pulmonară Si: *ftizie.* **2** (Fig) Pacoste. **3-4** (Fam; îe) **A avea ~ (pe cineva)** A-i fi necaz (pe cineva). **5** (Pop; îe) **A-i fi ~ (de cineva** sau **de ceva)** sau **a-i face (cuiva) ~** A-i face cuiva în ciudă. **6** (Reg) Boală pulmonară a animalelor (spc a cailor) Vz *astm,* (pop) *suspin, tignafes.*

afurisiții ăia de gardiști, am destulă vreme de gândit! Și m-am gândit cum să dau o lovitură grozavă.

— Numai fără vărsare de sânge! îngână telalul, palid la față. Sângele vărsat mă chinuie, și e păcat mare.

— Ei, lasă să fie păcat! Eu țin foarte mult să n-avem martori înaintea judecății. Te asigur că bătrânul Colmin și nepoata lui, nu mai zic nici care!

— Taci! Taci! Vrei să ajungem pe eșafod.

Dar îndată îl apucă cu prietenie pe Pippin de braț.

— Ei, ia spune-mi, tu vicleanule, ce ai mai scornit nou? Unde e ceva de apucat?

— Întâi să-mi dai o sută de franci! Altfel nu spun o vorbă!

— Și dacă mă înșeli?

— Ei, dar ce crezi tu, că pungașii n-au cinste în suflet? Ce sunt eu, sunt, dar dacă îți spun, să crezi!

— Da, da știu! Al doilea pungaș ca tine nu e în toată lumea!

Se duse la casa de bani, o deschise și scoase suma de bani cerută. În timpul acesta, nu-l lăsă din ochi pe Pippin. Se vede că se temea ca nu cumva acesta să-l strângă de gât pe la spate sau să-l omoare în alt chip.

Pippin pricepu gândul, bătrânului, pentru că râde ironic.

— Răbdare, vulpe bătrână, răbdare, că și ție îți va veni vremea odată!

Puse cu indiferență suma primită în buzunar și fluieră un cântec strengăresc.

— Ei, ce proiect ai în gând? întrebă telalul.

— Ascultă! Mi se pare că ai auzit de crima de la Operă?

Senac afirmă.

— Printr-o coincidență stranie, și acolo s-a făptuit omorul cu otravă de săgeată! Credeam că numai eu o aveam!

— Ei, puțin îmi pasă mie de asta! zise Pippin. Dimpotrivă, e foarte avantajoasă lucrul acesta, căci bănuiala e pe cale greșită! Eugenia Webb locuia în restaurantul „La trei crini".

Senac afirmă.

— Ei bine! Cu patrusprezece zile mai înainte își cumpărase o căsuță afară din Paris, o căsuță mică, ruinată! Acolo locuiește un om bătrân, pe care nu-l cunosc, dar pe care numaidecât îl turtești la pământ. Ei, acolo a transportat englezoaica niște lăzi, niște lăzi îți spun, așa de grele!... Cred că sunt pline cu bani!

— Ce spui? zise telalul, care căscase gura de mirare. Pippin dădu din cap și ochii îi scăpărau de viclenie.

— Ei, acum ce facem? Pe bătrân îl omor, englezoaica e moartă după câte știu, mâine dimineață o îngroapă. Spune, poate fi un prilej mai favorabil decât acesta?

— Dar de ce-mi spui mie? De ce nu săvârșești tu singur, ce ai în gând?

— Ești un dobitoc! zise negrul Pippin.

— Dacă aș putea face singur totul, m-aș adresa eu ție? Dar lăzile sunt prea grele, și nu le-aș putea lua singur!

— Ești tu băiat bun! zise telalul rânjind.

— Mâine seară ar fi ocazie bună să întreprindem lovitura asta! Caută-mi doi oameni, tocmește-i, și pe viața mea, să nu-mi mai zici tu pe nume, dacă poimâine nu vom fi bogați ca milionarii!

— Da, da, ai dreptate! zise reflectând telalul. Câțiva voinici. Dar știi, că mie nu-mi place când știu prea mulți tainele noastre!

— Ei lasă că nu vor ști ei multe! Le dăm nițel unt cu pâine și îi dăm dracului! Dacă nu iei și tu parte, atunci ce câștig am eu?

Ochii telalului se umplură de strălucirea lăcomiei.

— Ce spui zău! Desigur că iau parte! Dar cum stăm cu punga?

— Ne-om îmbogăți, când om apuca-o! zise râzând negrul Pippin. Și dacă vom reuși, apoi ne facem tovarăși! Mie-mi dai partea mea din diamantele pe care le-am găsit în casa lui Colmin. Știi că-mi ești dator și partea hoției din casa armurierului!

— De ce nu-ți iei tovarăși? murmură Senac. Eu nu știu, iau parte la afaceri de astea, dar...

— Dar nu vrei să-ți bagi capul în laț, nu-i așa? Știu că ești un individ prudent! De ce nu-mi iau tovarăși? Îți spun, cei mai nemernici pungași sunt, fir-ar ai dracului, cei mai fuduli din toată lumea! Mi-au reproșat că prin crima din casa armurierului am pătat revoluția! Așa niște indivizi! Ha ha! Armurierului îi era totuna că moare de cuțitul ghilotinei, ori de al meu!

Pippin o spuse cu atâta bestialitate, încât și telalul tresări de groază și dispreț.

— Bine, bine! murmură el. Să ne întâlnim atunci mâine seară în casa cea veche! Acum îți place?

— Desigur! zise negrul Pippin. Și să aduci cu tine de indivizi zdraveni.

Senac afirmă cu capul.

— Adu și arme cu tine! zise Pippin. Eu le-am pierdut la ultimul atac! Unde mă ascund eu acum, sunt destule bufnițe și cucuvele, nu pistoale și pumnale!

Senac făcu un gest disprețuitor.

— Tot sânge! Tot sânge! Zise el. Eu nu te înțeleg, Pippin! Poate că reușim să-l îndreptăm pe bătrân în alt chip.

— Mai bine mort decât viu! încă odată îți spun, nu există martori mai plăcuți decât morții!

Și cu vorbele acestea se despărți de telal.

Capitolul 101 O REVEDERE NEAȘTEPTATĂ

Senac conduse pe misteriosul său vizitator până la ușa prăvăliei, cu cea mai mare prudență posibilă. Telalul tocmai vroia să încuie ușa după el, și deodată auzi un țipăt. Se retrase un moment. Lașitatea firească a ființei sale, se exprimă deodată în trăsăturile feței sale.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Strigă el îngrozit, auzind din nou strigătul.

Senac deschise puțintel ușa tremurând. Văzu doi oameni. Unul dintre dânșii era negrul Pippin. Pe celălalt nu-l recunoscu. Era un om înalt impozant.

— Pungașule, nu mai scapi din mâna mea! Ei, gardiști! Veniți într-ajutor! Strigă străinul cu voce sonoră.

Negrul Pippin se zbătea ca un disperat zvârcolindu-se, alunecând ca un șarpe din mâinile străinului. Deodată se aplecă cu viclenie, îl împinse cu capul pe necunoscut și acesta fără voie îi dădu drumul.

Pippin se folosi de acest moment și fugi ca săgeata.

— Păcat! Păcat! De ce am fost așa de imprudent și nu m-am gândit să-l țin mai bine! murmură străinul.

Și cu gândul acesta se duse la casa telalului, care tremura după ușă, neștiind ce se întâmplase afară. El privi cu spaimă pe cel care se apropia de casa lui.

— Doamne Dumnezeule! ce înseamnă asta? Enric Sanson vine la mine?

Enric Sanson, Călăul, era în persoană. Desigur, că se întâlnise din întâmplare cu Pippin în curtea telalului. Călăul se convinse că dăduse peste ucigașul armurierului Miranda și-l înhăță, dar uitase de viclenia lui Pippin.

El credea că trebuie să lupte ca un cavaler cinstit, dar negrul Pippin, ca un șarpe neted se smulse din mâinile adversarului, care-l întrecea cu mult în puteri.

— Ce onoare deosebită îmi faceți? zise Senac, la apariția impunătoare a Călălului.

— N-am venit la dumneata, răspunse Călăul cu răceală. Vroiam să mă duc sus în locuința nenorocitului dumitale chiriaș, Tellier!

— Atunci, vă duceți în zadar! urmă Senac. Toți au dispărut!

— Cum, neomenosule ce ești?! exclamă Călăul, apropiindu-se mai mult. Doar nu ai fost atât de crud ca să-i gonești din casă soția săracă și bolnavă pe moarte!

Telalul își frecă mâinile.

— Drept cine mă iei dumneata? pot fi eu așa de crud ca să gonesc din casă pe o femeie săracă, în momentul când își dă sufletul. Ea s-a dus, gonită de cineva mai puternic decât mine, cu alte cuvinte, a murit!

— A murit? exclamă Călăul îngrozit. Sărmană soră, atunci ajutorul tău vine prea târziu!

Senac înțelese cuvintele Călălului.

— Ah, maestrul Sanson vorbește de tânăra doamnă care venise deunăzi aici cu Tellier? Era sora dumitale? Ce minune! Ce frumusețe! Cât de încântătoare!

Enric Sanson îl măsură din cap până în picioare cu o privire disprețuitoare.

— Da, sunt trimis de sora mea să o îngrijesc pe biata femeie și s-o mângâi! Și acum e moartă! Atunci fie-i țărâna ușoară!

Călăul se pregăti să plece.

— Nu voiți să intrați, maestre Sanson? Poate că găsiți ceva de cumpărat în prăvălia mea! Lucruri frumoase, vechi, dar prețioase!

Enric Sanson refuză. El nu bănuia că o singură plimbare prin magazinul telalului, era de ajuns pentru a descoperi multe noutăți. Dar așa se întâmplă în viață.

— Ascultă-mă! zise Enric Sanson cu voce profundă, măsurând pe telal cu privirea-i rece și crudă. Îmi pari un om cumsecade! Te rog să-mi spui numaidecât adresa omului care a ieșit acuma de la dumneata!

— Doamne Sfinte! Ce înseamnă asta, maestre Sanson? De ce mă insultați pe mine, un om sărac dar cinstit? Pungașul acela pe care ați voit să-l prindeți? Mi-e absolut străin, nu-l cunosc!

— Dar ieșea totuși din prăvălia dumitale!

Senac dădu dureros din cap.

— Cine nu iese din prăvălia mea? Ce e un magazin de haine, mai mult decât un stup de albine? A vrut să-i vând un lucru furat, dar eu nu l-am cumpărat!

— Bătrâne Senac, ești un om cumsecade, un om cinstit! zise Călăul pătrunzându-l adânc, cu privirea. Omule, nu știi cât de mult depinde totul de răspunsul dumitale! Îți dau o sută de franci, numai să-mi spui adresa lui.

— Pe cinstea mea îți spun că nu-i știu adresa! Pentru întâia oară l-am văzut. Și să mă păzească Dumnezeu să-mi mai iasă în cale!

Călăul văzu că nu era nimic de făcut cu telalul. Ei deveni neîncrezător. Dar scârbit de vorbele goale ale lui Senac părăsi casa, cu multe bănuieli.

Senac închise ușa cu grijă în urma lui, apoi își șterse sudoarea rece de pe frunte.

„Cum dracu a venit Călăul de-a dreptul aici la mine! M-ar fi omorât ca pe un câine, maestrul Sanson!"

Numai la amintirea lucrului ăsta, îl trecură mii de fiori. Pe urmă dădu mai liniștit din cap.

„Ei, aș! Ce zor am să mă tem! Aici în casă nu găsește nimeni ceva, așa de ușor! Să vină numai gardiștii să cerceteze, o să caute ei mult și bine, ha, ha, ha!"

Capitolul 102 ȘARPELE CEL FRUMOS

Să ne întoarcem la pivnița morgăi. Privirea hipontică a Orfeliei reușise în mod strălucit. Prințesa de Barry nu era moartă, era cuprinsă, numai de un junghi spasmodic și paralitic.

Acum însă ea scăpă de paralizie și le zâmbea salvatorilor ei.

Obrajii prințesei se înroșeau tot mai mult! Din ochii ei, morți odinioară, strălucea un foc viu și pătimaș.

— Vă mulțumesc, vă foarte mulțumesc din adâncul inimii mele!

Ea-și netezi ușor fruntea. Părea că ar fi vrut să șteargă multe amintiri din creierul ei.

— Mulțumim cerului! exclamă Călăul. S-a întâmplat o minune, o minune supranaturală! Prințesă, trăiți, sunteți scăpată!

Sanson, nu știa dacă trebuie să se bucure ori să plece cu dispreț de lângă prințesă.

Apoi, când văzu focul cald din ochii ei, îngenunche fără voie. El apucă mâna prințesei și un simțimânt nespus de mișcător și fierbinte îl cuprinse când simți că-i strânge și ea mâna.

Orfelia se apropie cu răceală de Adella și-și puse mâna delicată pe fruntea celei înviate din morți.

— Ascultă-mă, prințesă! zise ea. Ai auzit tot ce am vorbit noi în timpul somnului dumitale. Dacă ești de acord cu toate condițiile, jură sfânt!

O bunătate neobișnuită se oglindi pe fața prințesei.

— Da, știu, am greșit! șopti Adella de Barry. Dar, amicii mei. Dacă există o căință după moarte, ea nu poate fi mai înfricoșătoare decât cea pe care am trăit-o eu!

La vorbele acestea, se zugrăvi iar spaima și groaza pe obrazul prințesei.

Cu ajutorul Călăului se ridică puțin de pe bancă.

— O, era îngrozitor! murmură prințesa. Auzeam tot ce se vorbea în jurul meu, dar nu puteam mișca niciunul din membrele mele! Știam că m-au adus în morgă, că mă vor îngropa, și eu voi fi vie! Oh, există tot chinul din cer și de pe pământ, l-am gustat eu acuma! Și de există vreo căință, am ispășit-o și pe aceasta!

Ea amuți, căci era prea slăbită.

— Bine, prințesă! începu iar Orfelia. Atunci jură pe sfântul Dumnezeu că vei ține cu sfințenie jurământul, și că vei lăsa toate proiectele chinuitoare ce le scorniseși împotriva fratelui meu și a logodnicei sale!

— O, fată încântătoare și minunată! Nu poți înțelege tu ce a fost până acum în inima mea? De la prima vedere, l-am iubit pe fratele tău mai presus de oricine în lume! El însă m-a respins cu mândrie. N-ai fi femeie dacă n-ai ierta tot ce am făcut eu până acum, din cauza asta! Căci femeia nu are nimic, decât iubirea ei, pe care o dăruiește bărbatului! Și dacă acesta i-o respinge, ce rămâne în inima ei, dacă nu o ură oarbă și înverșunată?

Orfelia se uită la ea straniu.

— Nu te înțeleg, prințesă! Trebuie să mă ierți, dacă îți spun, că nu știu ce înțelegi dumneata prin cuvântul iubire!

— Așadar, tu n-ai iubit niciodată? spuse Adella surprinsă.

— Nu știu! Iubesc pe fratele meu, i-aș da chiar viața mea, de aș putea! Dar ca să-l pedepsesc pentru că nu mă iubește și el tot așa de mult, nu mi-ar veni în minte! Asta e iubirea! Nu-i așa?

Adella lăsă în jos ochii, ca împovărată de vina ei. Dar când ridică iar privirea, expresia blândă și bună care învioară mai întâi trăsăturile ei, dispăru. Părea că mândria dinaintea catalepsiei, se deșteptă din nou în sufletul ei.

— Trece timpul! zise Orfelia, și mai avem foarte multe de aranjat! Înainte de toate trebuie să dovedim inocența lui Lili!...

— Prințesă, se vede că nu știi că scumpa și dorita mea mireasă suferă sub teribila acuzare de a te fi omorât pe dumneata! întrerupse Sanson. O singură vorbă a Dumitale o poate scăpa! Spune-mi deci, dacă...

Nu-și termină întrebarea, căci în același moment răsunară lovituri de clopot. Cei doi frați tresăriră, Adella de asemenea se uită în jurul ei, neliniștită și nehotărâtă.

Selmar, gardianul Morgăi, apăru la capătul de sus al scării.

— Pssssst! Pssssst! Amicii mei!

Adella stătea așa încât gardianul nu o putea vedea.

Călăul îi ieși înainte, urcând câteva trepte.

— Dar ce este? șopti el. Ce înseamnă alarma asta misterioasă?

— Ce să fie? Mă așteaptă afară câțiva ciocli care îmi aduc în mijlocul nopții un mort! Urcați-vă sus mai iute, căci după cum știți, vizita dumneavoastră e contrară regulamentului. Trebuie să vă ascund în odăița mea! Dar tăceți și voi odată! Se întrerupse în același moment, iată, vin să vă deschid numaidecât!

Din nou răsună de afară glasul clopotului, distonant și neplăcut. Ce era de făcut? Neștiind nicio ieșire din situația asta penibilă, se uitau unul la altul, perplecși. Nu mai era vreme pentru a-l inița pe Selmar în secretul lor.

— Trebuie să ne urcăm! Ai curaj Orfelia! Dumneata prințesă ai destulă forță ca să urci treptele?

Adella răspunse afirmativ. O trăsătură aspră apăru pe buzele ei. Privirea-i era ațintită cu patimă arzătoare asupra Călălului.

— Haideți, haideți, insistă din nou Selmar. Eu mă duc la poartă și voi căuta să mai zăbovesc un moment cu cioclii! În timpul acesta, ascundeți-vă în camera mea!

— Întâmplarea ne este favorabilă! Vino, Adella de Barry! Să ne luăm după fratele meu! Ne furișăm în odăița gardianului, dumneata te vei ascunde sub patul gardianului, până ce vom explica totul acestuia. Probabil că în timpul acesta nu va descoperi acolo jos, absența dumitale!

În timpul acesta Enric Sanson aranjă lințoliul cu care era acoperit sicriul, cu atâta abilitate, încât se putea crede că tânăra femeie se mai află acolo.

Urcară scara, ajungând sus în momentul când Selmar deschise poarta cioclilor. Cu o iuțeală extraordinară Adella și Orfelia se repeziră fără cel mai mic zgomot în odăița gardianului.

Enric se mai opri câteva clipe. Voia să-i facă un semn lui Selmar, ca în cazul că va descoperi jos în pivniță lipsa pretinsului cadavru, să nu facă gălăgie.

Dar tocmai în acest moment, gardianul se apropie împreună cu cioclii.

Enric nu mai avu vreme să se retragă în odăiță. Nu-i mai rămase altceva de făcut decât să se ascundă după o coloană scurtă și diformă care se afla tocmai lângă ușa odăiței gardianului. Cioclii trecură pe lângă Călău fără cea mai mică bănuială. Nici Selmar, gardianul, nu-l observă pe stăpânul său de odinioară.

Încet-încet se pierdură pașii cioclilor pe scara care ducea în pivniță. Enric Sanson se apropie de ușa odăiței.

În același moment, Călăul tresări de spaimă. I se păru că a auzit ecoul dublu al unui țipăt. De jos din pivniță răsună în momentul acesta glasul adânc și fioros al gardianului.

Dar urechea ageră a Călăului distinse în același timp și un țipăt al surorii sale, care venea din odăiță.

— Doamne, Dumnezeule nu cumva i s-o fi întâmplat ceva Orfeliei? Doar se găsea singură cu prințesa de Barry.

Inima generoasă și încrezătoare a lui Enric, nu înțelesese că-i o proprietate a șerpilor de a răsplăti bunătatea și sacrificiul cu mișelia. N-a înțeles că vorbele dulci ca mierea ale Adellei de Barry au fost inspirate de interes.

Enric Sanson n-a înțeles că Adella, poartă și acum în inima ei, o ură de moarte împotriva salvatorilor și aștepta momentul pentru a plăti în felul șerpilor, bunătatea celor doi frați.

Capitolul 103 INGRATITUDINEA „RĂSPLATA BINELUI”

Timp de o clipă Sanson rămase ca împietrit după coloana scurtă și groasă din coridorul morgii. El tot mai urmărea ecoul dublului țipăt pe care-l auzise. Sanson chibzui un moment cum să procedeze.

Să alerge jos în pivniță și să-l liniștească pe gardian, sau să intre în odăiță spre a vedea dacă nu cumva i s-a întâmplat ceva rău Orfeliei?

După puțină șovăială, Enric se hotărâse să intre în odăița lui Selmar.

Orfelia cunoscuse pe Adella numai din descrierile fratelui ei. Nu crezuse că frumusețea acesteia e într-adevăr atât de fascinantă. Acuma însă trebuia să-și mărturisească în inima ei că până azi n-a întâlnit o ființă atât de frumoasă și neîntrecută în grație.

Dar pe de altă parte, dacă a avut o antipatie pentru Adella a crescut și mai mult în inima ei, în momentul când a văzut-o deșteptându-se din catalepsie.

Orfelia avea un ochi foarte ager și o minte isteață. Ea înțelese numaidecât că vorbele mieroase ale Adellei au fost simple mofturi, nicidecum o probă de sinceritate, din capul locului purtarea Adellei întărea în sufletul Orfeliei convingerea că reînviata este o prefăcută fără margini!...

De aceea, când rămase singură în odaia lui Selmar, Orfelia închise iute ușa. Apoi se întoarse către prințesă.

— Ascultă-mă Adella de Barry! spuse Orfelia cu glas încet dar solemn. Poate că a fost o prostie din parte-mi că te-am reînviat. După toate câte s-au întâmplat, credința mea este că dumneata nu poți și chiar nu vrei să-ți respecți jurămintele. Cine știe dacă inima și sufletul nu sunt atât de pervertite încât vei uita și binele ce ți l-am făcut cândva!? Dacă-i așa atunci nu uita un lucru, Adella de Barry, cei care au avut puterea să te scoale din moarte, dispun și de mijloace suficiente pentru a te trimite sub aripa întunecată a morții!

Adella asculta tăcută vorbele aspre ale Orfeliei. O expresie de ură sălbatică se vedea acum în ochi-i sumbri.

— Știu foarte bine, răspunse ea că ești o fată foarte deșteaptă, Orfelia Sanson! De asemenea, știu că nu ai inimă în piept. De aceea nici nu poți înțelege emoțiile unei femei amorezate. Tu nu poți ști ce-i fericirea iubirii, și de aceea nici nu poți pricepe ce voluptate cerească e răzbunarea pentru o inimă iubitoare, care-i rănită de moarte? Dar destul! Se întrerupse ea când văzu pe Orfelia întorcând fața cu un gest disprețuitor. Nu voi uita niciodată că mi-ai redat viața, dar Adella de Barry nu vrea să fie insultată, și vai de acela care o insultă.

Câteva secunde domni o tăcere adâncă în odaie. Se vedea că cele două fete se dușmănesc cu intensitate. De afară pătrunse sunetul pașilor cioclilor.

Adella se uita de jur-împrejur prin odăiță, privirea ei se opri asupra unei uși deschise. Ușa ducea afară din casă unde se afla probabil o grădiniță mică. Prințesa se apropie. Se opri pe prag și se uită afară.

Adella de Barry era o femeie admirabilă. Avea nervi de oțel și chiar Orfelia trebuia să recunoască, prințesa avea ceva supraomenesc.

Cum! Abia scăpată de moarte, dispunea de toată puterea ei neobișnuit de mare, vie și pasionată.

Văzând aceasta, Orfelia deveni neliniștită.

Dacă Adella va pune din nou planurile ei în aplicare pentru a o înlătura pe Lili?!

Orfelia se apropie de prințesă și o bătu ușor pe umăr.

— Încă o vorbă!

Privirile ambelor fete se întâlniră pline de ură.

— Ce dorești? îngână prințesa.

— Ne datorezi o lămurire! O lămurire de care depinde totul pentru noi! Îți poți aminti dumneata, de momentul fatal când ai fost lovită cu pumnalul?

— Da! spune Adella. Ai cărei ochi străluciră de un foc straniu.

— Ei bine, cine era în loja dumitale?

Adella o privea ironic pe sora Călăului.

Cine era în loja mea? Cine, dacă nu mireasa fratelui dumitale, Lili Miranda?

Orfelia tresări, ca și cum ar fi mușcat-o un șarpe veninos.

— Cine? murmură ea, cine?! Nenorocito! Zici că Lili Miranda?!

O ironie amară flutură pe buzele prințesei, care se apropie mai mult de Orfelia și o privi cu răceală!

Adella care auzise tot ce se vorbise în jurul ei, pe când era moartă, putea foarte bine să dea acum un răspuns mincinos și nimicitor.

— Spune-mi încă odată! zise Orfelia. E adevărat că Lili Miranda se afla la dumneata în lojă?

— Da! răspunse Adella rece. Nimeni alta decât Lili Miranda era la mine în lojă în acel moment nenorocit!

— Și ea, era și aceea care...

Orfelia nu îndrăzni să continue. Cum a putut-o învia pe această prințesă, cea mai înverșunată dușmancă a fratelui ei și a miresei lui, care acum o învinovățește pe Lili de crima săvârșită împotriva ei?

Dar sora călăului nu avu vreme să-i răspundă. Prințesa cu un surâs diabolic, se apropie de Orfelia și îi spuse la ureche.

— Dacă vrei să știi, soră a lui Enric Sanson, spuse prințesa cu mândrie, da și iar da! Lili mi-a împlântat pumnalul, căci avea intenția de a mă omorî!

— Minți, minți! Nu o murdări pe Lili, pe sfânta și inocenta Lili, căci niciodată nu ar fi ea în stare să facă o crimă!

— Nu, nu mint! spun cel mai curat adevăr! Lili, cea adorată și inocentă, e o criminală.

— Și de ce ar vrea să te omoare?

În ochii Adellei scânteie iar ceva diabolic.

— E foarte simplu, urmă ea cu râs disprețuitor. Lili cea curată și fidelă, găsi în mine cea mai neîmpăcată rivală!

— Ea văzu pe degetul meu, inelul pe care îl dăruise iubitului ei într-un moment de dragoste. Eu i l-am înapoiat căci nu-mi folosea, atât timp cât fratele tău mă disprețuia. Atunci, ea nebună de mânie, îmi înfipse fără preget pumnalul în inimă eu am căzut la pământ. Și restul îl știi tu!

Orfelia o fixă cu ochii sticloși pe Adella. Cele ce spunea păreau așa de adevărate încât ea nu se mai îndoi niciun moment.

— Poți să juri?

— Jur! zise Adella semnificativ, dacă vrei să mă iei ca martoră! Dar mi se pare că nu dorești să apar în public în astfel de împrejurări. Las-o pe Eugenia Webb, moartă cum se știe. Ți-am jurat că nu vă mai ies în cale, dar nici voi să nu-mi ieșiți.

— Îndură-te! murmură Orfelia. Dacă bate o inimă în pieptul dumitale, atunci scap-o pe nenorocita aceea! Ea este sub cuțitul călăului. Mergi înaintea tuturora, și spune că Lili nu e o criminală! O, gândește-te la minunea pe care am făcut-o cu dumneata în noaptea asta!

Protejează mireasa nenorocită a fratelui meu, căci meritǎm să o faci! Oh, scap-o, scap-o pe Lili Miranda!

Ea vorbea arzător, ridicând mâinile împreunate spre prințesă. Oare Lili săvârșise cu adevărat crima sau era numai o minciună din partea prințesei?

— Fiecare din cuvintele mele, ar fi o sentință de condamnare! urmă prințesa. Te rog, lasă-mă să plec, căci acuma e cea mai bună ocazie! Iată acolo o portiță, care duce afară la drum și pot părăsi morga fără a fi observată.

— Scap-o, scap-o pe Lili! strigă Orfelia, plină de groază. Și noi am fost miloși cu tine! Lasă la o parte orice interes personal! Te puteam lăsa să mori, dar te-am scăpat, nenorocită femeie! Acum deschide-ți și tu inima, și fii miloasă cu Lili!

Dar Adella râse cu hohot.

— Niciodată! șopti ea. Mi-ați smuls un jurământ care e împotriva simțămintelor și hotărârilor mele! Acum suntem achitați! El e răsplata pentru ajutorul vostru! La revedere! Pe lumea cealaltă!

Prințesa se depărtă cu mândrie. Ea dispăru prin portiță, și se făcu nevăzută în întunericul nopții. Orfelia porni cu brațele întinse spre ușă, era prea adânc emoționată. Ea scoase un țipăt scurt și puternic căzând la pământ, fără simțiri.

Capitolul 104 CE E DE FĂCUT?

Acest strigăt îl auzise Călăul, intră în odaie și rămase uimit când o văzu pe sora sa leșinată, la pământ.

Se uită în jurul său, dar nu observă că Adella de Barry dispăruse. Privirea îi căzu pe o cană cu apă care se afla pe o măsuță. O luă și o stropi pe sora sa pe frunte. Ca prin minune, Orfelia deschise ochii, dar și lăsă capul în jos, oftând din greu că prințesa nu mai era acolo.

— O, Enric, Enric! murmură ea, ne-am nenorocit! Sărmana Lili!

— Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat? Te-am auzit strigând, unde e prințesa?

— A plecat, nenorocita! A plecat pentru a nu ne mai vedea niciodată!

Pe urmă se sculă cu ajutorul fratelui ei și îi povesti scena care a avut loc între ea și Adella de Barry. Enric o ascultă, dar când auzi că Lilli e acuzată de omor își pierdu puterile, căzu în genunchi, își acoperi fața cu mâinile și plânse amar.

Orfelia îl îmbrățișă suspinând.

— O, Enric, Enric! oftă Orfelia. Să ne rugăm cerului să ne vină într-ajutor în cumplita noastră nenorocire, căci altminteri biata Lili e pierdută pentru vecie! Numai Dumnezeu o poate scăpa!

Enric își împreună mâinile și începu să se roage împreună cu sora sa.

Minunat lucru! Enric se simțea cu atât mai ușurat, cu cât se ruga mai călduros. El știa că cerul nu vrea să o pedepsească pe dulcea și nevinovata Lili.

Ei se ridicară și înainte de toate se gândiră să mărturisească gardianului tot ce se întâmplase în noaptea aceea.

Gardianul era îngrozit și uimit. Din fericire avu atâta prezență de spirit să nu spună cioclilor despre groaznica descoperire pe care o făcuse. El spuse că a țipat pentru că s-a lovit de o bară de fier.

Selmar tremura din tot trupul.

— Dumnezeule, dar ce s-a întâmplat, maestre? Jos, în colțul pivniței era cadavrul englezoaicei și acum nu mai e!

Enric Sanson dădu semnificativ din cap. Multă vreme, el nu știu ce să-i spună gardianului. Cel mai rău lucru era că a doua zi trebuia să se facă neapărat înmormântarea cadavrului, care printr-o întâmplare fericită a fost readus la viață.

De se va afla lucrul acesta, Enric se temea că Marat o va găsi pe prințesă și că acesta va trebui să figureze ca martoră a crimei, împotriva lui Lili Miranda.

Din fericire, Călăul își aduse aminte că Selmar era foarte superstițios. Îi era greu lui Enric să se prefacă, dar el reuși să dovedească gardianului cu voce șoptită că nenorocita dispăruse fără veste.

— Pe legea mea, e îngrozitor! zise Selmar scrâșnind din dinți. Mă prind, maestre, că a luat-o dracu!

Fostul ajutor al Călăului, tremurând, povesti despre diferite stafii pe care le-a văzut umblând prin pivnița morgii.

— Nu mai rămân nicio zi în slujba asta! murmură Selmar, pălind tot mai mult. Maestre, nu mă poți lua iar în serviciul dumitale? Ah, fii bun, maestre și ia-mă iar! Nu voi spune niciodată ce s-a întâmplat noaptea asta.

Călăul se gândi un moment. Da, acesta era mijlocul cel mai bun! A doua zi Selmar va fi angajat iar în serviciul Călăului. Dar, până atunci trebuia ca englezoaica să fie îngropată.

Selmar făgădui să facă tot posibilul.

Toți morții din morgă fură îngropați. Selmar umplu un coșciug cu saci de nisip. În felul acesta, comedia a fost jucată.

Cei doi frați părăsiră odaia.

Când ieșiră afară, în întunericul nopții, îi năpădiseră grijile.

— Biata mea Lili! murmură Enric. Cine știe ce se va mai întâmpla în viitor?

Capitolul 105 LILI ÎȘI MENȚINE DECLARAȚIILE

A doua zi după închiderea la Salpetriere, Lili fu adusă înaintea judecătorului de instrucție Fauvel. Ce simțământ dureros o cuprinse pe tânăra fată, când trebui să se uree într-un car verde destinat numai pentru scopul acesta.

Ea era supravegheată de un gardist municipal, care ducea și alte femei prizoniere spre palatul justiției.

Lili era să moară de rușine când văzu dinaintea palatului de justiție, o grămadă de lume adunată.

Într-un oraș mare, există întotdeauna o bandă de păcătoși care în fiecare moment e gata să participe la cele mai curioase întâmplări. Mulțimea de acolo nu-și închipuia cât de neplăcut este pentru prizonieri.

Din fericire, chinul nu dură mult. Lili intră înăuntrul clădirii. Ea fu dată de gardistul municipal pe mâna unui servitor de la tribunal care o duse în odaia judecătorului de instrucție.

Fauvel era ocupat în biroul său. El aruncă prin ochelari o privire provocatoare și fulgerătoare asupra tinerei fete.

Mutra judecătorului de instrucție era severă și neprietenoasă.

— Apropie-te! zise în fine Fauvel.

Lili se apropie cu supunere. El ridică apoi încet privirea, dar îndată o coborî, frunzărind un moment prin acte.

— Admiți dumneata acuzarea ce ți se aduce? zise el dregându-și vocea, măsurând pe tânăra fată cu o privire pătrunzătoare.

Obrazul lui Lili se roși și mai tare.

— Nu, nu admit nimic, domnule judecător! Dumnezeu mi-e martor că n-am săvârșit eu faptul neomenos care mi se impută!

Judecătorul de instrucție dădu din umeri.

— Așa vorbește orice criminal, zise el cu voce mai aspră. E desigur treaba dumitale, cetățeană, dacă spui adevărul ori vrei să minți! Dovezile care s-au adus contra dumitale sunt așa de numeroase și apăsătoare, încât e de prisos orice minciună!

El vorbi cu ton mai blând, sperând că o va influența pe Lili. Apoi făcu semn ajutorului său. Acesta băgă condeiul în cerneală și se pregăti să însemneze fiecare cuvânt al lui Lili.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Lili. În viața mea n-am făcut rău nici unei muște. Cum să fiu eu contra celei mai mari porunci a lui Dumnezeu? O, nu, domnule judecător, nici nu știți ce rău îmi faceți bănuindu-mă astfel! Eu atâta știu, dar n-am făcut nimic spre a mă rușina!

Judecătorul de instrucție încreți fruntea. El o măsură pe tânăra fată cu o privire rece.

— Bine! zise el. Te-am înștiințat, cetățeană, te poți încăpățâna cât vei pofti! Și acum să trecem la ultimele formalități!

— Te numești Lili Miranda? zise judecătorul de instrucție.

Lili afirmă.

— Ești de nouăsprezece ani?

— Da!

— Catolică?

— Da!

— Legitimă? Tatăl dumitale, e răposatul armurier Miranda?

Lili afirmă.

— Mama dumitale e și ea moartă?

O, demult! Murmură Lili și din ochi îi picurau fără voie lacrimi.

— Erai păzitoare în Temple? întrebă el.

Lili afirmă.

— Da, eram servitoarea fostei regine a Franței.

— Bine! Ai izbutit să vizitezi balul mascat?

— Da, domnule judecător!

— Cu ce scop ai vizitat balul mascat?

Lili se uită la el mândră.

— Cu ce scop? repetă ea. De ce se duce o fată la bal?

Ochiul exersat al judecătorului de instrucție observă că sub nevinovăția-i aparentă, se ascundea teama.

— Dar dumneata ne ești recomandată ca fiind foarte retrasă, simplă și tăcută! Apoi mai se spune că te-ai dus la bal fără un conducător de sex masculin, și e foarte ciudat! Fetele sunt de obicei foarte fricoase. Vasăzică, dumneata admiți că ai fost la balul mascat?

Lili afirmă.

— Cu ce costum?

— Cu costumul unei florărese spaniole!

— Recunoști că ai împrumutat haine pentru bal de la doamna Petit?

Lili făcu un semn afirmativ.

— Ei, apoi asta e partea esențială. Târziu seara, ai restituit haina împrumutată. N-ai putea să-mi spui pe la ce oră?

Lili medită un moment.

— O fi fost două după miezul nopții răspunse ea.

— Cetățeana Petit ți-a făcut reproșuri? întrebă iar judecătorul de instrucție.

Deodată Lili se înroși în obraz și privi în pământ neliniștită.

— Da, spunea că i-am pătat haina cu sânge!

Judecătorul o privea pătrunzător.

— Și de unde veneau acele pete de sânge? întrebă el cu asprime.

Perplexitatea lui Lili creștea tot mai mult.

— Doamne, ce întrebări stranii îmi puneți, răspunse cu naivitate Lili. Se vede că mă zgâriasem fără să știu! Mai am și azi o mică zgârietură la mână!

— Da, da, știu, întrerupse judecătorul. Medicul închisorii a cercetat rana! Dar știi dumneata ce zice medicul de rana asta?

— Nu știu, răspunse ea. Eu singură nu-mi pot explica cum și când mi-am făcut această rană! Poate m-am zgâriat de un obiect tare...

— Sau cine știe, poate cu prilejul unei bătăi corp la corp! completă ironic judecătorul accentuând cu putere fiecare cuvânt.

— Dar cum se poate așa ceva? murmură Lili, ai milă și îndurare de mine, cetățene judecător!

— Cetățeană! spune mai bine adevărul, ăsta e unicul sfat bun ce-ți pot da, răspunse sec Fauvel.

— Ar trebui să mint ca să-ți fac dumitale plăcerea asta? spuse ea cu o nobilă demnitate.

— Bine, bine! zise el. Cum vrei! Mie îmi este tot una! Te fac atentă de culpabilitatea dumitale care este dovedită! Susții, că te-ai rănit printr-o zgârietură a cărei origine nu o cunoști, dar contești cu energie că ți-ai făcut rana cu prilejul unei lupte corp la corp cu englezoaica Eugenia Webb, în loja ocupată de aceasta în rangul întâi al Operei?

Lili afirmă.

— Așa-i!

— Dar o cunoșteai dumneata pe englezoaica asta? întrebă Fauvel.

Din nou Lili, lăsă în jos ochii.

— Nu. Cetățene judecător, n-am cunoscut-o! Spuse ca foarte încet.

— Minți cetățeană! întrerupse judecătorul cu asprime. Și dacă ești hotărâtă să minți, apoi trebuie să minți măcar cu dibăcie. Ba o cunoșteai foarte bine pe englezoaica asta! Căci altminterea, cum ai fi venit dumneata în loja ei? Sau nu cumva vrei să tăgăduiești că ai venit pe la miezul nopții în loja englezoaicei Eugenia Webb?

Lili devenise palidă ca ceara, abia acum înțelese ea ce acuzație teribilă o apăsa din partea justiției.

— O, fie-ți milă! murmură ea. Nu sunt decât o fată părăsită, nenorocită și lipsită de orice sprijin, dar pe Sfânta Fecioară și pe Dumnezeu din cer îți jur că niciodată în viața mea n-am comis ceva rău! Da, mărturisesc, murmură ea cu ton pasionat după ce tăcu câteva secunde, mărturisesc, am fost în loja aceea! Dar vă asigur că nu o cunoșteam mai de aproape...

Lili se opri. O perplexitate extraordinară se zugrăvi în trăsăturile ei.

Abia acum în timp ce vorbea îi venise ideea că-i era absolut imposibil de a expune judecătorului relațiile ce o legau de pretinsa englezoaică.

Fauvel însă atribuia tăcerea asta a ei unor motive cu totul diferite.

— Minciunile n-au trai îndelungat! zise el cu ton sarcastic, oricum mărturisirea dumitale, că ai fost la miezul nopții în loja englezoaicei, e prețioasă. Notează, te rog, zise el adresându-se grefierului.

Lili tresări când auzi zgârieturile penei de gâscă pe hârtie. Tânăra fată împreună mâinile pe piept și trimise spre cer o tăcută dar fierbinte rugăminte.

Deodată, Fauvel băgă mâna în sertar și scoase afară pumnalul cel fatal.

— Cunoști dumneata această armă? întrebă el, aruncând o privire asupra fetei.

Lili păli.

— Ei bine, mărturisește acuma, mărturisește! Acest pumnal misterios îți aparține dumitale!

Lili era deprinsă de mic copil să spună întotdeauna adevărul. În acest moment minciuna era ceva imperios necesar. Dar ea simțea în sine obligația sfântă, de a spune fără ocol adevărul întreg și deplin.

Fără să-și dea seama, ea mărturisi.

— Da, zise Lili. Recunosc acest pumnal ca fiind al meu, dar jur pe Dumnezeu că...

Deocamdată să lăsăm asta, o întrerupse Fauvel cu un aer triumfător.

Zicând asta, dictă din nou grefierului depoziția nenorocitei fete.

— Și acuma, zise el lui Lili, după ce ai făcut această mărturisire prețioasă, e aproape o copilărie să mai tăgăduiești. Judecă dumneata singură, pumnalul acesta a cărei proprietară spui singură că ești, a fost găsit alături de asasinată, în lojă. Pe de altă parte medicul a dovedit că asasinatul s-a făcut numai și numai cu acest pumnal, care conține în tăișul său gol o otravă îngrozitoare. Dumneata recunoști că pe la miezul nopții ai fost în loja englezoaicei. Medicii au constatat că moartea a survenit după miezul nopții, cel mai târziu la ora unu. Afară de asta, ai avut o purtare foarte ciudată la părăsirea lojei. Erai atât de emoționată, atât de frământată încât ai căzut aproape leșinată în brațele portarului lojilor. Prin urmare, mărturisește totul cetățeană, mărturisește toată crima!

Lili căzu pe scaun zdrobită.

— O cerule! zise ea. Ce-o fi însemnând asta? Văd foarte bine că o bănuială foarte gravă apasă asupra mea! Dar pe Dumnezeu din cer, pot jura că sunt nevinovată!

— Poți să spui multe, că nu le crede nimeni! zise Fauvel. Fii cuminte mai bine și recunoaște totul!

Se ridică de pe scaun și se plimbă prin odaie cu mâinile împreunate la spate, uitându-se fix la tânăra fată.

— Ascultă-mă, zise el cu ton prietenos. Evident că ai avut cu englezoaica asta raporturi nu tocmai prietenoase. Te-o fi condus vreun mister oarecare în loja englezoaicei. Intrând la dânsa aveai, poate, o furie nespusă în inima dumitale. Se vede că ați început să vă certați, și că înfierbântându-te, cetățeană Miranda, privirea dumitale, din nenorocire, s-a fixat asupra pumnalului pe care l-ai luat cu dumneata la bal, pentru protecție personală. Furia dumitale te-a orbit. Ai luat pumnalul și ai lovit-o! Nu-i așa?

— Nu, nu, nu! strigă Lili. Nu-i așa! Ascultă-mă cetățene judecător, vreau să-ți spun adevărul întreg! Englezoaica aceea era o femeie perversă, mă persecuta, unde și cum putea. Sub fel de fel de amăgiri m-a atras în loja ei. Dumnezeule, nici nu știam că sub masca ei de femeie bătrână se ascundea dușmanca mea de moarte.

Lili se opri un moment înfiorată.

— Ah, Dumnezeule! ce simțământ am avut când am intrat în lojă! Continuă ea. Englezoaica mă-ntâmpina cu reproșurile cele mai teribile. Da, începu să mă intimideze cu amenințările care nu mă priveau numai pe mine, ci și pe bărbatul pe care-l iubesc mai mult decât orice!

Fauvel făcu un semn aproape imperceptibil grefierului. Sărmana fată nu bănuia că fiecare vorbă a ei conținea o nouă și teribilă acuzație împotriva sa.

— Ei, și ce fel de amenințări erau acelea pe care ți le-a adresat englezoaica? întrebă Fauvel.

— Aceasta nu pot spune! murmură ea. Asta rămâne misterul meu!

— Cu atât mai rău pentru dumneata! răspunse judecătorul cu ton sec. Fă cum vrei! Atunci să ne permiți să ne facem și noi o idee și să interpretăm așa cum înțelegem noi, natura acestor amenințări! Dar de pumnal ce ne spui?

— Deodată privirea englezoaicei căzu asupra pumnalului, continuă Lili, sau mai bine zis asupra evantaiului al cărui mâner formează pumnalul.

Judecătorul îi aruncă o privire de surprindere.

— Da, da, foarte important punctul acesta! La asta nici nu m-am gândit! Unde se află acuma evantaiul?

— O fi prin lucrurile mele! răspunse Lili. După câte știu au fost sechestrate!

— Bine, bine, vom vedea noi!

— Englezoaica mi-a cerut să-i dau pumnalul.

— Și dumneata l-ai dat?

Lili dădu din cap afirmativ.

— Se vede că mă crezi prost, dacă-mi servești gogoși de astea! răspunse Fauvel. Se sculă după scaun, supărat. Iritat se plimbă prin odaie, apoi deodată atinse umărul lui Lili, care era ametită, cufundată în gânduri. Tresări speriată. Privirea timidă a tinerei fete se opri asupra judecătorului de instrucție.

— În aceeași noapte s-a întâmplat în strada Bellevue un dublu asasinat! reluă Fauvel. Și la asasinatul acesta s-a întrebuințat tot otravă de săgeată. Știi asta?

— Este prima oară când aud despre acest dublu asasinat! murmură tânăra fată. Cu otravă de săgeată, spui? Dar, Doamne cum se poate așa ceva?

— Vasăzică nu știi nimic despre acest asasinat! zise Fauvel. De ce nu mărturisești mai bine, tot ce știi?

— Drept cine mă iei, cetățene judecător? exclamă Lili cu un accent de sinceră indignare. Nu zic, poate că aparențele vorbesc contra mea, dar nimic nu te îndreptățește de a vedea în mine o ființă monstruoasă! Viața mea e curată! Mi-am dat întotdeauna osteneala de a fi pentru părinții mei o fată supusă și curată în inima și conștiința mea! Nimic din toată viața mea nu poate dezminte aceste cuvinte ale mele!

— Dar mă poți lipsi de vorbele astea! o întrerupse judecătorul cu ironie. Fiecare om a fost bun în viața sa. La un moment dat însă începe să piardă calea cea bună. Fauvel făcu un gest de neîncredere. Mărturisește o dată! Orice curte cu jurați te va condamna! Moartea pe eșafod va fi partea dumitale, dacă nu te vei răzgândi în ultimul moment pentru a recunoaște totul!

— Dar ce să spun? întrebă ea cu disperare.

Judecătorul de instrucție se apropie de dânsa, și cu blândețe aproape paternă, îi puse mâna pe umăr.

— Copil ce ești, fii cuminte! Ți-am spus și-ți mai spun odată că este vorba de capul dumitale! Dacă mărturisești totul, ar fi ușor să arăt în ordonanță că a fost din partea dumitale un asasinat nepremeditat! Nici vorbă că a fost o simplă lovitură cu rezultat mortal, dată într-un moment de surescitare! Dar dacă taci și negi totul, jurații te vor condamna pentru omor, neacordând nicio circumstanță atenuantă!

— Ce crezi dumneata despre mine, cetățene judecător? Crezi dumneata că mi-aș salva viața printr-o minciună, dacă aș fi vinovată? Repet încă odată, disprețuiesc toate pretextele și subterfugiile, oricât aș fi în primejdie. Nu, și iar nu! Niciodată n-am făcut vreun rău acelei englezoaice! Dacă păcatele ei au adus-o până la moarte, Dumnezeu s-o aibă în paza sa. Eu însă, nu sunt vinovată!

— Bine, bine! exclamă Fauvel indignat. Vasăzică persiști în încăpățânarea dumitale? Totuși instrucția de până acuma ajunge pentru a te trimite pe eșafod!

Fauvel nu mai găsi niciun cuvânt bun pentru nenorocita fată, și isprăvi protocolul, împreună cu grefierul său.

În cele din urmă acesta dădu citire protocolului pe care Lili îl iscăli cu mâna tremurătoare, apoi o predă pe Lili sergentului municipal, pentru a o transporta la Salpetriere.

Fauvel simțise la început o oarecare simpatie pentru Lili. Dar simțământul acesta dispăru față de persistența arestatei de a nega totul.

Evident că judecătorul o lua drept o criminală încăpățânată și mincinoasă.

Peste un minut ușa se închise în urma sărmanei fete. Alături de sergent, se întorcea în tristul lăcaș, de unde credea că nu va mai ieși niciodată decât pentru a urca treptele eșafodului.

Niciodată o ființă omenească curată și nepătată n-a suferit mai mult de o acuzație atât de infamă!

Spera din tot sufletul că în cele din urmă providența își va aminti de dânsa și o va scăpa.

Capitolul 106 INTRIGI ȘI COMPLOTURI

Fouquier, acuzatorul public, ședea în cabinetul său, foarte rău dispus. În timpul din urmă, prea multe se întâmplară cam pe dos, încurcându-i socotelile. În afară de asta trecuse prin emoții din cele mai teribile.

După cum se știe, acuzatorul public al republicii franceze și marele maestru al pactului de sânge, îndrăznise să joace un rol dublu foarte primejdios.

Oricât de șiret și dibaci era, oricât de mult îl ajuta mecanismul spionajului perfecționat de care dispunea și oricât știa să exploateze situația, totuși dificultățile se înmulțeau din zi în zi. Trebuia dusă o luptă susținută pentru a se menține în capul ministerului public și în fruntea pactului de sânge.

El încercase să ducă doi pepeni într-o mână. Fiind partizan al republicii entuziast și convins, el avea în același timp relații și cu trimisul partidei regale. Dar aceste relații n-au sfârșit bine. Partizanii monarhiei recunoscură că nu e bine să se încreadă prea mult în Fouquier.

Procurorul oficial nu știa că fuga familiei regale era pregătită de mult. Cum totul s-a făcut fără știrea și consimțământul lui, el turbă de furie.

Devenise dintr-odată un republican entuziast! El se convinse că partida regală l-a înșelat. Din imprudență el le-a dat niște scrisori, care l-ar nenoroci dacă ar cădea în mâinile actualului guvern.

Fouquier tremura de mânie și groază. Dacă va reuși fuga familiei regale, atunci el spera că hârtiile nu vor fi niciodată o mărturie contra lui. Dar de nu va reuși? Fouquie se înfioră de viitorul său. Avea simțământul că nu va scăpa de fierul rece al ghilotinei.

Frica de un viitor poate apropiat, îl cuprinse în așa chip pe lașul agitator, încât chiar ura înverșunată ce o avea Fouquier pentru Enric Sanson se potolise.

Pierdut în gânduri, procurorul stătea între teancurile de acte îngrămădite pe biroul său.

Deodată cineva bătu în ușă.

Un bărbat înalt, îngust în spate, cu obrazul palid și uscat, din care străluceau doi ochi negri, se ivi în odaia lui. Străinul era îmbrăcat ca toți cetățenii, iar pe cap purta nelipsita șapcă a iacobinilor.

— Cum! Tu ești, frate Antonio? Exclamă Fouquier sculându-se de pe scaun și apropiindu-se de oaspetele său. Câtă imprudență din partea ta, să vii aici!

— Nu sunt eu de vină! Dacă nu mai vii dumneata pe la noi, atunci...

— Pssssst! Taci! Îl întrerupse Fouquier, care se uită cu neîncredere prin odaie.

Se îndreptă spre ușă să vadă dacă e bine încuiată, apoi se întoarse la oaspetele său.

— Dacă este vorba de reproș, atunci eu sunt acela care trebuie să-l fac, pentru că ar fi trebuit demult să te prezinți la locul știut! Și apoi, ce s-a întâmplat cu „Pactul de sânge”? De când a dispărut negrul Pippin, nu mai e nicio ordine în societate!

— Nimeni nu mai vrea să știe de zidirea subterană a castelului de Barry! zise fratele Antonio. Chiar dumneata, șefule, nu te-ai mai dus pe acolo!

— Ei ași! Sunteți niște iepuri fricoși! Dar desigur, împotriva puterilor supranaturale nu poate lupta nimeni! Este vremea să ne întâlnim iarăși!

— Dumneata însuți, șefule, ai zis că nu mai e ordine în societate! zise el scurt. În locul nou al întrunirilor, de-abia mai vine cineva. Se pare că pactul de sânge s-a dizolvat!

— Asta e numai vina duhului rău al castelului! De ce dracu a dispărut de pe pământ pungașul ăla de Pippin?

Ochii lui Antonio străluceau de un foc straniu.

— Numai pentru pactul de sânge am venit la dumneata! Mă tem că mă amenință o primejdie!

Fouquier sări în sus. El privi cu spaimă pe cel care-i vorbea.

— Primejdie? Cum așa?

— Ei, mi se pare că știi deja, continuă fratele Antonio. Familia regală a fost oprită în Menehould de către eroicul patriot, antreprenorul poștal Drouet, și că acum se află pe drumul spre Paris?

Fouquier începu să tremure. Fața i se înnegri ca pământul. Nu se așteptase la o astfel de veste. Vedea cum tot viitorul nenorocit, cade nimicitor asupra lui.

— Ei ce dracu! spuse Fouquier, pe când ochii i se umplură de ură. Vasăzică familia regală e prinsă, și fuga n-a reușit!

Fratele Antonio se uită la el spionându-l.

— A, deci asta te atinge și pe dumneata! Din partea mea, desigur că nu trebuie să te temi, deși am fost mijlocitorul scrisorilor între dumneata și partida regală! Dar eu vreau să ne păzim capul. Ce facem dacă partizanii regelui te denunță Convenției? Căci au destule mijloace la îndemână!

Fouquier păli din nou.

— Taci! șopti el, uitându-se prin toate colțurile. Desigur putem acuza pe acești indivizi pur și simplu de falsificare! Nimeni nu-mi poate dovedi că eu am scris scrisorile acelea!

Fratele Antonio se apropie de procuror.

— Nimeni, decât eu! dar eu voi tăcea, dacă... Fouquier respiră din greu.

— Ai jurat că vei tăcea! Gândește-te la jurământul tău ca frate de sânge!

Fratele Antonio făcu un gest disprețuitor.

— Despre asta vom vorbi mai târziu! Acum când familia regală se întoarce la Paris, trebuie să ne înțelegem. Eu te povățuiesc, șefule, să convoci o nouă adunare!

— Dar vor veni și frații de sânge? La drept vorbind, n-o fac cu plăcere, pentru că suntem urmăriți pas cu pas!

— Tu știi foarte bine că persoana ta, trebuie să se ferească de lumina zilei! zise fratele Antonio ironic. Da, da. Îmi închipui că actualul guvern nu te va privi cu ochi prietenoși, dacă s-ar afla că ești marele maestru al pactului de sânge!

— Mizerabile, scrâșni Fouquier.

După ce se gândi puțin, zise:

— Bine, bine, atunci convocați o adunare! Dar unde și cum?

Fratele Antonio medită un moment, apoi răspunse.

— Nu departe de parcul Trianon se află o biserică veche, ruinată. În această biserică nu vine nimeni, cel puțin nu în timpul nopții. Putem să ne strângem acolo, absolut neîmpiedicați, și niciun spion nu ne va afla ascunzătoarea.

— Foarte bine! Atunci să ne adunăm acolo mâine seară la miezul nopții! Invită-i pe toți, găsește-l și pe Pippin!

Din nou pluti un zâmbet ironic pe buzele lui Antonio.

— Nu va fi prea ușor! Totuși voi încerca și voi face tot posibilul. Vei veni și dumneata, maestre?

— Ce întrebare? se înțelege că am să vin! Antonio veni foarte aproape, lângă Fouquier.

— Și să nu uiți un lucru! Fii franc, m-ai înțeles? Fouquier nu putu rezista privirii scrutătoare a lui Antonio.

— Cum asta? răspunse el cu ton iritat.

— Fii franc și sincer! repetă celălalt. Să nu crezi că acuma te poți scutura de noi așa cu una cu două pentru că așa-ți vine la socoteală! Pactul de sânge a făcut foarte mult pentru dumneavoastră, dar și dumneavoastră îi aparțineți cu trup și suflet. Ați făgăduit să ne duceți la triumf și glorie! Țineți-vă de cuvânt! Te așteptăm mâine seară, m-ai înțeles?

— Cum așa? Tu îndrăznești să mă amenințI? îngână Fouquier, devenind palid ca ceara de furie și turbare.

— Nu te amenințI, răspunse celălalt dând din cap, ci te previn numai că trăim într-o vreme foarte rea când fiecare e numai pentru sine!

Ridică mâna în mod semnificativ, apoi se întoarse și părăsi odaia fără a spune un cuvânt. Fouquier se uită țintă după el.

Drace! Zise el scrâșnind dinții, nu cumva încep să se ridice contra mea până și creaturile mele?

Bătu cu piciorul, și o înjurătură urâtă îi scăpă din gură.

— Mai e timp să isprăvesc odată pentru totdeauna cu lichelele astea! exclamă el. Pe toți îi condamn la pieire! Eu vedeam în voi un simplu instrument al bunului meu plac și acuma îndrăzniți să mă supuneți vouă și arbitrarului vostru? Vreți să mă amestecați și pe mine în nimicirea voastră inevitabilă?

Izbucni într-un râs infernal.

— Nu, nu, continuă el, procurorul Fouquier Tinville nu e așa de prost ca să se bage singur în primejdie sau mai bine zis în cursă! Voi veți fi înșelați, nu eu!

Se ridică și aruncă o privire căutătoare prin odaie, apoi respiră mai ușor.

— Încă ceva! murmură el cu buzele tremurătoare. Principalul este să-mi întăresc poziția în așa fel, încât nicio acuzație ridicată împotriva mea de partidul monarhist să nu mă poată lovi.

Se gândi câteva secunde.

— Da, așa trebuie să fac! își zise el, și o scânteie de triumf se aprinse în ochii săi de pisică. Trebuie să aduc la cunoștință celorlalți care încearcă să mă nimicească!

Făcu un semn de aprobare din cap. Apoi își puse bereta pe capul său acoperit de un păr sălbatic și aspru, și părăsi odaia. Fouquier intră repede în sala de ședințe a tribunalului revoluționar.

Judecătorii erau deja adunați. Sala era arhiplină.

Din nou tribunalul avea să judece asupra vieții și morții câtorva persoane ilustre, se aștepta sosirea procurorului spre a se intra în dezbateri.

Fouquier își ocupă fotoliul, cercetând bănuitor sala.

— Înainte de a intra în dezbateri, zise el, am de făcut o propunere.

— Și anume? întrebă președintele, privindu-l cu nerăbdare pe Fouquier-Tinville.

— Cetățene președinte, continuă procurorul, știi că monstrul care poartă numele de Ludovic Capet a fost prins în Saint Menehould, împreună cu familia sa.

Un murmur înăbușit se ridică din toată sala. Se făcu liniște și toți așteptau cu nerăbdare ca procurorul să-și formeze propunerea.

— Ei bine, continuă Fouquier, propun ca tribunalul să facă imediat pașii necesari, pentru a-l chema pe acest Capet, ca pe un trădător, înaintea barei acestui tribunal!

Pentru moment se făcu liniște în sala de ședințe. Vorbele îndrăznețe ale acuzatorului public surprinseseră și uimiseră pe toată lumea. Deodată mulțimea izbucni în țipete și imprecații[9] sălbatice din care nu se mai înțelegea nimic.

— Dați-l în judecată pe mizerabilul Capet!

— Judecați-l și condamnați-l, căci a trădat poporul!

— Pe eșafod! Ghilotinați-l!

Strigăte sălbatice și înfiorătoare răsunară din toată sala, din ce în ce cu mai mare putere și stăruință.

Fouquier triumfa.

Acum putea spera că propunerea sa va fi sancționată fără multă vorbă de tribunal. În cazul acesta, hotărârea tribunalului avea să fie supusă Convenției, pentru a se pronunța asupra ei. În modul acesta, el își atinsese scopul de a-și face o nouă virginitate republicană și a fi considerat de puternicii zilei ca un republican fanatic și încercat.

Pe calea asta putea spera că denunțările care s-au făcut deja împotriva sa sau se vor face de azi înainte, vor fi neutralizate cu desăvârșire și vor fi respinse de dictatori ca fiind calomnii ordinare și interesate din partea adversarilor terorismului iacobin și a monarhiștilor, menită să-l compromită printr-o intrigă pe neînduplecatul republican ce era procurorul.

Într-adevăr, după o scurtă consfătuire, președintele tribunalului anunță că imediat se va înainta Convenției o hotărâre în sensul propunerii lui Fouquier.

Acuzatorul public respiră ușurat. Acum putea să se întâmple orice căci nu mai avea nicio frică. Imediat ce va cădea pe eșafod capul reginei nu va mai avea de ce să se teamă, Fouquier gândea că pentru siguranța completă a persoanei și situației sale, era necesar ca și Ludovic al XVI-lea să cadă pe eșafod. Ce-i pasă lui dacă asasinatul săvârșit în persoana inviolabilă a regelui, e cea mai teribilă crimă posibilă? Fouquier se gândea numai la siguranța sa. Principalul era să-și salveze propriul cap.

---

[9] **IMPRECÁȚIE,** *imprecații,* s. f. Blestem; ocară. ♦ Figură de stil care conține un blestem. – Din fr. **imprécation,** lat. **imprecatio.**

Capitolul 107 UN SERVITOR FIDEL STĂPÂNEI SALE

Norocul n-o ocoli pe Adella de Barry. Ea reuși, într-adevăr, să iasă din morgă prin porțile grădinii.

La un moment dat, trebui să sară peste un zid destul de înalt, se folosi de două-trei lăzi care stăteau lângă zid. Când ajunse sus, se uită mai întâi de jur-împrejur cu o privire scrutătoare deprinsă de a despica întunericul nopții, văzând că totul e pustiu și tăcut, sări de pe zid în picioare.

Nu-i vorbă, săritura asta n-a fost tocmai ușoară pentru Adella.

Deși glezna piciorului stâng o durea destul de tare, ea înaintă totuși cu multă iuțeală. Sărind, s-a rănit la picior. Fiecare pas înainte îi cauza dureri puternice.

Dar prințesă nu era omul pe care o durere trupească să-i modifice intențiile și să-i influențeze deciziile.

Plină de un curaj extraordinar, Adella își continuă drumul. Durerea îngrozitoare de la glezna piciorului stâng nu-i smulse, însă, niciun geamăt. Fără alte dificultăți sau primejdii izbuti să ajungă în Parisul adormit la acea oră.

Adella luă o direcție opusă Castelului de Barry!

Acolo, în nordul extrem al Parisului, în calitatea ei de englezoaică, cum se dădea înainte, Adella își cumpărase o casă goală și mică. Nimeni, în afară de ea și de un țăran foarte devotat ei nu știa ceva despre acest aranjament.

Vânzătorul căsuței era un burghez care s-a refugiat în Paris din pricina terorilor iacobine.

Casa era foarte izolată, deși se afla la trei încrucișări de drumuri, nimeni nu băgă de seamă schimbarea de proprietar a terenului.

Adella, putea fi sigură că în casa asta părăsită, mal ales în subteranele ei, averea ei va fi în afară de ori ce primejdie sau priviri indiscrete.

Înspre această casă se îndrepta acum Adella.

După ce părăsi străzile propriuzise ale Parisului apucând pe ulicioara ce ducea spre căsuța ei, prințesa băgă mai mult de seamă durerea de la picior.

Acuma era sigură că nu fusese auzită sau văzută, căci strada prin care trecea era absolut pustie.

Numai câteva case, dar foarte puține, erau deja locuite, altele se clădeau abia și teroarea revoluției împiedicase terminarea lor.

Durerea de la glezna piciorului stâng deveni din ce în ce mai acută. Aproape nici nu mai putea călca cu piciorul, își scrântise probabil glezna sau și-a frânt-o pur și simplu când sărise de pe zid.

Acum trebuia să-și muște buzele pentru a nu țipa de durere. Cu chiu cu vai înainta spre căsuța ei.

Totul era pustiu, întunecos și deșert. Nu lumina nici luna.

Un întuneric adânc acoperea pământul. Nori negri cuprinseră orizontul. Nicio steluță nu sclipea pe bolta cerului.

Tot așa de întunecoasă ca toată lumea dimprejurul ei, era inima prințesei care se târa în mijlocul celor mai groaznice dureri până la intrarea căsuței.

Tot ce era mai bun și nobil în inima ei amuțise de mult. Numai demonii negri ai răzbunării și ai urii neîmpăcate mai trăiau în inima bietei și rătăcitei femei.

Un moment Adella stătu la îndoială. Nimic nu se mișca în locul unde se afla ea. Se părea că liniștea nopții insufla un simțământ groaznic celei care înainte nu simțise cea mai mică frică.

Se gândea ea, poate la ceasurile înfiorător de liniștite care o apăsau în timpul catalepsiei, când era întinsă fără viață pe masa de fier a morgăi? Nu se gândea oare la osteneala Orfeliei și a fratelui ei, fără de care ea n-ar mai fi văzut lumina albă, dulce și plină de viață a soarelui?

O, nu! Inima Adellei nu conținea niciun simțământ de recunoștință. Adella se gândea numai dacă păzitorul pe care îl alesese ea mai stătea credincios la postul său.

Ea bătu îndată la ușa casei joase. Dar a trebuit să bată de repetate ori ca să capete un răspuns.

Inima prințesei bătea cu putere.

Cum! Nu cumva țăranul pe care-l considerase drept, fidel și sincer, o înșelase acum? Să fi descoperit el misterul comorilor ei? Sau poate că a fugit departe cu toate lucrurile prețioase pe care le cuprindeau comorile ei? Gândurile acestea înfuriară pe prințesă. Ea-și mușcă buzele și din ochi îi scăpărau fulgere de mânie.

Dar dinăuntru se auzi un pas încet. Deodată se auzi o voce care întreba pe un ton adormit ce vrea cel de afară.

— Eu sunt, prințesa de Barry! Descuie numaidecât, Melac! Porunci prințesa.

Înăuntru se auzi un ton surprins.

— Cum? Într-adevăr, scumpă prințesă, dumneata ești? Întrebă servitorul.

— Descuie, te trog, iute, numaidecât! Vreau să deschizi îndată! Porunci prințesa.

— Da, da, căci te recunosc! răsună vocea dinăuntru! ce cunoscută mi-a fost îndată vocea dumitale! Așteaptă nițel până aduc cheile din casă! Omul se îndepărtă cu pași târâți.

Se întoarse repede. Răsuci cheia de două ori în broască și ușa casei se descuie.

În fața Adellei apăru un om în vârstă cu o înfățișare rustică. El purta o scufiță albă în cap și în mână ținea o lanternă.

— Ei, Melac! întrebă prințesa intrând pe ușă și zâmbind țăranului, cum stai? Ce se mai aude? Nu ne-am văzut demult.

— Ah! eram deja foarte îngrijat! Zise țăranul, aplecându-se și sărutând poalele prințesei. Scumpă prințesă, de atâta timp n-ați mai fost aici, și acum sunt timpuri așa de primejdioase în Paris!

— Dar ce, s-a întâmplat ceva? întrebă Adella îndată, și pe față-i domina neîncrederea, nu cumva au fost pe aici dușmani de ai mei? Au cerut poate informații asupra lucrurilor mele?

Țăranul dădu din cap.

— O, nu, dar cine vorbește de așa ceva!? zise el. Aici suntem în siguranță ca în sânul lui Avram! Dar mă îngrijoram numai de prințesa mea.

— Bine, bine! îl întrerupse prințesa pierzându-și răbdarea. Vezi-ți de tine și de treaba ta!

Prințesa nu trădase un cuvânt despre groaznica primejdie de care abia scăpase cu mare greutate. Era prea mândră ca să vorbească mai mult decât trebuie cu supusul ei.

Se îndreptă spre odaia ei. Bătrânul o urma cu respect. Nu-i plăcea aranjamentul odăii. Deabia intrase în odaie, luminându-i cu lanterna calea. Prințesa încreți fruntea, și prințesa începu să-l înfrunte pe bătrân cu vorbe aspre, în zadar căuta bătrânul să se scuze. Prințesa nu-i dădu niciun răspuns.

Ea luă lumânarea de pe scrin și o aprinse. Pe urmă o porni fără multă vorbă în pivniță. Mai înainte luase din dulap mai multe cheițe mici. Și cu ajutorul lor deschise Adella toate ușile pivniței.

În pivnița din față era cea mai mare parte a lăzilor. Aici Adella le credea mai în siguranță decât oriunde.

Ochii ei se opriră asupra lăzilor. Țăranul rămase în odaie. Acum era în sfârșit singură și netulburată de nimeni. Cu mâinile tremurânde deschise cele dintâi lăzi.

După ce dăduse la o parte câteva haine, razele de lumină căzură pe diamantele și briliantele orbitoare din comoara de familie a ducilor de Barry. Adella respiră din adânc. Un simțământ lacom și urât se imprimă pe fața ei.

— Al meu, totul e al meu! murmura nenorocita și ochii îi scânteiau cu putere. Am ieșit din groapă și voi începe o viață nouă, pasionantă! Ha! Ha! Ha!

Râsul ei răsună pătrunzător în pivniță. Adella porni cu mâini tremurânde spre conținutul lăzii a doua. Și aici erau toate la locul lor.

Cu cât căuta mai mult în cuferele și lăzile ei, își dădea seama că toate erau la locul lor.

Și trecutul cel mai înfiorător era ca un vis pentru dânsa, fără să se mai gândească la urmări rele.

— Da, voi începe o viață nouă! murmură Adella. Aici în Franța nu pot și nu vreau să mai rămân niciun moment! Afară de aici într-o țară străină, într-o țară în care nimeni nu mă cunoaște. Dar singură nu vreau să mă duc! Murmură ea, nu și iar nu! Căci totuși îl iubesc pe Enric Sanson! Și tocmai pentru că m-a respins, pe mine femeia cea pasionată și mândră, tocmai de aceea îl voi sili cu voința mea de fier! Acum am toate milioanele în mână. El va jertfi totul pentru a o scăpa de eșafod pe păpușica aia, adorata lui Lili. Bine, îi voi face plăcerea, dar de-abia când va fi văzut cu mine, când ne vom afla într-o țară străină, atunci de abia voi scăpa în ultimul moment gâtul cel slab și subțirel al iubitei sale de cuțitul ghilotinei!

Și privirile denaturatei iar se opriră asupra scumpelor și prețioaselor comori.

— O, sunt bogată, nemăsurat de bogată! murmură prințesa întinzând mâna cu binecuvântare asupra tezaurelor ei. Cu bani poți cumpăra totul, virtute, cinste și iubire! Da, totul! Exclamă ea. Și mă voi folosi de puterea pe care mi-a dat-o soarta! Voi gusta plăcerea vieții până la ultima picătură!

Ochii îi străluceau.

Nenorocita nu se mai gândea că deabia cu câteva ceasuri înainte viața ei era cuprinsă de încremenirea morții.

Ea avea un singur crez și acesta era voința-i unică și criminală.

Adella închise cu grijă toate lăzile. Pe urmă se întoarse sus în odaia ei.

— Sunt grozav de ostenită, vreau să mă culc! zise ea scurt către țăran. Trebuie să veghezi în noaptea asta, ai înțeles, Melac? Bătrânul, obișnuit a i se supune orbește, dădu afirmativ din cap.

— Desigur, va fi o fericire pentru mine să veghez asupra somnului dumitale! zise Melac.

Ea porunci țăranului să-i pregătească patul.

Ea nu observă că bătrânul credincios îi așternu toată pernele și plăpumile pe care le avea în casă.

Ce-i pasă prințesei dacă bătrânul servitor n-are pe ce să se culce!

— Era obișnuită să vadă în servitori obiecte neînsuflețite ale toanelor ei.

Și ea se întinse alene pe așternutul moale și comod.

Ochii i se închiseră îndată pentru un somn răpitor de dulce. Sânu-i plin de lebădă se ridica și se lăsa încet și liniștit.

Bătrânul ședea rezemat pe coate în fața focului din cămin. El priveghea cu multă grijă somnul stăpânei sale, al căreia obraz minunat era luminat de ultimele licăriri ale jăraticului din sobă.

Capitolul 108 LA SĂRĂCIA VESELĂ

Birtul „La sărăcia veselă” era o cârciumioară mică și afumată care se afla pe o ulița laterală a Parisului.

Cu toată teroarea care bântuia asupra nenorocitei Franțe, oaspeții erau numeroși și nu duceau niciodată lipsă de bani. Chiar dacă foametea bântuia în Franța, chiar dacă țăranii nu mai avea ce mânca era totuna pentru oaspeții de acolo, ei nu-și pierdeau nimic din veselia lor. Dacă nu le ajungeau banii pentru o cană de vin bun, cereau un pahar mare de absint.

Choque, stăpânul tavernei, era un om puternic cu o alură herculeană. La el nu izbutea nimeni să facă datorii, căci vindea numai cu bani peșin. Cu toate astea, avea o mulțime de mușterii.

Choque nu era nici mai mult, nici mai puțin decât gazdă de hoți.

Clădirea avea nenumărate ascunzători și cotloane în care își adăposteau scăparea cei urmăriți de poliție.

În taverna asta se refugiase și negrul Pippin. Amurgise. Ca un lucru deosebit, odaia din dos a restaurantului era aproape goală. În afară de negrul Pippin, mai erau foarte puțini clienți.

Pippin ședea într-un colț dosnic al odăii cu un pahar gol de absint înainte. Cu mâinile în buzunarele pantalonilor, negrul Pippin sta gânditor, figura lui trăda o supărare adâncă. Era așa de afundat în gânduri încât nu observă că un bărbat înalt și îngust în spate intră în odaie și-i aruncă o privire înțepătoare.

Abia după ce străinul se apropie de Pippin și-l lovi o dată zdravăn pe umăr, individul nostru sări în sus. Cu ochi scânteietori de planuri criminale, fixă adânc speriat, pe noul sosit.

— Ah! tu ești frate Antonio! Zise negrul Pippin. Vino încoace și bea și tu!

Zicând asta întinse lui Antonio paharul golit.

— Ei drace, e gol! zise el imediat. Ei cârciumarule, mă beţivanule, Choque, unde ești mă păcătosule?

— Vin, vin! Da ce este, ce ţipi așa? Se auzi glasul profund al cârciumarului.

Cârciumarul se apropie.

— Ha ha! zise el, mi-am închipuit eu că tu trebuie să fii, ţiganul dracului!

Acum te recunosc, da, da, tu ești, lasă că-ţi astup eu gura!

Pippin izbucni în râs, ca și când birtașul ar fi făcut o glumă foarte reușită.

— Îţi place ce fudul e moșneagul ăsta? râdea Pippin, zâmbindu-i cu amabilitate lui Antonio. În loc să ne mulţumească că-i dăm banii noștri atât de greu și cinstit câștigaţi pentru păcătoasele sale de vinuri, mai face și gură!

— Te-am rugat să vii la mine? răspunse Choque. Du-te la cârciumari de seama și teapa ta. Eu unul, să știi, numai de milă te-am luat în casă la mine, păcătosule!

— Da, da! îl ironiză ţiganul Pippin, numai de milă îmi iei părăluţele și-mi dai în schimb un vin prost. Te cunosc eu bine, pungaș bătrân ce ești!

— Ei da, sunt pungaș bătrân, dar în schimb tu nu vei ajunge un pungaș bătrân! mormăi Choque îndepărtându-se cu paharul spre altă masă. Cazi tu în palma meșterului Sanson, înainte de sfârșitul anului!

Părea că Choque nu era nemulţumit de cearta ce a avut-o cu Pippin. Tonul acesta părea a fi foarte obișnuit în taverna supranumită: La sărăcia veselă. Reîntorcându-se la masa lui Pippin, aduse un pahar plin cu absint. Apoi se întoarse șchiopătând la tejghea.

— Antonio însă care luase loc în timpul acesta alături de Pippin, își apropie capul de al acestuia și începu să-i vorbească în șoaptă.

— Ei, ce este? mai ai pe cineva cu tine? Întrebă Pippin.

Antonio dădu din cap.

— N-a vrut să intre aici, așteptă afară la ușă! zise el, dar ne putem baza pe el!

— Bine! bine! Murmură Pippin. Deci este un băiat voinic și zdravăn?

Antonio dădu din cap în semn afirmativ.

— Te-ai mai uitat prin jurul căsuţei? Tot mai e singur în casă ţăranul ăla bătrân și tâmpit? Întrebă Pippin.

Celălalt dădu din cap afirmativ.

— Chiar ieri am fost la dânsul. Mă ia drept un amic devotat al său! N-ai grijă că-l înlăturăm noi numaidecât și pe urmă punem mâna pe paralele alea multe!

— Cu atât mai bine! Șopti ţiganul Pippin. Sper că nu ai numai gură mare! Antonio! Dar ce voiam să te întreb? Cum dracu te-a zărit pungașul ăla de Senac? Comedia dracului să fi știut eu că vrei să iei parte și tu, nu mă mai încurcam cu pungașul ăsta!

Un fulger ciudat apăru în ochii lui Antonio.

— „Pactul de sânge” merge prost de tot! De când ai dispărut tu, nu mai face nicio ispravă! Chiar marele maestru o mărturisește fără rezervă! De altfel, să nu uiţi că mâine seară la miezul nopţii trebuie să fim la biserica ruinată din Trianon...

— Avem adunare acolo? întrebă Pippin. Drace nu prea mai am poftă să mă amestec în daravelele astea!

Celălalt dădu din umeri.

— Îți spun eu mai târziu de ce trebuie să ne adunăm acolo! zise el. Trebuie să scăpăm cât mai iute de primejdia ce ne amenință din partea lui Fouquier.

O scânteie de mișelie se aprinse în ochii lui Pippin.

— Mă, ce laș e Fouquier! zise el. Pe noi ne pune să scoatem din foc castanele pentru dânsul, și el nu mișcă niciun deget!

— Ei da, a cui e vina? dacă suntem proști! zise Antonio. Dar, urmă el, despre aceasta altădată acum să ne apucăm de treabă! Cum ne vom împărți noi prada?

— Ei ce, foarte simplu! răspunse țiganul Pippin. Eu iau jumătate și voi vă împărțiți cealaltă jumătate!

Antonio reflectă un moment.

— Fie și așa! zise el, deși nu sunt tocmai satisfăcut! Dar ne apucăm de treabă chiar acum!

— Stai puțin! răspunse Pippin. Bea-ți paharul! Rachiul dă curaj! Ai ceva unelte la tine?

— Lasă că am unelte destule pentru a culca la pământ și doisprezece oameni!

— Atunci e foarte bine! decise țiganul Pippin. Să ne apucăm de treabă!

Individul nostru se ridică de pe scaun. Se dezmorți prin câteva mișcări și făcu semn tovarășilor săi să-l urmeze.

— Să părăsim cârciuma fără a atrage atenția! șopti el.

— Pungașul de Choque nu trebuie să afle încotro ne ducem!

— Se înțelege! răspunse fratele Antonio care se ridică și el și se învălui în mantaua sa largă.

— Încă ceva! șopti Pippin, oprindu-se nițel. Dar dacă nu vom avea succes? Atunci, dragul meu, să fugim în direcții deosebite! Eu am s-o iau înspre clădirile cele noi, tu însă și celălalt cumătru să fugiți în altă parte!

— Ei aș, sper că n-o să fie nevoie de fugă! zise Antonio. Nu ți-am mai spus că m-am conformat întocmai măsurilor luate de tine? M-am împrietenit întâi cu bătrânul țăran. Locuiește singur în casă, e tâmpit și îl putem învinge foarte ușor...

— Bine, bine! Cred și eu că ai luat toate măsurile! zise Pippin. Atunci să ne grăbim și să nu pierdem niciun moment! Vreau să văd toate acele comori îngrămădite una peste alta! Cine știe? Poate că peste vreo două ore vom fi milionari.

Ochii lui Antonio sclipeau de lăcomie.

— Ah, măcar dacă nu te-ai înșela! rise el. Zău că m-am săturat de atâta sărăcie!

Zicând acestea, cei doi indivizi absolut demni unul de altul, trecură braț la braț pe lângă cârciumarul adormit lângă tejghea și părăsiră în tăcere taverna „La sărăcia veselă”.

Noaptea era tot atât de întunecoasă ca planurile lor, și ținea cuprinsă în brațele ei uriașe cerul și pământul, ca pe un imens, și infinit mister.

Capitolul 109 EFRACȚIA

Melac, bătrânul și fidelul servitor al prințesei, închise cu grijă obloanele de la fereastră. Obloanele erau din lemn de stejar masiv căptușite pe partea dinăuntru cu zăvoare și balamale de fier. De asemenea și ușa era bine încuiată, zăvorul era închis, așa că niciun musafir nepoftit n-avea cum să pătrundă peste noapte în casă.

Ore întregi bătrânul servitor luptase cu somnul, veghind cu grijă în suflet asupra Adellei.

În cele din urmă îl învinse și pe el somnul. Capul îi căzu în piept și răsuflarea sa regulată arăta că doarme profund.

În odaie nu se auzea nicio mișcare afară de răsuflarea celor două persoane care dormeau. Focul din sobă se stinsese, ultima scânteie dispăru. O tăcere adâncă domnea în încăpere.

Deodată Melac se deșteptă și sări în sus speriat. Își frecă ochii, apoi își ascuți urechile.

— Drace! murmură el cu glas foarte încet. Aș fi putut jura că am auzit un zgomot! Se vede că am visat!

Ascultă din nou cu o atenție încordată. Neauzind însă nimic deosebit sau suspect se liniști, lăsă capul pe piept și era cât pe ce să adoarmă din nou.

Atunci, se auzi deodată o trosnitură. Părea că se lucrează dinafară la deschiderea ferestrei.

Melac sări iar în sus.

— Drace, ce o fi asta? murmură el după ce ascultă câteva clipe. Nu-mi place zgomotul ăsta! Or fi cumva șoareci? Apoi șobolani, avem destui în casa asta! Ia să auzim!

Deodată moșneagul se sperie foarte tare. Auzise foarte deslușit că zgomotul pornea de la un oblon de fereastră. Melac se ridică de pe scaun. Se furișă pe vârful picioarelor până lângă oblon. Se opri să-și țină respirația. Trăgea cu urechea.

Nu mai încăpea nicio îndoială! Nu s-a amăgit! Se auzea foarte încet, ce-i drept, dar și foarte distinct.

Zgomotul venea de la oblon.

O unealtă ascuțită era în lemnul rezistent.

Bătrânul se furișă ușor până în dreptul oblonului. Fereastra era închisă așa că-și putu lipi urechea de oblon. Auzi de afară glasuri încete și înăbușite.

— Drace, grăbește-te, fă mai iute! mormăia un glas adânc. Nu-i tocmai așa de ușor cum ți-ai închipuit tu! Abia acum a trecut pe aici patrula cartierului! Cine știe dacă nu cumva va mai trece iarăși.

— Ei da, mă grăbesc și eu cât pot! spuse un altul. Dar nu-i vina mea dacă lemnul ăsta de la obloane este așa de tare! Ar fi fost mult mai bine dacă încercam să intrăm pe ușă!

— Nu, nu, pe ușă nu-i bine! răspunse primul glas. Ți-am mai spus doar că am fost ieri aici și am văzut cum stau lucrurile. La ușă e un zăvor colosal și degeaba ne-am pierde vremea! Prin fereastră e mai ușor, intrăm numaidecât numai să deschidem oblonul!

— Bătrânul cu siguranță doarme ca un buștean! zise un al treilea.

Melac tresări, apucându-se cu mâna de piept.

Fără îndoială că se plănuia o spargere! Judecând după vorbele auzite, numai cu intenții bune n-au venit acești indivizi. Căci la drept vorbind ce căutau ei aici pe vremea asta, la așa o oră înaintată?

Bătrânul respiră cu greu. Nu știa ce să facă. Imediat însă Melac își veni în fire. Se furișă pe vârful picioarelor spre patul Adellei.

Aceasta dormea profund, cuprinsă de visuri dulci!

Adella se trezi imediat. Cu tot întunericul care domnea în odaie, vederea ei pătrunzătoare a putut distinge numaidecât figura păzitorului care se apleca deasupra el.

— Ce e? murmură prințesa cu voce înăbușită.

Păzitorul simți fierul rece al pistolului pe tâmpla sa. Adella de Barry era prezența de spirit în persoană. Ea n-avea încredere în nimeni, nici chiar în păzitorul ei.

Când se trezea, primul lucru pe care-l apuca era arma. Bătrânul tresări de groază.

— Pentru Dumnezeu, scumpa mea prințesă! murmură el. N-am niciun plan rău împotriva dumitale! Vroiam numai să te trezesc!

— Dar ce e? întrebă prințesa.

Și ca mai înainte îndreptase pistolul spre fruntea servitorului.

— Afară lucrează hoții ca să poată intra. Vor să intre prin geam în casă!

Prințesa sări în sus. Ea ascultă un moment cu atenție.

— Ah, ah! exclamă ea pe urmă cu voce înnăbușită. Mizerabilii!

Se ridică și se duse la fereastră cât putu de încet.

— Un moment, aveți răbdare! sună o voce de afară.

— Se crapă lemnul! Dați-mi fierăstrăul!

— Așa e bine! răspundea acum o altă voce.

— Dacă gaura e destul de mare, putem ridica cerceveaua?

— Dar cu foarte mare prudență! răspunse o a treia voce.

— Bătrânul nu trebuie să se scoale! Ar putea face zgomot, și n-o să ne fie bine!

Prințesa stătea în fața ferestrei, răsuflând din greu.

— Ce mizerabili! Ce infami! murmură ea. Ei se gândeau numai la tine, Melac! Ei nu știu că mai e cineva în odaie. Voiau să te omoare în somn!

— Ah, scumpă prințesă! zise servitorul, ce oameni răi sunt pe lumea asta! Poate că fără voia mea, eu am fost de vină în acest atac nocturn.

— Cum? întrebă prințesa.

Servitorul o informă șoptind că ieri de dimineață ar fi fost la el un necunoscut care se recomandase drept prieten al rudelor sale de la țară. Ei statură de vorbă un timp. Și în timpul acesta trebuia să fi observat străinul toată construcția și tot aranjamentul casei.

— Ei bine lasă că le vom face noi o primire bună! urmă prințesa cu ironie. Fugi din odaie, Melac, du-te în partea cealaltă a casei, poate vei afla câte persoane sunt.

— Și dumneata scumpă prințesă vei rămâne singură aici? murmură bătrânul mâhnit.

— Du-te și fă cum ți-am spus! urmă prințesa cu hotărâre. Am două pistoale bune la mine și sunt mai mult decât de ajuns ca să-i dobor pe bandiții aceștia!

Melac se supuse fără prea multă vorbă.

Prințesa rămase pe loc cu respirația oprită. Ea ascultă convorbirea de afară a bandiților care nu bănuiau că vor da peste vreun obstacol, și se bucurau dinainte de reușita lor.

— Stați voi, stați! șopti prințesa cu surâs calm, veți vedea voi ce primire bună vă voi face eu!

După o clipă Melac se întoarse. El o informă că sunt trei bandiți.

— Ar fi bine să facem zgomot! zise bătrânul. Gândește-te, scumpă prințesă, eu sunt un om bătrân și dumneata nu ești decât o femeie! Pe când acolo afară sunt trei voinici ca zmeii!

Prințesa însă nu răspunse decât printr-un râs ironic.

— Ei ași, zise ea, eu mă lupt cu șase de ăștia. Rușine să-ți fie, Melac, că ești așa de laș! Le ieșim în cale cu fruntea senină și să vezi cum fug cu toții ca iepurii!

— Dar ce vrei să faci, prințesă? îngână cu jale Melac. Dacă vor intra pungașii aceia în casă, apoi...

— Nu vor intra în casă! răspunse prințesa. Bagă de seamă, acum vine momentul!

În același timp, prințesa ridică mâna în care ținea pistolul.

Afară hoții păreau aproape gata cu opera lor. Ei făcură o gaură rotundă în oblon. Și lucraseră cu atâta prudență și liniște, încât nu se auzi niciun sunet.

Acum însă Adella putu observa cum pătrunse o rază de lumină în odaie. Afară era o noapte întunecoasă, dar în casă era și mai întunecos. Ochiul fin al prințesei deosebi bine trei chipuri mascate care stăteau în fața oblonului.

— Bagă de seamă! zise iarăși prințesa cu o voce șoptită. Ea se apropie mai mult de oblon. Pe urmă puse gura pistolului în deschiderea oblonului.

Trecu o oră tristă și tăcută. Unul din tâlhari se apropie încet de oblon. Probabil că vroia să încerce să pătrundă cu mâna prin deschizătură ca să desfacă belciugul dinăuntru.

În același moment se făcu lumină în odaie. O împușcătură scurtă, tare și asurzitoare se auzi în tăcerea nopții. Aproape în aceeași clipă, unul din bandiți răcni ca un animal, și odaia se umplu de fum.

— Isuse Christoase! murmură Melac, tremurând din tot trupul, l-ați împușcat, scumpă prințesă?

Afară se auzi vocea bandiților.

— Draci și Dumnezei! blestemă unul din ei. Ne-a tras pe sfoară, bătrânul afurisit! Ce ți-e tovarășe?

— Să fugim! Să fugim! Se auzi o voce slabă și îndurerată. Nelegiuitul n-a nimerit rău! Ah, ce durere, ce durere!

— Înainte acum! strigă prințesa cu voce tare. Pleacă din casă, Melac, ia-ți cele două pușți din dulap. Nu trebuie să scape tâlharii ăia!

Vocea prințesei părea a-i electriza pe cei de afară.

— La dracu! mormăi unul din ei. Ne-a trădat! Bătrânul, afurisitul, nu e singur!

— A, și-o fi adus vreo amantă! zise un altul.

— Trebuie să fugim! Împușcătura poate să-i atragă pe gardiști! Zise iar cel dintâi.

— Dar ce are ăsta?

Ei, pe ăsta îl putem duce de aici! Dar noi să continuăm! Ce dracu! Prea erau toate bine ticluite!

— Stați, ori vă împușc! strigă iar prințesa.

În același moment gura pistolului era îndreptată spre cei de afară.

Din nou răsună o împușcătură. Prințesa trase la întâmplare, dar de astă-dată nu nimerise pe nimeni.

— Fugiți, fugiți!

— Scăpați, care puteți!

— O fir-ar al dracului! Cu împușcăturile nu e de glumit!

— Stați, stați! strigă iar prințesa.

În același timp, din dosul casei răsună iar o împușcătură. Bătrânul Melac, îmbărbătat de stăpâna sa, ținti și el.

Prințesa deschise oblonul cu putere. Dar cei trei dispărură deja. Ei fugiră ca iepurii de frică.

Adella de Barry se aplecă cu pieptul afară peste fereastră. În mâna dreaptă mai ținea încă pistolul fumegând.

Tâlharii o cotiră pe strada învecinată, pe care se construiau o mulțime de clădiri noi. Acolo ardeau o mulțime de felinare. Lumina lor era suficientă pentru a-i putea recunoaște pe cei trei tâlhari.

Unul din ei trebuia să fi fost tare rănit, căci de abia se târa. După ceilalți, țipând cât putea de tare. Auzindu-l, prințesa strigă:

— Înainte, după ei! Nu trebuie să ne scape cu viață!

— Ei, dar ce s-a întâmplat aici? Cine a tras? se auzi deodată o voce profundă.

Prințesa tresări și se întoarse surprinsă. Erau înconjurați de o mulțime de gardieni. Unul din ei avea a lanternă aprinsă în mână. Lumină fața Adellei.

— Dar ce înseamnă asta? strigă el. O femeie la ora asta?

— Da, cetățene, e groaznic! murmură Adella. Ne-au călcat hoții! Și noi locuim în căsuța asta!

— Foarte bine ați făcut, atunci! Dar unde sunt hoții? Strigă unul din gardiști.

Bătrânul arătă în depărtare cu degetul tremurând.

— Ia priviți, cum fug acolo pe sub o lanternă!

— După ei! strigă un gardian, care părea a fi comandantul celorlalți... trebuie să-i prindem!

— Da, prindeți-i pe nelegiuiții aceia! strigă prințesa. Și dacă îi prindeți, vă vom răsplăti cu o monedă de aur.

— Bine numai să fie cuvânt cinstit! strigă în fugă, gardianul. Gardienii porniră pe urmele hoților.

Adella se întoarse în căsuță împreună cu servitorul ei. Aștepta cu nerăbdare, stând la fereastră, ce se va întâmpla în continuare.

Capitolul 110 O FUGĂ TEMERARĂ

Cei urmăriți nu erau departe de gardieni.

— Afurisiții, ne vor prinde! scrâșni Antonio.

— Suntem pierduți, gemu rănitul Pippin.

— Ei, haideți acum nu e vreme de gemut, marș cu toții în ulicioară! strigă iar Antonio.

Tocmai se deschidea în calea lor la dreapta o ulicioară strimtă, și urmăriții porniră prin ea.

— Blestemați să fie ei, am intrat într-o uliță din care nu mai putem ieși!

— Suntem pierduți! urlă al treilea și clănțănea din dinți de frică.

— Taci, nemernicule! îngână Antonio care se uita mereu înapoi.

— Hai, intrați aici! strigă el și arătă cu mâna spre ușa deschisă a unei case.

— Iute, sus pe scară! șopti el.

— Lăsați-mă nițel, că nu mai pot! gemu Pippin.

— Nu, nu! Trebuie să mergi! Viu sau mort! Niciunul dintre noi nu trebuie să cadă în mâna gardiștilor municipali!

Antonio șopti câteva cuvinte celui de-al treilea tovarăș al lor numit Cartrousse. Amândoi apucară cu putere pe Pippin de subțiori.

Pippin răcni de durere. Dar știa el bine cât de scumpe și decisive sunt momentele acelea. Și se stăpâni cât putu. El își mușcă buzele și se lăsă târât de tovarășii săi.

Tâlharii înaintară dibuind. Scara scânteia și trosnea sub pasi.

Pe prima treaptă, Antonio se opri și ascultă nerăbdător, în momentul acela îi auziră pe gardiști care se îndreptau spre ulicioară.

— Oh, vai de noi, ne prindeau sigur, dacă nu intram aci! scrâșni iar Antonio.

— Dacă am fi scăpați, bine ar fi! îngână Pippin.

Pașii sergenților se apropiau din ce în ce. Acum erau foarte aproape de ușa prin care se furișară hoții, în dreptul ușii pașii se opriră.

— Antonio! Antonio! Strigă Pippin.

Antonio trase cu urechea. Inima lui bătea acum cu putere.

— Blestem și urgie, șopti el.

— Dar ce e?

— Ascultați și voi!

În stradă impiegații se sfătuiau.

— Au fugit, au dispărut de parcă i-a înghițit pământul! zise unul din gardiști.

— Nu se poate! strigă un altul. Strada asta n-are capăt!

— Ia uitați-vă, poarta asta e încă deschisă!

— Trebuie să fie ascunși aici!

— Doi oameni să păzească ușa! Unul să facă lumină! Se aprinseră mai multe lanterne și pe scară se făcu lumină.

— Acolo sunt! strigă deodată un gardian, și arătă cu mâna dreaptă pe scară.

— Suntem descoperiți!

— Iute, în pod! porunci Antonio.

Cât putură de iute, suiră treptele trăgând pe rănitul Pippin după ei.

— Stați, în numele legii! strigară gardienii.

Un râs ironic era unicul răspuns.

Deodată se făcu liniște pe scară. Criminalii ajunseră în pod.

În casă începură să facă toți zgomot. Chiriașii deșteptați din somnul lor dulce, ieșiră din odăile lor.

— Să încuiați toate ușile! porunci un gardist.

— Au intrat tâlharii în casă!

Lumea începu să țipe.

— Liniștiți-vă, liniștiți-vă! porunci iar gardianul... casa e păzită! Tâlharii nu mai pot ieși de aici, fără a fi prinși!

Gardiștii cu săbiile scoase și cu felinarele aprinse alergau după criminali pe scară.

Hoții ajunseră în pod. La lumina slabă a lunii, Antonio descoperi o cămară în pod.

— Iute, intră aici! șopti el și îl împinse pe Pippin înăuntru.

Pippin mai mult mort decât viu, lăsa să se facă cu dânsul orice vroiau. Cartrousse urmă și el toate poruncile lui Antonio.

Antonio închise ușa cămării și o încuie. Pașii gardiștilor se auzeau pe scară. Antonio căuta cu privire de fiară sălbatică vreun colțișor de refugiu. În mijlocul podului, la marginea acoperișului, se afla un oblon pe jumătate deschis lângă care era o scară. Antonio observă un jghiab lat, tare și puternic, care era sprijinit de pietre, așa că putea suporta greutatea unui om care s-ar lăsa în jos pe el. Fără a pierde un moment, Antonio închise oblonul și puse belciugul.

— Asta e pentru toate cazurile, zise el. Cine o vrea să ne prindă prin fereastră, să-și păzească oscioarele. Mai mult nu zic!

El se duse la scară. Aruncă o privire pe acoperiș și pe casele învecinate. Acoperișul se întindea drept în stradă. Dincolo de ulicioară la vreo patru pași de locul în care se aflau se întindea un acoperiș mai jos cu un metru.

— Iute, urcați-vă! grăbi Antonio pe tovarășii săi.

— Trebuie să colindăm acoperișurile, de vom reuși, suntem scăpați, iar de nu...

Se auziră bătăi puternice în ușa cămării.

— Iute, sus pe acoperiș! șopti Antonio.

Dar în același moment se înspăimântă și el, și amuți. Aproape de el observă un gardist municipal care venind dintr-o altă fereastră a unui pod se târâse de-a lungul jghiabului de pe acoperiș, și se opri înaintea oblonului de la fereastra podului în care se aflau hoții. Fără a fi observat de gardist coborî pe scară și dispăru în cămară.

— Draci și Dumnezei! șopti el, afurisiții ăia de gardiștii ne astupă toate găurile, dar de prins tot nu ne-or prinde ei căci mai bine...

Antonio nu isprăvi.

Se apropie cu pași ușori de oblonul închis al ferestrei. Afară trăgea cineva. Bătăile din ușă nu încetau deloc.

— Ei ași! Lasă că ușa mai ține ea nițel, murmură Antonio. Dacă n-ar fi ăla pe acoperiș...

Puse mâna ușor pe oblon.

Pe când criminalul o ținea închisă cu un zăvor de fier, împinse cu dreapta belciugul înapoi, pe urmă dădu în lături cu putere ambele aripi ale oblonului.

Răsună un țipăt fioros.

Razele slabe ale lunii deosebiră în întuneric o umbră care se prăvăli și apoi dispăru în adâncime.

Se auzi un zgomot puternic provocat de corpul gardianului care se fărâmă în bucăți.

— Antonio, ce ai făcut? îngână îngrozit Cartrousse.

— Ne-am scăpat gâtul, mi se pare, zise el cu sânge rece. Apoi îl ajutară pe Pippin să urce pe scară.

Ajunseră pe acoperiș.

— Acolo trebuie să trecem! șopti Antonio arătând cu mâna spre acoperișul de dincolo de ulicioară. E vorba de o săritură grea dar vom reuși, apoi scăpăm. Să nu stați niciun moment la îndoială!

Negrul Pippin tremura din tot trupul.

— Nu pot, îngână el cu voce palidă. Parcă am plumb în picioare. Nu pot.

Se uită cu teamă în jos. Tresări când îl văzu pe gardianul omorât de Antonio, zdrobit zăcea într-un lac de sânge, jos pe trotuarul străzii.

— Trebuie să vii! scrâșni celălalt și-l apucă cu putere de braț. Auzi tu? Lașule! Infamule! Trebuie! Eu, Antonio, ți-o spun, mă înțelegi? Eu nu glumesc, știi bine!

— Nu pot să fac un pas! oftă Pippin.

Din ochii lui Antonio scăpără un fulger amenințător.

— Ori sări, ori nu.

— Ori... zise celălalt.

— Ori te arunc și pe tine pe trotuar!

— Indurare, Antonio că...

— Să sări, îți spun! Crezi tu, nemernicule, că o să mi se taie mie gâtul pentru lașitatea ta infamă? Dobitocule, dacă te vor prinde, sunt ca și trădat, nu înțelegi? Să sări și ești scăpat!

— Nu pot să fac un pas! oftă Pippin.

— Câine ce ești! scrâșni Antonio și ridică pumnalul pentru a-l zdrobi dintr-o lovitură.

Antonio aruncă o privire pe stradă. Văzu strânși împrejurul nenorocitului gardian vreo zece inși. Se pregăti să facă periculoasa săritură pe acoperișul vecin.

— Odihnește-te nițel, porunci el tovarășului său.

— Adună-ți puținul curaj care ți-a rămas și o să reușești, dobitocule!

Neliniștit de tăcerea gardiștilor care până acum îi amenințaseră și băteau îngrozitor la ușa cămării, Antonio coborî pe scara de la cămară și se apropie ascultând cu atenție.

Unul dintre gardiștii postați în fața casei veni repede la cei de sus.

— Ei, ce e, ce s-a întâmplat? De ce îți lași postul? Strigă unul dintre ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă unul din ei. Au scăpat tâlharii?

— Dacă Dumnezeu ar fi vrut să fie numai asta!

— Ei spune odată frate, ce s-a întâmplat?

— Închipuiți-vă... Gardistul Savin.

— Ei, ce e cu el?

— E mort!

— Mort? îngânară gardienii, și rămaseră încremeniți.

— Imposibil, zise un gardian municipal. Acum cinci minute l-am văzut eu!

— Așa e, aveți dreptate! Probabil că a îndrăznit să se urce pe acoperiș și a alunecat.

— Nu, l-au împins tâlharii!

— Așa un coleg viteaz, o, e prea crud!

— Sărmana lui femeie și copiii! șoptiră cu toți, adânc îndurerați.

— Sunteți sigur că e mort?

— Nu trebuie oare să aducem un medic.?

— A venit deja, zise impiegatul. Dar medicul nu mai poate fi de niciun ajutor, e mort definitiv.

— Desigur, o cădere așa de îngrozitoare! Bietul Savin!

— Dar acum nu trebuie să ne scape mizerabilii! strigă impiegatul amărât. Acum mă voi urca și eu pe jgheab! Ori îi prind pe toți, ori mor și eu ca Savin!

Fără cea mai mică temere se urcă și el pe jgheab printr-o fereastră din gang, pentru a face și el drumul periculos și nenorocit al lui Savin, după ce mai întâi amintise camarazilor săi să vegheze cu sfințenie.

Capitolul 111 ÎNTRE VIAȚĂ ȘI MOARTE!

Criminalul auzi că gardistul are de gând să pătrundă în odaie prin fereastră așa cum încercase nenorocitul său coleg. Trecu iute la oblon și-l închise din nou.

Un moment se opri înaintea sa, șovăitor. Pentru Antonio era ușor să-l trimită pe curajosul funcționar după nenorocitul său predecesor. Pentru asta era de-ajuns să-l împingă o dată numai cu pumnii săi zdraveni. Dar această mișcare a mâinii însemna, iar, nimicirea unei vieți omenești, un asasinat nemernic!...

Ideea aceasta fioroasă, inspiră groază chiar sufletului abrutizat al criminalului. Fără a se gândi mult se îndreptă spre scară, o urcă iute ca o pisică, o trase după sine și închise cu precauție portița de la acoperiș. Apoi alunecă iute pe acoperiș până la un coș gros, unde se întâlni cu tovarășii săi.

— Nu vă mișcați! le șopti el imediat. Un sergent de oraș se va urca de-a lungul burlanului. L-aș putea trimite pe lumea cealaltă, dar să mă ia dracu, m-am făcut milos, m-am făcut milos ca o muiere bătrână! Trebuie să așteptăm până când sergentul va sparge oblonul și va intra în pod. Până ce o să deschidă tovarășilor săi și se vor uita bine prin odaie, trec vreo câteva minute. Pe urmă însă, vine scena cea mare, pentru noi. Jos de pe acoperiș! Asta va fi deviza noastră!

Țiganul Pippin se scutură ca muncit de friguri.

— N-am să pot sări! se tânguia el. Și ce folos dacă vom fi pe acoperișul celălalt? Vom fi descoperiți și acolo și atunci va fi vai de pielea noastră!

— Taci din gură fricosule! Ce tot vorbești de prinderea noastră? Nu vezi că acoperișul acela nici nu-i isprăvit încă? Cine să ne descopere dacă ne vom ascunde acolo? Tăceți, spuse Antonio ascunzându-se mai bine după coș. Trosnește tinicheaua! Vine el!

Îl auziră pe sergent bătând cu putere în oblon. Se auzi o trosnitură puternică însoțită de zgomot de lemn spart.

— Acum intră în odaie, căci oblonul e deschis, zise Antonio către tovarășii săi. La lucru. Niciun minut nu trebuie pierdut! Înainte, marș! zise el scrâșnind din dinți și dându-i un pumn zdravăn lui Pippin.

— Acum ori niciodată! șopti Antonio. Cadavrul de jos a fost transportat de aici și au plecat și ceilalți, așa că nu ne poate vedea nimeni. Marș!... Măsură cu o singură privire

prăpastia ce-l separa de acoperișul salvator. Apoi puse un picior pe marginea burlanului și sări pe acoperișul de peste drum.

Nu se înșelase. Casa nu era încă isprăvită și nu era deci locuită.

Antonio se furișă prin fereastra acoperișului, apoi scoase capul afară și făcu semn tovarășilor săi să-l urmeze.

Cartrousse îl împingea spre burlan pe țiganul Pippin care tremura din tot trupul. Antonio își întinse brațele larg deschise. În momentul acesta Cartrousse îi dădu un pumn zdravăn nemernicului pungaș, care era aproape mort de frică. Pippin scoase un țipăt. Antonio îl prinse în brațele sale cu îndemânare.

După o clipă îl și băgă pe fereastră în pod.

Apoi făcu semn lui Cartrousse.

— Acuma ți-a venit și ție rândul! șopti el.

Cartrousse puse piciorul stâng pe marginea dinspre ulicioară și se pregătea să sară. Își pierdu deodată curajul. Fără să vrea se uită în jos. I se păru, deodată, că vede pe stradă, în lumina palidă a lunii, un lac de sânge. O sudoare rece îi acoperi fruntea. Întinse mâinile înainte, clătinându-se.

— Nu pot! Nu pot! Gemu el.

— Marș înainte! îl îndemnă Antonio. Încă un moment și ești pierdut.

— Ai dreptate! răspunse celălalt și-și mușcă buzele.

Palid, tremurând din toate încheieturile măsură cu o privire îngrozită distanța ce-l depărta de acoperișul celălalt După câteva încercări zadarnice, își făcu vânt și sări. Cartrousse alunecă pe suprafața netedă a acoperișului. Disperat Cartrousse căută să se apuce de ceva, reuși să se apuce cu amândouă mâinile de burlanul de lângă acoperiș.

Acesta se turti numaidecât sub povara cea grea. Balamalele de fier care susțineau burlanul ieșiră din zid. Antonio se aplecă prin ferestruică pentru a-l apuca de guler sau de păr pe Cartrousse și-l trage în sus. Antonio observă că burlanul se scufunda tot mai mult sub greutatea lui Cartrousse. Criminalul plutea în aer deasupra mansardei. Antonio coborî iute scara și se repezi la deschizătura ferestrei în dreptul căreia atârna în aer Cartrousse.

Cartrousse abia se mai ținea de burlanul aproape frânt la mijloc.

Antonio se aplecă cât putu prin deschizătura ferestrei, cuprinse corpul tovarășului său și-l trase înăuntru în odaie.

Un moment, salvatul se clătină pe picioare ușor amețit și se uită împrejur cu o privire lipsită de viață. Apoi căzu în genunchi în fața tovarășului său și-i cuprinse genunchii.

— Mi-ai salvat viața! zise el cu glas încet și mișcat. Fără tine aș fi zăcut mort pe trotuar.

— Ei lasă mulțumirile, n-am făcut cine știe ce lucru mare! răspunse Antonio.

— Nu, nu, Antonio, mi-ai salvat viața! îngână Cartrousse care încă mai tremura de emoție. Nu voi uita niciodată! Sunt un criminal, dar știu să fiu prieten devotat îmi dau bucuros viața pentru tine, frate Antonio!

— Bine! Bine! Zise Antonio grăbit. Acum însă să ne grăbim căci n-avem vreme de pierdut! Uite că s-au urcat deja pe acoperiș!

Antonio îl urcă în spate pe Pippin. O luară la fugă peste treptele acoperite încă cu moloz ale clădirii neterminate.

Ajungând în curte, Antonio se opri trăgând cu urechea și aruncă o privire circumspectă spre stradă.

— Nu-i nimeni aici! murmură el.

Se apropie cu mare precauție de poartă și se uită afară! În același moment se auziră de pe acoperiș glasurile funcționarilor dezamăgiți.

— Suntem scăpați! șopti Antonio respirând ușurat. Hai pe poarta aceea de acolo! Faceți-vă deci vânt și marș înainte! Mă Cartrousse, ajută-mă și ai să-l luăm cu noi pe Pippin!

Imediat după aceasta, mizerabilii fugiră din ulicioară cât îi țineau picioarele.

Capitolul 112 ULTIMA TENTATIVĂ

În cele din urmă sergenții au trebuit să renunțe a-i mai urmări pe pungași. Bravii oameni care pierduseră și un coleg curajos în aventura asta se întoarseră la căsuța în care Adella își adăpostise comorile.

Prințesa stătea la fereastră. Ținându-și respirația, urmărise cu atenție împușcăturile care răsunară prin văzduh, tăind liniștea nopții.

Când sergenții trecură pe lângă căsuță, Adella îi chemă. Sergenții povestiră cele întâmplate.

O deziluzie amară se zugrăvi pe fața Adellei.

— Apoi asta-i ceva nemernic! murmură Adella. Așadar mizerabilii au scăpat? Ce-i poate împiedica acum să se întoarcă mâine seară?

— Ei aș, nu se mai întorc ei! zise un sergent. Le-a intrat frica în oase!

— Nu mai puțin! Dumnevoastră ați fost foarte stângaci că i-ați lăsat s-o șteargă! Exclamă Adella cu amărăciune. Apoi ce folos de toată paza voastră dacă nu poate fi sigur omul de liniștea și averea sa!

Sergentul se supără la auzul acestor vorbe și se uită la Adella cu mult necaz.

— Ei comedia dracului, ia uite ce muiere fudulă! Dar cine ești dumneata că îndrăznești să ne vorbești pe un asemenea ton?

— Așa-i, are dreptate, aș vrea să știu și eu asta! zise al doilea sergent. Eu nici nu-mi pot aduce aminte să o fi văzut vreodată în casa asta pe această domnișoară!

Prințesa păli. Acum înțelese că a procedat fără tact. Cât de ușor puteau să-i facă acum sergenții tot felul de dificultăți. Unu dintre aceștia o privea acum cu niște ochi foarte bănuitori. Privirea sa căzu asupra bătrânului Melac.

— Ei moșnege, ia apropie-te nițel! exclamă un sergent. Spune, te rog, nu-i așa că această casă a fost vândută de curând?

— Da, da, fără îndoială, răspunse Melac, a cumpărat-o tânara mea stăpână!

— Și unde ți-e stăpâna!

— Unde să fie? Iat-o, stă în fața dumitale, zise Melac neliniștit, uitându-se când la Adella, când la sergent.

— Stăpâna mea s-a întors acasă abia astă-seară, căci a lipsit o vreme din Paris! adăugă cu indiferență Melac.

— Dacă-i așa, trebuie să se prezinte imediat la comisar zise sergentul. Desigur că hârtiile dumitale sunt în regulă? O întrebă pe Adella.

Aceasta dădu din cap.

— Desigur! Pot să vi le arăt numaidecât, dacă vreți, zise ea, privindu-i cu mândrie pe sergenți; atitudinea ei îndrăzneață, fermă, o impusese acestora.

— Nu, nu trebuie să mi le arăți! zise unul din ei. Numai comisarului de secție să i le prezinți. Cine are posibilitatea să-și cumpere o casă în vremurile astea frământate, are negreșit, și hârtii în regulă!

Sergenții intenționau să plece. Ei nu observară sentimentul de ușurare sufletească întipărit pe fața Adellei. Aceasta duse mâna la buzunar și dădu fiecărui sergent câte un bacșiș gras:

— Poftiți, pentru osteneala dumneavoastră, zise prințesa.

— Vă mulțumim! răspunse sergentul. Precum ți-am spus, trebuie să te prezinți mâine la comisarul de secție. Căci în vremea de acum nu mai poți avea încredere nici în fratele dumitale!

Sergenții plecară. Adella și Melac intrară în casă.

Adella se răsti la bătrânul păzitor. Îi zise că el e de vină de atacul nocturn al bandiților.

— Ah, prințesă! murmură Melac zdrobit de durere. Dumnezeu în cer mi-e martor că nu am făcut nimic rău! Da, negreșit că nu mi-aș fi închipuit niciodată că oamenii sunt atât de răi.

— Ești un prost și jumătate! îl întrerupse prințesa. Ai auzit ce am discutat cu sergenții? Am atras asupra mea atenția poliției și dacă nu mă voi duce la comisar, am să fiu citată. Ce fel de hârtii să le prezint? Spune tu păcătosule! Răspunde! Nu cumva să mă dau drept prințesa de Barry?

Bătrânul se scărpină după ureche.

— Negreșit că nu se poate să zici asta! zise el intimidat. Trebuie să facem ceva!

Adella reflectă un moment, apoi zise:

— Se înțelege că nu mai pot rămâne aici! Trebuie să părăsesc casa asta cât mai iute, cu tot cu lăzile și cuferele mele. Ai să te îngrijești tu Melac de asta. În seara asta trebuie să chemăm un birjar. Cu ajutorul lui vei încărca trăsura cu lăzile mele. Plecăm de aici. Încotro? Îți spun numaidecât.

Moșneagul plecă privirea respectuos, zicând că-i gata să plece în orice moment, căci oricum cu toate că ziua era mare, îi trebuiau câteva ceasuri bune până să ajungă în satul său natal...

— Bine, bine! hotărî prințesa. Dar fă bine și te întoarce încă înainte de prânz. Am nevoie de tine să te trimit negreșit undeva.

Melac plecă. Adella nu se mai simțea în siguranță în Franța. După ce a rezistat cu curaj și mândrie la primejdii din cele mai grozave, prințesa se cutremură deodată la ideea că trebuie să se prezinte la comisarul de poliție.

— Nu, nu, voi pleca de aici! murmură Adella. Duc aici o viață de câine! Ah, dacă aș fi visat vreodată că eu, mândra și adorata prințesă de Barry, deprinsă cu luxul și traiul îmbelșugat voi ajunge o vreme când nu voi avea unde să-mi culc capul în liniște! Am la

dispoziție milioane, și totuși, trebuie să tresar la cel mai mic zgomot! Cât de ușor pot fi descoperită! Cât de ușor se poate afla cine sunt! Atunci, însă, toate ascunzătorile din lume nu mă vor mai putea scăpa de pieire!

Începură să o bântuiască presimțiri rele.

— Dar vreau să trăiesc! murmură ea. Vreau să trăiesc cu orice preț! Sunt încă tânără! Viața e așa de frumoasă!

Se opri. Apoi se adânci într-o profundă meditație.

— Dar sunt o femeie lipsită de orice ocrotire! murmură ea din nou. Fiecare ticălos crede că-i este permis să îndrăznească a se atinge de mine.

— Nu, nu, nu merge așa! continuă ea. Nu pot fugi singură! Trebuie să mai fugă împreună cu mine un bărbat pe care-l iubesc și pe care-l ador!

Se opri iar și bătu cu piciorul în podea.

— Cum? să mă refuze pentru totdeauna inima celui care mi-i mai drag ca viața! Eu Adella de Barry să fiu învinsă de o păpușă ca Lili? Nu, nu și iar nu!

O patimă sălbatică vorbea din ochii ei aprinși.

— Nu-mi pasă de soartă, strigă apoi femeia demonică. Enric Sanson trebuie să devină bărbatul meu!

Un râs infernal lumină frumoasele trăsături ale prințesei.

— Dar cunosc un mijloc! murmură ea. Un mijloc sigur și infailibil.

Reflectă un moment.

Apoi se uită împrejur.

Privirea ei căzu asupra unei măsuțe de scris dărăpănate pe care se afla hârtie, condeiul și călimara. Adella se așeză la măsuță, scrise iute câteva cuvinte pe o foaie de hârtie pe care o închise apoi într-un plic.

Nu trecu mult și se întoarse Melac. El anunță că a izbutit să găsească un birjar.

— Birjarul o să vină astă-seară la ora nouă! zise bătrânul. Are doi cai minunați care fac cât patru. Are o trăsură mare și încăpătoare în care vor încăpea foarte comod toate cuferele, și dumneata, coniță, să ne spui numai încotro să apucăm. Pe viața mea, prințesă, pentru dumneata mergem și prin foc!

— După prânz îți voi putea spune deja unde ne vom îndrepta, plecând de aici! răspunse ea. Grija voastră va fi de a trece cu trăsura pe la biserică fără a deștepta vreo bănuială.

— Ei, asta nu-i tocmai greu! zise el. Astăzi, paza barierelor nu-i prea aspră! Căci precum vei fi știind prințesă, astăzi regele și familia sa vor veni în Paris! Deci toată lumea se înghesuie la poarta prin care fugarii vor intra în capitală! În condițiile astea e foarte ușor ca un car să treacă neobservat.

— Cu atât mai bine! hotărî prințesa. Acum însă trebuie să te mai trimit într-un loc! Uite, ia scrisoarea astă și du-te la casa călălului!

Melac făcu un pas înapoi, speriat.

— Pentru Dumnezeu, prințesă! murmură bătrânul care devenise palid. Mă trimiți la călău? La groaznicul Sanson să mă duc?

Sărmanul moșneag tremura și se uita cu o nespusă spaimă la prințesă. Cu toată întristarea ei, aceasta nu putu să se abțină și zâmbi.

— Mă, da prost mai ești! murmură ea. Nu am nevoie de serviciile tale? Du-te liniștit. Meșterul Sanson nu-i așa de groaznic precum ți-l închipuiești tu!

Totuși prințesa trebui să-i mai repete bătrânului ordinul până ce acesta se hotărî să facă acest drum care i se părea fatal.

Capitolul 113 DIN DOUĂ, UNA!

Adâncit în gânduri, Enric Sanson se afla în grădina casei sale când i-a fost anunțat țăranul Melac.

Foarte mirat, Sanson se apropie de bătrânul țăran și-i luă din mână scrisoarea ce o adusese.

Enric Sanson, aruncă a privire asupra scrisului și recunoscu că venea din partea Adellei de Barry. Nehotărât, călăul ținu scrisoarea câteva clipe, fără a o deschide. Cu dragă inima ar fi înapoiat-o nedeschisă, căci se putea aștepta el oare la ceva bun din partea frumosului Demon?

Sanson se gândi înfiorându-se la cele petrecute în pivnița morgăi. Cât de fără inimă și fără suflet s-a purtat Adella față de drăguța Orfelia!

Pe de altă parte însă o rază slabă de speranță licări în inima lui Enric. Oricum, își zise el, Adella tot poseda o inimă omenească. Poate că în intervalul acesta ea și-a recunoscut ingratitudinea și-i gata să dea o mână de ajutor nenorocitei Lili!

Această ipoteză a fost decisivă pentru călău. Cu mâinile tremurânde deschise scrisoarea.

Apoi citi:

„Lui Enric Sanson.

Pentru ultima oară îți scriu! Pentru ultima oară îți mai fac o propunere! Primește-o sau respinge-o! Îți jur pe tot ce-mi este sfânt pe lumea asta că pentru ultima oară îți întind mâna spre împăcare!

Poți să mă judeci cum vrei! Poți să vii la mine de bunăvoie, poți să vii silit de împrejurări, mie îmi e totuna. Mi-am pus în cap că trebuie să te posed!

Tu trebuie să-mi fii ocrotitorul și amantul! Numai cu condiția asta Lili Miranda va scăpa de ghilotină!

Dacă nu consimți însă, atunci să știi că viața a pierdut și pentru mine orice farmec. Mă voi lăsa prinsă de zbirii republicii! Îți poți închipui însă ce se va întâmpla atunci cu Lili! Voi spune în fața tribunalului întregul adevăr și-mi va face o mare plăcere de a urca împreună cu dânsa treptele eșafodului Dacă consimți să fii al meu de azi înainte și să mă urmezi, atunci voi înmâna judecătorului de instrucție un document care va dovedi inocența lui Lili! Hotărăște-te! Trimisul meu așteaptă răspuns! Să nu-i predai decizia însăși, ci numai știrea dacă vrei să-mi acorzi o întâlnire.

Hotărăște-te!”

Enric Sanson rămase împietrit. Un simțământ neliniștitor îi cuprinse din nou inima. Literele păreau a fi pumnale care i se implântau în inimă.

Pasiunea demonică care vorbea din aceste rânduri zbuciumă adânc sufletul lui Enric.

Din nou situația sa și a lui Lili i se păru disperată.

Era vorba de salvarea dulcei sale mirese și de renunțarea la fericirea de a fi împreună cu Lili.

Datoria sa, în acest moment, era să o salveze pe buna și scumpa iubită, fie chiar cu prețul de a renunța pentru totdeauna la dânsa.

I se părea unica soluție, tristă, dar cea mai bună în acest moment. Trebuia să accepte condițiile prințesei, să-și sacrifice viața pentru salvarea lui Lili.

Nu stătu mult pe gânduri și scrise o scrisoare prințesei în care îi mărturisea cu mândrie dragostea pentru Lili Miranda. Declară totodată că pentru scăparea lui Lili își dedică viața întreagă prințesei.

Mai parcurse odată rândurile scrise care arătau că soarta a decis în defavoarea a două inimi nobile și în favoarea unui suflet pasionat, crud și fals. Pecetlui scrisoarea și o dădu bătrânului țăran repetându-i să nu o piardă cumva și să o ducă repede stăpânei sale.

Melac respiră ușurat după ce părăsi casa.

Enric Sanson căzu zdrobit pe o canapea și fără să vrea începu să plângă.

Niciodată în viața sa nu s-a simțit atât de nenorocit. Sărmana Lili! Cum va învinge ea această situație? Vroia s-o mai vadă o dată!

Fața sa căpăta o expresie gravă. Chipul îi părea îmbătrânit cu cel puțin zece ani. Orice trăsătură de veselie dispăru de pe fața sa.

Capitolul 114 REÎNTOARCEREA ÎN TEMPLE

Numai dacă căutăm să ne reamintim modul în care întreaga Franță a fost fanatizată prin cele mai absurde și mișelești mijloace contra familiei regale putem înțelege bucuria nemăsurată a parizienilor la auzul știrii că familia regală a fost prinsă și că-i pe drum spre Paris, sub escorta revoluționarilor.

Familia regală, grație stării de spirit întreținută cu multă abilitate de comitetele iacobine și de guvernul revoluționar, era considerată ca simbolul tuturor trădărilor față de patrie, așa că prinderea ei fu o adevărată sărbătoare pentru poporul francez indus în eroare.

Drouet! Mizerabilul Drouet era sărbătorit ca salvator al patriei și din toate părțile se auzeau îndemnuri la răzbunare împotriva regelui.

Momentul decisiv al marii revoluții franceze se apropia!

Când trăsura în care familia regală se opri înaintea Templului, Ludovic al XVI-lea apucă mâna soției sale și o strânse cu căldură.

— Acum îmi dau seama ce greșeală cumplită am săvârșit față de tine, față de copiii noștri, față de misiunea mea, față de partizanii noștri! zise nenorocitul rege. De aici nu voi mai ieși decât pentru a face ultimul drum la eșafod!

Regina începu să caute ca să-l liniștească.

— Sângele nostru trebuie vărsat pentru a îngrășa ogorul libertății! spuse regele.

Acum era pe deplin resemnat și aștepta cu mult eroism desfășurarea evenimentelor al căror erou era.

Primi cu demnitate poruncile neomenoase și crude ce se dădură lui și familiei sale. Ultima dispoziție era că de azi înainte va trăi absolut despărțit de ai săi pe care îi va mai vedea doar o dată pe săptămână.

— Doamne Dumnezeule! murmură el. Primesc cu supunere încercările tale! Sunt gata oricând să-mi pun sufletul în palmele Tale!

Capitolul 115 SENTINȚA CONVENȚIEI

A doua zi de dimineață mulțimea se înghesuia în jurul palatului regal de altă dată, în care Convenția își ținea acum ședințele. Se știa că azi se va hotărî dacă trebuie ori nu să se intenteze regelui proces de înaltă trădare.

În palat iritarea creștea. Ambițioșii și parveniții, care căutau să exploateze orice în favoarea lor personală, aduceau noi și noi acuze la adresa regelui.

Unul din aceștia era și celebrul abate Gregoire, care imediat ce se deschise ședința se ridică pentru a citi următoarea propunere:

„Propun ca Ludovic Capet, fostul rege al Franței, să fie adus înaintea noastră și judecat de noi! Trebuie să-i liniștim pe amicii libertății nimicind talismanul! După legea scrisă, Ludovic Capet este, poate, inviolabil, căci a fost destul de abil ca să nu comită o greșeală. Există însă un drept mai înalt decât acela prevăzut în pergamente îngălbenite! Și anume: dreptul poporului, avem dreptul sfânt și inalienabil de a-l chema în fața legii pe Ludovic Capet."

Aplauze zdrobitoare izbucniră din întreaga sală. În același moment însă, se ridică un orator, Vergmand, un democrat de altfel foarte iubit, dar care printr-o atitudine ceva mai moderată își atrase antipatia teroriștilor.

— Ascultați-mă prieteni! strigă Vergmand. Nu pot fi de acord cu vorbele lui Gregoire. El nu cere judecarea regelui. Sub vorbele lui se ascunde siguranța grozavă că Ludovic al XVI-lea trebuie să moară! Moartea acestui rege este un câștig îndoielnic pentru noi. Mai prudent și mai folositor este să-i păstrăm viața și să-l ținem ostatic. Executarea lui Ludovic al XVI-lea ar face ca dușmanii noștri să facă și mai multe pregătiri de război și ar preface într-o putere primejdioasă pe legitimiștii din Vandea. Ținerea ca prizonier a lui Ludovic, îi face neputincioși, prea neputincioși pentru a fi o primejdie pentru Republică!

Dar o vijelie de fluierături izbucni. Poporul care asculta sus în tribună începu să facă un zgomot monstruos.

Mult timp președintele Barriere încercă să facă liniște, în sfârșit se făcu liniște. Saint-Just, un tânăr de douăzeci de ani luă cuvântul.

— Ascultați-mă cetățeni și legislatori ai Franței! Ce-i drept vă vorbește un tânăr, dar nu un tânăr disprețuiește sfatul bătrânilor slabi! Ce ne lipsește nouă este acțiunea rapidă și eficientă, cu șovăieli și cântăriri nu vom vedea niciodată lumina libertății! Un popor care

privește pedepsirea unui rege ca pe ceva care trebuie încă cumpănit, nu va fonda niciodată o adevărată republică!

Sala răsplăti pe orator cu un ropot de aplauze.

— Desigur! strigă Robespierre. Saint-Just are dreptate! La condamnarea regelui nici nu e vorba de proces, ci de o măsură pentru binele public, de o prevedere națională! Un proces presupune posibilitatea achitării. Republica nu poate achita un rege, tocmai fiindcă ea este republică și el e rege! După cum republica ar fi nimicită dacă ar avea iar regele putere, tot așa regele trebuie suprimat când are republica puterea! Crima lui Ludovic Capet este că a îndrăznit să fie rege în această țară setoasă de libertate! Sunt de părere că trebuie să declarăm prin simplă votare că Ludovic Capet merită moartea!

— Nu, nu! strigă Vergmand, fără a se tulbura de grozavul strigăt de bucurie al poporului din galerie. Asta n-ar fi o măsură demnă de un popor mare și drept. Asta ar însemna un asasinat. Ludovic Capet are dreptul de a fi ascultat de judecători, ca și de cel din urmă cetățean. Cetățeni, vă conjur să nu vă lăsați târâți de patimă! Nu pătați printr-un omor sublima operă a revoluției franceze! Nu faceți ca generațiile viitoare să vă arate cu degetul! Dreptul pe care-l are oricare din voi trebuie să-l aibă și acela care a avut nenorocirea de a se naște rege al Franței!

În sală părerile erau împărțite.

Cea mai mare parte din membrii Convenției părea a fi de părerea lui Vergmand. Numai generațiile urlau! Vorbele spuse de demnul Vergmand nu erau după dorința inimilor lor.

Robespierre se ridică din nou.

— Nu poate fi vorba de un proces! strigă fanaticul republican privind, cu ochi fulgerători spre sală. Ludovic Capet este deja judecat prin crima lui contra libertății poporului. Trebuie numai condamnat! Partizanii regelui, acei lași care pe vremea când regalitatea avea încă putere, se ascundeau pentru a nu fi pedepsiți ca trădători! Acum, își ridică iar fruntea cu obrăznicie! Oameni înarmați pe tare nu i-am chemat străbat zările! Ei strigă cerând achitarea lui Ludovic al XVI-lea. Ce spui! Ludovic Capet a băgat zâzanie chiar între reprezentanții poporului! Îndrăznesc unii să vorbească în favoarea lui, în loc să-l condamne în unanimitate! Cine ar fi crezut că vom vedea asemenea lucruri? Poate că va vorbi chiar de inviolabilitatea regelui? Ce rușine! Tribuna poporului francez răsună de laudele lui Ludovic Capet? Dumnezeule! Hoardele tiraniei se strâng din nou pentru a ataca republica! Și se mai întreabă dacă Ludovic Capet e vinovat?

— Dar e permis să-l tratăm ca dușman al patriei noastre?

În acest moment soarta lui Ludovic al XVI-lea părea hotărâtă.

Deodată se ridică un partizan al partidei moderate, numit de poporul francez, Garonda.

Acest bărbat generos, odinioară avocat, se numea Petion.

— Membri ai Convenției! strigă el. Nu vă lăsați tulburați în deliberarea voastră liniștită, prin fraze ipocrite. Nu numai Franța întreagă, ci și toată lumea are în acest moment ochii ațintiți asupra voastră! Istoria universală va judeca hotărârea voastră! Noi nu suntem o plebe pătimașă, cetățene Robespierre, pe care s-o aprinzi cu frazele tale, suntem reprezentanții unui popor mândru și setos de libertate! A-l condamna pe Ludovic al XVI-lea fără judecată, înseamnă a-l face un martir, iar pe noi niște oameni fără dreptate! Ne temem noi, cetățeni ai Franței de apărarea unui Ludovic Capet? Nu suntem noi

reprezentanții unui popor robit și maltratat în mod barbar? Nu, Franța nu se va înjosi, ea va lăsa să se apere, ca pe orice alt asasin, și pe omorâtorul binelui public, pe Ludovic al XVI-lea, ultimul vlăstar al unei scelerate familii regale! Da, desigur, și eu sunt convins că există o singură hotărâre pentru acest mare trădător, moartea! Dar înainte de a-l condamna, să ascultăm apărarea vinovatului.

Vorbele lui Petion avură o mare influență asupra membrilor Convenției. Cu o mare majoritate se hotărî ca Ludovic al XVI-lea să fie adus la bară.

Regele avea dreptul să-și ia ca apărători mai mulți avocați. Convenția însă, va hotărî curtea judecătorească pentru Ludovic Capetul.

Un strigăt de aprobare răsună din sală!

Poporul recunoscuse că pentru moment nu putea căpăta mai mult de la membrii Convenției. Dar faptul că Ludovic al XVI-lea va fi judecat, mulțumi poporul.

Numai Robespierre, Danton și partizanii lor nu păreau a fi mulțumiți. Aruncau priviri rele tuturor membrilor Convenției.

Planuri negre se zămisleau în capetele guvernanților împotriva poporului francez.

Capitolul 116 LUDOVIC CAPETUL ÎN FAȚA JUDECĂȚII

Era la amiază. Membrii Convenției erau încordați. Președintele Barriere porunci să fie adus Ludovic Capetul.

Afară se auziră strigăte furtunoase, care arătau că ceva neobișnuit se întâmplase.

Ludovic al XVI-lea părăsise deja Templul.

— Cu o ținută demnă, nenorocitul monarh pășea înconjurat de gardiștii municipali, prin mulțimea postată de amândouă părțile.

Nu lipsiseră strigătele ironice și injurioase, unii îi arătau pumnul. Indiferent unde privea, Ludovic vedea numai ura și răzbunare, rar câte o privire compătimitoare.

Ludovic știa că nu mai era nicio nădejde pentru dânsul. În momentul când intră în clădirea parlamentului, se auzi un sunet de clopot la auzul căruia se înfioră.

Se întoarse către unul din membrii Convenției și-i spuse.

— Este clopotul funebru!

La ora două și jumătate regele fu adus în sală.

Toate privirile se îndreptară împotriva monarhului.

Cu o privire lungă și liniștită măsură Ludovic adunarea, care se transformase în judecătorul lui.

Conventul hotărâse ca Desfremont, un membru al Conventului, să fie apărătorul regelui. Tot el îl adusese pe rege din Templu.

Desfremont ceru un fotoliu pentru rege.

Regele privi spre fotoliu gânditor. Își aducea aminte de tronul lui de mătase și catifea, în care lua parte la dezbaterile parlamentare.

— Poți să șezi, Ludovic! se auzi vocea aspră a președintelui.

— Răspunde la întrebările care se vor pune! începu președintele, și Ludovic plecă ușor capul.

Era un act de acuzație complet din partea așa numitei ”partide a muntenilor”.

Erau cincizeci și șapte de articole de interogatoriu întemeiate pe o sută șaizeci și două de acte alăturate.

Acuzația începu cu evenimentele de la Versailles din 20 Iulie 1789, când Ludovic hotărâse închiderea stărilor generale provocate de dânsul. Actul de acuzare amintea toate bazele revoluției și accentua în special asupra corespondenței regelui cu prinții emigranți.

Ludovic al XVI-lea era acuzat că ar fi vrut să răstoarne Constituția.

Cum se termina de citit un articol, președintele întreba:

— Ludovic Capet, ai ceva de răspuns?

Din când în când un surâs disprețuitor apărea pe buzele lui Ludovic al XVI-lea, dar se stăpânea pentru a nu atrage furia acestor tigri, împotriva celor care îi erau dragi.

Regele răspunse la fiecare punct. Adesea răspundea cu un nu hotărât.

Uneori zicea:

— Aceasta am făcut-o conform legilor de atunci.

Alteori arunca vina asupra miniștrilor. La sfârșit duse mâna la inimă.

— Dumnezeu mi-e martor! zise nenorocitul cu buzele tremurânde, că niciodată n-am călcat Constituția cu bună știință. Singura dorință în timpul guvernării mele, era să-mi fac poporul mulțumit și fericit!

— Pentru a mulțumi poporul dumitale, ar fi trebuit să lucrezi altfel! strigă entuziastul partizan al lui Robespierre. Privește țara. Ai semănat sărăcie și lacrimi, ai cules ură și dispreț. Ai nimicit frumoasa Franță, pentru câțiva lingușitori, ai prefăcut această țară dintr-o grădină frumoasă într-un pustiu. Privește-ne pe noi, reprezentanții acestui popor pe care l-ai fericit dumneata. Suntem trimiși să te condamnăm!

Ludovic al XVI-lea îl măsură cu o privire mândră fără a spune un cuvânt.

După trei ceasuri se sfârși citirea actului de acuzare.

— Ludovic, poți să te retragi, zise președintele Barriere.

Palid, regele se ridică.

— Cer un avocat pentru apărare! zise el.

— Acesta îți este deja acordat, răspunse rece Barriere. Poți alege pe unul din avocații țării.

La un semn al președintelui se apropiară gardiștii și-l duseră în odaia alăturată. I se puse masa, căci regele dejunase în grabă dimineața.

Regele refuză.

— Nu mi-e sete, nu mi-e foame! zise el cu buzele tremurânde. Inima mi-e prea plină.

Văzu o pâinișoară în mâna lui Chaumette, membru al Convenției însărcinat cu paza lui, ceru și el o bucată.

Regele mânca încă din pâinea uscată, când fu înștiințat că va fi dus înapoi la Temple.

Afară aștepta o trăsură!

Regele fu silit să se urce în trăsură. Regele mai avea în mână o bucată de pâine.

— Ce fac cu asta? întrebă el pe însoțitorul lui, Chaumette.

Secretarul lui Chaumette luă pâinea din mâna regelui și o aruncă pe stradă.

Regele clătină din cap.

— Păcat! în vremuri ca acestea ar trebui să faceți economie la pâine? zise el.

Chaumette era de acord cu cele spuse de rege.

— Bunica mea, spunea mereu, băiete nu arunca nicio firimitură de pline, că nu poți s-o faci tu! spuse procurorul.

— Bunica dumitale era desigur o femeie înțeleaptă! zise regele.

Ajunseră la Temple.

Regele intră în odaia lui, nu i se permitea în ziua aceasta să-și viziteze familia.

În aceeași seară Ludovic al XVI-lea primi de la președintele Convenției, invitația să-și aleagă neîntârziat unul sau mai mulți apărători.

Regele l-a ales pe avocatul septuagenar Tronchet și pe judecătorul Edmond Farget în vârstă de cincizeci și patru de ani. Septuagenarul însă, anunță Convenția printr-o scrisoare, onoarea ce i se făcea de a-l apăra pe rege.

„De două ori, scria el, am fost chemat în ajutorul celui care-mi era stăpân, misiunea mea, atunci era privită de toată lumea ca o mare onoare. Acum când ceasul încercării a sunat, am datoria de a-i face același serviciu, în momentul când acesta e privit de toată lumea ca o posibilă primejdie.”

Regele, adânc mișcat de această credință, primi ajutorul bătrânului.

Apărarea regelui ar fi fost înrăutățită și mai tare dacă în ultimul moment nu s-ar fi anunțat un nobil republican.

A doua zi chiar, se anunță la Ludovic al XVI-lea, un tânăr avocat pe nume Deseze.

— Vin însărcinat de Convenție, zise înclinându-se tânărul. Am cerut dreptul de apărător și am fost admis.

Ludovic al XVI-lea îl privi cercetător.

— Vrei să mă aperi, domnul meu. Deci și tineretul mi-a rămas în parte credincios! O, cum mă bucură aceasta!

— Nu jubila înainte de vreme! răspunse tânărul avocat. Mărturisesc că sunt entuziasmat pentru Libertate și Republică. Faptul că regalitatea a fost înlăturată probabil pentru totdeauna, mă bucură. Dar nu văd de ce să suferi dumneata singur, pe când tot poporul răsuflă ușurat.

Simțul meu de egalitate se revoltă împotriva comediei care se va juca în fața Convenției. Permiteți-mi, deci, să vă iau apărarea și voi face tot ce-mi va fi cu putință pentru a avea câștig de cauză în fața judecătorilor!

Ludovic al XVI-lea îi luă mâna.

— Îți mulțumesc domnule Deseze, tocmai fiindcă nu știi să te prefaci, fiindcă îmi spui în față, că ești adversarul meu, am mai multă încredere în dumneata. Cerul să-ți ajute, dar mă tem că cele mai elocvente vorbe, nu-mi vor folosi la nimic!...

Capitolul 117 PLEDOARIE LA BARĂ

Ședința Convenției a ținut timp de opt zile.

I se lăsă vreme regelui să-și pregătească apărarea.

În sfârșit pe la 25 Decembrie, pe când în Paris domnea asprimea iernii, regele fu adus în fața Convenției.

Pledoaria a ținut-o Deseze care era adevăratul apărător. El vorbi clar și puternic. Fiecare vorbă a apărătorului arăta o adâncă simțire pentru acuzat.

Când ajunse la concluzie, el spuse covârșit de emoția și groaza momentului:

— Cetățeni, unde este acel caracter de generozitate și noblețe care vă deosebea de celelalte popoare? Vreți să desăvârșiți nenorocirea aceluia care a avut curajul să se încredințeze reprezentanților națiunii? Credeți că nenorocirea, nu merită nici cea mai mică compătimire? Nu vedeți în regele vostru, un om căruia nu este nevoie să-i măriți nenorocirea? Republica are în voi mari virtuți, dar să vă feriți să vă slăbească sentimentul umanității, fără de care nu există adevărate virtuți. Gândiți-vă că istoria va judeca hotărârea voastră, care aparține veacurilor.

Epuizat de cuvântarea, care durase mai multe ore, înfiorat de enorma lui responsabilitate, Deseze căzu pe scaun ca un mort.

În sală, domnea liniștea.

Regele, se ridică, spuse câteva cuvinte serioase și se așeză la loc.

Chiar cei mai înverșunați dușmani ai regelui erau emoționați. Ceasul hotărârii venise.

— Ludovic, mai ai ceva de adăugat pentru apărarea dumitale? zise președintele cu o voce care trăda emoția.

— Am spus totul! răspunse ferm și liniștit regele. Dumnezeu, care vede totul, să călăuzească hotărârea voastră!

— Poți să te retragi!

Regele cu ajutoarele lui, părăsi sala în mijlocul gardiștilor.

Afară, în anticameră, Ludovic se opri un moment. Mișcat, întinse brațele spre cel ce știuse să-l apere cu atâta entuziasm și îmbrățișă pe apărătorul său, deși acesta îi era adversar politic.

— Sărmanul meu Deseze! șopti Ludovic.

Gardiștii municipali îl despărțiră cu brutalitate, era vremea să-l ducă înapoi la Temple.

Ludovic al XVI-lea se supuse și se întoarse la Temple, ultima oară în viața lui.

Capitolul 118 CONDAMNAREA

Membrii parlamentului, care se dădeau înapoi de la un regicid, își încearcă în zadar elocvența. De astădată învinseră Danton, Robespierre și partizanii lor.

Ludovic al XVI-lea fusese judecat, înainte de a apărea în fața judecătorului.

Întrebările pe care prezidentul Barridre le puse la hotărârea Convenției, erau următoarele.

1. Este vinovat Ludovic?

2. Să fie chemat poporul să confirme hotărârea Convenției?

3. Ce pedeapsă merită Ludovic?

Votarea începu într-o liniște perfectă asupra primei întrebări. Ea fu admisă cu 680 voturi contra 83.

La votarea cu apel nominal asupra întrebării a doua, răspunseră din 715 membrii câți avea Convenția, 423 cu *nu,* 281 cu *da,* și 5 se abținură.

Partidele moderate au fost înfrânte. Uimirea se vedea pe fețele tuturor.

Votarea asupra întrebării a treia fu amânată la 16 ianuarie.

La propunerea lui Danton, trebuia să hotărască majoritatea absolută.

La ora opt seara, începu votarea asupra întrebării a treia cu apel nominal.

Sala cea mare era slab luminată.

Membrii Convenției treceau ca niște umbre spre tribună.

De douăzeci și două de ori răsună cuvântul groaznic: moarte, unele voci au optat pentru închisoare, apoi iarăși condamnare la moarte, o voce pentru exil, unele pentru amânarea execuției până la încheierea păcii, apoi iar pentru moarte.

Astfel urmă toată noaptea, a doua zi și noaptea următoare, sub strigătele mulțimii care umplea galeriile și scările, când aprobând, când dezaprobând votarea.

În sfârșit votarea luă sfârșit, prezidentul se ridică palid ca moartea.

— Cetățeni! începu el. Anunț rezultatul votării. Sper că-l veți primi în tăcere. Dreptatea a vorbit! Trei sute șaizeci și una de mii două sute optzeci și șase au votat pentru închisoare, sau exil, doi pentru muncă silnică, patruzeci și șase pentru moarte cu amânare, douăzeci și șase pentru moarte cu grațiere, trei sute șaizeci fără grațiere.

În numele Convenției, declar pedeapsa lui Ludovic al XVI-lea va fi moartea.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

Apărătorul regelui, Deseze, propuse apel la popor. Tronchet protestă contra formei de votare. Dar amândoi protestară zadarnic.

Convenția a fost împotriva unei noi votări.

Ministrul justiției Garat, fu însărcinat să anunțe prizonierului sentința.

— Ce însărcinare groaznică! striga el mereu, dar totuși trebuia să se supună.

Capitolul 119 RĂMÂNEȚI CU BINE, PENTRU TOTDEAUNA!

În ziua de 20 ianuarie, după prânz, ministrul de Justiție Garat, însoțit de câțiva membrii ai Convenției, apăru la Temple și ceru să fie dus la rege.

Ludovic al XVI-lea, primi cu demnitate condamnarea lui la moarte. Era palid, dar nu tremura.

Ceru o amânarea a execuției de trei zile, pentru a putea să-și ia la revedere de la familia sa.

La Convenție se anunță un preot catolic pe nume Edgeworth. Acesta stătuse ascuns până atunci, însă acuma voia să dea ultima împărtășanie condamnatului și să-l petreacă la eșafod. Chiar cei mai cruzi membrii ai Convenției fură mișcați și permiseră preotului să meargă la Temple pentru a-i da ajutorul său lui Ludovic al XVI-lea.

Ludovic al XVI-lea intră la cinci seara în apartamentul familiei sale.

Zilele acestea regele și regina se văzuseră numai la amiază.

Când Maria Antoinetta văzu pe rege intrând la această oră neobișnuită, înțelese că sentința a fost pronunțată.

Ea sări de pe scaun scoțând un strigăt, alergă la soțul ei și-l cuprinse cu brațele. Îl privi în față și înțelese totul.

— Curaj, scumpa mea Antoinetta, murmură regele, viața este un moment, și moartea tot un moment. Dumnezeu a hotărât să fie așa, să plec eu înainte! Nu-mi face despărțirea dureroasă! Vocea regelui tremură. Am să mă rog pentru voi. Poate cerul va avea milă și vă va schimba soarta în bine. Poate că furia poporului se va mulțumi cu o singură victimă! O, Dumnezeule, strigă Ludovic al XVI-lea, nemaiputând să-și însușească plânsul. Dumnezeu mi-e martor că nu mă tem de moarte! Cu ce bucurie voi muri, dacă voi reuși să vă scap pe voi!

Copii văzură pe părinții lor plângând și se apropiară sfioși.

Ei înțeleseră că tatăl lor fusese condamnat la moarte. Plângând îmbrățișară genunchii tatălui lor mângâindu-l și lipindu-se de el.

Scena aceasta dureroasă dură aproape două ceasuri.

De câte ori regele începea să vorbească, copii îl întrerupeau cu plânsetele lor.

Maria Antoinetta, își plecă deznădăjduită capul pe pieptul bărbatului. Siguranța că bărbatul ei, în floarea vârstei, îi va fi smuls din pricina unei sentințe nedrepte, era prea mult pentru mândra și pătimașa femeie. Ea începu să plângă și să-și blesteme viața.

Ah! Nenorocita, nu bănuia că mai avea de suferit chinuri și mai groaznice decât acestea.

Deodată Ludovic al XVI-lea adânc mișcat, luă în brațe pe fiul său, și-l mângâie.

— Ludovic, fiul meu! începu regele cu voce blândă. Uite, ești încă mic, în curând nu voi mai fi lângă tine să te ocrotesc, să te apăr. Dar spune-mi, știi vorba sublimă pe care a spus-o mântuitorul nostru pe cruce?

Băiatul îl privi cu ochi strălucitori, înroșiți de plâns.

— Tată, vrei să spui de vorbele următoare ale lui Isus: Doamne, iartă-i, că nu știu ce fac!

— Da, dragă, ai ghicit, zise regele. „Așa să zici și tu, când vei fi mare și te vei gândi la moartea tatălui tău. Îmi promiți asta? O, jură-mi copilul meu, că vei ierta tuturor acelora care au omorât pe tatăl tău!

Plânsul îl întrerupse pe rege.

Băiatul îl ținea strâns cu brațele de gât și plângea de-ți rupea inima.

Copii se țineau de el, înțelegând că momentul despărțirii se apropie.

— Tată, nu pleca, rămâi cu noi, strigau micile ființe nenorocite.

în același moment regina strigă cu buzele livide:

— Ludovic, vrei să ne părăsești chiar acum?

— Mâine dimineață ne vedem iar, murmură regele. La opt voi fi la voi!

— De ce nu la șapte? Ah, lasă-ne să ne folosim de ceasurile pe care le mai avem! Suspină Maria Antoinetta.

— Bine, fie, la șapte, zise regele, abia mai putând vorbi. Duceți-vă de vă odihniți și rugați-vă pentru mine!

Ei nu voiau să-l lase să plece. O scenă zdrobitoare avu loc. Soția și copii se țineau înlănțuiți de Ludovic.

— Ah, nu mă mai pot stăpâni! Să vă păzească Dumnezeu, dragii mei, strigă deodată regele.

Se smulse aproape cu violență și părăsi șovăind odaia. Plânsul zgomotos al soției și copiilor lui îi sfâșia inima.

Ceea ce era mai groaznic se întâmplase. Ludovic al XVI-lea se despărțise pentru totdeauna de iubita lui familie. Nici, nenorocita Antoinetta, nici copiii ei nu aveau să-l mai vadă vreodată pe rege!...

Capitolul 120 NOAPTEA DINAINTEA EXECUȚIEI

Tot Parisul era într-o încordare.

Încă o noapte mai despărțea Parisul de acea întâmplare așa de rară în istoria universală.

Englezii l-au trimis la eșafod pe regele Carol I. Acuma francezii se pregăteau să dea lumii a doua oară spectacolul execuției unui rege.

Toți cetățenii aveau sentimentul că această condamnare a regelui era o necesitate, dar puțini credeau că va fi chiar realizată.

Groaznică era execuția unui om oarecare, cu atât mai groaznică era execuția unui rege, puternic mai înainte!

Chiar republicanii entuziasmați, care iubeau libertatea mai presus de orice, se opuneau speriați în fața acestui act.

Pretutindeni pe stradă se vedeau grupuri șușotind. Întrebarea tuturor era: va avea într-adevăr loc execuția regelui?

Străzile din jurul Templului și pieței Greve erau mereu pline de lume.

Toată noaptea statură oamenii în frigul de gheață al iernii, așteptând ziua și întâmplările ei.

Chiar dușmanii cei mai înverșunați ai lui Ludovic al XVI-lea erau emoționați și plini de îndoieli. Doar puținii oameni ai tenorii, erau liniștiți.

Camilles Desmoulins, entuziastul republican, votase și el pentru moartea regelui. Își făcuse datoria de conștiință. El înțelegea, lămurit, că pentru un rege al Franței nu mai era loc pe pământ. Dar Camille Desmoulins, sperase că execuția nu va avea loc, crezuse că regele, condamnat la moarte, va fi dus peste granițele Franței.

Acuma monstruozitatea se întâmplase, majoritatea Convenției se lăsase târâtă de câțiva gălăgioși.

Regilor Franței li se asigurase inviolabilitatea, și totuși călăul se va atinge de capul lui Ludovic al XVI-lea.

Adâncit în gânduri, Camille Desmoulins, mergea spre casă, unde îl aștepta o inimă caldă și credincioasă. Desmoulins făcuse o căsătorie fericită. Nevastă-sa, Leonora, era o femeie nobilă și inteligentă.

Cu priviri sumbre, el privea mulțimea de pe stradă. Infiorându-se, se înveli mai bine în mantaua lui.

Avea el presimțirea că și lui i se va împlini în curând soarta?

Simțea Desmoulins, în acest moment, că toți aceia. Care votaseră moartea regelui, vor fi și ei persecutați de soartă?

Suspinând, intră în locuința lui, comod mobilată.

O frumusețe îngerească îi surise. Buze trandafirii îl sărutară.

— Ești așa de palid și de trist, Camille. Începu Leonora Desmoulins cu o voce limpede. Spune, s-a hotărât soarta nenorocitului rege?

Desmoulins afirma cu capul și se lăsă să cadă pe un scaun.

Suspinând își trecu mâna pe frunte. Apoi privi distrat. Leonora se plecă peste dânsul, ochii ei mândri, strălucitori și negri, priveau prin odaia plăcut mobilată, în care lampa arunca raze luminoase.

Masa era pusă și cana de ceai fierbea pe spirtieră.

— Hai să mâncăm! îl rugă pe Desmoulins nevasta lui.

— Nu, nu! Nu pot mânca! Răspunse tribunul. Ludovic al XVI-lea este condamnat la moarte și mâine va fi executat, murmură el înăbușit. Acuma știi totul!

— Dumnezeule! zise Leonora, privind cu ochi stinși pe bărbatul ei. Nu-i cu putință Camille, asta ar fi un asasinat!

— Ludovic al XVI-lea va fi executat! o întrerupse el suspinând. O, libertate sublimă! Oh, zeiță! Cum te pătează sângele vărsat!

Leonora rămase împietrită de groază.

— Nu, nu! Nu trebuie să fie cu putință aceasta! Gândește-te Camille, se pătează cauza libertății! Regele e inviolabil! Nu trebuia condamnat la moarte. Trebuia să-l exilați, ăsta era dreptul vostru, dar sunteți ucigași, nu judecători, dacă vă atingeți de unsul lui Dumnezeu!

— Asta n-o înțelegi tu, nevastă! zise Camille. Să-l condamnăm pe Ludovic la moarte era dreptul nostru, trebuia să-i punem semnul lui Cain pe frunte, pentru ca să nu mai fie posibilă niciodată puterea lui asupra Franței! Atâta era de ajuns. Dar a face să urmeze și executarea acestei condamnări, înseamnă a înjosi Convenția.

— Camille, trebuie să cauți să schimbi lucrurile, trebuie să uzezi de toată influența ta, pentru a opri nelegiuirea! zise tânăra femeie.

Plină de frică, ea cuprinse gâtul soțului ei.

— Dumnezeu ne vede pe toți, șopti Leonora cu buzele tremurânde. Este o dreptate veșnică! Sângele vărsat va striga răzbunare! O, Camille, fă ce poți ca frumoasa cauză a libertății să nu fie pătată în fața veacurilor.

— Toate sunt în zadar! spuse Desmoulins încreținд fruntea. Am făcut tot ce am putut, am fost contra oamenilor terorii. Știi ce mi-a răspuns Marat?

Leonora îl privi întrebător. Desmoulins râse amar.

— Ascultă deci, Marat străbătu sala și veni până la mine. Mă privi ironic apoi, deodată, înainte ca eu să pot împiedica aceasta, cu degetul arătător îndoit făcu un cerc în jurul

gâtului meu... Crezi cetățene Desmoulins, că e mai sigur capul tău decât al lui Ludovic Capet? Strigă acest tigru către mine, pe când ochii lui fulgerau de bestialitate.

„Ghilotina este mereu gata pentru trădătorii poporului!" Aplauze zgomotoase urmară cuvintelor lui. Și eu trebuia să tac dacă nu voiam să devin dintr-un membru al Convenției, un acuzat și condamnat la ghilotină!

Desmoulins tăcu și-și acoperi fața cu mâinile.

Soția îl privi înfiorată.

— Pentru Dumnezeu, Camille, așa de departe au ajuns lucrurile? spuse cu frică tânăra femeie. Nu, nu, atunci să nu mai vorbești! Sărmane rege! Deci soarta ți-e hotărâtă!

— Simt nenorociri în atmosferă, urmă Desmoulins, privind distrat în gol. Sângele care va curge mâine pe eșafod va aduce după sine râuri întregi de sânge. Îți spun dragă nevastă, mi s-a părut azi, că președintele pronunță sentința de moarte, a noastră a tuturor!

— Pentru Dumnezeu, nu vorbi așa! murmură Leonora îmbrățișând pe soțul ei, știi că nu te am decât pe tine în lume! O, Camille, aș vrea să fiu în orășelul nostru! E frumos să lupți pentru libertate, dar mă tem, mă tem că vei plăti libertatea cu prețul fericirii noastre!

— Cum o vrea soarta! Ce-i viața unui om, față de veșnica libertate! O scumpa mea patrie, vei fi scăpată în viitor de tiranii care te-au călcat în picioare!

O emoție bruscă îl făcu să se scoale în picioare. Profetic întinse amândouă mâinile.

— Da, strigă tribunul cu voce vibrantă și emoționantă, o epocă nouă va începe pentru Franța! A căzut tirania arbitrară! Cetățeanul, lucrătorul, vor fi liberi! Săracii nu vor mai trebui să muncească cu sudoarea frunții lor, să-și ia pâinea neagră de la gură, pentru a o da guvernanților ca să petreacă în desfrâu! Cel mai sărac va avea pâine pentru el și al lui. O geniu al libertății! Îți spun dragă nevastă, dacă sângele de mâine va fi un blestem pentru noi, ei bine blestemul poate să ne ajungă! Dar cel puțin, fie ca moartea noastră să slujească pentru fericirea Franței!

Fața lui Camille Desmoulins era iluminată de entuziasm, ca a unui profet.

Nevasta îl îmbrățișă cu patimă și-l sărută de multe ori.

— Dumnezeu nu va cere această jertfă de la noi! strigă ea entuziasmată. Franța are nevoie de bărbați ca tine!

Da, poporul trebuie să învingă! Libertate, egalitate, fraternitate!

Soții se îmbrățișară.

Afară mulțimea începu să cânte în acest moment, cântecul revoluționar înainte frați, pentru patrie! Ziua libertății a venit!

Din ce în ce mai puternic răsunau sunetele Marseliezei!!...

Capitolul 121 STAREA FEBRILA

În aceeași seară chiar, apăru un curier din partea Convenției la Enric Sanson.

Călăul petrecuse ultimele săptămâni într-o încordare febrilă.

Multe avea el pe inimă! Vestea venită de la prințesă îl umpluse de neliniște. Călăul știa că trebuia să asculte poruncile coruptei femei. Numai în acest mod putea s-o țină pe Lili în viață. Dar intervenise o nouă piedică, care amenința să facă cu neputință eliberarea lui Lili.

Enric Sanson plecase chiar în ziua când primise scrisoarea Adellei, la Salpetriere. Își propusese să uzeze de toată influența lui, pentru a putea vorbi cu Lili. Dar ce răspuns zdrobitor i se aduse Călăului!

Fusese dus în fața directorului închisorii.

Sanson se înclinase respectuos în fața bătrânului funcționar, pe care-l cunoștea personal. Apoi își spuse rugămintea în cuvinte potrivite.

— Nu pot să-ți admit cererea, cetățene Sanson! îi răspunse directorul.

— Dar de ce? strigă Enric disperat. Trebuie să vorbesc cu logodnica mea despre lucruri importante! Este vorba de viață și de moarte!

— N-am puterea să-ți admit această cerere, zise iar funcționarul. Liniștește-te și ai curaj omule. Nu este rea voință din partea mea! Nu, unul mai puternic a hotărât. Lili Miranda este...

— E moartă! Moartă! Strigă Enric nebun de durere. Spune-mi repede tot adevărul! Scumpa mea logodnică, e moartă?

— Nu, trăiește încă! răspunse funcționarul. Dar mă tem că nu mai are mult până la mormânt! Nenorocita e bolnavă de friguri nervoase! Azi dimineață, gardiana a găsit-o umblând prin celulă într-un delir febril. Am transportat-o imediat la infirmerie. Acolo zace și mă tem că nu pentru multă vreme!

Enric Sanson ascultase împietrit de emoție. Această nouă lovitură a soartei, mai puternică decât toate celelalte, amenința să-l zdrobească.

— Lili are friguri! spuse zăpăcit Enric. O cerule, ce-am făcut, ca să mă lovești astfel?

Apoi Enric scoase un strigăt și căzu în genunchi. Rugător, întinsese mâinile către funcționar, și exclamă:

— Te conjur pe tot ce am mai scump, lasă-mă cel puțin să am norocul de a o vedea pe logodnica mea! O, nu poți simți ce disperare îmi umple inima!

Bătrânul funcționar privi pe Călău, spunându-și în sinea sa:

„Doamne, cine ar fi crezut că există atâta simțire în inima Călăului din Paris!”

Enric Sanson își repetă din nou ruga.

— Ei bine! zise în sfârșit directorul, îți dau permisiunea. Cetățene Sanson, deși este împotriva regulamentului!

Directorul chemase un paznic, sub conducerea acestuia, Enric Sanson, se îndreptă spre infirmerie.

Câteva minute mai târziu, Călăul din Paris intră în celula strâmtă, unde era patul în care zăcea bolnavă Lili.

Gingașa fecioară era în delir, paliditatea delicată dispăruse de pe obrazul ei, fața-i era schimbată de temperatură și obrajii roșii. Fruntea era acoperită de o sudoare rece și ochii holbați priveau în deșert.

Ah. Ce vaiete ieșeau din gura sărmanei Lili.

Se zvârcolea în pat și scotea strigăte de spaimă.

Când striga în ajutor pe Enric Sanson, când se simțea persecutată de puteri supranaturale și se jura că nu e vinovată de crima ce i se imputa.

Fiecare cuvânt al tinerei Lili, era o lovitură de pumnal în inima Călăului.

— O Lili, Lili, scumpa mea logodnică, dacă te-aș putea ajuta! spunea mereu Enric Sanson. Cu ce plăcere mi-aș jertfi viața pentru a-ți aduce o ușurare!

Îngrijitoarea bolnavei, care era de asemenea în celulă, pusese degetul pe buze.

— Nu mai aude! și nici nu cred să-și mai recapete vreodată cunoștința! Dar nu trebuie să strigi așa de tare căci zgomotul o irită și mai mult! Ea se crede din nou în primejdii mari, grozave.

Enric Sanson căzu în genunchi lângă pat. Cu amândouă mâinile își acoperise fața. Plângea și se ruga către cel atotputernic.

— O, părinte sfânt! Trimite-ți îngerii să păzească capul bietei copile! Nu poate fi dorința ta să-mi smulgi nevinovata mea logodnică! Ai scăpat-o din cea mai mare primejdie, ai făcut minuni! De aceea nici acuma n-o părăsi!

Călăul se aplecă asupra logodnicei sale și o sărută pe frunte.

Un surâs îi ilumină figura lui Lili. Simțise ea apropierea iubitului?

Ciudat! Mai târziu află Enric Sanson, că din acel moment frigurile tinerei Lili se micșoraseră.

În fiecare zi, Enric Sanson venea la Salpetriere. Directorul îi dădea noutăți, căci nu putea să-l lase să mai pătrundă în celula tinerei fete.

Călăul era mulțumit că Lili trăia și avea speranță să se însănătoșească!

— Ce-i drept, zise directorul, ar fi fost poate mai bine să-i dorim moartea! Așa se pregătește doar pentru noi chinuri! După cum mi-a spus judecătorul de instrucție, vinovăția fetei este aproape dovedită.

— Judecătorul se înșală! zise Enric Sanson. Să se însănătoșească logodnica mea, domnule director și pe urmă vom mai vorbi în privința asta! Lili e nevinovată!

Directorul dădu din umeri. În lunga lui viață i se întâmplaseră multe și se deprinsese să se îndoiască de virtutea omenească.

Poruncile prințesei Adella, deveneau din ce în ce mai amenințătoare pentru Enric Sanson.

Ea părăsise căsuța în care locuise până atunci.

Unde era acum Adella?

Călăul știa. O dată încercase să afle de la curierul pe care îl trimisese Adella. Dar acesta nu mai veni.

Enric Sanson găsea scrisorile prințesei în grădină sau în alt loc. În scrisori era menționat locul unde trebuia să pună răspunsul.

Enric reușise datorită fermității lui, s-o facă pe Adella, să-și amâne hotărârea până la însănătoșirea tinerei Lili.

Enric Sanson, era neliniștit când se gândea la viitor, însănătoșirea lui Lili, însemna renunțarea la scumpa lui logodnică. Totuși mulțumea cerului că fata își recăpăta sănătatea.

În același timp îl deprimau și întâmplările politice. Cum? Îndrăznește într-adevăr Convenția să pronunțe sentința de moarte?

Enric Sanson se înfioră la gândul că va trebui să se atingă de unsul lui Dumnezeu.

Momentul groaznic de care se temea atâta Sanson, se apropia.

Chiar în aceeași seară în care Convenția pronunțase sentința cu moartea, Sanson primise un curier.

El ghici vestea ce i se aducea.

— Ce te aduce la mine, cetățene căpitan? întrebă el.

— Îți aduc ordinul meștere Sanson, ca mâine dimineață la opt să te afli cu un număr îndoit de ucenici la Temple, sentința Convenției asupra regelui, va fi executată mâine!

Enric Sanson rămase un moment împietrit de groază.

Vasăzică, totuși! murmură el.

— Nu trebuie să-ți fie frică. S-au luat măsuri contra vreunui atac! Vei avea ca escortă, două batalioane de soldați, afară de asta, diferite regimente, vor fi postate în apropierea pieței Greve. Executarea va avea loc fără nicio tulburare!

Enric Sanson nu putu da niciun răspuns.

Simți deodată că inima lui, era gata să se oprească de spaimă.

Capitolul 122 UN PLAN DISPERAT

Enric îl petrecu în tăcere pe trimisul guvernului.

— Doamne, Doamne! murmură el. Să vărs sângele regelui? Ce-i drept eu sunt numai brațul legii, trebuie să îndeplinesc orbește porunca guvernului! Dar regele, regele este acela pe care trebuie să-l decapitez!

Enric Sanson intră la sora lui.

Această gingașă fecioară îl primi cu dragoste. Ea văzu norii de pe fruntea lui și-l întrebă de ce este indispus.

Orfelia se înspăimântă, când îi spuse Călăul, că a doua zi de dimineață, capul regelui Franței va cădea sub cuțitul ghilotinei.

— Gândește-te, Orfelia, să mă ating de rege! murmură Enric Sanson. Nu i-am jurat eu credință atunci când am preluat funcția tatălui meu? N-am jurat supunere? Și acuma, să-i plec gâtul sub cuțitul ghilotinei?

— Trebuie să-ți faci datoria! zise Orfelia cu ochii plini de lacrimi.

— Ah, Orfelia, mi se poruncește să fac o crimă! striga Călăul. Ce voi face dacă sângele regelui va cădea asupra capului meu! Ah. Mai bine aș vrea să fiu mort, decât să fac acest act groaznic!

Orfelia îl luă de mână.

— Și mie îmi sângerează inima la gândul că poporul francez se pătează cu un asasinat! Totuși, tu trebuie să-ți faci datoria! Te-ai jertfi în zadar, fără să-i ajuți cu nimic regelui! Răspunderea nu cade asupra ta, ci asupra secelerașilor guvernanți, care îndrăznesc să se atingă de unsul lui Dumnezeu!

În acest moment Orfelia se opri. Un zgomot se auzea de afară. Cine să vină așa de târziu la fratele ei?

Ucenicul urca scările, strigându-l pe stăpânul său.

— Trebuie să văd ce este, dragă soră! spuse Călăul. Ieși, lăsând-o pe sora sa.

Pe scară, întâlni pe ucenicul care-l vesti că un om mascat era afară, cerând să vorbească într-o afacere importantă cu Călăul.

Enric Sanson porunci să fie adus străinul în odaia de primire.

El primi pe necunoscutul care își ascundea fața cu o manta mare.

Când se descoperi, Enric Sanson văzu o frumoasă față bărbătească, nobilă și mândră.

— Cine ești? Ce vrei dumneata de la mine?

— Vrei să faci o faptă bună? întrebă necunoscutul cu voce aspră, răgușită, spune-mi, te conjur, mai trăiește în dumneata o scânteie de credință creștinească? Sau ești ca ceilalți?

Străinul făcu un gest de scârbă.

Din ce în ce mai mirat, Enric Sanson privea pe necunoscutul său vizitator.

— Nu înțeleg întrebările dumitale, răspunse Călăul cu nobilă demnitate. Da, cred într-un Dumnezeu milos! Dar ce are a face aceasta cu vizita dumitale?

— Mult, foarte mult, spuse străinul. Trebuie să mă încredințez dumitale, dacă vrei să mă trădezi, cheamă-ți ucenicii, să cadă atunci capul meu împreună cu al nenorocitului meu rege!

Călăul avu deodată o bănuială, nu cumva vizita asta, era în legătură cu executarea regelui?

Dar necunoscutul nu-i lăsă mult timp de gândire.

— Iartă-mă dacă nu-ți spun numele meu! dar numele n-are importanță în asemenea cauze sfinte! Poți să-mi spui, la ce oră va avea loc mâine executarea regelui?

— Vom fi la opt fix la piața Greve, răspunse Enric Sanson după o scurtă gândire. În câteva minute, totul va lua sfârșit!

— Îngrozitor, îngrozitor! gemu străinul, care părea a fi cuprins de durere. Te conjur în numele lui Dumnezeu și al tuturor sfinților, murmură el, nu poți să faci în așa fel ca regele să urce pe eșafod abia la amiază?

— De ce domnul meu? Ce scop ai cu această curioasă rugăminte?

— Te rog, pentru Dumnezeu să-mi îndeplinești această cerere. Nu pot spune mai mult! Este vorba să se facă o ultimă încercare pentru eliberarea regelui!

— Imposibil! strigă Enric Sanson, dându-se cu un pas înapoi. Este nebunie să te gândești la așa ceva! Patru regimente vor fi mâine de dimineață în piața Greve! Dacă cerul nu face vreo minune, Ludovic al XVI-lea este pierdut!

Străinul își mușcă buzele. Fața-i deveni și mai îndurerată. Deodată ridică amândouă mâinile și căzu în genunchi în fața Călăului.

— Stau înaintea dumitale! strigă străinul cu o voce zdrobită. Ah, dacă ai ști cine sunt! Ai spune că mi-am uitat toată mândria! E vorba de viața regelui! Câteva ceasuri îl pot scăpa! După cum speri să-ți ierte Dumnezeu greșelile, te rog amână execuția cu câteva ore. Atunci, poate că nu va mai avea loc execuția!

— Ce se va întâmpla? întrebă Enric Sanson. Nenorocitule, nu știi în fața cui te afli? Datoria mea ar fi să te predau gardiștilor!

— Nu, asta n-o vei face! strigă străinul tot în genunchi. Știu că ești un om nobil! Enric Sanson, dacă iubești puțin pe regele dumitale, vrei să înlături grozăvia... în mâinile dumitale stă viața regelui! Dacă poți amâna execuția, poate că se vor îndrepta toate!

Enric Sanson căzu pe gânduri. El privi țintă pe străin. Apoi răsuflă adânc.

Bine! Zise Enric Manșon, ce voi putea, voi face, pentru scăparea regelui! Dar mă tem că orice ajutor omenesc e în zadar!

Înainte ca Enric să-l fi putut opri, străinul sărind în sus, îi apucase mâna și i-o sărută plin de recunoștință.

— De o mie de ori îți mulțumesc! Dumnezeu să-ți răsplătească! Dar ține-te de cuvânt Enric Sanson! Și încă ceva!

Străinul se aplecă la urechea Călăului.

— Când vezi că se face îmbulzeală în piața Greve, șopti încet străinul, atunci nu grăbi execuția! Gândește-te că de câteva secunde atârnă viața regelui. La nevoie poți să te arăți chiar nesupus față de superiorii dumitale, căci îți spun adevărul, dacă reușim să eliberăm pe rege până seara, flacăra revoltei se va stinge și atunci vom avea din nou un rege în Franța!

Un entuziasm extatic strălucea în ochii străinului.

— Dacă-mi va fi cu putință, voi face cum zici! Dar încă o dată, nu împărtășesc speranța dumitale!

— Cine va trăi, va vedea! răspunse înflăcărat necunoscutul. Dar decât să-l părăsim pe rege, eu și tovarășii mei, mai bine mergem și noi la eșafod! Nu putem pierde decât viața și ce-i viața unui om, când e vorba de a păstra unei țări un rege bun, când e vorba de a apăra o țară frumoasă de cea mai mare crimă?

Necunoscutul se plecă cu noblețe aproape regală și părăsi odaia.

Enric Sanson însă se întoarse în odaia lui, într-o ciudată dispoziție. Era posibilă eliberarea regelui? Călăul se îndoia de asta.

În orice caz, dormi mai liniștit decât în alte împrejurări.

Capitolul 123 PREGĂTIREA REGELUI

În sfârșit se făcu ziuă, zăpada acoperea Parisul. Mulțimea care așteptase toată noaptea, își arăta oboseala pe față. Norii acopereau Cerul, lăsând să străbată cu totul palidă, lumina soarelui.

O rază de soare intră în odaia din Temple, în care locuia regele.

Ludovic al XVI-lea era încă în pat. În odaie era întuneric. O lumina ardea pe masă, lângă patul regelui.

La ușă erau doi gardiști municipali, cu puștile în mână, nemișcați ca niște statui de marmura. Ei păziseră somnul regelui, pentru ca acesta, nu cumva să încerce a se sinucide într-un acces de disperare.

De ce spectacol grozav, ar fi fost cruțat Parisul!

Guvernanții însă, țineau ca sângele regelui, să fie vărsat în public, din această pricină, în tot timpul procesului, regele fusese lipsit de linguri, cuțite și furculițe. Mâncărurile îi erau aduse lui Ludovic al XVI-lea, deja tăiate.

Pe coridor se auziră voci. Veniră soldații care trebuiau să-l ducă pe Ludovic până afară. La ieșire, mai multe batalioane se apropiară din diferite părți de Temple.

Aceiași soldați care odinioară juraseră credință lui Ludovic al XVI-lea, trebuiau acuma să-i împiedice pe partizanii lui, de a-l scăpa de eșafod.

Se auzi un zgomot de chei. Ușa care ducea la odaia regelui fu deschisă. Mai mulți bărbați intrară.

Preotul Edgeworth, unul din cei mai devotați monarhului, se apropie.

Nobilul bătrân aruncă o privire tristă asupra regelui, care dormea.

Preotului, i se părea o crimă, să deștepte pe Ludovic al XVI-lea din cel din urmă somn.

Dar berarul Santerre, care comanda trupele aduse pentru execuție, îl împinse pe preot.

— Haide, popo, fă-ți datoria! strigă Santerre bătrânului care tremura.

Preotul se aplecă spre rege și-l deșteptă cât putu mai ușor.

Ludovic al XVI-lea se trezi din visul lui. Cu o privire zăpăcită dar liniștită, câteva secunde privi pe cei adunați.

— Ah, e vremea, nu-i așa? întrebă regele.

Dormise îmbrăcat. Acuma se ridică, fața monarhului arăta o adâncă liniște sufletească.

— Da, e vremea, majestate! zise preotul, sărutând cu respect mâna regelui. Ce-i drept ceasul de pe urmă, nu e departe, dar inima mă grăbește să dau majestății tale mângâierile și binecuvântările religiei!

Regele sărută și el cu emoție mâna preotului.

— Părinte murmură regele, îți mulțumesc pentru jertfa pe care o faci. Acuma voi muri mai ușor!

Regele se întoarse către funcționarul Temple-ului, care intrase odată cu preotul și cu Santerre, arătându-i hârtiile de pe masă, pe care le scrisese noaptea trecută.

— Aici, domnul meu, este testamentul meu! zise regele cu o voce blândă. Afară de asta am lăsat mici amintiri pentru ai mei, vă rog din inimă să le dați, când... când... nu voi mai fi!

Vocea regelui tremură puțin la aceste din urmă cuvinte.

Regele își trecu mâna pe frunte și își împreună mâinile ca pentru o rugăciune. Insă își veni îndată în fire din această slăbiciune, se apropie de masă și-și luă ceasornicul de buzunar.

— Domnul meu, zise Ludovic al XVI-lea către Gobeau, directorul Temple-ului, te rog să dai acest ceasornic fiului meu Ludovic! spuneți-i micului băiat că este ultima dorință a tatălui său, ca acest ceasornic să-i arate numai ceasuri bune! Și Dumnezeu să-l ferească să aibă un astfel de ceas, ca acel pe care-l am eu acuma!

Regele lăsă capul în jos cuprins de emoție.

Apoi luă câteva giuvaericale mici și le dădu lui Gobeau pentru prințesă.

În sfârșit, regele adânc emoționat, își privi mâna. Două inele simple îi împodobeau mâna dreaptă inelul de logodnă și un mic inel cu briliante. Regele le sărută pe amândouă. Apoi luă de pe deget inelul cu briliante.

— Acest inel, zise Ludovic al XVI-lea cu voce înăbușită de plâns, să-l dați nevestei mele! Maria Antoinetta cunoaște acest inel. Ea știe că mi l-a dăruit în ceasul fericit, când inimile noastre s-au găsit. Niciunul din noi nu bănuiam atunci unde o să ajungem! Dați-i înapoi nevestei mele acest inel și spuneți-i că cel mai mare noroc al meu a fost să trăiesc lângă dânsa! Spuneți-i că mor cu convingerea că n-am trăit zadarnic, și că sper să ne revedem într-o lume mai buna, unde nu-i înșelăciune, nici dezbinare!

Regele se aplecă asupra inelului de logodnă.

— Iar tu inel simplu și îngust, mergi cu mine în groapă! murmură Ludovic al XVI-lea. Tu mă vei ajuta să trec ultimele momente, făcând să am lângă mine spiritul nevestei mele.

Preotul se întoarse spre Ludovic al XVI-lea.

— Majestate, vremea trece! Dacă îmi permiteți, spuse respectabilul bărbat.

La un semn al lui Santerre toți ieșiră din odaie.

— Vreau să-ți las vreme, Ludovic Capet, să-ți pregătești sufletul pentru lumea cealaltă! zise Santerre cu ironie.

Regele și preotul rămaseră singuri cu Dumnezeu.

Mai mult de un ceas rămaseră în odaie stând în genunchi unul în fața altuia.

Ludovic al XVI-lea își făcu spovedania cu adâncă emoție.

Ce-au vorbit în acest timp, a rămas un secret pentru veșnicie. Nobilul Edgeworth a luat spovedania cu sine pe lumea cealaltă.

În sfârșit, preotul absolvi pe regele îngenunchiat. Făcu semnul crucii peste cel ce se ruga cu umilință.

Ludovic al XVI-lea se ridică.

Fața îi era iluminată. Un surâs suprapământesc îi flutură pe buze.

— Acuma sânt gata, spuse regele, acuma vreau să merg!

În acest moment bătu cineva la ușă.

Santerre intră.

— E vremea de plecare? zise berarul de odinioară cu o voce aspră. Intră, meștere Sanson! Ludovic Capet, te așteaptă!

Regele nu putu să-și stăpânească un tremur ușor, când se pregăti să întâmpine pe bărbatul care trebuia să-l decapiteze, dar o surprindere plăcută se arătă pe fața lui când văzu în loc de o față sălbatică, figura unui bărbat tânăr, o figură nobilă, tristă și serioasă.

Enric Sanson era de o paloare mortală. El se înclină adânc în fața bărbatului pe care trebuia să-l decapiteze.

— Permiteți-mi vă rog, să vă spun, zise Enric Sanson privindu-l pe rege, că eu sunt numai brațul fără voință al guvernului acestei țări, în același timp vă rog, după un obicei vechi, să mă iertați Majestate, de ceea ce voi face azi în numele legii!

Fața regelui deveni luminoasă. El apucă mâna Călăului și o strânse cu putere.

— Te-am iertat, înainte să mă rogi! zise nobil regele. Ai dreptate, meștere Sanson, tu ești numai brațul executor, trebuie să te supui! Consider că te supui fără voință! Acuma, pregătește-mă, poate îmi poți cruța umilința!

Sanson se uită întrebător la Santerre.

— Nu se pot face excepții strigă brutal fostul berar. Aici ca și sus. Liturghia roșie face pe toți egali!

Ludovic al XVI-lea tresări. Enric Sanson se roși de rușine.

Călăul, șovăind, luă din mâinile primului său ucenic, frânghia cu care se legau mâinile la spate, tuturor acelora care erau duși la eșafod.

Când Ludovic al XVI-lea văzu frânghia cu care trebuia să fie legat, buzele îi tremurară.

— Și asta! Și rușinea asta! Murmură nenorocitul rege.

Preotul se plecă spre el.

— Majestate. Gândește-te la mântuitorul nostru! Șopti Edgeworth. Cu coroana de spini pe cap, scuipat și înjurat de plebe, el nu și-a negat spusele!

Ludovic al XVI-lea plecă capul.

— Doamne, pentru tine sufăr!

Apoi întinse cu supunere mâinile către Enric Sanson. Călăul îl legă cu mâinile tremurânde, căutând să fie cât mai delicat.

— Să mergem! zise regele.

Ludovic al XVI-lea părăsi odaia cu capul sus.

Trecu prin coridoare, urmat de escorta militară.

Numai grilajul îl mai despărțea de mulțimea de la poartă. Urlete și strigăte izbucniră, ca un uragan.

Ludovic al XVI-lea privi mulțimea liniștit. Fața lui arăta o dureroasă seriozitate. Dar cu capul sus și pasul hotărât. Se urcă în trăsura care trebui să-l ducă la eșafod. Enric Sanson se urcă și el lângă dânsul.

Capitolul 124 EXECUTAREA REGELUI

În momentul în care Ludovic al XVI-lea se urcă în trăsură, se ridică o furtună de strigăte. Apoi se făcu liniște.

Toate privirile erau ațintite asupra figurii regelui.

Era o tăcere așa de adâncă, încât ai fi putut auzi o foaie de hârtie căzând la pământ.

Apoi deodată, o voce slabă, emoționată, a unei femei bătrâne, ascunsă undeva printre curioși, strigă:

— Grație! Milă!

Un murmur înăbușit trecu prin mulțime.

— Grație! Milă! Strigau ici și colo diferite voci.

Câțiva îndrăzneți, ieșiră din mulțimea curioșilor, întinzând mâinile împreunate spre trăsura Călăului.

Dar strigătele începură din ce în mai tare. Marea mulțime, nu vroia să știe nici de milă, nici de grație.

— La eșafod! La eșafod!

Furtunos răsunau prin întreaga mulțime aceste grozave strigăte. Până la cer se ridicau urletele.

Ludovic al XVI-lea aruncă o privire spre cer. Nenorocitul monarh, știa că va ajunge în curând acolo.

Trăsura în care era regele se puse imediat în mișcare.

Enric Sanson ședea îndărătul monarhului, era alb ca zăpada care acoperea străzile Parisului. O adâncă emoție îi zguduia, gândind că se apropia momentul când va trebui să se atingă de capul regelui Franței.

Privirile lui se îndreptau neliniștit în toate părțile. Se gândea la vorbele tainice ale necunoscutului de ieri.

Oare într-adevăr se va face o ultimă încercare pentru eliberarea lui Ludovic al XVI-lea?

Enric Sanson jură că mai degrabă se va lăsa să fie omorât, decât să pună vreo piedică eliberatorilor regelui.

Dar încotro se uita Sanson, vedea poporul ca un zid de amândouă părțile trăsurii și strălucire de săbii.

Toate trupele din Paris fuseseră aduse de guvernanți.

Poate că aflase și Convenția de încercarea ce puseseră la cale partizanii regelui, pentru eliberarea acestuia.

Se luaseră deci măsuri ca revolta să fie imediat înăbușită.

Ludovic al XVI-lea ședea tăcut, nemișcat, cu capul puțin plecat înainte. Regele avea în mână cartea-i de rugăciune. Mișca ușor buzele. Se ruga. Din când în când, un suspin îi ridica pieptul. Apoi ridică privirea de pe carte și se uită spre cer.

Bătrânul preot stătea îngenunchiat lângă rege. Respectabilul bărbat, el însuși așa de aproape de mormânt, spunea regelui vorbe mângâietoare.

Încă o dată, apăru un surâs recunoscător pe buzele regelui. Apoi se aplecă pe cartea de rugăciuni și o sărută cu evlavie.

Cortegiul escortat din față și din spate de trupe, se apropia din ce în ce mai mult de locul de execuție.

Printr-un calcul, guvernanții hotărâseră ca Ludovic al XVI-lea să nu fie executat în piața Greve.

Eșafodul era pregătit în piața Ludovic al XVI-lea.

Aici în fața guvernului, a castelului regal, era să cadă prin mâna Călăului, Ludovic al XVI-lea.

Într-adevăr, dacă era ceva care putea să amărască mai mult, ultimele momente ale monarhului, apoi era desigur acest rafinament al guvernanților republicii.

Un sunet ca de orgă, se auzi când cortegiul ajunse în piață acoperită de vreo sută de mii de oameni.

Din gura tuturor izbucni un strigăt de groază.

Numai câțiva republicani fanatici, strigară cu aprindere:

— Blestem pe capul tău, Capet!

Regele nu-i auzea pe cei ce strigau astfel.

Ce însemnătate putea avea pentru dânsul, care mai înainte se bucurase de toate fericirile vieții, pentru a sfârși într-un mod așa de groaznic, valea pământească a plângerilor cu bucuriile ei înșelătoare, cu nenumăratele-i dureri?

Ludovic al XVI-lea, regele detronat, se pregătea să primească judecata Regelui Universului. Cu o solemnitate adâncă. Regele părăsi trăsura, sprijinit de brațul Călăului.

El nu simțea nicio frică de moarte.

Cu o privire hotărâtă, regele se uita la eșafod. Apoi se îndreptă încet, dar cu pași siguri, spre treptele care duceau pe platforma eșafodului.

Mai neliniștit și mai iritat era Enric Sanson. Ca prin vis, văzu că ucenicii lui erau adunați în număr suficient în jurul ghilotinei.

La fiecare treaptă, Călăul privea prin mulțime cu o încordată curiozitate.

Dumnezeule! Era numai un nebun acela care-i ușurase ieri sufletul cu o nouă speranță? Nu voia să se întâmple nimic pentru eliberarea regelui?

În zadar se uita Enric prin mulțime. Cap la cap, stăteau în piață, desigur, jumătate din locuitorii Parisului.

Tineri și bătrâni, urâți și frumoși, distinși și vicioși toți erau adunați aici, fără deosebire.

Ochii tuturor erau îndreptați asupra eșafodului, asupra regelui și asupra lui Enric Sanson.

Călăul era obișnuit să fie centrul atenției mulțimii. De obicei, abia băga în seamă privirile tuturor acestor gură-cască.

Dar de astădată, fără voie, se simți înfiorat. I se părea că toți se uitau la el, pentru a putea fi martori de crima lui la judecata din urmă.

Ah, ce n-ar fi dat în acest moment Enric Sanson, pentru a fi scăpat de a-și îndeplini funcția!

Tot nu se vedea nimic în piață, care să semene cu o încercare de eliberare a regelui.

Era o liniște de moarte în mulțime. Momentul groaznic care se apropia paraliza bătăile de inimă, chiar celor mai sălbatici republicani.

Ochii tuturor se uitau la rege, gurile tuturor erau mute. Ce liniște sinistră!

Calfele călăului se apropiară de rege.

Așteptau un semn de la meșterul lor pentru a pune mâna pe nenorocit.

Enric Sanson se uita mereu în jurul său.

Când nu mai putu să întârzie fără a atrage atenția, se aplecă spre rege, controlând în aparență dacă legăturile nenorocitului sunt destul de bine făcute.

Un suspin ieși din pieptul Călăului.

— Dumnezeule! Fă o minune! strigă Călăul. Nu mă sili să-mi îndeplinesc sarcina! Ai milă, Dumnezeule, de nenorocitul rege!

Dar nu se întâmplă nicio minune. O liniște de moarte domnea în piață.

Regele se întoarse nerăbdător la Călău.

— Fă-ți datoria, Călăule din Paris! zise Ludovic al XVI-lea cu o voce calmă, dar sigură. Nu-mi prelungi în zadar suferințele!

Călăul părea a nu-l fi înțeles. El stătea plecat. Atunci preotul îi atinse umărul.

— Dar fă-ți datoria! murmură preotul. Nu înțelegi ce chinuri produci monarhului nostru?

— Încă o secundă! Poate, poate mai este o scăpare? Bâigui Enric Sanson, cu o voce imperceptibilă. Este, trebuie, va veni ajutor!...

Nu putu sfârși, preotul îl privi mirat. Apoi ridică ochii la cer, pentru a-i arăta că nu se mai putea spera în eliberare.

Enric Sanson, nu știa că mai înainte cu un ceas de acest groaznic moment, guvernanții în tăcere au prins mai mult de o sută din cei mai credincioși partizani ai regelui și-i închiseseră. Nenorociții credincioși, care cu prețul vieții lor voiseră să-l scape pe rege, stăteau acum în lanțuri și chiar peste câteva zile vor cădea și capetele lor pe eșafod.

Era imposibil să aștepte. Enric Sanson făcu un semn calfelor lui.

Momentul îngrozitor venise!! cu un gest rapid, dar cât se poate de delicat, calfele dezbrăcară partea superioară a corpului regelui, îi scoaseră haina și-i legară din nou mâinile la spate.

Jos în mijlocul trupelor, Santerre era călare pe un cal iute.

Berarul de altădată, privea cu un entuziasm fanatic la eșafod. El ținea sabia în mâna dreaptă, pentru a putea face tobosarilor așezați nu departe de dânsul, un semn pentru a începe bătaia în semn de bucurie.

În acest moment Ludovic al XVI-lea se apropie de marginea eșafodului.

Fața i se înroșise. Pieptul i se ridica zgomotos.

— Francezi! strigă regele cu o voce răsunătoare, mor nevinovat! Iert dușmanilor mei și doresc ca Franța...

— Bateți toba!. Strigă Santerre cu voce tunătoare. Haide!!! Bateți să se rupă!!!

Un zgomot furios izbucni. În zadar mai încerca regele să vorbească.

Santerre, furios, făcu semn Călăului cu sabia. Calfele de călău îl apucară pe rege. Îl puseră pe scândura strâmtă și-l legară de ea.

Un semn abia perceptibil făcu Călăul.

Mai mult mort decât viu, Enric Sanson abia se putea ține pe picioare.

Cu o repeziciune uimitoare, calfele de călău puseră scândura cu regele sub cuțitul ghilotinei, capul regelui venea tocmai sub ascuțiș.

Prima calfă coborî un fel de guler de lemn pe gâtul regelui, pentru ca să stea nemișcat.

Enric Sanson se apropie. Vedea roșu înaintea ochilor.

Apucă clapa sinistră. Preotul cu mâinile pe piept îngenunchease lângă capul regelui.

— Fii al Sfântului Ludovic! Strigă preotul cu voce înăbușită de plâns dar destul de tare, du-te la cer!

În acest moment se auzi un singur strigăt, grozav de furios.

Cuțitul ghilotinei căzuse, sângele nenorocitului rege, sări în stropi.

Capul lui Ludovic al XVI-lea se rostogoli în panerul cel roșu.

După obicei, prima calfă de călău, ridică capul și-l arătă mulțimii.

Un nou strigăt groaznic, răsună prin aer.

Abia acuma, după ce grozăvia era săvârșită, toți înțelegeau ce crimă se înfăptuise.

Mulțimea se îmbulzea, se împingeau unii pe alții. Nici trupele măcar nu puteau sta pe loc.

În zadar înjura Santerre de pe calul lui. El fu împins de mulțime cu toți soldații lui la eșafod.

Femei și bărbați, băieți și fete se îngrămădeau spre eșafod.

Unii mai curajoși urcară scările. Își muiară batistele în sângele cald și fumegând al nenorocitului rege, pentru a le păstra ca moaște.

În continuare se auzeau strigăte de groază din popor. Enric Sanson căuta din ochi preotul.

— Trebuie să mă spovedesc lui! murmură Călăul, trebuie. Să mă ierte el, trimisul lui Dumnezeu! Altfel simt că fericirea vieții mele e sfârșită, nu voi mai putea râde niciodată, niciodată nu voi fi vesel! Ah, meserie groaznică! De ce a trebuit să ajung această zi!

Dar în același timp, se uită și Santerre de pe calul lui, să zărească preotul. Desigur că teroristul avea gânduri mai puțin curate.

Probabil că Santerre voia să-l prindă pe credinciosul și virtuosul preot, și să-l trimeată la închisoare.

Desigur că preotul, bănuise aceasta, căci dispăruse, în zadar îl căutară.

El se pierduse imediat după decapitarea regelui, în marea mulțime.

În zadar striga furios Santerre, în zadar îl căuta Enric Sanson. Preotul dispăruse ca prin minune.

Enric Sanson nu voi să se apropie de corpul regelui. El lăsă calfelor lui să dezlege cadavrul, și să-l pună în sicriul negru.

Enric Sanson coborî șovăind scările eșafodului.

Ca în vis, văzu că mulțimea se dădea înapoi în fața lui, ca de obicei și că toți îl priveau cu groază.

— Omorâtor de rege! Regicid! Auzi el din toate părțile.

Ca nebun privi Enric în jurul său. El voia, trebuia să găsească preotul care stătuse lângă rege până în ultimele momente.

Călăul simțea nevoia să-și descarce sufletul și inima printr-o spovedanie.

Preotul însă, dispăruse...

Inima lui Enric Sanson luă hotărârea să nu se odihnească, să nu fie liniștit, până nu-l va găsi pe acest preot.

Capitolul 125 CUTIA ALBASTRĂ

Trebuia să fie ora opt. O femeie în vârstă cobora repede dealul care duce de la biserica Saint Laurent la foburgul Saint Martin.

Toată dimineața ninsese astfel, încât stratul de zăpadă acoperea asfaltul, înăbușind pasul trecătorilor.

Un frig ascuțit te pătrundea, străzile erau pustii. Părea că simțeau și străzile groaza pe care o simțeau de la decapitarea regelui toți oamenii mai cuminți.

Aproape pe nimeni nu întâlni bătrâna femeie care părea a avea atâta grabă.

Poate că ochiul ei slăbit de bătrânețe, nu mai era în stare, la lumina slabă a felinarului, de a distinge în depărtare câțiva trecători, care păreau ca niște umbre rar pe aceste străzi lungi.

Fără frică, cu toată liniștea sinistră și singurătatea serii, bătrâna mergea mereu înainte.

Deodată însă, tresări și se uită repede împrejur. Ajunsese tocmai pe Strada Morților și i se păru că aude îndărătul ei, pasul greu și regulat al unui bărbat.

— Cerule, vasăzică nu m-am înșelat! șopti bătrâna. Sunt urmărită! Și mai înainte am auzit acest zgomot!

Iritată, bătrâna, își mări pașii, vrând să ajungă la vreo prăvălie luminată.

Poate că spera să recunoască la lumină, că bănuiala ei era adevărată.

Zis și făcut. Îndată ce lumina căzu plină asupra bătrânei, aceasta întoarse capul.

Necunoscuta nu se înșelase.

O expresie de groază se arătă pe fața galbenă și zbârcită a bătrânei femei.

Avea desigur motive să se ascundă.

Bătrâna femeie se uită înapoi de mai multe ori, ea crezu că numai o întâmplare adusese pe acest bărbat pe urma ei, și că poate la primul colț de stradă necunoscutul se va îndrepta în altă direcție, spre ținta drumului său.

Bătrâna se strecură într-o stradă lăturalnică. Acolo era prăvălia luminată a unui plăcintar. Repede intră înăuntru.

Se așeză, sau mai bine, căzu istovită pe scaunul de lângă tejghea.

Tânăra femeie a plăcintarului era în prăvălie. Lucra la o broderie.

Ridicând capul în treacăt, o expresie de neplăcere trecu pe frumoasa față a plăcintăresei.

Bătrâna femeie părea a-i fi cunoscută. Plăcintăreasa dădu din cap, apoi deschise un sertar, ca și cum ar fi voit să scoată ceva să dea bătrânei.

Sertarul era gol.

— Ce stângăcie, zise tânăra plăcintăreasă.

Părăsi tejgheaua, se apropie de o ușă, o deschise și strigă nerăbdătoare pe bărbatul ei, imediat intră plăcintarul plin de făină.

— Ei, unde ai pus-o? întrebă femeia cu mutră misterioasă, arătând spre bătrâna necunoscută.

Plăcintarul aruncă o privire asupra pălăriei mari de mătase cu panglici violete, pe care o purta bătrâna, și asupra mantilei demodate din mătase violetă.

Dădu din cap și el.

— Crezi că am să las asta în tejgheaua? întrebă plăcintarul și zicând aceasta, dispăru.

Plăcintăreasa se apropie de bătrâna femeie, care ședea epuizată pe un scaun.

Cu un amestec de milă și rezervă sfioasă, cum se găsește des la oamenii de afaceri în fața necunoscuților, privi fața veștejită și zbârcită a bătrânei, care odinioară trebuia să fi fost foarte frumoasă.

Bănui că necunoscuta, care arăta noblețe în toată ființa ei, fusese la curtea regală sau fusese vreo demnitară a nenorocitei Maria Antoinetta.

— Vă e rău stimată doamnă? începu plăcintăreasa, respectuos, uitând că acest titlu era suprimat pe atunci în Franța.

Bătrâna nu răspunse, dar cu o expresie de groază se uită la fereastra prăvăliei. Părea că văzuse ceva.

— Nu vă e bine? întrebă și plăcintarul care intrase în acest moment.

Doamna sări în sus ca speriată, ochii ei străluciră de bucurie văzând în mâinile plăcintarului o cutie acoperită cu hârtie albastră.

— Nu, dragă! mi-e bine! Spuse necunoscuta cu voce blândă.

Mecanic, ridică capul, privi blând pe plăcintar, însă când văzu pe capul lui pălăria roșie iacobină, se arătă iar groaza pe fața ei.

— Ah, Dumnezeule, m-ați trădat! bâigui ea, pe când buzele îi deveneau palide.

— Drept cine ne iei! zise plăcintarul. Nu suntem spioni și nici trădători!

Necunoscuta răsuflă ușurată.

— Iartă-mă, zise ea cu voce blândă, copilăroasă.

Scoase o pungă din buzunar și luă dintr-însa un Ludovic de aur.

— Iată răsplata cuvenită! zise necunoscuta cu voce emoționată, punând moneda de aur în mâna plăcintarului.

Acesta o privi pe nevasta sa.

— Hm, sunt bani, ultimii săi bani, zise tânăra femeie într-un avânt de milă.

Dar soțul ei puse moneda în sertar.

— Nu vrei să mănânci ceva? O întrebă el pe necunoscută.

— O plăcintă o să-ți prindă bine. Sau poate ai ceva pe inimă? Zise tânăra plăcintăreasă.

Plăcintarul râse, văzând fața înfricoșată a bătrânei.

— Așa de tare te-a speriat pălăria mea cea roșie? Pe viața mea sunt un bun republican, dar totuși nu pot face niciun rău unei femei bătrâne! Așa de rău cum par nu sunt nici pe departe!

Bunătatea care se arătă în vorbele plăcintarului, părea a face bucurie bătrânei.

— Tare m-am speriat! zise ea. M-a urmărit un bărbat, și mă tem să mă întorc singură acasă!

— Un bărbat? strigă râzând plăcintarul. Un bărbat adevărat? Oho, cred că n-o fi vreo aventură amoroasă?

Dar se opri, văzând că bătrâna se roșise de rușine.

— Glumesc și eu! Dar lasă că vă scap eu de acel bărbat.

Părăsi repede prăvălia. Peste zece minute, se întoarse în uniforma gărzii naționale, cu tricornul pe cap și cu pușca încărcată în mână.

— Ia să vedem acuma! zise plăcintarul. De obicei, indivizii ăștia fug de uniformă ca de dracu!

Zicând aceasta, deschise ușa prăvăliei și ieși în stradă.

Nu trecu un minut și se întoarse.

Dar în ce stare!

Fața lui stupidă arăta mânie, furie și iritație.

El ridică pumnul asupra bătrânei doamne care se sculase repede.

— Afurisită aristocrată! Vrei să ne taie capul? Strigă plăcintarul cu voce înecată de furie. Hait, cară-te, și nu mai veni pe aici. Să nu crezi c-o să-ți ajutăm să faci conspirație!

Zicând aceasta, el căută să îi smulgă cutia albastră, pe care i-o dăduse mai înainte.

Bătrâna scoase un strigăt de groază și alergă repede afară prin ușa deschisă.

Capitolul 126 LITURGHIA

Ajunsa afară, își iuți mersul.

Curând se simți epuizată. Greu răsufla bătrâna, care ținea cutia ca pe ceva sfânt, cu amândouă mâinile la piept. Bătrâna femeie trebui să se odihnească puțin. Ea se sprijini de colțul unui zid. Dar tresări îndată. Iarăși se auzea scârțâind zăpada sub picioarele unui bărbat.

Bătrânul se întoarse. Un nou strigăt ieși din pieptul ei. Acel necunoscut, care îi produsese atâta spaimă, o urmărea din nou.

— Doamne! nu mai pot scăpa de dânsul! Murmură bătrâna continuându-și drumul.

Ciudat, ori de câte ori bătrâna epuizată se oprea din mers, se oprea și necunoscutul care o urmărea la zece pași, îndată ce bătrâna se punea din nou în mișcare prin zăpadă, pornea și necunoscutul. El părea a fi umbra bătrânei.

Suna ceasul nouă, când tăcută pereche ajunse din nou lângă biserica Saint Laurent.

Încă vreo jumătate de ceas dură această urmărire, apoi bătrâna ajunse la o casă situată pe hotarul dintre Parisul Central și foburgul Saint Martin.

Bătrâna se strecură înăuntru prin poarta casei, după ce se mai întoarse odată spre urmăritorul ei care era foarte aproape.

Mascatul necunoscut, se opri nemișcat și privi sumbru casa cea veche, al cărei acoperământ de cărămidă, acoperit cu mușchi, era aplecat așa de mult în unele locuri, încât părea încovoiată de greutatea zăpezii.

Fiecare cat avea trei ferestre. Obloanele cu care aceste ferestre erau apărate, arătau că frigul pătrundea înăuntru.

O slabă lumină se vedea prin geamul de la mansardă, restul casei era cu desăvârșire în întuneric.

Răsuflând greu, bătrâna femeie urcă scara cea strâmtă. O frânghie ținea loc de sprijinitoare. Bătrâna nu se opri până nu ajunse la mansardă.

Aci bătu în ușă, într-un mod ciudat și tainic.

Ușa se deschise. O lumină potrivită domnea în odaie. Lumina lămpii căzu pe fața bărbatului care deschisese.

Cel care deschisese, nu era altul, decât preotul care stătuse până în ultimele momente lângă Ludovic al XVI-lea, și apoi știuse să scape de urmărire printr-o fugă nebăgată în seamă.

— Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat? întrebă preotul, când văzu fața speriată a noii venite.

— Doamne, ascunde-te părinte! murmură bătrâna. Păsurile noastre sunt cunoscute, suntem spionați!

Ea nu se putu ține prea mult în picioare, și căzu epuizată pe scaunul adus de bătrânul preot.

În odaie mai era o altă femeie bătrână. Aceasta stătuse lângă foc. Acum a se ridică.

— Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat? spuse bătrâna.

— Același bărbat care m-a urmărit acum trei zile, m-a urmărit și azi, dar n-am reușit să scap de el, m-a urmărit până acasă, trebuie să stea încă și acum afară!

Cuvintele păreau a-i înspăimânta pe ceilalți doi. Cealaltă femeie bătrână și preotul erau foarte iritați.

— Cum o vrea Dumnezeu! zise, preotul, încrucișându-și cu supunere brațele pe piept. Fără voința lui, nu ni se poate întâmpla nimic. Dragi surori, i-am cântat laudele în mijlocul strigătelor pe care ucigașii și muribunzii din mănăstirea carmelitelor le-au scos și nu ne-a fost frică. Da, dacă Dumnezeu a vrut ca eu să fiu scăpat din acel măcel, atunci a făcut-o desigur fiindcă mă destinase unui scop pe care trebuie să-l îndeplinesc fără a șovăi. De aceea, nu vă temeți dragele mele! Dumnezeu își apără preoții lui, și poate face ce vrea cu ei. Moartea nu mă sperie. Voi însă trebuie să vă ocupați de voi înșivă și nu de mine. N-aveți nicio frică, dragi surori!

— Nu, spuse una din bătrâne. Noi avem numai o singură frică, frica pentru viața ta, respectabile părinte!

Bătrâna care venise dădu din cap aprobativ.

Preotul surâse blând.

— Știe Dumnezeu, dragi surori, câtă recunoștință vă datorez vouă, călugărițe curajoase, care împărțiți cu mine primejdiile exilului și ale persecuției.

Noua venită își aduse aminte de cutia albastră, ea o dădu preotului cu respectuoasă înclinare.

— Aici sunt sfintele hârtii! șopti ea.

Tovarășa ei tresări în acel moment.

— Isuse Hristoase, aud pe cineva urcând scara!

Toți ascultară, era o liniște așa de adâncă în odaie, că se puteau auzi inimile bătând în piepturile celor trei sărmani persecutați.

— Cum o vrea Dumnezeu, șopti preotul. Dragi surori, vă rog și vă conjur, nu vă speriați dacă vine cineva la noi. Trebuie să vă spun un secret. O persoană, pe a cărei credință putem pune temei, a găsit desigur cele mai potrivite mijloace pentru a trece granița, poate este vreun curier care vine să ia scrisorile pe care le-am scris ducelui de Gorges și marchizului de Bethune. Pentru ca aceștia să vă scoată din sărăcie, să vă scape de la moarte.

Iarăși ascultară toți trei, zgomotul încetase.

— Și dumneata, nu ne vei urma? exclamară amândouă maicile cu ton deznădăjduit. Respectabile părinte, vrei să rămâi aici în această țară de grozăvii, în acest oraș pătat de regicid?

Fața preotului se ilumina.

— Locul meu e acolo unde sunt victime, murmură el cu o mare liniște sufletească, apoi se întoarse către călugărița care adusese hârtiile.

— Soră Marta! zise el blând. Ascultă cu atenție, ce-ți voi spune! Curierul va răspunde cu parolă, *Fiat voluntas*[10], la parola *Hosina*.

În acest moment surorile tresăriră.

— Cu siguranță că este cineva pe scări!

Repede deschise o ascunzătoare, care era cu dibăcie făcută sub acoperământ.

De astădată, în liniștea adâncă se auzi pasul unui bărbat pe scară. Preotul se ascunse cu greu într-un fel de dulap.

Una din maici aruncă niște trențe peste dânsul, pentru a ascunde respectabila lui ființă.

— Poți închide, murmură încet nenorocitul.

În acest moment se auziră trei bătăi în ușa de afară.

Cele două femei tremurau, fără a spune un cuvânt își aruncară, o lungă privire, apoi începură a se ruga fierbinte către cel de sus.

Era singura armă a maicilor în această primejdie.

Încă odată se auziră bătăi în ușă, apoi se deschise. Sora Martha scoase un strigăt de spaimă.

Fără nicio îndoială, bărbatul care o urmărea de trei zile stătea acum în fața ei, în odaia sărăcăcioasă.

Necunoscutul își ținea ascunsă fața într-o manta mare.

---

[10] Facă-se voia ta

El se înclină în fața femeilor care tremurau din tot corpul de frică și de groază și care se așteptau ca o ceată întreagă de soldați înarmați să năvălească în odaie și să le târască la închisoare.

— Nu tremurați doamnelor, începu cel mascat cu voce blândă. Nu vă temeți de mine. Nu vin ca dușman la voi. Din contră vin să vă cer o favoare!

Dar călugărițele tăcură, se vedea că nici nu înțelegeau vorbele pe care le spunea nenorocitul.

— Dacă vă inoportunez, dacă vă deranjez, spuneți sincer, zise iar cu blândețe străinul. Mă voi retrage, dar credeți, că vă sunt devotat, și dacă vă pot face vreun serviciu, vi-l voi face cu siguranță, puteți conta pe mine.

Maicile tăceau, dar fără voie, priviră pe acest necunoscut cu mai puțină frică.

Necunoscutul făcu un pas spre cele două surori.

— Ați primit, urmă bărbatul mascat, pe un respectabil bătrân, care a scăpat într-un mod miraculos din mânăstirea Carmelitelor, același bătrân care a stat până în ultimele momente lângă Ludovic al XVI-lea.

— Hosiana! zise sora Agatha.

Ele îl priviră, cu încordare pe străin, așteptând să le răspundă parola convenită.

— Așa îl cheamă! răspunse străinul, care crezuse că maica rostise numele preotului.

— Ah! nu-i niciun preot la noi, murmurară amândouă surorile. Cum puteți crede așa ceva?

— Nu mințiți? spuse necunoscutul cu o voce blândă, apropiindu-se de masă și luând în mână breviarul. Nu cred că știți latinește. Aveți curaj. Cunosc numele dumneavoastră și cel al musafirului vostru. Aflați deci ca de mai bine de cinci zile am cunoștința de situația voastră tristă și de jertfa voastră pentru abatele Edgeworih.

— Tăcere, pentru Dumnezeu, tăcere! îl întrerupse sora Agatha.

Amândouă maicile își duseră câte un deget spre buze. Se auzi un zgomot.

Preotul, care stătuse până atunci ascuns se întoarse în odaie.

— Nu pot crede, zise el necunoscutului, că vrei să-mi faci vreun rău, am încredere în dumneata. Ce vrei?

Străinul dădu la o parte mantaua care-i acoperise până atunci fața.

Privirea preotului deveni fixă. Bătrânul se dădu câțiva pași înapoi înspăimântat.

— Dumnezeule! strigă preotul. Vai nouă! Călăul din Paris!

Maicile începură să tremure din tot corpul ar fi căzut desigur în genunchi dacă nu s-ar fi apucat de scaun.

Într-adevăr străinul era Enric Sanson.

Acum, după ce mantaua fusese dată la o parte, lumina lămpii căzu pe frumoasa-i față bărbătească, încadrată de buclele castanii.

— Nu vă speriați de mine! zise Călăul împreunând mâinile rugător. Căci vin ca să vă rog să faceți o moliftă pentru liniștea sufletească a bărbatului, al cărui trup nu se va odihni niciodată în pământ sfânt.

Preotul părea surprins și mișcat.

Se apropie de Călău. Cu sinceră emoție apucă amândouă mâinile lui Enric Sanson.

— Dacă înțeleg bine, dumneata, Călăul din Paris, ai venit pentru a mă ruga să țin o moliftă pentru Ludovic, nenorocitul nostru monarh?

— Da, murmură Călăul. Gândul la regele omorât nu-mi lasă o clipă de liniște. Mă sperie chiar și în vis. Permiteți-mi să contribui cât de puțin la liniștea sufletului acestui rege nenorocit!

Călăul se adresă cu emoție preotului.

— Cum mulțumesc cerului că ai reușit să scapi de pe eșafod. Doamne! Dacă ai ști cât te-am căutat! O, Dumnezeule! Inima mi-e plină de multe dureri! Multe îndoieli îmi rod sufletul! Și apoi, urmă Enric, o frumoasă fecioară trăiește pentru mine.

El se opri pentru câteva secunde și-și acoperi fața cu mâinile.

— Ah, cerule, altfel ar fi fost lucrurile dacă aș fi putut merge la altar împreună cu tânăra mea logodnică! murmură Enric.

Preotul plecă capul.

Părea a se ruga. Apoi ridică mâinile împreunate spre cer.

— Doamne! Tu care faci minuni! Murmură bătrânul, întărește inimile oamenilor! Da! Zise preotul către Enric Sanson, sunt gata să citesc o moliftă pentru sângele vărsat nevinovat al lui Ludovic al XVI-lea.

El se întoarse către cele două călugărițe.

— Voi, surorile mele, pregătiți toate cele de trebuință pentru aceasta! Eu mă voi retrage în odaia de alături cu prietenul meu.

Preotul îl privi pe Enric Sanson și-l întrebă:

— Dorești să te spovedești și să te împărtășești?

Enric Sanson se plecă și sărută mâna preotului.

— În sfârșit, în sfârșit! murmură Enric. Inima îmi va fi ușurată de toate chinurile care au neliniștit-o până acum.

Bătrânul și respectabilul preot, și Enric Sanson au stat mai mult de o oră în camera întunecoasă și rece.

Ce au vorbit amândoi în acel ceas, știe numai Dumnezeu.

Au revenit, după aceea, în odaia unde erau maicile.

Adânca întristare de pe fața Călăului dispăruse.

Călugărițele pregătiseră totul pentru sfânta ceremonie care urma să aibă loc.

Un cufăr vechi era așezat în mijlocul odăii.

Sora Agatha acoperise cufărul cu o pânză de mătase verde.

Adusese și o cruce mare din abanos și fildeș.

Patru lumânările, fuseseră lipite cu ceară galbenă pe altarul improvizat.

Lumina lor palidă se reflectă pe pereți.

Bătrânul preot își puse patrafirul.

Apoi aduse o cupă de aur împodobită cu diamante, pe care, desigur o salvase din calea prăduitorilor mânăstirii.

Lângă acest vas sfânt se mai aflau două pahare, unul cu apă și unul cu vin.

În lipsa unui pupitru de rugăciune, preotul își pusese breviarul pe un colț al altarului.

Pe scaun era o strachină de pământ, plină cu apă.

Enric Sanson îngenunchea cu evlavie între cele două maici.

Preotul se apropie de altarul simplu, plecă capul de trei ori, și încrucișând mâinile peste piept, începu cu o voce tremurătoare, plină de durere, primele cuvinte ale sfintei liturghii:

— Intrăm în sanctuarul lui Dumnezeu! Și iartă ucigașilor regelui, cum i-a iertat însuși Ludovic al XVI-lea!

Sanson nu se mai putu stăpâni.

— Ah, Dumnezeule! gemu Enric, nemaiputând să-și înăbușe plânsul.

Lacrimi grele se rostogoleau pe fața lui slăbită.

Apoi ceremonia se sfârși. Enric Sanson se ridică adânc mișcat.

Se apropie de bătrânul preot, îi luă mâna lui veștejită și o sărută cu evlavie.

— Acuma mi s-a ușurat inima! spuse Enric Sanson. Ah, părinte, nu știi ce conștiință încărcată am, pentru că am contribuit la moartea regelui. Desigur, era slujba mea, și trebuia să mă supun. Dar de când am văzut sărind în sus stropi din sângele regelui...

Enric trebui să se oprească. El se întoarse către preot.

— Respectabile părinte! vrei să-mi permiți să mai trec uneori pe la dumneata și să împărtășesc evlavia dumitale, zise el rugător. Sunt așa de vesel că am găsit un preot demn...

Bătrânul preot, încuviință cu amabilitate.

— De câte ori vei veni, vei fi binevenit! Dacă mă vei mai găsi, asta e lucru îndoielnic. Suntem toți sub paza lui Dumnezeu. Nu putem schimba hotărârile lui Dumnezeu! Cine știe dacă nu se va afla în curând ascunzătoarea noastră, și atunci, sfârșitul ni s-a apropiat!

Pe Enric Sanson îl încercă un sentiment de mândrie.

— Să nu vă temeți de nimic! zise Călăul. Din acest moment sunteți sub protecția mea. Eu voi ști să vă păzesc de eventuale primejdii!

Enric băgă mâna în buzunar și scoase un ban de aur.

— Daţi-mi voie să vă ofer o mică contribuție pentru întreținerea vieții dumneavoastră, murmură Enric Sanson.

Preotul, plin de recunoștință, luă moneda.

— Primesc fără multe vorbe! zise bătrânul cu o voce tremurătoare. Dumnezeu să-ți răsplătească, Enric Sanson, binele pe care ni-l faci!

Bătrânul ridică privirea spre cer.

— Da, Dumnezeu mai trăiește! strigă convins preotul. El mereu îi ajută pe oameni în mod minunat. Soarele a răsărit iarăși! Și știu, o simt în inima mea, noaptea nu va fi veșnică! Soarele credinței va răsări iar asupra acestei țări nenorocite, zbuciumată și distrusă de patimi!

— Să dea Dumnezeu, murmură Enric Sanson, adânc emoționat.

Apoi salută în tăcere și părăsi odaia.

Capitolul 127 MIZERIA UNEI REGINE

Cu o noapte înainte de execuție, regina și copii săi nu putură să doarmă.

Maria Antoinetta se despărțise cu puțin timp în urmă de soțul ei în culmea durerii, nenorocita regină nu-și dădea seama ce suferințe avea să mai îndure.

Cât de greu îi este inimii omenești să se împace cu ideea că pierde o ființă iubită!

Câtă durere pentru Maria Antoinetta!

Soțul ei era un bărbat în toată puterea cuvântului, sângele-i curgea proaspăt și fierbinte prin vine.

Judecata unei mulțimi rătăcite era suficientă pentru a preface un om sănătos și zdravăn într-un cadavru.

Maria Antoinetta nu putea să se împace cu gândul că soarta va fi atât de crudă cu ea. Tremurase timp de mai multe săptămâni gândindu-se la ce va urma.

Maria Antoinetta avusese timp să se pregătească pentru lovitura care urma.

Dar acum, când venise momentul despărțirii, când trebuia să zică adio bărbatului ei, puterea o părăsise.

Deznădejdea îi umplu sufletul și începu să se roage la Dumnezeu.

Dar Maria Antoinetta nu știa dacă erau vorbe de rugăciune sau de blestem acelea pe care le spunea ea.

Ah, cum își simțea inima pustiită, nenorocita soție a lui Ludovic al XVI-lea!

Dumnezeule, cât de mult îl iubea pe bărbatul ei! Acum, când moartea trebuia să i-l răpească pentru totdeauna, înțelegea cât de mult îl iubise.

Putea lăsa cerul să se întâmple o astfel de nelegiuire?

Putea El să sfâșie inima unei femei și a unor copii, pentru a îndeplini nemiloasa soartă?

Ah! În zadar se ruga în noaptea asta regina! În zadar se ruga lă Dumnezeu să aibă milă de soțul ei nevinovat și curat precum cristalul!...

Nici rugămințile, nici blestemele oamenilor nu pot împiedica soarta nemiloasă care-și urmărește cursul fără șovăire încă de la crearea lumii.

Era scris în stele ca Ludovic al XVI-lea să cadă victimă furiei populare.

În zadar erau rugăciunile reginei. Cerul își pronunțase hotărârea.

Somnul nu veni să închidă ochii Mariei Antoinetta în această noapte. Cei doi copii, însă, ațipiseră deja.

Cu inima sfâșiată, Maria Antoinetta veghea somnul copiilor săi.

Erau adevărate toate acestea, oare? Era ea oare prizonieră în Temple, iar soțul ei în ajun de a fi dus la eșafod?

Își aduse aminte de câte ori se apropiaseră cu dragoste, mână în mână, de patul copiilor adormiți!

Pe atunci ei locuiau în castel. Copiii dormeau într-un leagăn cu picioare de bronz și cu baldachin de purpură. Pe perne de mătase se odihneau atunci copii regelui.

Acum amândoi copii dormeau pe un pat de paie, acoperiți cu o plapumă veche.

— Ah, ce schimbare a soartei! suspină Maria Antoinetta.

Mai grozav decât toată sărăcia și mizeria era evenimentul de mâine.

Toate speranțele și dorințele ei se adunară asupra gândului că regele îi promisese că va veni la ora șapte.

Cu câtă nerăbdare îl aștepta regina!

Maria Antoinetta spera că se va întâmpla o minune. Spera ca în ultimul moment guvernanții să se răzgândească să mai înfăptuiască oribila crimă.

Orele treceau greu.

Maria Antoinetta aștepta răsăritul soarelui.

În sfârșit se lumină de ziuă. Umbre triste umblau prin odaie.

Vălul nopții se dădu la o parte, lăsând loc unei zile palide de iarnă.

Maria Antoinetta se ridică de pe patul copiilor ei și se apropie de fereastră.

Privi strada pustie și înghețată.

Ah, da, tot așa de tristă ca vremea de afară era și inima ei.

Fiori de gheață fi treceau prin tot corpul.

O singură dorință mai era vie în inima Măriei Antoinetta, să mai cuprindă o dată cu brațele pe scumpul ei bărbat. Să-l mai sărute o dată. Pentru cea din urmă oară.

Ah, ce amar este când două inimi se despart.

Regina, în zilele ei fericite, cântase adesea o melodie mișcătoare. În zilele senine o fredonase fără a o înțelege. Acum îi veni în minte cu tot adevărul ei mișcător și emoționant.

Una din strofe zicea:

Când două inimi se despart
Care s-au iubit odată
Este o mare suferință
Cum nu este mai mare!

Cât de trist sună vorba
Adio, adio, pentru totdeauna!
Când două inimi se despart
Care s-au iubit odată!

Adio, adio, pentru totdeauna, murmură regina cu glas stins.

Timpul trecea repede.

Încă un pic și Ludovic al XVI-lea va fi din nou în această odaie.

Maria Antoinetta se întoarse și se uită spre ușă. Aștepta să-l vadă intrând pe iubitul ei soț.

Spera ca soțul ei să o anunțe că execuția se amână.

Poate că Dumnezeu mai trăia și le mai trimitea ajutor în ultimul moment!

Regina își încrucișă mâinile pe piept. Privea cu frică și cu speranță spre ușă.

Cât de încet treceau minutele! I se părea că trecuse o veșnicie de la ultima bătaie de ceasornic.

Se apropie de fereastră și-și lipi fruntea de geamul înghețat. Dimineața devenea din ce în ce mai friguroasă. Regele nu mai venea.

— Desigur că Ludovic va veni. A promis, doar, își zise Maria Antoinetta.

Ceasornicul bisericii bătu ora șapte.

Regina stătea împietrită în mijlocul odăii, inima îi bătea cu putere.

Se făcuse ora șapte și regele nu venise încă!

Desigur că adormise cu greu aseară, iar acum încă mai dormea.

Un surâs palid apăru pe buzele reginei. Se gândea la serile mai fericite.

Soțul ei se scula totdeauna târziu. De multe ori cei doi soți se tachinaseră din această cauză. Maria Antoinetta se uită din nou la ușă.

Nimic nu se mișca. I se părea că pe stradă, la o oarecare depărtare de fereastră, se auzea un murmur înăbușit.

Inima reginei era cât pe-aci să se oprească de spaimă.

Ah! Cunoștea bine. Acest murmur înăbușit, ieșit din gurile a mii de oameni.

Dumnezeule! Se strânsese deja poporul pentru a-l vedea pe regele lor mergând la eșafod?

— Ah, numai asta nu! Numai asta nu! Murmură regina cu privirea rătăcită.

Căzu în genunchi și ridică mâinile spre cer. Nenorocita regină încercă să se roage. Dar creierul îi era gol, capul amețit. Nu găsea vorbe de rugăciune. Se ridică. Cu pași șovăitori se apropie de copiii ei.

— Ah, copiii mei! Copiii mei! Se văita regina! Să dea Dumnezeu ca groaznica catastrofă să nu se întâmple, ca tatăl vostru să rămână în viață!

Soțul ei iubit nu mai venea.

Era cu putință? Regina era disperată.

De mai multe ori se apropie de ușă și zgudui clanța. Ușa era închisă! Regina era o sărmană prizonieră fără ajutor!

De ce nu venea păzitorul ca de obicei? Altădată descuia doar ușa la o anumită oră.

Dar păzitorul nu veni. Așa inexact nu fusese niciodată!

Regina deveni așa de neliniștită încât nu-și mai găsea locul.

Umbla prin odaie în sus și în jos.

Afară zgomotul creștea, în Temple domnea o liniște apăsătoare.

Se făcuse frig în odaie. Dar regina nu băgă de seamă. Ea nu simțea fiorii reci care îi treceau prin tot corpul. Deodată Maria Antoinetta tresări. Ceasul sunase iarăși.

Dumnezeule! Era cu neputință! Șapte și jumătate și regele tot nu venea!!

În acest moment, regina simți că sângele îi înghețase. Maria Antoinetta nu se mai putu ține pe picioare. Ea căzu în genunchi și întinse amândouă mâinile ca pentru a se apăra.

Dumnezeule! Ce zgomot grozav se auzea!

Ah, încă tot nu îndrăznea inima reginei să bănuiască ce se întâmplase!

Maria Antoinetta nu putea bănui că în acel moment regele, cu capul sus, trecea pragul Temple-ului pentru a nu se mai întoarce niciodată, pentru a merge la eșafod!

Din ce în ce mai furtunoase deveneau strigătele mulțimii!

Maria Antoinetta rămase împietrită câteva secunde, apoi alergă la copii săi.

— Copii, copii! murmură nenorocita femeie cu buzele tremurânde. Deșteptați-vă! Mă tem să stau singură! Ce se petrece afară? Tatăl vostru, copii...

Regina se aruncă în genunchi, lângă patul copiilor și începu să-i zguduie pe aceștia ca o nebună.

— Copii! Copii! Strigă regina cu voce înăbușită.

Micii copii se deșteptară. Cu priviri întrebătoare și rătăcite se uitau la mama lor.

Apoi, deodată începură amândoi să plângă. Se temeau de fața îngrozită a mamei lor.

— Mamă! Mamă! Cum arăți! Mi-e frică de tine strigă micul prinț.

Deodată un strigăt țâșni din pieptul reginei. Ea dădu înapoi brațele copilului care voia s-o cuprindă. Se ridică repede și alergă la ușă.

Împinse în ușă cu toată puterea.

Bătea disperată cu pumnii în ușa de stejar.

— Lăsați-mă să ies! Lăsați-mă să ies! Strigă nenorocita femeie. Trebuie să mă duc la soțul meu! Nu trebuie să-l ucideți! Trebuie să-l mai văd o dată!

Puterea îi era pe sfârșite. Vocea i se stinse într-un vaiet abia perceptibil.

Regina căzu în genunchi lângă ușă, apoi se lovi cu capul de pământ.

Mult timp regina rămase ca ametită.

Apoi, încerca să se ridice.

Trebui să se sprijine de ușă pentru a nu cădea cu fața în jos.

— Lăsați-mă să-mi mai văd odată soțul! striga mereu nenorocita regină. Ce am făcut eu ca să-mi sfâșiați inima? O, Ludovic, scumpul meu soț!

Deodată privirea nenorocitei căzu asupra copiilor.

Plânsetele și vaietele celor doi copii, o făcură să întoarcă capul.

— Copiii mei! strigă ea! Îl ucid pe tatăl vostru! Și eu sunt neputincioasă, fără ajutor! Nu-l pot scăpa nici cu prețul vieții mele! Nu pot face nimic pentru dânsul!

Plânsul reginei se amestecă cu plânsetele copiilor.

Maria Antoinetta, nebună de durere, cuprinse pe cei doi copii, înbrățișându-i.

Maria Antoinetta îi ținu mult timp la pieptul său. Nici nu băgă de seamă că se făcea din ce în ce mai frig, în odaie.

Abia îi venea în minte că nu venise încă nimeni să descuie ușa.

Ah, păzitorii din Temple aveau azi lucruri mai importante de făcut, decât să se informeze de trebuințele nenorocitei regine și ale copiilor săi!

Azi urma să aibă loc un spectacol nemaivăzut în Paris!

Păzitorii, uitându-și datoria, se îngrămădeau și ei să vadă căzând sub cuțitul ghilotinei capul regelui.

Deodată se auzi un sunet de tobe. Și apoi clopotele bisericilor începură să bată!

Murmurul mulțimii se amplifică, ajungând la urechile reginei.

Maria Antoinetta scoase un strigăt de om rănit.

Ea înțelegea totul în acest moment. Privirea ei părea că străbate zidurile Temple-ului.

Ea văzu piața cea mare în mijlocul căreia era înălțat eșafodul.

Maria Antoinetta vedea în acest moment pe soțul ei stând cu capul sub cuțitul ghilotinei. Văzu cuțitul strălucitor căzând și tăindu-i capul lui Ludovic al XVI-lea.

— Copii, copii! în acest moment moare tatăl vostru! Strigă nenorocita regină.

Se aruncă în genunchi și apucă mâinile copiilor.

— Rugați-vă, copii! Rugați-vă pentru tatăl vostru! Asta-i tot ce putem face! Strigă Maria Antoinetta.

Copii împreunară mânuțele.

Plini de groază, își priveau mama, pe care din cauza disperării abia o recunoșteau.

Regina începu să se roage.

— Tatăl nostru care ești în ceruri, facă-se voia ta, murmură regina.

— Facă-se voia ta, repetară și copiii. Deodată un nou strigăt ieși din pieptul reginei.

Ea respinse copii cu un gest, sălbatic. Sări în picioare și începu să-și smulgă părul care devenise alb ca zăpada.

— Nu, nu! Să nu fie voia ta! Strigă ea. Nu pot suporta asta. Doamne, care ești mare și drept, cruță viața bărbatului meu! Doamne, o dată, o singură dată, lasă ca voia ta să nu se împlinească!

Sfâșietoare erau vorbele nenorocitei regine. Ele găsiră un ecou sinistru în pereții Temple-ului!

Regina era epuizată. În genunchi se târî până la copii ci, care o priveau cu ochii holbați de groază.

Regina își împreună mâinile cu ale copiilor și continua rugăciunea cu o voce sfântă.

Păreau trei voci de îngeri. Desigur nicio rugăciune n-a fost vreodată mai plăcută pentru urechile lui Dumnezeu, decât aceasta ieșită din gura a trei ființe nevinovate nenorocite.

Capitolul 128 CHARLOTTE CORDAY

Executarea regelui agitase întreaga Franță. După cum o piatră aruncată în apă produce cercuri din ce în ce mai mari, tot astfel grozava întâmplare produse o puternică impresie asupra tuturor categoriilor sociale ale Franței.

Cine mai este sigur azi în Franța, când capul inviolabil al regelui a căzut sub, cuțitul ghilotinei?!

Toți erau stăpâniți de un sentiment de nesiguranța.

Se priveau unii pe alții cu neîncredere.

Oare vecinul cu care până acum trăise în bună pace, putea să devină un denunțător?

Chiar și legăturile cele mai intime de familie se desfăcură. Oamenii au început să nu mai aibă încredere în oamenii politici.

În țară, oamenii erau departe de a aproba uciderea regelui. Strigătele de satisfacție ale parizienilor care jubilaseră la ghilotinarea lui Ludovic al XVI-lea nu-și aflară ecou în restul Franței.

Dar nimeni nu îndrăznea să se pronunțe în public contra guvernanților. Știau doar că o astfel de încercare era pedepsită cu moartea.

Bărbații inteligenți și devotați cauzei libertății, nu-și ascundeau convingerile. Spuneau că sângele vărsat de Ludovic al XVI-lea striga răzbunare la cer și va aduce vremuri grele pentru nenorocita Franță.

Guvernanții însă, triumfau.

Asta voiseră ei, să bage spaimă în toată populația țării. Acuma, când capul regelui căzuse și când nimeni în țară nu era sigur de al lui, când fiecare tremura pentru siguranța lui, credeau guvernanții că puteau să-și manifeste neînfrânat ambiția lor.

Membrii entuziaști pentru libertate și nobilii de caracter ai Convenției, care erau destul de mulți în această adunare, se căiau amar.

Prea târziu recunoșteau dânșii ce făcuseră condamnând pe rege la moarte.

Mulți membri ai Convenției spuneau că moartea regelui era prologul unor grozăvii și mai mari.

Dar oamenii terorii, în cap cu Marat, Danton și Robespierre, nu erau de aceeași părere.

Ghilotina care fusese din nou ridicată în piața Grevei, avea acuma foarte mult de lucru.

Sângele curgea șiroaie. Sângele intra în pământ și împrăștia un miros insuportabil.

În mijlocul acestor vremuri triste, când patrioții adevărați se căiau de cele făcute și când zeița libertății, rău înțeleasă în această țară, amenința s-o părăsească, apăru un semn al timpului, o faptă măreață și nobilă, cum rar se înregistrează în analele istoriei.

O faptă sângeroasă și sublimă în același timp.

Francezii priveau pe acea nevinovată fecioară, care își primejduia propria viață, aducând cea mai mare jertfă pentru binele patriei.

La puțin timp după executarea lui Ludovic al XVI-lea sosi din Caen o fată tânără, care trase la un hotel modest din Paris.

Marie Alenine Ana Charlotte Corday D'Armans, era născută în Saint Saturin, un sat mic lângă Caen.

Familia ei era nobilă și număra printre strămoși pe unul din cei mai celebri oameni ai națiunii spaniole. Unul din strămoșii ei era Cid, acel cavaler înconjurat de legende din vremea eroilor spanioli.

Charlotte Corday se entuziasmase de timpuriu pentru principiile revoluției.

Ea salutase cu bucurie ideea libertății.

Deși Charlotte Corday părea totdeauna serioasă, rece și închisă, totuși în interiorul ei adunase sentimente care îi covârșeau inima.

Charlotte iubea libertatea și patria mai presus de toate. Iată însă că intervine executarea lui Ludovic al XVI-lea.

Cu inima sângerând, tânăra fată vedea țara căzută sub mâna unor teroriști care o călcau în picioare și o înrobeau.

Atunci se născu în inima Charlottei Corday un plan mare și în același timp sângeros.

În ochii Charlottei, Marat era monstrul pătat de sânge. Cel mai crud dintre guvernanții republicii.

După părerea ei, Marat înăbușea viața liberă a francezilor. Păta libertatea.

Charlotte Corday se hotărî să acționeze...

Capitolul 129 LA UȘA LUI MARAT

Charlotte trăsese la hotelul *Providența,* strada Augustine 17.

Ea făcuse o călătorie de 48 de ore într-o trăsură strâmtă, incomodă.

Îndată după sosire, fiind obosită, se închise în odaia ei. A doua zi la ora opt dimineața părăsi hotelul fără a mânca nimic.

Charlotte avea scrisori de recomandație de la oameni influenți din orașul ei natal. Aceste scrisori erau adresate câtorva membrii ai Convenției.

Dar fie că scrisorile de recomandație erau reci, fie că în vremurile astea tulburi toată lumea era bănuită, scrisorile folosiră foarte puțin Charlottei.

Atunci Charlotte Corday se adresase lui Marat.

Dar, tânăra fată care aștepta cu încordare răspunsul tribunului, nu primi niciun răspuns.

Marat era bolnav. Frigurile continuau să-i producă febră, fără ca doctorii să-i poată face ceva.

Marat trebui să absenteze câteva zile de la ședințele Convenției.

Părea că soarta se pregătea deja să se răzbune pe acest monstru pentru crimele pe care le făcuse.

Puțini ar fi bănuit-o pe această fată drăguță și blândă ca fiind răzbunătoarea sângelui regal.

Oamenii presupuneau că Charlotte venise la Paris pentru a cere grațierea vreunei rude, la guvernanții republicii.

După ce Charlotte așteptase în zadar răspunsul lui Marat, se hotărî să-i scrie a doua oară:

„Cetățene Marat!

V-am scris azi de dimineață.

Ați primit scrisoarea? Pot spera a fi ascultată un moment?

Vă repet că vin din Caen. Am să vă dezvălui cele mai însemnate secrete pentru binele republicii.

Afară de asta, sunt urmărită, pentru cauza libertății. Sunt nenorocită. Aceasta va fi de ajuns pentru a-mi atrage considerația dumneavoastră.

Charlotte Corday"

Îndoi biletul, îl pecetlui și-l ascunse cu grija în sân.

Apoi, Charlotte Corday își plăti camera de hotel.

— Ce, pleci din nou? întrebă hotelierul.

Tânăra fată dădu din cap în semn afirmativ. Cu o ciudată expresie pe față, ridică ochii la cer.

— Am o lungă călătorie de făcut! răspunse Charlotte Corday cu buzele tremurânde și de aceea e bine să-ți plătești întâi datoriile. Nu vreau să rămân datoare cu nimic!

Cu aceste vorbe tânăra fată părăsi hotelul.

Hotelierul se uită după dânsa dând din cap.

— O fată ciudată, sărmana îmi pare cam romantică! murmură el.

Hotelierul nu bănuia cât de celebră urma să devină fata chiar din ziua aceea pentru toate timpurile.

Charlotte Corday trecu pe lângă un cuțitar. Se opri în fața vitrinei. Se uită în tăcere la cuțitele expuse, apoi intră în prăvălie. Pe un ton liniștit care nu arăta nimic din zbuciumul ei intern, Charlotte ceru un cuțit ascuțit cu mânerul de abanos.

Plăti, luă cuțitul și-l ascunse cu grijă în sân.

Apoi, Charlotte Corday se urcă într-o lectică pe care o găsi la primul colț de stradă, și porunci purtătorilor s-o ducă până în fața casei lui Marat.

Charlotte căzu pe gânduri.

Tânăra fată închise ochii.

Deodată scoase un suspin adânc. Își împreună mâinile pe piept și simți mânerul cuțitului pe care tocmai îl cumpărase.

— Dumnezeule, dar oare fac bine? murmură ea, aruncând în jur o privire disperată, rătăcită. O îndoială grozavă îmi strânge inima! Aproape mă căiesc de hotărârea mea! Este o faptă grozavă aceea pe care mă pregătesc s-o fac. Voi mai putea sta înaintea lui

Dumnezeu cu conștiința încărcată! Trebuie să răsplătesc o crimă prin alta? Dorește inima mea pur și simplu omorul?

Mult timp Charlotte Corday nu putu să-și dea niciun răspuns. Se uită la lumea care trecea pe stradă.

Se gândi iarăși la ce-și propusese și se hotărî.

„Trebuie s-o fac și-o voi face șopti fecioara. Dumnezeu își alege instrumentele pentru multe din operele sale. El întărește așa de mult unele din hotărârile noastre încât ne face să simțim că suntem instrumentul său. Hotărârea mea e luată! Sângele nenorocitului rege amenință să înăbușe libertatea Franței. Vremuri și mai grozave decât acestea amenință Franța. Oare trebuie ca mii de buni cetățeni ai Franței, sute de mii, să fie călcați în picioare din cauza crimelor făptuite de câțiva monștri?"

Charlotte dădu din cap.

„Nu, Marat, pentru tine nu mai este loc pe pământ! Pregătește-te să dai socoteală de fărădelegile tale, căci azi, te vei afla în fața judecătorului ceresc!"

Lectica ajunsese în fața casei lui Marat.

Guvernantul locuia în aceeași casă în care primise mai devreme pe Adella de Barry.

Aceeași îngrijitoare murdară și bătrână îi deschise și Charlottei Corday.

Bătrâna aruncă o privire neîncrezătoare frumoasei Charlotte Corday.

— Ce vrei? La Marat vrei să intri? E bolnav și nu poate primi pe nimeni! Strigă bătrânica.

— Dar vin într-o chestiune foarte importantă, spuse Charlotte. Și scoase din sân biletul pe care-l scrisese mai înainte la hotel.

— Te rog, du acest bilet stăpânului dumitale! Spune-i să-l citească și să hotărască el singur!

Bătrâna nu părea dispusă să-i îndeplinească rugămintea.

— Stăpânul meu e prost dispus! murmură bătrâna vrăjitoare. Poate-mi aruncă cu cel dintâi obiect în cap. Vă repet că este în baie! Și că e indispus!

— Te rog, stărui Charlotte Corday.

Tânăra fată băgă mâna în buzunar și dădu o monedă de aur bătrânei. Aceasta dispăru, trântind ușa de la antreu în nasul tinerei fete.

Charlotte rămase nemișcată, cu mâinile încrucișate pe piept. Momentul hotărâtor sosise.

În câteva secunde urma să se îndeplinească opera pentru care Charlotte Corday fusese trimisă de Dumnezeu pe pământ.

Charlotte nu avea față de criminal care se pregătește să dea lovitura.

Părea mai degrabă un înger trimis de Dumnezeu pentru a pedepsi un vinovat.

În sfârșit, se auziră pașii târșâiți ai bătrânei îngrijitoare. Ușa de la antreu se deschise și bătrâna apăru.

— Ei, puteți intra! zise bătrâna. Dar bagă de seamă, fetițo, cetățeanul Marat nu iubește deloc femeile tinere.

Charlotte Corday nu dădu niciun răspuns. Ea strânse buzele palide.

Charlotte o urmă pe bătrâna îngrijitoare.

Capitolul 130 UCIDEREA LUI MARAT

Marat se afla într-o odaie mare și întunecoasă. Ședea în baie și avea capul înfășurat cu o basma.

O pânză murdară acoperea baia, pe care se afla o scândură, aceasta îi servea de masă de scris.

Fără voie Charlotte se opri surprinsă, când zări fața consumată de patimi și de boală a lui Marat.

Dacă până acum mai avusese vreo îndoială asupra justificării faptei sale, acuma tânăra fecioară pierdu orice scrupul.

Nu, bărbatul care fără rușine stătea în baie în fața ei era însemnat.

Niciun sentiment omenesc nu se arăta pe fața lui. Era un monstru nemilos sub formă omenească, gata în orice moment să sară asupra viețuitoarelor pentru a le sugruma.

— Așa, vii din Caen, cetățeană? întrebă îndată Marat și se uită la tânăra fată cu o privire sumbră.

Charlotte dădu din cap, afirmativ.

— Spune, urmă Marat, nu sunt la voi partizani de ai regelui? Cred că mulți din acești oameni se tem de lumină. S-au refugiat în orașul vostru?

Charlotte afirmă.

— Desigur, la noi nu sunt numai prieteni de ai republicii. De la moartea lui Ludovic al XVI-lea, regaliștii predomină!

— Eh! ce aud! Strigă Marat, pe când furia se arăta pe buzele lui.

— Îndrăznesc să se miște, ba chiar să găsească nedreaptă sentința Convenției?

— Mulți din Caen consideră omorârea regelui ca un asasinat nelegiuit! zise Charlotte Corday, privind fix pe Marat.

— Un asasinat! murmură el. Poți dovedi aceasta, cetățeană?

Charlotte afirmă și în același timp puse mâna la sân atingând mânerul cuțitului, ca pentru a jura.

— Și mai întâi, strigă Marat, tu ești republicană? Ai o înfățișare a dracului de nobilă și numele chiar sună aristocratic.

— Vreau să mor pentru cauza libertății! răspunse Charlotte pe când fața ei arăta entuziasm.

— De asta nu-i nevoie! zise Marat, aruncând o privire senzuală asupra corpului zvelt al Charlottei. Sapresti! Ești o fată foarte drăguță! Așa fete tinere și frumoase trebuie să trăiască pentru a înveseli pe oamenii mari ai republicii!

— O roșeață puternică acoperi fața tinerei fecioare.

— Poți să-mi citezi câteva nume, care au dezaprobat sentința Convenției? zise Marat.

— Desigur! adăugă Charlotte. Am scrise toate aceste nume!

— Spune-mi-le! zise tribunul, pe când în ochii lui apăru un fulger. Numele lor, scrise de tine, le dă până într-o săptămână găzduire pe eșafod! Strigă iar monstrul.

Marat izbucni într-un râs groaznic, care o înfioră pe Charlotte. Ea aruncă o privire de dezgust asupra monstrului, care nu avea niciun sentiment omenesc într-însul.

— Nici vorbă că vă voi spune aceste nume! șopti ea.

Ea se apropie de baie. Apucă strâns cu mâna ei delicată mânerul cuțitului pe care-l ținea ascuns.

— Scrie întâi pe lista dumitale funebră, numele Marat! urmă Charlotte.

— Marat, murmură tiranul care se pregătise de scris, privind surprins pe Charlotte. Hei fată drăcoasă, vrei să-ți bați joc de mine?

— Scrieți! stărui Chariotte, cu ton poruncitor. Vă spun doar, că vă numesc pe unul din Caen. Crede-mă, cetățene, numele dumitale se auzea și pe la noi!

— Fie! Fie! Zise puternicul zilei, punând creionul la gură și începu a scrie pe o hârtie murdară.

— Cumetre Marat, sau oricine vei fi, cu tine încep lista condamnaților!

În acest moment, Chariotte căzu în genunchi lângă cada de baie a monstrului. Cu repeziciunea fulgerului, ea scoase pumnalul din sân.

Pumnalul vâjâi prin aer și intră în pieptul lui Marat, înainte ca acesta să poată ști ce i se întâmplă.

Lovitura fu dată așa de puternic de mâna delicată a fecioarei, încât pumnalul străpunse inima.

Marat scoase un țipăt îngrozitor.

Apoi căzu ca trăsnit, ochii i se dădură peste cap. O furie grozavă se arătă pe fața lui bestială. Gura îi spumega.

Cu o privire mândră și disprețuitoare, Chariotte întoarse capul de la monstrul muribund.

— Du-te! murmură ea cu un dispreț.

Strigătul de moarte al lui Marat, răsunase prin toată casa.

La acest strigăt, un comisar anume Laurent Basse, care îndoia jurnale într-o odaie de alături, năvăli în odaie.

De asemenea și bătrâna îngrijitoare.

Chariotte Corday stătea nemișcată cu fața întoarsă de la cada de baie. O privire făcu pe comisar să înțeleagă tot ce se întâmplase. El dădu un strigăt de furie și de disperare.

— Ucigașo! Ucigașo! Urlă el.

Îngrijitoarea striga și ea împreunând mâinile ei slabe și murdare.

— Bănuiam eu că femeia asta aduce nenorocire! strigă ea.

Cu puteri unite năvăliră asupra Charlottei Corday.

Comisarul o bătu cu pumnii în tâmple, făcând-o să cadă jos amețită. Ea răbda toate aceste maltratări ca un miel fără apărare.

Fecioara căzu în genunchi pe când un geamăt slab îi ieșea din piept, dar se ridică iar. Spera, poate, să fugă.

Dar Laurent Basse o apucă cu putere de talie, o aruncă la pământ, călcând-o cu picioarele pe pieptul ei delicat și cu mâini nervoase ținea strâns gâtul de lebădă al fecioarei.

Îngrijitoarea ieși strigând din odaie.

Vecinii veniră și ei, între alții și un chirurg.

Marat fu așezat pe pat.

Dar mâna Charlottei, lovise bine inima monstrului. Un singur strigăt scoase Marat, și îndată căzu mort, pe când sufletul lui mergea să se prezinte la judecată în fața Atotputernicului.

În același timp apăruseră mai mulți gardiști municipali, Aceștia, smulseră de lângă Charlotte pe comisarul Laurent Basse, care de furie și de spaimă era aproape nebun.

Fecioara se ridică palidă, cu părul încâlcit, tremurând.

— Ce-i asta? Ce-ai făcut? Strigă unul din gardiști.

— Am omorât un monstru în numele eternității!

Cu o privire hotărâtă și mândră se uită fecioara la soldați.

— Apucați-mă și legați-mă, murmură tânăra fată. Știu bine că după legile țării merit moartea și o voi suporta bucuros. Dar va veni ziua când veți putea înțelege și prețui fapta mea!

Fața tinerei fecioare arăta stăpânire de sine. Ea se lăsă de bunăvoie să fie legată. O singură privire lungă mai aruncă asupra mortului, care și acuma era dezgustător de privit, apoi Charlotte Corday se lăsă dusă de soldați.

Capitolul 131 CHARLOTTE CORDAY ÎN ÎNCHISOARE

Peste câteva minute, vestea morții lui Marat adună o mulțime imensă în jurul casei sale.

Erau mai cu seamă băieți de stradă, vagabonzi.

Un urlet fioros se ridică. Cereau capul ucigașei. Nu era posibil în acest moment, să o ducă pe Charlotte prin mulțime.

Nici chiar armata n-ar fi putut-o apăra pe fecioară de atacul miilor de oameni adunați în fața casei lui Marat.

Ar fi sfâșiat în bucăți corpul fetei.

De aceea Charlotte fu dusă înapoi în locuința monstrului omorât.

Un comisar de poliție, anume Mesnil, se pregăti să ia interogatoriul Charlottei Corday.

Aceasta răspundea cu o voce demnă și liniștită.

— Îngrozitor! strigă comisarul după ce stabilise identitatea persoanei, ai venit cu intenția de a răpi patriei pe unul din cei mai buni și mai demni cetățeni!

Charlotte îl privi pe comisar cu dezgust.

— Spune mai bine, că am omorât un monstru! zise Charlotte cu mândrie, mă bucur că fapta a reușit. Cred că am făcut un serviciu bun cauzei libertății!

— Ești orbită! strigă comisarul pe când ochii lui străluceau de furie. Încă zece nebuni ca tine și cauza libertății e pierdută. Nu știai că meritul lui Marat, era că ne-a scăpat de infamiile lui Ludovic Capetul?

Fecioara începu, a râde.

Fără frică, îl privi în ochi pe comisar.

— Să-ți spun o poveste, cetățene comisar, zise Charlotte cu o voce tunătoare, ascultă-mă poate o să mă înțelegi! Erau multe animale într-o pădure care sufereau din cauza unui

lup. Niciun animal nu era sigur de viața lui. Lupul mânca zilnic câte unul. Lupul era nesățios, nici ziua nici noaptea nu-i lăsa în pace. Atunci animalele începură a se văita în mizeria lor și se adresară regelui animalelor, leului. Acesta veni și mâncă pe lup. Dar leul nu era nobil. Gustase odată carnea unui animal și-i plăcuse. Se puse deci pe mâncare cu suita lui și măcelul deveni și mai groaznic ca mai înainte. Lupul tot mai putea fi săturat. Când însă monstrul se puse pe mâncare, apoi nu mai erau animale destule în pădure.

— Gărgăuni! strigă comisarul, astfel de povești nu te vor apăra de ghilotină!

Ochii Charlottei se luminară.

— Vreau să mor bucuroasă. Moartea este binevenită pentru mine! strigă tânăra fată. Ce poate să-mi mai ofere viața după această faptă săvârșită! Am vărsat sânge omenesc și în evanghelie scrie: cine varsă sânge omenesc, sângele aceluia va fi vărsat! Duceți-mă la eșafod! Dar nu mor zadarnic! Știu și sper că fapta mea va aduce un serviciu marii republici. Va veni vremea când fapta mea va fi lăudată! Monștrii care au promis libertate pentru a încătușa și mai tare poporul, vor tremura. Guvernanții Franței vor ști că în această țară sunt inimi hotărâte, care nu lasă cauza libertății să fie târâtă în noroi... O, ce fericită sunt că am omorât acel monstru! Faceți cu mine ce vreți, rupeți-mă în bucăți, tăiați-mi capul... Nimic din toate aceste mișelii nu-l va reînvia pe Marat. Am săvârșit ceea ce providența mi-a ordonat!... Acuma soarta mea, așa cum a fost scrisă în stele de la începutul lumii, să se îndeplinească.

Entuziasmul se arătă pe fața Charlottei. Ea nu mai răspunse la niciuna din întrebările comisarului.

Charlotte Corday nu băgă în seamă niciuna din înjurăturile pe care le primea de la cei ce o înconjurau.

Ea stătea mândră și tăcută. Când se întunecă, Charlotte Corday fu pusă într-o trăsură închisă.

Mai mulți membri ai comitetului de siguranță îi luară de câteva ori interogatoriul, chiar în aceeași seară.

Amenințări grozave fură pronunțate contra tinerei fecioare, dar statornicia acesteia nu se dezminți niciun moment.

Peste două zile Charlotte fu transportată la Condergerie. Un decret al Convenției însărcinase tribunalul revoluționar să întreprindă instrucția și cercetările contra ucigașei lui Marat și a presupușilor ei complici.

Capitolul 132 ULTIMA SCRISOARE A CHARLOTTEI

A doua zi înainte de prânz, Charlotte Corday fu dusă înaintea judecătorilor.

Cu o seară înainte, i se comunicase fetei că va primi a doua zi sentința.

Charlotte Corday nu se culcă în această noapte.

Ea ceru cele necesare pentru scris, și scrise o sublimă scrisoare, care va rămâne veșnic neuitată și care ar trebui să stea cu litere de bronz în analele istoriei universale.

Această scrisoare adresată cetățeanului Barbaroux, deputat în Convenția Națională care fugise din Paris după moartea lui Ludovic al XVI-lea, pentru a se ascunde în Caen, spunea următoarele:

„Cetățeanului Barbaroux. Deputat al Convenției Naționale. În Caen, strada Carmelitelor, în închisoarea mânăstirii, a doua zi de pregătire pentru pace.

Ai dorit cetățene, să-ți comunic amănunțit călătoria mea, și nu voi uita nici cea mai mică anecdotă.

Am plecat cu niște călători, pe care i-am recunoscut a fi partizani ai lui Marat. Părerile și personalitățile erau deopotrivă de stupide și m-au plictisit grozav. I-am lăsat să vorbească și am adormit.

Unul din acești domni, care iubește foarte mult probabil femeile adormite, vru să mă convingă, când m-am deșteptat, că eram fiica unui bărbat pe care nu l-am văzut niciodată, și că aș avea un nume pe care nu l-am auzit niciodată.

În sfârșit, îmi oferi mâna și inima lui, zicând că vrea să plece imediat la tatăl meu, să-i ceară învoirea.

Acești domni întrebuințară toate mijloacele pentru a afla numele și adresa mea, eu însă, am refuzat le spun, rămânând credincioasă principiului meu, că tiranilor nu trebuie să le spui adevărul.

Ajunsă în Paris, trăsei la hotelul „Providența" în strada Augustinelor, apoi căutai pe Duperr, prietenul dumitale. Nu știu cum a aflat comitetul de siguranță despre convorbirea pe care am avut-o cu dânsuL Cunoști caracterul hotărât al acelui bărbat și el v-a spus adevărul. Nu există nimic contra lui. Tăria de caracter nu este o crimă. L-am sfătuit să te viziteze, el însă este încăpățânat.

Am fost interogată de către Chabot și Legendre. Chabot părea nebun. Legendre spunea mereu că m-a văzut dimineață în casa lui, deși nu m-am gândit niciodată la acest bărbat.

De altfel, nu sunt mulțumiți că au de-a face numai cu o *femeie* și că nu găsesc și alții, pe care să-i jertfească în memoria marelui bărbat. Iertare, oameni! Acest nume dezonorează specia voastră, era o bestie care ar fi pustiit toată Franța cu focul războiului divin.

Acuma putem striga: Trăiască pacea! Mulțumesc cerului că nu era francez născut!

Cred că s-au tipărit ultimele cuvinte ale lui Marat, mă îndoiesc, însă, să le fi pronunțat vreodată.

Iată ultimele cuvinte pe care mi le-a spus mie după ce aflase toate numele „Peste puține zile vă va ghilotina în Paris!"

Aceste ultime vorbe i-au hotărât soarta.

Nu vreau să-ți povestesc amănuntele marilor evenimente, jurnalele vor spune totul. Recunosc că m-am hotărât, când am văzut curajul cu care voluntarii noștri s-au înscris duminică 7 Iulie, îți aduci aminte cât m-a entuziasmat aceasta.

Mi-am promis să-l pedepsesc pe Petion pentru că mi-a bănuit sentimentele. El mă întrebă: Ai fi supărată dacă n-ai merge?

În sfârșit, mă gândii că dacă mulți oameni de treabă ar veni la Paris, pentru a căuta capul unui singur om, ar provoca pierderea multor buni cetățeni.

Nu merita el atâta cinste, mâna unei femei era de-ajuns.

Mărturisesc că am întrebuințat șiretenia ca să mă primească.

Când am plecat din Caen, aveam de gând să-l jertfesc în mijlocul partidei muntene a Convenției Naționale, dar el nu mai venea la Convenție.

În Paris oamenii nu pot înțelege cum o femeie neînsemnată, a cărei viață nu folosește la nimic, se poate jertfi cu sânge rece pentru a scăpa patria.

Mă așteptam să mor pe loc.

Bărbați curajoși, mai presus de orice laudă, m-au apărat de furia acelora, pe care i-am nenorocit. Deși aveam sânge rece, totuși mi-au făcut rău strigătele câtorva femei, dar cine-și scapă patria, nu trebuie să se gândească cât costă aceasta.

Să dea Dumnezeu pacea, cum o doresc eu! Un mare criminal a căzut! Fără aceasta, n-am fi căpătat niciodată pace! Fericirea patriei mele, este fericirea mea! Nu cred că vor chinui pe tatăl meu, care suferă destul prin pierderea mea. I-am scris că de frica războiului civil voi pleca în Anglia. Aveam de gând să-l omor pe Marat, și voiam să-i fac pe parizieni să cerceteze în zadar numele meu. Te rog pe dumneata Cetățene și pe colegii dumitale. Să le protejați pe rudele mele.

Am urât numai o singură ființă și mi-am arătat sincer caracterul. Aceia care mă plâng, se vor bucura de a nu ști în grădinile Elisee cu Brutus și alți eroi ai antichității, ceilalți nu mă irită fiindcă sunt prea josnici. Sunt puțini patrioți adevărați care știu să moară pentru patria lor. Mai toți sunt egoiști.

Pentru a trece vremea, mi-au adus doi jandarmi, ziua mi se pare foarte plăcută, noaptea însă nu. M-am plâns de această necuviință, comitetul nu m-a ascultat.

Acuma, m-au adus la Conciergerie, și domnii din juriu mi-au promis să-ți trimită scrisorile.

Urmez așadar!

Am avut un lung interogatoriu și te rog să ți-l procuri când va fi publicat.

La arestare aveam o cuvântare către prietenii păcii. Nu v-o pot trimite, voi propune însă s-o publice, dar probabil în zadar.

Dacă câțiva prieteni vor cere să citească scrisoarea, te rog să le-o dai.

A trebuit să-mi iau un apărător. L-am ales din partida muntenilor, anume pe Gustav. Doulcet Pontecoulant m-am gândit că va refuza această onoare, și am vrut să-l cer și pe Robespierre.

E de admirat că poporul m-a lăsat să fiu transportată de la închisoarea mânăstirii la Conciergerie. Povestește asta concetățenilor mei din Caen! Aceștia își permit câteodată mici revolte care nu se pot astâmpăra așa ușor.

Mâine la ora 8 voi fi judecată.

De acuma se va crede în curajul locuitorilor provinciei Calvados, căci și femeile sunt în stare să ia hotărâri mari.

De altfel, nu știu cum vor trece ultimele momente ale vieții mele, numai sfârșitul încoronează opera. Nu trebuia să simulez indiferență în privința soartei mele, căci până acum n-am cea mai mică frică de moarte.

Eu am respectat viața totdeauna, numai după folosul pentru binele comun pe care-l aduce.

Rămâneți cu bine, cetățeni! Rog pe iubitorii păcii să nu mă uite. Prizonierii din Conciergerie, departe de a mă insulta ca oamenii de pe stradă, din contra, mă deplâng. Nenorocirea te face totdeauna milos, asta-i ultima mea observație.

Capitolul 133 CHARLOTTE CORDAY ÎN FAȚA JUDECĂȚII

Ochii tuturor se îndreptară, a două azi la ora 8, asupra Charlottei Corday, care era adusă în fața Tribunalului Revoluționar.

Sala cea mare în care se jucau de obicei marile tragedii ale revoluției, era plină. O mulțime, aproape nebună de iritație, umplea localul.

Dar lucru ciudat, îndată ce Charlotte Corday condusă de gardiști, intră în sală, amuțiră urletele mulțimii.

Cu priviri fixe, se uitau cu toții la figura grațioasă și zveltă a fetei. Chiar și cei mai abrutizați dintre spectatori, nu puteau înțelege cum o ființă curată a fost în stare să înfigă cuțitul în pieptul unui om.

Fără a pleca capul, cu privirea ațintită asupra judecătorilor, Charlotte veni foarte aproape de masa cea verde.

O tăcere mormântală domnea în toată sala.

— Cine ți-a insuflat o astfel de ură contra lui Marat? întrebă președintele, după ce pusese întrebările obișnuite și căpătase de la Charlotte mărturisirea faptei sale.

Ochii tinerei fecioare străluciră de mândrie.

— N-am avut nevoie de ura altora! zise ea cu o voce hotărâtă, o aveam destul pe a mea!

— Dar gândul de a-l omorî pe Marat, a trebuit să ți-l dea cineva? întrebă mai departe președintele.

Un surâs aproape copilăros se arătă pe buzele ciudatei fete.

— O nu, cetățene președinte, răspunse Charlotte cu voce blândă. Rău împlinești ceea ce nu s-a născut în propriul tău creier!

— Nebuno! strigă apoi președintele. Ce ai urât în persoana lui Marat, acest mare tribun?

— Ce-am urât? Ce-am urât în persoana lui? Întrebă Charlotte cu ochii fulgerători. Puteți să mă întrebați aceasta fără a roși? Crimele lui, cetățene președinte! Președintele o privi sumbru.

— Ce înțelegi prin crimele marelui bărbat? zise el.

— Pustiirea Franței și punerea ei în stare de asediu, răspunse repede Charlotte.

— Nebuno! strigă iar președintele. Ce speranță ai avut omorându-l pe Marat?

O strălucire de entuziasm apăru pe fața Charlottei, ea întinse mâinile ca pentru a binecuvânta.

— Am vrut să redau pacea patriei mele, zise ea cu o nobilă demnitate.

— Ei, asta-i, exclamă prezidentul, crezi că i-ai omorât pe toți Marat?

Charlotte dădu din cap.

— N-am iluzii, știu că mai sunt monștri în această țară, dar fapta mea hotărâtă va ajunge pe ceilalți, și afară de asta, sper că mai sunt multe fecioare în țară care gindesc ca mine.

La un semn al președintelui, un servitor aduse în fața Charlottei, cuțitul de care se servise pentru a săvârși fapta.

— Cetățeană, recunoști arma?

Fără voie Charlotte deveni palidă. Fața ei trăda o adâncă emoție. Tânăra fată întoarse capul și respinse cuțitul cu mâna.

Ea zise cu voce înăbușită.

— Da, îl recunosc!

Fouquier-Tinville se ridică de pe scaun. Fața lui urâtă, contractată de patimi, privea cu ură sălbatică spre Charlotte.

— Ai lovit bine pe marele Marat, ucigașo, strigă procurorul cu voce aspră și disprețuitoare. Da, tu asasină, rușinea sexului feminin! Câte crime ai pe conștiință? Vai, mărturisește blestemato! Așa ușor nu capătă cineva siguranța în a omorî...

Un moment ai fi crezut că o grozavă iritație va face să cadă zdrobit capul tinerei fete, dar ea se ridică îndată și mai mândră.

— O, monstrule, strigă nenorocita fecioară, cu dispreț. Îndrăznești să mă iei drept asasină?

— Pentru ce această comedie? strigă Fouquier Tinville, cu vocea lui aspră și antipatică. Ești o asasină, cum nu se poate mai blestemată. E destul de rău că această blestemată, care a omorât cele mai frumoase speranțe în inimile francezilor, are numai un singur cap. Aș dori să aibă o mie de capete, pentru a putea tăia pe fiecare cu o lovitură. Dar destul! Cred că monstrul sângeros, numit Charlotte, merită moartea. Nu merită ca Tribunalul că se ocupe mai mult de dânsa! Cetățeni judecători, arătați doliul vostru pentru marele tribun prin aceea că nu vă mai retrageți spre a vă consulta. Un singur strigăt popular să condamne pe criminală. Ridicați-vă jurați de pe băncile voastre și pronunțați în unanimitate sentința că Charlotte Corday merită moartea!

Un murmur înăbușit se ridică în sală.

Jurații se ridicară zgomotos, ținând mâinile în sus.

— Da, da! Charlotte Corday merită moartea!

Atunci se ridică președintele și declară cu voce indiferentă sentința de condamnare a tinerei fete.

Președintele se uită pe ceas.

— Este ora două după amiază, ordon ca Charlotte să fie dusă la moarte peste două ceasuri!

Hotărârea președintelui provocă o veselie sălbatică. Izbucneau acum, toate patimile bestiale care fuseseră înfrânte prin mândra înfățișare a fetei.

— La piața Grevei! strigau cu toții.

Într-un minut toată sala era golită. Mulțimea alerga spre piața Grevei.

Fiecare voia să găsească un loc bun, cât mai aproape de eșafod, pentru a vedea bine decapitarea asasinei.

Charlotte Corday primi sentința cu un surâs liniștit, senin.

Moartea n-o înspăimânta deloc.

Chiar în momentul când se născuse în inima Charlottei hotărârea pentru această faptă sângeroasă, ea renunțase la viață.

Capitolul 134 EXECUTAREA CHARLOTTEI CORDAY

Nenorocita fu dusă înapoi la Conciergerie.

Prea repede trecură cele două ceasuri pe care Charlotte le petrecu gândindu-se.

Cineva bătu la ușă.

Imediat intrară trei bărbați.

Unul avea niște hârtii în mână, celălalt un foarfece și cămașa roșie a paricizilor.

În Franța era obiceiul ca ucigașilor de părinți să li se pună pentru drumul la eșafod o cămașă roșie lungă până la pământ.

Nenorociții trebuiau să primească moartea îmbrăcați astfel.

Cei trei bărbați stăteau în fundul odăii.

Erau doi servitori ai justiției și Enric Sanson, Călăul din Paris.

Cu durere în suflet, o privea Enric pe fecioara grațioasă care trebuia să fie decapitată. El urmărise cu emoție condamnarea ucigașei lui Marat.

Călăul din Paris era de acord cu tânăra fată, știa că ea făcuse o faptă eroică și nu o crimă mișelească.

Și totuși Enric Sanson, în calitatea lui de călău trebuia s-o ducă la eșafod.

— Pentru Enric funcția lui îi devenea din zi în zi mai îngrozitoare. Dacă n-ar fi depus jurământ să execute sentințele de moarte, ar fi demisionat demult.

În acest moment privirea Charlottei căzu asupra lui Enric Sanson.

Tânăra fată deveni palidă, fără a-l cunoaște pe Enric, simțea instinctiv că se afla în fața călăului din Paris.

— Nu-i așa, că dumneata ești cetățeanul Sanson? întrebă Charlotte.

Enric se înclină și se apropie de tânăra fată.

— Eu sunt, răspunse el scurt, cu vocea înăbușită de emoție.

— Ești cunoscut și în Caen, este o funcție serioasă și plină de răspundere! zise Charlotte.

Unul din servitori dădu foarfecele lui Enric.

— Trebuie să-ți tai frumosul dumitale păr castaniu! murmură Enric Sanson. Iartă-mă, dacă te jignesc cu asta. O fac eu singur, de altfel este slujba calfelor mele, dar cred că-ți fac un bine, scăpându-te de atingerea lor!

Ochii Charlottei străluciră de recunoștință.

Ea se așeză pe un scaun, își lăsă jos pălăria de pe cap, își despleti părul frumos și lung de culoare castaniu-deschis, și făcu semn lui Sanson că este gata.

Când părul căzu, Charlotte se întoarse către Enric Sanson.

— Vrei să-mi faci un bine? murmură tânăra fată.

— Dacă-mi va fi cu putință, cu mare plăcere, răspunse Călăul.

— Atunci ia părul, și trimete-l sorei mele la Caen. Ca amintire, o să-l împartă prietenelor mele.

Enric se înclină mișcat.

— Dorința dumitale este poruncă pentru mine, zise Enric, aplecându-se și ridicându-l. Poți fi sigură că dorința dumitale va fi îndeplinită.

Apoi Enric, luă cămașa roșie din mâna celui de al doilea servitor al justiției.

Charlotte se sperie.

— Trebuie s-o îmbrac?

— Trebuie! zise Enric blând. Este voința tribunalului. Charlotte plecă capul cu supunere apoi își aruncă repede cămașa cea roșie peste îmbrăcămintea ei.

Enric Sanson devenise foarte palid.

Din nou se apropie de fată.

— Niciodată slujba nu mi-a fost mai grea ca azi, când trebuie să nimicesc atâta grație și nevinovăție, murmură el.

— Ah, înțeleg, acuma trebuie să mă legi? întrebă Charlotte.

Enric plecă capul, el nu putu vorbi în acest moment.

— Pot să păstrez mănușile? întrebă Charlotte mi-au strâns mâinile așa de tare la arestare, încât mai am cicatrici.

— Te voi lega fără să te doară!

— Într-adevăr oamenii aceia nu sunt atât de experimentați ca dumneavoastră, răspunse Charlotte surâzând, și întinse de bunăvoie mâinile către Călău...

Peste zece minute, Enric Sanson era în trăsură cu nenorocita.

Enric o rugă pe Charlotte să se așeze, dar tânăra fată refuză.

Ea rămase în picioare.

Mulțimea stătea grămadă lângă eșafod.

Strigăte și înjurături fură pronunțate contra Charlottei, cu cât se apropiau de eșafod, deveneau mai slabe.

Înainte de Piața Grevei, Charlotte tresări, la o fereastră deschisă erau mai mulți bărbați.

— Cine sunt aceștia? întrebă Charlotte Corday pe Călău.

Enric Sanson ridică privirea.

— Sunt cetățenii Robespierre, Danton și Camille Desmoulins!

Charlotte Chordiy îi privi gânditoare.

Robespierre părea foarte iritat și vorbea animat cu colegii lui. Dar aceștia, păreau a nu-l asculta și opriveau curioși pe condamnată.

În acest moment, Charlotte Corday ridică mâna dreaptă spre fereastră, ca pentru a-i conjura și în același timp, amenințând.

Enric Sanson băgă de seamă că Robespierre și colegii lui deveneau palizi și se dădeau înapoi de la fereastră.

Înțeleseseră oare prevenirea misterioasă pe care le-o trimitea condamnata?

Enric Sanson nu mai putu să-și ia privirea de la fața nobilă a Charlottei.

Părea cu neputință ca tânăra fecioară să rămână așa de blândă și curajoasă în fața morții.

Din când în când, numai, un suspin îi venea pe buze.

Enric șopti compătimitor:

— Drumul e lung, dar am ajuns repede la țintă!

— Da, puteam fi siguri că vom ajunge! răspunse Charlotte, surâzând liniștit!

Când ajunseră în Piața Grevei, Enric Sanson se așeză în fața Charlottei, pentru ca ea să nu vadă ghilotina.

Dar fata se aplecă hotărâtă înainte.

— Am dreptul să fiu curioasă, zise surâzând Charlotte, căci n-am văzut niciodată ghilotina.

Peste câteva secunde trăsura se opri lângă eșafod.

Deși legată, Charlotte sări sprintenă din trăsură, și se urcă repede pe eșafod aruncându-se pe scândura de legat.

Enric Sanson mai era încă pe scară. Dar nu voi să prelungească chinul tinerei fete. De aceea făcu semn primei calfe să dea drumul cuțitului, ceea ce de obicei trebuia să facă el.

Într-o clipă, totul era săvârșit.

Nicola își făcuse slujba cu o repeziciune uimitoare.

Un oarecare Legras, cel din urmă ucenic al lui Enric, pe care-l primise doar de câteva zile, ridică capul Charlottei și-l pălmui până se roșea.

Cu groază, Enric văzu fața Charlottei înroșită de brutalitatea pe care o suferise.

— Mișelule, să nu mai dai pe la mine? strigă el îngrozit. Pleacă, ți-am spus!

Legros aruncă o privire răutăcioasă asupra meșterului său.

— Hai. Cară-te! Strigă Enric cu o voce ascuțită și se întoarse cu dispreț.

— Stăpâne! Eu nu l-am putut împiedica! Murmură prima calfă.

— Îngrijește ca nenorocita să fie îngropată onorabil! zise Enric Sanson, șoptind.

El mai aruncă o privire asupra capului fetei, care și acuma era frumos, apoi părăsi eșafodul.

— Da, desigur, murmură Enric Sanson făcându-și loc prin mulțime, sufletul Charlottei Corday s-a urcat la cer. Era nevinovată ca un înger! Inima ei a bătut numai pentru patrie!

Martiră a libertății, ea s-a urcat la cer!

Capitolul 135 ÎNHUMAREA LUI MARAT

Partizanii lui Marat spumegau de furie.

Moartea eroicei Charlotte Corday, li se părea o prea mică ispășire.

Îndată după moartea tribunului, partizanii aruncaseră cele mai nerușinate bănuieli asupra celor mai aleși ai națiunii.

Revoluționari însemnați fură acuzați de a o fi ațâțat pe Charlotte Corday să-l omoare pe Marat.

Partizanii lui Marat strigau în gura mare, că nicio mare de sânge nu era de ajuns pentru a spăla pata pe care uciderea lui Marat o aruncase asupra revoluției franceze.

Nenorocitul oraș Caen, care trimisese din sânul lui pe Charlotte Corday, putea pe drept cuvânt să tremure.

Chiar în aceeași zi în care Charlotte Corday fu executată, Convenția hotărî să trimită un delegat special al Comitetului Binelui Public, cu puteri nemărginite la Caen.

Cu alte cuvinte, asta însemna să predea eșafodului jumătate din locuitori.

Căci un delegat al Binelui Public, se făcea și el suspect, dacă nu tăia zilnic vreo douăsprezece capete pe ghilotină.

Se hotărăsc a i se face lui Marat o superbă înmormântare, ca unui martir al libertății.

Zi și noapte, casa tribunului era înconjurată de mulțime.

Ai fi putut crede că murise unul din acele suflete nobile, care se devotase toată viața pentru ajutorarea celor săraci și fără apărare.

Era tragic să vezi femei, bărbați, copii și bătrâni, plângând într-una moartea acelui monstru.

În seara zilei executării Charlottei, cadavrul lui Marat fu dus la biserica Franciscanilor.

Acolo, trebui să mai stea două zile expus, după hotărârea Convenției.

În jurul sicriului, localul era prefăcut într-o dumbravă de lauri. Trandafiri, viorele, și alte flori, acopereau cu totul cadavrul acoperit de o pânză albă.

— Numai fața îi era descoperită. Pe frunte avea coroane de lauri.

Dar nici acest semn de glorie nu putea șterge expresia de bestialitate și vulgaritate de pe fața mortului.

„Cordelienii", astfel erau numiți partizanii lui Marat care își țineau ședințele în biserica Franciscanilor, hotărâseră ca Marat să fie îngropat în grădina bisericii.

În șiruri lungi, cordelienii erau adunați lângă sicriul tribunului, ziua și noaptea.

Biserica era plină de curioși.

În sfârșit venise ceasul înmormântării.

Întovărășit de un cortegiu așa de mare încât la ora șase seara avea capătul în grădina bisericii, pe când celălalt capăt ajunsese la biserică abia la miezul nopții, sicriul fu așezat în mormânt.

Toți furioșii și vagabonzii care au pătat revoluția franceză și al căror conducător fusese Marat, se strânseră în jurul tribunului.

Se ținură cele mai grozave discursuri.

Urlete și strigăte întovărășeau vorbele fiecărui orator. Se jura răzbunare, de către partizanii lui Marat.

Locuitorii din Caen fură desemnați ca jertfe pentru cel mort.

Fumul torțelor formase un nor des în jurul întregii grădini.

Fețele mulțimii, deja ațâțate de vin, erau sinistru luminate de torțe. Patimile cele mai brutale se arătau pe fețele lor.

Era un moment groaznic, umilitor, pentru mândra și nobila Franță, setoasă de libertate!

Pe altar era bustul lui Marat și cămașa plină de sânge în care fusese omorât.

La una din ședințele următoare, Convenția ordonă ca Marat să fie așezat în Panteon.

Acolo erau toate spiritele mari ale Franței, acolo trebuia să fie Marat!

Mulțimea mai pătimașă ca oricând, făcu strașnice manifestații contra reginei, nenorocitei Maria Antoinetta. Zeci de mii de oameni înconjurau Templul.

Toți urlau, strigau, și cântau celebrul cântec: „Doamna Veto a jurat, ca tot Parisul să fie sugrumat."

Nenorocita regină ședea în celula rece și întunecoasă, cu copiii ei.

Copii plângeau și strigau, se lipeau cu frică de mama lor.

Maria Antoinetta avea o privire fixă și rătăcită.

Nu putea plânge, nu se putea văita, nici ruga, simțurile îi muriseră.

Inima ei sfâșiată de nenorocire se împietrise.

Capitolul 136 BANDIȚII URMĂRIȚI

Trebuie ca în povestirea noastră, să ne întoarcem cu câteva luni înapoi, în noaptea grozavă când Antonio cu tovarășii lui fugiseră pe acoperiș.

Cât de puternic era Antonio, totuși greutatea lui Pippin, pe care îl purta pe spate, îl epuizase.

Antonio, alergând împreună cu al treilea tovarăș, strecurându-se pe lângă case, scotea înjurături sălbatice. Cei doi bandiți căutau să ajungă cât se poate de repede la hotelul „Mizeria veselă".

— Du-te înainte, dă-ți și tu osteneală! striga Antonio tovarășului său, ciuma să te ia, măi băiete! Vrei să ne prindă gardiștii municipali?

Dar Cartrousse obosise. Și apoi era necăjit de nereușita întreprinderii de azi.

— Dă-o dracului! Aș vrea să nu-l fi văzut niciodată pe artistul acesta! Strigă el către Antonio, aruncând o privire asupra negrului Pippin. Ce o să ne facem? N-avem niciun ban și hotelierul de la „Mizeria veselă" nu ne dă pe datorie!

— Ei asta-i. Va trebui să ne dea! Strigă Antonio necăjit. Îl silim noi pe pungașul ăla bătrân!

Cartrousse râse. Avea și el părerile lui în această privință.

Astfel ajunseseră pe străzile mai animate ale Parisului.

De mai multe ori, bandiții întâlniseră lucrători care mergeau la lucru.

Aceștia se opriseră și aruncaseră priviri uimite asupra cortegiului.

— Dă-l dracului! strigă Antonio, dând un ghiont lui Pippin, scoală-te bre! E vreme acuma de leșin?

— Dacă băiatul ar putea să alerge! strigă și celălalt.

— Păcătosul ăsta cu leșinul lui, o să ne ducă pe toți la eșafod! zise Antonio. Pe cinstea mea, îi dau o împunsătură de cuțit în coastă!

— Desigur! Asta-i părerea mea! Murmură Cartrousse. Atunci cel puțin n-o să poată spune palavre!

În ochii lui Antonio străluci bestialitatea. Dar îndată părăsi acest gând!

— Nu, nu merge! murmură el. Nu trebuie să ne gândim la asta! Băiatul știe prea multe, și dacă scapă cu viață, poate să ne folosească și mie și celorlalți! Apucă deci! Trebuie să-l ducem mai departe!

În același moment, banditul se întrerupse. Se auzi un strigăt.

Se dădură înapoi îngroziți. La mică depărtare de ei, erau trei gardiști municipali. Aceștia se întorceau de la rondul de noapte.

— Hei! Ce-i acolo? Întrebă unul din soldați. Pe cine duceți acolo?

— Tulește-o băiete! strigă Cartrousse. Nu ți-am spus că din pricina băiatului ăstuia o s-o pățim!

Cartrousse nu mai așteptă răspunsul tovarășului. Băiatul căruia îi tremurau membrele din pricina fricii de moarte, începu să alerge ca săgeata pe lângă case.

— Stai! Stai! Strigă Antonio scrâșnind din dinți. Nu pot fugi așa de tare cu greutate în spinare! Să vă ia dracu pe amândoi! Stai, îți spun.

Dar Antonio striga în zadar, celălalt fugea și mai tare.

Antonio înjura mereu. Cu plăcere l-ar fi aruncat pe Pippin pe asfalt. Dar acuma nu îndrăznea, căci îi era teamă ca negrul Pippin să cadă în mâna poliției.

Antonio însă nu prea avea încredere în bunătatea lui Pippin, care era în stare să trădeze totul din lașitate, la un interogatoriu aspru.

Asta însă nu trebuia să se întâmple cu niciun chip.

— Drace, să-i fi implântat cuțitul în coaste! Acuma e prea târziu!

Cu ultimele lui puteri, Antonio se târî mai departe.

— Stai, ori te împușcăm! se auzi în acest moment îndărătul criminalului fugar.

— Să vă ia dracu! zise Antonio, fără a întoarce capul.

— Stai! Stai! Se auzi iar strigând. Un moment Antonio avu sentimentul că un glonț îi trecuse pe la ureche.

Îndată se auzi a doua detunătură.

— Drace, drace! strigă Antonio, care era fericit că scăpase neatins. Acuma toată vecinătatea o să sară pe voi! O împușcătură dimineața pe străzile Parisului! Drace, o să deștepte pe toată lumea!

Deodată Antonio văzu că tovarășul lui care alergase, căzuse la pământ. Banditul era întins pe asfalt, nemișcat.

— Afurisit! strigă Antonio, care ajunsese în acest moment pe cel căzut, l-a nimerit! Cartrousse! Strigă banditul trecând în fugă, nu spune nimic, rămâi tare! Auzi?

Un vaiet dureros fu răspunsul, cele două gloanțe trebuie să-l fi rănit greu pe bandit, poate mortal.

Antonio nu se opri. El apucă și mai bine capul negrului Pippin, și cu ultimele puteri, fugi.

Sudoarea-i curgea în picături mari de pe frunte. Ochii îi ieșeau din orbite. Răsuflarea îi trecea fierbinte pe buze.

Gardiștii strigară din nou. Dar Antonio închise ochii. El știa că totul atârna de repeziciunea lui, de o secundă.

— Stai, sau tragem iar! strigară gardiștii.

În acest timp Antonio văzu ici și colo oameni curioși ieșind din case. Aceștia puteau să alerge și ei după dânsul.

Criminalul, copleșit pe de o parte de greutatea corpului lui Pippin și pe de alta obosit de fugă, zări o crăpătură de zid la stânga, prin care se strecură.

Abia făcu câțiva pași și văzu la dreapta iar o ulicioară. În aceasta criminalul dispăru.

În acest timp cei doi gardiști ajunseră la Cartrousse.

— Aha! Pe ăsta l-am nimerit, zise unul din ei. Să vedem ce fel de pasăre este.

— Merg înainte! zise celălalt, trebuie să alerg după celălalt cu leșinatul în spate. Cine știe ce crimă s-a făcut!

— Du-te! zise cel dintâi.

Dar zadarnice fură ostenelile lui.

În încurcăturile de străzi și straduțe care apărură în fața gardistului, cu greu putea să se orienteze și mai cu seamă să-l urmărească pe criminal.

Gardistul se întoarse la tovarășul lui.

Îl găsi ocupat cu corpul lui Cartrousse.

O grămadă de curioși speriați de împușcături discutau cu animație despre cele întâmplate.

— Ei, cine ești? De ce nu te-ai oprit când am strigat? Întrebă gardistul pe cel rănit.

Acesta gemea dureros.

Sângele îi curgea dintr-o rană pe care o avea în spate.

— Drace! L-ai nimerit bine! Zise unul din gardiști către tovarășul lui. Cred că ăsta n-o mai duce mult! Trebuie să aducem o targă și să-l transportăm cât se poate de repede la spital!

Zis și făcut. Unii din curioși erau gata să-i ajute pe gardiști.

Peste un sfert de ceas, Cartrousse, rănit de moarte, eră întins pe targă.

Apoi tristul cortegiu se puse în mișcare spre spital. La spital doctorul examină îndată pe rănit.

— Ai nimerit bine, cetățene gardist! zise doctorul. Peste câteva ceasuri moare!

Capitolul 137 MĂRTURISIRILE CRIMINALULUI MURIBUND

Îndată se anunțară cele întâmplate, autorităților judecătorești.

În săptămâna asta judecătorul de instrucție, Fauvel era de serviciu pentru a cerceta denunțările zilnice.

Astfel că funcționarul plecă imediat la spital întovărășit de un comisar.

Acolo îl primi doctorul.

Acesta îi spuse îndată, că nu credea ca acel criminal, să trăiască mai mult de câteva ceasuri.

— Glonțul l-a lovit bine! zise doctorul. Orice ajutor omenesc, este de prisos.

Fauvel se îndreptă spre strâmta celulă, în care zăcea Cartrousse.

Criminalul simțea și el că va muri.

Avea dureri groaznice.

Când intră judecătorul de instrucție, întoarse puțin capul și gemu.

— Ah, cum mă doare și cum mă arde! striga Cartrousse, zvârcolindu-se pe pat. Nebun, nebun ce am fost! Dacă îmi asculta Antonio sfatul și isprăvea cu negrul Pippin, n-aș zăcea aici!

Judecătorul ascultă atent vorbele banditului.

— Mi se pare? Ai umblat pe drumuri rele! zise Fauvel aplecându-se asupra rănitului.

Cartrousse holbă ochii.

— Drumuri rele? zise el cu vocea înăbușită. Să mă ia dracu, dacă erau drumuri bune! Dar... dar...

Nu putu vorbi mai departe. Era vădit epuizat.

— Spune! zise judecătorul de instrucție, care vedea bine că trebuia să se folosească de fiecare minut, cum ai ajuns să nu asculți de avertismentul gardiștilor?

Fauvel aflase deja întâmplările ultimei nopți. El știa despre spargerea încercată în căsuța pe care o locuia Adella de Barry cu servitorul ei.

— Răspunde! zise Fauvel cu voce stăruitoare. N-ai luat parte astă noapte la spargerea care...

— Știi, știu deja, bâigui criminalul. Nu, nu! Zău nu neg, eu...

— Poți susține ce vrei! Este numai o presupunere a mea! Zise judecătorul. Dar te las să te gândești dacă în fața morții care va veni peste câteva ceasuri, nu e mai bine să spui adevărul. Minciuna nu-ți poate folosi la nimic, din contră, spunând adevărul faci un serviciu justiției și în același timp îți ușurezi conștiința!

Aceste cuvinte făcură o adâncă impresie asupra lui Cartrousse care deveni palid. Un tremur violent îi trecu prin tot corpul.

— Să mor? Să mor? Murmură el. Nu, nu vreau să mor. Viața e așa de frumoasă, eu sunt așa de tânăr! Și așa de nepregătit... Ah! E groaznic!

Doctorul care era și el în odaie, luă îngrijorat pulsul rănitului.

— Trebuie să nu-l iritäm, căci astfel moare îndată! zise el către judecător.

Dar criminalul privise cu ochi strălucitori și atenți fața doctorului. Evident, Cartrousse înțelese fiecare vorbă.

— Vasăzică, totuși! Totuși! suspină el, căzând pe pernă. Ah, dacă n-aș fi luat parte, nebun ce sunt! Dar știam de mai înainte că o să aibă sfârșit rău! Măgarul ăla de Pippin, negrul Pippin.

— Ce nume e ăsta? întrebă încordat judecătorul de instrucție.

Enric Sanson încunoștiințase pe Fauvel de curioasa întâlnire, pe care el, Călăul din Paris, o avusese cu negrul Pippin, după ușa telalului Senac.

De altfel, numele negrului Pippin, deșteptă un mare interes judecătorului de instrucție.

— Ei bine, zise Cartrousse, pe când o vie antipatie se arătă pe fața lui, negrul Pippin a pus toate la cale! Ne-a promis milioane, pungașul! Și ce sfârșit am ajuns? Acum am glonțul în mine... ah, cum mă arde, cum mă doare!

— Focul iadului va arde și mai tare! șopti la urechea muribundului, judecătorul.

Cartrouse se holbă ochii.

— Ce spui? murmură el cu buzele palide, focul iadului, zici?... Ah! Vă spun tot ce știu!

— Asta-i cuminte, din partea dumitale! zise judecătorul.

— Ei bine, eram și eu acolo, când am intrat cu toții în casa aceea singuratică.

— Ah, ah! îl întrerupse judecătorul, vasăzică, dumneata erai acela, care a fost lovit de glonțul revolverului locuitoarei acelei case?

Cartrousse dădu din cap.

— S-o ia dracu! strigă el. Măcar dacă nimerea bine să fi rămas mort pe loc pungașul ăla de Pippin! Așa însă...

Cartrousse se întrerupse. Trebuia să-și adune puterile pentru a putea vorbi. Apoi povesti toate întâmplările nopții.

— Așa! zise judecătorul după ce criminalul sfârșise. Vasăzică la hotelul „Mizeria veselă” l-a dus tovarășul dumitale, Antonio, pe negrul Pippin leșinat!?

Cartrousse scoase o teribilă înjurătură.

— Da, acolo l-a dus pe negrul Pippin! suspină el. Judecătorul de instrucție făcu un semn comisarului. Acesta pricepu foarte bine semnul. El ieși din odaie și fără să piardă un moment, comisarul cu subalternii săi se îndreptară spre cârciuma binecunoscută „La mizeria veselă.”

— O, eu știu și mai mult! izbucni Cartrousse. Siguranța că va trebui să moară, a deșteptat în inima criminalului o furie nebună.

Cartrousse nutrea dintotdeauna o oarecare aversiune contra negrului Pippin. Întâmplările acestei nopți, la care nu numai că n-a câștigat nimic, dar era cât pe aci să-și piardă și viața, au Completat aversiunea lui.

— Voiți să mă ascultați, domnule judecător de instrucție, atunci vă voi comunica și mai multe! zise Cartrousse cu voce aproape neînțeleasă.

— Te ascult! răspunse judecătorul. El nu-și închipuia ce viu interes va deștepta în el mărturisirea muribundului.

— Haide, dar! murmură Cartrousse, trebuie să... știți... domnule judecător, că e obicei printre criminali de a-și povesti unii altora crimele lor mai de soi! Când stăteam împreună la un rachiu și ne plictiseam, apoi ne mai povesteam câte ceva.

— O, știu asta! zise Fauvel, privind cu nerăbdare pe muribund. Așadar Pippin cel negru pe care nu-l poți suferi v-a povestit și el ceva de soi?

— Drace! Nu-l pot suferi, așa-i, aveți dreptate domnule judecător de instrucție! Izbucni Cartrousse pe când fața sa se contractă iar, plină de ură. Aș muri bucuros de aș ști că-i pregătesc ticălosului o jucărie bună!

— Bine, bine! zise Fauvel, spune deci, ce ai de spus!

— Ascultați, ascultați! izbucni muribundul. Știți desigur de dublul asasinat, care s-a comis în strada Bellevue?

— Cum? Ce? Izbucni la rândul său Fauvel uimit. Ochii judecătorului de instrucție se măriră. Plin de o vie încordare se uita în ochii ucigașului. Cum, ce ai spus? Vorbești de uciderea cetățeanului Colmin și a nepoatei stole?

Cartrousse afirmă cu capul.

— Da desigur! izbucni el, respirând cu greutate. Pe cât știu, s-a prins un altul, nevinovat, care stă acum în prevenție.

— Foarte bine, foarte bine! murmură Fauvel, care îngălbeni deodată, un mecanic numit Carol Tellier! Dosarul s-a încheiat și a fost înaintat judecătorilor!

— Ha, ha, ha. Puteți să vă scutiți de această osteneală! Izbucni Cartrousse cu vocea aproape stinsă. Dublul asasinat, nu l-a comis nimeni altul, decât... decât...

— Ei? îl întrebă judecătorul de instrucție nerăbdător. Cartrousse făcu în zadar câteva sforțări pentru a-și completa mărturisirea.

El duse mina la inimă.

— Vai, cum mă arde! cum mă arde, murmura într-una. Cum mi se întunecă înaintea ochilor! La dracu, oare trebuie să mor? Oare nu-i niciun doctor care să mă scape? Ajutor! Scăpare! gemea nenorocitul.

Fauvel îl apucă de spate și-l clătină.

— Nu te gândi la sfârșitul dumitale! îi zise judecătorul, gândește-te ce mare serviciu vei aduce justiției, dacă vei urma cu mărturisirile dumitale! Spune-mi, cine a comis, după părerea dumitale, dublul asasinat din strada Bellevue?

— Cine? Cine? Șopti el cu voce înăbușită. În timp ce respira gâfâind. Pippin l-a comis! El mi-a povestit, nu odată, de mai multe ori!

— Pippin cel negru l-a comis? strigă judecătorul de instrucție.

Da, da! El și nimeni altul! murmură nenorocitul a cărui respirație devenea tot mai scurtă și mai neregulată. I s-a deschis ușa de... de... de femeia... de... de...

Criminalul tăcu iar.

— Vorbește! spune! Strigă judecătorul de instrucție, fără a lăsa nenorocitului măcar un singur moment pentru a se odihni. Vrei să spui că Pippin cel negru, a comis asasinatul asupra cetățeanului Colmin și că nepoata acestuia...

— Ea... ea... l-a pus la cale. Murmură muribundul, așa mi-a spus ticălosul, dar eu nu cred!

— Și Carol Tellier, mecanicul? îl cerceta judecătorul de instrucție cu o teribilă încordare.

— Vai, acela e un prost!... un prost, murmură iar muribundul.

Ochii i se dilatară... Culoarea feței sale deveni de o paloare cadaverică. Gâfâind, mai fluieră vreo două-trei respirații scurte. Apoi încă o zgudui tură slabă dar decisivă, care-i străbătu tot corpul și inima criminalului încetă de a mai bate.

Cartrousse dispăru în mijlocul păcatelor pentru a da socoteală înaintea tronului celui Atotputernic pentru viața-i păcătoasă.

Capitolul 138 ÎNDOIELILE JUDECĂTORULUI DE INSTRUCȚIE

Judecătorul de instrucție stătea lângă cadavrul criminalului, foarte mișcat. In zadar chemă el doctorul, în zadar încercă acesta toate mijloacele de reînsuflețire. Cartrousse era mort.

Judecătorul de instrucție era foarte agitat. Ce era acum de făcut? Ce însemna această mărturisire?

Se înțelege că Fauvel pricepu îndată, că nu trebuia să se bazeze pe cuvintele lui Cartrousse. Din spusele criminalului se vedea foarte bine că acesta avea o ură nebună împotriva lui Pippin cel negru. Pe lângă aceasta, mărturisirile lui, n-au fost dovedite cu nimic.

Cu toate acestea, erau un indiciu. Să fie într-adevăr Carol Tellier nevinovat? Să fie oare cu putință ca astfel să se înlănțuiască dovezile în jurul unui om nenorocit și nevinovat, încât să-l ducă la o pieire sigură?

Pentru întâia dată în viață, Fauvel simți deșteptându-i-se în inimă îndoiala.

Dar nu! Aceasta e cu neputință! Vinovăția lui Teilier e vădită ca lumina zilei ! La aceasta, se mai adaugă toată atitudinea deținutului.

— Acum, își zise judecătorul de instrucție, comisarul trebuie să fie norocos. Dacă reușește să-l prindă pe numitul Pippin cel negru în cârciuma „La mizeria veselă" atunci afacerea e câștigată pe jumătate! Poate că, flăcăul speriat de arestarea neașteptată, se va putea hotărî la o mărturisire.

Judecătorul de instrucție, stătu câtva timp pe gânduri, ținându-și mâna stângă pe frunte.

— Îmi vine amețeală când mă gândesc la urmările unei astfel de mărturisiri, murmură Fauvel. Carol Teilier să fie nevinovat?! Nu, nu, e imposibil! Dar poate că nu-i atât de vinovat pe cât se crede! Eu presupuneam de mult că ucigașul trebuie să aibă complici. În orice caz, Carol Teilier trebuie să fi luat parte la spargere și la asasinat!

Judecătorul de instrucție părăsi spitalul în care prezența sa era acum de prisos. Adâncit în gânduri se îndreptă spre cabinetul său de lucru.

Cu o încordată nerăbdare, judecătorul de instrucție aștepta întoarcerea comisarului.

Dar răbdarea lui Fauvel fu pusă la o grea încercare. Se înserase deja și nu se vedea nicio urmă de emisar.

În schimb, judecătorul de instrucție primi o altă vizită. O femeie tânără, voalată, ceru să fie primită.

Uimit, judecătorul de instrucție porunci să fie introdusă în cabinetul său.

— Cu cine am onoarea? întrebă Fauvel, ridicându-se de pe scaun.

Tânăra femeie dădu la o parte voaluL Ea arătă o față de o frumusețe orbitoare.

— Eu sunt Orfelia Sanson, sora călăului din Paris, începu fata.

— Ah! zise judecătorul de instrucție, indingnându-se puțin înaintea acestei fete frumoase. În ce împrejurare ați venit la mine?

Am venit să vă cer o mare favoare, domnule judecător de instrucție! murmură Orfelia, ai cărei obraji se acoperiră deodată de un roșu aprins.

Plină de pudoare, tânăra fată plecă ochii în jos.

— Dacă voi putea să vă servesc cu ceva, bucuros, zise Fauvel. Cu toate că drept vorbind, nu pricep...

— Veți afla îndată! îl întrerupse Orfelia cu ton ferm. Vă cer favoarea unei convorbiri cu deținutul Carol Tellier.

Fauvel se cutremură. Dădu la o parte ochelarii săi strălucitori și o privi uimit pe tânăra copilă.

— Vreți să vorbiți cu arestatul Carol Tellier, cetățeană Sanson? întrebă Fauvel. Dar aceasta nu-i permis! Tellier e un deținut preventiv...

— O, aveți bunătatea să nu-mi refuzați cererea! zise Orfelia cu un ton pasionat.

— Dar ce motiv puteți avea, să vă întâlniți cu acest criminal? întrebă Fauvel cu rezervă. Și cam bănuitor, o scrută din ochi pe aceea care stătea în fața lui.

— Vai, el nu-i vinovat! murmură Orfelia. Aș putea să jur, că numai soarta-i nenorocită a putut să îngrămădească atâtea bănuieli împotriva lui! Carol Tellier, este desigur, incapabil de a comite o faptă atât de îngrozitoare! Fauvel ridică din umeri.

— Prea vorbiți cu Convingere! zise el. Regret că nu pot împărtăși părerea dumneavoastră!

Un moment domni în odaie o tăcere adâncă.

— Dar spuneți-mi, zise iar Fauvel după ce se plimbă de câteva ori de-a lungul odăii, ce interes aveți pentru Carol Tellier? Pe cât știu nu-i înrudit cu dumneavoastră și apoi e și însurat...

— El a venit la mine după ajutor pentru femeia lui, care era bolnavă pe moarte! murmură Orfelia.

— Foarte bine, foarte bine! zise judecătorul de instrucție. Femeia lui Tellier a fost bolnavă pe moarte! Acum, ea a și murit!

— Da, din nenorocire n-am putut să o mai ajut! Dar am avut ocazia să observ adânca disperare de care era cuprins Carol Tellier, lângă patul de durere al nevestei sale. Un bărbat care simte atâta, nu poate să fie ucigaș!

— Acestea sunt păreri! zise judecătorul de instrucție dând din umeri. Și acum desigur vă interesați de Carol Tellier?

— Da, îi promisesem să mai trec să îngrijesc de nevasta lui! La insistența mea, s-a dus acolo și fratele meu. Dar Carol Tellier a fost arestat și sărmana femeie, în urma spaimei ce i-a produs arestarea bărbatului ei, muri! Cadavrul nevinovatei fusese îngropat. Telalul Senac a încuiat locuința. Nu ne-a rămas altceva de făcut, decât să ne retragem.

— Ei, aceasta a fost foarte frumos și nobil din partea dumneavoastră! zise judecătorul mai domol. Dar pentru care motiv cereți o convorbire cu Carol Tellier?

— Eu singură nu cunosc motivul! zise tânăra fată. Dați-mi voie să vă spun totul cu încredere, domnule judecător de instrucție! Nenorocitul a deșteptat în mine un viu interes... O! Se întrerupse Orfelia, zărind un zâmbet al judecătorului de instrucție, nu râdeți de acest sentiment! Nu-i iubire în sensul obișnuit! Este o simpatie sufletească, pe care eu singură nu o pot explica! În orice caz, inima mea este sigură că acest bărbat nobil și mândru, nu trebuie să lâncezească la închisoare! Nu, Carol Tellier nu-i criminal, el nu-i ucigaș!

— Va fi foarte greu să dovediți aceasta! zise ironic judecătorul de instrucție.

Printr-o mișcare a mâinii, o invită de câteva ori pe Orfelia să se așeze. Tânăra fată rămase în picioare în fața judecătorului de instrucție, pe a cărui față își fixase ochii săi fulgerători.

— O, nu spuneți aceasta! murmură Orfelia, în timp ce o roșeață se ridică iar în obraji. Eu sunt convinsă că voi reuși să dovedesc nevinovăția lui Tellier! De aceea vă mai rog odată, lăsați-mă să vorbesc cu el, ca să-mi povestească adevărul despre tot ce știe asupra întâmplărilor din acea noapte!

Judecătorul de instrucție se gândi un moment.

— Ei bine! zise el, e într-adevăr contra ordinii stabilite, dar mi se pare că sunteți demnă de încredere, cetățeană! Vreau să vă mărturisesc, că și în mine s-au născut oarecare bănuieli în privința nevinovăției lui Carol Tellier dar, nu jubilați înainte de vreme! Vă spun numai că unele bănuieli s-au născut. Cu toate acestea dovezile pe care le avem contra lui Carol Tellier, sunt destul de puternice pentru a-l condamna. Voi fi foarte mulțumit dacă veți reuși să aduceți lumină în acest caz atât de misterios.

Judecătorul de instrucție se îndreptă spre biroul de scris. Se aruncă pe scaunul din fața acestuia și scrise repede câteva rânduri pe o coală de hârtie. Apoi o întinse tinerei fete.

— Iată un permis de a intra în închisoare și de a vorbi singură, fără martori, jumătate de ceas cu Carol Tellier! Sunt convins, mai adăugă el, că sora Călăului din Paris va face uz de permisia ce i s-a acordat!

Orfelia se înroși.

— Puteți să vă încredeți în mine, cetățene judecător de instrucție! murmură ea. Nu un interes personal m-a adus aici, ci numai dorința fierbinte de a reda libertatea unui nevinovat! Fie ca Dumnezeu să-mi conducă pașii în această operă!

Cu un salut simplu, Orfelia se depărtă după ce ascunse cu grijă permisul. Judecătorul de instrucție rămase multă vreme pe gânduri, uitându-se după dânsa.

— Ce coincidență curioasă! murmură el. Tocmai în momentul în care așteptam întoarcerea comisarului, a mai venit și o altă persoană să se amestece în această afacere! Să fi spus oare adevărul criminalul care a murit astăzi dimineață?

Și iar începu să se plimbe nerăbdător prin odaie așteptând întoarcerea funcționarului polițienesc.

Capitolul 139 VIZITA ORFELIEI LA CAROL TELLIER

O dispoziție tristă și ciudată o cuprinse pe Orfelia când se opri în fața porții de fier, care despărțea închisoarea de celelalte apartamente ale palatului de justiție. Tonul pițigăiat al clopotului pus în mișcare de dânsa o sperie cu totul. I se părea că voiește să-i strige, că-i în zadar să mai aducă speranțe în acest lăcaș de mizerie și nenorocire.

Poarta se deschise cu zgomot.

Un controlor în uniformă o conduse pe Orfelia prin mai multe coridoare întunecoase până la celula treizeci și unu, pe care o descuie.

Orfelia zări figura slabă a lui Carol Fellier care zăcuse înghesuită pe salteaua de paie și care acum se ridică cu greutate.

Arestatul recunoscu la rândul său pe vizitatoare.

O rază de bucurie alunecă pe fața-i slăbită și veștejită, pe care părea a fi imprimată școala sentimentală a suferinței celei mai amare și a durerii celei mai sfâșietoare. Revederea între aceștia doi era foarte dureroasă.

Orfelia alergă spre deținut și foarte mișcată, îi strânse amândouă mâinile.

— În sfârșit, cetățene Tellier, am căpătat permisiunea de a vorbi și a mă sfătui cu dumneata!

— În sfârșit... în sfârșit, a venit la mine o ființă omenească! Murmură arestatul. Vai, nici nu-ți poți închipui cât de mult doream să vii!

Tonul vocii sale, o mișcă adânc pe Orfelia. Trebuia să lupte mult ca să-și poată stăpâni agitația.

— Mai întâi, urmă Tellier, dumneata știi că nu pot comunica cu nimeni din afară. Paznicul nu vorbește niciun cuvânt cu mine. El este mut pentru toate întrebările mele. M-au răpit atunci de lângă soția mea...

El se opri, căci o umbră apăru pe fața Orfeliei.

Îndată un vaiet de durere scăpă de pe buzele lui Tellier.

— Vasăzică, am văzut eu bine atunci, bâgui el, când m-au dus pe acolo cu trăsura! Am văzut scoțându-se o raclă din casă și...

— Supune-te bărbătește soartei, îl întrerupse Orfelia mișcată, îți aduc ultimele salutări de la sărmana martiră. Acuma îi este bine!

— Așadar e adevărat, adevărat! șopti Tellier eu voce sugrumată.

Apoi căzu pe saltea, își ascunse fața cu amândouă mâinile și plânse cu amărăciune.

Răbdătoare, neîndrăznind să tulbure durerea sfântă a nenorocitului, tânăra aștepta.

În sfârșit, Tellier se ridică luându-și mâinile de la ochi.

— Am devenit slab de inimă! murmură el. Dar durerea mi-a luat-o înainte. Bănuiam dinainte ceea ce mi-ai spus, vestea dumitale nu m-a găsit nepregătit, și totuși...

El se lovi cu palma pe frunte.

— Să lăsăm aceasta. Acum am o întrebare pentru dumneata! Izbucni el cu violență. Mă crezi vinovat? Da sau nu?

Privirea sa pătrunse adânc în ochii Orfeliei, părea că vrea să-i zărească orice frământare a gândurilor.

— Credeam că v-am răspuns deja, cetățene Tellier! sau credeți, poate, că v-aș fi dat mâna dacă vă credeam ucigaș? O strângere de mână se schimbă numai cu un om cinstit.

O rază de bucurie străluci pe fața arestatului.

— Așadar, mă credeți scumpă copilă! Nici nu vă puteți închipui cât de mult bine îmi face aceasta. Fiecare cuvânt pe care-l spun judecătorului de instrucție, e luat drept minciună sau viclenie infamă. Mimica acestui om exprimă un dispreț vădit. Vai, nu pot să arăt cât de fericit mă face gândul că sunt socotit un om cinstit, deși stau aici în închisoare... fără cea mai mică speranță...

— Nu, să nu deznădăjduiți! îl întrerupse Orfelia. Nu vreau deloc să trezesc în dumneavoastră iluzii, căci, după cât știu ne va fi foarte greu să nimicim toate dovezile care s-au strâns împotriva dumneavoastră, dar la urma urmei, dreptatea și Dumnezeu e cu dumneavoastră, el vă va da curajul și puterea de a învinge toate! Eu v-aș ruga, să-mi povestiți totul în mod sincer fără să-mi ascundeți ceva. De-aș fi putut presimți întorsătura nenorocită pe care a luat-o poziția dumneavoastră înaintea cercetării, v-aș fi putut ajuta și n-ați fi ajuns să vindeți uneltele dumneavoastră acelui mizerabil telal.

Tellier suspină adânc.

— Acest ticălos sperjur! murmură el. Mi-a jurat în față că niciodată n-a cumpărat unelte de la mine.

— Și eu sunt convinsă că Senac a jurat fals, cu toate acestea ne va fi foarte greu să dovedim aceasta! adăugă Orfelia.

— O, cât despre această justiție! suspină adânc arestatul... În genunchi l-am rugat pe judecător să întreprindă o cercetare la casa lui Senac, i-am descris în amănunțime fiecare unealtă, pe care am vândut-o mizerabilului, n-am uitat să indic nici cea mai mică știrbitură a lamelor lor. Și un orb le-ar recunoaște după descrierile mele. Spusele mele au fost primite cu dispreț suveran. Acum însă, sper că nu mai sunt cu totul lipsit de ajutor. Vă rog, vă conjur, căutați să obțineți să se facă o anchetă la Senac.

— Dar cum ați ajuns să vindeți uneltele tocmai lui Senac, care era proprietarul dumneavoastră? îl întrebă Orfelia cu compătimire.

— Știți că nenorocita mea soție era atunci pe patul de moarte. Am fost chemat, la cetățeanul Colmin să-i deschid casa de bani. În lipsa mea a fost doctorul și a declarat că nu se va mai întoarce până nu-i voi plăti datoria din urmă. De asemenea mi-a tăiat și farmacistul cel mai mic credit. În casă nu mai aveam nimic. Soția mea gemea și nu mă mai lăsa să plec de lângă dânsa, și fiindcă știam că Senac îmi cunoaște nevoile, am apelat la dânsul,n-am presimțit ce nenorocire voi atrage prin aceasta asupra mea și alor mei.

— N-a fost nimeni în prăvălia lui când ai tranșat cu dânsul afacerea?

— Nimeni!

— Așadar, nu v-a văzut nimeni în acea după amiază în prăvălia lui? întrebă din nou Orfelia. Ne-ar fi de mare folos, dacă am putea dovedi că ați fost în prăvălie în acea după amiază.

Arestatul se gândi un moment.

— Am întâlnit lângă ușă, când am ieșit din prăvălie vesel cu cei cincizeci de franci primiți, un tânăr înalt care probabil a intrat în prăvălie.

— Dar cum arăta? îl întrebă Orfelia.

Tellier se gândi câteva secunde, apoi ridică din umeri plin de mâhnire.

— De mi-aș aduce aminte! murmură el. La drept vorbind, nu m-am prea uitat la dânsul. Mi se pare că avea o mustață neagră, poate și favoriți. M-am mirat oarecum, că deși era cald afară, el purta o manta neagră cu gulerul ridicat, de parcă ar fi vrut să-și ascundă fața. Dar eu n-am luat în seamă aceasta. Am alergat să ajung mai iute la farmacie, pentru a lua medicamente pentru soția mea bolnavă.

— Eu cred că fără să știți, ați trecut atunci pe lângă omul care era pe cale de a atrage teribila nenorocire asupra capului dumneavoastră! zise Orfelia mișcată.

Eu nu mă îndoiesc deloc că bărbatul acela cu mantia neagră și mizerabilul ucigaș, sunt una și aceeași persoană. Credeți că Senac a luat direct sau indirect parte la acest asasinat?

— Asta e așa de clar ca lumina soarelui, o întrerupse arestatul agitat. Desigur, mișelul a fost părtaș!

— Îl credeți deci autorul acestei crime?

— Desigur! afirmă Tellier, cum s-ar putea altfel, dacă s-a găsit dalta în pieptul victimei?

— Atunci este vorba de un asasinat premeditat! Totuși, nu îmi explic cum a putut să ajungă telalul în casa bine închisă a cetățeanului Colmin! Zise Orfelia pe gânduri. El nu avea nicio legătură cu locuitorii casei.

— Așa, era de mult cunoscut cu domnișoara Lidia Gervier! o întrerupse Tellier agitat. De multe ori am văzut-o pe domnișoara în prăvălia telalului. Cumpăra totdeauna de la dânsul dantele vechi și alte lucruri.

— După împrejurări, poate să ne folosească și aceasta, dacă spusele dumneavoastră vor fi confirmate de servitorii lui Colmin! După părerea mea, Sanac e prea laș pentru a putea comite singur o crimă ca aceasta. Pentru un astfel de asasinat, trebuie să ai nervi de oțel și mână de fier, și pe lângă aceasta pumnalele otrăvite se întrebuințează rar.

— Acestea se pot găsi mai degrabă la un negustor de rarități! O întrerupse Tellier. Senac cumpăra tot ce vedea; dar nu cred să fie el singur ucigașul, pentru așa ceva el este prea laș. El a spionat și a ascuns lucrurile. Pentru această faptă a avut desigur complice.

Acum, avem câteva puncte sigure, care după împrejurări, ne pot fi de mare folos! Zise Orfelia întrerupându-l. Eu voi comunica toate acestea fratelui meu. El are mare influența asupra polițiștilor cei mai dibaci. Veți vedea, prietene Tellier, că în scurtă vreme se va produce o schimbare în situația dumneavoastră.

Tellier se sculă de pe salteaua de paie. Lanțurile de la picioarele sale zăngăniră. Durerea se arătă pe buzele mult încercatului bărbat.

— Voiți să plecați? murmură Carol Tellier. Așadar, soarele meu vrea să mă părăsească iar? Vai, nu puteți ști mândră copilă, cât de mult m-a mișcat și m-a umplut de fericire venirea dumneavoastră!

Orfelia puse dreapta-i delicată în mâna pe care, i-o întinse nenorocitul bărbat. Ea nu se opuse când Tellier îi apucă cu patimă mâna și o duse la buze.

— Mulțumesc, mii de mulțumiri! murmură nenorocitul. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Ați răcorit un însetat, ați sădit în inima unui nenorocit, curaj și putere de a lupta cu soarta!

— E adevărat? strigă copila, mi-a reușit aceasta? O atunci sunt peste măsură răsplătită! Soarta dumneavoastră m-a atins drept la inimă! Zi și noapte nu mă părăsește durerea, de când vă știu nenorocit!

— Oh, ce ați spus? murmură Carol Tellier, e oare cu putință să mai existe pe suprafața pământului, o ființă care să găsească în mine un om cinstit și cu inimă? Da pentru ce mai întreb? Oare venirea dumneavoastră aici nu-mi dovedește îndeajuns compătimirea dumneavoastră neprefăcută?

Nenorocitul, adânc mișcat, acoperi mâna îngustă și delicată a Orfeliei, cu numeroase sărutări.

— Numai curajul să nu-l pierdeți! murmură Orfelia, țineți-vă sus, fiți fără grijă, dincolo de ceata numeroasă a stelelor trăiește un tată, care vede toate misterele și care conduce și barca destinului dumneavoastră cu o mână puternică!

— Da, murmură Carol Tellier, în Atotputernicul Dumnezeu îmi pun și eu speranțele! Acum poate să se întâmple orice, eu sunt mângâiat, știu că un înger înconjurat de lumină și plin de blândețe se gândește cu prietenie la mine!

Orfelia dădu din cap.

— Nu trebuie să vă gândiți la moarte! zise ea, trebuie să sperați la o nouă și fericită viață! În curând veți putea părăsi aceste ziduri triste ale închisorii, în curând veți fi iar un bărbat fericit și liber! Pentru restul, lăsați-mă să îngrijesc eu sau mai bine fratele meu!

Orfelia își întoarse ochii. Obrajii ei se înroșiră. Un foc blând străluci în ochii ei plini de viață.

Amândoi stătură un moment fără să vorbească.

Apoi Tellier încrucișându-și mâinile se îndreptă din nou cu rugăminte spre Orfelia.

— Încă o întrebare îndrăznesc să vă pun? murmură el, e vorba de soția mea, sărmana și mult încercata martiră!

Orfelia deveni foarte serioasă.

— Vorbiți! Ruga dumneavoastră va fi îndeplinită! Șopti tânăra fată.

— Nenorocita a primit cel puțin un mormânt venerabil, sau odihnește în mijlocul masei mormintelor pe care Parisul îl oferă celor mai mizerabili dintre săracii săi? întrebă Carol Tellier.

— În privința aceasta, puteți fi liniștit! Fratele meu s-a îngrijit ca soția dumneavoastră să capete un mormânt venerabil. Iedera sălbatică se agață deja în jurul mormântului său, apoi la anul o podoabă de flori va încorona lăcașul unde odihnește obosita și mult încercata inimă a tovarășei dumneavoastră!

O rază de lumină străluci în ochii nenorocitului bărbat.

— Mulțumesc! Mii de mulțumiri! Zise el cu buzele tremurătoare. Nici nu știți ce balsam au vărsat în inima mea cuvintele dumneavoastră! Vedeți, e atât de trist când ai iubit o inimă, să o știi uitată și părăsită în mormântul rece! Nenorocita mea soție n-a avut pe nimeni altul decât pe mine și eu abia i-am putut procura strictul necesar pentru trai!

Se întrerupse. O slăbiciune cuprinse pe mult încercatul bărbat.

El se lovi cu pumnii peste frunte. Pierdut își țintì un moment privirea înainte.

— Vai, Dumnezeul meu, este atât de dureros pentru un bărbat cinstit, urmă Tellier cu buzele tremurânde. Să nu poată lupta pentru ce are mai scump pe pământ! Și i-am jurat soției mele înaintea altarului, să-i fiu un sprijin puternic până la moarte. Dar cât am fost de nenorocit în îndeplinirea acestui jurământ! Dacă cerul nu i-ar fi trimis un înger care să-i aducă pace și ajutor, nenorocita n-ar fi căpătat măcar un locaș propriu unde să se odihnească după această viață presărată cu spini.

— Aveți curaj! Liniștiți-vă! Îl rugă Orfelia cu voce blândă. Soției dumneavoastră îi este bine, obosita martiră a trecut prin poarta paradisului! Dumneavoastră însă, Carol Tellier, veți trăi! Mari speranțe vor pătrunde în inima dumneavoastră! Peste puțin se vor schimba toate în mai bine.

Un suspin lung rădică pieptul lui Tellier. Privirile sale pline de recunoștință se opriră pe fața delicată a Orfeliei.

— Și dacă voi ajunge mai bine, scumpă și mândră copilă, bâigui Carol Tellier, numai dumneavoastră trebuie să vă mulțumesc.

— Speră, speră! atâta șopti vocea clară a Orfeliei; îndată după aceasta, tânăra copilă părăsi pe arestat. Carol Tellier se așeză pe salteaua-i aspră. Plin de mâhnire privi lanțurile grele care zăngăneau la fiecare mișcare. Mecanicul își sprijini capul pe amândouă mâinile. Suspină adânc și începu să plângă. Nu știa pentru ce. Simțăminte noi îl cuprinseseră presimțea un viitor nou și plin de fericire.

Capitolul 140 PIPPIN CEL NEGRU, ÎN PERICOL DE MOARTE

Cu o sforțare supranaturală, Antonio reuși, după cum au văzut cititorii, să ajungă încărcat cu sarcina negrului Pippin în labirintul de străzi și străduțe laterale.

Se rezemă de poarta unei case. Gâfâind cu greu abia putea să respire.

În acest moment își veni în simțiri Pippin cel negru.

— Apă, apă! gemu el.

— Să te ia dracu! strigă Antonio, aruncând o privire plină de ură asupra rănitului.

Apoi Antonio, îl apucă pe Pippin cel negru cu o putere de o cruzime sălbatică și îl aruncă pe pietrele de lângă poartă.

— Acum îmi e tot una! spumegă Antonio. Eu trebuie să-mi păzesc pielea.

Se scotoci prin buzunare și scoase un cuțit lat în formă de pumnal. El ridică în sus lama acestuia. Se aplecă apoi, cu priviri scânteietoare spre Pippin cel negru.

Apă, apă! Murmură acesta cu voce slabă abia auzită.

Dureri teribile păreau a-l sfâșia pe mizerabil. Durerea și pierderea de sânge au contribuit deopotrivă la zvârcolirile nenorocitului.

Privirea aproape stinsă a lui Pippin, căzu în acest moment pe fața lui Antonio. El zări lama care strălucea în mâna dreaptă a lui. Acum pricepu teribilul plan pe care camaradul său îl făcuse împotriva lui.

— Vai, vai! bâigui Pippin cel negru. Și ca și cum ar fi vrut să se apere, el ridică mâinile spre Antonio.

Dar puterile lui erau cu totul sleite. Brațele mizerabilului căzură înapoi la pământ. Nici măcar un țipăt nu scăpă de pe buzele ticălosului.

Se părea că Nemesis îl va ajunge în sfârșit.

— Grație Antonio, grație! bâigui Pippin cel negru, pentru ce vrei să mă omori? Eu... eu... nu ți-am făcut nimic rău!...

— Da, tu trebuie să mori! spumegă Antonio însetat de a ucide și privind victima care zăcea înaintea lui. Altfel, ai să mă trădezi! Te cunosc eu bine, ticălos perfid și necredincios! Cât timp trăiești, eu și toți ai noștri suntem în pericol! Așadar, te vei duce dracului, ticălos blestemat!

Cu aceste cuvinte, Antonio ridică pumnalul și-l înfipse cu o cruzime teribilă în partea stângă a pieptului lui Pippin cel negru.

Un țipăt slab, abia auzit, trecu pe buzele nenorocitului. Un șuvoi de sânge negricios se revărsă din rană.

Pippin cel negru, se zvârcoli încă o dată în convulsii teribile. O răsuflare înăbușită trecu peste buzele sale. Acum zăcea nemișcat. Niciunul din membrele sale nu se mai mișcau.

Antonio își șterse cu răceală cuțitul plin de sânge de jiletca aceluia care zăcea în fața lui. Apoi îl închise și-l băgă în buzunar.

— Cred că-i ajunge! își zise el, în timp ce un zâmbet drăcesc îi apăru pe buze. E păcat într-adevăr de el! Era un flăcău voinic, mai dibaci și mai îndrăzneț decât alți zece! Dar tot e ma bine că-i mort, decât să am un trădător lângă mine.

Cu multă băgare de seamă, Antonio păși pe stradă. Privea spionând în dreapta și în stânga. Era liniște.

Din depărtare se auzeau semnalele gărzii municipale.

Acela în care se rătăcise Antonio era cartierul cel mai păcătos al Parisului.

Noi îl cunoaștem deja. O întâmplare ciudată a voit, ca gangul în care l-a depus Antonio pe Pippin cel negru, să fie același, în care cu o zi înainte, călăul a urmărit-o pe călugăriță. În mansardele acestei locuințe sărăcăcioase era refugiul cinstitului și bătrânului călugăr și al călugărițelor sale.

Cum văzu Antonio că pentru moment nu-i niciun pericol pentru el, o luă la fugă. Nu se sinchisea de corpul tovarășului său. El credea cu siguranță că Pippin cel negru era mort, l-a lovit doar destul de bine cu cuțitul său.

Nicio urmă de remușcare nu-l însoți pe ucigaș. Numai un gând însuflețește pe Antonio să scape cât mai curând din acest cartier și de urmărirea gărzilor municipale.

După puțină gândire, Antonio se îndreptă spre cârciuma „La mizeria veselă”. Acolo putea să găsească adăpost.

După aventura nenorocită din noaptea trecută, era foarte nimerit pentru Antonio să se facă nevăzut pentru câtva timp. Fugă peste acoperișuri putea foarte ușor să devină un

material de discuție pentru tot Parisul. În orice caz, poliția desfășura acum o activitate febrilă și Antonio trebuia să se pună la adăpost.

Zis și făcut. Ticălosul pășea foarte îndemânatic în umbra caselor.

Peste puțin timp ajunse la cârciuma „La mizeria veselă". Antonio sări cât mai repede posibil în coridorul casei și dispăru înăuntru.

Mișelul, nu presimțea deloc cât de aproape era de dânsul ora judecății și a răsplății. Câteva ceasuri după dispariția lui Antonio în cârciuma „La mizeria veselă" sosi comisarul și garda municipală, trimiși de judecătorul de instrucție Fauvel. Toate intrările acestui cuib al pungașilor fură înconjurate. Comisarul însoțit de câțiva dintre cei mai hotărâți, se îndreptară spre vizuina leului.

Capitolul 141 FARMECELE FAKIRULUI BEN-ELD-DEL-SULAM

Începuse să se desprimăvăreze.

Pe înălțimile munților se topea zăpada și se prăbușea în vale, pustiind totul în drumul său. Furtuna primăverii sufla peste dealuri și văi și-și cânta cântecul său de redeșteptare după lungul somn.

Toate înfloreau și îmboboceau cum nu s-a mai văzut vreodată în Franța. O primăvară deosebit de frumoasă se revărsa peste sate și orașe. Soarele lucea plin de lumină și căldură.

În curtea înconjurată de ziduri înalte a închisorii din Salpetriere, se plimba o copilă slabă și palidă. Era Lili.

Ea scăpase încă o dată de o moarte sigură. Criza cea mare se sfârșise. Furia febrilă dispăruse și fata era pe cale de a se însănătoși.

Din fericire pentru dânsa, medicul închisorii era un om fără prejudecăți. Acesta permise tinerei fete să se plimbe în fiecare zi, un ceas, sub razele calde ale soarelui de primăvară, în mica grădiniță din curtea închisorii.

Vai, cât de bine se simțea acolo Lili, deși marea lovitură a destinului atârna deasupra capului ei. Sufletul ei curat se bucura la vederea mesagerilor cu capul alb al primăverii, care ieșeau nerăbdători din pământ și priveau cu ochi galeși în jurul lor.

Mândra copilă, ea singură o floare omenească, stătea îngândurată în fața micilor sale tovarășe albe, albastre și roșii.

Pentru prima oară, se furișa un zâmbet pe buzele delicate ale fetei.

Apoi privi spre cer, din care ea nu putea vedea decât o mică parte. Strălucirea albastră a ochilor săi minunați se țesea cu luciul cerului.

Tânăra copilă parcă voia să trimeată salutări într-o altă lume. Vai, acolo în imperiul ceresc era tatăl ei. Desigur că bunul bătrân, privea binecuvântând și păzindu-l pe copilul său, care pătimea sub nevoile și greșelile pământești.

Instrucția lui Lili, însă, își urma cursul său.

Zadarnice erau toate sforțările lui Enric Sanson de a obține încă o dată permisiunea unei convorbiri cu mult iubita lui mireasă.

Nici nu trebuia să se mai gândească, în privința aceasta judecătorul de instrucție Fauvel, era neînduplecat.

— Fata este ca și condamnată! zise Fauvel, Călăului deznădăjduit. Îmi pare rău pentru dumneata, maestre Sanson. Dar nu pot să violez legile! Îndată ce mireasa dumitale va avea destulă putere, va fi dusă înaintea judecătorului. Restul ți-l poți închipui singur!

Enric Sanson se întoarse acasă deznădăjduit. O durere oribilă îi umplu inima.

Cum! Oare Dumnezeu a făcut o minune scăpând pe mult iubita-i mireasă de moarte, pentru a o da pradă sentinței unor oameni? Oare această dulce floare omenească, va găsi un sfârșit prematur sub cuțitul ghilotinei?

Enric Sanson simți cum la acest gând îi ieșeau pe frunte sudori reci. El, Călăul Parisului, obișnuit cu spaimele cele mai groaznice, tremura în fața acestui gând.

Vai, teribile lupte sufletești sfâșiau zilnic inima lui Enric și-i răpeau odihna nopții.

Călăul se schimbase cu totul numai în câteva luni. El, bărbatul vesel de altădată, devenise un melancolic sumbru.

Călăul fugea de toată lumea și chiar cu iubita-i soră Orfelia, nu schimba decât cuvinte absolut necesare.

Când trecea ziua cu durerile și patimile ei, Enric se refugia în liniștea odăii sale de studii.

Acolo, înconjurat de singurătate, se gândea cu durere la nenorocita-i mireasă. Acolo își frământa mintea, asupra tuturor chestiunilor care ar putea mișca orice inimă simțitoare.

El dispunea de o mare bibliotecă ce-i rămăsese de la părinți. Volume groase, legate în marochin, se aflau pe etajere înalte, de-a lungul pereților cabinetului de studiu al Călăului.

Enric Sanson citea când în una, când în alta din aceste cărți vechi, pentru a găsi distracție și uitare. De multe ori era lumină toată noaptea în odaia lui de lucru. El căută distracția și uitarea cu orice preț. Și în noaptea aceasta stătea cufundat în lectură.

Enric Sanson își luă de astădată un volum vechi, prăfuit, legat în pergament, scris de unul din strămoșii săi, cel dintâi Călău din familia sa. Acest strămoș era bănuit a fi vrăjitor. El însă nu era decât un bărbat învățat și citit, a cărui pătrundere l-a ridicat mult deasupra contemporanilor săi. Acest strămoș și-a notat observațiile sale în această carte.

Enric Sanson deschise cartea la întâmplare.

Aceste însemnări ale unor vremuri, de mult trecute, îl atinseră într-un chip foarte ciudat. Alte păreri stăpâneau acuma lumea. Interesele, oare cu secole în urmă au fost cauzele de fericire și nenorocire ale popoarelor, au fost de mult învinse.

Fără să vrea, călăul zâmbi cu compătimire, citind despre micile certuri dintre partide, care erau pe atunci la ordinea zilei. Dar strămoșul lui povestea și despre revolte sângeroase.

Enric Sanson se înfieră fără să vrea gândindu-se în ce chip se executau pe atunci nenorocității ce cădeau în mâinile călăului. Aici se vorbea de smoală și de pucioasă topită, care se turna în rănile arse ale condamnaților, cu vergele de fier înfierbântate. Erau și alte torturi, din cele mai oribile, descrise de strămoșul lui Enric.

Deodată Călăul se cutremură.

Privirea lui dădu de un pasaj atât de ciudat, încât Enric fu nevoit să citească de o mulțime de ori aceste notițe ale strămoșului său. Acolo scria astfel:

„Era la 21 ianuarie în anul Domnului 1571. Atunci veni la regele nostru solia cea mare indiană. Aveau o mulțime de haine din cele mai scumpe, săbii și teci din aur masiv, garnisite cu pietre prețioase. Erau cu dânșii și câteva femei frumoase, una mai mândră decât cealaltă, îmbrăcate în haine frumoase, cum nu s-a mai văzut până atunci în Franța. Au aţâţat o curiozitate deosebită, când au trecut prin străzile orașului nostru.

Era în această solie și un indian numit Fakir Beneld-Del-Sulam. Era un flăcău frumos, brun la față și cu ochii plin de foc. Acest Ben-Eld-Del-Sulam, o iubea pe una din aceste femei atât de mândru îmbrăcate.

Femeile însă trebuiau să rămână în proprietatea prea grațiosului nostru rege, care le primi cu multă plăcere, dându-le locuință în grădina cerbilor și seara când luceau stelele, petrecea cu ele de minune. Acum acest Ben-Eld-Del-Sulam era gelos pe Ben-Zaire, poreclită fata cu ochii de gazelă. Această Zaire era o ființă frumoasă, mândră. Ea avea niște ochi, că putea să-l înnebunească pe cel mai deștept flăcău. Ben-Eld-Del-Sulam era acum în flăcările dragostei. El o iubea pe Zaire de când era în patria-i caldă. Grațiosul nostru stăpân, regele, se îndrăgosti de frumoasa indiană. Acest fapt i s-a raportat lui Ben-Eld-Del-Sulam.

El însă nu voi să țină seamă de faptul că nu e bine să mănânci din aceeași strachină cu puternicii pământului. Într-o seară pe când grațiosul nostru stăpân învăluit în manta se îndrepta spre grădina cerbilor, pentru a petrece acolo după obiceiul său, întâlni în drum pe indian. Norocul lui a fost că avea zale sub haină, altfel ar fi căzut, desigur, sub loviturile furiosului.

Așa, însă, stăpânul nostru a putut să cheme ajutor.

Garda palatului veni îndată într-acolo, îl prinse pe Fakir Ben-Eld-Del-Sulam și-l aruncară în închisoare, unde nu pătrundea nici soarele nici luna.

Sosi judecata chinuitoare și au trebuit să-l tortureze pe Ben-Eld-Del-Sulam. Fakirul însă, avea curaj de leu. El nu striga, nu se cutremura, nu făcea nicio mină[11] deosebită, așa că bunii și învățații noștri judecători, crezură că e un vrăjitor. Atunci, s-au strâns judecătorii. Și au hotărât să-l ardă cu foc și pucioasă, ca să nu rămână nicio urmă din dânsul. Era printre dânșii magistratul Lucaus, un bărbat foarte deștept și luminat, care a spus că de se va arde capul Fakirului, care este desigur un vrăjitor, atunci sufletul va rămâne liber. Astfel de suflete, sunt jucăriile dracului și ale altor locuitori ai iadului și pot rătăci prin lume, producând multe nenorociri în sufletele pioase și superstițioase ale poporului. Așadar, sus-numitul magistrat a propus să-l îngroape de viu pe Fakir Ben-Eld-Del-Sulam. Atunci sufletul său păcătos va trebui să rămână în corpul său murdar și nu va mai rătăci prin lume. Această propunere a învățatului bărbat a fost primită de tot juriul.

Era 6 aprilie, în același an, și am ieșit cu patru oameni din oraș pentru a săpa o groapă pe gunoiște. Și-am săpat acolo o groapă lungă de patru coți. În această groapă trebuia să fie îngropat de viu Fakirul. Dar când am venit cu indianul Ben-Eld-Del-Sulam s-a întâmplat ceva îngrozitor. Suiam râdea și rămase cam uimit. Mai întâi era îngrozit și plin de frică. Dar când a auzit că-l vor îngropa de viu, atunci deveni vesel și bine dispus și când

---

[11] **MÍNĂ**[2] s. f. Expresie a feţei; fizionomie, chip, înfăţişare. ◊ Expr. *A avea (o) mină bună* (sau *rea)* = a arăta bine (sau rău), a părea sănătos (sau bolnav). – Din fr. **mine.**

ne-am îndreptat spre locul de osândă, Fakirul Ben-Eld-Del-Sulam a rugat să i se acorde o ultimă dorință. I se acordă, a zis magistratul Lucaus. Fakirul s-a mai rugat încă o dată după datinele țării sale.

Atunci ne-am așezat cu toții în jurul Fakirului ca să nu ne scape. Fakirul s-a ridicat în picioare. Era minunat de văzut cum Fakirul începu deodată să sufle tot aerul din plămâni. Era ca și cum Fakirul nu vroia să mai păstreze niciun pic de aer în interiorul său. În același timp l-am văzut pe Fakirul Ben-Eld-Del-Sulam întorcând ochii într-un chip ciudat și privindu-și fix vârful nasului. Aceasta ținu multă vreme, foarte multă. Înainte însă de a face toate acestea, mi-a șoptit la ureche dacă nu sunt dispus să-i fac un mic serviciu. După ce i-am promis, m-a rugat să deschid peste un an mormântul în care va fi depus, să-i dau trei lovituri mari în piept și să-i târâi într-o parte și în alta membrele cadavrului său, după aceea va scăpa abia sufletul său de blestem. Eu nu credeam în astfel de hocus-pocus, dar i-am promis-o nenorocitului. Credeam că după un an nu va mai rămâne nimic din hoitul său. După ce Fakirul s-a rugat așa misterios, a căzut deodată jos, ca un lemn. Ne-am năpustit cu toții spre el.

Dar vai, orice semn de viață dispăruse din corpul Fakirului. El zăcea țeapăn, întins pe pământ. Și-au început a suspina cu toții, căci s-ar fi bucurat dacă l-ar fi văzut zvârcolindu-se în groapă. Și stăpânul nostru, regele, venise acolo călare ca să-l vadă pe criminalul care l-a pândit. Acum însă, a trebuit să-l îngropăm pe Fakirul mort. L-am coborât în fundul gropii. Mie mi-a fost însă milă de nenorocit că a fost atât de puțin gătit. Așadar am pus mantaua mea deasupra corpului său. După aceea am aruncat asupră-i țărână, șase coți înălțime, așa că zăcea adânc sub pământ. Magistratul Lucaus porunci să se semene iarbă pe locul unde fusese îngropat Fakirul. Căci, a zis învățatul Magistru, astfel se va închide bine pământul încât să nu mai scape diavolul de acolo. Și s-a semănat iarba, și a crescut peste un an atât de înaltă, că a ajuns până la genunchi. Eu uitasem deja demult de nenorocitul Fakir. Femeia pe care el a iubit-o atât de mult, a dispărut din grădina cerbilor chiar a doua zi după execuția lui. Nimeni nu știa unde se află. Dar, când se împlini anul, am auzit bătându-mi-se la ușă.

Am deschis ușa. Și văd înaintea mea o femeie de o frumusețe fermecătoare, tremura din tot trupul și era îmbrăcată într-o haină veche. Mă uit bine la femeie și mi se pare că am mai văzut cândva ochii și fața ei. Era aceeași amantă care n-a vrut să stea cu regele, și pentru care Fakirul a trebuit să moară. Am dus-o îndată în odaie. Și m-a întrebat dacă am uitat ceea ce am promis Fakirului Ben-Eld-Del-Sulam în ziua execuției. M-am gândit puțin și am izbucnit într-un hohot de râs zicându-i că are să-i folosească foarte puțin Fakirului dacă îl voi lovi de trei ori pe piept, căci viermii or fi distrus deja o bună parte dintr-însul. Femeia s-a uitat foarte ciudat la mine și mi-a zis că trebuie să-mi țin jurământul și că ea a îndurat multe lipsuri și chinuri numai ca să ajungă să vadă ivindu-se ziua de azi. Am fost fermecat de acea femeie și m-am furișat cu dânsa în noaptea întunecoasă spre gunoiștea unde a fost îngropat Fakirul. Pe drum am tot spus Tatăl Nostru, căci nu mă simțeam tocmai în apele mele, când mă gândeam că trebuie să deranjez un mort, deși i-o promisesem Fakirului. Am luat și unelte de săpat. Am început a scormoni pământul. Era o muncă destul de obositoare.

Sudoarea îmi curgea pe frunte și eram foarte obosit. Indiana îmi lumină cu o lampă ca să văd să sap. Chipul frumos al femeii era foarte agitat. Și mie-mi bătea inima, fără să știu

de ce. Am văzut eu dezgropându-se multe cadavre, dar Fakirul însemna pentru mine ceva groaznic; în sfârșit am dat de cadavru. Mantaua mea era deja atacată de umezeală. Și mă gândeam eu înfiorat cum va arăta acela care zace sub manta. M-am întors către femeie, și i-am zis să se întoarcă. Dar ea sări în groapă, rupse mantaua de pe Fakir. Atunci am văzut o mare minune! Fakirul zăcea așa cum l-am pus acolo, cu ochii bine închiși, nu se vedea pe față nicio pată verde sau galbenă din viermișorii care distrug de obicei cadavrele. Am mai rostit un Tatăl Nostru și m-am apucat să îndeplinesc toate câte mi le-a cerut decedatul.

Credeam că îndată ce-l voi lovi peste piept se va preface în praf. Aș fi fugit bucuros de acolo, dacă nu mi-ar fi fost rușine de acea femeie. Era doar evident că diavolul era destul de puternic în corpul Fakirului. Altfel cum ar fi fost posibil să scape de putrezire timp de un an? Femeia indiană însă mă ajuta foarte mult, și era mult mai instruită decât mine. Ea apasă de câteva ori pieptul mortului, apoi făcu astfel, ca și cum ar fi voit să-i sufle aer curat în plămâni. Cu o mare putere ea-i descleștă dinții, începu să facă diferite mișcări cu brațele Fakirului. Părea că acea femeie străină vrea să-i pompeze un aer proaspăt comorii sale moarte. Aceasta ținu vreo jumătate de oră. Eu sunt bătrân și aproape de mormânt. Ceea ce vreau să povestesc mai departe a fost atât de miraculos, încât niciun suflet omenesc n-are să o creadă. Acesta e însă purul adevăr, așa să mă milostivească Dumnezeu în ultimele momente!

Așadar, voiam să-l părăsesc pe mort, când el scoase deodată un suspin. Credeam că n-am auzit bine, știam doar că Fakirul a zăcut un an în pământ și noi l-am îngropat atunci ca pe un mort! Dar nu! Nu m-am înșelat! Iată că suspină pentru a doua oară, apoi deschise ochii. Atunci am simțit ca și cum mi s-ar fi sfâșiat toate membrele corpului. Am simțit cum un fior mi-a trecut prin tot corpul și o sudoare rece a, început să iasă prin toți porii. Am văzut mai târziu că toate hainele erau așa de ude ca și când ar fi fost înmuiate în apă. Indiana însă începu să țipe și să strige într-o limbă necunoscută. Ea își plecase gura la urechea celui înviat și-i vorbi într-una. El însă mă privi fix și într-un chip ciudat. Atunci, n-am putut să fac altceva, deși sunt un om curajos, decât am căzut în genunchi și am strigat: toate spiritele bune laudă pe Dumnezeu, stăpânul nostru. Am făcut de trei ori semnul crucii. Dar diavolul într-însul era desigur vrăjit împotriva oricărui cuvânt sfânt. Flăcăul se mișcă, și se întinse întocmai ca un om care se trezește din somn. Apoi mă prinse deodată de spate. Eu mă cutremurai. Pe viața mea! Aceasta n-aș fi crezut-o niciodată ca un executat să mă apuce după un an de la execuția sa! „Ce s-o mai întâmpla de acum înainte!", mă gândeam eu pe când îmi recomandam sufletul lui Dumnezeu. Dar nu mi s-a întâmplat niciun rău. Mortul, acum înviat, îmi sări de gât. Eu simțeam venind din gură-i o suflare caldă. Membrele îi erau încă reci și umede, dar nu altfel decât la un om viu. Și fără să mai am vreme să mă gândesc, mă trezesc singur în mijlocul mormântului dezgropat.

Fakirul cu femeia indiană plecaseră spre câmp. Eu îmi frecai mai întâi ochii și mă uitai după dânșii. În acest moment sună din turn orele unu. Cele două fantome dispărură. De atunci n-a mai auzit nimeni de dânșii.

Ce s-a mai întâmplat cu dânșii o știe numai Dumnezeu. Eu cred însă că în cele din urmă i-o fi luat diavolul chiar pe câmp. Eu însă, am fugit acasă, m-am trântit în pat și mi-am tras plapuma peste cap. A doua zi s-a descoperit mormântul dezgropat.

M-am păzit însă bine de a destăinui că eu l-am săpat. Tot Parisul a venit să vadă groapa rămasă goală. Regele însuși cu toată curtea veniră acolo! Magistratul Lucaus însă, prea învățatul bărbat, a găsit și de astădată o portiță de scăpare.

El a zis că diavolul a fost prea puternic încât a spart mormântul Șase coți sub pământ i-au fost prea puțin. Dacă l-ar fi îngropat pe Fakir la douăzeci de coți în pământ, atunci n-ar mai fi zărit niciodată lumina zilei. Și așa s-a împrăștiat că dracul l-a luat pe Fakir după trecerea unui an. Eu, desigur, am știut mai bine cum a fost cu dânsul, dar am tăcut.

Capitolul 142 O ÎNCERCARE NEBUNĂ

Enric Sanson citi acest raport și devenea din ce în ce mai uimit. Cum a fost cu putință aceasta? Nu cumva a fost o glumă pe care strămoșul lui Enric și-a permis-o asupra urmașilor?

Fakirul indian a fost îngropat ca mort în mormânt. Un an întreg a zăcut el îngropat sub covorul de iarbă. După aceea însă, s-a trezit și a înviat?

Enric citi de câteva ori această cronică veche. Un fior ciudat îi străbătea tot corpul. Să fie într-adevăr lucruri atât de misterioase de care oamenii să n-aibă cunoștință?

Astăzi, știe cititorul, că sunt multe fenomene curioase, cere se pot totuși exprima în chip natural.

Ceea ce a întrebuințat Fakirul indian cu secole în urmă și care l-a uimit într-atât pe Enric Sanson la sfârșitul secolului trecut, nu era altceva decât un efect al Hipnotismului.

A hipnotiza înseamnă a produce sieși sau altcuiva un semn artificial care după împrejurări poate să semene cu moartea.

După această întâmplare am aflat că în India au existat Fakiri, un fel de vrăjitori, care s-au hipnotizat astfel nu numai pe un an, ci au dus o astfel de viață ani întregi, revenind în cele din urmă la viață.

Acum nu mai este nimic miraculos pe lume. Toate se explică azi în chip natural și simplu.

Ținând seamă de adevărul celor povestite, cititorul va putea să-și explice multe lucruri, care i-au părut până acum enigmatice.

Somnul de o sută de ani al lui Dornroschen[12] care era socotit până acum drept poveste, poate să fi fost întrucâtva adevărat.

Enric Sanson era un bărbat deștept. Cu toate acestea rămase câtva timp înfiorat, gândindu-se la cele citite.

Era cu putință să se pregătească cineva astfel ca să poată sta îngropat în pământ fără niciun pericol? Atunci va începe o vreme nouă, miraculoasă!

Enric rămase pe gânduri. Deci se poate ca omul să aibă puterea să stea un an întreg fără cea mai mică respirație. În acest caz desigur că mâncarea și băutura sunt de prisos. Nutrirea se întrerupe, circulația sângelui se oprește.

[12] Frumoasa din Pădurea Adormită

— Minunat! Ciudat! Murmură Enric Sanson.

Călăul se ridică foarte agitat și se plimbă de câteva ori prin odaie. Deodată se opri.

Dar dacă ar încerca pe pielea sa această minune pe care o povestește strămoșul său în cartea cea misterioasă? Enric Sanson râse mai întâi de aceasta. Desigur că nu era decât o poveste ceea ce-i raportase acolo strămoșul său.

— Dar, nu, nu se poate! strigă Enric după un moment. Strămoșul nostru a fost un om al adevărului. Din toate scrierile și notițele sale reiese că era chiar cu frica lui Dumnezeu și că era cinstit. El n-ar fi lăsat urmașilor săi o poveste, dacă n-ar fi invocat atotputernicia lui Dumnezeu ca martor de adevărul celor povestite!

Dar cum era posibil una ca aceasta, cum s-o explice?

Creierul Călăului, deși deștept, nu găsea nicio explicație.

Era cu neputință ca strămoșul său să se fi înșelat. El l-a coborât, doar, singur pe pretinsul mort în groapă, doar el singur a semănat iarba pe pământ. După un an, însă, a fost găsit Fakirul de dânsul și de femeia indiană, tot așa cum a fost depus în groapă.

Nicio îndoială nu mai putea avea loc. Desigur că toate s-au petrecut așa cum au fost povestite de strămoșul său în cronică.

Enric se opri deodată. O hotărâre îndrăzneață se întipări pe fața sa.

„Dacă m-aș servi eu de această împrejurare", murmură călăul. Se poate doar afla, cu puțină osteneală, dacă povestea din cronica strămoșului meu e adevărată sau dacă acel Fakir misterios a avut într-adevăr puterea minunată de a-și produce o moarte aparentă!

Ferm hotărât, Enric se așează în fața lămpii arzânde. Călăul luase abajurul de pe lampă, așa că lumina cădea foarte clară pe fața lui. Acum căută Enric Sanson să-și concentreze ideile într-un singur punct ca să se hipnotizeze.

Numai la puține persoane le este dat să-și poată stăpâni într-atâta voința, simțirea și gândirile lor, încât să le poată îndrepta exclusiv într-un singur punct. Numai astfel de favorizați pot să se hipnotizeze pe ei înșiși și pe alții.

Enric Sanson, Călăul din Paris, era un astfel de bărbat. El dispunea de o voință de fier.

Enric Sanson își fixă cu amândoi ochii vârful nasului. Apoi începu să se gândească la un singur lucru. „Vreau să mă pun în aceiași stare în care Fakirul Sulam a stat viu un an întreg sub pământ."

Trecură câteva momente. Enric Sanson stătea mereu nemișcat. Dar minune! Sentimente ciudate îl cuprinseră pe Enric.

Mai întâi se părea că aude sunete depărtate. Aceste sunete veneau tot mai clare și mai puternice spre el, până ce în cele din urmă i-au umplut urechile de un zgomot asurzitor.

Călăul avea senzația că stă cu destulă putere pe scaun. I se părea că scaunul s-a prefăcut într-un nor. Acest nor se ridică, el ducea pe călău în zbor plăcut prin odaie. Pereții odăii îi păreau că se mișcă. Într-un zbor fermecător îl ducea norul prin aer. Zborul se îndreptă tot mai mult spre cer. Nicio zguduire sufletească nu se observa, din contră, un fel de voluptate de nedescris cuprinse simțirea și inima călăului. În același timp îi părea lui Enric Sanson ca și cum toate legile naturii au încetat să mai existe pentru el și în același timp el plutea fără trup prin nemărginirile Universului.

În dreapta și-n stânga lui răsăreau într-una sori. Era o mare de foc de o strălucire minunată, cum n-a mai văzut Enric vreodată în viața sa. Aerul albastru electric. Se

schimbase într-un roșu de amurg. La picioarele sale, Enric Sanson, vedea plutind un glob mare întunecos.

Era pământul din care se mutase. Enric Sanson se simțea atât de mult ridicat deasupra pământului, încât el nu-l mai vedea decât în mărime de un metru.

Toate acestea le-a simțit Enric Sanson în spirit, în timp ce corpul său stătea nemișcat în cabinetul său de lucru, privindu-și vârful nasului.

Lumina roșiatică păli. În jurul spiritului se făcu tot mai mult întuneric. În fine ajunse călăul la o poartă mare. Părea făcută din voaluri de nori. Fulgere înflăcărate se plimbau prin aceste valuri de nori și un înger cu o față luminoasă și cu o sabie lată strălucitoare plutea de veghe deasupra porții. Deasupra porții stătea gravat cu litere fulgerătoare: „intrarea în lumea uitării”...

Cu multă atenție observă călăul cum adormeau unul după altul fiecare din organele sale. El știa foarte bine că va cădea acum în brațele morții aparente. Dar această observație a lui Enric nu trezi în el niciun sentiment neplăcut. I se părea chiar că nici nu-i pasă de corpul său.

Se făcu întuneric complet în jurul călăului. Norul prin care el plutea deasupra universului s-a îngroșat și el. El crescu colosal deasupra corpului său și ca un șarpe se încolăci în jurul capului călăului.

Capitolul 143 ENRIC SANSON E MORT?

În acest moment Orfelia intră în cabinetul de studiu al călăului. Tânăra fată nu putu să doarmă sus, în odaia ei.

Un sentiment ciudat de grijă o cuprinsese.

Orfeliei i se părea că ceva nu era în regulă. Spiritul îngrijit și gânditor al fratelui ei, îi produse în ultima vreme multă grijă.

Cititorul știe câtă iubire avea buna Orfelia pentru fratele ei Enric.

Există o putere de presimțire a sufletului care nu e legată nici de loc, nici de timp. De obicei o numim simpatie. Inimile prietenilor, deștul de departe unul de altul, simt în același moment, aceeași fericire, aceeași durere. Ei nu știu de ce și de unde le vine acest sentiment. Dar ei se simt stăpâniți de acest sentiment.

Tot așa i s-a întâmplat și Orfeliei.

Deodată puterea supranaturală o sili să se scoale din pat și să se îmbrace.

Fata intră în camera fratelui ei. Ea-l găsi stând pe scaun, nemișcat și țeapăn cu capul plecat puțin înainte. Lampa ardea încă. Orfeliei i se părea că lumina lămpii colorase fața lui Enric într-un mod ciudat. Cea din urmă picătură de sânge părea că dispăruse de pe fața călăului. Trăsăturile lui Enric erau reci și țepene, ca și cum moartea și-ar fi întins aripile sale deasupra călăului.

Orfelia simți deodată cum fu cuprinsă de fiori reci. Un moment rămase ca pierdută. Apoi duse mâna la fruntea fratelui său.

Dar în același moment ea scoase un țipăt slab de spaimă. Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Orfelia atinse din nou cu mâna tremurândă fruntea fratelui său. Aceasta era rece și făcea o impresie ca de cadavru.

Orfelia atinse acum cu amândouă mâinile fața fratelui său. Îndată scăpă de pe buzele copilei un țipăt nebun:

— Nu, nu! Numai aceasta nu! Nu, strigă Orfelia, în timp ce trăsăturile ei arătau o deznădejde teribilă. Frate, pentru numele lui Dumnezeu! Iubite, scumpe frate, tu nu poți să fii mort!

Pierdută de durere Orfelia căzu în genunchi lângă fratele său. Ea îl apucă pe fratele său de haine și începu să-l scuture.

Enric Sanson căzu deodată jos de pe scaun.

În aceeași poziție în care stătu pe scaun, stătea el acum și jos pe parchet.

Orfelia începu să plângă plină de durere și disperare.

— Frate, iubite frate! striga întruna tânăra copilă, dar trezește-te odată, vino-ți iar în simțire! Nu, nu! Eu cu neputință. Tu nu trebuia să mă părăsești!

E ceva imposibil ca moartea crudă să fi pus așa de curând stăpânire pe tine, să te fi dus deja în imperiul necunoscut al umbrelor?! Vai, frate, iubite frate, trezește-te, te rog! Numai un cuvânt să-ți mai vorbesc măcar.

Dar Enric Sanson părea într-adevăr mort.

Orfelia apucă o mână a fratelui și o strânse într-ale sale. Dumnezeule, cât de tare și de grea era acum această mână care aluneca altădată atât de moale și cu atâta iubire pe capul surorii sale!

Înspăimântată Orfelia scăpă mâna fratelui său. Ea căzu cu greutate pe parchetul odăii.

Orfelia nu se mai putea stăpâni. Ea scoase un țipăt ascuțit, deznădăjduit.

După aceasta, sări în sus, alergă la coridor și deschise ușa.

— Ajutor, ajutor! strigă nenorocita în gura mare. Poate nu mă aude nimeni? Dar veniți odată! Fratele meu, scumpul meu frate!...

Strigătul ei avu efectul dorit. De sus veni piticul Perkeo. Și ucenicii călăului începură să se miște.

Mai toți veniră numai în cămașa de noapte. Unii aveau în mână pistoale sau pumnale. Ei credeau că s-a comis vreo crimă împotriva călăului.

Bărbații au rămas muți de spaimă la vederea iubitului lor stăpân, întins pe jos într-o poziție sucită.

Perkeo se ascunse la această priveliște în dosul rochiei stăpânei sale.

Un vuiet de nedescris se ridică.

— Dumnezeule! strigă în fine Nicolas, cel mai mare dintre calfe, e cu neputință. Bunul și iubitul meu stăpân... mort?!

Lacrimile curgeau pe obrajii arși ai cinstitului ucenic. Plângând, el se aruncă în genunchi lângă corpul lui Enric Sanson. El îl apucă de frunte și tâmple. Un țipăt deznădăjduit ieși atunci din gura ucenicului:

— E mort, de asta nu mai e nicio îndoială! murmură calfa, bunul și grațiosul meu stăpân e deja rece și țeapăn!

— Nu, nu! Nu e cu putință aceasta! Strigă în acest moment Orfelia. Copila se aruncă din nou pe fratele său. Într-o deznădejde sălbatică ea-și apăsă buzele pe gura pe jumătate deschisă a lui Enric.

— Scoală-te frate, trezește-te! plângea ea. Am mai mare nevoie de tine decât de viață! Nu se poate să fi plecat așa pe neașteptate și pe ascuns de lângă mine! Tu erai sănătos! Ce ți s-o fi întâmplat?

Orfelia sări iar în sus. Privirea ei cutreieră odaia, în sfârșit ea-și fixă ochii pe masa dinaintea căreia șezuse fratele său. O bănuială teribilă o cuprinse. Enric fusese în ultima vreme foarte trist. Să se fi întâmplat acum oare teribilul lucru, oare Enric să se fi sinucis?

Acest gând o umplu pe Orfelia de fiori. Dumnezeule! Nici nu putea să-și închipuie ceva așa de teribil!

Dar imediat Orfelia alungă acest gând. Nu, Enric Sanson n-a putut să plece din viață și de la ai săi într-un chip atât de laș, el n-a putut să-i lase pe ai săi fără niciun sprijin.

Enric Sanson știa că el trebuie să trăiască ca s-o protejeze pe Lili! Ce s-ar face nenorocita, care lâncezea în lanțurile închisorii, dacă mirele ei, sprijinul ei natural, ar fi preferat să se furișeze pe ascuns din lume?

Dar ce alt nenorocit accident să se fi întâmplat? În zadar cercetă Orfelia cu privire întrebătoare masa.

Pe masă nu era decât lampa și cronica strămoșească.

După porunca lui Nicolas se aduse apă și săruri mirositoare. Se deschiseră hainele lui Enric. Îi frecară fruntea și tâmplele. Dar nimic nu ajută.

Privirea Orfeliei căzu pe cronica rămasă deschisă.

Orfelia ghici îndată, cu delicatul ei instinct, că acea cronică trebuie să aibă legătură cu nenorocirea care l-a lovit pe fratele său.

Oricât era de agitată, Orfelia se sili totuși să citească pasajul unde era deschis.

În timp ce citea, ochii săi se măriră în chip supranatural. Orfelia se tot apuca de cap, ca și cum nu și-ar fi putut închipui că cele citite ar putea să fie adevărate.

Cu cât citea mai departe, cu atât se deslușea mai bine că Enric o fi încercat să vadă dacă cele povestite de strămoșul său sunt adevărate.

Un suspin de speranță scăpă din pieptul frumoasei surori a călăului. În cuvinte scurte și repezi Orfelia comunică uimiților ucenici cele citite.

Nicolas plângea de bucurie. Mulțumesc Domnului, murmură el, de ar fi într-adevăr posibil ca bunul și grațiosul stăpân să revie la viață!

El execută cu supunere ordinele Orfeliei.

Ceilalți ucenici luară și ei parte la încercarea de a produce o respirație artificială lui Enric.

Orfelia însă se plecă spre fratele ei. Cu putere descleștă dinții celui adormit. După aceea, Orfelia își apăsă buzele sale roșii pe gura fratelui său.

Într-adevăr, cronica strămoșească spusese adevărul, întocmai cum în noaptea aceea s-a produs învierea Fakirului, tot așa deschise și acum Enric Sanson ochii. Minunat! N-a durat mult și Enric și-a venit cu totul în fire.

— Cerule! Unde am fost? Strigă călăul. De ce ați venit cu toți aici? Doar am stat și citeam la lampă.

Enric Sanson se uită în jurul său cam ameţit. Acum abia observă el că sora lui vărsa lacrimi de bucurie şi fericire.

— O Enric! Enric! Ce mi-ai făcut? Plângea tânăra fată.

Sprijinit pe braţul Orfeliei, Enric se sculă încet. El mai aruncă o dată în jurul său o privire rătăcită şi visătoare.

— Ce a fost, un vis care mi-a stăpânit simţirea, murmură el. Mi-a fost ca şi cum aş fi parcurs nemărginirea pe un nor colosal.

Acum i-a căzut privirea pe cronica veche.

Imediat pricepu totul. Genunchii îi tremurară.

— Deci e adevărat!... Adevărat! Zise el tremurând.

Enric Sanson se îndreptă clătinându-se spre cartea cronicelor.

Puse mâinile încrucişate pe foile îngălbenite.

— Adevărat... Adevărat! Zise el încă o dată. O iubitul meu strămoş, de ai putea trăi şi tu acest ceas în care mi-a deschis vederea unei lumi până acum necercetate!

O bucurie de victorie străluci în ochii lui Enric Sanson. Se îndreptă apoi spre sora lui care plângea într-una şi căzu în braţele ei.

Nenorocitul nu presimţi că norul teribil plutea deja deasupra capului său. Enric Sanson nu ştia că s-au ascuţit deja sapele care trebuiau să-i sape mormântul.

Capitolul 144 SAMARITENII CEI MILOŞI

De luni întregi preotul Edgeworth şi cele două călugăriţe bătrâne duceau o viaţă mizerabilă şi plină de temeri în casa aproape năruită. Acolo au găsit ei, în mansarde, un refugiu foarte puţin sigur. Dar încotro aveau să se îndrepte nenorociţii? În toată Franţa nu mai era de găsit niciun loc de scăpare.

Pe lângă acesta s-a mai adăugat şi înaltul sentiment de datorie al demnului şi bătrânului preot. Acesta era cu adevărat un om al lui Dumnezeu. El nu ştia de frica oamenilor şi se sforţa numai de a da cinstea cuvântată Dumnezeului său şi să-l servească în mod conştiincios.

Pentru bătrânul bărbat viaţa n-avea nicio altă valoare. Fără a clipi măcar ar fi îndurat moartea pe eşafod.

Dar mai presus de toate preotul ţinea la datorie. Era pe atunci lipsă de preoţi în Franţa. Speriaţi şi îngroziţi, au fugit cu toţii. Cei rămaşi însă, îndată ce au fost prinşi au trebuit să plătească rămânerea lor cu moartea pe eşafod. Aşa că era mare nevoie de un preot cinstit mai cu seamă în Paris. Câteodată cinstitul bătrân îşi făcea datoria pe ascuns.

Cu pericolul vieţii sale îşi îndeplinea cinstitul preot datoria. Până acum l-au păzit îngerii Domnului. Deşi bătrânul bărbat umbla toată ziua travestit pe străzile Parisului, totuşi n-a recunoscut până acum încă nimeni în el pe preot.

Cu toate acestea era de temut să nu fie descoperit, căci ca şi toţi ceilalţi preoţi de mânăstire purta şi Edgeworth peruca tunsă în formă de platcă rotundă, care s-a putut ascunde foarte greu prin pălăria-i cu borduri late.

În popor se numeau „tunși” preoții catolici. Vai de acela dintre dânșii care ar fi fost descoperit de către poporul care se găsea totdeauna pe stradă! El era ca și pierdut. În triumf îl duceau îndată la închisoare pentru a-l urca peste câteva zile treptele eșafodului.

În acea dimineață când casa prințesei de Barry a fost călcată de hoți, adică puțin înainte de executarea regelui, ieși ca de obicei și bătrânul travestit în hainele sale.

Se întoarse curând acasă, doborât și plin de durere. Prin oraș circulau niște zvonuri îngrozitoare. Demnul bărbat al lui Dumnezeu nu putea să creadă, ceea ce totuși s-a întâmplat mai târziu, că poporul se va atinge de capul cel uns al fostului său rege.

Cufundat în gânduri păși pe coridorul întunecos al casei. Deodată se îngrozi. Auzi un murmur și un suspin slab.

Preotul se cutremură. Se uită în toate părțile uimit și încremenit. Fără îndoială, că zăcea aici un bărbat într-o stare disperată de pe ale cărui buze răsunau suspine slabe, abia auzite.

Atunci se trezi compătimire în pieptul omului lui Dumnezeu. El se plecă spre nenorocitul care avea desigur nevoie de ajutor.

Nenorocitul zăcea într-un lac de sânge.

Compătimitor se plecă Edgeworth spre rănitul care respira foarte greu.

— Pentru Dumnezeu, ce ai, prietene, ce ți s-a făcut? îl întrebă preotul plin de milă.

Pippin cel negru, căci el era, deschise puțin ochii.

— Vai ticălosul!... Mișelul! Murmură Pipin cel negru gâfâind. El... el m-a străpuns... el a voit să mă ucidă... el. Antonio!

— Să te ucidă? Să te ucidă? Îngână preotul frecându-și palmele. Vai, ce timpuri groaznice au venit pentru iubita noastră Franța! Nu mai e nimeni sigur de viață pe străzile Parisului.

Mișcat, se aplecă din nou asupra rănitului.

— Voiesc să te ajut! îi zise el, ai numai puțină răbdare! Nu poți să rămâi mai mult aici.

Primul său gând fu să strige ajutor în gura mare.

Apoi însă se răzgândi. Vecinii din casă nu trebuiau să-l bage de samă. Până acum a reușit să trăiască acolo necunoscut.

— Așteaptă, așteaptă, numai un moment, îți aduc îndată ajutor! Murmură Edgeworth.

Cinstitul preot urcă treptele spre locuința sa. Ajuns acolo el chemă cele două călugărițe și le povesti descoperirea sa.

Surorile coborâră repede. După sfatul preotului au luat cu dânsele cele necesare pentru un pansament.

Întrebarea era acum, unde să-l ducă pe rănit.

Sora Marta dădu un sfat. Lângă mansardă era o mică cămăruță.

„Nimeni nu se servea de ea și nu cunoștea această cămăruță.

Ei nu se gândeau că de pe urma acestui nenorocit pot să se ivească o mulțime de greutăți și pentru dânșii.

Cât de ușor se putea întâmpla ca acest rănit să moară. Atunci le-ar fi fost imposibil să păstreze cadavrul în casă.

Cine știe dacă la o astfel de împrejurare preotul n-ar fi fost recunoscut, dacă niște mișei nu l-ar fi acuzat pe demnul bătrân de omorul acestui străin!

Dar ei nu se gândeau deloc la asta. Ei vedeau pe aproapele lor în pericol. Atunci s-au gândit numai la povestea Samariteanului milos și se hotărâră să facă ca și dânsul.

L-au târât pe ticălos prin coridor în cămăruța din ogradă.

Din fericire toate s-au petrecut în liniște. Nimeni nu se mișca în casă. Era prea de dimineață și toți locuitorii din acea casă dormeau.

Aici erau oarecum siguri de a nu fi descoperiți. Preotul și una din surori rămaseră lângă rănit pentru a-l lega, pe când sora Marta alerga spre coridor pentru a spăla lacul de sânge și a nimici astfel orice urmă.

Dar rana nenorocitului era foarte mare.

— Numai cât un fir de păr trebuia să străbată pumnalul mai adânc. Și nenorocitul ar fi murit pe loc.

— Dar ce facem acum? murmură deznădăjduita sora care rămase lângă rănit.

— Nu putem face nimic decât să ne rugăm lui Dumnezeu! șopti demnul preot. Eu nu cred ca nenorocitul să rămână în viață! Să ne facem datoria și să-i ușurăm durerile pe cât vom putea!

Într-adevăr, ce sfânt tablou de jertfire pentru aproapele său ne prezintă acest bătrân, așa de aproape deja de mormânt! El nu se gândea la viața și fericirea lui, nici nu-i venea prin minte că bunătatea lui poate să-l arunce într-un mare pericol. El nici nu se întreba măcar dacă nenorocitul merită în adevăr ajutorul ce i se dă. Edgeworth văzu în cel ce zăcea numai pe omul, chipul lui Dumnezeu, pe fratele său, pe care Dumnezeu i-a poruncit să-l iubească.

Cu inimă caldă și compătimitoare se îndeletnicea preotul cu rănitul.

Pippin cel negru încetase să se mai vaite. Pierderea mare de sânge și mai cu seamă durerile oribile îl zdruncinară cu desăvârșire. În cele din urmă leșină.

Cei trei oameni hotărâră să vegheze pe rând lângă rănit, pentru a-i aplica într-una comprese reci pe rană imensă. Ei puteau să facă acest lucru fără să fie observați, căci, cum am spus, în ogradă nu ieșea nimeni.

Desigur că fiecare trebuia să-și ocupe postul de veghe dimineața sau seara. Peste zi s-ar fi observat.

Capitolul 145 UNDE ERA ADELLA

Zilele următoare cinstiții oameni îngrijiră cu bunătate pe Pippin cel negru. Ei nu știau ce criminal odios îngrijiseră.

Pippin cel negru încetase să se mai vaiete tot timpul. Doar din când în când scotea câte un oftat dureros.

Una din surori era lângă rănit, iar cealaltă era în mansardă lângă preot, când se auzi bătându-se la ușa mansardei.

Preotul dispăru îndată în odaia de alături, pentru a se ascunde acolo într-un dulap. Sora deschise.

Ea rămase uimită când un țăran intră în odaie salutând cu sfiiciune.

— Cine sunteți domnule? Ce voiți? Murmură sora agitată. Mi se pare că v-am mai văzut odată! Îmi sunteți așa de cunoscut.

— Cred și eu, soră! murmură țăranul închinându-se cu stângăcie. După aceea, apucă marginile rochiei surorii și le duse respectuos la buzele sale.

— Eu sunt doar bătrânul vasal Melac! Nu mă mai cunoașteți soră? Eu am tăiat doar totdeauna lemne la mânăstire, nu vă mai amintiți...?

— Psssst, psssst! Nu vorbiți așa de tare, murmură sora speriată. Trebuie să știți că suntem aici la Paris și trăim ascunși. Un cuvânt necugetat poate să ajungă la urechile spionului și atunci suntem cu toții pierduți.

— Pentru toți sfinții!

— Asta nu o vreau! murmură bătrânul țăran îngrozit. Eu vin însărcinat de grațioasa mea stăpână, principesa...

— Care principesă? strigă călugărița îndată, doar nu de la Adella de Barry?

Melac dete mereu din cap.

— Da, da, așa-i! zise el, grațioasa principesă a aflat că v-ați ascuns aici și m-a trimis aici.

— O, cum mă bucură aceasta, cum mă bucură! strigă călugărița.

Îndată ea alergă în odaia de alături și chemă pe bătrânul preot.

— Închipuiți-vă, prea demnule părinte, că Adella de Barry, copilul dumneavoastră spiritual trăiește încă. Degeaba am plâns-o noi ca moartă! Numai nobilul tată al Adellei a murit pe eșafod, ea, însă, buna noastră prințesă, trăiește încă!

O rază de bucurie străluci pe fața bătrânului preot.

— Adella trăiește?! zise în sfârșit demnul bătrân. Oh, acesta e un mesaj de bucurie, din cele care au venit rar la mine!

După aceasta, se întoarse bătrânul cu o nerăbdare febrilă la țăran.

— Dar spune-mi, Melac, e adevărat, dumneata ești? Bătrânul țăran îi răspunse zâmbind:

— Desigur, prea venerate părinte! Dar cine altul să fie! O cât mă bucură, că văzui o dată pe bătrânul nostru preot!

Edgeworth, foarte mișcat, strânse mâna țăranului.

— După cum îi voia Domnului, iubite Melac! zise el apoi, poate vor veni o dată vremuri mai bune! Nu-i așa? Că a fost frumos și plăcut când puteam să-l lăudăm și să-i mulțumim lui Dumnezeu fără frică înaintea altarului?

Bătrânul se uită trist înaintea sa.

— Vai ce vremuri au mai venit! se tânguia el apoi. Pâine nu-i în casă, câmpurile sunt pustiite, vecinul îți e dușman... nu mai poți vorbi un cuvânt mai tare de frică să nu-ți pierzi capul!

— Șezi, îi zise preotul. Dar acum spune-mi cum ți-a fost posibil să mă găsești.

Țăranul zâmbi.

— Ei, asta-i foarte simplu! răspunse el. Mai ții minte, prea venerate părinte, că acum câteva zile ați fost la hala de vechituri, unde ați cumpărat ceva?

Preotul afirmă din cap.

— Desigur, îmi aduc aminte! zise el. Surorile aveau nevoie de mantiile pe care să le poarte când vor ieși prin oraș. O astfel de mantie am cumpărat acolo!

— Ei, vedeți că vă aduceți aminte! zise Melac și bătu din palme de bucurie. Și eu eram atunci acolo, îmi trebuia o cămașă și trecusem tocmai după paravan ca să-o îmbrac și iată că v-am zărit pe când negociați prețul pentru mantie. M-am gândit în mine că am auzit desigur această voce blândă undeva! Și tocmai, cum m-am uitat mai de aproape v-am recunoscut îndată. Mai întâi am sărit în sus de bucurie și-mi venea numai să ies de după paravan și să vă sar de gât, prea venerate părinte și să vă sărut! Dar m-am răzgândit la timp și m-am stăpânit. M-am îmbrăcat iute și v-am urmat până ce v-am văzut intrând aici!

— Minunat! murmură preotul strângând mâna bunului țăran. Eu n-am simțit deloc că cineva mă urmărește.

— Da, și după aceea, venerate părinte, am spus-o desigur grațioasei prințese! murmură țăranul. Și tânăra și drăguța femeie trece acum prin vremuri foarte grele!

— Cum? întrebă preotul. Sper că ea se află acum în siguranță!?

Țăranul făcu o mină tristă.

El povesti nerăbdătorului preot prin ce pericol au trecut el și Adella acum câteva zile când au fost amenințați de către tâlhari.

— Chiar a doua zi a părăsit grațioasa mea stăpână casa! adăugă Melac. Eu a trebuit să-i cărăbănesc toate lucrurile în satul nostru natal. Ne-a mers bine, Parisul era într-o agitație teribilă și astfel a trecut echipajul nostru neobservat. Am ieșit fără pericol prin poarta orașului. Acum însă nu știe buna mea stăpână ce să facă. Chiar și-n satul nostru natal nu te poți încrede, sunt poate și printre noi trădători, și un singur cuvânt poate să o conducă la eșafod.

— Dar acum unde trăiește prințesa? îl întrebă preotul cu compătimire.

— Într-o peșteră a unei stânci! răspunse Melac misterios, ducând în același timp mâna la gură, ca și cum ar fi vrut să arate cu asta că e nevoie de cea mai mare tăcere. Vai e îngrozitor cum e nevoită să trăiască acum prințesa. Desigur că le-a scris pe toate aici!

Melac predă bătrânului preot scrisoarea, pe care o ținuse până acum în mână.

Edgeworth se duse la fereastră, deschise scrisoarea și o citi foarte mișcat.

— Aceasta-i trist, foarte trist! murmură el în sine.

Apoi se întoarse către cele două călugărițe.

— Prințesa mă roagă foarte mult să vin la dânsa s-o sfătuiesc ce să facă! zise demnul preot cu un zâmbet dureros. Dumnezeule, dar și noi suntem proscriși și urmăriți! Dar dacă e nevoie, îmi jertfesc bucuros viața. Cât sunt deja de nerăbdător să o ajut pe Adella cel puțin cu cuvinte de mângâiere!

Bunul preot nu știa cât de puțin se sinchisește sufletul stricat al prințesei pentru mângâierea religiei.

Cum a aflat Adella că servitorul său credincios a găsit locuința vechiului preot al satului, și s-a hotărât să și-l atragă spre dânsa? Adella încă nu-și pierduse speranța că Enric Sanson va fi al ei. Va trebui pe cât va fi posibil să-l aducă într-o astfel de poziție să fie nevoit să se însoare cu dânsa. Și de va fi legat de dânsa prin binecuvântarea preotului, atunci spera Adella, că va putea să înăbușe în inima lui Enric vocea oricărui alt sentiment.

— Chiar azi mă voi duce la buna noastră prințesă! zise demnul bătrân, plin de bucurie. Desigur că o să-i povestesc totul! Dar...

El se întrerupse deodată.

— Dar eu trebuie să stau azi de veghe lângă nenorocitul rănit! zise el. Dar în sfârșit m-oi gândi eu, dacă...

— Prea venerate părinte, pot să-mi permit o observație? zise sfioasă una din surori.

— Desigur, soră dragă! Ce este? Vorbiți, răspunse preotul.

Sora se întoarse către țăran.

— Spune-mi dragă Melac, zise ea, când s-a făcut spargerea aceea în casa dumneavoastră?

Țăranul se gândi un moment. Părea că numără pe degete.

— Să vedem? zise el. Or fi cam vreo șase zile!

— Știi bine că-i atâta? îl întrebă sora îndată, și stăpâna dumitale a rănit cu pistolul pe unul din pungași?

— Da, da, așa-i! afirmă Melac.

Sora-l trase pe preot într-o parte.

— Venerate părinte! îngână ea, acum șase zile ați găsit pe nenorocitul rănit jos în coridor!

— Dumnezeule, să fie oare posibil?! strigă preotul foarte mișcat. Atunci noi am compătimit și ajutat pe un nedemn. Nu, nu, nu vreau să întreb! Zise el. Avem în fața noastră pe un nenorocit pe care ni l-a trimis Dumnezeu ca să-l ajutăm. Și nu-i treaba noastră să cercetăm și să bănuim!

După aceea bunul preot se întoarse spre Melac și-i strânse mâna.

— Acum du-te prietene! zise el țăranului, spune stăpânei tale că vin azi la ora patru fix la plopul cel mare de la marginea satului, știi doar unde-i?

— Desigur, desigur, zise țăranul, plopul îl știu și copii! El e cam singuratic.

— Cu atât mai bine, clătină preotul din cap, n-are să ne cunoască nimeni! Știi, cred că trebuie să fac un mare înconjur în jurul satului!

— Vai, da! sunt mulți oameni răi la noi în sat! Zise Malac trist.

Preotul zâmbi cu blândețe.

— Cum o vrea Dumnezeu! murmură el. Voi urma deci chemarea fostului meu copil sufletesc și mă voi afla la ora fixată lângă plop pentru a spune iubitei mele Adella cuvinte de mângâiere! Și acum du-te cu Domnul, iubite prietene!

Preotul concedie zâmbind pe Melac, care plecă după ce făcu mii de închinăciuni.

Capitolul 146 STÂNCILE MISTERIOASE

Cititorul trebuie să știe că întâmplările povestite în capitolul precedent și în cel pe care-l începem s-au petrecut cu mult mai înainte decât cele povestite în urmă.

Pe vremea când veni la preot mesagerul Adellei, Enric Sanson încă nu venise acasă și nu ordonase, încă citirea liturghiei pentru sufletul lui Ludovic al XVI-lea. În ziua aceea în care bătrânul și demnul preot răspunseră chemării Adellei, Ludovic al XVI-lea trăia încă.

Edgeworth se sculă dis-de-dimineață. El se îmbrăcă cu haina-i obișnuită, își apăsă pe frunte pălăria cu boruri late și-și luă în mână un baston noduros.

Astfel gătit bătrânul preot parcurse cu pași repezi, străzile Parisului.

Nimeni nu se atinse de el pe drum. Poporul avea altceva mai serios de făcut decât să bage în seamă un bătrân fără vază.

Acum doar Franța era ocupată cu doborârea unui vânat regal. Ce interes putea să aibă pentru popor un preot bătrân și simplu!

Abia părăsi Edgeworth străzile Parisului că și porni înainte singur singurel pe șoseaua națională. Viața orașului mare dispăruse. Preotul întorsese spatele zgomotoaselor străzi ale Parisului. O tăcere adâncă domnea în jurul său.

Preotul se uită în jurul său. „O! Cât de frumoasă și de liniștită e natura cea nemărginită! Aici nu-i nici ură, nici dor de răzbunare. Fiece floare, fiecare rază de lumină ce sclipește din soarele auriu al cerului arată pace și iubire."

Desigur că bătrânul și demnul preot nu s-a gândit că mergea către un șarpe care medita și țesea mereu răzbunare.

Pentru Edgeworth, Adella de Barry era iubitul și nevinovatul său copil sufletesc. Chiar dacă s-ar fi spus veneratului bătrân cât de rea și de vicleană e Adella de Barry, el n-ar fi crezut.

Curatul și nevinovatul suflet copilăresc al demnului bătrân nu putea pricepe, cu toată lunga viață prin care trecuse, că inima omenească e de natură rea. Edgeworth credea că toți oamenii trebuie să fie așa de cinstiți, drepți și credincioși ca și dânsul.

Bătrânul își continuă drumul lung și anevoios. Picături mari de sudoare îi stăteau pe frunte când ajunse în sfârșit la marginea pădurii care înconjoară satul Barry.

Aici trebuia desigur să se îndepărteze de șosea și să-și facă o cărare prin tufe și desișuri. În micul și pașnicul sat erau mulți trădători. Veneratului îi veniră lacrimile în ochi când se gândea că trebuie să se păzească până și de foștii evlavioși ai parohiei sale.

— Doamne iartă-i că nu știu ce fac, murmură bătrânul preot.

El nutrea o convingere fermă și sigură că după teribilele și sângeroasele zile de persecuție va veni iar un viitor de pace și fericire pentru Franța.

După vreo jumătate de ceas Edgeworth ajunse la plop. Melac era deja acolo. El alergă spre bătrânul preot pe care-l zărise încă de la marginea pădurii. Cei doi bărbați își strânseră mâinile.

— Acum fiul meu, îl întrebă Edgeworth, cu prietenie, vrei să mă conduci la iubita noastră prințesă?

Melac afirmă din cap.

— E într-adevăr un drum foarte greu, prea venerate! zise el în șoaptă. Știți doar că o să mergem pe culmea cea stâncoasă și de acolo coborâm în marea de stânci!

— Așa, zise preotul dând din cap, niciodată n-aș fi crezut că prințesa noastră va fi nevoită să-și caute refugiul într-un loc atât de periculos! Dar spune te rog există pe acolo vreun drum bătut?

— Cred și eu! zise Melac dând din cap, în timp ce ochii săi aruncau o privire vicleană. Într-adevăr sunt foarte puțini care cunosc acest drum și pot să-ți spun că în satul nostru eu sunt singurul care-l cunosc. Trebuie să știi, venerate părinte, acesta e un drum pentru vânat pe furiș care înainte a fost mult bătut!

Zâmbind, bătrânul preot îl amenință cu degetul pe țăran.

— Dar de unde le știi așa de bine pe toate, prietene Melac? zise el. E bine că acum nu mai sunt decât un sărman om proscris și un aspru duhovnic de altădată! Cum crezi, prietene Melac, ar fi trebuit să faci multe mătănii!

Bătrânul țăran zâmbi.

— Facem așa cum putem, venerate! zise el. Înainte pe când grațiosul nostru Duce era încă atotputernic, atunci nu m-am sinchisit deloc dacă mai ștergeam câte un vânat din când în când! Și de ce nu? Mă gândeam așa, dacă domnul Duce mănâncă în fiecare zi la masă friptură și bea vinuri bune, atunci poate să-mi fie îngăduit și mie să am măcar Duminică la masă o friptură de vânat. Iacă așa sunt eu! Dar acum, când grațioasa prințesă e în nevoie și bătrânul Duce a trebuit chiar să-și piardă capul, s-a făcut o schimbare întreagă în sufletul meu. Din acel moment m-am atașat cu credință de stăpâna mea și m-aș lăsa mai bine să fiu rupt în bucăți decât să o părăsesc.

— Aceasta-i foarte frumos din partea ta, zise mișcat preotul și lovindu-l pe Melac peste umăr, pentru așa gânduri bune cerul nu-ți va socoti de mare păcat vânaturile pe care le-ai ucis pe ascuns! Credința și devotamentul pentru virtuțile inimilor omenești pe care se pune cel mai mare preț în imperiul ceresc! Dar hai să mergem, ziua e deja aproape de declin și după cum spui mai avem de străbătut o cale cam grea!

Melac afirmă din cap. După aceea păși tăcut prin pădure.

Era un colț de pădure neumblat și sălbatic acela în care intrară cei doi bărbați. Nicio urmă de drum nu se vedea.

— Drumul acesta nu l-am făcut încă niciodată, deși am trăit atât amar de vreme în sat! zise bătrânul om al bisericii. Aș minți dacă aș vrea să spun unde ne găsim acum!

— Eu cunosc drumul după copaci, venerate! zise Melac. Trebuie să ai și un ochi bun pentru asta! Dar vezi venerate părinte, cu copacii e ca și cu oamenii! Aici își are fiecare particularitatea sa și niciunul nu seamănă cu celălalt. Dar când te pricepi într-asta și bagi bine de seamă, apoi poți să-i recunoști ușor și nu poți greși niciodată!

Preotul îi zâmbi cu prietenie.

— Ia auzi, ce de virtuți mai descopăr acum la tine, niciodată n-aș fi gândit să găsesc atâtea virtuți în tine! zâmbi preotul. Dar acum haidem înainte! Edgeworth îl urmă pe țăran prin tufișuri și desișuri sălbatice.

Cărarea neumblată devenea din ce în ce mai grea. Acum însă, începeau să dispară copăceii. Numai brazii înalți se îndreptau spre cer. În schimb se iveau la tot pasul stânci colosale. Între aceste stânci, care se ridicau de la pământ, se afla o mulțime de frunziș. Se părea ca și cum cu secole în urmă ar fi avut loc aici o erupție, era ca și cum pământul și-ar fi aruncat afară măruntaiele sale care, cu vremea, s-au pietrificat.

Bătrânul preot simțea cum îi curgeau picături mari de sudoare de pe frunte. Respirația i se îngreunase foarte mult. Era în adevăr un drum prea obositor pentru bătrân. Nu putea să facă niciun pas fără să sară sau să se târâie.

Stâncile deveniră din ce în ce mai întunecate și mai periculoase. În fața lor se ridicau niște stânci colosale care amenințau să se prăvălească din aer la cea mai mică atingere.

Melac și bătrânul preot se agățau de acești coloși stâncoși fără ca aceștia să-și schimbe câtuși de puțin poziția.

Stâncile deveniră din ce în ce mai drepte și mai amenințătoare.

De multe ori îi părea bătrânului preot, care privea uimit în jurul său, că drumul trebuie să fie deja la sfârșitul său. Dar eroare! Mai avea de mers foarte mult.

La o mare depărtare de aici nu se auzea nicio mișcare. Numai suspinele și vaietele înăbușite ale celor doi bărbați cate pășeau atât de greu spintecau liniștea naturii. Inimile lor băteau să se rupă. Sus, însă, în înălțimile eterice ale cerului, își ducea zborul său neînlănțuit vulturul mândru al naturii sălbatice.

— Cine mai duce o viață așa de bună, ca acela de colo, zise preotul privind în sus spre vultur. El are aripi și n-are nevoie să se târâie și să se agațe ca noi! Dar aceasta e o dorință nesocotită! Adăugă îndată preotul bătrân. Noi căpătăm aripi abia după ce scăpăm de haina noastră pământească. Și atunci căpătăm aripi îngerești și nu lopătari de aceștia, ca ai vulturului!

Bunul bătrân își zâmbi mulțumit în barbă și păși înainte.

— Ei, acum unde suntem? strigă el după un moment, acum cred că am ajuns deja la capătul drumului, prietene Melac!

Și în adevăr se părea că preotul ar avea dreptate. De jur-împrejur se înălțau stâncile formând un perete de fier. Și în fața lor se ridică o stâncă colosală. Preotul putea să caute mult și bine că n-ar fi găsit nicio ieșire.

— Acum tot te-au părăsit cunoștințele tale de orientare! zise omul bisericii, fără însă să arate cea mai mică supărare. Acum va trebui să ne mai târâm încă odată pe același drum greoi!

Bătrânul țăran strâmbă din nas.

— Da venerate, zise el cu viclenie, drumul nu duce mai departe decât până aici, și un altul care să ne ducă mai departe nu știu nici eu!

— Eu nici atâta! râse bătrânul preot și uitându-se întrebător spre celălalt. Dar cum voi merge mai departe? Poate că este pe aici vreo poartă misterioasă, care ni se va deschide?

— Nu, asta desigur că nu-i! zise Melac. Dar tot nu vom rămâne aici. Trebuie să știi numai să te agăți bine! Privește, venerate părinte, stânca aceasta din fața noastră nu-i atât de înaltă ca să nu o putem urca.

Cu aceasta el indică cu degetul stânca din fața lor, care putea să aibă o înălțime de un metru sau un metru jumătate.

— Cum, să ne suim pe stânca aceasta, zise bătrânul preot dând din cap. Dar aceasta nu o crezi nici tu, aceasta nu-i cu putință!

— Cu toate acestea nu putem face altfel, zise Melac;

Cu aceasta el apucă pe preot cu brațele-i vânjoase și și-l puse pe spate.

— Așa! zise el, rezemându-și pieptul și genunchii de stâncă. Acum apucă-te de piatră, prea venerate, și urcă-te cu picioarele pe spatele meu! Ați înțeles?

— Da, da, desigur! Dar ce ne facem mai departe? Zise preotul, care executase indicațiile țăranului.

— Acum prindeți-vă cu mâinile de marginea de sus a stâncii și căutați să vă târâți în sus! Eu o să vă ajut părinte și așa are să meargă!

Bunul bătrân încercă tot posibilul ca să ajungă sus. Melac îl împingea de jos. Îndată ce simțea că preotul s-a prins bine cu mâinile el îi împingea în sus picioarele.

Puțin după aceasta ajunseră în vârful stâncii.

Preotul se uită împrejurul său foarte uimit.

— Da ce-i asta? strigă el uimit. Da cine ar fi crezut așa ceva? Dar aici mergi cel puțin două minute pe o suprafață netedă și întinsă, parcă am fi pe dușumeaua unei săli de dans! Și acolo... acolo e doar o peșteră?

— Da, da! Acolo-i gaura țiganilor! Zise bătrânul țăran care stătea încă jos.

Cu o îndemânare de om tânăr, care-l uimi din nou pe bătrânul preot, se urcă și Melac sus. El se servi de câteva trepte din stâncă, abia zărite, pentru a se prinde bine de ele cu picioarele. Astfel se agăță el încet, dar sigur de stâncă. Nu trecu mult și fu și el lângă preotul, care nu putea să-și vină încă în fire de uimit ce era.

— Acolo e peștera țiganilor! zise acum Melac, și ochii îi străluceau. Da, acolo e o bună ascunzătoare pentru grațioasa noastră prințesă, acolo nu o mai găsește niciunul dintre ticăloșii statului, oricât ar pândi și ar căuta-o! Și stă foarte bine acolo în peșteră grațioasa noastră prințesă... adică bine pe cât poate să fie aici! Adăugă el îndată. Așa o prințesă nobilă e deprinsă desigur cu altceva!

— Așadar, acolo în peșteră trăiește copilul meu duhovnicesc! strigă Edgeworth, urmărind fără să vrea pașii.

Melac dădu din cap.

— Nu, nu! Tot mai avem de umblat vreo zece minute sub pământ! Zise Melac misterios.

— Ce spui? strigă preotul.

— Și acum ajungem la marea de stânci, zise Melac misterios.

Preotul îl urmă pe țăran pe platoul cel stâncos, care ducea spre peșteră.

Bătrânul preot credea că vede o minune. El care a umblat o viață de om printre oamenii satului și a străbătut zilnic câmpii și păduri, trebuia să-și mărturisească acum că a cunoscut prea puțin aceste locuri minunate. Știa el demult că sunt stânci prin pădure, dar le știa neumblate. Nimeni nu știa în sat nimic despre ele, pe cât își amintea preotul. Și acum uite că exista un fel de drum prin această zonă stâncoasă!

În câteva minute ajunseră la peștera Țiganilor.

Câteva trepte naturale conduceau în interiorul peșterei. O văgăună stâncoasă și tristă primi pe cei doi bărbați. Țăranul se îndepărtă puțin de bătrânul preot. Apoi se întoarse cu o făclie.

— Aici avem oarecare provizii de făclii, zise Melac. Trebuie să aprindem una din acestea, căci numai la lumina ei putem străbate drumul pe care trebuie să-l facem. Dar înainte de toate, încă ceva, venerate părinte, nu-ți vin amețeli?

— Doar ai văzut deja asta! zise bătrânul preot. Dacă-mi vin amețeli sau nu, de asta nu mă îngrijorez! Sufletul meu dorește deja să salute pe copilul meu duhovnicesc, încolo otice griji și necazuri mă lasă reci!

— Atunci să mergem înainte! zise țăranul care aprinse făclia.

El îi arătă preotului gaura stâncoasă, care era luminată acum de lumina făcliei.

— Trebuie să coborâm aici! zise el. Preotul se uită întrucâtva înfiorat la o deschidere de vreun metru de lungă și lată care părea să conducă într-o prăpastie deschisă.

— Eu voi merge înainte! zise Melac. Și fără a mai sta pe gânduri își dădu drumul în deschizătura unde se cufundă până la piept.

— Nu-i așa de greu pe cât se pare, venerate părinte! zise iar Melac.

Fără multă chibzuială preotul urmă pe țăran.

Dar tot îi era oarecum curios, când simți dispărându-i pământul de sub picioare. Abia după ce preotul dispăru în văgăună până la umeri, simți că picioarele sale au atins vârful unei pietre.

Preotul se uită în jurul său uimit. Părea că se întindea înaintea lor o cale subterană, care ducea printre stânci.

Melac păși înainte aplecat. Făclia o pusese foarte aproape de pământ. Fumul și mirosul făcliei îl făcură pe preot să se înăbușe.

Drumul devenea din ce în ce mai anevoios. Vreo cinci minute, care îi părură preotului o veșnicie, au umblat ei printre stâncile subterane. După aceea i se părea bătrânului preot, că lumina făcliei devine mai palidă și din depărtare străbate spre dânșii o lumină. Această lumină deveni din ce în ce mai pronunțată.

Deodată preotul scoase un țipăt de uimire. Era oare adevărat ceea ce vedea?

Ajunseră la capătul drumului subteran. Bătrânul preot trecuse într-o regiune pe care nu o văzuse încă niciodată în viață. O vale stâncoasă se desfășura înaintea ochilor săi, ale cărei margini erau ocupate de pruni și de brazi noduroși.

Rădăcinile copacilor se întindeau pe stânci ca niște ghiare amenințătoare, un murmur ciudat se auzea din toate părțile.

Preotul, condus de bătrânul țăran, făcu câțiva pași înainte.

Acum văzu el că valea aceasta stâncoasă se întindea pe o lungime cam de trei metri.

— Minunat, minunat! strigă bătrânul preot, și atras de murmur se plecă pe marginea prăpastiei.

Prăpastia putea să aibă o adâncime de o mie de metri, în fundul său însă, spumega un pârâiaș subteran.

— De-a lungul acestuia trebuie să mergem! zise Melac arătându-i o cărare.

Bătrânul preot se înfioră pe moment.

— Și crezi că vom reuși? zise el ezitând.

— Da, de asta v-am întrebat dacă nu vă vin amețeli! zise Melac. De altfel, pot să o chem aici pe grațioasa prințesă. Poate-i și mai bine așa, ea vine bucuroasă încoace!

Bătrânul preot nici nu voia să audă de așa ceva.

— Nu, nu! Dacă am ajuns până aici, vom străbate și mai departe! Zise el. Du-te tu înainte. Eu îmi încrucișez mâinile pe piept și te urmez pas cu pas!

Țăranul se supuse. Cu pași siguri porni pe cărarea strâmtă care părea lipită numai de stânci. Preotul însă îl urmă hotărât după ce mai aruncase o privire scurtă și pioasă spre cer.

Capitolul 147 REFUGIUL PRINȚESEI

Edgeworth fu nevoit să se oprească de multe ori din mers. Amețeala îl cuprinse într-adevăr.

Bătrânul bărbat, îngrozit, evita să se uite în adâncul teribilei prăpăstii din fața sa.

Murmurul pârâiașului din fundul văii ameți și sperie pe bătrânul preot.

Dar plin de curaj bătrânul bărbat își urma călăuza. Deodată drumul se îngustă și mai mult.

Aici era poziția cea mai periculoasă.

Melac îi strigă bătrânului să se agațe și el cu amândouă mâinile de colțul stâncii, îmbrățișând-o.

În același timp Melac scoasă un țipăt ca de șoim.

Acest țipăt fu urmat de un altul, asemănător. În vremea aceasta trecuse și el nevătămat de porțiunea foarte îngustă.

Acum deschise ochii și se uită înaintea sa.

Un țipăt de surprindere scăpă de pe buzele sale.

Cărarea se mai întindea vreo douăzeci de pași, apoi cobora iar într-o peșteră.

— Asta e ca în poveștile din „o mie și una de nopți”! murmură bătrânul preot. Ai crede că sunt într-o țară cu totul străină și necunoscută și cu toate astea nu suntem decât la o săritură de cal de Paris, marele, formidabilul oraș.

— Da! zise Melac v-am spus eu venerate, că sunt multe lucruri minunate pe lume. Nimeni afară de mine și de grațioasa prințesă, și acum și de dumneata, prea venerate părinte, nu știe de această vale misterioasă!

În acest moment se arătă figura înaltă a prințesei la capătul superior al cărării.

Adella scoase un țipăt scurt de bucurie. Ea întinse amândouă mâinile bătrânului său oaspete.

Bătrânul bărbat privea uimit frumusețea cuceritoare și fermecătoare a fostului său copil de duhovnicie.

Bătrânul preot nu știa din ce primejdie a scăpat Adella de curând.

El nu știa nimic din ceea ce s-a petrecut la morgă.

Bătrânul preot privi cu uimire și admirație pe fostul lui copil duhovnicesc în timp ce lacrimile îi lunecau într-una pe obraji.

— Vai, grațioasă și scumpă prințesă! strigă bătrânul preot, cât îmi pare de bine că vă văd. Slavă lui Dumnezeu, cerul v-a avut în paza sa, trăiți și respirați încă și arătați atât de bine și de gingașă ca un trandafir!

Prințesa răspunse la strângerile de mână ale bunului preot.

— Vă mulțumesc, prea venerate părinte, că nu te-ai dat înapoi pentru a face drumul până la mine! zise ea tremurând. Permiteți-mi să vă conduc în peștera mea! În lipsă de o altă locuință sunt nevoită să o țin pe aceasta.

Locuința stâncoasă a Adellei nu se putea deloc compara cu odăile confortabile ale palatului de Barry.

Într-un colț era niște fân și o plapumă de lână.

Acolo era patul prințesei.

Preotul zări o mulțime de cufere și lăzi foarte mari.

La un semn al prințesei, Melac aduse dintr-o înfundătură a stâncii o sticlă cu vin roșu și două pahare.

Prințesa umplu un pahar din vinul cel tare și-l oferi preotului.

Apoi se așeză lângă bătrânul bărbat pe o ieșitură a stâncii.

— Trebuie să mă sfătuiesc cu dumneavoastră asupra unor lucruri foarte importante! începu Adella, după ce preotul își mai veni puțin în fire. Nu vă puteți închipui bucuria și

surprinderea mea când am aflat de la credinciosul meu servitor Melac, că v-a văzut și v-a urmărit până la locuința dumneavoastră.

— Vorbiți, grațioasa mea prințesă! zise demnul preot care privea plin de bucurie pe Adella. Știți prea bine că toată viața mea vă stă la dispoziție! Nu-i vorbă, că nici mie nu-mi merge prea bine, asupra mea plutește sabia persecuției! Dumnezeu singur știe dacă voi ajunge vremuri mai bune și mai pașnice!

Adella abia băgă în seamă vorbele bătrânului preot. Creierul ei se afla într-o frământare teribilă.

Sosirea bătrânului preot a bucurat-o într-adevăr pe prințesă. Dar nu persoana preotului, a învățătorului tinereții sale, a avut o așa influență asupra ei.

Ce însemna o viață omenească pentru caracterul mândru al prințesei! Inima Adellei nu cunoștea recunoștința.

Ea credea că a găsit în bătrânul preot un sprijin binevenit de care avea să se servească ca de o unealtă a planurilor sale.

Inima Adellei ținea cu aceeași patimă caldă, la Enric Sanson, călăul din Paris.

Adella credea că va putea trimite prin mijlocirea preotului scrisori lui Enric Sanson. Bătrânul bărbat nu trebuia să știe pentru cine erau acele scrisori.

În afară de asta va avea acum o gazdă sigură la Paris unde va putea trage fără pericol.

Frumoasa prințesă se arăta foarte amabilă față de bătrânul preot.

Acesta era foarte încântat de această amabilitate a fostului său copil spiritual. Raze de bucurie se iveau mereu în ochii săi.

— Nu, niciodată n-am mai nădăjduit să ajung și această zi! zise preotul. Ah, cât sunt de încântat, îmi vine să plâng de bucurie! Dumneavoastră, grațioasă prințesă, având dreptul prin naștere să aveți atâtea pretenții, să fiți nevoită să vă ascundeți de persecutorii dumneavoastră în această peșteră, de altfel atât de minunată!

— Vă mulțumesc din suflet pentru această compătimire! răspunse prințesa. Și acum spuneți-mi, vreți să mă ajutați cu cuvinte și cu fapte?

— Vă spun încă o dată, zise preotul, dispuneți de mine! Chiar și viața o jertfesc bucuros dacă pot prin aceasta să pun baza fericirii dumneavoastră.

Adella dădu din cap mulțumită. Tocmai așa își închipuise ea dinainte convorbirea cu fostul ei duhovnic.

Adella îi povesti preotului atacul nocturn.

Edgeworth își aminti de rănitul său și comunică prințesei cum l-a găsit și cum l-a îngrijit și ținut ascuns până acum.

Ochii negri ai Adellei străluceau la această veste.

— Ciudat! zise ea, cine știe dacă n-ați primit în casă tocmai pe unul din ticăloșii aceștia! Eu am fost nevoită să mă apăr și să mă servesc de arma pe care o aveam. Pe unul din pungași l-am rănit, de asta sunt sigură.

— Asta ar fi ceva grozav! zise bătrânul preot dând din cap. Noi l-am îngrijit foarte mult până acum pe acest necunoscut. Cred că are să scape cu viață dar mai are nevoie de o îngrijire bună de câteva săptămâni!

În timp ce preotul vorbea, în creierul Adellei se ivi un nou plan.

De unde au știut acești pungași că vor găsi atâtea bogății la dânsa? Neîncrezătoare cum era, Adella nu destăinuise nimănui nimic despre bogățiile sale.

Spargerea aceea nu părea să fie ceva făcut la întâmplare, ci un plan bine premeditat. Asupra acestui plan trebuia să afle ea amănunte, de se va putea chiar din gura unuia dintre pungași.

Adella hotărî să meargă și să-l recunoască pe acel rănit.

La lumina împușcăturii a reușit să vadă fața omului pe care l-a rănit. Adella credea că-l va recunoaște desigur chiar dintr-o mie.

Adella conveni deci cu bătrânul preot, că spre seară, când bătrânul bărbat va fi destul de odihnit, să plece împreună cu el la Paris.

Era lună plină, așa că puteau să înainteze cu mai puțină greutate decât la venire.

Prințesa mai avea și un alt motiv ca să recunoască pe rănit. Figura aceluia pe care ea l-a rănit îi era foarte cunoscută. Încercă să-și aducă aminte unde-l mai văzuse.

Pipin era de față, când Adella l-a scăpat pe călău din mâinile frăției de sânge în momentul când trebuia să fie sfâșiat cu cleștele înfierbântat. Flăcăul nu avea mască pe obraji.

Îngrozit, el se dăduse câțiva pași înapoi.

Da! El era... Acum Adella știa unde-l mai văzuse.

După ce bătrânul preot se odihni, servi o gustare simplă pe care Melac o gătise pe cuptorul primitiv de acolo.

Adella se retrăsese pentru a se îmbrăca de plecare.

Când ea se întoarse înapoi la preot el rămase încremenit. Nu mai era femeia cea înaltă și plină cu farmece, care a făcut până și inima sa îmbătrânită să bată mai tare. O pocăită și după aparență o bătrână femeie se afla în fața preotului.

— Ei, sunt bine travestită? întrebă Adella.

— Travestirea e admirabilă, zise el. Dacă nu aș ști câtă gingășie se află sub această mască, atunci aș putea să jur că o femeie bătrână mă conduce înapoi la Paris.

Prea bine! răspunse Adella. Să mergem!

Coborârea, deși grea, se făcu fără niciun accident. Bătrânul preot era desigur foarte obosit când după câteva ore de drum ajunseră, în fine, la Paris.

Ei parcurseră străzile marelui oraș fără niciun pericol. Nimeni nu-i observase, până când ajunseră în sfârșit la casa care adăpostea pe bătrânul preot și pe cele două călugărițe.

Pioasele surori nu puteau să-și vină în simțiri de bucurie, când Adella le spuse că ea este.

Prințesa răspunse cu o aparentă prietenie, manifestării de simpatie ceti se făcea. Dar inima ei nu simțea nimic din toate acestea. Era nerăbdătoare să-l vadă pe rănit.

Oare întâmplarea își joacă și aici rolul ei și pungașul, pe care ea l-a rănit cu pistolul în noaptea aceea fatală va fi oare același cu protejatul bătrânului preot?

Nerăbdarea ei nu fu torturată multă vreme. Adella fu dusă îndată de către una din surori jos la rănit.

Mulțumită îngrijirii celor două surori și ale preotului, dispărură cu totul frigurile care chinuiră pe Pippin. El era încă fără cunoștință, dar era deja sigur că va scăpa cu viață.

Prezența lui era încă necunoscută chiar și locuitorilor casei, în care preotul și cele două călugărițe au găsit azil.

Cine își bătea capul în aceste vremuri agitate de ceea ce fac două femei bătrâne într-o cămară părăsită?

Prințesa simți cum îi bătea inima din ce în ce mai tare, când ajunse în fața patului de suferință al lui Pippin cel negru.

O singură aruncătură de ochi i-a fost de ajuns pentru a recunoaște îndată că cel care zăcea înaintea ei era în adevăr unul din spărgătorii din acea noapte. Dar prințesa consideră că era mai bine să păstreze secretul acestei descoperiri.

Nu, nici preotul, nici cele două surori nu trebuie să știe nimic de descoperirea Adellei. Mai mult încă, ea comunica preotul că bănuiala lui în privința rănitului e falsă.

Ea hotărî să-l la pe Pippin cel negru cât mai curând la dânsa în peșteră.

Pippin era un membru al frăției de sânge. Frații de sânge erau însă cei mai înverșunați dușmani ai lui Enric Sanson.

Așa crezu Adella că printr-o întâmplare ciudată va avea de acum o sabie cu două tăișuri, de care după trebuință se va putea servi chiar și contra călăului.

A convenit îndată în această privință cu preotul și cu cele două surori.

După două săptămâni Pippin se mută în peștera din stâncile misterioase. Ciudat, acest flăcău totdeauna nedisciplinat și încăpățânat, executa de bună voie ordinile prințesei!

Ea vorbi cu dânsul numai o jumătate de oră între patru ochi. Din acest moment Pippin cel negru s-a schimbat cu totul. Ca un câine supus el o urma pe prințesă.

A știut această minunată femeie să insufle o scânteie de omenie și supunere în inima acestui criminal sălbatic și bestial?

Vom vedea mai departe ce roade au adus socotelile viclene ale prințesei.

Capitolul 148 FRUCTELE CRIMEI

Execuția regelui a avut un efect teribil asupra Franței și în afara acesteia.

În toată Europa se ridică un țipăt general de scârbă contra acestui omor juridic. Mai cu seamă monarhii statelor mari ale Europei erau indignați la culme.

La Londra, ambasadorul Franței primi avizul de a părăsi Anglia. Da, regele George al III-lea al Angliei, propuse parlamentului într-un chip foarte surprinzător procurarea de mijloace pentru întărirea armatei pe uscat și pe mare.

Convenția franceză răspunse acestei măsuri, care era o lovitură directă pentru dânsa, prin declararea imediată a războiului.

De asemenea și Olanda și Spania înapoiară ambasadorilor francezi pașapoartele, silindu-i prin aceasta să plece îndată spre Franța.

Convenția declară, imediat, război și acestor două state.

La Roma se întâmplă o mișcare foarte îngrijorătoare. La ambasada franceză se înlocuise sigla regală cu cea republicană. Ambasadorul Franței, Basseville, după un banchet dat în onoarea republicii, cutreieră străzile Romei cu strigăte de libertate.

O răscoală teribilă se produse. Într-o clipă se și adună în jurul diplomatului neprevăzător o mulțime imensă. Cu mare greu a reușit Basseville să scape de maltratările acestei mulțimi indignate. Dar nici casa ambasadei franceze n-a putut oferi un azil sigur acestui îndrăzneț lăudător al republicii.

În zadar căutau soldații Papei să oprească năvălirea acestei mulțimi agitate. Mulțimea fanatică a luat casa cu asalt.

Nenorocitul ambasador francez a trebuit să plătească cu capul imprudența sa.

Capul său tăiat fu dus în triumf, înfipt într-o suliță, pe străzile Romei.

Ca și numitele state, și Rusia rupse orice relație cu republica franceză.

În Rusia domnea atunci Ecaterina a II-a, o femeie mândră și celebră.

Îndată ce s-a aflat de executarea regelui Ludovic al XVI-lea împărăteasa izgoni din Rusia pe toți francezii cu sentimente republicane.

Pe atunci trăiau în Rusia o mulțime de francezi care făceau afaceri strălucite. Ordinul de expulzare îi lovi pe toți fără milă și executarea lui s-a făcut cu o asprime sălbatică.

În scurt timp o lume întreagă de arme se ridică împotriva Franței ametită de sânge.

Neobosită în ura sa contra republicii franceze a fost Anglia. O jumătate de an a încheiat Anglia tratate cu Germania, cu o mare parte din Italia, pe atunci încă neunită sub un singur rege, și cu Portugalia.

O armată sub conducerea încercatului comandant, ducele de York, fu trimisă din Anglia în Țările de Jos. Acestuia i se opuse cu multă tărie Demourieze, generalul Republicii franceze.

Succesul luptei a fost multă vreme schimbător. În cele din urmă, la lupta de la Nervinden, a trebuit să se retragă acest general al trupelor revoluției, până atunci totdeauna învingător.

La urma urmei îl urmări pe Demourieze și neîncrederea. Cinci membri ai Convenției veniră din Paris în timpul său pentru a-i înmâna ordinul de arestare.

Demourieze luă în scurt timp o hotărâre, el trecu cu armata sa în partea inamicului, după ce a pus mai întâi să fie prinși cei cinci comisari ai Convenției de către niște husari germani.

Trădarea comandantului produse desigur la Paris o mânie teribilă.

Demourieze era până atunci socotit ca sprijinul revoluției franceze. Deși era un democrat mai moderat, totuși a fost socotit drept partizan al republicii. Cu o mulțime din membrii Convenției el corespondase.

Montagnarzii și înainte de toate șefii lor, Robespierre, Danton și Camille Demoulins, începură a-i acuza cu multă înverșunare pe acești membri ai Convenției nu numai de a fi favorizat dar chiar de a fi luat parte la trădarea lui Demourieze.

În capitolele din urmă ne-am ocupat deja de partidul Girondinilor devenit atât de important mai cu seamă prin elocvența puternică a șefilor săi.

Acești Girondini erau acuzați de către Montagnarzi de faptele cele mai odioase.

Se produseseră o mulțime de tulburări în sânul Convenției. În jurul palatului se strânseseră reprezentanții poporului.

Prieteni și dușmani s-au adunat aici și adesea se întâmplau aici încăierări în timp ce înăuntru se făceau cele mai teribile lupte oratorice.

Girondinii au recunoscut pericolul ce-i amenință prin acuzațiile ce li s-au adus.

Astfel l-au bănuit ei pe Danton de a fi participat la trădarea lui Demourieze, ei râdeau de Robespierre arătând nesațul de sânge și imoralitatea adepților săi pentru mult lăudatul ideal al unui stat liber cuprins numai din familii de muncitori simpli, harnici, onești și virtuoși. Pe scurt în loc să caute să se pună bine cu puternicii Convenției, Girondiștii,

bazați pe conștiința lor curată și pe puterea elocvenței lor, au căutat să provoace toate celelalte partide contra lor.

Vai, parcă în vremurile acelea îngrozitoare și atât de teribil de agitate era de ajuns ca să aibă o conștiință curată pentru a fi cruțat de cuțitul ghilotinei!

Mai întâi desigur lucrurile au rămas la stadiul de lupte oratorice.

Oricât urau Montagnarzii pe Girondini, tot se temeau conducătorii celor dintâi să meargă împotriva conducătorilor celor din urmă, care erau reprezentanții burgheziei culte, orașelor bogate, ale provinciilor și ale aristocrației financiare și pe lângă acestea, ca deputați erau și inviolabili.

Cititorul trebuie să țină seama că, înainte de toate, revoluția a fost provocată de așa-numita „clasa a patra".

Muncitorii cu mâinile lor aspre și muncite, micii funcționari rău plătiți și toată armata acelor care trebuiau să lupte din greu pentru plinea de toate zilele au fost aceia care s-au ridicat ca o furtună contra regalității.

La începutul revoluției s-au ridicat reprezentanții clasei a patra, adică muncitorii, contra dușmanilor lor naturali: „nobilii și clerul."

Când aceștia au fost înlăturați printr-un terorism neauzit, reprezentanții clasei a patra au găsit de cuviință că nu pot încă ajunge la completa desfășurare a puterii lor.

În Franța mai exista o burghezie bogată și în plină putere în mâinile căreia era conducerea statului.

Această burghezie era urâtă până în adâncul sufletului. Montagnarzii nu erau alții decât reprezentanții clasei a patra. Ținta lui Robespierre, a lui Danton și a tovarășilor lor era de a înjosi, despuia și nimici în favoarea muncitorilor „pentru pâinea de toate zilele" pe toți negustorii, fabricanții și în sfârșit întreaga burghezie bogată.

Nu clasele culte ale poporului francez trebuiau să conducă în viitor destinele acestei țări. Nu! Reprezentanții muncitorilor, adică aceia care se hrănesc din munca manuală, să fie stăpânii marii și frumoasei Franțe.

Existența burgheziei bogate era considerată ca fiind Ultima piedică în calea libertății reale.

Iacobinii mai cu seamă, acești conducători din stângă ai Montagnarzhor, cereau Convenției stabilirea absolutei egalități a poporului.

„E deja vremea, astfel vorbea conducătorul lor, Danton, cu gesturi teribile, e deja vremea ca Egalitatea să-și plimbe casa sa deasupra capetelor tuturor! Legiuitori, faceți ordine!"

Se începu cu executarea regelui Franței. Lupta între Cetățeni izbucni.

Ultimele urme de umanitate și iubire frățească fură înăbușite în această luptă colosală, pe care o numim Revoluția Franceză.

Istoria omenirii desigur că n-avea să se oprească din drumul său din cauza acestui tărăboi. Ea a pășit înainte fără să se sinchisească de corpurile celor căzuți în drumul ei.

Dar spiritele unei mari părți din conducătorii poporului francez deveniră confuze. În locul idealurilor mari și al țintelor însuflețite de un entuziasm înflăcărat se ivi discreditarea și ura între partide. Ura personală și dorul de răzbunare erau curând singurele motive care împingeau la acțiune diferitele partide ale convenției.

O mare parte din Girondini părăsiră Parisul. Ei s-au refugiat prin provincii. Acolo ei i-au convertit pe cinstiții și pașnicii burghezi și pe patriarhalii țărani și muncitori la o rezistență îndărătnică împotriva acțiunilor Convenției și a populației vagabonde, care începuseră a teroriza Parisul.

Și astfel n-a durat mult și lupta dintre clasa a treia și a patra s-a prefăcut în lupta provinciilor contra Parisului.

Se înțelege de la sine că prin aceasta a devenit și mai grea și mai amenințată poziția Girondinilor în Convenție. Dar sentimentul datoriei era atât de mare la acești bărbați superiori, încât ei se hotărâră să aștepte.

Un proverb vechi zice: „Când zeii vor să piardă pe cineva, pe acela îl orbesc de obicei."

Pieirea Girondinilor și cu aceasta victoria teroriștilor și a Convenției era un fapt deja hotărât de soartă.

Ziua fatală se apropia cu pași repezi și paharul plin de dușmănii reciproce trebuia să se reverse. În fiecare zi în jurnale apăreau îndemnuri pentru înlăturarea Girondinilor. Zilnic se îngrămădeau mase enorme de oameni în fața palatului Convenției."

Cu o pasiune fanatică cereau masele populare moartea conducătorilor Girondinilor.

Î n adunarea legiuitoare veneau mereu plângeri prin adrese și deputațiuni, și-n cele din urmă provocări amenințătoare din partea poporului, de a expulza din Convenție pe toți *„Trădătorii",* adică pe toți Girondinii și ai preda în mâinile poporului pentru ai judeca.

Dar Girondinii scăpaseră până acum de toate aceste furtuni. Cu o măiestrie admirabilă răspunseră conducătorii Girondei la toate acuzațiile aduse împotriva lor.

Le era foarte ușor acestor bărbați cinstiți și fără de prihană să doboare aceste acuzații, înfățișându-le drept năluciri. Aceasta ar fi servit însă mai mult pe montagnarzii și pe partizanii lor, al căror număr creștea zilnic. Nu conducătorii trebuiau să cadă, indiferent dacă prin acest procedeu va dispărea și ultima licărire de legalitate și dreptate din Franța.

Capitolul 149 „ASCULTAȚI! TUNARI, LA CANONE"

Trecuse aproape un an de la începutul povestirii noastre și iată că întruna din zilele de la începutul lui iunie se produse pe străzile capitalei Franței o mișcare și un tumult din cele mai îngrozitoare.

Aţâțați de iacobini poporul înconjură prin ridicarea gardei naționale compusă din douăzeci de mii de oameni și o sută șaizeci și trei de tunuri, palatul Tuileriilor unde își ținea de câtva timp Convenția ședințele.

Toate intrările palatului fură închise. Marșul general răsuna neîncetat pe străzile Parisului. O agitație de nedescris cuprinsese pe toți locuitorii capitalei.

Convenția era adunată ca de obicei. Membrii cei mai însemnați ai Girondei, între aceștia scriitorul Brissot, renumitul, orator Verguiaud și nu mai puținul cunoscutul Gensonne, s-au apărat cu obișnuita măiestrie împotriva tuturor acuzărilor și încriminărilor ce li s-au adus.

Lupta oratorică se înfierbântase într-atâta, încât n-au auzit deloc zgomotele și murmurele înăbușite care străbăteau din stradă până și-n sala adunării.

Numai în ochii Montagnarzilor strălucea vesela așteptare că în sfârșit va izbucni catastrofa de atâta vreme pregătită pentru nimicirea Girondinilor.

Ședința fu deodată întreruptă.

Servitorii parlamentului năvăliră în sală frângându-și mâinile. Președintele Hierault de Sechelles se sculă palid de pe fotoliul său.

— Ce este? Dar ce se petrece aici? Strigă el cu voce tremurătoare către mesagerul parlamentului. Cine îndrăznește să întrerupă ședințele noastre?

— Vai, cetățene președinte! Poporul înconjoară palatul! Strigară servitorii în cot.

— S-au adus și tunuri!

— Mii de soldați cu armele încărcate au asediat palatul!

— Au de gând să distrugă Convenția!

— Scapă cine poate!

Președintele rămase un moment ca paralizat de spaimă.

— Nemaipomenit, murmură el apoi, aruncând o privire deznădăjduită asupra adunării.

Atunci se ridică Danton.

Îndreptându-și privirile sale fulgerătoare spre partea aceea în care stăteau Girondinii, izbucni într-un râs ipocrit.

— Știu trădători în popor! strigă marele om al poporului cu vocea-i puternică. Eu pricep această manevră nedemnă care a fost plănuită desigur pentru a ne înspăimânta! Dar dușmanii poporului nu vor triumfa! Eu propun Convenției să ordone comandantului gărzii naționale, Henriot, să se retragă imediat!

Această, propunere a fost cea mai teribilă ipocrizie politică, care s-a încercat vreodată în public, Henriot era doar înțeles cu Montagnarzii, și cu conducătorii lor.

Dar Girondinii au căzut în cursă. Ei au cerut retragerea gărzii naționale.

Propunerea a fost primită cu unanimitate.

S-a ales o comisie formată atât din Montagnarzi cât și din Girondini. Li s-a dat deplină împuternicire și li s-a poruncit să iasă imediat din palat și să ordone comandantului gărzii naționale, Henriot, să se retragă imediat.

O tăcere adâncă domnea în vasta și luxoasa sală a Adunării. De afară pătrundea în sală un murmur înăbușit.

Montagnarzii stăteau indiferenți în fotoliile lor. Ei știau că nu li se va întâmpla nimic. După aerul Girondinilor se putea deja prevedea presimțirea catastrofei ce-i amenință.

Trecură câteva momente de o încordare teribilă.

După această, comisa se întoarse în sală.

Răspunsul la ordinul ei a fost respingerea lui, însoțit de ofensele cele mai triviale.

Un strigăt de furie se produse în sală. El scăpase de pe buzele Girondinilor.

— Trădare! Trădare! Strigă Vergniaud, ridicându-se iute de pe fotoliul său. Eu acuz pe membrii Montagnarzilor de înțelegere cu răzvrătitorul Henriot. Ei vor să ne piardă printr-un atentat! Dar dreptatea mai trăiește în Franța!

— Ași, cetățene Vergniaud! strigă Danton, ridicându-se la rândul său și aruncând o privire disprețuitoare rivalului său. Vorbești niște bănuieli nefondate, la drept vorbind ele nici nu merită să fie respinse! Dar fie! Eu propun Convenției să iasă afară cu toți membrii

săi! Voi repeta ordinul nostru într-un mod solemn! Și atunci nu va mai îndrăzni acest Henriot să se opună ordinelor noastre! El e doar sub ordinele Convenției și deci trebuie să se supună!

Partizanii Montagnarzilor aplaudară frenetic pe conducătorul lor. Girondinii, deși fără voie, au trebuit să se unească cu propunerea marelui și neîmblânzitului lor dușman.

Convenția se aranjă în procesiune solemnă și ieși din palat. Girondinii au luat și ei loc alături de ceilalți. Dar presimțirea că sfârșitul li se apropie, cuprinse din nou inimile lor.

Procesiunea ieși în piața Coroussel. Acolo pe scările cele late se opri Convenția compusă din mai multe sute de membrii.

O priveliște îngrozitoare li se înfățișă membrilor Convenției.

Cât zăreai cu ochii, piața era ocupată de o masă imensă de oameni. În fața Convenției stăteau peste o sută de tunuri cu gurile îndreptate spre palat. Cu fitilurile aprinse tunarii stăteau lângă tunuri, gata să le dea foc în orice moment.

Comandantul gărzii naționale, Henriot, stătea în dosul tunurilor cu sabia în mâna dreaptă și nemișcat ca o statuie de marmură.

Toate privirile se îndreptară asupra membrilor Convenției. Zgomotul înăbușit al masei populare amuțise.

Președintele Herault de Sâchelles se despărți de ceilalți membri ai parlamentului. Se apropie comandantul Henriot, care stătea mereu nemișcat.

— Ce înseamnă această înscenare? întreabă președintele. Ce vrea poporul? Convenția Națională se ocupă doar numai de dânsul și de fericirea lui!

Henriot izbucni într-un râs turbat și sălta întruna pe cal, făcând în același timp câteva gesturi cu sabia.

— Așa! strigă comandantul gărzii naționale, poporul nu s-a răsculat pentru a asculta fraze pompoase, ci pentru a da porunci suverane! El are nevoie de jertfe! Trebuie să i se predea treizeci și patru de vinovați!

Un murmur înăbușit se ridică din mijlocul membrilor Convenției.

— Jertfe! strigă Vergniaud ridicându-se indignat. Soldat obraznic! Îndrăznești să vorbești astfel cu șefii tăi? Cere jertfe, și vom fi cu toții!

Henriot rădică sabia în aer.

— La arme! strigă el cu o voce răsunătoare. Tunari, la tunurile voastre!

Soldații se supuseră.

Tunarii ridicară fitilurile aprinse, husarii scoaseră săbiile, pedeștrii erau gata de atac.

O mișcare slabă se produse în rândurile membrilor Convenției, care văzură îndreptate asupra lor armele fulgerătoare. Partizanii Girondei mai rezistară un moment. Iacobinii însă fugiră imediat.

Desigur că această fugă a iacobinilor era bine premeditată.

O rezistență curajoasă împotriva tunurilor și a soldaților gata să dea foc, ar fi deconcertat poate, planurile generalului Henriot. El n-ar fi îndrăznit să tragă focuri asupra reprezentanților marii și sfintei Franțe.

Astfel, retragerea Convenției între zidurile palatului Tuileriilor a fost mai mult o fugă rușinoasă.

Un zgomot tumultos și înspăimântător se ridică. Poporul se îngrămădea spre palatul Convenției.

Chiar și rezistența gărzii naționale nu putea sa oprească invazia mulțimii furioase. Într-o clipă s-au umplut toate galeriile și intrările palatului de mulțimea zgomotoasă și furioasă care țipa mereu.

Convenția nu mai era stăpână nici chiar în sala ei de adunare. Fiecare cuvânt rostit de șefii partidelor era urmat de aplauze furtunoase sau de fluierături.

Acum au priceput membrii Girondei că le-a sunat ceasul din urmă.

Îndată ce membrii adunării s-au așezat la locurile lor, Danton se și ridică.

— Eu acuz pe unii dintre membrii acestei adunări, zise marele bărbat al poporului cu o voce răsunătoare, în timp ce-și fixă privirea sa fără milă asupra membrilor Girondei. Se află între noi ucigași care nu sunt demni ca soarele să-i încălzească. Trădători ai poporului, vipere veninoase care s-au ridicat din munca poporului și care și-au demascat acum josnicia caracterului lor! Nu suntem francezi atât timp cât aceia de acolo sunt siguri de viața lor! Eu acuz pe aceia de acolo, care se numesc Girondini, de a fi împotriva binelui poporului! Ei stau în legătură cu străinătatea! Nerușinații, ticăloșii, trădătorii de patrie! Copilul lor, Dumouriez, ticălosul general sperjur, a trecut cu trupele sfintei noastre țări la inamic! Reprezentanți ai poporului francez! Voiți într-adevăr să ajungeți iar să vedeți cum vi se suge măduva din oase și cum se stabilește din nou în țară o veche și blestemată domnie?! Vreți să ajungeți iar acolo ca poporul să n-aibă pâine, ca țăranul, muncitorul și cetățeanul să fie nevoiți a-și ascunde coaja de pâine mucegăită numai ca cei mari și puternici să se poată desfăta în lux și bogăție?

Aplauze prelungite și furtunoase întrerupseră pe orator.

Cu o privire mândră și disprețuitoare Verguiaud măsură pe marele său dușman.

Acesta însă își clătină coama-i de leu. El era sigur de victorie.

— Un singur strigăt mai există, urmă Danton, un strigăt care trebuie să iasă din pieptul fiecărui francez cinstit. Pe ghilotină cu mișeii!

— Pe ghilotină! strigară îndată toți ceilalți membrii ai Convenției.

Privirile deznădăjduite ale Girondinilor întâlneau numai fețe pline de ironie și dispreț. Ei înțeleseră deja, pieirea lor era inevitabilă.

Într-un singur moment au năvălit în sală secții ale gărzii naționale. Au pus mâna pe cei douăzeci și unu de membri prezenți ai Girondei.

Î n zgomotul teribil al mulțimii duseră pe nenorociți la închisoare.

Acum desigur era curățită Convenția. Ea se compunea acum exclusiv din Montagnarzi.

Dar nu era departe ziua când și acești bărbați uniți acum printr-o iubire frățească se vor sfâșia între dânșii.

Capitolul 150 O COMEDIE JURIDICĂ

Chiar după câteva zile au fost conduși capii Girondinilor înaintea tribunalului revoluționar, al cărui președinte era acum Hebert.

Procedura tribunalului era mai mult o batjocură adusă justiției.

Se invitau exclusiv numai martorii acuzatori care să dovedească trădarea acuzatului. Acești martori nu erau alții decât dușmanii politici ai acuzaților.

Însetați de sânge, acești martori își băteau joc de toate formele protectoare ale justiției.

Palatul de justiție a fost transformat într-un câmp de luptă. Martorii puneau direct întrebări acuzaților, combăteau spusele acestora și spuneau fără jenă părerea lor juraților.

Nu președintele tribunalului conducea dezbaterile. Acesta era redus mai mult la rolul unei păpuși.

Robespiere, Danton și Chaumette erau leii neînvinși ai zilei.

Doi acuzați, Boileau și Gordien, au avut slăbiciunea de a ceda spaimei și să recunoască de adevărată pretinsa acuzație.

Au crezut se vede acești doi miopi, că printr-o mărturisire pocăită își vor atrage indulgența judecătorilor.

Dar nenorociții au uitat că nu erau judecători ci oameni de partid, care și-au dat deja verdictul încă înainte de a se fi început dezbaterile înaintea juriului.

Cu toate acestea punctele de acuzare erau atât de slabe încât era de temut că și jurații cumpărați nu vor îndrăzni pe baza unor asemenea acuzări să dea un verdict de acuzare.

Cei ce dețineau puterea se temeau că puterea de elocvență a lui Verguiaud va scăpa pe acuzați și îi va scoate astfel acoperiți de glorie din sala de judecată.

Iacobinii cereau grăbirea judecății.

Fouquier-Tinviile, acuzatorul public, comunică lui Robespiere îngrijorarea sa.

Acuzatorul public, după îndemnul acestuia din urmă, adresă o scrisoare Convenției în care mărturisi că el și președintele Hebert nu sunt capabili să conducă mai departe dezbaterile procesului. El încheie prin observația, că ar fi bine să se dispenseze tribunalul revoluționar de formele legale.

— Zăbava pe care o cer judecății ordinare în darea sentinței în acest proces, zise crudul Fouquier, ne silește să vă comunicăm oarecare îngrijiri. Nimeni nu ne poate acuza de inactivitate. Noi suntem însă împiedicați de formele impuse de lege. Deja de cinci zile s-a început procesul membrilor Convenției trimiși de dumneavoastră în judecată și s-au ascultat abia nouă mărturii. Fiecare vrea să povestească cu ocazia depoziției sale întreaga revoluție. Acuzații repetă atunci martorilor, aceștia replică la rândul lor și astfel se încinge o discuție care se întinde la infinit fără niciun rezultat. Astfel se va târăgăna acest proces la infinit. Afară de aceasta mai e o întrebare, pentru ce mai avem nevoie de martori? Toată Franța acuză pe aceia împotriva cărora s-a făcut procesul. Dovezile crimelor lor sunt clare ca lumina zilei. Fiecare poartă în inima sa convingerea vinovăției lor. E deci în puterea Convenției de a suprima toate formalitățile care împiedică cursul acțiunii.

Această scrisoare care s-a citit în public în Convenție a produs o influență adâncă și a avut răsunet asupra deputaților.

Această influență a fost întărită încă odată de Danton care sări în sus cu furia lui sălbatică și scuturându-și coama-i de leu, strigă:

— Ați creat un tribunal revoluționar, cu însărcinarea de a-i judeca pe conjurați. Noi credem că acesta va descoperi cu o mână crima, iar cu cealaltă o va lovi. El este însă supus unor forme care îl împiedică de la lucru. Dacă un criminal ar fi găsit asupra faptului pe care l-a comis, am mai avea nevoie să numărăm străzile prin care a trecut pentru a comite crima? Spuneți-mi! Crimele deputaților dați în judecată sunt mai greu de judecat? N-am

văzut noi, cu ochii noștri, crimele comise de politica pe care au urmat-o? Cum? Nu cade în sarcina acestor blestemați de Girondini uciderea cetățenilor și pustiirea de orașe? Nu s-au înțeles ei cu dușmanul din afară pentru a lipsi frumoasa și mândra noastră patrie de libertățile căpătate prin revoluția noastră glorioasă? Desigur, aceasta este crima lor! Pietrele vor striga aceasta către ceruri, dacă oamenii vor tăcea ca niște lași! Acuzații nu trebuie să mai apuce nicio zi pentru a comite noi crime de trădare! Cetățeni francezi! Deputații sfântului popor! La spatele vostru stă puterea opiniei publice! Dați lovitura, despărțiți capetele acelor blestemați de trupurile lor!

Cu toate acestea Convenția nu putea să se decidă încă. Se mai găsea între dânșii un număr de minți sănătoase, care nu vroiau să se supună orbește conducerii unor șefi teroriști.

Cum, se întrebau deputății, dacă vom începe să încălcăm legile, dacă-i vom lăsa pe acuzați la bunul plac al acuzatorilor lor, nu se va putea întoarce vârful pumnalului și împotriva noastră? Oare aceleași mijloace de care ne vom servi noi acum pentru a scăpa de adversarii noștri, nu se vor putea întrebuința mai târziu și împotriva noastră?

Astfel, consfătuirea asupra scrisorii lui Fouquier a durat o zi întreagă.

Fiecare ceas care trecea fără să sosească hotărârea Convenției, puneți pe Fouquier tot mai mult pe gânduri. Acuzatorul public se vedea deja în lupta subtilă, îndemânatică și neobosită a Girondinilor.

Cuvintele pline de ironie îi găureau deja pielea. Fouquier își punea întrebarea, în ce chip va putea să scape de mreaja în care îl vor încâlci argumentele adevărate ale acuzaților.

Procurorul se gândea cu spaimă că el, sărmanul magistrat, care n-are alt spirit decât acela al răului, va avea să lupte peste câteva momente cu oamenii cei mai mari ai Franței revoluționare.

În sfârșit la ora opt seara sosi decretul Convenției. Președintele Hebert i-a înștiințat pe acuzați de aceasta.

Cu toate acestea au renunțat de a-l aplica imediat. Astfel ședința s-a amânat pentru a doua zi.

În sfârșit în ziua următoare s-a dat sentința împotriva oamenilor celor mai mari ai Franței republicane, împotriva acelor bărbați care cu toate cruzimile lor au păstrat totuși pentru poporul lor o inimă caldă și plină de grijă pentru binele său.

Din momentul în care nu s-au mai luat în considerație formalitățile cerute de lege, procesul împotriva nenorociților Girondini n-a mai fost decât o comedie. Jurații au stat doar un sfert de oră în sala de chibzuire. Apoi s-au și întors cu verdictul lor, care confirma toate punctele de acuzare.

O mișcare adâncă și răsunătoare se produse în sală la auzirea acestui verdict. Masele poporului jubilau. Poporului orb și lipsit de judecată, îi era bine venită orice ocazie, care-i satisfăcea curiozitatea.

Nenorociții miopi nu presimțeau că în curând vor roși cu sângele lor același eșafod, care se pregătea acum să sugă cu lăcomie, sângele celor mai buni și mai nobili republicani ai Franței.

Președintele a reușit să facă liniște în sală ca să comunice acuzaților sentința de moarte.

Această veste produse o mișcare adâncă și răsunătoare printre Girondini. Unii dintre ei își plecau capul pe piept. Alții cereau cuvântul pentru a vorbi contra violării legilor. Unul dintre acuzați ridică pălăria în aer și strigă: „Mor nevinovat!" Un alt acuzat, un paralitic, aruncă cârjele la o parte strigând: „Această zi este cea mai frumoasă din viața mea". Alți acuzați se îmbrățișară.

Acest tumult, această confuzie generală pe care nici zbirii justiției n-au îndrăznit să-o întrerupă, fu străbătută deodată de un vaiet de moarte.

Se auzise o voce gâfâitoare strigând: „Mor!"

O mișcare teribilă se produse în sală.

— Ce s-a întâmplat? întrebă președintele Hebert.

În același timp el se ridică de pe fotoliu. El se înălță pe vârfuri pentru a putea vedea peste capetele acuzaților, dar nu văzu nimic.

Spectatorii amenințau în același timp să spargă îngrădirile care-i despărțeau de sala de judecată.

— Curățiți sala! strigă președintele cu voce tare.

În sală năvăliră membrii gărzii naționale. Ei se îndreptau împotriva poporului care a aplaudat puțin mai înainte sentința teribilă a juraților.

Poporul se retrase mârâind și batjocorind. În câteva momente sala a fost evacuată.

— Să se aducă acuzații! strigă președintele. Jandarmii îi apucară cu sălbăticie pe acuzați.

Aceștia cu priviri mândre și strălucitoare, cu capul sus pășeau zâmbind cu dispreț spre judecătorii vânduți și mituiți.

— Călăi ce sunteți! strigă Vergniand ridicând pumnii spre președintele și membrii tribunalului. Va fi vai de voi, vă spun! Ziua răsplății va veni pentru voi!

Condamnații intonară cântecul libertății cu un entuziasm de nedescris.

— Înainte copii, pentru patrie! A sosit ziua libertății! Contra noastră stă tirania cu urmele sale însângerate, să o doborâm!

Multă vreme a măi răsunat în sală ecoul acestui cântec solemn al bărbaților cuprinși de focul libertății, condamnați de curând la moarte.

Dar ce-i asta? Unul din condamnați n-a părăsit banca acuzaților! Țeapăn și nemișcat stătea la locul său.

Era acela care strigase: „Mor!"

Era Dufriche-Balazee, un bărbat de vreo patruzeci de ani, care decât să moară ghilotinat, și-a implântat în stânga un pumnal pe care îl ținuse ascuns găurindu-și astfel inima.

Era o priveliște îngrozitoare aceea ce se înfățișă judecătorilor încremeniți și puținilor spectatori care mai erau în sală.

Camille Demoulins era și el acolo. Teribila priveliște mișcă adânc pe entuziastul bărbat popular. Demoulins își ascunse fața cu amândouă mâinile.

— Vai cerule, ce am făcut! Am ajutat și eu la uciderea acestor nenorociți! Sărmană și iubită Leonora ai avut dreptate când ai strigat că ceasul răsplății va veni și pentru noi!

Cu o indiferență uimitoare se uită Fouquier-Tinville la cadavrul plin de sânge.

— Păcat! zise procurorul, care era foarte potrivit și pentru funcția de călău, păcat că acest flăcău a știut să scape din mâinile maestrului Sanson! Dar mi-e indiferent, eu

propun ca Balazee să fie pus în carele în care vor fi transportați tovarășii săi la locul de osândă! După execuția acestora să fie îngropat și el în aceeași groapă cu ceilalți osândiți!

Servitorii tribunalului apucară corpul sinucisului și executară porunca procurorului.

Fouquier-Tinville însă ieși din sală cu capul sus și cu un zâmbet crud și sălbatic pe buzele sale palide și fără pic de sânge.

Monstrul nu presimțea deloc, că ceasul răsplății teribile va suna curând și pentru el!

Capitelul 151 EXECUTAREA GIRONDINILOR

Nenorociții condamnați au fost conduși înapoi la închisoare. Toți erau liniștiți. Condamnații s-au supus cu resemnare soartei lor.

Ultima noapte înaintea execuției au petrecut-o capii Girondinilor împreună. Ei au petrecut în cântări aceste ultime și grozave ceasuri din viața lor.

Dacă se întrerupeau din când în când, apoi o făceau numai pentru a mai discuta asupra intereselor patriei.

Unul dintre condamnați mai făcu din când în când câte o observație glumeață și plină de spirit. Atunci ceilalți râdeau cu atâta veselie, ca și cum spectacolul oribil al morții nu-i aștepta a doua zi dimineața.

Era pentru prima oară când erau măcelăriți atâția oameni distinși.

Tinerețe, frumusețe, virtute, spirit, în sfârșit tot ce se găsește mai distins și mai nobil printre oameni, urma să fie nimicit printr-o singură lovitură.

Sărmana, nenorocita Franța. Cât de amar avea să se răzbune această neauzită crimă asupra sângelui tău!

Fii Franței sunt totdeauna gata.

Să prefere moartea înaintea sclaviei!

Cuvintele cântecului se spărgeau de zidurile groase ele închisorii. Niciun sunet al celor condamnați la moarte nu putea ieși afară în aerul liber al Parisului adormit.

Și totuși va trebui ca entuziasmul nobil și mândru cu care acești distinși republicani se găteau, să întâmpine moartea, să aducă roadele dorite.

Ultima noapte a Girondinilor e notată în ambele istorii ale omenirii. Prieten sau dușman nu poate să rămână indiferent față de curajul mândru din acea noapte al nenorociților condamnați.

A doua zi dimineața Enric Sanson, Călăul, intră cu oamenii săi și cu un număr de guarzi municipali în sala spațioasă a Convenției.

Condamnații erau deja adunați cu toții acolo. Ei formau acolo diferite grupuri. Unii umblau de colo-colo, alții stăteau strânși grămadă și discutau cu vioiciune, ca niște prieteni, care urmau să facă o lungă călătorie.

Pe trei scaune s-a pus lângă fereastră cadavrul lui Balazee, ale cărui membre țepene se cunoșteau sub cearceaful plin de sânge.

Fără voia lor, le-a scăpat câtorva dintre condamnați o exclamare de uimire la vederea feței mândre și minunate a tânărului Enric Sanson.

Un slujbaș al tribunalului, numit Napier făcu apelul nominal.

Fiecare condamnat răspunse:

— Aici!

Mulți mai adăugau câte o glumă.

— Prezent! a zis Verguiaud, și dacă sângele nostru ajunge pentru a întări libertatea, atunci fii binevenită moarte oribilă și ucigătoare!

Slujbașul tribunalului îl întrerupse cu cuvinte grosolane.

Verguiaud râse în hohote.

— Bravo, amice, halal de zbierătură! zise mândrul bărbat al poporului. Iată-mă aici, condu-mă la moarte! Ce altceva mai vrei?

Când apelul nominal se sfârși toți condamnații strigară cu un entuziasm de nedescris:

— Să trăiască republica!

Vederea acestor bărbați, al căror ultim strigăt a fost pentru republică, în numele căreia au fost trimiși la moarte, a fost ceva impunător și măreț.

După aceasta se începu nenorocita „toaletă" a execuției.

În timpul acestei pregătiri pentru execuție aproape toți condamnații păstrară o atitudine veselă și liniștită.

Enric Sanson, serios și plin de mâhnire așeza peruca nenorociților. Calfele sale legară mâinile condamnaților.

Când toți au fost gata călăul a dat semnalul de plecare.

O parte din gărzile municipale coborâseră deja scările spre poartă. Condamnații se îngrămădeau pe lângă Verguiand. Păreau că-i dau acestuia onoarea conducerii convoiului. Verguiaud însă, se întoarse și arătă spre cadavrul lui Balazee pe care două calfe l-au pus pe o targă.

— Acesta e predecesorul nostru în moarte! zise el cu solemnitate. El să ne arate drumul!

— Așa să fie, așa să fie! Strigară în cor condamnații.

Toți făcură loc. Plini de respect se plecau nenorociții bărbați, când trecu printre rândurile lor cadavrul tovarășului lor de nenorocire.

Afară cinci căruțe așteptau pe cei destinați morții. Condamnații se așezară după plac în aceste căruțe.

Numai în căruța din urmă se afla singur cadavrul lui Balazee. Pânza se luase de pe corpul înțepenit, astfel încât mulțimea curioasă a Parisului a putut să observe bine cadavrul plin de sânge.

Cerul era posomorât. Un aer rece și întunecos învăluia totul. Cu toate acestea străzile se umplură de o mulțime curioasă.

Dar pasiunea obișnuită a publicului de stradă nu prea domnea acum. Era mai mult o curiozitate stupidă și tâmpită care se citea în trăsăturile mulțimii.

Unii dintre condamnați făceau rugăciuni. Alți se uitau cu priviri strălucitoare spre mulțimea curioasă. Verguiaud dădu din cap surâzând cu amărăciune.

— Cu adevărat prieteni! strigă marele om al poporului, eu vă spun că are să vină o vreme tristă și nenorocită asupra Franței! Drumul pe care-l facem noi astăzi, îl vor urma după noi și aceia care ne-au condamnat!

După aceasta Verguiaud se întoarse spre mulțimea curioasă.

— Ascultați voi proștilor, care nu puteți pricepe nelegiuirea ce se comite acum! strigă el cu vocea-i pătrunzătoare, ascultați și strigați după mine! Cei care mor salută republica! Să trăiască libertatea! Să trăiască omenirea curată și sfântă! Tu vei fi destul de mare și de nobilă, încât nici ucigașii să nu te poată nimici! Să trăiască republica!

— Să trăiască republica! strigă într-un singur glas mulțimea.

Nu mult după aceasta condamnații au ajuns la ghilotină.

Condamnații s-au îmbrățișat. Se auzea cum se încurajau unii pe alții, ca să moară fără frică, după cum au și trăit. După aceasta au intonat cu toții Marseillesa.

Era un cântec care te îngrozea. Bărbați care se pregăteau să părăsească această lume peste câteva momente, lăudau libertatea, lăudau fraternitatea în numele cărora erau condamnați la moarte.

Jertfirea începu!

Întâiul condamnat fu dus pe eșafod. Pe când suia scara cea îngustă, el cânta încă. Gura îi amuți abia când securea ghilotinei îi căzu peste ceafă.

Când securea căzu răsună cu și mai multă putere cântecul condamnaților. Părea că speră ba fie auziți încă de sufletul care în acel moment își lua zborul.

Unul după altul urcau condamnații scara fatală.

Execuția aceasta în masă continua. Eșafodul se umpluse de sânge, încât atingerea acestui sânge de către condamnații care urmau, le producea mai multă groază decât moartea însăși.

Enric Sanson porunci calfelor sale să toarne acolo câteva donițe de apă. De asemenea punea să-i spele uneltele după fiecare execuție.

Rândurile condamnaților începură a se rări.

În cele din urmă rămaseră numai doi. Sprijiniți unul de altul, stăteau cu capetele sus și cântau din toate puterile.

Ți se sfâșia inima auzindu-i.

În sfârșit s-a dus și cel din urmă tovarăș. Verguiaud rămase singur pe platforma ghilotinei. Murmură pentru ultima dată:.

„Fiii Franței sunt totdeauna gata.

Să prefere moartea înaintea sclaviei!”

Verguiaud se arătă călăului cu mândria unui învingător. Legat pe scândură, cu gâtul prins deja cu frânghia, Vergiuaud nu încetă să cânte.

Când încetă cântecul, a fost mort și cel din urmă Girondin.

Trei sferturi de oră au fost de ajuns pentru a despuia republica de fondatorii săi și a îmbrăca Franța în doliu după cei mai nobili dintre fii săi.

— Sărmana Franța! Sărmana Patrie! Murmură Enric Sanson.

Capitolul 152 A TREIA CĂLUGĂRIȚĂ

Trecură câteva săptămâni de zadarnică așteptare pentru sărmana Lili.

Enric Sanson deveni din zi în zi mai mâhnit și mai posomorit. Meseria-i sângeroasă, pe eșafod, îi producea scârbă. Acum când nu trecea o zi fără ca bărbații entuziaști pentru libertate să nu fie nevoiți să-și plece capul sub securea ghilotinei, lui Enric meseria-i sângeroasă îi părea mai grea și mai scârboasă. Pe lângă aceasta se mai adăugau și suferințele prin care trecea Lili.

În zadar bătuse Enric la toate porțile, în zadar se muncea el din zori până în seară să convingă cercurile influente de nevinovăția feței.

Judecătorul de instrucție Fauvel era acum convins de vinovăția nenorocitei. El numea respingerea acuzațiilor de către Lili drept minciună și obrăznicie ipocrită.

Cu inima deznădăjduită se îndreptă Enric încă o dată spre locuința strâmtă și ruinată a cărei mansardă era ocupată de demnul preot și de protejații săi.

Ca de obicei ușa i-a deschis-o sora Marta.

Călăul rămase foarte surprins când zări în odaie o a treia soră. Întrebător Enric se întoarse spre preot.

Acesta dădu din umeri zâmbind. După aceasta preotul duse degetul la buze, ca și cum ar fi vrut să-i spună prin aceasta că mai târziu va putea să-i dea toate lămuririle dorite.

La intrarea călăului călugărița s-a întors cu spatele la Enric.

L-a cam surprins pe Enric statura înaltă și mândră a necunoscutei.

O presimțire ciudată și chinuitoare îl cuprinse pe Enric, fără să-și poată explica cauza.

Inima călăului începu să bată încă și mai tare, când călugărița se întoarse deodată. O aruncătură de ochi i-a fost de ajuns lui Enric pentru a citi mutrele necunoscutei în trăsăturile în aparență îmbătrânite și scârboase ale feței sale.

Nimeni alta decât Prințesa de Barry a fost aceea care astfel travestită stătea în fața lui Enric.

Ca trăsnit călăul se dădu înapoi. Pentru această nouă întâlnire cu femeia pe care o ura atâta și o disprețuia, Enric nu era deloc pregătit. Adella știuse foarte bine să se țină ascunsă în ultimele săptămâni de Enric Sanson.

Numai prin scrisori i-a amintit ea călăului de existența ei! Subiectul acestor scrisori era totdeauna același. Prințesa Adella era dispusă să-i redea libertatea și nevinovăția lui Lili, numai după supunerea necondiționată a lui Enric.

Prințesa simți desigur că fusese recunoscută. Și ochii ei negri ardeau pline de dor și amenințare.

Prințesa duse degetul la buze. Ea nu vroia probabil să aibă vreo explicație oarecare în fața preotului și a celor două călugărițe.

Enric Sanson tăcu.

Îi era aproape de neînțeles cum se poate ca acest demn preot și cele două surori pioase să aibă vreo relație cu intriganta și vicleana Adella. Cum a putut să vină prințesa aici în acest azil al virtuții și al moralei? Cum i-a fost cu putință să intre în relație cu bătrânul și piosul bărbat?

Câte întrebări, atâtea enigme!

Enric nu știa că preotul a fost educatorul și duhovnicul mândrei prințese.

Preotul după cum îi impunea funcția sa, era discret și tăcut.

Cu toată încrederea pe care o avea bătrânul pentru călău, nu i-a făcut totuși nici cea mai mică destăinuire cu privire la ascunzătoarea prințesei.

Nici preotul, nici cele două surori nu cunoșteau relațiile dintre Enric și prințesă.

În inima lui Enric s-a trezit hotărârea de a se explica în sfârșit cu această mândră și frumoasă viperă înveninată.

Întrebuințând o minciună impusă de necesitate preotul a făcut prezentările. El zicea că Adella este o soră pioasă, care a venit de asemenea să caute azil la dânsul.

Enric n-a căutat să infirme cu niciun cuvânt această minciună, care părea să fi produs destulă scârbă bătrânului preot.

El se înclină tăcut, după aceasta s-a început discuția asupra întâmplărilor zilei. Relațiile statului republican se întețiră tot mai mult, degenerând într-o catastrofă oribilă.

Cine mai era în siguranță în Franța? Părinții republicii începură să se sfâșie între dânșii. Toate avantajele dobândite păreau că se vor pierde în această viitoare care cuprinsese spiritele cele mai alese ale Franței. Acum nu mai era vorba de libertatea întregului popor, nu, acum fiecare dintre conducătorii poporului vroia să întrebuințeze cantitatea de libertate de care dispune, pentru a nimici sau a-și subjuga rivalul.

Mâhnit și plin de durere, vorbea bătrânul preot împotriva tuturor acestor lucruri. El prevedea o cădere neîntârziată pentru Republică și pentru conducătorii ci.

Enric vedea Franța înecată într-o mare de sânge.

Ghilotina lucra fără încetare nu numai în Paris, dar și în toate colțurile Franței.

Enric Sanson trebuia să-și caute zilnic noi ucenici. Aceia care au intrat la el abia ieri pentru a învăța teribilul meșteșug, erau trimiși chiar a doua zi în provincie pentru a-și exercita singuri oribila funcție.

Adella abia lua parte la discuție.

Ea părea cu totul surprinsă de această întâlnire neașteptată. Probabil că nici bătrânul preot nici protejatele lui nu se așteptau în această seară la vizita lui Enric.

Călăul venea de altfel la dânșii o dată pe săptămână. Abia de câteva zile fusese la bătrânul preot.

Vocea inimii însă l-a atras cu putere iar la bătrânul și demnul bărbat. Astfel s-a făcut că a venit el acolo în acea seară neașteptat și la vreme nepotrivită.

Din când în când Enric observa că în timpul discuției privirea Adellei îl măsură cu o expresie ciudată și pânditoare.

Lui Enric i se strângea inima. El știa doar câte atârnau de hotărârea acestei femei mândre și intrigante.

El nu îndrăznea să se gândească la urmările pe care ar fi în stare să le nască răzbunarea pretinsei călugărițe.

Totuși i se încrețea fruntea la gândul, că era silit să se supună cu umilință acestei femei mândre.

Pactul între dânșii era deja încheiat.

Sănătatea lui Lili devenea din zi în zi tot mai bună.

Era deja afară de orice pericol.

Privirile furișate și fulgerătoare îi aminteau lui Enric Sanson promisiunea dată. Răgazul pe care-l ceruse el trecuse deja.

Da, el trebuia să aducă acum jertfa pentru libertatea lui Lili. Trebuia să renunțe la onoarea și fericirea sa pentru a deveni sclavul unei femei pe care o ura de moarte.

Vai cât o ura și o disprețuia el în acest moment pe prințesă.

Curios! Ori de câte ori Enric Sanson se afla în fața acestei femei frumoase și ipocrite, îl copleșea o dorință nebună de a-și înfige unghiile în gâtul ei alb pentru a o sugruma.

Enric Sanson simțea că această faptă, deși reprobabilă față de o femeie slabă, îl va mântui totuși de un chin de nedescris.

Dar călăul era prea nobil pentru a acorda acestui gând mai mult decât o trecere fugitivă prin creierul său.

Prințesa însă, parcă a ghicit gândurile care frământau mintea călăului. Enric Sanson observă cum se furișa din când în când câte un zâmbet pe buzele pretinsei călugărițe.

O roșeață pudică, se ivi pe obrajii călăului, când se gândea că viața lui atârnă de acum înainte de capriciile unei femei pe care nu o iubea.

Enric plecă în această seară mai devreme decât altădată. Bătrânul preot căuta totdeauna cu blândețe să-l mai rețină un moment, astăzi însă l-au lăsat să plece. O dovadă sigură și în același timp amară, că vizita călăului era neașteptată.

— Cunoști intrarea în catacombe? îl întrebă prințesa în șoaptă.

Enric Sanson întâlni privirea Adellei. Această privire era provocatoare și întrebătoare.

— Da o știu, răspunse călău. Dar ce-i cu asta?

Vă aștept acolo mâine seară la ora nouă, să fiți exact la această oră acolo, căci viața lui Lili depinde de asta, îi șopti prințesa.

Enric Sanson simți că îi vine rău. Un tremur nesigur îl cuprinse. Momentul decisiv de care el se temea atâta și pe care totuși îl dorea, sosise. Prințesa cerea acum să sa plătească prețul de răscumpărare a lui Lili, înainte ca soarele să apună, Lili putea să fie liberă, da, liberă, dar cu ce preț!

El afirmă numai din cap, apoi întoarse spatele prințesei și-și luă adio de la bătrânul preot și de la cele două protejate ale sale.

Enric Sanson n-a știut cum a ajuns acasă în acea noapte. Mii de gânduri contradictorii îi frământau mintea. O stare de agitație bolnăvicioasă îl cuprinse pe călău și nu-l părăsi nici a doua zi. Chiar și Orfelia a trebuit să sufere din pricina acestei stări triste a fratelui său.

Ea-l întrebă pe iubitul ei frate, ce durere ascunsă îl apasă iar, dar Enric Sanson nu-i răspundea nimic. Întâi trebuia să treacă această convorbire decisivă cu prințesa, și după aceasta se va putea destăinui surorii sale.

Pentru întâia oară era Enric Sanson vesel că este multă treabă în această zi în piața Grevei, așa încât va avea mai puțină vreme să se gândească la nenorocirea inevitabilă care-l aștepta.

Dar ciudat! Cu toate că Enric Sanson stătea pe eșafod și-și îndeplinea sângeroasa-i funcție înconjurat de o mulțime imensă care făcea un zgomot infernal, el totuși vedea în mijlocul acestei mulțimi un chip blând și de o frumusețe uimitoare. El o vedea înaintea sa pe Lili în toată puterea frumuseții sale, seducătoare și totuși atât de nevinovată. El vedea fixându-se asupra sa ochii albaștri și plini de viață ai tinerei fete. El vedea plutind pe buzele roșiatice ale amantei sale un zâmbet atât de dulce cum nici nu s-ar putea descrie. Atunci îi venea lui Enric Sanson să scoată un țipăt de teribilă deznădejde.

Vai! Singura lui fericire era în mâinile lui Lili.

Dar vai! Imaculata și nevinovata copilă era pierdută pentru el. Pentru a obține libertatea lui Lili, Enric Sanson trebuia să renunțe la aceea pe care o iubea cu atâta căldură, și să-și depună fericirea în mâinile unei femei pe care o disprețuia.

Calfele au avut de suferit în această zi din cauza agitației nervoase a lui Enric. Nimic nu era pe placul călăului. El îi dojenea și-i batjocorea chiar cu cuvinte aspre. Prima sa calfă, Nicolas întoarse în cele din urmă cu supărare spatele tânărului său stăpân.

Vai! Bunul bătrân nu putea ști ce chin amar îl măcina pe Enric.

În sfârșit ziua trecuse. Stelele sclipeau pline de blândețe și promisiuni dulci pe bolta cerului. Un vânt dulce de primăvară dezmierdă, Parisul liniștit.

Execuțiile sângeroase din piața Grevei se sfârșiseră deja de câteva ceasuri și Enric Sanson încă nu se întorsese acasă.

Călăul simțea deja fixată asupra-i privirea pătrunzătoare a Orfeliei.

Vai! El nu putea răspunde încă nimic iubitei sale surori. Enric știa dinainte că sora lui l-ar ruga să reziste tuturor amenințărilor prințesei, dar după judecata lui, aceasta era cu neputință.

El a încercat absolut orice pentru a o scăpa singur pe Lili. Nu-i rămânea decât să plătească prințesei prețul cerut.

Despre asta avea să afle Orfelia mult prea târziu.

Capitolul 153 LA INTRAREA ÎN ORAȘUL MORȚILOR

Departe, afară de porțile Parisului, era intrarea la catacombe. Catacombele serveau cu secole în urmă drept morminte. Era un mare lanț de galerii subterane, cunoscute sub numele de „catacombe”.

Nici ziua nu se apropia nimeni cu plăcere de intrarea aceasta părăsită care ducea spre locașul morților.

În popor umbla legenda că sufletele celor uciși, ale căror oseminte zăceau acolo, se plimbă neîncetat în jurul catacombelor.

Enric Sanson însă nu se gândea deloc la această legendă pe când se apropia tiptil de intrarea în catacombe.

Pe când mergea într-acolo, Enric Sanson se hotărî să întrebuințeze toate mijloacele posibile și toate rugămințile cele mai calde pentru a o îndupleca pe prințesă.

Enric vroia să creadă că inima frumoasei și mândrei prințese mai păstrează o urmă de milă.

Enric Sanson trecu de cărarea strimtă.

Acum se afla deja în apropierea turnului părăsit care forma intrarea spre orașul morților.

Nenumărate păsări de noapte zburau în văzduh...

De nenumărate ori Enric văzu în întuneric ochii strălucitori ai unei bufnițe fixați asupra sa. Ca o fantomă pasărea nopții trecu pe lângă el scoțând un geamăt răgușit, prevestitor de nenorocire.

Fiori reci îl cuprinseră deodată pe călău. Era ca și cum s-ar apropia de porțile iadului, era ca și cum toată simțirea, speranța și iubirea lui vor trebui să-l părăsească pentru a nu le mai vedea niciodată.

Foarte aproape de dânsul, se ivi o siluetă îmbrăcată în negru care stătuse ascunsă până acum în dosul unui zid ruinat.

Tocmai atunci se arată pe cer și luna cu lumina-i palidă, argintie. Razele sale palide cădeau pe figura înaltă și neagră.

Enric Sanson o recunoscu îndată pe prințesă.

— Ești punctual, se adresă Adella de Barry călăului.

— Nu trebuia oare să o fac? răspunse Enric Sanson. Știți doar că sânt silit să-mi plec toată voința mea sub stăpânirea dumneavoastră, pentru a-i îmbunătăți soarta lui Lili.

Un țipăt plin de ură zbură de pe buzele prințesei.

— Cât o mai iubești tu pe această femeie? murmură prințesa. Nu-i cuminte din partea ta, că-mi arăți la fiecare moment neînfrânata ta pasiune pentru dânsa, s-ar putea să-ți pun condiții și mai grele.

Enric Sanson simțea cum privirile prințesei ardeau. Cu o mișcare grăbită călăul se apropie de prințesă. Ca și cum ar fi voit să o conjure el apucă mâna dreaptă a prințesei.

— Nu, prințesă! Așa de nemiloasă nu veți putea fi! Murmură el. Sper că până acum m-am înșelat în privința dumneavoastră. V-am crezut crudă și egoistă, dar spuneți-mi numai un cuvânt că să-mi dovediți că nu sunteți astfel. Desigur că nu puteți face să piară cea mai frumoasă și mai drăguță ființă pe care Domnul a creat-o vreodată, numai pentru că așa e capriciul dumneavoastră. Gândiți-vă, Adella, că există o răsplată care vă poate ajunge mai devreme sau mai târziu. De aceea vă rog, fiți mai miloasă!

— Ei, ai terminat o dată? îl întrebă prințesa după o lungă pauză, în timp ce privirea ei fulgerătoare era mereu fixată pe fața lui Enric. Din toate vorbele tale am auzit numai pronunțarea numelui meu. M-ai numit Adella? Cât de dulce sună aceasta pe buzele tale!

Mă numești nemiloasă Enric dar și eu îți reproșez același lucru. S-a mai auzit vreodată ca o femeie mândră și conștientă de valoarea ei să se fi înjosit atâta înaintea bărbatului ales din inima ei? Vai, Enric ce să mai fac ca să-ți dovedesc iubirea mea, nemărginita mea iubire? Nu ți-am dat eu totul?

— Tăceți prințesă, murmură Enric Sanson cu durere. Poate că am făcut rău spunând asta, am avut un moment de slăbiciune, dar cerul mi-a trimis deja o pedeapsă destul de mare. Vă mai spun încă odată prințesă, iubirea nu e ceva supus voinței omenești, nu o poți chema și alunga când vrei, pasiunea dumneavoastră mă mișcă și înțelegeți că în unele privințe mă onorează și mă face fericit. Oh, dacă n-aș fi iubit-o încă dinainte pe Lili cu atâta căldură, aș fi căzut desigur întins la picioarele dumneavoastră și n-aș fi cunoscut vreo dorință mai mare decât aceea de a vă iubi și a vă servi. Dar, prințesă, ascultați-mă bine, ce fel de iubire e aceea care se schimbă de azi pe mâine? Ce pasiune e aceea care respinge azi, ceea ce a adorat ieri? Ce garanție pentru fericire vă poate da un astfel de bărbat nestatornic? Nu prințesă, dați-mi voie să v-o mai spun o dată, aici unde stelele cerului privesc spre noi, unde nimeni altul nu mai stă aici lângă noi decât lumea adormită și Dumnezeu care ține în mâna-i puternică cerul și pământul, aici sub bolta cerească înstelată, lăsați-mă să v-o mai jur o dată, o iubesc pe Lili și o voi iubi până la moarte. Nimic nu va putea să-mi scoată această pasiune din inimă. Poate să mă doboare

nenorocirile, poate să mă ducă zeița fericirii prin auritul ei arc de triumf, poate să se aprindă focurile iadului deasupra capului meu, eu o iubesc totuși pe Lili și-i voi rămâne fidel în fundul inimii până ce moartea îmi va închide ochii.

Enric Sanson se opri speriat. Privirea lui plină de spaimă se opri pe fața prințesei.

O schimbare teribilă se produse în urma acestor vorbe. Ochii prințesei se deschiseră mari, aproape să-i iasă din orbite.

— Zadarnic! Totul e în zadar! Murmură ea. Acest om are o piatră în loc de inimă în piept. Degeaba m-am înjosit...

Ea nu sfârși fraza, și dinții i se înfipseseră atât de tare în buza de jos, încât țâșni o spumă roșiatică.

Pieptul prințesei se ridica întrupa foarte agitat.

— Bine! Bine! izbucni în sfârșit Adela. Atunci facă soarta ce-o vrea și meargă nenorocirea înainte pe drumul său!

Din nenorocire Enric Sanson n-a auzit aceste cuvinte pe care prințesa le-a rostit încet și aproape de neînțeles.

— Enric Sanson, murmură ea, ți-am spus-o și dovedit-o deja de multe ori, că aș da bucuroasă mântuirea sufletului meu, ca să te posed pe tine.

— Declarația ta de astăzi nu numai că ne desparte pentru totdeauna, nu, ea este și piatra de mormânt a fericirii mele! Poți să mă asculți bine, bărbat mândru ce ești! Aceea care te-a iubit cu atâta căldură nu mai poate aparține unui alt bărbat în liniște și fără nicio bucurie se vor scurge de acum înainte zilele mele nenorocite.

Ea se opri pentru câteva secunde, ca și cum ar fi înăbușit-o mișcările sufletului.

Călăul abia îndrăzni să respire.

— Enric Sanson, urmă Adela de Barry, chiar și preotul îi dă muribundului ultima mângâiere mai crudă și mai fără de milă!

Călăul rămase pe gânduri privind-o cu oarecare nesiguranță pe frumoasa și mândra femeie.

Da, Adela era într-adevăr foarte frumoasă!

Luna se ivise acum întreagă și plină pe bolta cerească. Lumina-i argintie înconjura figura mândră a Adellei. Cât de frumoasă era prințesa!

Da, așa-i, dacă Enric n-ar fi iubit-o cu atâta patimă pe Lili, atunci desigur că nicio femeie din lume afară de Adela de Barry, nu l-ar fi putut pasiona!

Mândra și frumoasa femeie se putea compara cu o regină a nopții.

— Enric Sanson, murmură din nou prințesa, vrei să fii mai fără milă? Iată, vreau să uit totul, vreau să-mi stăpânesc toate durerile și chinurile pe care mi le-ai pricinuit. Inima mea călcată în picioare nu se va mai ridica ofensată împotriva ta. Lili va fi liberă, ea va trăi pentru tine!

Un strigăt de bucurie scăpă de pe buzele călăului.

— Adella, puteți într-adevăr să vă stăpâniți? întrebă călăul în culmea fericirii...

El căzu în genunchi și ridică spre prințesă mâinile împreunate. După aceea se aplecă deodată la pământ în fața Adellei, apucă marginea rochiei ei și o sărută plin de recunoștință.

Vai! Dacă Enric s-ar fi uitat mai bine în ochii pătimași și aprinși ai prințesei.

O hotărâre nouă și teribilă a fost luată în acest moment de intriganta și ipocrita femeie.

— Da, zise prințesa, vreau să renunț, dar numai cu o singură condiție.

— Și anume? întrebă Enric Sanson. Puneți-mi orice condiție vreți, vă jur că o primesc, bineînțeles numai să nu-mi cereți imposibilul!

Ochii prințesei se aprinseră și mai tare.

— Bine, bine! murmură Adella. Ascultă-mă deci Enric Sanson. Mâine seară pe vremea asta să fii iar aici. Doi bărbați te vor aștepta aici în locul meu. Urmează-i fără nicio grijă! Ți-o jur că nu-ți vor face nici cel mai mic rău. Te vor duce într-un loc unde mă vei găsi pe mine, și atunci... Atunci...

Vocea începu să-i tremure. A fost oare durere, a fost pasiune, ceea ce a redus la tăcere pe prințesă?

— Atunci... atunci... zise la rândul său călăul tremurând, oh, spuneți cuvântul dulce, atunci Lili...

— Atunci îți voi da scrisoarea către judecătorul de instrucție care o va pune în libertate pe Lili.

— Mulțumesc, mii de mulțumiri prințesă. Îmi redați viața și mă desfaceți de jurământul pe care l-am făcut, murmură Enric Sanson.

Ochii prințesei se aprinseră îngrozitor.

— Vai, cum îmi rănesc sufletul cuvintele tale, îngână mândra femeie simțindu-se prea înjosită. Bărbat crud, nu simți cât mă chinuiesc vorbele tale? Bine, bine! Zise ea îndată întorcându-și ochii de la Enric, care stătea mereu în genunchi înaintea ei, ți-oi da scrisoarea, dar mai întâi trebuie să fii cu totul al meu! Vrei, Enric Sanson? Spune te rog „da".

Pieptul călăului începu să tremure, nu mai putea să-și stăpânească gândurile.

Deodată i se arătă figura iubitei sale Lili în toată puritatea ei.

— Pentru Lili, fie și asta! murmură Enric Sanson în șoaptă. Dar cuvintele sale tot au putut fi auzite de prințesă.

— Da, primesc, murmură Enric Sanson ridicându-se Mâine seară la ora aceasta voi fi aici, prințesă.

Adella de Barry devenise cu totul alta.

Plină de mândrie ea se înclină spre Enric Sanson.

— Să te ții de cuvânt, călăule din Paris, îngână prințesa.

Lui Enric nu-i venea să-și creadă urechilor. O răceală de gheață venea acum din vocea prințesei.

Dar înainte de a-și explica asta, prințesa deja plecase de lângă el. Ca pierdut într-un vis se uita Enric Sanson după aceea care fugi atât de grăbită.

Acum inima lui Enric ceva mai ușoară și respirația îi deveni mai liberă. Călăului i se părea că odată cu plecarea prințesei a plecat și nenorocirea care-l amenința.

Vai! Cât de curând va trebui să simtă și să recunoască Enric Sanson, că nu-i nimic mai teribil pe lume decât răzbunarea îmbibată de patimă, a unei femei stricate care se vede respinsă!

Capitolul 154 CONDUCĂTORII NOCTURNI

Se înserase deja. Nicio steluță nu scânteia pe bolta cerească, nori cenușii împânziră atmosfera, nici luna nu putea să-și reverse pe pământul adormit lumina-i palidă și tremurătoare. Sumbră și întunecată era câmpia, un mister negru părea că o înconjoară.

Enric Sanson petrecu ziua într-o așteptare chinuitoare. Dar i s-au ivit în inimă bănuieli asupra sincerității Adellei.

I se părea imposibil ca Adella să se fi schimbat așa deodată și să fi renunțat cu totul la dorințele ei cele mai pasionate, în favoarea lui Lili. Călăul parcă presimțea că în această renunțare a prințesei trebuie să fie ascuns ceva teribil și foarte amenințător. Dar Enric Sanson nu presimțea deloc până unde era hotărâtă să meargă această femeie perversă.

La ora convenită călăul ajunse la intrarea părăsită a catacombelor.

Cei doi bărbați, pe care Adella i-a desemnat în noaptea trecută ca mesageri ai săi, erau deja acolo. Ca niște fantome, înveliți în mantale negre și lungi cei doi bărbați se arătară deodată în fața călăului.

— Dumneavoastră sunteți aceia care trebuie să mă duceți la Adella de Barry? întrebă Enric Sanson.

Cei doi bărbați răspunseră afirmativ.

— Urmează-ne fără frică, zise unul a cărui voce îi părea foarte cunoscută călăului, nu ți se va întâmpla nimic.

— Mi se pare că te știu de undeva, necunoscutule! începu Enric Sanson.

Fără voia lui călăul vorbea în șoaptă. Tăcerea adâncă și înfiorătoare ce se lăsase impresionă adânc pe Enric.

— Mă cunoști! zise necunoscutul.

În același timp îl apucă pe Enric de braț.

— Noi suntem chiar vechi cunoscuți. Dar să mergem, stăpâna mea ne așteaptă.

În același timp îl apucă și al doilea necunoscut de celălalt braț.

Călăul urmă fără voia sa pe cei doi travestiți, care se îndreptară spre răsărit.

Enric dovedise deja de multe ori că-i un bărbat cu destul curaj, ca să nu se dea înapoi înaintea oricărui lucru. Călăul a privit cu destulă răceală moartea în față și alte nenorociri mai mari chiar. Acum însă simțea totuși Enric Sanson că inima începu să-i bată mai tare.

Încotro îl duceau oare cei doi tovarăși?

A făcut el oare bine că dea crezare prințesei care s-a arătat întotdeauna atât de vicleană? Dacă s-ar fi pregătit acum un nou atentat împotriva vieții sale?

Dar mai mult decât aceste gânduri îl neliniștea vocea atât de cunoscută a unuia dintre mascați.

El se întoarse către bărbatul travestit aflat în stângă sa, pentru a-l face să vorbească.

Vocea ascuțită și dezgustătoare a mascatului îi părea lui Enric Sanson tot mai cunoscută.

„Dumnezeule, murmură întruna în sine călăul, unde am auzit eu oare vocea aceasta? Nu trebuie să o fi auzit de mult și mi se pare că-mi amintesc bine că era într-unul din momentele cele mai teribile din viața mea”.

Lui Enric i se părea că mascatul îi purta o ură neîmpăcată.

Enric Sanson văzu că acești doi mascați se îndepărtau cu dânsul de împrejurimile Parisului.

Trecură peste o câmpie acoperită de o mulțime de tufișuri.

Acum intrară în pădurea cea deasă cu umbrele sale înspăimântătoare.

Era atât de întuneric încât nu se vedea nici la doi pași, în stânga clipocea puternic un pârâu.

Enric vedea că este dus spre misteriosul castel al ducilor de Barry.

Enric Sanson simți cum un fior îi copleșește corpul. Amintirea care se lega în mintea lui de zidurile misterioase era destul de îngrozitoare. Momentele cele mai oribile din viață le petrecuse călăul între zidurile acestui castel.

Cu un blestem pe buze se opri deodată unul dintre conducătorii lui Enric.

— Nu-ți mai vezi nici vârful picioarelor! zise el aspru și înăbușit. Ascultă Camarade n-ai un felinar la tine?

— A, da, răspunse celălalt, a cărui voce era așa de cunoscută lui Enric, așteaptă numai un moment.

Mascatul scoase un felinar de sub manta. Aprinse un chibrit și dădu foc fitilului.

Enric aruncă o privire scrutătoare asupra celor doi bărbați. S-a înșelat însă în speranțele sale de a recunoaște la lumina lămpii pe cei doi conducători. Ei erau mascați în cele două mantale negre până în vârful capului.

Enric nu credea nimic altceva decât că acești doi bărbați erau doi membri ai frăției de sânge.

O privire în jurul său a fost de ajuns ca Enric să vadă că nu s-a înșelat. Da, ei se apropiau desigur de palatul de Barry.

Pe cât știa Enric, palatul era nelocuit și pustiu.

Castelul fusese devastat de la pod și până în pivniță, ca urmare a tulburărilor ce avuseseră loc în Paris.

Dar de gangurile secrete nu știa încă nimeni nimic. Enric Sanson știa doar că sunt foarte greu de descoperit.

Cei trei bărbați pășiră tăcuți înainte prin pădure, care deja se rărea.

În sfârșit a ieșit și luna, care se lupta cu pânza de nori să trimită câteva raze palide și tremurătoare spre pământ.

În depărtare se ivi deja din noianul de copaci misteriosul castel. La lumina palidă a lunii Enric a recunoscut îndată turnurile castelului.

Sufletul lui Enric se îngreuna, ca și cum i s-ar fi pus o piatră pe inimă.

Abia acum îi veni în minte lui Enric, că nimeni nu știa de această cursă nocturnă, nici chiar Orfeliei nu-i spusese niciun cuvânt de intențiile sale.

Dacă acum bănuiala nenorocită care creștea tot mai mult în spiritul călăului ar fi adevărată, dacă Adella de Barry plănuia ceva rău!?

Enric nu se lăsa înșelat. El știa doar din experiență, că din momentul în care se va afla în odăile tăinuite ale castelului de Barry, va fi cu trup și suflet în puterea frumoasei prințese.

Necunoscând mecanismul tăinuit care lega odăile secrete ale castelului, nu putea să facă absolut nimic, chiar dacă prințesa ajunsă la culmea cruzimii l-ar lăsa să moară.

Un moment Enric Sanson se gândi să se lupte cu cei doi conducători. Dar imediat se răzgândi.

Nu, el vroia să alunge din inimă toate bănuielile. Un scop mândru și frumos era acela care îi surâdea în acest moment lui Enric, era în joc libertatea lui Lili, onoarea lui Lili!

Adella nu putea să fie atât de rea încât să se joace iar în chip așa de dezgustător cu inima lui Enric. Cuvintele ei au sunat în noaptea trecută blânde și pline de sinceritate.

Călăul nu vroia să se facă de râs în fața Adellei. Ea nu trebuia să-l găsească disperat într-un moment atât de decisiv.

Hotărât și plin de curaj, stăpânindu-și cu toate puterile bătăile tulburate ale inimii, Enric pășea înainte între cei doi conducători.

În curând au ajuns la castel.

Prin aceiași poartă, pe care înainte o păzeau zi și noapte membrii frăției de sânge, trecură cei trei bărbați în grădină.

Nimic nu se mișca în jur, liniștea nopții domnea peste copacii grădinii.

Au ajuns la poarta castelului.

Enric știa că prin această intrare putea să ajungă în cel mai scurt timp la odăile secrete.

Călăul aruncă o privire lungă și întrebătoare pe bolta cerească.

În același moment se îngrămădiră însă nori negrii în fața lunii.

Palida strălucire argintie a lunii nu mai putu ajunge pe fața călăului.

— Înainte! zise unul dintre mascați.

Enric nu știa că mergea spre cea mai mare nenorocire din viața sa.

Capitolul 155 ÎNCĂ ODATĂ

În castelul Barry în curând au ajuns în pivnița subterană, în care se adunau altădată membrii frăției de sânge.

— Trebuie să-ți legăm ochii, zise unul din cei doi. Enric se uită mândru la cei doi mascați.

— Eu cunosc poate mai bine decât voi misterele acestei case, răspunse el încreținд cu dispreț buzele.

— Stăpâna a poruncit așa, trebuie să ne supunem ordinului, zise unul dintr-înșii.

Enric lovi încet cu piciorul în dușumea.

— Bine, fie și asta, murmură el. Dați-mi legătura încoace!

Aproape cu furie smuci el unuia dintre travestiți legătura de mătase neagră deja pregătită și-și legă singur ochii. După aceasta simți cum cei doi l-au apucat iar pe sub brațe.

Au coborât în subteran.

Neobservat de călău, desigur, unul dintre conducători a pus în mișcare un mecanism secret.

Enric Sanson se gândi deodată la acel moment îngrozitor în care a fost scăpat de o moarte crudă din mâinile fraților de sânge, de către Adella.

Da, era aceeași cameră și aceeași deschidere ca și atunci. Plin de presimțiri Enric Sanson vedea momentul apropiindu-se, în care îl va înconjura lumina fermecătoare a odăii misterioase tapetată cu roșu și murmurul monoton al cișmelei cu apă argintie care îi va dezmierda ființa.

Enric se simțea târât înainte de conducătorii săi.

Deodată se opriră. Cei doi mascați îl lăsară liber.

Plin de o chinuitoare așteptare, călăul își smuci legătura care-i acoperea ochii.

Din cauza luminii puternice a trebuit să-i închidă îndată. El nu s-a înșelat, aceeași odaie frumoasă îl înconjura ca și atunci când l-a eliberat prințesa.

Dar i se părea lui Enric că de astădată lumina ajungea la el mai orbitoare, și că murmurul argintiu al cișmelei îi vorbea încă mai seducător și mai insinuant.

Înainte ca Enric să-și revină în fire din prima surpriză, auzi iar cântecele dulci și pline de armonie ale orchestrei misterioase. Aceleași melodii dezmierdătoare care au fermecat atunci inima și sufletul călăului răsunau și acum.

Enric Sanson ținea încă ochii închiși. El își acoperi acum fața cu amândouă mâinile.

Nu, el nu voia să mai fie încă odată sclavul pasiunii prințesei. Adella de Barry nu va avea ocazia să-l vadă învins la picioarele sale.

Ce-o fi să se întâmple, întâmplă-se. Dar Enric nu vroia să uite niciun moment că e numai vorba de a plăti prețul de răscumpărare pentru Lili.

Acum când urechile călăului se mai deprinseră cu sunetul orchestrei misterioase, a îndrăznit Enric să deschidă ochii.

Lumina roșiatică care pătrundea înăuntru tot îl mai orbea.

Dar el se deprinsese încetul cu încetul cu aceasta, și băgă de seamă că se află singur în camera subterană.

Călăul privi mirat camera pe care o mai văzuse odată, încotro își îndrepta privirea, vedea numai strălucire și lux.

Tapete de mătase pe pereți, canapelele moi de catifea înflorată, masa acoperită cu tacâmuri de aur și argint, totul era făcut să-l amețească pe călău. Călăul căuta să-și aducă dinaintea ochilor portretul lui Lili. Lili, scumpa și mult iubita lui logodnică, trebuia să-l apere de ispitele care-l așteptau aici!

Dar Enric Sanson simțea că acum, pentru prima oară în viața lui, farmecul lui Lili pierduse mult din puterea lui.

Era de vină oare muzica senzuală și pătimașă care se auzea mereu în camera subterană, sau erau mirosurile amețitoare ale fântânii arteziene? Enric Sanson se simțea căzând iar fără apărare în vechea robie.

În acest moment se deschise o ușă secretă din perete.

Enric Sanson văzu apărând în cadrul ușii figura impunătoare și mândră a prințesei.

Adella intră în camera subterană.

Enric Sanson privi cu ochii aprinși frumosul chip al prințesei.

Dar ciudat, din momentul în care o vedea pe Adella înaintea lui, muzica și fântâna arteziană pierdeau mult din vraja lor.

Enric se aplecă în fața prințesei.

— După cum am promis, am și venit aici, zise călăul, bazându-mă pe bunătatea dumitale, pe inima dumitale nobilă, prințesă, am îndrăznit să vin aici fără frică. Acuma, te rog, îndeplinește-ți promisiunea, fă ca soarele fericirii să strălucească din nou pentru sărmana și mult chinuita Lili.

Ochii Adellei străluciră ciudat.

— Da, zise frumoasa femeie, invitându-l printr-o mișcare grațioasă pe Enric să ia loc lângă dânsa pe pernele moi. Pentru ultima oară ne întâlnim. O explicație hotărâtoare trebuie să aibă loc între noi.

Suspinând seducător, frumoasa femeie se lăsă și mai adânc în pernele moi ale divanului.

Enric Sanson se opri în fața prințesei încrucișându-și mâinile pe piept. Cu ochii jumătate triști, jumătate rugători, el o privi pe frumoasa femeie.

— Elibereaz-o pe Lili, murmură Enric Sanson, ia de pe nevinovata copilă rușinea care o acoperă acuma în fața lumii. Ai milă!

Prințesa nu răspunse imediat.

Ea privi gânditoare pe călăul din Paris, a cărui față mândră și nobilă era și mai frumoasă acum, luminată de lumina trandafirie din odaie.

— Enric Sanson, începu iar prințesa, ce ai zice dacă nu te-aș dezlega de promisiunea ta, dacă ți-aș spune acuma: Îngenunchează la picioarele mele sclavule, abia când te voi avea cu totul în puterea mea, Lili va fi liberă!

O spaimă cumplită se arătă pe fața lui Enric.

— Prințesă, nu o vei spune, nu trebuie s-o spui! murmură călăul.

— Și dacă totuși aș face-o?

— Nu, nu, nu m-ai atras aici pentru a mă duce la pierzanie, răspunse Enric, devenind palid ca moartea. Gândește-te că mi-ai promis, prințesă, să te arăți nobilă, ziceai că vrei să o eliberezi pe Lili.

Cu o mișcare bruscă prințesa îl întrerupse.

— Mereu Lili! exclamă ea aprinsă de mânie. Nu știi Enric Sanson că cea mai mare insultă pentru o femeie, este să-i vorbești mereu de rivala ei?

— Nu, nu, nu spune asta! strigă călăul căzând deodată în genunchi la picioarele ei, nu te arăta mai puțin nobilă decât ești. Nu m-ai adus aici pentru a începe din nou jocul cel vechi. Gândește-te că totul e în joc pentru mine, pentru Lili.

Enric se întrerupse un moment. Se vedea că spera să facă impresie asupra prințesei.

Dar curând se și văzu decepționat.

O singură privire îi era de ajuns pentru a recunoaște că Adella de Barry era cea mai înfocată dușmancă a lui, în cazul când nu era dispus să-i îndeplinească toate dorințele.

Un surâs flutura pe buzele frumoasei femei.

Prințesa se legăna pe pernele moi în ritmul muzicii. În mână avea un evantai prețios plin de diamante, cu care își făcea vânt.

— Prințesă, strigă iar Enric Sanson, știu că ai puterea să mă ții pentru totdeauna la picioarele dumitale. Dar o repet încă odată. Nicio putere din lume nu mă va face să-mi smulgă din inimă iubirea ce-o am pentru Lilli. Când iubirea îți cucerește inima, nu poate fi alungată dintr-însa. Ea este acolo ca însăși viața. Pe dumneata însă, prințesă nu te pot iubi, numai ură și antipatie vei turna în inima mea în caz că mă vei sili să-ți stau totdeauna la picioare. O iubesc pe Lili, și ea este cea mai mare și singura mea fericire. Acuma știi totul și acuma fac apel la inimă, la noblețea dumitale. Nu o lăsa pe Lili să se piardă, dă-i cinstea înapoi! Gândește-te că altfel cerul te va pedepsi!

Prințesa se ridică deodată. Orice veselie dispăruse de pe chipul ei.

— Bine, zise ea cu o voce aspră, aproape disprețuitoare, bine Enric Sanson. Tu ai vorbit. Acum să mă auzi și pe mine.

Înainte ca Enric Sanson să fii putu răspunde, prințesa bătu din palme de trei ori.

Capitolul 156 ȘCOLARUL FACHIRULUI INDIAN

Îndată ușa secretă se deschise. În cameră intrară cei doi bărbați mascați.

Cu mâinile încrucișate pe piept, cei doi se uitau amenințători prin măști la Enric Sanson.

Călăul devenise palid. Când prințesa bătuse din palme, Enric înțelesese că era vorba de o perfidie a femeii ranchiunoase.

Enric Sanson încă mai spera că perversitatea Adellei nu putea trece dincolo de orice limită.

— Ei, Enric Sanson, acum vei înțelege că nu e bine să-mi vorbești mult de Lili a dumitale? începu prințesa. Nu vreau s-aud nimic de asta, m-ai înțeles Enric Sanson? Privește-i pe acești doi bărbați!

Călăul privi spre cei doi mascați.

— Voi însă, spuse prințesa, luați-vă măștile de pe obraz!

Un strigăt de groază și furie ieși din pieptul lui Enric după ce privise o secundă cele două fețe.

— Nemaipomenit! strigă Enric Sanson cu o voce tremurândă, Pippin este acela care m-a condus! Și pe celălalt îl cunosc de asemenea. Da, cum nu! Este țăranul care-mi aducea câteodată scrisori de la dumneata, prințesă.

Călăul făcu o mișcare ca și cum ar fi vrut să se arunce asupra lui Pippin.

— Banditule, asasinule! strigă furios Enric Sanson. Tu care ești pricina tuturor suferințelor iubitei mele logodnice! Acum s-a apropiat pentru tine momentul de ispășire.

La un semn al prințesei, Pippin scoase un revolver pe care-l îndreptă, surâzând, către Enric Sanson.

— Să nu faci un singur pas! strigă tare prințesa. Nu îndrăzni, Enric Sanson să te atingi de servitorii mei, vei ispăși cu moartea orice încercare de acest fel!

Tremurând de furie Enric Sanson se opri.

Corpul îi tremura, fața i se contractase și era de nerecunoscut.

— Ah, ah, asta-i infamie! Rușinos! Strigă Enric Sanson cu o voce înăbușită. E posibilă o astfel de perversitate?

Aruncă o privire disprețuitoare asupra Adellei.

— Nu-ți rămâne altceva de făcut, decât să te împaci cu faptele care nu se pot schimba, zise pe ton ironic prințesa.

— Și acum? Ce ai de gând să faci? Strigă călăul. Adella ridică din umeri.

— Asta depinde numai și numai de tine, zise ea cu o voce mai blândă, aruncând o privire plină de înțeles asupra lui Enric Sanson. Nu-mi plac bărbații care au voința lor proprie. Lângă mine poate sta numai un bărbat care știe că locul lui este la picioarele mele. M-ai înțeles, Enric Sanson?

Călăul nu răspunse. Pieptul lui se ridică zgomotos, iar răsuflarea îi trecea fierbinte pe buze.

Deodată călăul se lovi cu pumnul în frunte.

— Nebun, naiv ce sunt! strigă el cu o nespusă amărăciune în voce, ca o pasăre nevinovată am intrat în cursă! N-am putut bănui că în inima Adellei de Barry nu mai este nici cinste, nici credință!

Prințesa începu să râdă.

— Ești sincer, Enric Sanson, zise ea jucându-se cochet cu evantaiul. Dar tocmai asta-mi place. Cu atât mai mult am dreptul să-ți răspund în același mod. Ei bine, ascultă-mă! Acești doi bărbați sunt gata să te culce la pământ la un semn al meu.

Ea se întoarse către cei doi servitori ai ei.

— Așa este, spuneți? le strigă ea.

Oamenii răspunseră afirmativ.

— Vezi, Enric Sanson? Acum ești fără scăpare în mâinile mele, strigă prințesa apropiindu-se de călău. Vai ție, dacă vei fi încăpățânat! Mânia mea te va zdrobi! Enric o privi rece și disprețuitor.

— Ei bine! Viața mea este în mâinile dumitale, zise Enric Sanson înăbușindu-și pe cât posibil iritația, fă cu mine ce vrei. Dar, zău, cinstit nu e să ataci viața unui om care a avut încredere în dumneata.

— Lasă vorbele, strigă prințesa, vremea trece în zadar. Pentru ultima oară te întreb! Vrei să fii sclavul meu pentru toată viața? Vrei să-mi spui că nu vei iubi niciodată pe altcineva decât pe mine? Zise ea cu o voce mai înceată și tremurândă de emoție.

Se apropiase așa de mult de Enric Sanson încât îi ardea obrajii cu răsuflarea ei.

Privirile ei păreau că vor să străpungă pe călău.

Dar dacă mai înainte mirosurile balsamice care umpleau odaia și muzica dulce îl amețiseră puțin pe Enric, făcându-l nehotărât, acum însă, corectul și mândrul bărbat își recăpătase toată puterea.

Cu o mișcare disprețuitoare, ca și cum ar fi îndepărtat o viperă, Enric Sanson o respinse pe prințesa care se lipise de dânsul.

— Fugi, femeie coruptă, strigă el cu o voce dureroasă. Da, odată ai reușit să mă înșeli, dar nu mai spera nimic de la mine! Acuma când te cunosc atât de bine, m-aș jertfi mai degrabă pe mine însumi decât pe prețioasa mea Lili. Ordonă oamenilor să mă omoare! Am văzut de multe ori moartea în față. Călăul care zilnic trebuie să ia viața altora, are într-adevăr destul curaj pentru a-și risca viața!

Cu pumnii încleștați, prințesa se uită timp de mai multe secunde la călău, cu ochii plini de ură.

Apoi, un strigăt îi ieși din piept.

— Mă disprețuiești, mă respingi! Vrei mai bine să mori decât să te supui, om crud ce ești! Strigă Adella. Ei bine, voința ta să se împlinească! Până acum ai călcat în picioare o femeie care te iubește! În zadar ți-am jurat iubire, în zadar ți-am arătat dorul meu pătimaș!...

Ea se apropie de Enric Sanson.

— Da, înarmează-te cu răbdare, o să ai nevoie, îi șopti la ureche călăului. În zadar m-am umilit în fața ta, în zadar am sperat să-ți îndulcesc inima. Du-te deci, vis frumos! Acuma m-aș dispreți eu singură dacă aș mai cerși o singură secundă iubirea ta! Mizerabilule!

Cu privirea aproape rătăcită, ea se uită la divanul de catifea roșie brodată cu trandafiri, care se afla în colțul odăii.

— Uite, acolo! strigă prințesa tremurând de frică și decepție, uite, acolo, Enric Sanson, acolo, am stat lângă pieptul tău și cu vocea, plină de lacrimi am cerut iubirea ta. Ai fi putut să mă oprești de la pierzanie, dacă mi-ai fi spus cuvântul *iubire*. *O* să mă răzbun, să mă răzbun! Strigă ea de mai multe ori ca o nebună.

Prințesa se apucă de părul plin de diademe. Din ochi îi țâșneau fulgere de ură.

— Acum vei cunoaște în mine pe femeia insultată și călcată în picioare. Păzește-te Enric Sanson, căci momentul răzbunării a venit.

Prințesa se dădu câțiva pași înapoi.

— Luați-l, strigă ea poruncitor către cei doi bărbați, culcați-l la pământ!

Cei doi bărbați se apropiară de călău, dar acesta scoase un pumnal.

— Am să-mi vând scump viața, strigă Enric cu ochi fulgerători. Vino, Pippin pungașule, asasinule, îmi e dor de sângele tău.

Enric Sanson strânse pumnalul în mână.

Nehotărâți, cei doi pungași stăteau în fața călăului. Ei cunoșteau și se temeau de puterea călăului.

Enric Sanson avea ochi numai pentru cei doi adversari ai lui, uitase de perfida prințesă. Încă tot nu o credea pe aceasta capabilă de o mișelie.

Dar, în același moment, se simți strâns de gât pe la spate.

Prințesa cuprinsese cu amândouă mâinile gâtul călăului.

Enric se dădu un pas înapoi și făcu o mișcare pentru a se elibera, dar era prea târziu! În același moment, cei doi zbiri, se năpustiră asupra lui. Cu toată opunerea lui, reușiră să-i smulgă pumnalul din mână.

Peste un moment Enric căzu în genunchi, horcăind. Amândoi bandiții îl culcară la pământ. Pippin ținea pumnalul asupra lui gata să-l împlânte în pieptul călăului.

Enric ridică o privire rugătoare spre prințesă.

Dar prințesa rămase împietrită. Pieptul i se ridică zgomotos.

Cerea oare căința sau era speranța că Enric Sanson în fața morții va cere iertare?

Se făcuse atâta liniște încât se auzea numai horcăitul călăului și bătăile de inimă ale tuturor celor aflați în odaie.

— Legați-l! porunci prințesa. Să nu spună că l-am trimis nepregătit pe lumea cealaltă.

Porunca fu îndeplinită. Cei doi bărbați scoaseră o frânghie.

Cu toată opunerea călăului, îl legară de picioare, pe urmă îi legară și mâinile la spate.

Enric stătea fără apărare, legat fedeleș.

Prințesa se apropie de dânsul.

— Ei bine, Enric Sanson, murmură Adella, îți dau răgaz un sfert de ceas. În vremea asta poți să te rogi, poți să blestemi, puțin îmi pasă. Soarta ta e hotărâtă. Ai ceva să-mi spui? Atunci nu pierde vremea!

Enric Sanson o privea cu un dispreț nimicitor.

— Mizerabilă femeie! strigă el cu ultimele lui puteri. Dumnezeu să te blesteme! Să te usuci, să-ți vadă toată lumea inima cea neagră!

Prințesa îl privi cu o expresie de furie.

— Un sfert de ceas, repetă ea, pe urmă vei muri, mizerabilule!

Ea se întoarse către cei doi bandiți.

— Voi retrageți-vă până la ușă, zise ea, peste un sfert de ceas voi apărea, și atunci la lucru!

Enric Sanson închisese ochii. Foșnetul rochiei de mătase îl anunță că prințesa părăsise odaia.

Deodată se făcu întuneric în odaie.

Enric Sanson întoarse puțin capul. Abia putu să zărească pe cei doi bărbați care se retrăseseră până la ușă.

Muzica subterană amuțise, fântâna arteziană încetase să mai curgă. Toată strălucirea odăii dispăruse.

Lui Enric Sanson i se păru că este deja în groapă. Acesta era doar efectul dorit de acei oameni groaznici.

Îndată după ieșirea ei din odaie, prințesa apăsase pe un resort și făcuse întuneric în odaie.

Spera că Enric Sanson, de frica morții, se va supune!

Enric Sanson simțea că trece vremea pe care-o mai avea de trăit, dar totuși nu putea să se roage, abia putea să cugete.

Teama lui neprefăcută nu putuse să creadă că există atâta corupție. Suferise într-adevăr o mare decepție.

Acuma totul era pierdut.

— Sărmană Lili, sărmană Lili! acestea erau cuvintele pe care le murmura mereu Enric Sanson.

Nu se gândea la el, la sfârșitul lui tragic, toată mintea lui zbura spre logodnica lui iubită.

Deodată o idee îi trecu prin minte.

Călăul se văzu iar în odaia lui de lucru, aplecat peste cronica strămoșilor.

Se gândi la întâmplările minunate ale fakirului indian Ben-Eld-Del-Sulam.

Multă spaimă și întristare produsese el surorii lui Orfelia, prin încercarea pe care îndrăznise s-o facă pentru a se convinge de adevărul celor scrise în cronică.

Deodată sângele începu să-i clocotească în vine. Dumnezeule mare! Putea acea încercare să-l scape de la moarte?

Enric Sanson era un om care se hotăra repede.

Fără a se mai gândi la urmările acțiunii lui, începu să repete experimentul primejdios, care o speriase atunci atât de mult pe sora lui.

Cei doi bandiți stăteau lângă ușa întredeschisă.

Enric Sanson stătea nemișcat în întuneric.

Părea că umbrele morții coborâseră deja asupra călăului.

Din ce în ce mai scurt deveni timpul pe care-l mai avea de trăit Enric Sanson.

Deodată se făcu iar lumină în odaie.

Capitolul 157 ÎNGROPAREA CĂLĂULUI

Cei doi păzitori închiseră ochii orbiți de această lumină, apoi se uitară la Enric Sanson.

Acesta era întins la pământ nemișcat.

Negrul Pippin se apropie de cel ce zăcea legat pe jos și-l atinse cu piciorul.

— Vremea a trecut, călăule, zise ironic pungașul. Acum a venit vremea să ne socotim. M-ai înjurat, ți-ai bătut joc de mine, tu ești de vină că a trebuit să mă ascund în Paris ca o pasăre de pradă. Ei, răspunde, adăugă Pippin.

Îl lovi cu piciorul pe călău, dar Enric Sanson nu scoase niciun sunet.

Fără voie, negrul Pippin se aplecă asupra celui ce zăcea legat.

În același moment însă, Pippin se dădu înapoi cu un strigăt.

— Hei, tovarășe, se întoarse el către celălalt păzitor, ia uite ce s-a întâmplat!

Celălalt veni și se dădu și el speriat înapoi.

— Acest om e mort, ochii ăștia sunt de cadavru! murmură Melac.

Bărbatul se cruci.

— Asta nu-i posibil! strigă Pippin. Acum câteva minute era sănătos și l-am auzit înjurând-o pe prințesă.

— Da, da. E mort, murmură din nou Melac. Cunosc eu fața asta. Bunica mea în sicriu tot așa avea ochii.

În același moment se auzi un foșnet de mătase și prințesa intră.

Adella de Barry apăru pe prag, ea aruncă o lungă privire în odaie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea pe cei doi servitori.

— Uită-te și dumneata, stăpână, murmură Pippin palid și speriat. Călăul a pățit ceva, dar fără voia noastră. E mort!

Un strigăt slab ieși din pieptul prințesei.

— V-am poruncit să așteptați până voi...

Ea nu sfârși.

Se apropiase repede de corpul lui Enric Sanson.

— Stăpână îți jurăm, că nu ne-am mișcat din loc, murmură Melac tremurând de frică și groază.

— Tăcere! porunci prințesa.

Ea se lăsase deja în genunchi lângă Enric Sanson.

Apoi se uită atent la fața călăului. Cu un strigăt de groază prințesa se dădu și ea înapoi.

— Fără nicio îndoială, e mort, mort! murmură Adella frângându-și mâinile.

Da, altă expresie avea el acum, ochii erau deschiși pe jumătate și sticloși, păreau a exprima un reproș grozav Adellei.

Ciudat! Corupta femeie nu putu suferi privirea acestui presupus mort.

Tremurând, Adella întoarse capul.

— Nu stați împietriți ca muții, murmură prințesa. Trebuie să fie o glumă. Aduceți repede apă! Repede, repede! A leșinat numai!

Servitorii îndepliniră cât se poate de repede poruncile prințesei.

Peste câteva secunde se întoarseră cu apă.

Chiar și încăpățânatul și nesupusul Pippin, care îndrăznea de altfel să contrazică pe toată lumea, se supunea îndată ca o oaie, la poruncile prințesei.

Toți trei îl îngrijiră pe Enric Sanson.

Dar acesta rămase mereu nemișcat.

Pippin ridică mâna călăului, dar abia îi dădu drumul și ea căzu la loc, grea ca de plumb.

Un fior de groază trecu prin tot corpul prințesei.

— Enric, Enric! strigă ea cu durere. N-am vrut asta, jur pe Dumnezeu că n-am vrut asta!

Ea se aruncă plângând peste corpul călăului.

— Enric, iubitule! se văita nenorocita. Am vrut să te sperii numai. N-aș fi putut să te omor, te iubesc. Ah, Enric, Enric de ce n-ai vrut să-mi aparții?

Ea tăcu, căci plânsul o înăbușea.

Chiar și crudul Pippin nu putu să nu simtă o ușoară emoție când văzu vaietele femeii de obicei mândră și dominatoare.

Cu cele mai mișcătoare vorbe căuta Adella să-l reînvie pe cel mort, dar totul era în zadar.

Enric Sanson rămase nemișcat.

— Frica l-a omorât! murmură Adella. Și eu, eu sunt ucigașa lui. O! Enric, Enric! Strigă ea în culmea disperării, aruncându-se mereu peste corpul călăului. Nu poți înțelege cât de mult te-am iubit!

Deodată se ridică.

— Visul meu frumos s-a risipit! murmură ea cu inima strânsă, aruncând o privire înfiorată asupra corpului călăului.

Fața i se împietri, o rază de bucurie sălbatică se arătă deodată în ochii ei.

— Triumf! strigă ea. Dacă acest bărbat nu mi-a putut aparține în viață, îmi va aparține mort. Tot ca triumfătoare am ieșit din luptă. Frumoasa Lili va aștepta și se va văita după iubitul ei până în ultimul moment.

Nu va ști niciodată ce sfârșit a avut Enric Sanson. Dar, eu sunt învingătoare! Strigă prințesa după un moment. „Totuși cu ce preț am cumpărat victoria!", gândi ea. Înfiorându-se, Adella căzu din nou lângă presupusul cadavru al iubitului ei.

Apoi se ridică.

Fața ei luase cu totul altă expresie.

— Nu ne rămâne decât să-l îngropăm! zise ea către Pippin.

Ea se gândi un moment, apoi se întoarse către Melac.

— Ascultă-mă! zise ea. Cunoști locul meu preferat din parc?

— Vrei să zici, chioșcul de trandafiri, prințesă? zise el cu o voce tremurândă, aruncând o privire înspăimântată asupra presupusului mort.

— Da, acolo să-l îngropați! șopti nenorocita. Luați instrumentele înainte de a merge. Grăbiți-vă! Înainte de răsăritul soarelui trebuie să fie sfârșit lucrul!

Cei doi bandiți se îndepărtară. Prințesa rămase lângă presupusul mort.

Ea căzu din nou în genunchi lângă Enric Sanson.

Fără voie își puse mâinile pe piept.

— O! Enric, nefericitule, suspină apoi prințesa, de ce a trebuit să ai un sfârșit așa de groaznic! De ce n-ai vrut să asculți jurămintele mele de iubire. Nu mă puteai iubi deloc? Eram așa de nedemnă de a fi a ta? Nu merita pasiunea mea nemărginită de a fi ascultată de tine?

Lacrimi grele țâșniră din ochii acestei ciudate femei. Nici Lili n-ar fi plâns mai sincer la moartea iubitului ei!

— Da, acuma nu-mi rămâne de la tine decât o amintire, murmură prințesa.

„O Enric, Enric iartă-mă că te-am omorât, dar într-adevăr n-am vrut să ajung așa departe, voiam numai să te câștig. În disperarea mea de a fi respinsă de tine, nu mă puteam stăpâni. Acum groaznica faptă s-a întâmplat." Ea se ridică.

Cu pași neliniștiți ea măsură de câteva ori odaia, apoi se opri iar lângă Enric Sanson.

Întinse mâinile asupra presupusului mort ca pentru a-l binecuvânta.

— Da, numai mormântul tău va fi în curând singurul meu refugiu pe această lume, se văită prințesa. Ah, eu nenorocita, de ce am fost astfel persecutată de soartă! De ce n-am putut fi fericită cu acest bărbat! O! Enric, mormântul tău va fi sfânt pentru mine! Cu trandafiri am să-l împodobesc, privighetorile vor cânta deasupra, soarele răsărind te va saluta. Dar toată strălucirea natura, toate cântecele păsărilor, toate miresmele florilor nu pot înlocui iubirea pe care am simțit-o eu pentru tine.

Vocea ei se stinse.

Izbucni într-un plâns pătimaș.

Pentru prima oară în viața ei Adella plângea cu adevărat.

Acum, în fața cadavrului iubitului ei, ea nu se mai putea preface. Suferea cu adevărat.

Întoarcerea servitorilor o deșteptă din visare.

— Porunca ta e îndeplinită, murmură Melac aruncând o privire sfioasă asupra presupusului mort.

Prințesa se ridică.

— Nu-i vreme de pierdut, la lucru!

Adella de Barry porunci celor doi bărbați să aducă pânze prețioase pentru a acoperi cadavrul călăului.

— Să nu vină în contact direct cu pământul aspru, murmură Adella. Fața lui să fie apărată pe cât se poate.

Enric Sanson a fost stropit cu esențe frumos mirositoare.

Melac și Pippin apucară corpul și-l duseră afară.

Se crăpa de ziuă și nimic nu se mișca în grădina cea mare.

Niciunul din acești trei oameni nu bănuiau măcar că erau pe cale de a face o crimă, de a îngropa un om de viu.

Ajunseră la chioșcul de trandafiri.

Făcuseră o groapă adâncă de vreo două picioare.

Îl puseră pe călău în groapă și la un semn al prințesei împrăștiară pământul peste corpul nenorocitului bărbat.

Peste o jumătate de ceas groapa a fost astupată.

Nimeni nu ar fi bănuit că acolo fusese îngropat călăul din Paris.

Când cei doi servitori se îndepărtară, prințesa căzu plângând pe mormântul iubitului său.

Prințesa încercă să se roage, dar vorbele de rugăciune îi erau străine.

Capitolul 158 O REVELAȚIE DE COȘMAR

Se lumină de ziuă.

Orfelia dormea, păzită de piticul ei credincios Perkeo. Părea că visează lucruri plăcute. Lumina palidă a lămpii îi înfrumusețea fața grațioasă și nobilă.

Deodată tânăra fată se mișcă cu gesturi sălbatice, rătăcite. Orfelia deschise ochii.

Cu o privire rătăcită se uită prin odaie, apoi își apăsă mâinile pe piept.

— Cerule, îți mulțumesc! murmură, tânăra fată. Ce vis groaznic!

Ea se întrerupse. Frica cuprinse întreaga ființă. Piticul se trezise și el și privea întrebător pe stăpâna lui.

— Încă nu e ziuă, zise Perkeo. Dormi stăpână, măi este până se va face dimineață.

Orfelia clătină din cap.

— Nu, Perkeo, murmură tânăra fată. Nu mai pot dormi. Am avut un vis ciudat.

Tânăra fată se apropie de fereastră și o deschise, dând și perdelele la o parte. Apoi respiră cu nesaț aerul răcoros al dimineții.

— Ah ce plăcut! murmură Orfelia.

În același timp își apăsă mina pe frunte.

— Mulțumită cerului, noaptea a trecut și odată cu dânsa și groaznicul meu vis. Fratele meu se odihnește desigur jos în odaia de culcare și nu în...

Tânăra fată se întrerupse.

Buzele ei se mișcară încet dar ea nu putea să spună tare ceea ce văzuse în vis.

Perkeo se apropie de tânăra lui stăpână și-i apucă umil poala rochiei.

— Dragă stăpână! murmură piticul, culcă-te iar. Trebuie să mai dormi. Mâine te așteaptă mulți săraci și nevoiași ca să-i ajuți. Cruță-te pentru dânșii. Culcă-te, stăpână!

— Știu bine, îmi vrei binele, zise gânditoare Orfelia, dar nu pot dormi. O neliniște ciudată m-a apucat deodată.

Tânăra fată tăcu și-și apăsă iar mâna pe frunte.

— Ceva îmi spune că nu e numai un vis, ceea ce m-a speriat, murmură Orfelia. Aș vrea să întreb oglinda mea, poate că ea îmi va da un răspuns.

Deja tânăra fată făcuse câțiva pași spre trepiedul pe care ardeau încă și acum cărbuni. Dar se opri.

— Nu, nu aș putea vedea vreun tablou groaznic, șopti ea cu buzele tremurânde. Mă tem aproape de propria mea oglindă. N-aș putea să o suport, dacă acel vis groaznic ar fi realitate.

Apoi se întoarse spre Perkeo.

— Fă-mi un serviciu, piticule! murmură tânăra fată.

— Spune stăpână ce vrei? zise Perkeo, și în foc mă duc dacă îmi poruncești.

— Nu, asta nu-ți cer, căută să surâdă Orfelia, să te duci jos și să te strecori până în odaia fratelui meu. Acolo ascultă bine. Dacă-l auzi respirând adânc și regulat, întoarce-te și am să-ți mulțumesc.

Orfelia se plimba în sus și în jos prin odaie cu brațele încrucișate pe piept.

O așteptare grea o chinuia.

În sfârșit se auziră iar pașii piticului.

Orfelia se uită cu frică la fața lui.

— Ei? întrebă ea cu buzele tremurânde.

Piticul avea o expresie tristă pe față.

— Stăpână, fratele dumitale nu-i acasă, zise el. Un strigăt de groază ieși din pieptul Orfeliei.

— Visul meu, visul meu e adevărat, suspină fecioara. Apoi se aplecă spre pitic.

— Spune ce știi! Fratele meu nu-i acasă?

Perkeo clătină din cap cu tristețe.

— După porunca dumitale, m-am strecurat până la ușă, zise piticul, dar oricât am ascultat n-am auzit nicio răsuflare. Atunci mi-am luat curaj și am deschis încetișor ușa. Patul fratelui dumitale era neatins.

Orfelia se înspăimântă.

— Ce spui? Neatins? Murmură tânăra fată. Deci fratele meu nici n-a fost acasă azi noapte!

Piticul dădu din cap.

— Asta-i și credința mea! murmură el.

Orfelia se plimbă câtva timp prin odaie, apoi se opri cu frică în fața trepiedului cu cărbuni aprinși.

— Aprinde mai bine cărbunii, Perkeo, murmură Orfelia cu o voce nesigură.

Cu mâna tremurătoare, piticul răscoli cărbunii și aruncă praful gălbui peste dânșii.

Îndată vapori deși se ridicară până la tavan. Trecură în vârtejuri prin toată odaia și se așezară ca un nor în jurul oglinzii fermecate.

Dar Orfelia încă tot nu îndrăznea să se apropie.

— Niciodată n-am fost așa de fricoasă ca acum! murmură ea.

Secundele trecură. Din ce în ce mai deși ieșeau vaporii din trepied.

Perkeo o apucă de poala rochiei pe stăpâna lui și zise rugător:

— Nu o face, dragă stăpână!

Dar tânăra fată își făcu curaj, ridică capul și se apropie de oglindă murmurând cuvinte misterioase.

O viață ciudată începu să se miște pe placa de metal.

Orfelia văzu cum cei doi bărbați târau printr-un parc corpul unui mort, văzu cum îl îngropară. Orfelia văzu cum o femeie mândră se văita pe mormânt.

— Este prințesa Adella, murmură Orfelia în culmea iritației și mortul este iubitul meu frate Enric.

Piticul scoase un strigăt răgușit.

— Nu, nu dragă stăpână, te înșeli!

Cu un gest trist, Orfelia îi făcu semn să tacă.

— Lasă-mă, lasă-mă, strigă tânăra fată a cărei față deveni de o culoare cadaverică, trebuie să fiu sigură.

Iritată, Orfelia își frângea mâinile.

— Dă-mi siguranță, soartă, lasă-mă să văd clar, murmură Orfelia. Vreau să-l văd pe fratele meu, unde este și cum este. Arată-mi-l soartă!

Aproape sinistre sunau vorbele fecioarei, deșteptând un ecou ici și colo.

Cu o încordare febrilă Orfelia privea în oglindă. Dar nu văzu nimic altceva.

Ca și mai înainte Orfelia vedea un mormânt și deasupra figura plângătoare a prințesei.

Dar Orfelia știa destul.

Un strigăt îngrozitor îi ieși din piept.

— Stăpână! Dragă stăpână! Șopti piticul.

Piticul alerga prin odaie aducând stăpânei sale apă și esențe mirositoare.

Dar multă vreme osteneala lui a fost zadarnică.

Mânios, Perkeo strânse pumnii și-i arătă oglinzii de metal.

— O, obiect nefericit! Ar trebui să te fărâm, strigă el bătând din picior. Ai să o omori pe iubita mea stăpână!

El ieși din odaie. Cu o voce răgușită îi deșteptă pe toți locuitorii casei.

Somnoroși și întrebători, calfele Călăului veniră în camera Orfeliei. Încercară cu toții să o readucă la viață.

În sfârșit Orfelia își reveni în simțire. Tânăra fată deschise ochii și îndată întrebă de fratele ei.

Îndată totul îi deveni clar. Izbucni într-un plâns înăbușit.

Aceasta însă dură numai puțin, căci Orfelia își regăsi îndată curajul.

Ea se ridică de pe pat.

— Trebuie să-l căutăm pe fratele meu, strigă tânăra fată tremurând din tot corpul. Ascultați! Stăpânul vostru a dat peste o mare nenorocire, mă tem că n-am să-l mai văd niciodată viu.

Orfelia se întrerupse și începu din nou să plângă.

— Spune, unde-l putem găsi pe stăpânul nostru, zise în sfârșit Nicolas adânc emoționat. Îți jurăm că nu vom fi liniștiți până nu-l vom fi găsit.

— Unde, unde este fratele meu? strigă Orfelia.

Fața-i exprima groaza.

— Dumnezeule! întrebarea asta încă nu mi-am pus-o nici eu. Ațâță focul, Perkeo!

Ea alergă la oglindă și-i adresă cuvinte imploratoare, dar aceasta rămase neînduplecată.

Acum ca și mai înainte nu se vedea decât același mormânt cu prințesa care suspina mereu.

Zadarnice fură toate încercările Orfeliei.

Ea se adresă calfelor.

— Lăsați-mă să mă gândesc. Fratele meu nu va spus unde vrea să meargă?

— Nu și chiar mă miră faptul acesta, zise Nicolas. De luni de zile îl însoțeam oriunde mergea. Știți doar, că se plănuia un asasinat împotriva lui.

Orfelia dădu din cap.

— Și niciunul nu l-ați văzut plecând?

Toate calfele clătinară din cap.

— Ah, Enric n-are niciodată încredere în mine! Totdeauna e așa de tăcut! Unde să-l căutăm acum?

Disperată ea își frângea mâinile.

Deodată o idee o însufleți.

— Pregătiți-vă de plecare! se adresă ea poruncitor către calfe. Înarmați-vă bine, căci Dumnezeu știe încotro vom merge. Eu mă duc în odaia fratelui meu pentru a căuta acolo vreun indiciu.

Orfelia ieși repede din odaie.

Capitolul 159 IUBIRE DE SORĂ

Ajunsă jos în odaia fratelui ei, Orfelia aprinse o lampă, apoi începu să caute.

Toate erau în cea mai perfectă ordine. Fiecare obiect era la locul său.

Părea că Enric Sanson ieșise numai pentru un moment.

Găsi mantaua pe care Enric o purta ziua când mergea la piața Grevei.

Orfelia, deznădăjduită începu iar să plângă, se lăsă pe un scăunel și-și ascunse fața în mâini.

Dar în curând se ridică iar.

— Nu, nu, nu trebuie să fiu slabă, nu acum în acest moment, zise ea. Pot să plâng mai târziu de se va fi întâmplat o nenorocire. Acum însă trebuie să fiu tare.

Își împreună iar mâinile plângând.

— Ah, Enric, scumpul meu frate! murmură ea disperată. De ce mi-ai făcut asta, de ce n-ai încredere în mine? Te iubesc doar mai presus decât orice pe lume. De ce ai secrete față de mine?

Orfelia începu să caute din nou.

Ea cercetă toate hârtiile de pe biroul lui Enric.

Erau numai ordine de executare din partea Convenției, socoteli, lucruri care îi măreau încă și mai mult durerea Orfeliei.

Apoi Orfelia puse mâna pe cartea îngălbenită, legată în piele.

Voia s-o arunce, când își aduse aminte că aceasta era cronica căreia îi datora cea mai mare spaimă a vieții sale.

În această carte erau notele fakirului indian Ben-Eld-Del-Sulam.

Își aduse aminte întâmplarea de acum câteva săptămâni.

O mângâiere îi umplu deodată sufletul. Presimțea că și acum, era vorba de o întâmplare asemănătoare.

Orfelia nu-și dădu răspunsul la această întrebare și căută mai departe printre hârtii, dar nu găsi nimic.

Orfelia căzu în genunchi și-și puse mâinile pe piept.

— Atotștiutorule, și atotputernicule! strigă plină de durere tânăra fată. Dă-mi un semn ce trebuie să fac, unde e scumpul meu frate Enric?

Dar numai ecoul îi răspunse. Nimic nu se mișcă în odaie.

Disperată ea se ridică repede.

— Și totuși trebuie să-l găsesc, și-l voi găsi, suspină ea.

Începu din nou să caute. Dar cu toate căutările ei amănunțite nu găsi nimic.

Vroia să renunțe.

Mecanic puse mâna pe mantaua pe care o purta ziua Enric.

Deodată simți într-unul din buzunare ceva.

Scoase din buzunar un caiet subțire.

Enric Sanson avea obiceiul să însemneze îndată după execuție numele și rangul celor executați.

Orfelia altădată ar fi avut inima sfâșiată citind aceasta, dar acum răsfoi nerăbdătoare micul caiet al fratelui ei.

Ajunsese la ultima pagină. Dar aici nu văzu nimic altceva decât numele ultimului executat.

Voia să arunce caietul dar privirea îi căzu pe trei vorbe scrise între numele executanților.

„Seara, prințesă, catacombe."

Orfelia tresări.

Ea cunoștea bine catacombele. Cunoștea și intrarea în catacombe.

Prințesa fusese pusă în legătură cu acest oraș de morminte.

Însă tot prințesa apăruse mai înainte pe oglinda fermecată.

— Am găsit, am găsit! jubila tânăra fată.

Cu o mișcare bruscă ea întinsa amândouă mâinile spre cer.

— Dumnezeule milos, lasă-mă să-l regăsesc pe fratele meu, suspină ea. Lasă-mă să-l regăsesc viu, el este singura mea speranță.

Orfelia nu mai pierdu niciun moment.

Ea alergă la ușă și strigă spre calfele călăului.

— Luați și sape, hârlețuri și alte unelte pentru morminte, le spuse Orfelia. Nu se știe dacă nu vom avea nevoie. Și mai presus de toate fiți curajoși, hotărâți, căci sper că-l vom putea scăpa pe stăpânul vostru.

Un murmur trecu printre calfe.

Nicolas ieși dintre ei și-și puse mina pe piept.

— Și sângele de va trebui să-l dăm, zise bravul bărbat adânc mișcat, îl vom da cu plăcere pentru bunul nostru stăpân. Nicio jertfă nu e prea mare pentru noi.

Ochii Orfeliei străluciră.

— Acum știu că-l vom găsi pe fratele meu, murmură tânăra fată.

Apoi se pregătiră cu toții de plecare.

Nu părăsiră casa înainte de a o fi zăvorât bine.

Era spre ziuă. Un vânt rece, sufla pe câmp.

Iarna se lupta mereu cu primăvara. Vârfurile copacilor erau albe.

Dar ei nu simțiră nici vântul, nici frigul.

La răsăritul soarelui ajunseră la catacombe.

Nimic nu arăta că Enric Sanson fusese pe acolo.

De multe ori strigară numele călăului dar nu căpătară niciun răspuns.

Mirosul de cadavru îi irită îngrozitor.

Perkeo care nu coborâse în catacombe, se apropie de stăpâna sa.

— Stăpână, cred că am găsit o urmă, murmură piticul. Pe când voi erați jos, am cercetat toate prin împrejurime. Am găsit o pană care seamănă cu aceea pe care o purta fratele dumitale la pălărie.

Piticul arătă pana. Fata scoase un strigăt de surprindere.

— Într-adevăr, ai dreptate, zise ea după o scurtă tăcere. Fără îndoială, această pană este de la pălăria fratelui meu. Dar unde ai găsit-o?

Piticul arătă spre intrarea în pădure.

— Acolo, acolo, aproape de pădure.

— Asta se potrivește, strigă Nicolas, prin pădure este numai un singur drum, care dă pe șoseaua ce trece pe la castelul Barry.

Ochii Orfeliei străluciră.

— Castelul Barry, murmură ea! Un parc am văzut mai înainte în oglindă, o groapă și deasupra pe prințesă plângând. Ea a fost mai înainte stăpâna castelului. Înainte, strigă ea cu o voce înăbușită. Să mergem drept spre pădure. O presimțire îmi spune că acolo vom găsi pe fratele meu.

Capitolul 160 O NĂVĂLIRE PE ASCUNS

După un drum de vreun ceas, Orfelia și însoțitorii ei ajunseră la parcul castelului de Barry.

Mergeau cu băgare de seamă pe lângă zid pentru a descoperi o intrare ascunsă.

Orfelia își aduse aminte de portița pe care o întrebuințase de curând, când a trebuit pentru prima oară să-l scape pe Enric Sanson din primejdiile castelului de Barry.

După mai multe cercetări portița a fost găsită.

Era încuiată, dar era așa de stricată de ploaie și vânt încât Nicolas o putu ușor scoate din țâțâni.

Cu băgare de seamă intrară cu toți în parc.

Se făcuse ziuă. Orfelia mergea înainte.

Ea se uita când în dreapta, când în stânga, apoi se oprea iar. Asculta, ținându-și răsuflarea, dar nu auzi nimic.

Un suspin ieși din pieptul Orfeliei.

— Unde, unde-l vom găsi pe fratele meu? murmură ea.

— Curaj stăpâna, zise Nicolas, care stătea foarte aproape de Orfelia. Am o presimțire că-l vom găsi pe stăpânul meu.

— Mulțumesc Nicolas pentru vorbele tale, șopti Orfelia, dar mă tem, mă tem.

Se întrerupse deodată.

Apoi strigă cât putu de tare.

— Enric! Enric!

Nimic, niciun răspuns?

Apoi strigă cât putu de tare.

Doar ecoul îngâna vocea delicată a fetei.

Orfelia merse mai departe.

Încotro?

O nesiguranță cumplită îi umplea sufletul.

— Ce să fac! Ce să fac!

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Ah! iubitul meu frate! murmură ea plângând și acoperindu-și fața cu mâinile.

— Unde te voi găsi?

Dar nimic nu-i răspunse.

Ajunseră la zidurile castelului.

Orfelia și bărbații ceilalți rămaseră pe loc. Nicolas se furișă încet și cu băgare de seamă pentru a vedea dacă nu-i vreo primejdie în apropiere.

Dar curând se întoarse.

— Castelul e ca și mort, stăpână! zise Nicolas. Am strigat de mai multe ori numele stăpânului meu, dar în zadar. Dumnezeule, cum se va mai sfârși asta!

Orfelia devenise palidă. O sudoare rece îi acoperea fruntea. Ochii aveau o expresie disperată, rătăcită.

— Fratele meu, fratele meu!

— Ah stăpână, inima mi-e și mie așa de îndurerată încât aș vrea să mor, zise Nicolas. Știi doar cât țin la fratele dumitale.

În acest moment se auzi un zgomot suspect.

Orfelia și ceilalți se întoarseră.

Imediat văzură mai mulți bărbați mascați venind de prin tufișuri.

În mână aveau cuțite și pumnale.

Tovarășii Orfeliei scoaseră și ei armele.

— Pentru Dumnezeu, ce-i asta? murmură Orfelia speriată, uitându-se la cei ce se apropiau.

— Fii fără grijă, stăpână, murmură Nicolas. Mă tem că un atac neașteptat ne va surprinde. Dar nu te teme, îi vom alunga noi.

Necunoscuții se apropiau de ei cu repeziciune. Trebuie să fi spionat de undeva din apropiere sosirea Orfeliei și a tovarășilor ei. Fuseseră așa de bine ascunși încât să nu poată fi zăriți de nimeni.

Tovarășii Orfeliei erau curajoși și hotărâți.

Se aruncară cu îndrăzneală asupra năvălitorilor.

O luptă furioasă începu.

Timp de mai multe minute pacea din parc fu întreruptă de blesteme furioase și zăngănit de săbii.

Se auzeau strigătele ațâțătoare ale unei femei înalte îmbrăcată în negru care purta și ea o mască.

— Pe ei! Culcați-i la pământ. Nimeni nu trebuie să cunoască secretul acestui parc! striga mereu necunoscuta.

Străina părea a fi foarte furioasă împotriva Orfeliei. Ea arătă de mai multe ori spre sora călăului, făcând semn oamenilor săi să se arunce asupra ei.

Asta însă era greu de făcut.

Ca niște lei se luptară calfele călăului, apărându-și stăpâna.

După câteva minute lupta era hotărâtă.

Aceia care năvăliră din tufișuri cu atâta mișelie, fugiră cu frunțile sângerânde spre câmp, iar doamna necunoscută care dorea atât de mult sângele Orfeliei, împreună cu unul din partizanii ei mascați au fost prinși de oamenii Orfeliei.

Capitolul 161 SCOALĂ-TE ȘI UMBLĂ!

Cu o mână puternică Nicolas apucase pe bărbatul mascat de umăr, în momentul când acesta voia s-o ia la fugă ca un laș.

Peste un moment îl culcase la pământ cu fața în sus.

— Ha! Pe cine avem aici, strigă Nicolas.

El îi smulse masca de pe figură.

— Drace! Pe ăsta îl cunosc... ăsta e negrul Pippin. Ceilalți luaseră masca femeii.

Orfelia scoase un țipăt.

— Prințesa de Barry! strigă tânăra fată. Cum, tu, viperă nerecunoscătoare, tu ai vrut să mă omori!

Era într-adevăr Adella de Barry.

Spionii ei văzuseră sosirea Orfeliei și a tovarășilor ei. Prințesa fusese îndată anunțată.

Adella ordonase să o înconjoare pe Orfelia și pe însoțitorii ei și dacă era posibil să-i măcelărească. Nimeni nu trebuia să afle despre mormântul din chioșcul de trandafiri!

Prilejul de a o suprima pe sora călăului pe care o ura așa de mult, păruse foarte potrivit Adellei.

Acum, după ce năvălitorii fuseseră învinși, prințesa zăcea în genunchi, tremurând de frică în fața dușmaneci ei de moarte.

Câteva din calfe îi legaseră cu îndemânare mâinile.

— Nefericito! strigă Orfelia apropiindu-se de dânsa. Nefericito, ce ți-am făcut de vrei să mă omori?

Numai o privire de ură nemărginită fulgeră din ochii prințesei care strânse buzele.

— Un strigăt de durere ieși din pieptul Orfeliei.

— De aceea te-am scăpat de la moarte, viperă nerecunoscătoare, ca să muști! strigă sora călăului. O, ar fi fost mai bine să te las să mori, căci tu nu ești ca noi. N-ai inimă omenească în tine. Ești trimisă de diavol pentru pierzania oamenilor.

— Ai să sfârșești odată? strigă prințesa. Ce-i comedia asta? Spune calfelor de călău să mă dezlege!

— Ești prizoniera mea și vei rămâne astfel, răspunse Orfelia. Răspunde unde e fratele meu Enric?

Această întrebare neașteptată avu un efect grozav asupra prințesei.

Ea începu să tremure, își schimbă mereu culoarea feței, nu putu suporta privirea Orfeliei, și coborî ochii strângând și mai tare buzele, fără a răspunde.

— Vorbește! stărui Orfelia bătând din picior. Unde e fratele meu Enric? Știu că e în primejdie. Nu minți, că plătești minciuna cu viața, mă înțelegi? Spune ce-ai făcut cu fratele meu Enric? Spune, unde este acum?

O furie demonică se arătă pe fața prințesei, descompunând-o până a nu mai putea fi recunoscută.

Ea încercă să se ridice.

Începu iar să tremure.

Orfelia se apropie de dânsa.

Cu mâna dreaptă apucă gâtul prințesei, și cu stângă ridică un pumnal amenințând-o.

— Pe viața mea, strigă Orfelia în culmea mâniei, pe amintirea sfântă a părinților mei îți jur că dacă tu viperă nerecunoscătoare vei mai șovăi un moment să-mi spui tot adevărul, atunci acest pumnal îți va străpunge inima ta neagră.

Privirile celor două femei ardeau.

Prințesa căută să o sfideze din nou pe sora călăului, dar cu cât se uita în ochii acesteia, cu atât recunoștea că n-avea să aștepte nicio milă de la dânsa.

O ironie demonică se arătă deodată pe fața prințesei.

— Ei bine, strigă Adella, făcând din nou o zadarnică încercare de a se ridica, vreau să-ți spun tot adevărul, dar atunci îmi dăruiești viața?

Orfelia o privi surprinsă.

— Tot adevărul, murmură sora călăului chinuită de rele presimțiri. Este așa de grozav adevărul, încât vrei să te asiguri de viața ta?

— Spune, îmi dăruiești viața, îmi promiți să mă eliberezi după ce voi vorbi? strigă prințesa.

— Nu și iar nu, strigă cu patimă Orfelia.

Din nou ea cuprinse gâtul prințesei, din nou o amenință cu pumnalul.

Atunci sfidarea străluci în ochii prințesei.

— Atunci omoară-mă, lovește! strigă corupta femeie. Viața tot n-are farmec pentru mine! Nu-ți spun nicio vorbă. Poți să-ți cauți fratele până la judecata de apoi.

Adella sfârși cu un râs dezgustător.

Fără voie brațul Orfeliei căzu, arma îi scăpă din mână.

— Coruptă femeie, strigă sora călăului, nu mai ai nicio simțire omenească în pieptul tău? Ce ți-am făcut ca să ai atâta ură împotriva noastră! Nu ți-am făcut nimic!

— Spune ce vrei, omoară-mă sau lasă-mă să trăiesc, nu mai vorbesc de acuma niciun cuvânt, strigă prințesa eu o voce aspră.

Fața ei părea în acest moment sculptată în marmură.

Cu un gest disperat Orfelia își întoarse fața de la dânsa.

Nu, nu vroia să se păteze cu sângele acestei mizerabile.

— Nu vei scăpa de marele judecător, strigă din nou Orfelia. Durerea pe care mi-o produci acum o să ți se răsplătească însutit!

Privirea ei căzu asupra negrului Pippin, care ținut de două din calfele călăului, zăcea la pământ.

Îndată un strigăt ieși din pieptul Orfeliei.

— Ei bine, poate voi afla de la ăsta ceea ce nu vrei să spui tu!

— Taci, taci Pippin! Ți-o poruncesc, strigă îndată prințesa.

Dar Orfelia îngenunchease deja lângă bandit.

— Vorbește! strigă ea luând sabia din mâna unei calfe și apăsând vârful ei pe pieptul banditului.

— Pe viața mea, vorbești sau te omor? Ce știi de fratele meu? Ei, spui?

Iarăși se auzi vocea poruncitoare a prințesei, dar Pippin vedea numai vârful sabiei de pe pieptul lui.

— Da, da, am să mărturisesc, strigă lașul. Lăsați numai sabia, că vă spun tot.

Un dispreț nemărginit se arătă pe fața nobilă a Orfeliei.

— Lașule, nu se putu ea opri să-i spună.

Din prudență, ținea mereu sabia scoasă.

— Fratele dumitale e mort, l-am îngropat, zise întrerupându-se mereu negrul Pippin.

Cu un strigăt de groază sora călăului se dădu înapoi acoperindu-și cu amândouă mâinile fața albă ca varul.

— Ah! Presimțirea mea! Presimțirea mea, suspină Orfelia. Am văzut deci bine în oglindă. Enric, scumpul meu frate, soarta te-a ajuns acum!

Ea șovăi un moment.

Nicolas adânc mișcat și el, o apucă cu brațul lui puternic.

— Curaj! stăpână, murmură Nicolas, Nu arăta acelei drăcoaice care te privește cu atâta ironie, ce grozav te-a lovit această veste!

Privirea Orfeliei căzu pe fața descompusă a prințesei.

Un strigăt ieși din pieptul Orfeliei și se năpusti asupra prințesei.

O apucă de păr și o aruncă la pământ.

— Ei, vorbește! strigă Orfelia cu o voce care nu mai avea nimic omenesc, dacă viața ți-e scumpă, dacă nu vrei s-o pierzi în chinuri nemaiauzite, atunci spune adevărul, tot adevărul. M-ai înțeles?

— Ajutor! Vrea să mă omoare! strigă prințesa înfricoșată.

— Adevărul îl vreau, tot adevărul! Unde e înmormântat fratele meu? Strigă iar Orfelia.

Din nou o trase de păr pe prințesă.

Tot sângele dispăruse din fața Adellei, toată puterea și înverșunarea îi dispărură.

— Da, da. Îți voi spune, acolo în chioșcul de trandafiri, acolo l-am îngropat, strigă prințesa abia știind ce vorbea.

— În chioșcul de trandafiri? Unde este chioșcul de trandafiri? Striga mereu Orfelia fără a-i da drumul dușmanei sale.

Prințesa scoase un strigăt de durere.

— Mă doare, mă doare, se văită ea. Jur pe Dumnezeu! Nu sunt vinovată de moartea lui, n-am vrut să-l omor, ți-o jur.

— Mai departe, mai departe, striga Orfelia. Unde l-ați îngropat? O ridică în picioare pe prințesă.

Sora călăului o sili pe prințesa părăsită de orice curaj și mândrie să-i arate drumul.

Tăcând, urmate de calfele călăului care-l târau pe Pippin, cele două femei străbătură parcul.

În curând ajunseră la chioșcul de trandafiri.

Nicolas cu privirea lui pătrunzătoare zări imediat o porțiune de pământ de pe care iarba fusese ridicată.

— Aici, aici trebuie să zacă sărmanul meu stăpân, murmură calfa de călău, ce bine stăpână că ne-ai poruncit să aducem și uneltele.

La un semn al lui Nicolas ceilalți îl legară așa de strâns pe Pippin încât să nu poată face nicio mișcare.

Și pe prințesă vroiau s-o lege, dar Orfelia făcu semn nerăbdătoare să se înceapă lucrul.

— Săpați, strigă sora călăului. Această femeie îmi aparține. Pe Dumnezeu, n-o să-mi scape. Păzește-te bine, în cazul în care vei îndrăzni să te atingi de viața fratelui meu, mânia mea va fi atât de mare încât te voi zdrobi!

Prințesa nu răspunse, dar un fior rece îi trecu prin tot corpul.

Bărbații începură să sape cu foarte mare grijă.

După un sfert de ceas dădură peste corpul călăului, care după cum știm era înfășurat bine.

La vedera acestuia, Orfelia scoase un strigăt groaznic.

— Enric, Enric, scumpul meu frate, te-au omorât, dar vai de ei, răzbunarea mea va fi groaznică!

Ea aruncă o privire nimicitoare prințesei.

Cu un gest de nebună o apucă din nou de umeri pe dușmanca ei.

— Vai ție, strigă sora călăului. Nu mai ai niciun sentiment omenesc în tine! O! Fratele meu, fratele meu! Izbucni iar Orfelia, plângând disperată.

Ea se aruncă peste corpul care între timp fusese dezvelit din pânzele scumpe ce-l acoperiră până atunci.

Enric părea că doarme.

Prințesa își aruncase și ea privirea asupra lui Enric. Acum începu să tremure.

— Pe Dumnezeul veșnic, strigă Adella, îți jur femeie nemiloasă că nu sunt vinovată de moartea fratelui tău. Da, să-ți spun totul. L-am înspăimântat cu moartea, l-am amenințat cu o crimă dar... dar a murit singur, în ce mod nu-ți pot spune. Pe mine însămi vestea morții lui m-a lovit ca un glonte. Ah, cum aș fi putut pune vreodată mâna pe dânsul, suspină prințesa, căci s-o știi, femeie mândră și fără milă, l-am iubit pe fratele tău mai presus de orice și mai degrabă mi-aș fi străpuns inima decât să mă fi atins de viața lui!

Vorbele prințesei păreau sincere și provocară o adâncă impresie Orfeliei.

— Te cred că ai spus adevărul, zise Orfelia, dar Dumnezeule, cum e cu putință ca fratele meu să moară așa deodată?

Apoi se întoarse spre corpul lui Enric.

Căzu iar în genunchi. Pipăi corpul. Nu se vedea nicio rană externă.

Deodată Orfelia tresări.

Da, desigur, nu se putea înșela.

În aceeași stare îl găsise nu de mult pe fratele ei. Atunci, ce-i drept, nu fusese îngropat, dar părea mort ca și acum.

Aceeași idee părea să o aibă și Nicolas.

El se aplecă spre sora stăpânului său și o apucă de braț.

— Stăpână, șopti calfa încet. Îți aduci aminte? L-ați deșteptat pe stăpânul nostru din aceeași stare acum câtva timp. Nu îndrăznesc să spun, dar o presimțire îmi spune...

El nu sfârși.

Ochii Orfeliei străluciră.

Ea dădu repede ordine calfelor spunându-le ce trebuie să facă.

Adella de Barry era împietrită de uimire. Ea nu-și credea ochilor când văzu ce făceau cu presupusul cadavru.

Prințesa n-avea idee de minunatul somn hipnotic.

Prințesa era superstițioasă ca un copil.

— Sunteți nebuni? nu se putu împiedica să le strige după un timp. Ce vreți cu acest bărbat? Nu profanați mortul, dar vocea i se înecă deodată.

O spaimă nebună o cuprinse, ea privea rătăcită spre corpul călăului.

— Nu. Nu. Nu-i posibil, murmură prințesa, devenind lividă, și tremurând din tot corpul, nu poate să învie! Adella se uită la fața călăului.

Ea-l găsise mort, ajutase să-l înfășure și să-l îngroape, de atunci trecuseră ceasuri.

— Nu, nu se înșelase.

Adella se dădu câțiva pași înapoi îngrozită.

O ușoară, imperceptibilă mișcare a mușchilor se vedea pe fața călăului, buzele se întredeschiseră, în același timp mortul deschise și ochii.

Prințesa se sperie îngrozitor și o luă la fugă.

— Iadul se scoală, iadul se scoală, striga nenorocita.

Ea credea că Dumnezeu pentru a o pedepsi silise sufletul călăului să intre în corpul celui mort.

Un râs nebun puse stăpânire pe ea.

Ea nu băgă de seamă că-și rupea hainele și mâinile de spini. Singura ei țintă era să fugă cât mai departe de mort.

— Ai milă, Dumnezeule, murmura mereu femeia speriată, am să mă căiesc. Ah, spiritul e deja pe urmele mele, o simt. Dumnezeule ai milă, strigă iar nenorocita.

Prințesa nu știa încotro merge.

Când la dreapta, când la stânga, fugea la întâmplare și se întorcea în același loc groaznic pentru dânsa.

Deodată zări iar chioșcul de trandafiri.

Privirea ei căzu asupra grupului de oameni.

Din nou un strigăt nebun ieși din pieptul Adellei. Nenorocita îl văzuse pe Enric Sanson sănătos și zdravăn îmbrățișându-se cu iubita lui soră.

— Morții se scoală, morții se scoală, a venit ziua judecății din urmă, murmură prințesa înnebunită.

Un nou strigăt de groază ieși din pieptul ei.

Din nou începu să fugă prin parc.

Ea fugi, fugi, până nu mai putu răsufla și până căzu lovindu-se cu fruntea de un copac.

Atunci leșină, spre binele ei, pe iarbă.

Capitolul 162 VULPEA ÎN LAȚ

Orfelia nu putu crede mult timp în minunile soartei. Ea-l ținea în brațe pe fratele reînviat. Și totuși i se părea că era numai un vis.

Se întrebai mereu cum de putuse Enric trăi fără aer sub pământ mai multe ceasuri? Nu cumva va muri din nou?

Dar nu! Fratele ei era sănătos și zdravăn. O roșeață vie îi colora fața, ochii îi străluceau iar.

— Îți mulțumesc de o mie de ori, dragă soră, murmură călăul adânc emoționat după ce îi povestise Orfeliei totul. Ție îți datorez viața!

— Dar, spune, Enric, cum e posibil aceasta? Ești în legătură cu diavolii sau cu îngerii? Poți face lucruri supranaturale? Strigă Orfelia cuprinzând gâtul fratelui său.

— Nimic din toate acestea, dragă soră, murmură călăul. Dar ascultă-mă să-ți spun cum s-au întâmplat toate.

Enric Sanson îi povesti deci șiretlicurile prin care îl făcuse prințesa să vină la castel și cum îl amenințase aici cu moartea.

— Dar nu pot s-o blestem, urmă Enric, sărmana și nefericita prințesă are dreptul să fie supărată pe mine. Mă iubește și eu nu pot răspunde la iubirea ei.

— O nu, nu este o femeie coruptă, strigă Orfelia, încreținд fruntea, numai patima senzuală vorbește din faptele și vorbele ei.

— Oricum, murmură Enric, eu am crezut-o capabilă de a-mi face orice. De aceea în momentul când am simțit că se apropie primejdia de moarte mi-au venit în minte spusele bătrânului fakir și m-am hotărât să fac pentru a doua oară acea primejdioasă încercare. Împotriva tuturor așteptărilor mele am reușit. Mi-am pierdut cunoștința, n-am mai văzut și n-am mai auzit nimic, într-un cuvânt eram cu totul în puterea morții.

— Dumnezeule, ce frică am tras pentru tine, Enric, suspină Orfelia, cuprinzându-l din nou cu dragoste. Dar de acum încolo trebuie să-mi promiți că n-o să mai faci nimic fără știrea mea. Enric, te am numai pe tine pe lume și am dreptul să știu ce te frământă.

— Fii fără grijă dragă soră, nu voi pune la încercare pentru a treia oară inima ta iubitoare și îngrijită. Simt că-ți datorez tot adevărul N-am vrut să te supăr, tocmai fiindcă știam câtă grijă îmi porți.

— Ah, câte ți-ai fi cruțat dacă erai sincer cu mine, suspină Orfelia.

Apoi îl îmbrățișă pătimaș pe călăul din Paris.

— Tot mi se pare că visez, că te am fericit lângă mine. O, ce puteri misterioase sunt în natură! Omul crede că poate înțelege totul!

Enric Sanson o strânse și mai tare la piept pe iubita lui soră.

Privirea lui Enric căzu asupra negrului Pippin.

Acesta, mai mult mort decât viu, zăcea legat, în iarbă. O frică de moarte se vedea pe fața lui.

— Aveți milă, aveți milă, se vaită el, fără a putea suporta privirea călăului.

La vedera dușmanului său de moarte, ultima amorțeală din membrele lui Sanson, dispăru.

El scoase un strigăt și se repezi la negrul Pippin.

— Ce văd? strigă el cu o voce puternică, acest mizerabil este în puterea noastră!

Enric ridică cu mulțumire mâinile spre cer.

— Acum o să se facă ziuă, o să dispară umbrele nopții, murmură Enric Sanson.

— Ce spui? îl întrebă sora sa neînțelegând vorbele lui.

Ea se apropie de Enric Sanson și-i puse mâna după gât, mângâindu-l.

Enric Sanson se smulse cu o blândă violență.

Împreună mâinile și le ridică spre cer.

Părea a trimite o rugă fierbinte celui atotputernic.

— Ah, dragă soră, murmură Enric, ce mare fericire a dat peste noi. Află că acest mizerabil este omul care a comis acel asasinat pentru care e închisă draga mea Lili. Acum, acum toate se vor îndrepta. Acum vor dispare ultimele umbre ale nopții.

— E posibil Enric, murmură drăguța Orfelia, oare chiar acest mizerabil...

Ea nu sfârși.

Cu o privire rătăcită se uită când la negrul Pippin, când la fratele ei Enric.

— Da, strigă entuziasmată fecioara, recunosc mâna lui Dumnezeu. El a lăsat să se întâmple toate grozăviile acestea.

— Așa este, murmură Enric Sanson. Apoi se întoarse spre Pippin.

— Nenorocitule, murmură călăul, să mărturisești tot ce-ai făptuit. Tovarășul tău de crime a mărturisit de mult totul! Haide, spune!

Negrul Pippin tremura de frică.

— Vrei să mărturisești? strigă încă o dată călăul.

Negrul Pippin îl privi cu o căutătură hoțească, pe când o spumă albă i se arătă în colțurile gurii.

— Minciuni, minciuni, ai milă, n-am nimic de mărturisit, sunt nevinovat.

O mânie grozavă îl cuprinse pe Enric Sanson.

— N-ai nimic de mărturisit? strigă călăul, lăsându-se în genunchi lângă Pippin.

Negrul Pippin nu putu suporta privirea adversarului său.

— Nu, sunt nevinovat, jur pe toți sfinții, este o calomnie, nu știu nimic de omoruri. Eu... eu...

— Mărturisește! strigă Enric Sanson cu o voce tunătoare.

Negrul Pippin holbă ochii ca de frica morții.

— Nu, n-am nimic de mărturisit, nu știu nimic. Fiți miloși, lăsați-mă liber. Aveți milă, se văita mizerabilul.

Fața lui Enric Sanson deveni albă de furie.

— Nu-mi mai pierd timpul cu tine, zise călăul.

Se ridică de lângă Pippin și se îndreptă spre calfele sale.

— Voi amândoi, se adresă el către două din calfele lui, luați-l pe acest pungaș și dezlegați-l puțin la picioare ca să poată merge până la noi acasă. Acolo, adăugă Enric, aruncând o privire sinistră asupra negrului Pippin, acolo o să vedem dacă n-ai să spui tu adevărul.

Negrul Pippin încercă să se împotrivească, dar calfele călăului îl târâră spre ieșirea din parc.

Cu fața serioasă, cu capul ridicat Enric părăsi locul unde petrecuse cele mai grozave ceasuri din viața lui.

Speranța îi licărea în ochi.

Capitolul 163 ÎMPREJURĂRI FATALE

Vremuri din ce în ce mai sumbre veniră pentru sărmana Franță.

Dacă poporul suspinase sub domnia regelui, acum însă plângea sub tirania celor câțiva guvernanți care călcau Franța în picioare.

De la moartea lui Marat orice scopuri dispărură din mintea puternicilor zilei.

Deși dușmanul din afară era la graniță, totuși, în cadrul Convenției se pierdeau multe zile cu întrebarea în ce mod trebuie mai bine răzbunată moartea lui Marat.

Moartea acestui tribun fusese aproape binevenită pentru tovarășii lui. Ea le dăduse prilej pentru noi vărsări de sânge.

Guvernanții nu vroiau să creadă că aceasta era opera unei femei slabe, ci din contră susțineau că o mare conjurație se formase împotriva membrilor guvernului.

Comisia binelui public trimise trupe în toate orașele de provincie.

În același timp însă, pe când ghilotina vărsa pretutindeni râuri de sânge, oamenii terorii făcură un pas și mai grozav.

Așa numita partidă a muntenilor, în cap cu Robespierre, Danton și Camille Desmoulins, dominau atât Convenția cât și întreaga Franță.

Tot ce doreau acești oameni ai terorii se îndeplinea fără milă.

Danton, cel mai nobil dintre ei, era adesea redus la tăcere atunci când se ridica vocea unui Saint-Just, Santerre și a altora ca ei.

Convenția inventă o lege împotriva suspecților, o lege teribilă pe care nu o mai avusese niciun popor până acum.

Dreptul uman și libertatea fură deopotrivă călcate în picioare de această lege.

Cele mai mari crime din istoria omenirii nu erau nimic față de această lege.

Nici măcar Nero n-a făcut grozăvii mai mari.

Această nemaiauzită lege dădea tuturor „cetățenilor buni". Dreptul de a aresta ei singuri sau prin procurori pe tuate persoanele suspecte din Franța și de a-i trimite la meritata pedeapsă.

Așadar în viitor orice pungaș putea să predea morții pe dușmanul lui sau pe un om care nu-i convenea.

De acum înainte nu mai existau judecători în Franța. Cele mai grozave patimi se dezlănțuiră.

Se ajunse așa de departe în Franța încât o față sobră, o expresie jenată sau o figură suspectă era de ajuns pentru a-l preda pe nenorocitul respectiv eșafodului.

Urmarea acestei legi nebune a fost umplerea tuturor închisorilor. În câteva zile se făcură peste trei sute de mii de denunțări.

Orice om care se deosebea puțin de vagabonzii de pe stradă era arestat.

Odată o mamă mergea pe străzile Parisului cu copiii săi.

Un iacobin beat trece și-l lovește pe unul din acești copii.

Mama, indignată, îl ocărăște.

Iacobinul începe să strige că e trădătoare a poporului. Lumea se strânge.

Peste câteva ceasuri copii erau orfani.

Logodnicul era astfel răpit logodnicei, în cazul în care aceasta nu îndeplinea poftele vreunei brute.

Toate legăturile se desfăcură.

Părea că însuși Dumnezeu se răzbuna împotriva acestei nefericite țări.

Într-un cuvânt fiecare era suspect.

Nici măcar partizanii terorii nu mai erau siguri de viața lor.

Ciudat însă! Pe când astfel siguranța poporului era amenințată la culme, justiția criminală își urma cursul ei liniștit ca și până acum.

Ghilotina lucra de dimineață până seara.

Peste șase sute de mii de capete căzură în câteva săptămâni.

Cei mai culți oameni, cele mai alese spirite ale Franței, au fost executați.

Juriști eminenți, doctori, naturaliști, filosofi, artiști și scriitori, într-un cuvânt tot ce avea Franța mai ales, fu decapitat.

Unul din cei mai mari chimiști, celebrul Savoisier, fu smuls cercetărilor lui științifice.

Pătrunseră în laboratorul acestui mare bărbat.

El se ridică încet de pe scaun.

— Ce vreți de la mine? întrebă el fără frică pe furioșii iacobini.

— Capul tău, aristocratule, i se răspunse.

— N-aveți nevoie să mi-l cereți, răspunse savantul. Viața mea o datorez Franței.

— Ei, astea-s fraze? Duceți-l la ghilotină!

Marele chimist ridică mâna dreaptă.

— Lăsați-mă să trăiesc pentru Franța! Numai câteva ceasuri! Sunt pe cale de a face o descoperire mare, însemnată, pentru binele Franței voastre...

Dar vorbele au fost întrerupte de strigătele plebei. Năvăliră asupra nenorocitului om de știință.

Nebunii stricară laboratorul și-l târâră pe marele bărbat înaintea tribunalului revoluționar.

Peste câteva ceasuri Savoisier era mort.

Oare ce descoperise marele savant? Nimeni nu știa. Marele cercetător a dus secretul cu dânsul în mormânt.

Dar nu se mulțumeau să verse numai râuri de sânge. Încercau chiar să șteargă toate amintirile care îi legau pe oameni de trecut.

Nici măcar calendarul de până acum nu a fost păstrat. Nu, Convenția hotărî să-l înlocuiască.

De acum înainte anul începea cu data de 22 septembrie.

El fu împărțit în douăsprezece luni de câte treizeci de zile, și la urmă încă cinci zile de întregire.

Aceste cinci zile erau sărbătorile principale ale poporului francez, anume sărbătoarea virtuții, a geniului, a muncii, etc....

Lunile au fost rebotezate.

Înainte cele trei luni de toamnă erau Vendemare, Brumaire, Frimaire, cele trei luni de iarnă erau Vivose, Ventose, Pluviose, cele de primăvară Germinat, Floreal, Bainal, cele de vară Messidor, Thermidor, Fructidor.

Zilele purtau numele produselor naturale, ale animalelor sau plantelor.

Așa de pildă, primul, Vendemare însemna strugure, al doilea sofran, al treilea castan, celelalte cartof, cal, pământ, granit, marmură, fier, plumb etc...

În locul săptămânilor erau *decadele* de câte zece zile fiecare.

Acest calendar a rămas în vigoare până în anul 1805. Dar guvernul a mers și mai departe.

Îndată după moartea regelui un terorist fanatic din cadrul Convenției propuse:

— Opera voastră s-a împlinit numai pe jumătate, ați tăiat capul șarpelui regalității, dar a mai rămas șarpele cu trei capete. Să-l nimicim și pe acela! Vorbesc de biserică, de altar.

Aplauze zgomotoase răsplătiră această propunere.

Biserica veni și ea în dezbatere. Se ținură ședințe furtunoase în cadrul Convenției.

Religia fu suprimată.

Capitolul 164 ENRIC SANSON ÎN FAȚA JUSTIȚIEI

Nici Enric Sanson nu putu scăpa de dușmani.

Într-o dimineaţă pe când călăul se pregăti să iasă din casă pentru a merge spre piața Grevei, intrară la dânsul soldații Convenției.

Ofițerul care comanda trupa dădu lui Enric Sanson un ordin din partea comitetului binelui public de a apare imediat în fața acestei autorități.

— Mi-e permis să-mi iau rămas sub de la sora mea? întrebă el.

— Nu cetățene! răspunse repede ofițerul. Trebuie să vii imediat la comitet. Asta e stricta poruncă pe care trebuie s-o îndeplinesc. Mă țin de vorbele legii.

Un surâs de durere flutură pe buzele călăului.

— Ei bine! Sunt gata. Să mergem! Zise călăul cu o voce hotărâtă.

Soldații îl urmară.

În același moment se deschise o fereastră la etajul de sus.

Orfelia apăru palidă și îngrozită.

— Pentru Dumnezeu! Enric, fratele meu, ce-i cu tine? Strigă Orfelia.

Enric se întoarse plin de durere ridică mâna dreaptă spre cer.

Peste un ceas Enric stătea în fața comitetului.

Danton era președinte.

— Cetățene Sanson, se adresă teroristul călăului, ești acuzat de a fi partizan a lui Ludovic Capetul, care se dădea drept rege al acestei țări.

Enric Sanson ridică capul cu mândrie.

— Cum pot fi acuzat de a fi partizanul regelui când eu singur l-am executat? răspunse călăul cu demnitate. Trebuie să recunoști tu însuți cetățene Danton că este o prostie ceea ce spui.

— Ești îndrăzneț, cetățene călău, îl întrerupse Danton cu o voce tunătoare. Sunt martori care vor dovedi adevărul spuselor mele.

Enric rămase liniștit. Știa el bine că Danton era dușmanul lui neîmpăcat.

— Să se aducă martorii, zise iar Enric Sanson.

Fouquier, unul din membri, se ridică. Ochii acuzatorului public fulgerau de răutate.

— Te acuz de înțelegere cu partida lui Ludovic Capetul, strigă Fouquier. Ești acuzat de a fi ajutat încercarea de scăpare a Mariei Antoinetta.

— Bine ai vorbit, președinte al „Fraților sângeroși”, răspunse Enric Sanson cu un surâs disprețuitor. Dar ai spus Convenției și comitetului de aici că ești de mult în înțelegere cu partizanii regelui?

Fouquier deveni roșu de mânie.

— Minciună! Calomnie! Strigă tribunul. Propun condamnarea la moarte a lui Enric Sanson.

— Atunci e minciună și calomnie, răspunse rece călăul, că ai luat parte pe ascuns la întrunirile din camerele secrete ale castelului Barry?

— Să i se ia cuvântul! Să-l ducă! Strigă Fouquier sărind în sus de pe scaun și spumegând de furie.

Dar Danton, care el însuși nu avea o părere prea bună despre Fouquier, înțelese cum stăteau lucrurile.

— Ce aud? strigă Danton cu o voce tunătoare. Ce învinuiri se aduc împotriva ta, cetățene Fouquier?

— Calomnii infame, strigă Fouquier tremurând de frică din tot corpul.

— Calomnii pe care am să le dovedesc, zise Enric, pe care am să le dovedesc îndată, dacă e nevoie.

Danton păru a se gândi un moment.

El nu putea suporta privirea întrebătoare și sinceră a călăului, căci lăsă în jos ochii.

— Bine! Bine! Exclamă el. Avem și alte dovezi împotriva ta, Enric Sanson.

— Să le aducă, răspunse liniștit călăul. Toate sânt minciuni și calomnii. Viața mea e curată în fața voastră. Pentru binele poporului, credincios funcției mele, lucrez zilnic.

Este o funcție grozavă aceea pe care mi-ați dat-o. Puteți să mi-o luați, puteți să-mi luați și capul. Viața mea nu este prea scumpă când e vorba s-o jertfesc libertății și binelui public.

Vorbele lui avură o adâncă influență asupra celorlalți membri.

Nici Fouquier nu îndrăzni să mai propună pedeapsa cu moartea.

— Cer dreptate și apărare împotriva stupidelor învinovățiri ale acestui mizerabil, strigă acuzatorul public. Trebuie să mi se dea aceasta.

— Bine, ți se va face dreptate, cetățene Fouquier, răspunse rece Danton. Tu însă, cetățene Sanson, vei rămâne suspect. Îți dăm opt zile ca să te dezvinovățești. Apoi te voi chema. Du-te!

Enric Sanson era foarte surprins.

El se așteptase să fie trimis neascultat, ca și ceilalți, la eșafod.

Dar cu toată grozăvenia lui, Danton era un adversar cinstit.

El citise în ochii lui Enric acea mândrie bărbătească, statornică și hotărâtă pe care o respecta el însuși așa de mult.

Deși era dușmanul lui Enric Sanson și se străduia din toate puterile să-l predea eșafodului, totuși Danton nu vroia să abuzeze de influența lui pentru a provoca o condamnare imediată a călăului.

— Du-te și păzește-te! strigă încă o dată tribunul. Peste opt zile ne vedem iar. Păzește-ți capul, călăule din Paris!

Enric vru să răspundă ceva. Dar un fulger de mânie din ochii lui Danton îl făcu să tacă.

Enric Sanson se retrase.

Ca în vis făcu drumul până acasă.

Abia când îl înconjurară calfele felicitându-l, se deșteptă el din visare.

Orfelia văzuse întoarcerea lui. Ea zbură pe scări pentru a-i ieși în întâmpinare.

Cu un strigăt de veselie ea se aruncă la pieptul lui.

— Scumpul meu Enric! jubilă tânăra fată. Știam doar că cerul te va apăra.

— A fost un semn al soartei, zise călăul melancolic, cine știe cât de curând îmi va veni ceasul. Azi am văzut că am dușmani grozavi. Vor să mă nimicească și vor găsi mijloace s-o facă.

Orfelia cuprinse plângând gâtul fratelui ei.

— Ah, scapă-te iubite frate cât mai este vreme, se rugă grațioasa fecioară. Scapă-te, pentru noi toți. Gândește-te că datorezi aceasta scumpei tale Lili.

Enric Sanson își încreți fruntea.

— Încă nu-mi este destul de limpede, dar simt că sub interogatorul de azi se ascunde iar acel șarpe diabolic, acea Adella de Barry. De aceea, înainte de toate, trebuie să o prevenim pe Lili. Ai dreptate soră dragă, prudența îi stă bine celui curajos. Chiar azi mă duc la Lili. Înainte de toate trebuie s-o punem în siguranță.

Călăul își duse mâna la ochi.

— Ce se va întâmpla însă cu tine! stărui Orfelia. Nu trebuie să mai rămâi aici nicio zi.

Enric Sanson dădu din cap.

— Vreau să-mi fac datoria până la capăt. Soarta m-a pus pe locul acesta. În vremuri bune sau rele am jurat să rămân la postul meu și voi rămâne.

— Frate, gândește-te la fericirea noastră a tuturor, se rugă din nou sora călăului.

— Nu stărui soră dragă, zise el cu o voce solemnă. Cum o vrea cerul așa se va sfârși. Aici sunt, aici rămân, credincios slujbei mele până la moarte.

În ochii lui era o astfel de hotărâre nestrămutată încât Orfelia nu mai stărui.

Dar căzu plângând pe pieptul scumpului ei frate.

Capitolul 165 ÎNCERCARE ASPRĂ

Calfele îl duseră pe Pippin la casa călăului.

Enric Sanson dacă scosese un cuvânt tot drumul. Nu întâlniseră pe nimeni tot drumul.

După ce închiseseră poarta în urma lui Pippin, care tremura din tot corpul, Enric Sanson se apropie de dânsul.

— Duceți-l în odaia mea de lucru, porunci călăul. Ajunși acolo, Enric Sanson se așeză pe un fotoliu. Pippin abia se mai ținea pe picioare.

— Vei recunoaște, căci acum ești în puterea mea! începu Enric Sanson. Un semn al meu ajunge pentru a te preda morții. Dar eu nu vreau decât mărturisirea faptei tale criminale. Răspunde, vrei să mărturisești totul, imediat?

Negrul Pippin îl privea cu frică. El începu să se vaite și să verse lacrimi de crocodil.

— N-am nimic de mărturisit! strigă mișelul. Tot ce s-a spus împotriva mea e minciună. Iau cerul martor că sunt om cinstit.

— Îndrăznești să chemi cerul în ajutor? strigă Enric apropiindu-se de dânsul. Tu, nerușinatule, care ai comis cele mai grozave crime din câte există?

— Dar eu nu știu nimic, nu pot mărturisi nimic, sunt nevinovat! strigă iar negrul Pippin.

— Atunci să-ți ajut memoria, zise Enric Sanson liniștit. Cine a comis omorul din strada Bellevue? Hai răspunde! Cine l-a omorât pe cetățeanul Colmin și pe nepoata lui în modul cel mai groaznic? Vorbește! Cine e suspectat de acest omor asupra unui om sărac și nevinovat?

Ochii călăului aruncau flăcări.

Negrul Pippin nu se mai putu ține pe picioare și căzu în genunchi.

— Sunt nevinovat, sunt nevinovat, nu știu nimic! striga mereu mișelul.

Sudoarea rece îi acoperea fruntea, fața i se contractase. Ochii lui nu îndrăzneau să suporte privirea călăului.

Enric Sanson se aplecă la el și-l ridică apucându-l de piept cu o mișcare brutală.

— Vorbește! Apără-te! Strigă călăul tremurând de furie și indignare.

Călăul îl zguduia pe Pippin de-i clănțăneau dinții în gură, dar tot nu vroia să mărturisească.

— Vrei să mărturisești? Te întreb pentru ultima dată, murmură Enric cu o voce stinsă.

— N-am nimic de mărturisit, Dumnezeu să mă aibă în paza lui! urlă negrul Pippin.

Atunci Enric Sanson îi dădu un pumn în piept și-l doborî la pământ.

În același moment Enric Sanson merse la ușă și o deschise.

— Hei, veniți! strigă călăul.

Calfele veniră și-l priviră întrebător pe stăpânul lor. Enric Sanson arătă spre negrul Pippin.

— Luați-l! porunci Enric Sanson. Duceți-l jos! Nicolas, zise călăul către prima calfă, deschide camera de tortură, pregătește totul!

Negrul Pippin începu să strige.

— Aveți milă! Iertare! Se văita mișelul. Mă îndrept, mă fac om de treabă, numai nu mă duceți în camera de tortură! Ah, ce groaznic!

Părea că frica îl zăpăcise. Nu puteai distinge dacă râdea sau plângea, astfel de nearticulate ieșeau sunetele din gura lui.

Dar Enric Sanson nu cunoștea milă.

El nu băgă de seamă că palidă și speriată, sora sa Orfelia cobora scările.

Abia când grațioasa fată îl atinse o observă Enric Sanson.

— Ei, ce este? întrebă călăul cu o voce aspră.

Enric, te conjur, nu fii fără milă! murmură drăguța ființă. Nu trebuie să fii crud nici cu un bandit. Gândește-te că este tot seamănul tău.

— Taci! O întrerupse Sanson cu o voce teribilă, încă nu știi totul, acest bandit este pricina nenorocirii care a lovit-o pe Lili. Da, el este acela care l-a ucis pe Culmin.

Orfelin cobora scările.

— Crezi asta Enric? murmură tânăra fată pe când o roșeață ciudată îi colora obrajii.

În același timp ea aruncă o privire de dezgust asupra mișelului care trecea pe lângă ei târât de calfe.

— O știu sigur, atâta să-ți fie de ajuns, îi tăie vorba Enric Sanson Orfeliei, acest bandit nu vrea să mărturisească de bunăvoie. Dar prilejul pe care-l avem acum nu trebuie să-l pierdem. Deasupra capului lui Lili planează cuțitul ghilotinei. Să stau pe gânduri când e vorba de acest pungaș? Du-te în odaia ta te rog, ce se întâmplă acum la noi nu-i pentru

nervii delicați ai unei femei. Dar jur pe Dumnezeu, ori banditul moare prin tortură, ori mărturisește.

Enric Sanson strigă ultimele cuvinte cu o voce teribilă, încât putură ajunge și la urechea negrului Pippin care târât de calfe, cobora scara pivniței.

Pungașul scoase un strigăt de groază.

— Aveți milă! se văită negrul Pippin, căutând să se smulgă din mâinile păzitorilor lui. N-aveți dreptul să mă chinuiți. Ajutor, ajutor, mă omoară!

Enric Sanson cu brațele încrucișate se apropie de intrarea în pivniță.

— Strigă banditule până răgușești, zise ironic călăul, nimeni nu poate să te audă, nimeni nu poate să te elibereze.

Enric Sanson coborî în pivniță cu pași siguri.

Nicolas mergea înainte.

El se întoarse cu o lumânare și le conduse pe celelalte calfe la negrul Pippin, într-o cameră subterană lungă.

Era sinistră această încăpere.

Pânze de păianjen atârnau de la plafon până la pământ. În această odaie fără ferestre și fără lumină.

Pereții vor fi fost albi odată, acum erau înnegriți de vreme.

Pe jos erau pete de sânge.

Toate instrumentele de tortură erau în această odaie.

Era cizma spaniolă, erau clești de fier pentru ruperea membrelor și diferite scripete pentru tragerea corpului. Până și grozava fecioară de fier era într-un colț, gata să-l strângă pe condamnat într-o teribilă îmbrățișare.

Negrul Pippin începu din nou să strige când zări toate aceste instrumente de tortură.

Enric Sanson se apropiase de negrul Pippin, după ce mai întâi închisese ușa și băgase cheia în buzunar.

— Acum dezlegați-l, nu ne mai scapă! zise Enric Sanson.

Nicolas îi tăie legăturile negrului Pippin.

— Pippin, pentru ultima oară te sfătuiesc să spui adevărul! zise Enric Sanson. Dumnezeu mi-e martor că nu sunt pentru cruzime. Deși ai merita de o mie de ori moartea, totuși nu vreau să mă pătez cu sângele tău. Mărturisește, îți zic!

Negrul Pippin căscase gura. Cu o privire sticloasă se uită el la călău.

— Nu știu nimic, n-am nimic de mărturisit, murmură nefericitul.

— Pippin, adu-ți aminte! stărui Enric Sanson. Ori mărturisești, ori te chinuiesc până la moarte. E vorba de viața logodnicei mele, află aceasta mizerabile. Ai tăcut pe când biata nevinovată zăcea în temniță. Hotărăște-te! Enric Sanson se opri.

Privirea lui străpungătoare era ațintită pe fața negrului Pippin.

Acesta căzuse în genunchi.

— Nu pot mărturisi nimic, nu știu nimic, se văita banditul cu o voce abia perceptibilă. Faci o crimă cu mine, meștere Sanson. Dumnezeu ți-o va răsplăti!

— Să o facă, strigă Enric Sanson cu ochii fulgerători. Dacă fac o nedreptate, atunci cerul să mă pedepsească! Vasăzică cu binele nu mărturisești? Întrebă Enric Sanson.

Negrul Pippin murmură ceva de neînțeles, dar negă puternic din cap.

— Luați-l! strigă Enric Sanson. Calfele călăului se apropiară de negrul Pippin.

Acesta scoase un țipăt nebun.

Cu toată puterea lui sări în sus, alergă la ușă și începu a o zgudui, dar toate încercările lui au fost zadarnice.

În același moment calfele de călău îl apucară și-l trântiră la pământ.

— La scripete! porunci Enric Sanson.

Negrul Pippin părea mai mult mort decât viu.

El lăsă capul pe piept, limba îi ieșea afară din gură, o spumă albă i se vedea pe buze, ochii îi ieșeau din orbite.

— Aveți milă! suspină nefericitul.

Enric Sanson nu răspunse.

Calfele îl legară de scripete pe negrul Pippin.

La mâini îi puseră inele care îl strânseră așa de tare încât nu se putu împiedica să nu țipe. Aceste inele erau legate cu lanțuri care treceau peste un scripete, i-au legat de asemenea și picioarele cu aceste lanțuri.

Aceste scripete care mergeau în direcții opuse, au fost puse în mișcare în același timp.

Astfel corpul era tras în sus, pe când picioarele erau bine ținute jos.

— Începeți! porunci Enric Sanson.

Calfele puseră scripetele în mișcare.

Corpul lui Pippin fu ridicat în sus, brațele întinse deasupra corpului.

— Stați! porunci călăul, când îl văzu pe Pippin întins de mâini și ele picioare, încă o dată te întreb Pippin, vrei să mărturisești că ai comis omorul din strada Bellevue?

Dar negrul Pippin nu răspunse, aruncă doar o privire de ură asupra călăului.

— Înainte! porunci Enric Sanson.

Din nou calfele începură să învârtească scripetele.

Deodată se auzi un strigăt așa de grozav, încât părea că va sparge zidurile.

— Aveți milă! Opriți-vă! Îmi rupeți corpul, strigă negrul Pippin.

Era groaznic de privit în acest moment. Orice expresie omenească dispăruse de pe fața lui. Durerea, furia, frica, se arătau în același timp pe fața congestionată a negrului Pippin. Părul i se zburlise, corpul devenise de o lungime extraordinară, mușchii erau la culme încordați. Încă o mică apăsare și trebuiau să se rupă.

— Stați! strigă Enric Sanson apropiindu-se de bandit.

— Dacă ți-e scumpă viața, mărturisește acum!

— Ah, cum mă arde, cum mă arde, nu pot suporta! se văita mișelul. Aveți milă! Dezlegați-mă! Mărturisesc totul! Ah, Dumnezeule! Dezlegați-mă!

Dar Enric Sanson dădu din cap.

El se apropie de Pippin.

— Chinurile pe care le suferi acum sunt plăceri față de chinurile pe care mi le pregătești tu mie, mizerabile, începu Enric Sanson cu o voce adâncă. Din pricina ta o ființă nevinovată, timp de multe săptămâni, amenințată de cuțitul ghilotinei își petrece viața între zidurile întunecoase. Pe Dumnezeul cel veșnic, mărturisește sau îți pierzi viața!

— Nu pot, nu pot.

— Înainte! porunci călăul.

Dar în același moment negrul Pippin începu iar să strige.

— Atunci mărturisesc, mărturisesc! Dezlegați-mă! Strigă nenorocitul.

— Vei rămâne legat până vei mărturisi, adăugă călăul.

Durerea banditului trebuia să fi ajuns deja insuportabilă.

Mușchii păreau gata a se rupe în fiece moment.

— Mărturisește, zise încă o dată Enric Sanson cu o voce adâncă. Ai comis tu omorul din strada Bellevue?

— Da, da, dar dezlegați-mă! urlă negrul Pippin.

— Ați auzit? se întoarse Enric Sanson către calfele lui. Ai avut și complici?

Da, pe Senac, urlă iar negrul Pippin. Dezlegați-mă! Ah, Dumnezeule, durerile astea! Nu mai pot! Aveți milă! Dezlegați-mă...

— Tăcere! îl întrerupse călăul cu o voce tunătoare. De ce ai comis acest omor?

— Fiindcă... Dezlegați-mă. Durerile astea...

— Mărturisește! îl întrerupse Enric Sanson mânios, dacă nu, poruncesc iar să învârtească scripetele.

— Nu! Nu! strigă îngrozit negrul Pippin. Opriți-vă! Am făcut-o din lăcomie de bani. Mai întâi l-am omorât pe dânsul, apoi pe nepoata lui... Dezlegați-mă... nu mai pot vorbi... eu...

Enric Sanson se simți cuprins de milă.

— Nu vreau să te chinuiesc zadarnic! murmură el.

Făcu apoi semn calfelor să învârtească scripetele înapoi.

Calfele îndepliniră porunca.

Corpul negrului Pippin se micșoră încetul cu încetul, se coborî și în sfârșit căzu la pământ.

— Dați-i puțin vin! porunci Enric Sanson.

Una din calfe îi apropie un pahar de buze.

Banditul bău cu lăcomie apoi închise ochii.

Timp de vreo zece minute stătu astfel văitându-se de durerile pe care le simțea.

Enric Sanson, cu brațele încrucișate, se uita la mizerabilul bandit.

Inima așa de simțitoare a lui Sanson, de altădată nu simțea nicio durere cu acest mizerabil care pricinuise atâtea chinuri scumpei sale Lili.

— E timpul, începu iar călăul, să-ți sfârșești mărturisirea. Negrul Pippin deschise ochii.

Un moment îl privi pe călău, apoi izbucni deodată într-un râs nebun.

— Este o prostie... tot... ce am... spus, zise întrerupându-se mereu încercând în zadar să se scoale în picioare. Nu știu... de nimic... nu pot... mărturisi... nimic... nimic... Totul era... minciună. Durerea... m-a făcut să vorbesc... lucruri despre care nu știu nimic.

El se târî în genunchi până la călău.

— Sanson. Fii milos și cuminte. Poți să mă silești să mărturisesc tot ce vrei, dar nu-i adevărat. Doar n-ai inimă de marmură? Ai milă, ai milă...

Vorbele negrului Pippin păreau sincere astfel încât Enric Sanson se îndoi un moment.

Cum? Toate presupunerile lui fuseseră false oare? Oare banditul Cartrousse spusese minciuni și pe patul de moarte?

Nu. Asta nu se poate presupune.

Negrul Pippin era într-adevăr un criminal.

— Vasăzică n-ai nimic de mărturisit? murmură Enric Sanson cu ochii fulgerători. Îți retragi mărturisirea făcută?

— Da... da... numai durerea mi-a smuls-o, murmură negrul Pippin.

Enric Sanson începu să râdă sarcastic.

— Ei bine, indulgența mea pentru tine s-a sfârșit! zise el. Prost am fost că te-am dezlegat. Dar încă n-am pierdut nimic. Totul poate începe din nou.

Capitolul 166 „FECIOARA DE FIER”

Enric Sanson se întoarse către calfe.

Luați-l iar!

— Ce vreți? strigă negrul Pippin. O să mă omorâți. Sângele meu cadă asupra voastră! Aveți milă, milă!

— Nicio milă pentru tine, bandit mizerabil! îl întrerupse Enric Sanson.

Apoi călăul arătă spre *„fecioara de fier”*.

— Într-acolo! porunci călăul cu voce crudă.

Îndată calfele îl târâră într-acolo.

— Aduceți torțe! porunci Enric Sanson.

O lumină roșie se răspândi imediat în încăpere.

Ochii lui Pippin îi ieșiră din orbite când văzu că Enric Sanson deschise fecioara de fier, care de altfel avea într-adevăr înfățișarea unei fete nobile îmbrăcată ca în Evul Mediu.

— Au, strigă negrul Pipin cu o voce neomenească.

Fecioara de fier era pusă în funcțiune printr-un mecanism secret.

Interiorul era gol și destul de mare ca să poată încăpea un om.

Cât timp fecioara era deschisă, cel din interiorul ei nu pățea nimic.

Îndată ce era închisă partea din față printr-un mecanism ascuns, începea să se miște. O moarte groaznică îl aștepta pe cel condamnat la *„Sărutarea fecioarei”*.

Înăuntrul ei erau cuțite lungi cu două ascuțișuri.

Cuțitele intrau în corpul celui aflat înăuntru.

Îndată ce Enric Sanson deschisese fecioara, se auzi un zgomot ciudat sub pământ.

— Auzi acel zgomot? întrebă Enric Sanson pe Pippin cu o voce aspră.

Acesta fără să răspundă privea rătăcit fața călăului.

— Sena trece pe sub pivniță, zise călăul accentuând fiecare vorbă. Fecioara de fier rupe în bucăți corpul ce i se încredințează și îndată ce și-a săvârșit opera, se deschide o ușă jos, aici pe locul unde stai, și cadavrul cade în apă. Nimeni nu va ști vreodată ce s-a întâmplat cu omul încredințat *fecioarei de fier*.

Aceste vorbe au avut o influență covârșitoare asupra negrului Pippin.

Gândul de a fi omorât într-o subterană, în cele mai mari chinuri, fără să se afle vreodată despre aceasta, era ceva groaznic pentru bandit.

Dar acesta nu putea spune o vorbă.

— Pippin, murmură Enric Sanson, nu mă scoate din sărite. N-am să fac cu plăcere treaba aceasta.

— Să mărturisesc? Să mă predai ghilotinei? Nu, nu, nu, sunt nevinovat, strigă negrul Pippin.

Mizerabilul spera mereu în indulgența călăului. Nu credea că Enric Sanson îl va omorî.

Dacă mărturisea, atunci era pierdut pentru totdeauna, atunci Sanson îl preda judecătorului de instrucție și peste câteva săptămâni mergea la ghilotină, dacă nu mărturisea, dacă mințea mereu, atunci desigur călăul nu va îndrăzni să-l omoare.

Dar socoteala negrului Pippin era falsă.

El uită torturile pe care le suferise atâta timp Enric Sanson. Uită că Enric Sanson a vrut deja de mai multe ori să-și jertfească viața pentru a o scăpa pe Lili.

Enric Sanson împreună mâinile pe piept, apoi se uită la cer cu o privire tristă.

— Dumnezeule, știi bine că nu sunt un om crud și sângeros, zise el adânc emoționat. Știi bine că nu mă bucur de chinurile semenilor mei, dar n-am alt mijloc. Dacă fac o nedreptate în acest moment, atunci fă să cadă sângele lui asupra capului meu, dar nu asupra capului nevinovat al lui Lili!

Enric Sanson mai rămase câteva secunde nemișcat, apoi se întoarse.

— Băgați-l în *fecioara de fier*! porunci călăul calfelor sale.

Calfele îl apucară pe negrul Pippin, îl puseră în *fecioara de fier* și în același timp îi puseră cercuri la mâini și la picioare, cercuri care nu-i permiteau tâlharului să facă nicio mișcare.

— Mărturisește, Pippin! murmură încă o dată Enric Sanson, mărturisește.

Negrul Pippin nu răspunse. O frică grozavă de moarte se citea pe fața lui, dar și încăpățânare în privire.

Văzând că nu capătă niciun răspuns, Enric Sanson puse mâna pe pieptul fecioarei.

Acolo era ascuns mecanismul pentru închiderea fecioarei.

În acest moment începură să se audă zgomote sinistre. Jumătățile fecioarei începură să se închidă.

Negrul Pippin deveni când galben, când verde de frică.

— Pippin mărturisește! murmură Enric Sanson care stătea lângă dânsul.

Negrul Pippin tot nu răspundea.

Leșinase sau tăcea crezând că o să scape?

Zadarnică speranță!

Jumătățile se închideau din ce în ce mai mult.

La lumina torțelor cuțitele pătate de sânge străluceau strângându-se din ce în ce mai mult în jurul negrului Pippin.

În acest moment Pippin scoase un strigăt. Unul din cuțitele mai lungi trebuia să-l fi ajuns deja.

Desigur durerea nu era mai mare decât o împunsătură de ac, dar în același moment urmă un al doilea și un al treilea strigăt al nenorocitului.

Acesta realiză deodată toată primejdia.

— Călăule, ești un asasin! Asasin! Asasin! Strigă nenorocitul.

— Sângele tău cadă asupra mea! strigă Enric Sanson.

— Ai milă! strigă iar negrul Pippin.

— Îți jur pe Sfânta Fecioară, mai ai o jumătate de minut! Dacă mai aștepți, nu te măi pot scăpa nici eu! Mărturisește!

Vârfurile cuțitelor se apropiau din ce în ce mai mult de Pippin.

— Da, da, mărturisesc, oprește-l, strigă el.

Enric Sanson apucă repede nasturele mecanismului secret.

Îndată angrenajul se opri.

— Nu, nu, eliberează-mă, vârfurile cuțitelor sunt deja în carnea mea! murmură negrul Pippin pe când ochii îi ieșeau din orbite.

Enric Sanson clătină din cap.

— Nu, zise el, m-ai înșelat deja o dată, a doua oară n-o să-ți mai reușească. Aici rămâi până la moarte. Îți jur pe Dumnezeu să nu te miști de aici până ce nu mărturisești totul.

Calfele de călău se grupaseră respectuoși în jurul stăpânului lor.

Enric Sanson se întoarse către ei.

— Ascultați cu toții cu atenție, ce va mărturisi acest bandit va fi de cea mai mare importanță pentru mine și logodnica mea.

— O, stăpâne! Ascultăm cu o mie de urechi! Strigă Nicolas.

Enric Sanson începu să-l interogheze pe negrul Pippin.

Încăpățânarea lui era învinsă.

Realizase că numai o completă mărturisire a adevărului putea să-l scape de la o moarte groaznică.

— Și de aceea mărturisi absolut totul.

Da, el săvârșise omorul din strada Bellevue.

Acesta fusese plănuit cu mult timp înainte.

Mai întâi Senac căutase prilejul favorabil.

El mijlocise și întrevederea dintre negrul Pippin și nepoata bătrână a cetățeanului Colmin.

Bătrâna fată îl plăcuse pe negrul Pippin, căci el se prefăcuse că o iubește, și astfel devenise în curând confidentul ei.

Bătrâna fată găsea că unchiul ei trăia prea mult.

Stricată cum era, plănuise moartea bătrânului.

Pippin era de acord cu aceasta.

La un prilej favorabil se înfăptuise crima.

Pippin se gândise că e mai bine să scape și de complicea lui.

Ea căzuse jertfă otrăvii pe care Pippin o cumpărase de la telalul Senac.

Senac o cumpărase la o licitație a moștenirii unui indian excentric.

După înfăptuirea crimei, negrul Pippin jefuise toată casa.

Dar aici se întâmplase ceva care era cât pe ce să-l pună într-o mare primejdie.

Ușa care ducea în curte avea o așa numită broască Schnepper.

Din casă se putea deschide apăsând pe clanță, de afară însă se descuia numai cu cheia. Când Pippin o închisese pe dinafară își aduse aminte că cheia era la nepoata lui Colmin.

Acum Pippin nu putea să intre înapoi în casă și nici prin portița din zid nu putea să iasă căci era încuiată.

În zadar strigase el pe tovarășul lui, Senac.

Neștiind ce să facă, Pippin se plimbă o vreme prin curte.

În sfârșit se hotărî se, cu o abilitate de pisică se suise pe zid.

De acolo până la balconul de lemn al lui Carol Tellier era un drum foarte scurt.

Pippin se urcă în balcon cu gândul să coboare pe cealaltă parte.

Dar deodată Pippin se opri.

Văzuse lumină.

Aceasta venea prin fereastra locuinței lui Carol Tellier.

Pippin văzuse că mecanicul adormise cu capul pe birou.

Atunci un gând diabolic îi trecuse prin minte.

Se gândea ce ușor era să îndrepte în altă parte atenția justiției.

Pippin scoase la întâmplare câteva bancnote și bucăți de colier din buzunar și le puse cu îndemânare pe masa de lucru a mecanicului.

Apoi plecase mai departe și coborî de pe balcon în stradă.

Asta era mărturisirea lui Pippin. Călăul era încântat.

— Bine, bine! murmură în sfârșit Enric Sanson. Dezlegați-l! Să nu-l mai chinuim degeaba. Ați auzit ce-a spus? Acuma nu poate nega nimic. La judecătorul de instrucție cu dânsul!

— Nu, nu, mărturisirea mea îți va ajunge. Să mă duci la judecătorul de instrucție înseamnă să mă predai ghilotinei.

Enric Sanson dădu din cap.

— Asta meriți, zise călăul.

El întoarse spatele banditului.

Ridică mâinile la cer.

— Dumnezeule, îți mulțumesc, șopti călăul. Acum se va face lumină. Ah, draga mea Lili, ziua liberării vine și pentru tine! După o grea și lungă încercare ne surâde norocul!

Capitolul 167 O DECEPȚIE GROZAVĂ

Orfelia petrecuse câteva ceasuri de groază.

Ea se îngrozea când auzea de torturi și brutalități. Totuși trebuia să-i dea dreptate lui Enric.

Bucuria Orfeliei fu nemăsurată când își văzu fratele intrând în odaie.

Orfelia alergă la el și-l îmbrățișa.

Apoi îl privi întrebătoare.

— Ei, murmură Orfelia, a mărturisit? Va scăpa Lili?

— Da, mulțumită cerului, dragă surioară! strigă emoționat călăul. A fost învins de energia mea. Îl duc acum la judecătorul de instrucție.

Orfelia începu să plângă de bucurie.

— Dar cum s-a întâmplat aceasta? murmură fecioara.

— S-a întâmplat o minune, o adevărată minune, strigă Enric Sanson. Încă nu înțeleg totul, dar oricum nenorocirea a început să plece de pe capetele noastre.

Enric Sanson nu știa că ceea ce suferise el până acum nu era nimic față de aceea ce avea să sufere în continuare.

Dar fericirea cea mai mare a omului este că nu cunoaște viitorul.

Enric o sărută pe sora lui, apoi începu să-i povestească mărturisirea lui Pippin.

— Dumnezeule! Ce grozăvie! Strigă fata înspăimântată. E posibil să existe atâta răutate în lume?

— Ei, acum o să-și ia pedeapsa meritată, strigă Enric. Sărmana mea Lili însă va fi purificată în fața lumii.

Adânc emoționat, călăul o cuprinse în brațe pe sora sa.

— Ah, Orfelia, răsare iar soarele?! strigă puternicul bărbat suspinând de emoție. În sfârșit se face lumină!

El răsuflă adânc.

— Acum însă ce trebuie să se întâmple, întâmplă-se repede! zise el. Lili nu trebuie să mai fie mult timp expusă singură atâtor primejdii. Vrei să-ți destăinuiesc un secret, dragă soră, pe care nu l-am spus încă nimănui?

Enric se aplecă la urechea Orfelia.

— Am găsit un bătrân preot foarte demn.

— Ce spui? întrerupse Orfelia cu ochi strălucitori. Un preot catolic?

Enric dădu din cap.

— Acum când se caută mereu victime, el este în mare primejdie. Locuiește pe o stradă retrasă împreună cu două călugărițe. Dacă ar intra două persoane necunoscute la ei, imediat ar deveni suspecți.

— Dar m-aș duce eu noaptea, zise Orfelia. Trebuie să înțelegi câtă nevoie am de sfaturile și mângâierile unui preot.

Enric surise.

— Iartă-mă dragă soră, zise el, dacă am fost cam egoist. Dar am vrut să-mi păstrez pe bătrânul preot pentru a-mi da binecuvântarea mie și scumpei mele Lili.

Ochii Orfeliei străluciră.

— Atunci cu plăcere mă voi înfățișa preotului după ce căsătoria voastră va fi avut loc. Îndată ce Lili va fi liberă, nimic nu te mai oprește.

— Să dea Dumnezeu! răspunse Enric. De trei ori binecuvântat fie ceasul în care voi intra în această casă cu iubita mea.

— Și eu mă bucur de aceasta, zise Orfelia, căci am găsit în Lili o inimă femeiască capabilă de a mă înțelege, o adevărată prietenă.

— Ce fericit mă fac vorbele tale, zise Enric, sărutând cu tandrețe fruntea surorii sale. Mă duc imediat la judecătorul de instrucție. Trebuie să mă primească imediat, să asculte spovedania mizerabilului și Lili va fi liberă chiar azi.

Enric își îmbrățișă sora.

Cu mâinile împreunate Orfelia se apropie de fereastră.

Ea privi cu ochii umezi cum fratele ei pleca însoțit de două calfe și de negrul Pippin spre palatul justiției.

Enric se temea ca nu cumva să aibă vreo scenă neplăcută pe drum, deoarece negrul Pippin era foarte popular printre vagabonzi.

Câteva vorbe aţâţătoare din partea acestui bandit erau poate de ajuns să producă o revoltă populară împotriva călăului și a calfelor lui.

Din fericire câțiva gardiști municipali i se alăturară. Aceștia aflară ce pungaș prinsese călăul și-l și luară în mijlocul lor pe negrul Pippin.

Negrul Pippin încercă de mai multe ori să provoace milă trecătorilor cu vaiete dureroase.

Dar frica de moarte la care fusese expus îi paralizase limba. Nimeni nu înțelegea ce spune.

Enric răsuflă ușurat când ajunse cu banditul la palatul justiției.

Imediat se anunță la judecătorul de instrucție Fauvel. Din fericire funcționarul se afla în odaia lui de lucru și-l primi imediat pe călău.

— Cum meștere Sanson, ai reușit să-l prinzi pe negrul Pippin? strigă animat Fauvel îndreptându-și ochelarii de aur. Te felicit! Și pungașul a mărturisit, zici?

— În fața tuturor calfelor mele, răspunse Enric. El a descris crima cu atâta lux de amănunte, încât nu mai există nici cea mai mică îndoială despre nevinovăția lui.

Fauvel clătină capul gânditor.

— Hm, hm, vasăzică m-am înșelat. Logodnica dumitale este într-adevăr nevinovată! Ei, a greși e omenesc. Mă bucur de fericirea care te așteaptă.

Fauvel se ridică.

— Totuși va fi nevoie, zise el după un moment, să-l ascultăm mai întâi pe banditul prins.

El porunci să fie adus negrul Pippin împreună cu tovarășii lui.

Negrul Pippin își mai revenise.

Frica de moarte dispăruse de pe fața lui.

Acuma figura lui exprima iar viclenie și sfidare.

Fauvel îl privi pătrunzător.

— Te cheamă Pippin Lerot? îl întrebă acesta.

— Da, eu sunt, adăugă arestatul cu obrăznicie apropiindu-se de biroul judecătorului.

În același timp însă sunt un om cinstit, nu un asasin și un pungaș cum susține domnul călău.

Enric Sanson deveni palid.

Se bucurase oare prea devreme? Avea într-adevăr banditul îndrăzneala să nege spovedania lui?

Dar nu, nu era cu putință, erau prea mulți martori!

Fauvel își mișcă ochelarii și se așeză confortabil în fotoliu.

— Ce înseamnă asta? începu judecătorul de instrucție cu o voce severă. Vasăzică negi crimele de care ești acuzat? Susții că ești nevinovat?

Pippin dădu din cap:

— Așa este, zise el repede, îl acuz pe meșterul Sanson că și-a luat un drept pe care nu-l are. M-a torturat silindu-mă prin aceasta la mărturisiri false.

Fauvel dădu din cap. Apoi își duse mâna la bărbie.

— Nu, nu! tocmai drept n-ai lucrat meștere Sanson, murmură judecătorul. Însă aceasta este o altă chestiune. Dar totuși, ce-ai de răspuns la asta?

— Sunt gata să recunosc că l-am maltratat, zise călăul cu mândrie. Rog însă să asculți ca martori pe calfele mele.

Negrul Pippin începu să râdă ironic și obraznic.

— Nu-i nevoie de martori, strigă el în sală. Ce le-am zis repet și aici. E tocmai așa cum a raportat călăul.

— Ei bine? întrebă judecătorul.

— Lasă-mă să vorbesc, urmă negrul Pippin. Dar cine spune că toate acelea trebuie să fie adevărate?

În ochii verzui ai obrazniculului pungaș străluci un fulger.

El se baza evident pe tăcerea lui Senac.

— Instrucția va descoperi totul, zise iar. Enric, surprins de atitudinea pungașului.

— N-ai să afli nimic, zise negrul Pippin. Prea te-ai bucurat!

Judecătorul se ridică indignat.

— Poartă-te cuviincios! Te rog!! zise Fauvel aprinzându-se. Oricum, rămâi deocamdată arestat, Pippin Lerot. Vom aresta imediat pe complicele dumitale și pe urmă vom vedea.

Negrul Pippin tresări puțin și deveni palid.

— Nu veți afla nimic, murmură el din nou.

Apoi fu dus la închisoare. Enric Sanson rămase în camera lui Fauvel și-l privi întrebător.

Îmi vei permite acum să mă duc la Lili? Întrebă călăul cu o voce rugătoare.

Fauvel șovăi un moment.

— Vreau să-ți spun numai atât, răspunse judecătorul, chestia asta tot nu va fi clară până ce negrul Pippin nu va face o nouă mărturisire. Sau poate va fi dovedit vinovat de către complicele lui, Senac.

— Dar pentru Dumnezeu, răspunse călăul, e doar clar că numai banditul ăsta a comis crima.

Judecătorul dădu din umeri.

— Încă tot nu văd motivul, zise el apoi. Omorul din strada Bellevue n-o să-l poată nega. Dar cum a comis în același timp omorul de la operă?

Enric Sanson deveni deodată livid la față.

— Omorul de la operă? murmură el. Dumnezeule, Dumnezeule! Strigă el. Da, da, prea devreme m-am bucurat! Ah, ce amară înșelare! Banditul n-a mărturisit de omorul de la operă! Ah, Lili, dragă Lili!

Călăul începu să tremure.

Emoția lui Enric era așa de puternică încât trebui să se așeze pe un scaun.

— Nici măcar nu-i vorba de omorul din strada Bellevue. Sărmana mea Lili e acuzată de altă crimă!

— Mă tem prietene că te-ai bucurat degeaba, zise Fauvel dând din cap. Sincer vorbind n-am înțeles purtarea de până acum a dumitale. În loc să o dezvinovățești pe logodnica dumitale, o încarci și mai greu, și eu n-am știut să mă folosesc de un moment favorabil.

— Cum asta? întrebă Enric surprins.

— Ei, urmă judele, prin faptul că dovedești că negrul Pippin a făcut omorul din strada Bellevue, dovedești în același timp că n-a putut tot el să facă omorul de la operă, care s-a întâmplat în același timp. Asta folosește sărmanului Tellier, pe care evident l-am acuzat degeaba, dar logodnica dumitale...?

Judecătorul se întrerupse dând din umeri.

Lui Enric Sanson i se păru că toate i se învârtesc înaintea ochilor.

Acuma abia își aduna gândurile.

Mărturisirea banditului n-avea nicio influență asupra soartei scumpei sale Lili.

Nici nu putuse să se gândească la toate astea.

Abia scăpat și el din primejdie de moarte, procedase la interogatoriul lui Pippin, încă având nervii ațâțați.

El nu putuse deci cântări cu răceală vorbele lui Pippin.

Și afară de asta, bucuria că l-a făcut pe bandit sa mărturisească, îl amețise.

— Dumnezeule, de Pippin doar nici nu-i vorba. Numai Adella de Barry ar fi putut-o elibera pe Lili. Și eu nici nu m-am gândit să-l întreb pe Pippin ce știe despre crima de la operă.

Enric se lovi cu mâna peste frunte, nebun de durere. Judecătorul, de altfel un bărbat rece la scenele cele mai mișcătoare, se ridică de pe scaun și se apropie de Călău.

— Liniștește-te! îi zise el. Încă nu s-a sfârșit totul. Nici eu nu mai cred în vinovăția logodnicei. Purtarea negrului Pippin mi s-a părut în orice caz suspectă. Am să fac totul pentru a întârzia momentul venirii logodnicei dumitale înaintea curții cu jurați.

— Și pe logodnica mea o pot vedea? zise trist Călăul.

— Peste câteva zile vino pe aici, răspunse judecătorul evaziv. Mai întâi trebuie să sfârșesc interogatoriul lui Pippin și al complicelui său. Pe urmă dacă vă voi putea permite aceasta o voi face cu siguranță.

Judecătorul îi strânse cordial mâna.

Enric Sanson ieși zdrobit.

Capitolul 168 URME ȘTERSE

Orfelia era decepționată.

După primul avânt de bucurie, începuse să cântărească și ea vorbele fratelui. Da, era vădit că mărturisirea lui Pippin nu va aduce eliberarea lui Lili ci a unui alt bărbat.

Carol Tellier, care a suferit atâta timp, va fi îndată liber.

Ciudat! De ce-i bătea inima Orfeliei așa de tare la acest gând?

„Ce mă interesează acest bărbat? Murmură ea apăsându-și mâinile pe piept. Denaturată ce sunt, cum pot să mă bucur, când bunul meu frate Enric va suferi atâta.

Iritată, tânăra fecioară se plimbă de câteva ori prin odaie, apoi se opri și căzu în visare.

„Carol Tellier liber, murmură inconștient fecioara, pe când obrajii se colorau, cât mă bucur pentru acest mândru și curajos bărbat. Ca un erou a suferit el rușinea, mizeria și dezonoarea. Și acum? Și acum? Murmură ea fericită, respirând puternic, Carol Tellier își recapătă onoarea și reintră în viață în floarea vârstei. Un nou viitor îl așteaptă! Cum mă bucur! Cât l-am compătimit în mizeria și suferințele lui!”

Enric Sanson apăru în prag. Dar vai! În ce stare!

Zdrobit moralmente, cu fața îndurerată, părea cu zece ani mai bătrân.

Orfelia alergă înaintea lui și-l apucă de mână.

— Dumnezeule! Ce figură ai! Ce s-a întâmplat?

— Lili nu va fi eliberată, căci mărturisirea lui Pippin folosește numai lui Carol Tellier.

Vocea i se înecă. Cu greu se ținea să nu leșine.

Orfelia îl mângâia. Dar în zadar. Pentru inima îndurerată a lui Enric nu mai era mângâiere.

— Am să cer un sfat de la cineva, murmură deodată Enric Sanson, pe când o rază de speranță îi strălucea în privire. Poate voi găsi acest sfat la preotul cel bătrân.

— Ce vrei să faci? întrebă Orfelia.

— Încă nu ți-am spus totul, dragă soră, zise călăul deșteptându-se ca dintr-un vis. Gândește-te că am văzut alaltăieri la bătrânul preot, o a treia călugăriță. Aceasta nu era alta decât Adella de Barry.

— Dumnezeule! Ce tot spui, îl întrerupse Orfelia.

— Așadar, bătrânul trebuie să o cunoască bine pe prințesă, urmă Enric, el este un om de onoare în toată puterea cuvântului. Eu am de gând să-i spun totul. Sunt sigur că el o va putea convinge pe Adella să spună adevărul și să o elibereze pe nenorocita de Lili.

— Ai dreptate! șopti Orfelia. Grăbește-te Enric, nu pierde vremea. Totul atârnă de acest demers.

Enric plecă imediat. Din nefericire el întâlni pe drum cunoscuți. Zgomote surde se răspândiseră despre ultimele aventuri prin care trecuse Călăul din Paris. Ici și colo, curioșii se adunau în jurul lui și-l copleșeau cu întrebări.

Prin aceasta, el pierdu multă vreme.

Nu putea să scape lesne de toți acești cunoscuți care îl plictiseau cu întrebările lor.

În sfârșit, Enric Sanson ajunse la strada întunecoasă în care era casa cea veche ce servea preotului de refugiu.

Cu inima strânsă Enric urca scările. Avea o presimțire rea.

Ce tăcere era în casă! Ce sinistru sunau pașii lui pe scară!

Enric își auzi inima bătând.

Ajunsese la etajul de sus. Cu pași înceți se apropie de ușă. Făcu semnul convenit. Nimeni nu răspunse, nimeni nu deschise ușa.

Bătu și a treia oară. Nimic nu se mișca. Totul rămase în tăcere.

El deschise ușa și intră în odaia care servea de refugiu preotului și călugărițelor. Odaia era goală.

Ideea că preotul plecase din acest loc, fu ca o lovitură de trăsnet pentru Enric.

Fără voie, rămase sprijinit de ușă și privi odaia goală.

„Au plecat, au plecat! murmură el. Și în aceasta, văd opera prințesei. Ce să fac acuma?”

Enric Sanson ridică mâinile la cer apoi își acoperi fața.

„Lili, sărmana mea Lili! suspină Enric. Mă tem că soarta e contra noastră. Acuma nu mai văd nicio scăpare.”

Capitolul 169 ÎNGERUL ÎN CELULĂ

Judecătorul Fauvel avea de lucru cu negrul Pippin. Banditul nega totul.

De aceea, cu toată bănuiala zdrobitoare a judecătorului, instrucția contra lui Pippin mergea foarte încet.

Poliția însă lucra foarte activ pentru a găsi dovezi împotriva negrului Pippin.

Dar deși polițiștii aveau ca fir conducător mărturisirea sub tortură a criminalului, totuși cercetarea lor prezenta multe greutăți.

Multe persoane care trebuiau interogate, își schimbaseră domiciliul, alții căzuseră sub cuțitul ghilotinei, într-un cuvânt, o mulțime de amănunte întârziau instrucția.

În cele din urmă, judecătorul cu zelul pe care-l avea găsi dovezi zdrobitoare contra lui Pippin.

Negrul Pippin urlă, și strigă în cabinetul judecătorului, apoi ceru iertare când văzu că protestele lui de nevinovăție nu-i mai foloseau.

Pippin fu acuzat prin raport de judecător pentru dublul asasinat din strada Bellevue și în aceeași zi, Carol Tellier fu eliberat.

În tot acest timp Enric și Orfelia veniseră în fiecare zi la palatul de justiție.

Orfelia lua parte din ce în ce mai mult la soarta lui Tellier.

Cu o mare nerăbdare aștepta ea momentul când, conform promisiunii, va putea anunța mecanicului că e liber.

Pentru nimic în lume n-ar fi renunțat la această sarcină.

Ea făcuse deja de mult judecătorului această cerere.

— Desigur, cetățeană, dorința dumitale mi-e poruncă, zise Fauvel cu un surâs fin. Profesia mea serioasă mă expune la atâtea lucruri neplăcute încât mă simt de două ori fericit când pot răspândi bucuria în jurul meu.

Orfelia roși la aceste vorbe.

Fauvel o privi cu atâta bunătate, încât ea prinsese curaj și-l întrebă și pe viitor de momentul eliberării lui Carol Tellier.

Acum venise acest moment solemn.

Orfelia era cu fratele ei la palatul de justiție.

Fauvel îi primise cu o față prietenească și mulțumită.

— Ei cetățeană, văd că ești totdeauna exactă, zise judecătorul. Ia uite aici ce am, zise el arătând o hârtie pecetluită.

Tremurând de emoție Orfelia luă hârtia din mâna funcționarului.

Ea aruncă o privire asupra documentului.

— În sfârșit, în sfârșit! Murmură Orfelia adânc mișcată. În sfârșit a venit ziua eliberării pentru nenorocitul bărbat care a suferit atât. Ah, cât îți mulțumesc, domnule judecător!

Enric se bucură și el, dar totuși se gândi la nenorocita lui logodnică.

Judecătorul înțelese această asociație de idei.

Privirile amândurora se întâlniră, apoi Fauvel dădu ușor din umeri.

— Știu ce vrei să spui meștere Sanson, zise judecătorul compătimitor. Ai fi fericit dacă ai putea căpăta și dumneata un asemenea document. Dar trebuie să ai răbdare. Afacerea stă ca și mai înainte. Mie însă trebuie să-mi mulțumești că Lili Miranda nu apare încă înaintea jurații lor, deși lucrul acesta trebuia să se întâmple demult.

— Dumnezeule! Dumnezeule! Cum se va sfârși asta? Murmură Enric Sanson. E nevinovată de acea crimă cum sunt și eu.

El nu văzu ușoara îndoială de pe fața judecătorului.

— Mult însă nu voi putea prelungi instrucția, zise iar judecătorul. Aproape în fiecare zi primim ordin de la comitetul binelui public să eliberăm închisorile pentru a face loc arestaților politici!

— Dumnezeule! Dumnezeule! Dacă Lili ar fi osândită! Murmură Enric Sanson cu buzele tremurânde.

Orfelia puse mâna cu blândețe pe umărul lui Enric.

— Ai curaj, dragă Enric! Dumnezeu nu ne va lăsa! Șopti ea.

— Da, numai să nu fie prea târziu, murmură Enric. Mă tem, mă tem însă, biata Lili nici așa nu-i tocmai tare. Ah, dacă aș putea s-o văd măcar!

El se uită rugător la judecătorul de instrucție dar acesta dădu din umeri.

— Știi prietene că-ți fac totul cu plăcere, dar nu pot lucra contra instrucțiunilor slujbei mele.

— Trebuie să mă supun, văd bine, dar inima mi-e zdrobită de durere.

El se stăpâni cu greu și se întoarse către sora sa.

— Du-te cu Dumnezeu, Orfelia! murmură călăul. Judecătorul îți permite să anunți tu însăți eliberarea protejatului tău. Pe mine trista mea slujbă mă cheamă în piața Grevei. La revedere!

Judecătorul se tută după ei.

— Un om cinstit și nobil, călăul ăsta! murmură el întorcându-se spre actele lui. Păcat că are atâta de suferit! Ar fi meritat o soartă mai bună!

Apoi judecătorul citi încă o dată ordinul comitetului de a sfârși instrucția tuturor femeilor care se mai aflau în închisoare, pentru ca acestea să apară înaintea curții cu jurați.

Deci Lili trebuia ca peste cincisprezece zile să-și primească osânda.

La ușa cabinetului judecătorului de instrucție, Orfelia se despărți de fratele ei.

Orfelia se îndreptă spre închisoarea preventivă.

— Vasăzică s-a aflat că Tellier e nevinovat zise bătrânul funcționar al închisorii primind prin mâinile Orfeliei decretul judecătorului. Cum se poate înșela cineva? N-aș fi crezut că Tellier e nevinovat! Dacă însă este așa. Îi urez noroc!

Zicând acestea el o petrecu pe sora călăului prin lungi coridoare până la celula în care zăcea Tellier de luni de zile.

Cheia zăngăni în broască. Temnicerul deschise ușa și Orfelia intră în odaia întunecoasă.

Carol Tellier stătea gânditor pe bancă.

El nu bănuia ce bucurie îl aștepta.

Abia când un pas repede și elastic și o mână moale și delicată se așeză cu blândețe pe umărul lui, Tellier sări în sus.

Fața lui chinuită, se înveseli când o zări pe sora călăului.

— Dumnezeule? Visez? E posibil? Dumneata, dumneata Orfelia? Murmură nenorocitul apucând mâinile tinerei fete.

Cu respect duse mâna delicată a fetei de mai multe ori la gură.

— Mulțumesc, mulțumesc pentru această vizită! murmură Carol Tellier adânc mișcat. Drept să-ți spun și acum mă gândeam la vizita dumitale de atunci. Acea jumătate de ceas

a însemnat o mare fericire pentru mine. Acum desigur ai venit pentru a-ți lua rămas bun pentru totdeauna. Soarta mea trebuie desigur să se împlinească.

— Carol Tellier, îl întrerupse Orfelia cu o voce liniștită și blândă, ești destul de tare pentru a primi o veste mare?

Fruntea mecanicului se încreți.

— Spune totul! strigă mecanicul, cu o voce aproape sălbatică. E tot o binefacere din partea oamenilor justiției că n-au venit ei, cu mutra lor rece și nemiloasă, să-mi anunțe sentința de moarte. Desigur că te-au ales pe dumneata pentru a-mi anunța aceasta sub o formă mai frumoasă.

Dar un surâs blând și vesel se arătă pe fața Orfeliei.

Prizonierul o privi zăpăcit.

— Ce înseamnă asta? murmură el uimit. Este e veste grozavă aceea pe care mi-o aduci? ... Dumnezeule... Doar nu vei fi venit...?

— Să vă anunț eliberarea, Carol Tellier, strigă Orfelia. Curaj! Citește asta!

Dar Carol Tellier se dădu câțiva pași înapoi ca și cum ar fi primit o lovitură. Fericirea era prea mare pentru puterile lui slăbite de închisoare.

Carol Tellier căzu deodată în genunchi și-și ascunse fața în mâini. Tot corpul îi tremura.

— Liber, liber, strigă nenorocitul cu o voce abia de înțeles, liber... după luni de chinuri... cum să... mai spun... liber... liber... nu... nu... e un vis... nu poate fi... realitate...

Carol Tellier se ridică tremurând.

Cu pași șovăitori se apropie de Orfelia care îi întinse radioasă amândouă mâinile.

— Nu, nu-i un vis, zise Orfelia. Ce fericită sunt că sunt cea dintâi care te felicit. Te întorci la viață. Să dea Dumnezeu ca în viitor să fii apărat de asemenea încercări ca acelea pe care le-ai suferit.

— Cât îți mulțumesc pentru aceste vorbe, Orfelia! murmură Tellier cu o față descompusă. Visez sau sunt treaz? Strigă el cu o voce aspră. Sunt liber? Nu trebuie să merg la eșafod?

Orfelia îl privi cu lacrimi în ochi. Nu se așteptase ca norocul să-l zdrobească atât.

— Te miri că sunt atât de zdrobit, zise mecanicul. Dar nu știi cât am suferit în închisoare. Și acum când mă văd deodată liber, mă tem să nu înnebunesc!

Orfelia îi strânse mâinile.

— Mai bine să vorbim de viitorul dumitale, Carol Tellier...

Fața mecanicului deveni serioasă.

— Da, murmură el, am uitat cu totul de asta. Ce-mi va oferi viața în viitor?

El tăcu câteva minute.

— Nu te ocupa de mine, zise el cu o voce aspră. Mi-ai arătat deja atâta compătimire și bunătate încât ar fi urât din partea mea acum când sunt liber să mai uzez. Fii sigură că voi ști să lupt împotriva mizeriei și a soartei fără să-mi pătez cinstea sau mândria bărbătească.

— Ai vorbit ca un om curajos și nobil! răspunse Orfelia, dar mândria dumitale nu trebuie să devină orgoliu, trebuie să-mi dai voie să te mai ajut și în viitor!

Tellier o privi confuz.

— Dar spune-mi, Orfelia, prin ce am meritat atâta interes din partea dumitale, eu care ca vârstă aș putea să-ți fiu tată?

Orfelia roși, apoi îl privi în ochi cu sinceritate pe mecanic.

— Lasă-mă să fiu sinceră! zise ea. Eu sunt cu totul altfel decât celelalte femei. Când te-am văzut plângând astfel pentru sărmana dumitale nevastă, când am văzut lacrimi în ochii dumitale, am simțit pentru dumneata o mare simpatie.

— Soră! strigă mecanicul.

— Da, soră, zise ea. Atâta să-ți ajungă Carol Tellier, căci află că mai mult decât soră nu pot fi nimănui pe această lume.

— Înseamnă că te leagă un jurământ, murmură Tellier.

Orfelia dădu din cap.

— Niciun jurământ, adăugă ea, doar conștiința de a fi altfel decât celelalte femei.

— Nu te înțeleg, ești o fată ciudată! murmură și mai confuz Carol Tellier.

— O să mă înțelegi, zise Orfelia cu un surâs blând. Cine are atâtea relații cu puteri supranaturale cum am eu, acela nu poate lua parte la suferințele și bucuriile pământești cum se cuvine. Dar să lăsăm asta, adăugă ea repede. Sunt veselă că ți-am spus că nu trebuie să mă consideri decât ca pe o soră, și de aceea să-mi dai voie să te ajut în viitor până îți vei putea câștiga singur existența.

Mecanicul plin de recunoștință, sărută mâna tinerei fele.

— Fă cu mine ce vrei, Orfelia, zise el cu buzele tremurânde. Simt prea multă recunoștință pentru dumneata!

El se aplecă spre Orfelia și-i sărută de mai multe ori mâna.

— Vino, vino, zise Orfelia cu voce blândă. Să fugim din această celulă întunecoasă. Lasă-mă să te duc înapoi în viața liberă și frumoasă! Avem o mică proprietate nu foarte departe de Paris, urmă tânăra fată peste un moment, acolo poți să stai deocamdată! Ah, nu vei trăi din pomană, adăugă ea văzând mirarea și surprinderea pe fața lui Tellier, e acolo mult de lucru. Vei fi auzit în ce împrejurări grozave este Franța acum. Fratele meu nu-și poate părăsi slujba și de aceea niciodată nu se poate ocupa de această proprietate. De aceea e foarte neglijată și un om capabil ne-ar putea fi de folos.

— Poruncește-mi, strigă Tellier cu un adevărat zel. Sigur, Orfelia, voi căuta cu toată puterea să-mi achit datoria către dumneata!

— Ei bine, atunci vino! zise Orfelia cu un surâs și întinzându-i mina, ieși cu dânsul din celulă la aer liber, la soare.

Capitolul 170 NEBUNA!

Castelul Barry era cufundat în ceață.

Deodată, în mijlocul nopții, apare o femeie tânără, înaltă. Îmbrăcată în negru.

Ca nebună umblă nenorocita prin parcul cel mare al castelului.

Ea se întoarce mereu la chioșcul de trandafiri unde fusese îngropat Enric Sanson și unde acum era o groapă deschisă.

Este Adella de Barry, care după un lung leșin s-a sculat și rătăcește prin pădure.

Strigătele stridente ieșeau din când în când din pieptul prințesei nenorocite.

Acum Adella de Barry ajunse iar la chioșcul de trandafiri.

Luna ieși de sub nori și lumină mormântul.

Adella de Barry căzu în genunchi și se uită în groapă.

— Deșert... deșert... totul deșert, murmură prințesa cu o voce stinsă... L-au scos... pe iubitul inimii mele... nu pot să-l plâng... mi l-au răpit...

— Enric... unde ești? Enric... iubitule... vino la mine... vino...

Prințesa pipăi pământul părând a căuta corpul lui Enric.

Apoi începu să plângă.

— Enric... te iubesc prea mult, nu te pot lăsa... vino la mine... nu te ascunde de mine... mai bine te vreau mort, ca să te pot plânge, decât în posesia alteia. Enric, strigă ea sculându-se repede. Nu te juca cu mine... pe cât de fierbinte pot iubi, pe atâta pot urî... Nu vei aparține niciodată alteia decât mie!

Sinistru răsunau prin noapte vorbele nebunei...

— A plecat! strigă prințesa deodată. Mi l-au răpit... pungașii... pungași mizerabili ce sunteți! Unde e iubitul meu?... Enric al meu?...

Căzu iar în genunchi.

— Dar nu-i posibil... zise prințesa pipăind iar prin groapă, eu singură, i-am așternut... cu mâinile mele l-am pus înăuntru... e mort... mort... Unde e acum? Murmură ea deodată.

Deodată își aduse aminte de toate cele petrecute.

Un strigăt grozav îi ieși din piept.

— Morții se scoală! strigă prințesa cu buzele tremurânde și ochii holbați. Enric... nu mă privi așa... Nu eu te-am omorât... n-am vrut să te omor... am vrut să te sperii numai... om nemilos care nu înțelegi cât te iubesc!... înapoi... strigă prințesa.

Ea se lovi de o buturugă și căzu.

— Vai mie... Sunt pierdută!

Prințesa leșină.

După un ceas deschise ochii. Își duse mina la frunte și se ridică.

— Unde sunt? murmură Adella. Unde sunt?... Aici în pădure... aici în pădure...

Ea părea a nu înțelege cum ajunsese în pădure.

Își duse mâinile la ceafă.

— Ah, cum mă doare... cum mă arde...

Tot șovăind și ținându-se de copaci ajunse la marginea parcului.

Nu departe era castelul Barry.

Lumina lunii se oglindea în ferestrele castelului.

— Da, da... îmi aduc aminte... murmură Adella cu fala descompusă. Mi-am serbat victoria asupra lui Enric Sanson, credeam că-mi va cere iertare... și acum... sunt singură... părăsită...

Făcu câțiva pași, apoi căzu gemând, în genunchi.

Își duse mâinile la frunte.

— Cum mă doare... ah... cum mă arde... murmură ea. E noapte... luna luminează... dimineața se apropie... ca și atunci când l-am îngropat... și când l-am văzut deodată în brațele surorii sale...

Prințesa se opri zăpăcită.

Apoi scoase un strigăt.

— Trădată... înșelată... în momentul când visam învingerea... strigă ea. Ah! Cum mă doare... cum mă arde... Enric ce mi-ai făcut?... Ai fugit de mine... Mi-ai respins iubirea cu o mină brutală și totuși ai murit, ești mort... eu singură te-am pus în groapă...

Creierul ei refuza să înțeleagă întâmplările care avuseseră loc în ultima vreme.

— Dar mi se pare că am înnebunit... Ah, cum mă arde... cum mă doare... parcă am foc în cap! Desigur l-am văzut. Era sănătos și-și săruta sora... și eu singură l-am pus în mormânt.

Ea clătină capul.

— Nu există minuni... și farmece!... murmură ea. L-am văzut mort și pe urmă viu...

Ochii ei străluceau.

— Am fost înșelată. Chiar aceia pe care îi țineam drept credincioși m-au înșelat. Enric Sanson nu putea fi mort și apoi viu! Mi s-a jucat o rușinoasă comedie!

Ea sări în sus.

— Răzbunare, de trei ori răzbunare pentru această noapte! strigă prințesa furioasă. De acum încolo voi trăi numai pentru răzbunare. Vai ție, Enric! Mi-ai jefuit inima, mi-ai nimicit viața. Ah, mai crudă decât chinurile iadului va fi răzbunarea mea! Nu voi fi liniștită decât atunci când te voi vedea pus în mormânt.

Această izbucnire părea a mai fi liniștit-o pe prințesă. Ea se ridică din genunchi și păși încet prin parc.

— Da, murmură ea, numai pentru răzbunare mai trăiesc! Am fost o femeie proastă. De aici înainte nu-mi voi permite nici cea mai mică slăbiciune. N-ați vrut prietenia mea, ei bine veți avea numai nenorociri de la mine!

Pierdută în gânduri, prințesa se opri.

— Și acum? Ce voi face? Murmură ea.

Adella tăcu câteva secunde apoi un gând sălbatic îi străbătu creierul.

— Am găsit! Am găsit! Singura mea locuință poate fi numai în Paris. Dar în plin centrul Parisului, vreau să strălucesc! Da, trăiește unul în Paris, care poate să mă ajute. Vreau să mă destăinuiesc lui. Dacă nu mă înșel Danton va fi în curând singur stăpân în Franța. Pe dânsul vreau să-l câștig ca prieten. Va fi greu desigur, căci am auzit că Danton nu s-a arătat încă niciodată slab față de o femeie. Știu destule lucruri însemnate pentru a mă putea prezenta în fața lui Danton. Vreau să-i spun sincer că eu și acea americană nebună suntem una și aceeași persoană. Dacă voi ajunge să-l cunosc bine pe Danton, acesta o să râdă ca nebun de farsa pe care i-am jucat-o prietenului său Marat. Cunosc istorii frumoase atât despre guvernanții de acum cât și despre Enric Sanson, zise ea, începând să râdă.

— Hei! Cine strigă acolo? Se auzi deodată o voce. Râsul Adellei sunase sinistru în puterea nopții.

Adella tresări, își opri răsuflarea și ascultă.

Se auzeau pași.

— Cine strigă? se auzi din nou vocea.

Adella de Barry devenise palidă. Cine umbla la acest ceas din noapte prin împrejurimile castelului Barry.

Inima i se strânse de frică.

Se gândea dacă trebuia să fugă sau să răspundă străinului.

Atunci prințesa se gândi deodată că poate era vreun servitor al ei care o căuta.

Ea se hotărî să mai aștepte un pic.

În acest moment auzi din nou vocea. Fără nicio îndoială! Era Melac, bătrânul servitor.

— Hei, tu ești Melac? strigă ea.

— Mulțumită cerului, dumneata ești prințesă? răspunse vocea.

— Desigur! Unde ești Melac? Răspunse prințesa cu o voce mândră, dominatoare, care-și recăpătase răceala de mai înainte.

— Aici, aici, prințesă, murmură bătrânul.

Tremurând de bucurie Melac căzu în genunchi și sărută umil poalele rochiei prințesei.

— Ah,stăpână, cât te-am căutat, murmură Melac plin de bucurie. Gândește-te că sunt aproape douăzeci și patru de ore de când a avut loc grozava întâmplare!

Prințesa răsuflă adânc.

— Nu vorbi de asta! Sprijină-mă, sunt obosită. Mergem la castel. Acolo vom vorbi pe îndelete.

Prințesa se lăsă cu greutate pe umărul lui Melac.

Servitorul era bucuros de ași fi găsit stăpâna și de a-i putea face un serviciu.

Dar Adella nu băgă în seamă devotamentul servitorului.

Adella avea de gând să plece chiar în acea zi spre Paris.

Nenorocita nu bănuia că avea de gând să facă primul pas spre pieire.

Capitolul 171 PĂZITORI, SĂRIȚI!

Timpurile mari creează caractere mari.

Niciodată acest adevăr nu a fost mai crud ca în timpul revoluției franceze.

Cu toate vărsările de sânge și excesele fanaticilor, era o vreme măreață.

Lupta unui popor mult timp subjugat contra despoților deșteptase admirație în vechiul și noul continent.

Chiar și cel mai mare poet al Germaniei, Friedrich Schiler, sărbătorea în versuri solemne tânăra republică franceză.

Americanii, care de curând printr-o grea luptă se dezlipiseră de Anglia, trimiseră salutări entuziaste fraților francezi.

Într-un cuvânt, pretutindeni unde existau oameni inteligenți și simțitori, se dezaprobau vărsările de sânge, excesele revoluției, dar se admira marea operă a revoluției franceze.

Unul din cele mai mari caractere ale Franței era desigur George Danton.

Ca o stâncă uriașă care stă neclintită și ține piept tuturor valurilor furioase ale mării, tot astfel era Danton marele tribun al poporului.

Era un bărbat mare, dezinteresat, care trăia numai pentru binele public.

Danton rămase toată viața lui sărac.

Nu a voit să adune bogății pe cale necinstită.

Numai pentru binele patriei bătea inima lui.

Dar tocmai din pricină că Danton iubea Franța mai presus de toate, el nu simțea nicio compătimire pentru un individ, posibil trimis la eșafod.

Fără a clipi din ochi tribunul trimitea la moarte fete tinere care n-aveau altă vină decât aceea de a fi nobile.

— Trebuie să dezrădăcinăm această rasă! Nici măcar amintirea nobililor nu trebuie să rămână în Franța!

Cu aceste vorbe, Danton știuse să înduplece Convenția să adopte măcelărirea suspecților.

Nu-i deci de mirare că Adella de Barry, urcă cu inima strânsă scara casei tribunului.

George Danton locuia singur. Se spunea despre dânsul că în viața lui nu atinsese o femeie.

Avea o alură de atlet.

O coamă de leu îi înconjura capul.

Privirea lui era ascuțită și pătrunzătoare.

Fata lui era sculptată ca în marmură, iar când se înfuria i se contractau mușchii ca valurile furioase ale mării.

Danton era singur în odaie.

El căzuse pe un scaun, epuizat de o lungă cuvântare pe care tocmai o ținuse în Convenție.

Marele tribun simțea că nu mai putea împăca spiritele și că nu le mai putea ține sub dominația sa.

Deși se recunoștea mereu supremația lui, ici și colo se arătaseră câțiva nemulțumiți care nu mai voiau să se supună lui Danton pentru superioritatea lui intelectuală, ba chiar îl urau din această pricină.

În special, Robespierre, tovarășul de odinioară și partizanul entuziast al lui Danton intrase în rândul dușmanilor marelui tribun.

Azi Danton avusese o luptă oratorică aprinsă cu adversarii lui.

Deodată cineva bătu la ușă.

Danton se ridică repede.

— Intră, strigă tribunul.

În același timp fruntea i se încreți.

Cine putea veni să-l întrerupă în mijlocul gândurilor lui?

Danton rămase uimit când ușa se deschise și o femeie tânără și frumoasă intră la dânsul, dușmanul declarat al femeilor.

Danton încreți fruntea și se uită mai multe secunde tăcând la aceea care intrase.

Danton cercetă figura prințesei Adella.

El trebui să recunoască în gând că nu văzuse niciodată o fată așa de frumoasă și atrăgătoare.

— Ce doriți, cetățeană? începu în sfârșit Danton. Ce doriți de la mine? Cine sunteți și ce voiți?

Adella făcu un pas către Danton.

— Cine sunt și ce vreau? zise ea, accentuând fiecare vorbă. Vei afla imediat cetățene Danton. Sunt Adella de Barry, fiica celui ce-a fost ducele de Barry. Dar sunt cunoscută și sub numele de *Eugenia Webb,* am fost prietena scumpului Dumitale Marat.

Efectul asupra lui Danton a fost enorm.

— Vasăzică ești o aristocrată, o dușmană a statului! strigă marele patriot. Știi că vorbele tale sunt de ajuns pentru a te duce la eșafod?

Dar surâsul triumfător nu dispăru de pe fața frumoasei femei.

— Știu bine că ajunge să deschizi ușa pentru a chema paznicii și a mă preda, zise Adella cu mândrie, dar totuși cu o ușoară nuanță de lingușire în voce. Dar aș fi îndrăznit eu să vin la dumneata dacă eram într-adevăr o dușmancă a republicii?

— Ești fiica unui aristocrat și asta ajunge, zise mânios tribunul.

Privirile mândrei femei căutară ochii tribunului.

Astfel, se priviră mai multe secunde.

Apoi Danton ridică mâna amenințător și voi să o dea la o parte pe prințesă.

— Dă-te la o parte! strigă el aspru.

— Nu, rămân! mai întâi trebuie să mă asculți, zise cu hotărâre prințesa.

Tribunul bătu din picior cu violență.

— Și dacă nu vreau? strigă el cu o voce sălbatică.

— Taci, se rugă ea, căci am venit să-ți predau dușmanii. Vrei să scapi o răzbunare desăvârșită?

Danton nu putea răspunde.

Dar și Adella se uită acum la dânsul, Danton o privi ferm.

— Ce vreți? strigă gardiștilor care intraseră atrași fiind de strigătele lui. Să nu mai veniți niciodată până nu vă voi chema eu!

Un surâs de triumf apăru pe buzei Adellei.

Capitolul 172 PRINȚESA „ROȘIE”

Adella se întoarse către tribun.

Acesta își încrucișa brațele și o privi fix.

— Acum vorbește! porunci Danton cu vocea lui tunătoare. Ascult. Îți acord doar cinci minute, aristocrato!

— Bine! zise indiferentă Adella. Văd bine că grațiile femeiești n-au niciun efect asupra dumitale. Ești într-adevăr așa de barbar cum spune lumea.

Danton râse amar.

— Poate că ai dreptate, zise el. Nicio femeie nu va putea subjuga vreodată inima lui Danton. Eu am o singură iubire, și aceasta este pentru onoarea, mărirea și norocul Franței!

El ridică fruntea. Privirea lui străluci.

Dar îndată își reluă înfățișarea lui severă.

— Vorbește! zise el aruncând o privire asupra ornicului[13] din odaie. Mai ai patru minute. Vorbește cât mai e timp!

[13] órnic, V. ceasornic.

— Ei bine! începu Adella, apropiindu-se cu familiaritate de Danton, fără a lua în seamă fruntea lui încreștită. Ce crezi despre acuzatorul public Fouquier Tinville?

Danton o privi cu ochii mari.

— Începi tocmai bine cu adevăratul pungaș, zise el sobru. Și ăsta-i unul care are republica mereu în gură și nimic în inimă, unul din acei câini care își urmăresc numai interesele lor. Ah, cum aș vrea să pot zdrobi aceste canalii și să dovedesc mișelia lor. As simți o adevărată voluptate să-i nimicesc.

Danton bătu din picior.

Pieptul lui se ridică zgomotos.

— Ei bine, cetățene Danton, eu sunt în stare să vi-l predau pe acest Fouquier, zise Adella.

— Spui adevărul? strigă Danton.

— Judecă dumneata singur, răspunse prințesa. Fouquier nu este numai acuzator public la comitetul binelui public, nu. El mai are o altă funcție înaltă. El este șeful așa numitei confrății de sânge, o bandă de excroci, de tâlhari nerușinați care își au locul de întâlnire în castelul de plăcere de odinioară, al nefericitului meu tată. Acolo-i primea acuzatorul public încă pe vremea când trăia regele, pe demnitarii fostei curți regale. El era în tratative cu partida regalistă care urmărea să-l pună din nou pe tron pe Ludovic al XVI-lea. Pe urmă avea de gând bineînțeles să joace ca prim ministru rolul unui nou Richelieu.

Ochii lui Danton fulgerau de mânie.

El o privi țintă pe Adella.

— Poți să dovedești asta, cetățeană? întrebă tribunul cu o voce răgușită. Ciudat! Aceleași vorbe mi le-a spus de curând Enric Sanson în fața comitetului binelui public.

Ochii prințesei străluciră.

— Enric Sanson! strigă ea. Da. Și ăsta este unul dintre aceia care sunt nemulțumiți cu republica.

Danton dădu din cap.

— Nu-mi spui nimic nou, răspunse el. Îl cunosc bine pe călău. El ne urăște în ascuns și-și face slujba mai mult în silă. Dar să se păzească de noi!

— Ei bine, și pe dânsul am să vi-l predau, răspunse prințesa pe când răzbunarea și răutatea străluceau în ochii ei. Ah, va fi o plăcere pentru mine să văd curgând sângele lui.

— Se pare că nu-l prea iubești, zise Danton cu un surâs crud.

— Nu, într-adevăr! strigă prințesa. Vocea ei devenea sălbatică. Nu se mai putea stăpâni.

— Îl urăsc mai mult decât urăsc moartea.

— Probabil pentru ca să-l pierzi ai venit la mine? întrebă Danton cu indiferență.

— Ai ghicit, răspunse Adella. Da, mi-am primejduit și viața pentru asta. Sau voi triumfa, sau dacă nu, prefer să mor mâine pe eșafod.

— Mai bănuiești de a fi un rău republican și pe vreun alt membru al Convenției? începu iar Danton. Mai ai dovezi în mână?

Prințesa dădu din cap.

— Pentru azi ajung aceștia, zise ea cu o privire hoțească. Dar în curând, chiar peste câteva zile îți pot aduce dovezi neîndoielnice, cetățene Danton! Trădători ai porului sânt și Iacob Hubert, Carol Philip Rosen, secretarul general al armatei revoluționare, comisarul

executiv Franz Monero, secretarul general de la ministerul de război Nicola Vincent și alții.

Danton holbă ochii. O iritație grozavă pusese stăpânire pe dânsul.

— Ah Ah! Ce trebuie să aud? Zise tribunul. Ai adus acuze acestor bărbați? Ei bine, ai ghicit, aceștia tocmai nu sunt prietenii mei.

Făcu câțiva pași prin odaie.

Apoi opri în fața prințesei și o privi țintă.

— Ce am spus pot să dovedesc, zise prințesa după o pauză. Vrei să asculți dovezile cetățene Danton?

— Dacă vreau? exclamă Danton cu o voce crudă. El strânse pumnul.

— Vai de ei! scrâșni el plin de furie.

Apoi se apropie iar de Adella.

— La spune-mi atotștiutoare, murmură tribunul, nu poți să îi cumva o piedică cu dovezile tale unui prieten de-al meu? Hai? Cum stă Maximilian Robespierre?

Prințesa stătea liniștită.

— Poate că voi fi în stare să te servesc și cu ăsta dacă-mi lași mai multă vreme, cetățene Danton, răspunse Adella.

— Ciudat, ciudat, zise el încet, o femeie cu atâta curaj și hotărâre să se arunce în peștera leului.

El o privi pe Adella.

Ea părea a nu fi auzit vorbele lui.

Danton se opri iar în fața ei.

— De ce vii la mine, femeie răzbunătoare? strigă el plin de mânie. Nu știi că eu sunt renumit când e vorba să-mi nimicesc adversarii? Și tu ca aristocrată, ești de asemenea adversara mea.

— Dumneata nu ești numai tribun, ci încă și mai mult, ești om de stat! răspunse prințesa. Diplomații însă trebuie să fie oameni cu care să se poată trata. Vă dau material prețios și cer o răsplată pentru asta.

— Și care este această răsplată? întrebă Danton. Prințesa ridică din umeri.

— Cer libertatea și siguranța mea și capul lui Enric Sanson, Călăul din Paris.

— Bine! zise Danton. Primesc condițiile și cer să-mi dai dovezi. Cât timp îți trebuie pentru asta?

Adella se gândi un moment.

— Ți le voi aduce peste trei zile, răspunse ea.

Danton dădu din cap mulțumit.

— Atunci poți să pleci liberă și neatinsă, zise el venind foarte aproape de dânsa. Dar să știi că din acest moment, spionii mei vor fi mereu lângă dumneata. Păzește-te deci cetățeană și nu te juca cu George Danton.

Adella a vrut să-i răspundă ceva dar Danton întinse mâna spre ușă poruncitor.

— Du-te! zise el. Am pierdut deja prea mult timp cu dumneata. Peste trei zile te aștept.

Adella se înclină și ieși surâzând.

Danton apucă repede de un mâner și sună.

Un bărbat mic și cocoșat intră în odaie și se aplecă umilit în fața lui Danton.

— Ascultă Ștefan, zise Danton bătându-l familiar pe umăr. Ai văzut-o pe tânăra femeie care tocmai a plecat de la mine?

Ștefan răspunse afirmativ.

— Vreau să fie spionată! zise acesta către secretarul lui. Cu niciun chip nu trebuie să i se piardă urma. Ai înțeles?

Secretarul se înclină.

— Lasă-mă singur, porunci Danton.

Secretarul ieși imediat. Danton se apropie de fereastră.

Adella de Barry tocmai trecea strada.

Danton privi după dânsa.

— Frumoasă drăcoaică, nimic mai mult, murmură el, dar pare că providența a vrut ca ea să vină tocmai la mine. Acum să dovedească ce a susținut și va fi binevenită. De altfel în Franța se prezintă acum un rol superb pentru o femeie răzbunătoare, cuminte și frumoasă.

El se opri și o privi ca pierdut în visări pe prințesa care se îndepărta.

Capitolul 173 SECRETARUL CEL GHEBOS

Un surâs triumfător flutură pe buzele Adellei.

Adella trăsese acum la alt hotel, așa că nu se temea că va fi recunoscută. Ea părea acum sigură de răzbunarea ei.

Abia ajunse la hotel că și porunci un prânz bun și-l mâncă cu o deosebită poftă.

Ea nu-și strică buna dispoziție nici când apropiindu-se de fereastră văzu un om mititel care se plimba ca din întâmplare în sus și în jos pe trotuarul opus.

Adella își aduse aminte că-l mai văzuse o dată pe acest om.

Și lucru ciudat! Când Adella se pregătea să se culce observă că omul acela se mai afla încă în fața hotelului.

Părea că avea o adevărată patimă pentru promenade. Adella se culcă.

A doua zi de dimineață ea se apropie de fereastră îndată ce se deșteptă.

Necunoscutul se plimba deja prin fața hotelului.

Și când Adella ieși din hotel, micul bărbat o urmă.

Dar asta n-o supără pe Adella. Din contră!

Un surâs triumfător îi flutură pe buze. Răutatea și plăcerea răzbunării îi străluceau în privire.

„Mi-am atins scopul! Gândi prințesa. Enric Sanson păzește-te! Capul îți este în primejdie! Ai executat mulți oameni, acum îți va veni și ție rândul, ultima ta privire disperată va cădea pe fața mea.”

A doua zi prințesa veni iar la Danton.

Acesta trebuia să fie foarte satisfăcut de conversația cu dânsa, căci se întâmplă ceva deosebit. Danton, puritanul, se încuie pentru multă vreme cu frumoasa prințesă.

Dar, ce-i drept, nu vorbe de iubire se schimbau între ei. Danton privi mult timp niște acte pe care le avea în față.

Aceste acte erau scrise de prințesă. Erau raporturi exacte despre convorbirile care avuseseră loc în camerele subterane ale castelului de Barry între reprezentanții partidei regaliste și reprezentanții frăției de sânge.

Ochii lui Danton fulgerară de mai multe ori în cursul acestei convorbiri.

Pe urmă apucă mâna prințesei și o strânse cu căldură.

— Mă îndatorezi, cetățeană, și-ți promit că-ți voi îndeplini cele două condiții cât voi putea de repede, zise Danton cu căldură.

— Vasăzică va cădea capul călăului? întrebă curioasă Adella.

— Da, în curând, zise Danton, dar încă n-avem dovezi împotriva lui. Trebuie să-mi mai dai dovezi, înțelegi, aristocrato?

— Nu-mi va fi greu! îl asigură prințesa.

În aceeași zi Adella de Barry plecă la castelul ei. Era bineînțeles urmărită de secretarul lui Danton. Adella îl purtă pe însoțitorul ei pe drumuri false ceasuri întregi, până intră în curtea castelului de Barry Apoi deodată prințesa dispăruse. Ea intrase prin grota din stâncă în coridorul subteran care o ducea spre boltele ascunse ale castelului Barry.

Micul secretar al lui Danton umblă disperat prin parcul de Barry căutând-o în zadar pe prințesă.

Apoi se întoarse rușinat la Paris.

Capitelul 174 CONDAMNAREA LUI LILI

Decretul împotriva suspecților bântuia Franța.

Judecătorul de instrucție o anunțase pe Lili că va veni în curând în fața judecății.

Totuși această veste care altădată ar fi înspăimântat-o, acum îi dădu curaj.

Tânăra fată nu mai rezista. Puteau s-o condamne judecătorii, tot era mai bine decât să lâncezească în închisoare.

Păzitoarele din închisori fuseseră înlocuite cu iacobini care-i insultau și îi brutalizau pe condamnați.

Lili nu putea răspunde un singur cuvânt la toate insultele.

Lili număra zilele și ceasurile pe care le mai avea până la judecată.

În sfârșit ziua judecății veni.

Lili sperase în zadar că-l va mai vedea vreodată pe Sanson. Ea nu putea să știe că iubitul ei încercase toate mijloacele pentru a ajunge la dânsa.

În fiecare dimineață veneau gardiștii municipali și le duceau pe nenorocite la Conciergerie, unde după o noapte de veghere erau duse în fața tribunalului revoluționar pentru a merge peste câteva ceasuri la eșafod.

Abia la Conciergerie începea slujba sângeroasă a lui Sanson. În celelalte închisori n-avea ce căuta.

Lili nu știa ce să creadă de tăcerea iubitului ei de la care nu primea nicio veste.

Și totuși călăul mituise mai mulți păzitori la Salpetriere, dar nu știa că aceștia luau banii și ascundeau scrisorile.

Danton, tribunul, începuse deja cu lucrarea de nimicire împotriva lui Enric Sanson. Păzitorii de la Salpetriere erau cu toții creaturile oarbe ale lui Danton.

Ei dădeau tribunului toate scrisorile călăului.

Astfel, părăsită de toată lumea, Lili apăru în fața judecății.

I se dăduse un apărător, dar acesta o văzu la judecată pentru întâia oară și nu cunoștea cazul ei decât din auzite.

De aceea el roși când tânăra fată îl întrebă dacă credea că dânsa ar putea să scape.

Văzând fața nevinovată a copilei îi păru rău că nu studiase cazul.

Dar acum era prea târziu.

Cele câteva bănci din sală erau goale.

Se vorbise de omorul de la operă, dar acum această crimă era deja uitată.

Enric Sanson era printre martori.

El se așezase pe banca din față. Era o revedere dureroasă pentru amândoi.

Nu puteau vorbi, nici măcar nu puteau să-și strângă mâna deși numai o bancă de lemn îi despărțea.

Gardiștii municipali stăteau în jurul băncii acuzaților și împiedicau orice contact.

Orfelia voise să asiste și dânsa la judecată.

Enric o convinsese să rămână acasă. Era el însuși prea îndurerat pentru a putea privi fața surorii sale.

Judecata începu. Mai întâi au fost trași la sorți judecătorii.

Nici acuzatorul public, un om binevoitor de altfel, care nu amintea prin nimic pe mizerabilul Fouquier Tinville, nici apărătorul lui Lili nu protestară împotriva vreunuia din cei aleși.

Martorii fuseseră chemați în sală. Toți martorii aduceau fără voie dovezi pentru vinovăția lui Lili.

Tânăra fată mărturisi că fusese în loja englezoaicei. De asemenea ea mărturisi că părăsise loja foarte iritată, dar totuși ea jură cu lacrimi în ochi că era nevinovată.

Niciodată, zicea ea, nu s-a atins măcar de englezoaică.

Pe fețele juraților se vedea că nu credeau ceea ce spunea Lili. Lucru ușor de înțeles... dovezile împotriva ei erau prea zdrobitoare.

La aceasta mai contribui faptul că servitorul lojei susținea acum că Lili fusese ultima dintre cele trei măști.

În astfel de împrejurări nu se dădu importanță celor spuse de avocat. Președintele susținea că era de ajuns mărturisirea lui Lili că fusese în loja englezoaicei.

— Acuzată, zise el către Lili, cu o voce părintească. Vezi că e de prisos să minți! Nu cred că ai vrut să o omori pe Eugenia Webb. Ce motiv aveai? Te-ai certat cu nenorocita. În culmea mâniei ai lovit-o cu pumnalul care după cum s-a dovedit este al dumitale.

Enric Sanson scoase un suspin.

Cum ar fi vrut să nege aceasta. Dar nu putea.

El însuși îi dăruise lui Lili pumnalul otrăvit.

— De aceea, spune, te rog, adevărul, acuzată. Nu abuza de bunăvoința judecătorilor care vor să țină seamă de tinerețea și noastră și a dumitale de mai înainte. Nu ne sili cu încăpățânarea dumitale să întrebuințăm toată asprimea legii.

Dar Lili ridică mâinile.

— Jur pe Dumnezeu Atotputernicul că sunt nevinovată! murmură ea disperată. Nu știu nimic de omorul făptuit. Am suferit deja mult timp pentru o crimă pe care n-am făcut-o. Ah, Domnii mei, aveți milă de mine J Dați-mi înapoi libertatea și cinstea!

Enric Sanson nu se mai putu stăpâni.

El se ridică imediat.

— Cetățene președinte, zise el, am și eu de spus ceva care va avea o mare influență asupra soartei acelei nenorocite.

Toată lumea rămase uimită. Președintele vorbi ceva cu acuzatorul public.

Apoi i se dădu cuvântul lui Enric Sanson.

Acum el începu să istorisească întâmplările lui cu Adella de Barry. Nu se sfii să spună că numai ura acelei femei o adusese pe Lili pe banca acuzaților. Descrise apoi întâmplările nocturne de la morgă și rugă să se dezgroape mormântul englezoaicei pentru a se constata că e gol.

Enric Sanson vorbise cu durere și sinceritate.

Dar cuvintele lui nu avură niciun efect. Acuzatorul public se ridică.

— Am ascultat povestea cetățeanului călău! zise el cu răceală. Nu uitați, cetățeni jurați că acuzata este logodnica meșterului Sanson. Pe acesta îl consider un om de onoare. Dar nu pot să nu bănuiesc că a inventat povestea pentru a-și scăpa iubita. Să presupunem că mormântul Eugeniei Webb este într-adevăr gol. Ce dovedește asta? Că moarta a fost dezgropată chiar de călău sau de altcineva. În orice caz e dovedit pe cale medicală că Eugenia Webb este moartă, că a fost omorâtă de pumnalul acuzatei care mărturisește ea însăși că a fost în loja de la operă. Nu vă rămâne deci decât s-o declarați vinovată.

— Se va omorî o nevinovată, strigă Enric Sanson sărind în sus.

Aruncă o privire disperată asupra logodnicei sale care stătea palidă și resemnată pe banca acuzaților.

Președintele îi făcu semn să tacă.

Numai Lili îi mulțumi cu privirea.

Jurații se retraseră să delibereze.

În curând veniră înapoi și declarară că Lili Miranda era vinovată de a o fi omorât pe englezoaica Eugenia Webb într-un acces de mânie și fără premeditare.

Enric Sanson scoase un strigăt de groază și durere. Lili aștepta.

După o scurtă deliberare, președintele declară că Lili Miranda era condamnată la cinci ani închisoare.

Tânăra fată tresări și aruncă o privire disperată lui Enric Sanson. Acum înțelegea ce nenorocire o lovise.

Sanson scoase un strigăt. El sări la logodnica lui și o cuprinse în brațe.

— O Lili! strigă el plin de durere. Sper că Dumnezeul atotputernic din cer va face ca toate să se sfârșească cu bine.

Lili nu putea vorbi. Șiroaie de lacrimi îi curgeau din ochi.

Păzitorii vroiau să-i despartă, dar președintele îi opri.

Mișcat de disperarea călăului, el îi permise acestuia să aibă o convorbire cu logodnica, lui.

Numai un singur păzitor rămase în odaia în care coi doi puteau să stea de vorbă.

— Curaj, iubito! zise Enric, cu timpul se vor rezolva toate. Ești condamnată dar judecătorii s-au înșelat. Acum îmi rămâne mie datoria să dovedesc că ești nevinovată!

— Ah, Enric! suspină tânăra fată, ce trist mi se arată viitorul. Acuma va trebui să stau cinci ani în închisoare, disprețuită de toată lumea ca o criminală!

— Să zică lumea ce-o vrea despre tine, răspunse călăul, eu știu că ești nevinovată și o voi dovedi!

Buzele celor doi se împreunară într-un sărut suprem.

Capitolul 175 SOSIREA ÎN ÎNCHISOARE

Astfel, soarta nefericitei Lili era hotărâtă.

La drept vorbind ar fi putut fi condamnată la moarte, și era o fericire că jurații fuseseră înduioșați de figura ei nevinovată.

Dar oricum pentru Enric Sanson pedeapsa era groaznică. Când se despărți de logodnica lui se simți zdrobit.

— Cum, își zicea el în drumul spre casă, e posibil ca Dumnezeu să permită o astfel de nelegiuire?

Dar o singură privire aruncată pe stradă îi arătă că în Franța erau acum posibile lucruri mult mai grave.

Orfelia află cu groază de condamnarea lui Lili. Sora călăului îl cuprinse cu dragoste căutând să-l mângâie.

— Mulțumește lui Dumnezeu că cel puțin nenorocirea cea mai groaznică s-a înlăturat de pe capul lui Lili! murmură sora călăului.

Acum cel puțin putea spera că nevinovăția lui Lili va putea fi dovedită cumva.

Enric Sanson râse cu amărăciune.

Aproape cu violență își respinse sora.

— Aș vrea să am credința ta copilărească, zise ei cu o voce dură, dar în pieptul meu totul e pustiu și mort! Ah, dragă soră, multe nedreptăți se fac acum în frumoasa Franță. Străzile sunt pline de sânge nevinovat, cum vrei ca cerul să protejeze o sărmană fată?

Orfelia îl îmbrățișa din nou.

— Nu te îndoi de puterea cerului, frate! murmură tânăra fată, te-a protejat deja de multe ori în mod minunat.

— Nu, nu! o întrerupse călăul, smulgându-se blând din brațele ei și ridicând capul cu mândrie, cu hotărâre. Va trebui de astă-dată să o ajut eu singur pe Lili, zise el. Să aflu în ce închisoare este. Probabil că va fi dusă în provincie unde închisorile nu sunt așa de pline, și apoi, apoi...

El se întrerupse gânditor.

Fruntea i se încreți. Ochii îi străluciră.

Orfelia îl privi neliniștită.

— Enric, ce vrei să faci? bâigui tânăra fată, gândește-te că ești singurul meu sprijin pe lume. Nu te arunca din nou în primejdie. Promite-mi, Enric! Dumnezeule, de câte ori a trebuit să tremur pentru viața ta.

Enric o privi adânc mișcat.

— Dragă soră, știu bine, că ți-am făcut multe supărări, murmură călăul sărutând-o pe frunte. Dar fii liniștită, încă nu știu nici eu ce-am să întreprind pentru salvarea lui Lili. Îndată ce voi afla unde au dus-o pe Lili îți voi spune. Mă voi sfătui cu tine ce să fac. Știu că o iubești pe Lili tot atât cât o iubesc și eu.

Fața Orfeliei se însenină. Ea surâse fratelui ei.

— Asta a fost o vorbă bună Enric, zise tânăra fată. Crede-mă, Dumnezeu mai trăiește. De multe ori te-a apărat de nenorociri.

Enric Sanson nu răspunse.

Nu voia să o întristeze pe sora lui, dar el abia dacă mai putea crede în amestecul providenței în afacerile oamenilor.

Călăul deveni pentru o perioadă de timp taciturn[14].

La câteva zile după condamnare, Lili Miranda fusese transportată din Paris într-o altă închisoare împreună cu alți condamnați.

Propriuzis nu era o închisoare clădirea de pe vârful unui munte în care fusese dusă Lili. Chiar și în provincie închisorile erau pline de condamnați politici.

Fosta mânăstire a Câmpului Sfânt era un castel medieval care se ridica pe vârful unui munte.

Deja de la începutul revoluției, mânăstirea fusese părăsită de către călugărițele din ordinul Sfântului Vincențiu.

Această mânăstire era foarte izolată și nu putuse fi aranjată pentru primirea condamnaților politici.

De aceea erau acolo nebuni și femei osândite pentru crime.

Era o seară frumoasă de mai, când Lili Miranda ajunse la mânăstire.

Î n timpul călătoriei, Lili stătuse retrasă.

Mulțumită lui Enric Sanson care avea o mare influență asupra funcționarilor, Lili fusese tot timpul bine tratată de aceștia.

Pe când ceilalți prizonieri erau legați cu lanțuri unii de alții, Lili umblase liberă printre gardiști.

Tânăra fată căpătase chiar și un pat mai bun decât celelalte tovarășe ale ei.

La intrarea în mânăstire Lili se despărți plină de recunoștință de paznicii ei.

Directorul închisorii îi primi pe prizonieri.

Lili îl privi neliniștită pe bărbatul care trebuia să-i hotărască soarta.

Era un bărbat în vârstă cu o față serioasă, dar blândă.

El o întrebă pe fiecare prizonieră cum se numește și pentru ce a fost pedepsită.

---

[14] TACITÚRN, -Ă, *taciturni, -e,* adj. Care vorbeşte puţin, tăcut din fire, închis în sine; posac. – Din fr. taciturne, lat. taciturnus.

Apoi aceste femei au fost predate paznicilor, care așteptau în curte, și duse fiecare la locul ei.

În momentul când directorul se apropie de Lili, paznicul care însoțise cortegiul, îi predă acestuia o scrisoare.

Directorul deschise scrisoarea și o citi cu atenție.

Apoi o privi pe Lili clătinând capul gânditor.

— Apropie-te copilă! zise directorul. Mi se scrie aici că până la urmă ai jurat că ești nevinovată. Am cunoștință despre ceea ce s-a petrecut la operă. Am fost atunci la Paris și am luat parte la acea serbare.

Lili se apropie de el roșind. Coborâse privirea, dar ținuta ei mândră arăta că și condamnată, ea se simțea totuși nevinovată.

— Ei, bine, nu vreau să mi te spovedești mie, zise directorul după o scurtă tăcere. Asta o vei încheia cu conștiința ta. În orice caz ești condamnată și-ți vei ispăși pedeapsa.

— Ah, dacă aș putea să-ți fac o rugăminte, murmură Lili.

— Vorbește fără sfială, ce este? zise directorul.

— Ah, fii milos cu mine, nu mă lăsa împreună cu acele femei, murmură Lili. Sunt altfel decât ele.

— Oricum intenția mea nu era să te trimit în secția femeiască, zise funcționarul. Cum știi, avem aici de ani de zile mulți nebuni. Aceștia au nevoie de îngrijitoare blânde și energice. Ei bine una din îngrijitoarele noastre a murit. Vrei să preiei acest post?

Ochii lui Lili străluciră de bucurie.

— Ah. Cât îți sunt de recunoscătoare, nicio muncă nu va fi prea grea pentru mine. De dimineață până seara voi lucra neobosită.

Directorul o privi cu bunăvoință.

— Ei bine, cred că noi doi o să ne înțelegem bine, zise funcționarul. Vasăzică, de mâine îți iei slujba în primire. Nevastă-mea te va introduce. Oricum vei locui în casa noastră. În orele libere o vei ajuta în gospodărie pe nevasta mea.

— Cu plăcere, cu plăcere, șopti Lili care abia putea înțelege această neașteptată întorsătură fericită în soarta ei.

Directorul îi făcu semn să-l urmeze.

Ea trecu printr-un șir de coridoare până ajunse în interiorul mânăstirii.

Era deja seară.

Directorul deschise o ușă și Lili intră într-o grădină bine îngrijită, care-i aminti de casa și grădina părintească unde petrecuse atâtea ceasuri fericite.

Capitolul 176 O NOUĂ CASĂ PĂRINTEASCĂ

Lili era așa de emoționată încât își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă încet.

Directorul bănuia desigur pricina acestei emoții.

El închise poarta, o luă de mână și o duse prin grădină.

Dincolo de grădină era o casă mare și frumoasă.

— Acolo este casa mea, acolo vei locui, Lili Miranda, zise directorul blând.

Lili credea că visează.

Ea urcă scările și se pomeni într-o cameră mare și bine luminată în care niște copii se jucau.

O femeie înaltă cu o față prietenoasă le ieși în întâmpinare.

Lili auzi ca prin vis explicațiile pe care bătrânul le dădu nevestei sale.

Apoi se simți apucată de mâini și silită să privească în ochii bunei femei.

Ea nu se mai putu stăpâni și începu să plângă.

I se păru că nu mai era prizonieră și că-și găsise o nouă casă părintească.

— Bărbatul meu mi-a povestit totul, zise femeia. Nici eu, copila mea, nu vreau să te spovedești, am văzut în ochii tăi albaștri și limpezi că ești nevinovată. Dacă vrei să mă ajuți o să-ți fiu recunoscătoare. De altfel mâine îți voi arăta ce trebuie să faci.

— Îți mulțumesc, de o mie de ori, suspină tânăra fată. Eram așa de nenorocită și acum sunt ca în rai. Ah, Doamne! E mai mult decât am meritat!

Seara trecu repede.

Lili mâncă cu copiii. Se simțea fericită.

Abia după ce copiii se culcaseră și Lili îi ajutase să se dezbrace, ea fu dusă de nevasta directorului în camera ei.

Camera era mică, dar curată. Directoarea plecă fără să încuie ușa. Lili era liberă, nu prizonieră.

Ah, cât de fericită o făcea acest sentiment.

Lili îngenunche în fața icoanei și se rugă mult timp.

Capitolul 177 VAPORUL AERIAN

Lili își începu munca.

Bunăvoința directorului și a nevestei sale față de Lili, era nemăsurată.

Din ce în ce mai mult aceștia căpătaseră convingerea că Lili era nevinovată.

Nevasta directorului o trata pe Lili ca pe o fiică a ei. Lili se interesa mult și de nebunii pe care îi avea sub pază. Mai toți erau inofensivi.

Ea trebuia să curețe celulele, să le aducă apă și mâncare.

Într-un cuvânt, toată ziua avea de lucru.

În scurt timp căpătase o adevărată simpatie pentru unii dintre nebuni, și căuta pe cât putea să le îmbunătățească soarta.

În special un bărbat bătrân, care i se părea lui Lili un sfânt din legendă, avea toată simpatia ei.

Bătrânul avea barba și părul alb, niște ochi vioi care nu arătau deloc că ar fi nebun.

Vocea bătrânului era de asemenea foarte simpatică și totdeauna când cerea câte ceva era de o politețe ieșită din comun.

Montgolfier, așa se numea bătrânul, părea a se fi atașat și el foarte tare de Lili.

Lili îi povesti directoarei despre nebunii pe care-i avea în îngrijire.

— Da, bătrânul Montgolfier este un om foarte de treabă și este inofensiv după câte îmi dau eu seama, zise femeia. E închis deja de foarte mult timp. Se zice că a plictisit odinioară curtea regală cu niște descoperiri pe care vroia să le experimenteze numaidecât. Din acest motiv a fost închis în casa de nebuni. Acum ar fi o cruzime să i se redea libertatea care oricum nu-i mai poate servi la nimic! De aceea bărbatul meu s-a gândit că e mai bine să-și sfârșească zilele aici fără griji.

După aceste detalii, interesul lui Lili pentru acest bătrân crescu și mai mult.

Chiar de a doua zi, Lili cercetă cu foarte mare atenție celula bătrânului.

Montgolfier observă curiozitatea tinerei fete și-i făcu semn să se apropie.

— Așa, dragă, te interesează ce vezi pe aici?

Bătrânul arătă spre o masă mare pe care erau sfori, bucăți de mătase, greutăți și alte lucruri.

— Ce sunt toate astea? întrebă tânăra fată.

Bătrânul își luă o față misterioasă și se aplecă la urechea fetei.

— Din astea o să iasă o mașină de zburat, zise Montgolfier.

Lili privi mirată și-l întrebă uimită.

— O mașină de zburat? O mașină cu care vor zbura oamenii?

Bătrânul afirmă dând din cap.

— Desigur, zise el. N-ai auzit că în timpuri străvechi a existat un giuvaergiu care și-a făcut aripi?

— Ah, ce spui? zise Lili privindu-l uimită pe bătrânul care nu arăta deloc a fi maniac. A fost în vechime un bărbat care știa să zboare?

Montgolfier clătină misterios din cap.

— Da, acel meșter și-a făcut aripi pentru el și pentru fiul său, și le-a lipit cu ceară. Apoi s-au ridicat în aer. Însă fiul a zburat prea aproape de soare, ceara s-a topit și nenorocitul a căzut frângându-și oasele.

— Ah, îngrozitor! strigă Lili. Și dumneata vrei să faci o mașină de zburat? Dar nu văd ceară, văd numai mătase, sfori, sârme...

— Sssssst! Nu vorbi așa de tare, nu-mi trăda secretul! Murmură Montgolfier misterios.

El o luă de mână pe Lili și-i arătă toate lucrurile de pe masă.

— Sunt aproape de țintă! murmură Montgolfier. Vezi copilă, mai mult de o viață omenească mi-a trebuit să pregătesc toate astea.

El suspină adânc.

— Mult timp înainte ca tu să te fi născut, aveam deja planul gata în minte. Din nefericire m-am adresat curții regale cerând mijloace pentru a-mi pune planul în aplicație. Dar vai, nu m-au înțeles și m-au închis în casa de nebuni. Nu totdeauna am dus-o așa de bine ca aici, adăugă el cu durere. M-au închis într-o celulă umedă, întunecoasă, sinistră, în care am petrecut ani de zile. Și asta pentru că am vrut să fac un bine omenirii.

Bătrânul se liniști după câteva minute.

Lili se dăduse câțiva pași înapoi. Să fi avut dreptate lumea să zică de bătrân că e nebun?

— Nu trebuie să te temi de mine, dragă copilă, urmă Montgolfier care ghicise gândurile lui Lili. Au vrut să mă scoată nebun, dar nu sunt. Cu stăruința unei furnici, lucrând an cu an, am căutat să-mi ajung scopul pe care-l aveam în minte. O mașină de zburat vreau să fac și e aproape gata. Dar nu semăna cu aripile păsărilor, ci va fi un balon

de mătase plin cu aer. Dedesubt va fi legată cu frânghii un fel de barcă în care vor sta oamenii, care astfel vor putea călători prin aer.

— Și o astfel de mașină vrei să construiești din toate astea? întrebă fata arătând lucrurile de pe masă.

— Nu te îndoi, zise el deodată aproape amenințător. N-am trăit toată viața în zadar. Nu sunt nebun, deși de multe ori aș fi putut înnebuni când aproape de țintă fiind, a trebuit să încetez din pricina lipsei de mijloace.

Fața bătrânului trăda un entuziasm indescriptibil.

— Uite, dragă copilă, tot ce vezi aici pe masă a trebuit să cumpăr făcând economii.

— Dumnezeule, ce spui?! strigă Lili privindu-l uimită și plină de admirație pe bătrân.

Un surâs mândru se arată pe fața bătrânului care-și netezi barba lui albă.

— Da copilă, zise apoi Montgolfier ridicând capul cu mândrie, pot spune că douăzeci și cinci de ani am flămânzit pentru a ajunge la scop.

— Cum te compătimesc! strigă Lili apucând mâna bătrânului.

— N-ai nevoie să mă compătimești copilă, n-am nevoie de milă. Oare nu e ceva frumos să-ți jertfești viața pentru binele omenirii? Dacă voi reuși să-mi realizez descoperirea, se va face o adevărată revoluție în mijloacele de comunicație ale lumii. Poate că acum când o vreme nouă a venit, descoperirea mea va fi primită mai bine.

— Da, dar nu pot pricepe cum ai să faci din toate astea...

— Nu-i așa că nu mă trădezi? murmură el. E aproape gata. În curte, unde ne plimbăm, am văzut o albie mare care seamănă cu o barcă. Afară de asta știu cum am să-mi umplu balonul și într-o bună dimineață mă vei vedea pornind prin aer.

Lili nu știa dacă trebuia să râdă sau să fie uimită.

— Așa vasăzică, asta ai de gând! Ei bine, când o fi și-o fi, să mă iei și pe mine!

— Desigur, cu plăcere! zise Montgolfier. Tu mi-ai devenit de îndată simpatică, fiindcă nu te purtai cu mine urât cum s-au purtat celelalte îngrijitoare. O presimțire îmi spune că-ți voi putea fi de folos.

Lili nu mai avea timp să stea de vorbă cu simpaticul bătrân. Mai avea încă foarte mult de lucru.

Montgolfier însă se apropie iar de masă și își continuă lucrul.

Capitolul 178 ORDINUL MINISTRULUI DE JUSTIȚIE

Fericirea lui Lili ar fi fost completă dacă ar fi primit ceva știri de la Enric Sanson sau de la sora lui.

Dar nu primea nimic.

Ea nu știa că niciuna din scrisorile pe care le trimitea Călăului, nu ajungeau până la dânsul.

Influența lui Danton era enormă și nimeni nu îndrăznea să se opună poruncilor lui.

Danton însă-i promisese prințesei Adella de Barry, să-l piardă pe Sanson.

De aceea, poruncise să i se raporteze tot ce făcea Călăul.

De asemenea, el poruncise ca orice scrisori ale lui Sanson sau adresate lui, să-i fie aduse.

Enric Sanson n-avea idee de această poruncă.

Astfel, cu cât treceau săptămânile fără vești de la cei dragi, cu atât Lili devenea mai tristă, fără ca bunătatea protectorilor ei s-o poată mângâia.

Din ce în ce mai mult ea fu cuprinsă de dorul de acasă. Obrajii ei deveniră mai palizi, mai transparenți. Privirea devenise din nou stinsă.

Bătrânul Montgolfier care devenise foarte bun prieten cu dânsa căuta în zadar s-o înveselească.

— Ah, mie nu-mi lipsește nimic, răspundea Lili la întrebările bătrânului, sau mai bine, mie-mi lipsește totul! Eu sunt ca o pasăre și nu mă pot aclimatiza în alte împrejurări. Inima mea va aparține în veci, celor de care, cine știe pentru câtă vreme voi fi despărțită.

El nu îndrăznea să-l întrebe pe director despre Enric Sanson.

Dar auzea totdeauna cu groază, cum puternicii de ieri trebuiau să meargă azi la eșafod.

Era foarte cu putință ca Enric, care cu trista lui slujbă pusese capăt la atâtea vieți, să trebuiască să meargă în curând el însuși la eșafod.

Adeseori, Lili se scula plângând din somn.

Apoi era chinuită de visuri groaznice, în care vedea capul iubitului sub cuțitul ghilotinei.

Ah, dacă ar fi căpătat veste de la Enric Sanson! Lili nu înțelegea de ce Enric nu-i scria, sau nu venea. O uitase oare?

Ea nu știa că scrisorile ei pline de dragoste erau citite de privirea rece a lui Danton și apoi aruncate la coș.

De câtăva vreme, i se păru lui Lili, că fețele protectorilor ei deveniră mai sumbre.

Din Paris, soseau scrisori pecetluite. Atunci, directorul devenea mai sumbru și se uita cu o față mișcată la tânăra fată, fără a spune un cuvânt.

Ceasuri întregi, se sfătuia în secret directorul cu nevastă-sa, și când ieșeau din odaie păreau a fi plâns mult.

Ce se întâmplase?

Ah, Lili nu putea bănui ce hotărâri grozave se luau atunci în Paris.

Din ce în ce mai mult era nevoie de închisori pentru condamnați politici.

Directorul era în corespondență cu groaznicul ministru de justiție, Danton.

Guvernantul nu cerea nici mai mult, nici mai puțin de la director, decât să facă loc cu orice preț, pentru condamnați.

Într-o seară, după ce Lili culcase copiii, veni o scrisoare pecetluită de la ministrul de justiție.

Directorul stătea tocmai la masă cu nevastă-sa.

Lili aduse o lampă.

Abia citi câteva rânduri din scrisoare și directorul scoase un strigăt de spaimă.

— Groaznic, groaznic! strigă el. Patria noastră a devenit o peșteră de bandiți. Sărmani prizonieri, ce veți deveni!

Când citi și directoarea scrisoarea, strigă și ea.

— Îngrozitor ce poate îndrăzni acest monstru de Danton.

— Îndrăznește și mai mult! spuse directorul bătând din picior. Uite ce scrie: „Deoarece trebuie făcut loc numaidecât în închisoare și fiindcă directorii nu mai știu ce să facă cu prizonierii, îți comunic prin aceasta, că peste câteva zile voi trimite câteva baterii de cavalerie, cu ordinul de a-i împușca pur și simplu pe condamnați!”

Lili se opri fără voie în prag, tremurând.

Dumnezeule, ce primejdie îi amenință pe toți!

Se putea ca un ministru de justiție să îndrăznească să împuște prizonieri fără apărare?

Lili trebui să se țină de ușă, pentru a nu cădea, astfel o emoționase această știre neașteptată.

— Îmi voi face datoria! zise directorul serios. Ce-i drept, e scris să te supui superiorilor. Dumnezeu mi-e martor, am făcut-o cât a fost cu putință! Dar să fac o astfel de baie de sânge, ar însemna să mă dezonorez pentru totdeauna.

— Dumnezeule, ce vrei să faci? strigă nevastă-sa.

— Am să-mi apăr prizonierii, răspunse demn și mândru directorul. Astfel de nebuni și criminali, nu mai pot fi superiorii mei. Mult timp, n-o să domnească ei! Cu timpul vom câștiga totul. Deocamdată, mânăstirea e o adevărată cetate. Nu las soldații să intre, chiar de ar trebui să uzăm de violență.

Nevasta directorului devenise palidă.

— Bărbate, știi că îți primejduiești cu asta viața ta și a noastră? murmură ea cu buzele tremurânde.

— Dragă nevastă! răspunse directorul, îmbrățișând-o cu dragoste, ai admite ca niște oameni fără apărare să fie omorâți? N-am fi noi complici la omoruri mișelești?

Lili se repezi la director, și-i sărută mâna acoperind-o de lacrimi.

— Îți mulțumesc de o mie de ori! zise tânăra fecioară, căzând în genunchi.

— Îmi fac numai datoria! zise directorul gânditor și mângâind-o pe cap. Să dea Dumnezeu să n-ajungă lucrurile atât de departe.

Fruntea i se încreți de grijă și privirea îi era prevestitoare de lucruri rele.

Capitolul 179 SFÂRȘITUL UNUI PRINȚ

Măcelul din Paris continua.

În fiecare zi alte victime erau duse la eșafod.

În aceste zile de teroare trebui să urce eșafodul și o rudă a nefericitei case regale.

Ducele de Orleans, tatăl lui Louis, Philipp de Orleans, cu care am făcut deja cunoștință în casa Călăului, urcă eșafodul.

În zadar acest prinț francez își schimbase numele cu numele simbolic de *Egalitate*. În zadar fusese laș și votase pentru moartea rudei sale Ludovic al XVI-lea pentru a-și scăpa viața.

Guvernanții republicii nu iertară rubedenia casei regale, și sub un pretext oarecare, fu arestat.

Moartea lui era hotărâtă de mai înainte așa încât Fouqtiier-Tinville nu-și dădu măcar osteneala să facă un act de acuzație.

Louis-Philipp *Egalitate* se apără în fața justiției, dovedind că acuzația era nefondată.

Dar ce foloseau aceste vorbe unui bărbat care era disprețuit de toată lumea și condamnat deja de atotputernicii zilei! El fu condamnat la moarte.

În acest moment Louis Philipp care în timpul vieții nu a fost curajos, se purtă ca un erou.

El se întoarse surâzând către acuzatorul public.

— Deoarece ați hotărât de mai înainte să mă pierdeți, zise el rece, ar fi trebuit să aduceți cel puțin pretexte verosimile. Căci știu bine că nu credeți în aceste crime pe care ziceți că le-am comis. Masca ipocriziei nu vă stă bine, cu atât mai puțin dumitale cetățene Fouquier, care mă cunoști așa de bine și totuși mă condamni! Deoarece soarta mea e hotărâtă, vă rog cetățeni jurați, să nu mă lăsați să sufăr până mâine, ci să mă trimiteți imediat la eșafod.

Această dorință fu îndeplinită.

Prințul împreună cu alți câțiva condamnați fu trimis la eșafod.

Enric Sanson și tovarășii săi cu greu străbătură prin mulțimea care înjura și-l batjocorea pe celebrul condamnat.

Prințul stătea impasibil. Oare se căia că-l trădase pe unchiul lui? Se temea de moarte, de Dumnezeu?

Nimeni nu putea să știe.

Un general bătrân, anume Laroque, trebuia executat în același timp. Pe drum, acesta privise cu scârbă pe Ludovic Philipp.

Acuma generalul, un partizan entuziast al lui Ludovic al XVI-lea, fu chemat la ghilotină de un servitor de justiție.

Laroque se întoarse cu dispreț către prinț.

— Mor mulțumit, căci trădătorul patriei mele își primește pedeapsa! strigă bătrânul cu voce tare, dar îți mărturisesc excelență, că e foarte umilitor pentru mine să mor pe același eșafod cu dumneata!

O îmbujorare cuprinse obrajii *Egalității.*

El întoarse capul fără a răspunde.

Mulțimea izbucni în strigăte.

— Meștere Sanson, grăbește-te! se auzeau strigătele unora.

Enric Sanson urcă scara spre platformă.

Peste puțin timp, capul generalului căzu pe eșafod. Apoi veni rândul *Egalității.*

Prințul urcă eșafodul cu un pas sigur, dând din umeri la strigătele mulțimii bestiale.

Calfele îi scoaseră fracul și voiră să-i scoată și cizmele. Dar Louis Philipp se smulse din mâinile lor.

Cu pas sigur se apropie de scândura ghilotinei și se culcă pe ea.

— Numai pierdere de vreme! zise condamnatul cu un surâs ironic. Cizmele mi le puteți scoate și când voi fi mort. Grăbiți-vă pungașilor!

Enric lăsă cu grabă să cadă cuțitul ghilotinei.

Era satisfăcut de această târzie executare.

Da, Enric credea că-l urăște pe nefericitul prinț.

Acesta contribuise doar, destul de mult pentru a face să cadă capul lui Ludovic al XVI-lea.

Fiecare faptă își găsește răsplata, se gândea Enric privind cum calfele aruncau în coș capul prințului. Și asupra ta va veni răzbunarea lui Dumnezeu! Popor nefericit, cât sânge o să mai verși!

Enric Sanson se înspăimântă.

— Mă tem, zise el cu un surâs amar, că tu, nenorocită ghilotină, vei pricinui încă multă întristare, multă nenorocire în Franța!

Capitolul 180 MARTIRII LIBERTĂȚII

A doua zi însă, o surpriză dureroasă îl așteaptă la eșafod.

Era condamnat la moarte un nobil întemeietor al libertății, anume Bailly.

Bailly, un savant și un patriot, fusese un luptător curajos pentru revoluție.

El se arătase îndrăzneț și sfidase regalitatea, pe atunci în toată puterea ei, pe când guvernanții de acum erau fricoși, se arătau lași.

Tot Bailly era acela care în adunarea constituantă, în veci memorabilă, din sala de bal, luase cuvântul și împreună cu Mirabeau strigase gărzii regale, că erau sprijiniți de drepturile poporului și se vor da înapoi numai în fața baionetelor.

Întreaga Franță aplaudase pe acest nobil și dezinteresat republican, însă toată popularitatea lui Bailly dispăruse.

Ales la 16 iulie 1789 primar al Parisului, el luă acest post onorific primejdios, mai mult din iubirea pentru patrie, decât din prudență.

El avea încredere în simpatiile populare și credea că noua slujbă îi va fi ușoară.

Dar în curând, recunoscu că popularitatea nu-l mai ajută, când începu să joace rolul de conducător.

Fapta care-l făcu urât nu numai poporului, ci și apostolilor republicii, era următoarea.

Când adunarea națională hotărî destituirea provizorie a nenorocitului rege Ludovic al XVI-lea, izbucnise după cum se știe o enormă răzvrătire pe străzile Parisului.

Poporul năvălise asupra gărzii elvețiene, credincioasă încă regelui, se ajunsese la mari vărsări de sânge, cărora Bailly le puse capăt, trimițând pe gardiștii municipali în ajutorul trupelor regale.

Poporul trebui să fugă, lăsând mulți morți și răniți.

Această faptă era bună, căci ea a împiedicat anarhia care altfel ar fi izbucnit chiar atunci.

Poporul însă nu putea înțelege aceasta.

De aceea, Bailly era numit Cainul Republicii Franceze, era acuzat în gazete și în întruniri că a vărsat sângele poporului după porunca partidei regaliste.

Fuga lui Bailly din Paris nu putu să-l scape.

Prin trădători el fu ademenit, prins și adus în fața tribunalului revoluționar și condamnat la moarte.

El trebuia să fie executat chiar pe locul crimei pe care o făptuise.

De aceea, Călăul, după ce execută pe câțiva tovarăși ai lui Bailly, trebui să transporte eșafodul pe câmpul revoluției.

Era deja zece trecute, când Enric Sanson porni într-acolo cu calfele lui.

Fouquier-Tinville alesese locul pentru ridicarea eșafodului.

Enric Sanson dădu instrucțiunile necesare lui Nicolas, credincioasa lui calfă. Apoi plecă la Conciergerie pentru a primi noi ordine.

Era pe la amiază. Clopotele din Paris răsunau, când Călăul ajunse la Conciergerie.

O mulțime enormă înconjura închisoarea, strigătele se auzeau până în cele mai îndepărtate celule.

Temnicerul, în momentul când Bailly ieși din celula lui pentru a fi predat lui Enric Sanson, strigă:

— Domnul Bailly, fostul măcelar al fostului tiran! în zadar căută să-l îmbuneze Enric Sanson.

Relațiile de prietenie pe care le avusese Călăul cu acești zbiri, erau de mult rupte.

Cu instinct bestial, aceste brute simțeau că poziția lui Sanson nu era sigură și Călăul de azi, putea deveni mâine o victimă pentru eșafod.

De aceea la observațiile lui Enric Sanson, zbirii dădeau din umeri, alții se sileau chiar să brutalizeze și să ironizeze și mai mult pe bătrânul Bailly.

Ei începură să-l împingă de la unul la altul, făcând fel de fel de glume proaste.

În acest timp, intră scriitorul Nappier. Cu un surâs maliții os, el privea acest joc brutal.

Enric Sanson nu se mai putu stăpâni.

Cu ochii fulgerători, se apropie de acest scriitoraș.

— La dracu, cetățene! strigă Enric cu vocea aspră, cum pot îndrăzni să-și bată joc de un astfel de nenorocit! Oprește brutalitățile acestor pungași!

Nappier îl privi mirat.

— Vreau să-ți spun ceva, meștere Sanson, nu te ocupa de lucruri care nu te privesc. Ia-l pe bătrân și du-l pe stradă. Poporul vrea să-i facă o primire călduroasă.

Scriitorul râse răutăcios. Enric Sanson se întoarse plin de dispreț, se apropie de Bailly, dădu înapoi pe zbirii temniței și se așeză în față condamnatului, protejându-l.

— Pungași! strigă Enric Sanson disprețuitor, lași care n-aveți curajul să atacați un om în stare să se apere și vă răzbunați pe un bătrân fără apărare, condamnat la moarte!

Vocea Călăului, mai mult disprețul lui, făcu pe acel mișel să roșească.

Ei aruncară Călăului priviri hoțești, strânseră pumnii, dar nu îndrăzneau să spună nimic.

Enric Sanson se grăbi să-l pregătească cât mai repede pe Bailly pentru eșafod.

Brutalitatea zbirilor nu-l descurajase pe savantul Bailly. Cu liniște și blândețe suferea resemnat.

Numai de câteva ori, șopti încet.

— Îmi faceți rău!

Când Enric Sanson îl eliberase din mâinile zbirilor, el îi strânse mâna.

— Îți mulțumesc meștere, îmi vrei binele. Sunt prea bătrân pentru astfel de jocuri.

El se așeză pe un scaun pentru a fi tuns.

— Acuma trebuie să-ți pui haina! zise Enric Sanson. Este cam frig.

— Ah, nu zise Bailly surâzând vesel, crezi că am să capăt guturai?

Sanson îl luă de braț și astfel, urmați de gardiști municipali, ieșiră amândoi din Conciergerie.

Capitolul 181 LUPTA ÎN JURUL EȘAFODULUI

Când Bailly se urcă în trăsura funebră cu Enric Sanson și calfele lui, mulțimea izbucni în strigăte asurzitoare.

— Cum se bucură văzând că sângele curge! zise savantul surâzând dureros. Dumnezeu știe că am fost totdeauna un prieten al poporului. Pentru libertate am trăit, pentru dânsa voi muri. Alții, mai mari decât mine, au fost calomniați.

Enric Sanson îl ajută să se urce în carul funebru.

Plebea înconjură carul cu strigăte sălbatice, iar călăul recunoscu publicul obișnuit de la executări.

El se uită întristat la popor. I se părea, azi, mai fanatic ca de obicei.

Dar privind fața liniștită a bătrânului Bailly, avu speranța că vor ajunge neatinși la eșafod.

Bailly, fără a ține seama de amenințările plebei, începuse o conversație cu Enric Sanson.

Călăul admiră seninătatea condamnatului.

Bailly întreba pe Călău de ultimele momente ale executaților de mai înainte.

În special îl interesa soarta curajoasei Charlotte Corday.

Apoi savantul îi ceru călăului unele detalii asupra meseriei sale.

Călăului i se părea că Bailly era încă în fotoliul lui de primar și că vorbea cu dânsul ca până mai înainte.

Deodată trăsura se opri. Ajunseră aproape de câmpurile Elisee, unde trebuia să aibă loc executarea.

— Stai, stai! strigase cineva din spatele trăsurii.

Enric Sanson se întoarse în momentul când trăsura se oprise.

Mulțimea se îngrămădea să afle care era cauza incidentului.

Enric Sanson recunoscu în cel ce striga pe una din calfele lui, plin de sudoare și abia răsuflând.

— Ei, ce este, de ce ne oprești? strigă Enric Sanson aspru.

— Tâmplarii au uitat în grabă să ia câțiva butuci pentru dușumeaua eșafodului! strigă calfa. Sunt vreo zece bucăți aici. Trebuie luați, meștere, îi putem pune în car?

Enric Sanson încreți fruntea.

El simțea că această oprire era primejdioasă, dar după o scurtă șovăială se învoi.

El îi spuse lui Bailly că trebuie să coboare.

Mulțimea se repezi asupra savantului.

— Înapoi! Pungașilor! Strigă Enric Sanson.

Călăul reuși să îndepărteze mulțimea din jurul savantului.

Un murmur amenințător se auzi din mulțime.

Toți strângeau pumnii gata să-l atace pe călău, dar deja interveniseră gardiștii municipali care opriră cu baionetele lor mulțimea.

Butucii fuseseră deja încarcați în car.

— Te urci în car? îl întrebă Enric pe nenorocitul Bailly.

— Nu, răspunse acesta. Lăsați-mă să fac acest scurt drum pe jos. O să am destulă vreme de acum încolo să mă odihnesc.

Un surâs vesel îi flutura pe buze.

Gardiștii reușiră cu mare greutate să-i facă loc acestuia prin mulțime.

Mulțimea îi arăta pumnii lui Bailly.

Din când în când câte unul reușea chiar să-l lovească. Un pungaș de vreo cincisprezece ani smulse haina de pe umerii lui Bailly.

Haina fu ruptă în bucăți.

Furioșii încercară din nou să-l atace pe condamnat, dar Enric Sanson se așeză în fața acestuia și strigă:

— Cine ține la viața lui să se dea un pas înapoi! strigă el cu o voce tunătoare. Am luat în primire pe condamnat și răspund cu viața de siguranța lui! Vai de aceia care vor îndrăzni să se atingă de el.

Vocea călăului învinse din nou.

Poporul, deși furios, se dădu înapoi.

Enric Sanson o porni repede cu Bailly spre eșafod. Acum se auzeau deja calfele care lucrau la eșafod, deja se înălțau stâlpii roșii ai ghilotinei.

Mulțimea începu să arunce în el cu fel de fel de lucruri. Călăul îl urcă pe Bailly în car.

— Întindeți-l pe fundul carului, murmură Enric Sanson, aruncând o privire disprețuitoare mulțimii.

În acest morment o piatră îl lovi în umăr pe Enric Sanson.

— Pungași, pungași! strigă călăul.

Poporul era azi în altă dispoziție.

De obicei îl respectau pe Enric Sanson, azi însă păreau a-l dușmăni.

Toți râdeau și urlau.

— Bine i-ai făcut! Bravo! Strigă un pungaș. Dați în meșterul Sanson dacă face atâta gură!

Mulțimea aplaudă și începu din nou să arunce cu pietre, care din fericire nu loviră pe nimeni.

Bailly, care era întins pe fundul carului, atinsese cu fruntea genunchiul călăului.

— Ridică-mă te rog, nu te pune în primejdie pentru mine! zise bătrânul.

— Nu, nu, lasă! răspunse Enric Sanson, ajungem imediat la eșafod.

— Ridică-mă, te rog! zise încă o dată Bailly.

Când Enric Sanson acceptă și îl ridică pe bătrân, acesta surâdea.

— Nu-mi vor putea ei strica liniștea sufletească, zise el blând. N-am trăit în zadar șaptezeci și cinci de ani o viață pe cinste, ca să nu pot muri cu cinste timp de un sfert de ceas!

Ajunseră la eșafod. Loviturile de ciocan se auzeau mereu. Eșafodul încă nu era gata.

— Pentru Dumnezeu, fă-l mai repede! șopti Enric Sanson calfei sale. Vezi ce iritată e mulțimea. Acum îl vor rupe în bucăți pe sărmanul bătrân.

— Da, da, meștere, zise Nicolas. Azi un spirit de răzvrătire a aţâţat calfele noi. Mi se pare că au fost aţâţaţi de sus!

— Pungașii! zise Enric Sanson, nu te mai poți încrede în oameni!

Apoi se întoarse către nenorocitul Bailly.

Acesta privea liniștit spre mulțimea din jurul eșafodului.

— Hei, călăule, călăule! strigară câțiva care erau mai aproape de eșafod. Nu trebuie să-l execuți aici pe banditul ăsta, nu-i demn să stropească cu sângele lui câmpul libertății. Înapoi la piața Grevei!

Strigătele deveneau din ce în ce mai amenințătoare. Deodată lanțul pe care-l formau gardiștii municipali fu rupt, și poporul năvăli asupra eșafodului.

Câțiva pungași iacobini urcară scările eșafodului.

— Ai auzit, meștere Sanson? strigă unul. Nu te lăsăm să-l execuți aici pe acest bandit!

— Nu fiți nebuni, cetățeni! strigă Enric Sanson, am poruncă severă, trebuie s-o îndeplinesc. Nu mă opriți! Trebuie să-mi fac datoria!

— Ce porunci? strigă unul din iacobini, râzând ironic, numai noi, poporul guvernant, avem dreptul să poruncim. Ascultă-ne și supune-te!

Enric Sanson chemă un ofițer și se sfătui cu el. Unul din mulțime strigă:

— Soldații, călăule, n-o să-ți folosească la nimic, numai noi poruncim aici. Tu trebuie să te supui, Enric Sanson, sau cuțitul are să cadă și pe gâtul tău. Am privit destul așa că putem și noi să mânuim ghilotina!

Mulțimea începu să urle. Era un zgomot infernal.

Gardiștii municipali dispăruseră.

Mulțimea ajuta tâmplarilor să desfacă eșafodul.

Enric Sanson fu despărțit de mulțime, și abia cu greu îl regăsi pe Bailly.

Acesta arăta groaznic.

Pe față și pe cămașă era plin de noroi. Fusese rănit cu o piatră în frunte.

— Bine că m-ai regăsit, meștere Sanson! zise Bailly. Credeam că or să mă omoare!

Enric Sanson devenise palid de mânie și durere.

— Sărmane bărbat! murmură el, ce s-a ales din marele și mândrul popor francez!

În acest moment mulțimea începu iar să arunce cu pietre.

— Veniți încoace! strigă Enric Sanson zărindu-și calfele.

Calfele alergară spre stăpânul lor și se așezară în jurul lui și al condamnatului.

Dar această rezistență aţâţă și mai mult furia poporului.

Pietrele începură să cadă din nou.

Nicolas se clătină.

O piatră cât pumnul îl lovise în frunte și aproape leșinat, credinciosul ucenic dispăru în mulțimea care se înghesuia din toate părțile.

Celelalte calfe se strânseră și mai aproape în jurul stăpânului lor.

— Cetățeni francezi! strigă Enric Sanson cu o voce puternică, v-ați pierdut mințile? Faptele voastre arată mândrie și demnitate bărbătească? Nu sunteți oameni, sunteți fiare sălbatice!

Pentru un moment mulțimea încetă să mai strige și să mai arunce cu pietre.

Unul dintre cei care strigaseră până atunci, se apropie de Enric Sanson.

— Da, e adevărat, am întrecut orice măsură! strigă el către tovarășii lui. Ce e de vină meșterul Sanson? Lăsați pietrele!

Dar numai râsete ironice se auziră.

Pietrele începură din nou să-i lovească pe Sanson și pe Bailly.

Acesta din urmă era zdrobit și ar fi căzut dacă nu l-ar fi apucat Enric Sanson în ultimul moment.

Deodată, pe când Enric Sanson se încredința deja cerului, se auziră sunete de trompetă.

Mulțimea tresări. Fiecare era curios să vadă ce se întâmplă.

Un murmur surd trecea prin mulțime.

În acest moment se auziră comenzile.

Guvernanții republicii fuseseră înștiințați de cele ce se petreceau pe Câmpul Libertății.

Nu pentru a-l scăpa pe Sanson, ci pentru a-și îndeplini voința în orice împrejurări, Danton adunase o parte din trupele din Paris.

El însuși îi condusese pe soldați până aici.

Danton se opri foarte aproape de Sanson și îi aruncă acestuia o privire disprețuitoare.

— Așa-ți îndeplinești funcția, Enric Sanson? strigă el cu o voce amenințătoare. De ce n-ai lucrat după porunca mea?

Enric Sanson îl privi cu curaj.

— Întrebați-i pe aceia! zise călăul arătând mulțimea. M-am luptat destul cu acei mișei care au ațâțat poporul!

Danton se încruntă.

— Vorbești cu îndrăzneală, meștere Sanson, ce vrei să spui?

— Ei, zise Sanson, ar trebui să-ți dai seama și singur. Dar nu avem timp de pierdut. Dați ordin să se refacă eșafodul. Nu-i uman să-l mai chinuim pe acest nenorocit.

Curajul pe care-l arătase până acum Bailly, făcuse loc unei desăvârșite epuizări.

Prea mari fuseseră pentru el torturile fizice și sufletești.

Acum era mai mult ținut de calfe. Nu se mai putea ține pe picioare.

— Lasă că vorbim altădată, meștere Sanson! zise Danton întorcându-se de la dânsul cu o mutră disprețuitoare.

Apoi dădu ordin cu o voce tunătoare să se reclădească eșafodul.

În curând ghilotina era refăcută și Bailly urma să fie executat.

El își recâștigase curajul, strânse mâna lui Sanson și strigă:

— Trăiască Franța, trăiască libertatea! îți urez fericire, scumpa mea patrie!

Poporul nu răspunse.

O tăcere de moarte domnea printre toți.

Calfele de călău îl apucară pe Bailly și îl legară de scândură.

Cuțitul căzu și Franța fu lipsită de unul din cei mai mari patrioți.

Capitolul 182 DREPT ÎN INIMĂ

În această seară Enric Sanson se întoarse acasă zdrobit, îi apărea mereu înaintea ochilor figura nenorocitului Bailly.

Strigătele mulțimii îi răsunau încă în urechi.

Nicolas fusese rănit în frunte cu o piatră.

Aproape fără cunoștință plecase spre casă.

Dar călăul nu se gândea că după toate întâmplările de azi să-l mai aștepte vreo primejdie.

De amenințările confrăției de sânge nu ținea deloc seamă. Trecuseră deja câteva luni de la acea întâlnire sinistră din castelul Barry, fără ca Fouquier să fi realizat vreuna din amenințările lui.

Afară de asta, Pippin, cel mai bun instrument al acuzatorului public, era arestat.

Cu atât mai mult fu uimit Enric Sanson, când mergând spre casă, se simți deodată prins de braț. Era întuneric pe mica stradelă lăturalnică prin care Enric trebuia să treacă.

Călăul se întoarse. Văzu doi bărbați cu haine cafenii, în mină țineau făclii aprinse.

Erau desigur servitori.

— Ei, ce este? întrebă călăul.

— O doamnă vă roagă să-i acordați câteva minute, zise unul dintre acești servitori.

Călăului i se păru că-l cunoaște pe cel care vorbise. Trebuia să-l mai fi văzut odată, într-o împrejurare primejdioasă, dar n-avu vreme să se gândească mai mult la asta.

— Hotărâți-vă, zise tovarășul servitorului, acolo în lectica aceia, se află doamna care dorește să vă vorbească.

Enric privi în acea direcție.

Într-adevăr la vreo douăzeci de pași se afla o lectică în mijlocul străzii.

Doi purtători stăteau alături și din lectică ieși o femeie eu chipul acoperit.

Enric Sanson șovăi un moment.

— Nu o cunosc pe stăpâna voastră și nu știu ce vrea de la mine! zise rece Sanson. Dacă dorește să vorbească cu mine să vină la mine acasă! Cred că știți că eu sunt Călăul din Paris!

Unul din servitori dădu din cap.

— Știm, dacă însă n-ai curaj meștere Sanson să faci câțiva pași până la lectică, atunci rămâi cu bine! Enric se încruntă și-l privi mândru pe cel ce vorbea așa de tare.

— Dacă Enric Sanson are sau nu curajul da a acorda o convorbire unei dame, este treaba mea! răspunse aspru călăul.

În același timp se îndreptă spre lectică, fără să vadă privirea ironică cu care îl măsurau servitorii.

Enric Sanson ajunse lângă lectică.

Enric Sanson putu să vadă numai o figură femeiască afundată în perne, fără a putea vedea câtuși de puțin fața ei voalată.

În acest moment se apropiară și servitorii.

Torțele luminară interiorul lecticii.

Femeia își dădu voalul la o parte.

— Dumnezeule! murmură el, prințesa de Barry! Nu se așteptase la așa ceva.

În timpurile din urmă uitase cu totul de prințesă și de crima pe care-o făptuise contra lui.

I se păru că iadul o trimisese ca să-l chinuiască.

Oare plănuise prințesa vreun nou atentat contra lui? În orice caz punând mâna pe pistol se simțea mai sigur.

— Liniștește-te meștere Sanson, șopti frumoasa prințesă. Viața nu ți-e în primejdie. Îți promit că, această convorbire nu va vătăma cu nimic prețioasa dumitale ființă.

— Dar ce vrei de la mine cum îndrăznești, nerușinato, să-mi mai ieși în cale? strigă Enric plin de mânie.

— Uiți, Enric Sanson, începu prințesa, că în ochii mei ești un om care nu și-a ținut jurământul?

— Nu mai vorbi despre asta! strigă Enric. Chiar dacă ți-aș fi jurat, Dumnezeu trebuia să mă dezlege de acest jurământ. Ți-am spus-o de multe ori și ți-o mai spun. Nicio legătură nu mai poate exista între mine și dumneata, pe care te urăsc și te disprețuiesc mai mult decât pe oricare ființă din lume. Și acum, rămâi cu bine, n-am timp să stau de vorbă cu o ființă coruptă!

— Vorbești sincer, Enric Sanson! zise prințesa, dar fii fără grijă, ceasul socotelii va veni și pentru dumneata!

— Taci, femeie nerușinată, strigă călăul care nu-și mai putea stăpâni iritația. Ce m-ar putea împiedica să strâng poporul și să-i spun că ești o aristocrată? Căci după legea suspecților, ești condamnată la moarte!

— Fă-o, fă-o! strigă prințesa aruncând călăului o privire provocatoare. Cheamă poporul să mă ducă înaintea tribunalului revoluționar. Prost ce ești, crezi că m-aș arăta, pe străzile Parisului dacă n-aș ști că am un sprijin puternic față de care un biet călău e dezarmat? Află că nu mai sunt prințesa de Barry, ci Adela Laiselet, intima stăpânului tău Danton.

Enric Sanson se dădu câțiva pași înapoi.

Un moment se gândi că vorbele prințesei erau numai palavre.

Dar imediat își schimbă părerea.

Nu, ea spunea adevărul. N-ar fi îndrăznit altfel să se arate pe străzile Parisului.

Altfel primul vagabond pe care l-ar fi întâlnit, putea s-o târască în fața tribunalului revoluționar.

— Ei bine, zise călăul, caută-ți de drum și urzește mereu firele pierzaniei mele. Nu mă tem de dumneata, cetățeană Laiselet! Peste mine este cineva care e mai tare decât dumneata și decât Danton. Cineva căruia dumneata nu mai știi să te rogi. Luptă-te contra lui Dumnezeu, trimisă a iadului! Râd de amenințările tale!

Enric Sanson făcu câțiva pași. Prințesa îl chemă înapoi.

— Ești așa de grăbit Enric Sanson? zise cu batjocură Adella. Mai stai puțin. N-ai primit vreo veste de la Lili Miranda?

Călăul tresări, se întoarse și se-apropie de lectică.

— Taci, femeie coruptă! strigă Enric Sanson plin de mânie și indignare. Nu ești demnă să pronunți numele acelei femei.

Fața prințesei se descompuse de ură și furie.

— Înjură-mă! Însă tot eu voi triumfa! Căci află că mâine, o teribilă judecată se va face în toată mănăstirea unde se află acum Lili a dumitale!

— Știi deci că Lili se află acolo? murmură călăul devenind palid.

Prințesa râse răutăcios.

— Te miră? Știu asta de la Danton! Răspunse ea cu voce, tăioasă. Știu și mai mult. Mai află deci, puritanule călău, că două regimente de artilerie au fost trimise la mânăstire pentru ca după porunca lui Danton, să se măcelărească toți prizonierii din mânăstire, mă înțelegi, măcelăriți fără milă, pentru a face loc condamnaților politici! Ha! Ha! Ha! Urmă draconica aplecându-se ironic asupra călăului. Tremuri, meștere Sanson? Ești palid? Te-a lovit bine săgeata? Spui că eu nu mai cred în Dumnezeu? E adevărat, dar totuși poți să mă crezi că mâine Lili nu va fi decât un cadavru ciuntit de un tun. O masă de carne diformă.

— Destul, destul! strigă Enric Sanson lovindu-se cu mâinile peste față de disperare.

Un moment rămase ca ametit. Această nouă lovitură era mai puternică decât toate celelalte.

Enric Sanson știa că prințesa putea să aibă dreptate. Ici și colo, în împrejurimile Parisului, se întâmplase ca după porunca lui Danton, criminalii ordinari din închisori să fie pur și simplu măcelăriți pentru a face loc prizonierilor politici.

— Ei, Enric Sanson! zise râzând frumoasa drăcoaică. Poți să reflectezi oricât. De astădată Lili nu va mai scăpa de răzbunarea mea, și poate că te vei căi acum pentru că m-ai refuzat. Da. Urmă prințesa cu o voce tremurătoare apucând mâna călăului, acum e prea târziu să-mi mai spui vorbe de iubire, toată iubirea mea s-a prefăcut în ură înverșunată. Ai fi putut, Eric Sanson, să mă faci bună și nobilă, m-ai respins, mi-ai adus cea mai mare injurie care poate fi adusă unei femei, ai deșteptat iadul în inima mea, acum toate vor cădea asupra capului tău. Mâine seară, va fi moartă acea femeie, care a fost între inima mea și a ta ca o prăpastie! Păzește-ți capul, Enric Sanson!

Prințesa sfârși cu un râs strident.

Apoi făcu semn purtătorilor și zise servitorilor.

— Închideți lectica și s-o pornim spre casă.

Enric Sanson rămase împietrit.

Privea ca uluit torțele și lectica care se îndepărtau. Aproape fără cunoștință porni spre casă.

Capitolul 183 O ÎNCHIPUIRE AERIANĂ

Când Enric Sanson ajunse acasă își recăpătase toată liniștea lui sufletească.

Mii de planuri pentru scăparea logodnicei sale îi trecuseră prin minte, dar niciunul nu i se păruse bun.

Era aproape imposibil să o mai scape pe Lili.

Enric Sanson cunoștea bine mânăstirea.

Era drum de o zi până acolo.

Dacă ar fi pornit chiar acum, cu greu putea ajunge înainte de prânz.

Nu mai era nicio scăpare pentru Lili.

Enric se gândi la Orfelia.

Cu dânsa vroia el să se sfătuiască.

Din fericire, când ajunse acasă văzu lumină în odaia Orfeliei.

Aceasta nu se culcase încă. Cât putu de repede, Enric urcă scara care ducea spre odaia surorii sale.

O găsi scriind.

Ea se sculă și îi ieși înainte.

— Îi scriam prietenului nostru Tellier, zise tânăra fată roșind. Mi-a trimis o scrisoare azi dimineață. Dar, Dumnezeule, se întrerupse deodată Orfelia aruncând o privire fratelui ei, cum arăți, ce s-a mai întâmplat?

Enric se aruncă disperat pe un scaun și zise:

— Ziua asta va fi cea mai groaznică zi din viața mea. Mai întâi am avut la eșafod o scenă groaznică, de nedescris! Ah, ce corupt e acest popor! Nenumăratele măceluri și sângele vărsat a ucis toate sentimentele bune din inimile oamenilor! Dar să nu mai vorbesc despre asta, urmă Enric peste un moment, ceva și mai groaznic se va întâmpla. Mâine viața lui Lili va fi în primejdie și de astă dată n-o vom putea scăpa!

— Dumnezeule, mă sperii! răspunse sora călăului. Cum, Lili Miranda este iarăși în primejdie? Ea pare a fi născută sub o stea nefericită.

— Ah, e așa de groaznic încât buzele mele refuză să mai pronunțe vorbele, acelea. Și totuși trebuie să-ți spun totul. Dacă nu găsești vreun mijloc de scăpare, nu vreau să mai trăiesc!

— Vorbește murmură Orfelia.

Ea devenise albă ca varul bănuind ceva din cale afară de groaznic.

— Spune, ce este? murmură apoi tânăra fată.

Enric Sanson suspină adânc.

— Ah, soră dragă, ce-am păcătuit ca soarta să ne persecute atâta? gemu călăul. Câinele de Danton, altfel nu-l pot numi, a dat un nou ordin groaznic. Pentru a face loc în închisori condamnaților politici, mizerabilul a poruncit ca două regimente de artilerie să plece la fosta mânăstire a Câmpului Sfânt și să-i măcelărească pe toți condamnații de acolo!

— Dumnezeule! strigă Orfelia. Și Lili e lovită de această poruncă. Acum înțeleg!

Ce-i de făcut? Ce-i de făcut? Strigă Enric Sanson disperat. Orfelia ajută-mă, sfătuiește-mă. Nu pot și nu trebuie să o las pe logodnica mea să moară.

— Nu există nicio scăpare, murmură cu tristețe fata.

— Trebuie să fie! strigă Enric disperat.

Deodată o hotărâre străluci în ochii lui.

— Trebuie să mă duc la dânsa, strigă călăul. Ce-mi pasă acum de datoria, de slujba mea. Dacă printr-o minune cumva o pot scăpa pe Lili, voi fi fericit, dacă nu, voi muri împreună cu ea!

— Dumnezeule! strigă Orfelia. Enric, ești nebun? Gândește-te și la mine!

— Nu, Orfelia! Iubirea fraternă are o limită! Zise călăul, pe când o hotărâre nestrămutată îi strălucea în ochi, nu voi ceda, nu voi fi slab. Viața fără Lili n-are preț pentru mine. Îndată ce acea ființă îngerească va fi murit, nu mai e loc pe pământ pentru mine!

— Enric, Enric! suspină Orfelia îmbrățișându-l. Pe mine vrei să mă lași singură? Nu, nu, merg și eu cu tine. Dacă nu o vom putea salva pe Lili, vom cădea și noi zdrobiți de tunurile nimicitoare!

— Asta vrei să faci, dragă soră? strigă Enric Sanson îmbrățișând-o. Nu, nu, vorbești nebunii, dragă soră! Ești tânără, frumoasă, viața îți surâde, pe când eu nu mai am de ce trăi!

Fața Orfeliei se lumină.

— Ah, dragă Enric, cât de puțin îmi cunoști inima. Eu trăiesc numai pentru tine. Te-am iubit din copilărie, am împărtășit cu tine bucuriile și durerile. Acum, dragă frate, dă-mi mâna, să mergem, poate că Dumnezeu e cu noi. Poate reușim să o salvăm pe Lili! Dacă nu, vom muri împreună!

Un strigăt de bucurie ieși din pieptul lui Sanson. El o strânse la piept.

— Ah, Orfelia, ce bogat sunt! murmură el. Am două inimi care bat împreună cu a mea! Acum nu mă mai tem de nimic, nici măcar de moarte. Trebuie să învingem!

Se îmbrățișară, apoi se sfătuiră cum ar putea să plece.

Enric Sanson coborî repede pentru a da ordine.

Nicolas era epuizat de durere, dar se declară gata să-l înlocuiască pentru câteva zile pe stăpânul lui. Doi cai erau deja gata de plecare.

După o jumătate de ceas, călăul și sora lui alergau spre mânăstire.

Multe, multe ceasuri călăriră ei în fugă.

Peste tot pe unde treceau domnea o tăcere solemna. Numai în inimile călăreților domnea neliniștea, durerea și deznădejdea.

Astfel merseră ei toată noaptea și jumătate din cea de-a doua zi.

Întrebând în diferite sate dacă trecuseră deja regimentele de artilerie, li se răspunse că deja dis-de-dimineață trecuseră cu mare zgomot.

— Orfelia, venim prea târziu! strigă Enric Sanson. Ajunseră deja foarte aproape de mânăstire.

Deodată Enric Sanson se înspăimântă.

O împușcătură de tun făcu să vibreze aerul, apoi încă una și încă una.

— Orfelia, Orfelia! strigă Enric cu o voce supraomenească. Venim prea târziu!

Enric era așa de iritat că nu mai putu să se țină în șa.

Deodată, înainte ca Orfelia să-l fi putut sprijini, Enric căzu de pe cal.

Calul sări în sus, fugi și se opri la oarecare depărtare. Orfelia sări jos de pe calul său.

— Dumnezeule, ce-ai pățit Enric? murmură ea tremurând. Mulțumită lui Dumnezeu, trăiești, nu ți-ai pierdut cunoștința!

Enric Sanson gemu.

— N-am nimic soră! Și totuși vocea călăului fu înecată de plâns.

Tunurile se auzeau mereu. Privi din nou spre colina pe care se înălța mânăstirea.

— Ce e asta? Strigă Enric Sanson sculându-se repede. Deasupra mânăstirii se ridicase o bombă ciudată.

— Ce-i asta? murmură încă o dată Enric Sanson.

Sora lui, de asemenea încordată, se uită în aceeași direcție.

Așa ceva nu mai văzuse niciodată.

O mică bombă se ridica din ce în ce mai mult deasupra castelului.

Dedesubt era o barcă, sau așa ceva, și într-însa erau oameni.

Distanța era mare, nu se putea vedea dacă erau femei, bărbați sau copii.

— O minune se întâmplă Enric, o minune, strigă Orfelia plină de bucurie. Ți-am spus, Dumnezeu mai trăiește!

Enric Sanson nu răspunse.

El se uita numai la globul vrăjit, care se ridica mereu. Călăul împreună mâinile ca pentru a se ruga.

— Dumnezeule, dacă e posibil, murmură călăul cu buzele tremurânde, Lili, scumpa mea logodnică, pot spera că Dumnezeu a făcut o minune?

Globul dispăru.

Enric și sora lui, fără a spune un cuvânt, se îmbrățișară.

Capitolul 184 MĂCELUL DIN ÎNCHISOARE

Să ne întoarcem la grațioasa Lili.

Bineînțeles vestea despre ordinul lui Danton ajunsese și aici.

— Ce se va întâmpla? se întrebau cu toții, de la director până la cel din urmă criminal.

Directorul știa că nu-i putea cere lui Danton milă pentru condamnați.

Lucrul acesta ar fi fost zadarnic și apoi și-ar fi primejduit viața.

Demnul bătrân hotărâse să caute prin toate mijloacele sa înlăture această crimă nemaiauzită.

Directorul îi poruncise lui Lili să țină secretă vestea venită din Paris.

El dorea ca niciun prizonier să nu știe de primejdia care-i amenință.

Dar cum se putea ține ceva secret, atunci când atotputernicul Danton își avea pretutindeni spionii lui.

Tourzel, fără să știe, era spionat de câțiva dintre subalternii lui.

Ei fuseseră informați în ascuns de ceea ce-i aștepta pe condamnați.

Unii dintre acești paznici, cei mai răi și mai cruzi, găsiseră de cuviință să facă aluzii față de nenorocitele prizoniere, la soarta care le așteaptă.

Fiecare dintre ele primea vestea.

Unele cădeau în apatie, altele plângeau, altele erau cuprinse de o furie nebună.

Directorul le adună în curte pe toate condamnatele, care începuseră deja a se răzvrăti și le vorbi astfel:

— Nu știu cine a îndrăznit, împotriva poruncilor mele, să vă comunice o astfel de veste, care îmi parvine în numele Convenției de la ministerul de justiție. N-am timp să cercetez și de altfel ar fi zadarnic. Pot să vă spun numai că ce-ați auzit e adevărat!

Un murmur de groază trecu prin rândurile femeilor adunate.

Îl cunoșteau pe director destul de bine și știau că el nu spunea decât adevărul.

Vestea li se păru groaznică.

— Dar eu nu voi îngădui ca voi să fiți măcelărite de tunuri, urmă directorul ridicând capul cu mândrie, veți rămâne în viață, dar trebuie să vă răscumpărați viața. Nu pot să vă

scap altfel. Răzvrătindu-mă contra superiorilor mei, o fac cu credința că mă supun voinței lui Dumnezeu! Vreți să vă supuneți orbește poruncilor mele? Vreți să apărați mânăstirea?

Un „da” unanim se auzi din rândurile femeilor.

Lili era cuprinsă de frică și grijă.

Orice culoare de viață dispăruse de pe fața ei.

Înainte știuse să-și ascundă tristețea și dorul de Enric, acum însă căzu pradă unei disperări desăvârșite.

Copii erau prea nevinovați pentru a înțelege primejdia care-i amenința pe părinții lor și pe Lili, tovarășa lor de joacă.

Copii o înconjurară pe Lili, încercând să o înveselească. Dar Lili nu-i asculta, era cu gândul în altă parte.

Gânduri triste o bântuiau. De ce avea o soartă așa de rea? Va trebui să moară fără să-l mai revadă pe iubitul ei, Enric?

Chiar și slujba și-o făcea Lili în aceste zile mai neglijent ca de obicei.

Femeile condamnate se plimbau prin curte împreună cu nebunii care fuseseră lăsați liberi.

Montgolfier, noul prieten al lui Lili, era de negăsit. De câte ori Lili intra în celula lui, aceasta era goală. Bătrânul dispăruse.

Lili văzu că toate lucrurile de pe masă, sforile, bucățile de mătase și celelalte dispăruseră.

Să fi aflat și acest nenorocit de apropiata primejdie? Ori era pe cale să ascundă lucrurile pe care le cumpărase, cu economiile unei vieți întregi?

Montgolfier știa totul. Lili înțelese asta în momentul în care îl întâlnise pe bătrân în curte.

El alergă spre tânăra fată și o apucă de braț cu blândețe.

— Ai fost totdeauna așa de bună cu mine, dragă copilă, zise bătrânul. Acum însă a venit momentul să-ți arăt recunoștința mea.

— Cum asta? întrebă tânăra fată.

— Știu totul! zise Montgolfier misterios. Bătrânul Montgolfier nu-i nebun cum cred oamenii. Republica vrea să-i omoare pe toți prizonierii. Va fi o scenă groaznică. În aparență nicio scăpare nu-i posibilă.

— Nu. Într-adevăr nu-i posibilă, zise Lili cu ochii umezi, devenind palidă. Știu că și eu va trebui să mor, și e îngrozitor să fii tânăra și sănătoasă și să trebuiască să părăsești viața din cauza unui om fără inimă!

— Nu draga mea copilă, nu va trebui să mori! strigă Montgolfier cu vocea tremurândă, îmbrățișând-o pe tânăra copilă.

Lili văzu că bătrânul avea lacrimi în ochi.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat? strigă Lili compătimitoare. Ești așa de emoționat!

— Da. Sunt emoționat, strigă Montgolfier, copila mea sunt așa de mulțumit încât aș vrea să-i mulțumesc lui Dumnezeu. După o viață întreagă de muncă, succesul îmi surâde.

El o trase pe Lili spre un loc mai ferit.

Fața lui deveni deodată serioasă.

— Poți să păstrezi un secret? șopti Montgolfier.

— Desigur, niciodată n-am trădat pe nimeni!

— Ei bine, corabia mea aeriană este aproape gata, șopti Montgolfier uitându-se în toate părțile pentru a vedea dacă nu e auzit.

— Ce spui? zise Lili dându-se înapoi cu un pas. Știu că ai scos toate lucrurile din odaie. Unde sunt acum?

— Taci! strigă Montgolfier uitându-se cu băgare de seamă în toate părțile. Asta e secretul meu. Acum, când ordinea severă nu mai domnește aici, mi-am găsit un loc mai ferit. Acolo nu mă deranjează nimeni. Cred că nici directorul nu are habar de existența acelei încăperi!

— Și acolo ți-ai clădit corabia? strigă Lili. Ah, Dumnezeule, de ar vrea Dumnezeu să-ți reușească, atunci, atunci...

— Niciun dacă, o întrerupse hotărât Montgolfier cu ochii strălucitori. Îți spun că în curând voi fi salvatorul tău. Îmi promiți, nu-i așa, să vii în celula mea, îndată ce groaznica primejdie se va apropia? Promite-mi asta, copilul meu!

Lili dădu din cap.

Ea strânse mâna bătrânului, fără a avea însă în inima ei vreo speranță.

Acum ea credea într-adevăr că bătrânul era nebun.

Ea îl salută pe Montgolfier și alergă spre locuința familiei Tourzel. Montgolfier se uită lung după dânsa.

Capitolul 185 PRIMA ÎMPUȘCĂTURĂ DE TUN

Cele câteva zile până la sosirea regimentelor de artilerie trimise de Danton, trecură cu o repeziciune înspăimântătoare.

În sfârșit venise acea zi fatală în care trebuiau să sosească soldații.

La porunca directorului, toate intrările mânăstirii fuseseră zăvorite.

În fața porților au fost puse bucăți de stânci în care să se zdrobească bombele tunurilor.

Deoarece înainte mânăstirea fusese cetate, putea fi ușor apărată.

Tourzel hotărâse ca în cazul în care lucrurile vor merge prea departe, toate femeile să pregătească apă fierbinte că să arunce de pe ziduri peste soldați.

Tourzel spera că teroarea nu va domni mult timp în Paris.

Crezuse chiar că Danton, care devenea din ce în ce mai puțin iubit în țară, va cădea chiar înainte de sosirea regimentelor de artilerie.

Această speranță îl făcea să se hotărască la rezistență. Nu, sute de vieți nu pot fi jertfite cu aprobarea lui.

Mai degrabă voia să se jertfească el pentru familia lui decât să sufere aceasta.

Mânăstirea fusese prefăcută într-o cetate.

Ce-i drept lipseau soldații.

Spionii lui Danton au vrut chiar să trimită vești la Paris, dar Tourzel trebuie să fi aflat aceasta, căci îi pusese pe credincioșii lui să-i lege pe câțiva funcționari și să-i ascundă în subterane.

Astfel, Tourzel putea spera că guvernanții din Paris nu vor afla nimic despre planul lui.

Directorul spera să poată lua legătura cu comandanții celor două regimente.

Poate că aceia cărora li se poruncise să aducă tunurile și să distrugă mânăstirea, erau oameni de onoare.

Dar în curând avea să se convingă că în afară de dânsul, nu mai existau mulţi oameni cinstiți în Franța, în aceste timpuri tulburi.

Pe cel mai înalt turn al fostei mânăstiri era postat un funcționar de încredere al directorului.

Acesta trebuia să-l vestească pe director imediat ce va zări regimentele.

Toate inimile palpitau de emoție.

Deodată se auzi semnalul funcționarului aflat în turn.

Toți cei din mânăstire se înfiorară. Acum sosise momentul hotărâtor.

Tourzel se urcă imediat în turn.

Sus era credinciosul lui funcționar, care fără a spune un cuvânt, arătă cu mâna în zare.

Lui Tourzel îi fu de ajuns o privire pentru a vedea că ordinul lui Danton era pe cale de a se realiza.

Regimentele de artilerie veneau.

Cu iuțeala fulgerului se răspândi vestea despre venirea soldaților.

Inimile tuturor băteau mai mai să se rupă.

Cum se va sfârși ziua de azi?

Cu groază se gândeau prizonierii că Tourzel își va schimba poate gândul în ultimul moment și-i va deschide porțile inamicului.

Plânsete și vaiete se auzeau pretutindeni în mânăstire.

Lili ședea palidă în grădină împreună cu copiii directorului.

La drept vorbind ar fi trebuit să stea printre ceilalți prizonieri, căci Danton îi poruncise cu severitate lui Tourzel să nu cumva să ascundă vreuna din condamnate.

Ba chiar numele lui Lili fusese pomenit în mod special. Cititorul știe cui se datora această poruncă.

Tourzel, în privința acestui punct, se făcuse deja vinovat de nesupunere.

El o tratase pe Lili ca pe propria lui fiică.

— Nu, copilă, zise el întorcându-se din nou în sânul familiei sale și întinzând mâna ca pentru a o binecuvânta pe tânăra fată, rămâi la noi și împărtășește soarta noastră. Facă cerul ce crede de cuviință. Eu îmi voi face datoria până la capăt!

Doamna Tourzel era foarte întristată și îngrijorată.

Ea presimțea că nenorocirea își va urma cursul neîntrerupt.

Tourzel ieși din casă și ocoli încă odată toată mânăstirea.

El îl întâlni pe bătrânul Montgolfier care tocmai ieșea dintr-un gang întunecos.

— Du-te în celula dumitale moșule, nu ne sta în cale! strigă Tourzel în treacăt, fără a-i da atenție.

Montgolfier se opri.

Tremurând de iritație, bătrânul se uită după director.

— Că eu sunt nebun să mă duc la celula mea! Nenorocitule, pe tine datoria te împinge la moarte. Eu însă trebuie să o scap cel puțin pe gingașa fată care s-a arătat așa de bună cu mine.

El respiră adânc.

Din nou un surâs misterios îi flutură pe buze.

— Focul arde deja, murmură bătrânul, aburul se formează și umple balonul, încă vreo două ceasuri și apoi...

Tourzel alergă spre turn.

El scrisese deja acum câteva zile o scrisoare lungă și-l însărcină acum pe un funcționar de-al lui să ducă scrisoarea comandantului celor două regimente.

În această scrisoare Tourzel îl ruga cu vorbe mișcătoare să cruțe viața a sute de nenorociți să se întoarcă înapoi la Paris.

Tourzel aștepta rezultatul acestei scrisori. Se urcase iar în turn.

Grozavă priveliște!

Regimentele ajunseseră la poalele muntelui. Se mirau desigur că nu-i întâmpinase niciun curier de la mânăstire.

Erau douăzeci și patru de tunuri care străluceau la soare.

Trecu un ceas de când funcționarul directorului plecase să ducă scrisoarea unuia dintre comandanți.

Deodată Tourzel văzu o mișcare în rândurile soldaților. Se auzi comanda. Tunurile au fost îndreptate în sus. Dumnezeule! N-aveau inimă ofițerii ăștia?

Răspunsul la această întrebare a fost dat imediat.

Un bubuit groaznic răsună. Bomba lovi un zid, chiar lângă locul unde stătea directorul.

O parte din zid se dărâmă ridicând nori de praf.

Peste un sfert de ceas cineva bătu la poartă.

Tourzel se auzi strigat pe nume.

El se urcă pe zid.

Afară stătea un ofițer de artilerie.

— Dumneata ești directorul închisorii, cetățene? strigă ofițerul.

— Eu sunt, ce veste-mi aduci la scrisoarea mea?

— Ești nebun, cum îndrăznești să te opui puternicului Danton? îți pierzi capul. Avem ordin să executăm imediat condamnații.

— Niciodată! răspunse Tourzel. Refuz să fiu complicele călăilor.

— Deci nu vrei să te supui, cetățene? strigă ofițerul amenințător.

— Nu, răspunse Tourzel hotărât.

— Atunci vei suporta consecințele! strigă ofițerul scrâșnind din dinți.

— Faceți ce vreți, dacă n-aveți milă. Dumnezeu e mare!

Ofițerul mai spuse ceva de neînțeles, apoi plecă.

Tourzel se întoarse în mânăstire.

El își împreună mâinile și aruncă o privire rugătoare spre cer.

— Fie voia ta, Doamne! murmură el, dar mai bine mor decât să comit o crimă!

El se opri un moment. O dorință fierbinte îi lumină fața.

— Mă duc la nevasta și copiii mei, șopti Tourzel cu buzele tremurânde, pentru a-mi lua adio de la ei. Dacă am putea scăpa!

Cu aceasta, curajosul bărbat porni spre locuința lui.

Capitolul 186 BOMBARDAREA MÂNĂSTIRII

O mare mișcare se produse în toată mânăstirea la auzul primei bubuituri.

Tunurile erau îndreptate cu gura în sus, gata să arunce bombele.

Tourzel ajunse în grădină.

Nevasta lui, Lili și copii săi tremurau de emoție.

— Ah, copiii mei, strigă nenorocitul bărbat, dacă aș putea să vă apăr, dacă ar vrea Dumnezeu ca măcar voi să fiți scăpați!

Tourzel se întoarse spre Lili.

— Dragă copilă, zise el cu o voce tremurândă. Am o presimțire că o să poți fi folositoare copiilor mei, fă-o! Nu-i așa că și eu am fost bun cu tine?

Plină de recunoștință, Lili se plecă peste mâna bătrânului.

— Ah, cu plăcere mi-aș jertfi și viața pentru copii, strigă tânăra fată. Dar să sperăm, că lucrurile nu vor fi atât de grave!

— Nu mai este nicio speranță, zise Tourzel, răspunzând în același timp unei priviri întrebătoare a nevestei lui care se apropiase de ei. Călăii sunt hotărâți! În fiecare moment putem fi omorâți!

— Ah, Dumnezeule, strigă doamna Tourzel abia ținându-se pe picioare.

Ea își îmbrățișă plângând soțul.

— Ah, Doamne, e posibil ca francezii să se poarte astfel cu compatrioții lor?

În acest moment izbucni catastrofa.

Un tunet grozav, lung și răsunător, multiplicat de ecoul munților, făcu să vibreze aerul.

În același moment un zid se dărâmă, umplând locul de dărâmături, nu departe de locul unde stăteau copiii.

Aceștia începură să plângă și se înghesuiră lângă mama lor.

Lili căzu în genunchi.

— Ah, sub ce stea nefericită m-am născut!

Tourzel nu scoase niciun cuvânt.

El se întoarse și vru să plece.

— Ce vrei să faci? Se văita nenorocita sa soție. Nu, nu te las să pleci. Nu te pot ști departe de mine! Rămâi lângă mine și lângă copii, te conjur!

— Dragă nevastă, nu trebuie să vezi grozăviile care vor avea loc acum. Rămâi cu copiii. Și încă ceva, dragă nevastă! Dacă în viață nu ne vom mai revedea...

— Nu vorbi astfel, se văita doamna Tourzel.

— Dacă în viață nu ne vom mai revedea, murmură bătrânul cu o voce stinsă, atunci, draga mea nevastă, îți mulțumesc de o mie de ori pentru toată iubirea pe care mi-ai arătat-o, pentru toată afecțiunea care mi-a încălzit sufletul atâția ani. Rămâi cu bine! Rămâi cu bine, draga mea nevastă. Pe mine mă cheamă datoria. Nu trebuie să mai întârzii!

Dar doamna Tourzel îl ținea pe soțul ei îmbrățișat.

— Rămâi cu mine! plângea ea. Ah, Dumnezeule!

Ce-am păcătuit ca să ne pedepsească Dumnezeu așa de aspru.

În acest moment se auzi o nouă bubuitură.

— Arde, arde! se auzi în acest moment o voce.

— Arde în mânăstire, s-a aprins magazia de secară! Această veste era pentru sărmanul director fulgerătoare.

Un moment rămase ca împietrit.

Apoi îi îmbrățișă pe toți.

— Rămâneți cu bine, nu mai pot sta!

El o îmbrățișă pe Lili cu căldură.

— Și tu, copila mea, rămâi cu bine și nu-ți uita promisiunea, apără-mi copiii când eu nu voi mai fi, murmură nenorocitul!

El avea o presimțire că nu va ieși cu viață din luptă.

— Rămâneți cu bine! strigă încă odată Tourzel.

Apoi dispăru.

— Iubitul meu soț? strigă doamna Tourzel. Știu că n-o să te mai văd niciodată.

Durerea nemăsurată o făcu pe nenorocita femeie să cadă în genunchi.

Lili alergă spre ea și o îmbrățișa cu dragoste.

— Ai nădejde în Dumnezeu, doamnă! murmură Lili. El, Tatăl ceresc fără a cărui voință nimic nu se face, ne va apăra și pe noi. El va face ca toate să se sfârșească cu bine.

Din nou se auziră bubuituri, părea că cerul se sparge. Pretutindeni se vedeau dărâmături.

— Foc, foc! se auzi iar.

Lili se uită în jur îngrozită.

Dumnezeule, să fie adevărat că bombele de tun aprinseseră mânăstirea?

Într-adevăr se vedeau deja limbi de foc.

Un fum alb înconjura flăcările.

— Foc, foc! se auzi din nou.

Se auzi vocea tunătoare a directorului.

— La ziduri, e vorba de viața voastră! Aduceți apă fiartă! Soldații se pregătesc să intre în mânăstire!

Lili nu se mai putu stăpâni.

Ea îi apucă pe cei doi copii și căzu în genunchi cu ei.

— Copii, rugați-vă pentru tatăl vostru! murmură Lili.

— Da, rugați-vă pentru tatăl vostru, murmură nenorocita mamă cu o voce stinsă, rugați-vă ca Dumnezeu să ne dea un sfârșit bun! Ah, inima mi se rupe în piept. Știu că nu-l voi mai vedea niciodată pe soțul meu!

Noi bubuituri se auziră.

— Dumnezeule, zidurile se dărâmă, focul se răspândește.

— Aici nu putem rămâne, zise Lili. Te rog, urmează-mă, doamnă. Iau copiii cu mine. Știu un loc sigur, la subsol. Să mergem!

— Da, să mergem! strigă cu voce tremurândă doamna Tourzel.

Abia ținându-se pe picioare, plecară spre ascunzătoare.

Nu mai era ușor să părăsești grădina.

Coridorul boltit de la ieșire era în ruine.

Ah, ce grozavă priveliște îi aștepta când ajunseră în curtea exterioară a fostei mânăstiri.

Pretutindeni erau numai dărâmături.

— Să plecăm de aici! strigă Lili. Nu suntem siguri un moment de viața noastră! Să fugim, să fugim!

— Să fugim! strigau femeile alergând prin curte.

În acest moment se întâmplă ceva groaznic.

O bombă lovi în grămada de femei din curte.

Un strigăt sinistru se auzi, și vreo paisprezece femei căzură la pământ.

Lili o luă la fugă împreună cu copiii.

Abia putea întoarce capul pentru a vedea dacă doamna Tourzel o urma.

Din fericire aceasta alerga în urma ei și a copiilor. În acest moment, Lili se simți apucată de mână.

Întorcând capul îl zări pe bătrânul Montgolfier. Ochii acestuia erau strălucitori.

— Momentul cel mare a venit! strigă Montgolfier cu o voce tremurătoare. Vino, copilul meu, vei fi scăpată. Ceasul libertății a venit!

— Ah, lasă-mă, lasă-mă, zise Lili. Nu-i vreme de glumit acum.

— Vino, copila mea, strigă Montgolfier. Vei fi scăpată, ți-am promis-o. Acum îmi țin cuvântul. Eu nu glumesc!

— Nu, nu, nu pot pleca, am promis să-i apăr pe acești copii. Acolo este nenorocita lor mamă. Mai degrabă mor, decât să mă despart de copii.

— Atunci i-ai și pe dânșii. Dar vino, copilă. Peste zece minute mânăstirea va fi distrusă și vom muri cu toții!

Montgolfier o apucă de braț și o trase cu putere.

— Înainte, înainte! strigă el, nu vă pierdeți curajul! Încă puțin și suntem în siguranță!

Lili aruncă spre cer o privire disperată.

Ea se ruga lui Dumnezeu să facă o minune și să scape niște ființe nevinovate.

Capitolul 187 CĂLĂTORIA AERIANĂ

După câteva minute Montgolfier intră într-un coridor întunecos.

Coborî câteva trepte.

Intrară într-o încăpere subterană.

— Înainte, înainte! strigă Montgolfier, în câteva secunde am ajuns la țintă!

În curând părăsiră coridorul subteran.

Acum se aflau sub cerul liber pe o platformă.

Lili rămase surprinsă la vederea unui balon de mătase care se înălța spre cer.

Dedesubtul lui era legat cu frânghie un fel de butoi. Balonul era legat de crăcile unui, copac.

Chiar și doamna Tourzel nu-și putu împiedica un strigăt de surprindere.

— Dar ce-i asta? strigă în sfârșit nenorocita femeie. De unde a apărut asta, aici în mânăstire? N-am văzut niciodată o astfel de minune!

— Înainte, înainte! strigă Montgolfier cu ochii plini de bucurie. Veți vedea ceva și mai minunat. Intrați în corabie, e loc pentru toți.

Lili se uita uimită la butoi.

Era într-adevăr destul de mare ca să poată încăpea toți.

— Dar ce înseamnă acest foc? întrebă tânăra fată. Pe un trepied, în mijlocul butoiului, dar destul de sus, ardea un foc.

Un fum gros intra în gura balonului și-l umfla mereu.

— Asta-i aerul încălzitor, murmură Montgolfier, care umflă balonul și-l poartă prin aer.

Lili clătină din cap.

— Pentru Dumnezeu, ce-ți închipui? Repede, n-avem vreme de pierdut! Strigă Montgolfier, silindu-o pe Lili, pe doamna Tourzel și pe copii să intre în butoi.

Imediat după asta, Montgolfier sări și el înăuntru, scoase din haină un cuțit și tăie sforile prin care era legat balonul de copac.

Lucrul neașteptat se întâmplă. Balonul se ridică de la pământ și se urcă în aer, ducând polobocul cu dânsul.

Cititorul a înțeles, desigur, ce fel de invenție era aceasta a lui Montgolfier.

Azi toată lumea a văzut baloane zburătoare.

Dar cu atât mai mare era uimirea protejaților lui Montgolfier, văzându-se ridicați în aer.

— Dumnezeule, visez sau sunt trează? strigă doamna Tourzel împreunând mâinile.

— Stați liniștiți! îi sfătui Montgolfier. Să nu ne mișcăm. Vedeți focul de la mijloc. Dacă se aprinde balonul suntem pierduți!

Balonul ajunsese deja la vreo sută de picioare deasupra pământului.

— Deodată doamna Tourzel scoase un strigăt disperat.

Ea arătă în jos, cu priviri rătăcite.

Privirile tuturor se îndreptară într-acolo.

Dumnezeule! Era un spectacol îngrozitor!

Cu capul sfărâmat, cu mâinile întinse, directorul Tourzel era întins pe asfaltul din curte. Sângele era împrăștiat în jurul lui.

Eroul căzuse în lupta ucigătoare.

— Trebuie să mă duc jos la soțul meu! strigă doamna Tourzel. Pentru Dumnezeu, lăsați-mă să cobor!

Ea se pregăti să se arunce din barca aeriană, dar Montgolfier o opri cu o mână viguroasă.

Lili îi opri pe copii să se uite în jos.

Ea îi îmbrățișă pe copiii care vroiau să se agațe de mama lor.

Balonul se urca din ce în ce mai sus.

— Ei, am avut dreptate? o întrebă el pe Lili. Eram eu nebun? Am meritat eu să fiu închis într-o casă de sănătate atâta timp?

Lili nu putu să răspundă.

Ea recunoștea primejdia din care scăpase și-i mulțumea lui Dumnezeu.

Balonul se urca mereu. De jos se auzeau strigăte de uimire.

Cei de jos văzuseră balonul și credeau într-o minune. Surprinderea era așa de mare. Încât lupta se opri.

Astfel se întâmplă că apariția balonului salvă viața multor prizonieri, care profitară de zăpăceală pentru a fugi în grabă.

Astfel că toți aceea care până acum rămăseseră în viață, fură cruțați.

Cu cât balonul urca, cu atât deveneau mai mici oamenii de jos cu urile și răzbunările lor.

Lili fu apucată de amețeală.

Montgolfier ațâța focul din când în când.

— N-am fost nebun, murmură bătrânul entuziasmat. Știam ce vreau. Acum cerul m-a ajutat. Nu-i așa, dragă copilă, că m-am ținut de cuvânt?

Ochii lui Lili se umplură de lacrimi.

Era așa de emoționată încât nu putea să vorbească. Deodată doamna Tourzel își veni în fire. Până acum fusese leșinată.

— Ah, Doamne, Doamne! Strigă ea deodată, bărbatul meu e mort, presimțirea mea!... O, copiii mei, iubiții copii, nu mai aveți tată!

Doamna Tourzel își îmbrățișă copiii cu ardoare. Butoiul începu să se clatine.

Nu lipsise mult ca toți cei din balon să fie aruncați în afară.

— Îngrozitor, îngrozitor! Strigă Montgolfier cu o voce stridentă, căutând să așeze focul la loc.

Dar lucrul grozav se întâmplă.

Focul căzu în afara gondolei, în adâncime.

În același timp toți băgară de seamă că balonul pierdea din înălțime.

— Dumnezeule, suntem pierduți! strigă Lili simțind că balonul se lăsa repede în jos.

— Țineți-vă de frânghie! strigă Montgolfier. Nenorocită femeie, strigă el scrâșnind din dinți către doamna Tourzel care rămase împietrită. Ce-ai făcut! Toată munca mea e zadarnică! Acum Dumnezeu să ne ajute!

El nu mai putu vorbi. Balonul cădea cu o repeziciune din ce în ce mai mare.

Lili era ametită. Ea simțea că în curând vor ajunge la pământ și atunci vor fi prefăcuți în praf.

Lili îl văzu pe bătrânul Montgolfier smulgându-și părul din cap cu disperare.

Ea leșină.

Ceilalți așteptau din moment în moment moartea.

Capitolul 188 VICTIMA APEI

Enric Sanson și sora lui își învinseseră uimirea pe care le-o pricinuia apariția aeriană pe care nu puteau să și-o explice.

Într-adevăr, el nu se înșelase, erau oameni în vasul care era legat cu frânghii de balonul de mătase.

Speranța că Lili ar putea să fie și ea în această corabie, care evident se ridicase din interiorul mânăstirii, crescu în inima lui Enric.

— O, Orfelia! strigă călăul apucând-o de mână pe sora lui, dacă ar mai fi speranță, dacă tunurile n-ar fi nimicit încă viața logodnicei mele!

— Să sperăm! zise Orfelia roșindu-se puțin. În pieptul meu trăiește un sentiment că Dumnezeu nu ne va părăsi. O iubire așa de fierbinte ca aceea pe care o simți tu pentru Lili nu poate rămâne nerăsplătită!

— Ah, Orfelia! strigă Enric ducându-și mâna la inimă. Nu-mi da speranțe care nu se pot realiza. Inima mea este plină de deznădejde. Ah, dacă ar fi posibil ca...

Orfelia credea că cerul făcuse o minune pentru a scăpa niște oameni nenorociți, pe când Enric, mai sceptic, credea că balonul era doar o iluzie optică.

Mult timp se uitară uimiți la corabia aeriană. Apoi încălecară.

Tunurile bubuiau mereu, iar mânăstirea era în flăcări.

Enric Sanson întoarse capul îngrozit.

Călăul se gândi ce trebuie să facă.

— Ah, Doamne. Orfelia, murmură Enric. Dacă ne-am bucurat în zadar! Dacă Lili n-a scăpat de la moarte! Nu, nu mai pot să mai stau pe loc. Fug spre mânăstire și dacă nu voi putea s-o scap, voi muri și eu cu dânsa.

Fără să mai aștepte răspuns, el dădu pinteni calului. Acesta sări în sus, apoi o luă la goană.

Enric Sanson o auzi pe Orfelia scoțând un strigăt de groază.

Călăul își înfrână imediat calul.

— Dumnezeule, Orfelia, ce este? strigă călăul uitându-se la sora lui care rămăsese pe loc.

— S-a înlâmplat o nenorocire!

Orfelia arătă cu mâna întinsă spre cer.

— Acolo, acolo! strigă ea. Uite Enric, ce nenorocire! Enric se uită în sus.

Dumnezeule, ce lucru grozav se întâmplase.

Corabia aeriană pe care mai înainte o admiraseră atât, era și acum sus, dar balonul se dezumflase și flăcări se prelungeau de-a lungul frânghiilor încurcate.

Enric bagă de seamă că balonul cădea cu o uimitoare repeziciune.

Un strigăt de groază ieși din pieptul lui Sanson.

El nu mai auzea bubuiturile tunurilor și nici exclamațiile de durere ale Orfeliei.

Acum auzea chiar și strigătele de groază scoase de oamenii din balon.

Se înșelă el, sau auzise într-adevăr vocea lui Lili printre aceste strigăte?

Îl înșeală ochiul, sau o vedea într-adevăr pe Lili printre oamenii din gondolă?

Din nou călăul scoase un strigăt.

În același moment se simți apucat de braț. Orfelia venise lângă dânsul.

— Ce vrei? o întrebă Enric zăpăcit.

— Enric, trebuie să venim în ajutor acestor nenorociți, zise Orfelia cu hotărâre. Nu vezi că balonul s-a aprins? Din fericire el cade spre lac, așa că poate îi vom putea scăpa.

Fără a pierde un moment, Enric dădu pinteni calului. Cei doi cai o porniră în goană spre malul lacului.

Enric nu pierdea din vedere niciun moment balonul aprins.

El văzu foarte clar mai mulți oameni în gondolă, care se agățaseră de frânghii și de marginea gondolei.

— Lili! Lili! Strigă deodată Enric.

Privirea lui pătrunzătoare nu-l înșelase.

El o recunoscuse pe logodnica lui care ținea mereu îmbrățișați copiii care i se încredințaseră.

El dădu pinteni calului cu atâta putere. Încât acesta necheză și o porni într-o goană nebună spre malul lacului.

— Înainte! strigă Enric bătând calul cu cravașa.

Balonul căzu în lac făcând un zgomot enorm și împrăștiind apa în toate părțile.

Enric Sanson auzi mai multe strigăte de moarte.

Apoi totul se liniști.

— Pentru Dumnezeu, venim prea târziu! strigă Enric Sanson.

Ajuns la mal el sări din scări și se aruncă în apă peste capul calului.

Enric era un înotător îndrăzneț, dar și Orfelia înota bine.

Peste câteva secunde, Orfelia ajunse la mal.

Ea coborî de pe cal și se pregăti să se arunce în apă. Dar mai întâi se uită peste toată suprafața lacului.

— În stânga, Enric! strigă ea. Acolo văd ieșind din apă un cap blond de fată. Mai la stânga, ai înțeles?

— Da, da! strigă călăul.

Deodată el scoase un strigăt de bucurie.

Da, văzuse și el capul cel blond pe care îl arătase sora lui.

Cu un braț viguros o apucă pe gingașa fată.

El văzu că ea era pe cale să se înece și ținea cu ultimile puteri îmbrățișați doi copii.

Această greutate era aproape imposibilă de susținut pentru Enric.

Cu toată puterea lui, cuprinse cu un braț corpul delicat al tinerei fecioare.

— Este Lili. Lili, scumpa, dulcea și adorata mea Lili! strigă Enric Sanson.

Apoi, știind că n-avea niciun moment de pierdut, începu să înoate spre mal.

Văzu îndată că nu putea să-i scape pe toți trei.

El încercă să scoată din brațele lui Lili pe cei doi copii leșinați, care și așa țineau capetele sub apă.

Dar nu reuși pentru că Lili îi ținea foarte strâns lângă ea.

În acest moment de mare primejdie, când Enric era să se ducă la fund împreună cu cei pe care îi scăpase, veni Orfelia înotând cu îndemânare spre dânsul.

Enric îi strigă să țină deasupra apei capetele copiilor.

Peste câteva secunde înotătorii ajunseră la mal.

Bucuria lui Enric era fără margini. El ținea în brațe corpul cald al lui Lili.

Deci cerul făcuse într-adevăr o minune. Lili scăpase din măcelul de la mânăstire.

Cu mare băgare de seamă, Enric îi întinse pe cei scăpați pe iarba moale.

După câteva secunde de îngrijire, tânăra fecioară deschise ochii.

Un surâs de fericire îi apăru pe buze când îl zări pe Enric Sanson îngenunchiat lângă dânsa.

— Unde sunt? șopti ea. Oare am intrat deja în rai?

— Nu scumpă și adorată Lili! suspină Enric. Ești lângă mine, logodnicul tău, care nu te va părăsi niciodată!

— Enric! șopti tânăra fată. Dar cum am ajuns aici? Ah, Dumnezeule, sărmanii copii! Strigă tânăra fată, mi-au scăpat din brațe.

— Liniștește-te dragă! murmură călăul. Sora mea îi îngrijește pe copiii care au fost și ei scăpați. Mulțumită cerului că am venit la timp!

De emoție călăul nu mai putu vorbi. Tânăra fată închise din nou ochii surâzând.

Capitolul 189 PLANURI DE VIITOR

— Ajutor, ajutor, nu mai pot! se auzi deodată o voce din apă.

Enric Sanson sări în sus.

Mai fuseseră cumva și alți nenorociți în balon?

Acum văzuse capul unui bătrân. El înota cu putere. În brațe ținea strâns o femeie leșinată care era cât pe ce să-l dea la fund.

Enric Sanson sări în apă, ajunse la bătrân și-l ajută să iasă cu femeia leșinată la mal.

Doamna Tourzel fu întinsă pe iarbă lângă Lili. Îngrijită, ea își veni îndată în fire.

Peste un sfert de ceas toți locuitorii gondolei, sănătoși și bine dispuși, erau strânși în jurul salvatorilor lor.

Enric Sanson nu putea vorbi.

El o ținea în brațe pe Lili și se uita în ochii ei.

Nici Lili nu spunea nimic. Inimile lor băteau la unison.

Logodnicii serbau o frumoasă revedere.

Doamna Tourzel își îmbrățișa și ea copiii cu patimă.

Apoi nenorocita femeie începu să plângă.

Își aduse aminte de soțul ei pe care nu avea să-l mai vadă niciodată.

Nu-i vreme de plâns, doamnă! Zise Orfelia pe un ton blând, dar hotărât. Nu suntem singuri aici. Mânăstirea nu este foarte departe de aici și s-ar putea să fim urmăriți.

— Orfelia are dreptate, zise călăul, trebuie să fugim cât mai repede. Acolo, în pădure, vom fi în siguranță.

O porniră cu toții spre pădure.

Soarta le era favorabilă. După ce merseră câteva ceasuri prin pădure, ajunseră la o colibă părăsita.

În acest loc pierdut, departe de oraș, se rătăcea rar vreun om.

Coliba nu era mare.

Orfelia aprinsese deja focul, pentru a usca hainele celor scăpați, pe când aceștia se odihneau.

Nimic nu mai tulbura fericirea acestor oameni.

Noaptea veni și în colibă toți dormeau. În afară de Enric Sanson care se plimba prin odaie, îmbătat de fericire.

— Ah, Lili. Scumpa mea Lili! striga mereu Enric Sanson. Îmi pare că raiul a coborât pe pământ de când te-am revăzut. Dormi și visează lucruri plăcute, eu nu mă voi culca decât atunci când te voi ști mai mult în siguranță!

A doua zi toată lumea era foarte bine dispusă.

Numai doamna Tourzel era deprimată.

Nu putea să-i piară din minte chipul bărbatului ei. Toată lumea se gândea încotro să plece.

Îndată se luă o hotărâre. Montgolfier cu doamna Tourzel și cu copiii urmau să meargă la proprietatea lui Enric unde se afla deja Carol Tellier. Orfelia trebuia să-i ducă până acolo.

Dar cea mai grea întrebare era unde s-o ducă pe Lili? Tânăra fată nu trebuia să se mai întoarcă la Paris unde se petreceau atâtea grozăvii.

Lili înțelese și ea că pentru o vreme trebuia să dispară cu totul din lume.

Deodată îi veni în minte că aici nu puteau fi departe de satul ei părintesc.

— Sunt ce-i drept pariziană, zise tânăra fată, dar mama mea este de la munte. Ea a fost sora unui pădurar de treabă care se numea Louvois. Tatăl meu a cunoscut-o în satul ei natal și a adus-o la Paris.

Desigur că în acel sat retras în munți nu sunt primejdiile din Paris. Ce zici, dragă Enric, dacă m-aș retrage acolo pentru un timp?

Ochii lui Enric Sanson străluciră.

— Asta-i o idee, zise călăul, o idee minunată pe care ne-o trimite providența. Desigur, acolo trebuie să mergi. În curând voi lua legătura cu unchiul tău, care sper să se mai afle în viață.

— Și până atunci? întrebă Orfelia.

— Până atunci rămâneți toți aici, zise Enric Sanson. Am fost azi noapte prin pădure și am cercetat împrejurimile. Pădurea e cu totul părăsită. Cărbunarul care a stat aici desigur că a emigrat. Și vânat avem destul în pădure, astfel că foarte bine puteți trăi câteva zile ascunși aici.

Propunerea lui Enric fu acceptată.

Călăul trebuia să se întoarcă la Paris. Numai acolo putea să ia legătura cu rudele lui Lili.

După câteva zile călăul se întoarse la coliba din pădure, unde-i găsi în stare bună pe toți cei care rămăseseră aici.

Călăul le povestise cum luase deja legătură cu pădurarul Louvois și că acesta se declarase dispus s-o ia pe Lili și s-o ducă în satul ei natal unde va putea sta oricât va dori.

Pădurarul era de mulți ani văduv, și îi părea bine că tânăra fată, de a cărei existență auzise deja, îi va înveseli casa pustie.

A doua zi părăsiră cu toții coliba.

Sub conducerea Orfeliei, Montgolfier, doamna Tourzel și copiii, se îndreptară spre moșia lui Enric.

Iar călăul și logodnica lui plecaseră spre locul unde trebuiau să se întâlnească cu unchiul fetei.

Ajunși aici îl găsiră pe pădurarul Louvois. Acestuia, Enric îi încredință cu vorbe mișcătoare tot ce avea mai scump pe lume, iar pădurarul promisese să-i țină loc de tată tinerei fete.

Enric Sanson se întoarse la Paris, promițând să vină curând în satul de munte unde va sta Lili.

Capitolul 190 O POVESTE VECHE

Țăranul stătea în fața porții și fuma dintr-o pipă scurtă.

Țăranul era un Hercule, înalt și corpolent.

El purta o barbă neagră mare, care contrasta cu roșeața obrazului și cu trăsăturile lui energice.

Fața lui ar fi fost frumoasă, dacă surâsul lui n-ar fi fost șiret și dacă din când în când o strălucire sinistră n-ar fi apărut în ochii lui.

Privirea lui se opri asupra celor două ființe care veneau din vale.

Țăranul se uită la ei atent.

— Asta-i pădurarul Louvois, își zise el, dar cine este femeia aceea care vine cu el?

Pădurarul era un om de statură mijlocie, cu părul cărunt și cu fața zbârcită de suferință.

Tovarășa lui era o fată cam de nouăsprezece ani, cu ochii albaștri și vii, obrajii rumeni, cu părul blond.

Cu cât se apropiau mai mult de țăranul trândav, cu atât fața acestuia lua o expresie mai încordată.

— Dumnezeule, murmură țăranul Renard Millart, scoțându-și pipa din gură și ștergându-și sudoarea de pe frunte. Mi s-a părut că o văd venind pe Lili. Fata asta e atât de tânără încât nu poate fi Lili. Dacă n-aș ști că e demult în mormânt, atunci...

El nu sfârși. Cei doi drumeți se apropiaseră de dânsul.

— Bună ziua, Millart! zise pădurarul.

— De unde vii, Louvois? zise țăranul uitându-se mereu la fată.

— Te uiți la fată, râse Louvois, nu-ți pare cunoscută? Țăranul roși, apoi deveni palid și se uită când la pădurar, când la fata care roșise și ea.

— Nu-i cumva nepoata dumitale?

— Ba da. Răspunse pădurarul. Seamănă leit cu maică-sa, Dumnezeu să o ierte.

Țăranul își făcu semnul crucii.

— Da, n-am putut să tot stau singur cu coțofana mea de Brigitta, de aceea am adus-o la mine. Fata a suferit mult în Paris... dar aici, să capete iar obraji roșii!... zise vesel pădurarul.

— Așa, în Paris, zise el. Ei da, acolo toate-s pe dos... dar aici nici nu bagi de seamă că-i revoluție în țară... Acum îmi aduc aminte... Sora dumitale s-a măritat cu armurierul... și ăla a murit, nu-i așa?...

— Asta am să ți-o povestesc altădată, îl întrerupse pădurarul, văzând fața tristă a lui Lili.

Renard Millart devenise palid.

El se uita mereu la fata care era așa de jenată încât nici nu știa unde să se mai uite.

— Trebuie să te miri că mă uit așa la tine! zise el cu o voce emoționată, dar am cunoscut-o și eu pe răposata ta mamă.

El suspină adânc.

— Da, întrerupse pădurarul. Ea a murit demult, Lili era abia de un an. Ah, e mult de atunci, eu am îmbătrânit în vremea asta, acum fata asta o să mă înveselească cât oi mai trăi.

Din cer se auzi un bubuit de tunet.

— Trebuie să ne întoarcem acasă, murmură pădurarul.

În curând o ploaie teribilă începu să cadă amestecată cu tunete și fulgere.

Trebuiră să aștepte până trecu ploaia, apoi porniră spre casă.

— Am să trec în curând pe la voi, zise țăranul către pădurar.

Lili îi aruncă o privire aproape fricoasă țăranului. Acesta din urmă se așeză iar la poartă.

Fața lui deveni serioasă și gânditoare în timp ce o urmărea cu privirea pe grațioasa nepoată a pădurarului.

Când aceștia dispărură, el respiră adânc.

— Vremea de demult, vremea de demult, murmura el încet, aș vrea s-o mai pot schimba o dată, aș vrea să fiu iar tânăr!

Îndată, însă, fața lui luă o expresie răutăcioasă.

— Sunt încă tânăr și vreau să gust și eu ceva din viață, mai este destulă vreme pentru mine să fiu fericit.

Surâsul lui deveni din ce în ce mai crud.

Când se întoarse și intră în curte, fața lui era aproape sinistră.

Pe ultima treaptă a scării care ducea la locuința lui, îl întâmpină o femeie respingător de urâtă.

O expresie de antipatie apăru, pe fața țăranului, care fără a răspunde o vorbă, trecu pe lângă femeie.

El intră în odaie și închise ușa cu zgomot.

Când se văzu singur în odaia cea mare, în care căldura te înăbușea, căzu pe o bancă, ca și cum l-ar fi părăsit deodată toată puterea și voința lui.

— Aș vrea să fiu liber! murmură el bătându-se cu pumnul în frunte, liber, liber, repetă el cu patimă. Lucrurile nu mai pot merge astfel. Fericirea mi-a venit iar în drum și cred c-aș putea să o prind dacă n-ar fi femeia asta!

El arătă pumnul spre ușa prin care se auzea vocea cicălitoare a femeii.

— Cum te urăsc, femeie rea! gemu el cu fața descompusă de furie. Ori cedezi de bună voie, ori să ți se întâmple ce ți-o fi scris!

El suspină adânc.

Apoi lasă capul în jos și căzu în gânduri negre.

Capitolul 191 ÎN PĂDURE ȘI PE CÂMP

Sus în pădurea ascunsă de brazi mari și stufoși se afla casa pădurarului.

Aerul era aici pur, ca la munte, și parfumat de florile din pădure.

Într-o după-amiază frumoasă de august pădurarul ședea la poartă cu nepoata lui.

Lili avea mult de lucru, căci morocănoasa Brigitta, care plecase imediat ce venise Lili, neglijase foarte mult gospodăria în ultimii ani.

Acuma stătea lucrând, vorbind și râzând lângă unchiul ei.

— De când ai venit la mine, în toate zilele e sărbătoare, zise el către Lili. Dar cine vine? Se întrerupse el punând mâna streașină la ochi. Ah, acesta e Renard Millart care abia alaltăieri a fost aici.

Fața lui deveni necăjită și Lili se întristă și dânsa.

— Da, el este, zise ea încet. Nu știu unchiule ce sa fie. El e așa de bun cu mine, stă de vorbă cu mine ceasuri întregi, dar când șade lângă mine și mă privește cu ochii lui negri strălucitori, parcă n-aș mai putea fi veselă niciodată!

— E un om ciudat, zise încet pădurarul. Nu prea îl înțeleg nici eu, dar taci că vine!

În adevăr, cu pasul mândru, cu mâna pe un băț noduros, venea Renard Millart.

Azi era în hainele lui de sărbătoare. Avea o haină lungă cu două rânduri de nasturi de argint, cu tricornul[15] pe cap, cu pantalonii de piele băgați în cizme albe mari.

Avea înfățișarea și mai impunătoare decât acum câteva săptămâni.

El salută și se apropie cu pași măsurați.

— Ei, mergi noaptea asta la inspecție? întrebă el pe pădurar așezându-se în fața lui Lili.

— Da de unde, răspunse Louvois. Trebuie să-mi curăț puștile. Uite am adus o pușcă nouă din oraș.

Millart luă arma din mâna pădurarului și o examină cu atenție.

— E o pușcă bună, zise el, cu asta te poți arăta prin pădure.

— În special dumneata, zise pădurarul cu blândețe, ce-i drept de mult n-ai mai încercat, dar ca băiat tânăr de multe ori a trebuit să mă feresc de dumneata!

— Anii nu m-au schimbat mult, răspunse Millart netezindu-și barba. A trecut de atunci puțină vreme, de atunci mâna mi s-a întărit și s-a făcut mai sigură încă.

— Bine că nu ești contrabandist, zise Louvois netezind pușca. Cred că vânatul ar începe să tremure.

Țăranul râse.

Apoi apucă una din puștile care erau lângă dânsul.

El se uită în sus și văzu un uliu care se învârtea încet în aer.

— Să-l dobori pe ăsta, asta ar fi ceva! zise Millart. Dumneata ai putea s-o faci?

Louvois se uită în sus, apoi râse.

— Atunci mai bine să împuști luna! zise el.

În loc de răspuns, țăranul care ședea pe bancă, ridică pușca în sus.

O secundă ținti și apoi trase.

Pasărea căzu la pământ.

Câinii porniră să o caute.

Pădurarul se uită dând din cap, când la țăran, când la Lili care devenise palidă.

— Uite cum s-a speriat Lili, murmură pădurarul, mi se pare că ai mâna fermecată.

Renard Millart o privi pe tânăra fată cu un surâs triumfător.

— Ce vreau, pot, zise el accentuând fiecare vorbă, pe cine vreau să-l nimicesc, cade, ce-mi pun în minte, îndeplinesc. Nu crezi, fată, că așa trebuie să fie cineva?

---

[15] ***tricorn*** *sn* [At: GHICA, S. 409 / Pl: *~uri* / E: fr ***tricorne***] Pălărie bărbătească cu borurile îndoite în trei colțuri, care se purta în trecut.

Fata îi aruncă o privire sfiicioasă.

— Tocmai mă gândeam că trebuie să fie grozav. Să se certe cineva cu dumneata, cred că la mânie ești neînduplecat, murmură ea speriată.

Renard Millart râse.

— Contra ta n-am să fiu niciodată mânios, dar e bine pentru o femeie când are un, bărbat care s-o poată apăra contra oricui. Cine intră sub protecția mea, îl apăr și contra lui Dumnezeu!

Ochii lui îi fulgerară, fața-i luă o expresie de mândrie.

— Uite colo, vine fiul dumitale, Eugen! zise pădurarul, vine după cum se pare de la cârciuma din pădure.

— Aha. De la iubita lui Margot! Zise țăranul privind-o spre tânăra fată pentru a vedea efectul vorbelor lui.

— Iubita lui? întrebă pădurarul, crezi în adevăr că-i amorezat de brunetă?

— Cred, râse Millart...

— Asta n-o să-i placă mamei lui.

Băiatul se apropiase și salută politicos.

— Vii de la drăguța ta? Ce face Margot? Zise țăranul.

— Nu te înțeleg, tată, zise Eugen privindu-l drept în față. De altfel mi-a spus cârciumarul din pădure că are ceva de vorbit cu dumneata.

Millart se uită mirat la fiul său.

— Cârciumarul? Cu mine? Cu astfel de oameni decăzuți nu vreau să am de-a face.

Băiatul se înroși.

— Nu-i așa de rău precum se spune, tată! zise el. E vorba de niște lemne. De altfel. Am să o întreb pe mama, ea trebuie să știe.

Millart se uită amenințător aproape, la fiul său;

— Las-o pe mama. Acum îmi aduc aminte de ce e vorba.

— Ei da, cu tăierea lemnelor ce facem? întrebă pădurarul. Mi-ai spus deunăzi despre așa ceva.

— Da, foarte bine, îl întrerupse Millart aruncând o privire aproape sfioasă asupra fiului său care se apropiase de Lili.

— Să mergem în casă, zise el repede. Am venit tocmai să vorbesc cu dumneata!

— Sunt gata, în zece minute am terminat. Zicând aceasta, pădurarul luă puștile și intră în casă cu țăranul.

Eugen se oprise nehotărât lângă tânăra fată. Apoi îi luă repede mâna, aproape rugător.

— Nu trebuie să iei lucrurile așa cum le spune tata, zise el roșindu-se. Tata glumește, nu sunt așa rău și strengar!...

Fata îl privi surâzând și-l amenință ușor cu degetul.

— Te-au fermecat ochii mei negrii.

— Ah, nu crede, nu-i adevărat, zise băiatul roșindu-se din nou.

— Ah, nu-i frumos să o renegi pe iubita dumitale, îl întrerupse fata dând din cap. Un băiat credincios trebuie să țină la iubita lui.

— Așa cred și eu! zise Eugen cu fața serioasă. Uite, dacă mi-aș găsi eu o drăguță pe care s-o iubesc și care să mă iubească, aș iubi-o în contra lumii întregi, dar Margot, Ha! Ha, ha!

— Ei, ce râzi? zise fata supărată.

— Am eu aerul de om rău? întrebă el uitându-se în ochii ei. I-am spus lui Margot de la început că între noi n-o să fie nimic. Nu sunt eu de vină. Mie îmi trebuie o fată de care să fiu mândru, chiar și săracă să fie.

Fața lui Lili se lumină.

— Ai vorbit bine, zise ea, lăsându-l pe Eugen să-i strângă mâinile. Dacă ai asemenea gânduri, o să-ți găsești ursita.

Băiatul scoase un strigăt de bucurie.

— Pe viața mea, dacă nu te-ai supăra, ți-aș spune că am și găsit-o! zise el.

Dar Lili îl respinse serios și aspru.

— Lasă-mă în pace, zise ea supărată. Dacă vrei s-o știi... eu sunt de mult logodită!

În același moment, Millart, urmat de pădurar, ieși din casă.

Fața lui se întunecă, zărindu-i pe tineri mână în mâna, apoi surâse ironic.

— Eugen, bagă de seamă, strigă el eu voce aspră, Margot are să te vadă și-ți scoate ochii cu ghiarele.

Băiatul se întoarse necăjit.

— Ei tată, mergi cu mine? îl întrebă el.

— Nici gând n-am, mârâi Millart care se așezase iar pa bancă. Mă duc în pădure.

— Rămâneți cu bine! răspunse Eugen.

— La revedere!

El se întoarse, salută și plecă.

Amândoi bărbații se așezară. Pădurarul porunci să aducă vin din pivniță și Millart o invită pe Lili să se așeze lângă el.

Dar fata se dădu la o parte sfioasă.

Ea spuse că vrea să se plimbe prin pădure și fugi fără a vedea privirea aprinsă și senzuală cu care o urmărea Renard Millart.

Capitolul 192 „VREAU SA AM ȘI TREBUIE SĂ AM UN BĂRBĂȚEL!”

— Într-adevăr că sunt cârciumar, zise Risler, dar am și eu pudoarea mea. Să-ți fie rușine că lași ca un băiat bogat să-și bată joc de tine. Că de luat nu te ia el nici mort.

Fata cea brună, căreia îi fuseseră adresate aceste vorbe, stătea dreaptă în fața unei mese de stejar și-și privea tatăl cu ochi fulgerători.

— Ți-am spus deja de atâtea ori tată, că cel ce râde la urmă, mai bine râde. Îl cunosc eu pe Eugen. Dacă ar fi după el ar trebui să îmbătrânesc aici în cârciumă, dar totuși nu voi fi liniștită până ce nu voi fi nevasta lui. Asta mi-am pus-o în cap. Pe urmă toată lumea are să mă respecte.

— Numai să se facă o dată, mârâi necăjit cârciumarul. În acest moment ușa se deschise și intră Millart.

— Ei, aici e veselie, începu el în loc de salutare, aruncând tricornul pe masă și așezându-se în fața ei.

El privi ironic când la cârciumarul înfuriat, când la fată.

— Da, dumneata vii tocmai bine, zise Risler întorcându-se la el. Vorbeam de Eugen, fiul dumitale vitreg. Fata asta își închipuie că e amorezat de dânsa.

Renard Millart dădu din umeri.

— În locul dumitale aș face ca nunta să aibă loc mai devreme, zise el liniștit. Fiica dumitale altfel nu va ajunge la asta, și afară de asta de ce să nu se facă nunta?

Cârciumarul se uită veninos la el.

— Vrei să-ți bați joc de mine? începu el furios. Dar ia seama, sunt și așa destul de furios.

— Da, asta se vede, zise țăranul cu cruzime. Du-te mai bine în pivniță și scoate-mi vinul, cel din 1968.

— Ah, fiecare picătură va fi venin pentru mine, murmură Risler.

Dar totuși ieși să aducă cele cerute.

Abia închisese ușa și Renard Miliard se apropie repede de Margot.

— Ia spune fată, zise el cu voce iritată, ții mult la Eugen?

Fata îl privi mirată dar nu dădu niciun răspuns.

— Mai înainte am fost la pădurar și cum stăteam în casă cu bătrânul, îl văd venind din pădure pe Eugen. El și cu Lili, nepoata pădurarului, o știi, se țineau de mână și erau aplecați unul spre altul. Se vedea că s-au sărutat!

Un strigăt ușor îl întrerupse. Fata se lovise cu pumnul în piept și cu ochi fulgerători se uită la el.

— Vasăzică e adevărat! exclamă, cu mine s-a jucat numai?

Pieptul ei se mișca zgomotos.

De afară se auziră pașii cârciumarului.

— Nu o lua așa în tragic, zise repede țăranul. Dacă pot să-ți ajut să-l iei pe Eugen, am so fac!

Millart se așeză la locul lui.

În același moment intră Risler.

El așeză ulciorul cu vin în fața țăranului.

Margot ieși din odaie să-și caute de treburi.

Millart îi spuse lui Risler să mai aducă vin.

Până seara târziu stătură de vorbă, și când veniră și alți mușterii, se retraseră în altă odaie să-și continue discuția.

Luna argintie lumina deja pădurea când țăranul se pregăti să plece.

Cu o caldă strângere de mână se despărți el de cârciumar.

Amândoi păreau a fi cu totul înțeleși.

Un surâs triumfător flutura pe buzele țăranului. Drumul îl ducea pe lângă casa pădurarului.

Niciun sunet nu se auzea. O liniște desăvârșită domnea în acest loc pașnic.

Millart se oprise.

— Acolo doarme ea, drăguța fată! murmură el suspinând. Nu știu cum, dar ea îmi pare și mai frumoasă decât mama ei răposată. Dormi liniștită, frumoasă fata! șopti el pătimaș.

Destul am suferit în casă la mine. Acum sunt sătul. Dacă Dumnezeu nu pune capăt chinurilor, am să le pun eu, pe cinste!...

Acasă mai era lumină când se întoarse țăranul.

Nevastă-sa veghea încă.

Citea o carte de rugăciuni la lumina unei lămpi cu ulei. Când îl văzu intrând, fața ei deja urâțită de boală, deveni și mai urâtă de furie.

— Vii acasă, în sfârșit? Zise ea cu o voce tăioasă, privindu-l cu dispreț.

— Ce-ți pasă, o întrerupse aspru Renard Millart, aruncând tricornul într-un colț, cred că pot face ce-mi place.

Ea începu să râdă.

— Nu-mi trebuie mâncători trândavi la curte, zise ea, eu trebuie să am pe lângă mine numai oameni muncitori.

Fața țăranului deveni vânătă de furie.

— Femeie rea! bâigui el nemaiputându-se stăpâni. Așa-ți primești tu bărbatul? Asta-i credința și iubirea pe care mi-ai jurat-o?

— Ai terminat? îl întrerupse rece țăranca. Nu sufăr trândavi la curte. Fă-ți datoria sau pleacă, că tot ești de prisos aici. Dacă am devenit de neînduplecat, apoi tu ești de vină, căci tu m-ai făcut rea, sfâșiindu-mi inima rănită. Mi-ai umplut sufletul de ură și amărăciune.

Țăranul stătea împietrit și se uită la dânsa cu o privire sinistră.

Astfel rămase până ce nevastă-sa ieși, fără a spune bună seara.

Apoi scoase un strigăt răgușit.

— Moartea va hotărî între noi, șopti el cu buzele vinete, cu ochii fulgerători. M-ai călcat în picioare ca pe un câine și aproape m-ai bătut deși aș putea să te gâtui.

El respiră adânc, apoi uitându-se pe ceas, care bătuse deja ora unsprezece, se dezbrăcă.

Un dulap era acoperit de doctoriile nevestei sale, care se căuta mult și în afară de asta ajuta tot satul cu doctorii.

Privirea țăranului căzu deodată pe un pachețel mic, care era într-un colț.

El îl luă în mână și se uită la capul de mort care era desenat pe pachețel.

— Cu asta zdrobești orice voință! Chiar și cea mai rea gură de femeie o astupi cu puțin din această doctorie.

Pieptul lui se mișcă zgomotos și respirația îi trecea fierbinte pe buze.

— Răutatea ta m-a făcut diavol. Vreau să scap de tine, să fiu liber...

Capitolul 193 LINIȘTEA DINAINTEA FURTUNII...

Enric Sanson făcuse socoteala fără birtaș.

Întors la Paris, călăul crezuse că va căpăta un concediu. Dar nimerise rău.

Cu vorbe aspre, Fouquier, acuzatorul public, respinsese cererea lui.

— Cum, vrei un concediu, meștere Sanson? zise dușmanul neînduplecat al lui Enric Sanson. Ia seamă să nu-ți dăm un concediu prea lung. Nici capul tău nu e sigur de ghilotină, notează-ți asta! Și acum, marș la datoria ta!

Enric nu răspunsese la aceste vorbe aspre și provocatoare.

Erau doar o mulțime de martori în acel moment în odaia acuzatorului public.

De altfel Enric Sanson, de când se întâlnise cu Adella de Barry, știa că Danton îi era un dușman neînduplecat.

Dumnezeu știa cum îl acaparase Adella de Barry pe Danton.

În orice caz el căuta să pună mereu bețe în roate călăului.

Călăul era foarte prudent și trăia numai pentru slujba lui, pe care o îndeplinea cu cea mai mare exactitate.

Vedea că spionii îl urmăreau pretutindeni, dar era hotărât.

Acum, când o știa pe logodnica lui în siguranță, simțea în el puteri de leu.

Ce puteau să-i facă? Contra lui nu puteau fi întrebuințați martori falși.

El avea mereu, cu tot măcelul de la ghilotină, poporul de partea lui.

Numai o grijă avea el. Era Lili în completă siguranță?

Deja primele scrisori ale lui Lili îl liniștiră pe Enric Sanson în privința asta. Din scrisorile ei respira o veselie simplă, liniștită. Se vedea că pădurea și liniștea îi readuseră calmul sufletesc. Cine era mai fericit decât Enric Sanson? Abia aștepta scrisorile de la logodnica lui, care-i veneau prin mijlocirea Orfeliei.

Aflase de la Lili cât de des îi scrisese ea. El îi spusese lui Lili cât de des îi scrisese el. Niciuna din aceste scrisori nu ajunseseră la destinație. Presupunea că scrisorile fuseseră confiscate de Danton. De aceea hotărâse ca Lili să trimită scrisorile de la țară, pe adresa unei servitoare de-a Orfeliei. Enric de asemenea, nu punea scrisorile la poșta din Paris. Din prudență, Enric se informase dacă soldații de artilerie observaseră ridicarea balonului din mânăstire. O săptămână întreagă gazetele din Paris nu se ocupau decât de această nemaiauzită noutate, dar toate adăugau că oamenii care se aflau în acea corabie aeriană avuseseră un sfârșit groaznic. Apoi urma descrierea amănunțită a aprinderii balonului și căderea lui în lac.

De altfel soarta mânăstirii se împlinise. Nu rămase o piatră pe alta. Totul fusese complet dărâmat. Cadavrul directorului nu fusese găsit. Probabil că fusese ars și îngropat în învălmășeală. Gazetele lui Danton îl înjurau în mod trivial. Oricum Enric se convinse că Danton credea că toți prizonierii fuseseră omorâți. De aceea, călăul crezuse de cuviință să se arate întristat în public.

Nimeni nu trebuia sa știe că reușise să-și scape logodnica.

Era bine ca guvernanții și de asemenea Adella de Barry, să creadă că și Lili fusese omorâtă.

Enric se îmbrăcă în negru și purta și la braț o fâșie de crep neagră.

Într-o zi Danton îl întâlni pe stradă și-l opri.

— Ei, ei, călăule din Paris, ești în doliu, după cine mă rog?!

— După una din cele omorâte în mânăstirea Câmpului Sfânt! răspunse Enric Sanson.

— Îndrăznești să-mi spui asta! strigă Danton. Ha, trădătorule, îndrăznești să deplângi dușmanii republicii?

Dar Enric îl privi liniștit.

— Nu mă înțelege rău, cetățene ministru de război răspunse apăsat călăul, sunt în doliu după logodnica mea iubită, și acest sentiment cred că e permis și în Franța republicană!

Zicând aceasta, călăul se întoarse și-l lăsă pe atotputernicul în mijlocul străzii.

Danton îl privi cu ură.

— Ai scăpat bine din laț! murmură el, credeam că te-am prins deja, dar așteaptă, va veni și ceasul socotelii. Când te-oi avea în mână, nu-mi mai scapi nici mort!

Danton își urmă apoi drumul.

Prin această întâlnire, însă, Enric Sanson era din nou prevenit. Acesta era încă un motiv să fie cât se poate de prudent. Afară de asta în casa lui proprie nu se mai simțea sigur. Multele executări care se făceau pretutindeni în Franța, avuseseră drept efect faptul că în fiecare săptămână i se dădeau noi calfe lui Sanson. Nicolas era singurul care-i rămăsese credincios. Acesta îl purtase în brațe de copil pe Enric. El îl prevenea de câte ori bănuia ca fiind spion pe vreuna din noile calfe. Astfel reușea Enric să se poată ascunde și de spionii din casa lui.

Dorința lui Enric era să poată vorbi măcar un ceas cu Lili. Dar Nicolas avea leac și pentru asta.

O mare serbare urma să se dea în curând în Paris.

Deja de pe acum se făceau pentru aceasta pregătiri mari pe câmpul lui Marte.

Era opera lui Robespierre care nu vroia să rămână în umbra puternicului său rival, Danton, care dorea să se voteze suprimarea creștinismului în Franța. Tot Parisul aștepta începerea acestei serbări.

Chiar și condamnările la moarte ale tribunalului revoluționar erau mai rare în zilele acestea.

Ghilotina era și ea în concediu. Ba chiar se întâmplă un lucru de necrezut, timp de două zile nimeni nu a fost dus la eșafod.

Enric Sanson se folosi de această ocazie și plecă în ajun din Paris.

Aceasta trebui s-o facă. Cu mare prudență, pentru ca nu cumva spionii să se ia după dânsul.

Enric Sanson intră în cabinetul său de toaletă aflat în subteran, și peste un sfert de ceas ieși travestit într-un tânăr țăran de la munte. Nimeni n-ar fi putut să-l recunoască pe călăul din Paris. Enric încalecă pe un cal, pregătit de Nicolas la intrarea catacombelor, și plecă în fuga mare spre iubita sa.

Întâi merse la țară unde se afla sora lui.

Revederea fu veselă. Fratele și sora se îmbrățișară și se sărutară.

— Toate merg bine? întrebă Enric.

Orfelia dădu din cap.

— Ah, Enric mi se pare că trăiesc într-o poveste din Halima[16]. Încă nu pot înțelege că am scăpat niște oameni de treabă de la moarte. De un lucru însă îmi pare rău...

— Doar nu e vorba de nenorocita doamnă Tourzel?

— Da, mintea ei a suferit. Dar, uite-o că vine!

---

[16] **HALIMÁ,** *halimale,* s. f. Povestire, întâmplare complicată, cu multe peripeții. ♦ Fig. (Fam.) Situație încurcată, amestecătură, confuzie. – Din ngr. **halimá** (< tc.).

Enric și Orfelia se aflau în parcul din spatele casei, care se pierdea în pădure. Enric Sanson se uită împrejur. Răcoarea dimineții, razele aurii ale soarelui, iarba moale, plină de rouă făceau peisajul superb. În curând o văzu, ieșind dintre copaci, pe doamna Tourzel.

Ea avea părul despletit, mergea încet, cu capul pe piept, cu ochii rătăciți privind în vid.

— Așa e întotdeauna, murmură Orfelia. Nenorocita a devenit melancolică.

— Ah. Dumnezeule, ce lucru trist! Murmură Enric. Își recunoaște măcar copiii?

— Nu, și tocmai asta-i grozav. Ea-i crede de asemenea morți și-i cheamă mereu.

— O, asta este foarte trist! exclamă Enric.

Nenorocita se pierduse în pădure.

Enric intră cu sora lui în casă. Carol Tellier le ieși înainte. Lui Enric Sanson îi fu greu să recunoască în acest bărbat sănătos și înfloritor pe mizerabilul prizonier de odinioară.

— Într-adevăr dumneata ești, Tellier, strigă Enric strângându-i mâna.

— Da, eu sunt, binefăcătorul meu! zise Tellier cu fața juvenilă. Ah, câtă recunoștință îți datorez! Fără dumneavoastră amândoi aș fi fost mort demult. Dar toată viața am să vă fiu devotat.

— Nu exagera, prietene Tellier! zise cu modestie Enric Sanson. Ne-am făcut numai datoria. Dar oare nu ne-ai plătit îndeajuns? Uite ce frumoasă s-a făcut proprietatea noastră, grație abilității dumitale!

Tellier roși.

— Am făcut cu bucurie ce am putut. Acum nimic nu-mi mai lipsește, sunt fericit. Fiecare zi este duminică pentru mine. Trecutul stă în urma mea ca un vis amenințător.

Enric Sanson îl strânse de mână pe Tellier.

— Asta-i frumos din partea dumitale amice! Ah, cum aș vrea și eu să fiu fericit! Dar pentru asta trebuie să se schimbe multe.

— Rămâi câteva zile la noi? întrebă Orfelia.

— Nu, nu stărui, Orfelia. Știi unde mă cheamă dorul.

— Negreșit! zise Orfelia. Dar te-am dorit atât de mult și acum trebuie să te las să pleci!

— Lasă-mă să plec, în numele lui Dumnezeu, poate la întoarcere am să mai trec pe aici. Am văzut că sunteți cu toții bine. De altfel ne vom vedea peste puțin timp în Paris!

Orfelia tăcu. Un fior îi străbătu întreaga ființă.

Dar când Enric o luă de braț și-i propuse să se plimbe cu el prin parc, Orfelia își recăpătă voioșia de odinioară.

Carol Tellier îi urma.

Abia înspre amiază Sanson plecă.

Ținta lui era aceea pe care i-o dicta inima.

Capitolul 194 ÎN BRAȚELE AMORULUI

Era într-adevăr o călătorie obositoare cea pe care o întreprinse Enric Sanson.

Dar Enric Sanson era voinic și tânăr. Afară de aceasta era și neânfrânata lui dorință de a-și vedea iubita. Astfel curajosul călăreț zbura peste munți și câmpii într-un galop nebun.

Enric Sanson n-avea ochi pentru frumusețile naturii care i se perindau prin fața ochilor. Călăul cunoștea o singură dorință. Dorea să poată privi în ochii albaștri ca azurul ai iubitei sale și să se odihnească o clipă lângă inima credincioasă a acesteia.

„Ah, cum se schimbaseră toate de un timp încoace!", se gândi Enric Sanson mulțumind în sine Creatorului. Da, toate se schimbaseră în bine, umbrele triste ale trecutului se aflau, în aparență, învinse în urma lui.

Lili scăpase printr-o minune a cerului din închisoare și de la o moarte sigură. Acum când se afla liberă în ascunzătoarea ei și fericită, după cum se părea, Enric Sanson dorea ca Lili să-și recapete voioșia de odinioară.

Căci teroarea din Paris nu putea dura veșnic.

Cu toate că Enric Sanson era un republican entuziast, ar fi ajutat cu plăcere la această cădere. Călăul știa că fericirea vieții sale și a lui Lili atârna de puterea nemărginită a lui Danton. Inima sa era acum plină de dorință și bucurii. Nicio temere că în viitor l-ar mai putea pândi fatalitatea, nu cuprinse în acest moment sufletul călăului.

Și totuși viitorul mai rezervase multe nenorociri pentru Enric Sanson și gingașa Lili.

După o călătorie obositoare, călăul ajunse în fine la pereții de stânci pe care avea să-i traverseze pentru a ajunge în satul în care se afla Lili.

Un izvor limpede curgea în apropiere. Izvorând din stânci, formase un mic pârâu care se pierdea apoi în vale într-un lac. Enric Sanson se apropie de acest izvor. El își umplu pălăria cu apă, apoi se întoarse pentru a-și adăpa calul. Abia după aceasta Enric își căută un loc în iarba moale și se culcă lângă calul său. Peste câteva momente adormi liniștit. Era o liniște desăvârșită. Pe cer străluceau nemuritoarele stele.

În dimineața următoare Enric Sanson se deșteptă când se lumină de ziuă. Apoi Enric privi înspre calul său.

Călăul se spălă la izvorul limpede și ridică privirea senină la cer. Apoi împărți ultima bucată de pâine ce-i mai rămăsese cu calul său. Apoi Enric se urcă iar pe cal și porni în galop prin pădurea strălucitoare.

Astfel putea să fi călărit vreo două ceasuri când zări deodată, în mijlocul unui șes, o casă frumoasă de pădurar.

Să fie aceasta locuința forestierului Louvois?

Enric zărise în umbra a doi tei seculari, aflați în fața casei pădurarului, o copilă zveltă și gingașă care ședea pe o bancă. Era o fată tânără, îmbrăcată într-o rochie albă.

— Lili! Lili! Scumpă și adorată mireasă! Exclamă călăul. Imediat călăul sări de pe cal, și încolăci cu repeziciune frâul calului în jurul unui copac din apropiere. Apoi o luă la fugă spre tânăra fată.

Pașii lui Enric nu se auzeau din pricina ierbii moale. Dar cei doi câini care stăteau culcați la picioarele stăpânei lor, începură să latre zgomotos.

În același moment Lili tresări. Frumoasa ei față capătă la început o expresie înspăimântată. Cine oare putea să tulbure așa de dimineață liniștea pădurii?

Deodată însă tânăra fată sări în sus de bucurie. Tânăra fecioară își împreună amândouă mâinile pe piept. Apoi porni surâzând în întâmpinarea iubitului ei.

— Lili, scumpă și adorată mireasă! murmură călăul.

— Enric, iubitul zilelor mele! suspină fecioara roșindu-se. În același moment iubiții se îmbrățișară. Lili își așează capul pe pieptul iubitului ei. Era o frumoasă revedere. Pana

scriitorului nu este în stare să o descrie. Până și păsările din pădure păreau a fi mișcate adânc de solemnitatea și sfințenia acestei revederi. Ele amuțiră pentru câteva secunde. O tăcere adâncă și sfântă cuprinse întreaga natură. Cei doi îndrăgostiți se așezară pe bancă ținându-se de mână și privindu-se în ochi, fără a pronunța un cuvânt măcar.

Capitolul 195 RIVALII

— O, cât de fericit sunt iubita sufletului meu că mă pot uita iar în ochii tăi! întrerupse în fine Enric tăcerea.

— Ah, Enric încă nu pot crede că ești tu, șopti Lili. Astă noapte visam atât de dulce la tine. Apoi n-am mai putut sta în pat. M-am trezit mai de dimineață ca de obicei. Soarele lumina atât de dulce, lumea era atât de frumoasă azi dimineață, iar inima îmi spunea că trebuia să se întâmple astăzi ceva deosebit. Și... deodată ai venit tu, iubitul sufletului meu! Ah, cât sunt de fericită.

— O cât de fericit mă face nevinovata ta mărturisire, iubita mea! Exclamă călăul. Sunt într-adevăr așa de iubit de tine? O, Lili iubita mea mireasă, aș dori să te pot numi deja soția mea. Spune-mi acum iubito, te simți tu fericită?

— Ah, unchiul este foarte bun cu mine. La început mi s-a părut chiar că voi găsi aici liniștea, după toate furtunile pe care le-am întâmpinat până acum. Dar deodată...

— Ei? întrebă imediat călăul când văzu că Lili ezită.

— O, nu!... este poate o prostie numai, aș face mai bine dacă nu ți-aș spune nimic! șopti tânăra fată. Dar vezi sunt niște oameni atât de ciudați! Este un oarecare Milart cu fiul său vitreg Eugen. Amândoi...

— Ei... cum? Amândoi zici tu? Insistă călăul neliniștit. Lili! Nu vreau să cred că... aceștia doi te-au insultat! Mii de draci! Ei mă vor cunoaște!

— Cum te aprinzi! murmură Lili rezemându-se de pieptul iubitului. N-ai niciun motiv să te iriți. Căci, ce pot eu face, dacă Eugen, un băiat bun, s-a îndrăgostit de mine, după cum mi se pare?

— Ah, el va ispăși aceasta! Monstrul! Cum poate cuteza el să ridice ochii spre tine. Oh, l-aș zdrobi! Gândul că un altul cutează să ridice privirea dornică spre tine, face să-mi clocotească sângele în vine!

— Om rău ce ești! șopti Lili, ca și când aș mai putea iubi pe altcineva în afară de tine! I-am dat deja a înțelege că sunt logodită de mult. Altfel însă e cu tatăl său...

— Un om bătrân! o întrerupse Enric cu o mișcare de dispreț. Ce vrea el aici? Să stea acasă pe cuptor...

— O, nu, nu spune asta! adăugă Lili pe când o expresie de neliniște îi apăru pe față. El nu este bătrân! Ci este tocmai la vârsta cea mai frumoasă, pe lângă asta îi place să facă pe tinerelul. Și de altfel este chiar tânăr încă. În ochii lui negrii este ceva, ceva care mă înfricoșează! Este cu totul altfel decât tine! Când privesc în ochii tăi negri și iubiți mi se pare că privesc până în adâncimile sufletului. Dar în ochii lui clocotește un mister

sinistru, este ca și când infernul ar clocoti în ei, atâtea patimi reținute se pot citi în ochii lui! Dar recunosc că aș fi făcut mult mai bine dacă nu-ți spuneam nimic.

— Nu, ideea că cineva ar putea să ridice privirea spre tine mă face să înnebunesc! exclamă Enric Sanson. Tocmai pentru că te iubesc atât, mă amărăște acel gând și mă scoate din fire...

Călăul se ridică deodată în picioare.

— Acest Millart mă va cunoaște! murmură el.

— Pentru Dumnezeu, taci! Taci! Șopti Lili. Uite-l că vine spre noi! Te rog, liniștește-te! Niciodată nu mi-a spus vreun cuvânt de iubire, dar în purtarea lui este ceva care mă deranjează.

Într-adevăr, la marginea pădurii, se ivise statura mândră a țăranului. Renard se apropia cu repeziciune. Era clar că spionase până acum cu ochii lui de vultur perechea de îndrăgostiți.

— He, așa de matinală ești fată? zise țăranul. Dar pe cine avem oare aici? Acesta este un băiat cu totul străin pe care nici nu-l cunosc! zise el măsurându-l pe călăul care stătea cu fruntea încrețită.

— Cine sunt eu? Aceasta nu te interesează! Zise el agitat. În schimb însă mă interesează foarte mult pe mine să aflu ceea ce mi-a comunicat logodnica mea chiar acum...

— Taci Enric, te rog, taci! se rugă Lili.

— Nu, lasă-mă să vorbesc! replică Enric. Apoi se apropie de țăran.

— După câte știu ești însurat și ai deja un fecior mare! zise călăul cu un glas puternic. Vezi-ți de treburile dumitale. Dar pe mireasa mea s-o lași în pace, m-ai înțeles? Altfel...

Ultima picătură de sânge dispăru de pe fața țăranului. Privirea lui Renard se îngropa în ochii lui Enric întocmai ca două săgeți de foc.

— Astea sunt povești! Întotdeauna am crezut că Lili este un model de virtute! Acum o văd în zori de ziuă cu un băietan necunoscut și obraznic? Când va afla pădurarul despre aceasta...

— Taci, nu insulta fata! strigă călăul încleștându-și pumnii.

— Pentru Dumnezeu. Enric! Se rugă Lili.

Renard păli și se dădu înapoi cu câțiva pași.

— Laș mizerabil! exclamă Enric Sanson care observase frica adversarului său. Ia-ți în viitor altă cale și las-o în pace pe mireasa mea!

Renard arătă pumnii lui Sanson. Dar când văzu expresia amenințătoare de pe fața lui Sanson, se întoarse repede și plecă.

Lili căzu palidă și obosită la pieptul iubitului ei.

— Ah Dumnezeul meu! Dumnezeul meu!. Murmură ea privind cu frică în urma fugarului, ce ai făcut? De ce ai fost atât de aspru cu Millart? El te va dușmăni! Cine știe ce-i va spune unchiului meu.

— El nu știe cine sunt! răspunse Enric, și afară de aceasta unchiul știe ce drept am eu asupra ta, i-am spus-o pe când te-am încredințat lui! Vino, să mergem acum la unchiul tău!

— Ah, Enric, îmi simt sufletul greu! murmură Lili. De la acest Millart nu mi-am promis niciodată ceva bun!

— Și puteam oare să fac altfel? exclamă Enric strângându-și din nou iubita la pieptul său. Vreau să fi numai a mea și vei fi a mea pentru vecie!

— O iubitul meu, te mai poți îndoi de iubirea mea? șopti Lili.

— Îți mulțumesc de mii de ori iubito pentru dragostea ta, dar vai de acela care ar îndrăzni să ridice ochii până la tine, furia mea îl va nimici!

Capitolul 196 CAUZE MICI, EFECTE MARI!

Cauze mici, efecte mari. Deja de multe ori a dovedit istoria lumii adevărul acestei zicători.

Dacă nenorocitului rege Ludovic nu i-ar fi fost foame în timpul fugii sale, atunci, după toate probabilitățile, i-ar fi reușit fuga. El a fost recunoscut de către șeful poștei, Drouet, și readus în triumf la Paris și apoi decapitat. De atunci nenorocita sa familie suferea în închisoarea Templului. Mulțimea precum și puternicii zilei păreau a fi uitat de nenorocita regină Maria Antoinetta. Aceasta nu era deloc iubită în țară. După cum știm, toți o numeau „Austriaca" și nu s-au sfiit să inventeze diferite cântece rușinoase la adresa nenorocitei femei. Dar până acum nu i-a venit nimănui în minte să o tragă la răspundere pe Maria Antoinetta pentru așa zisele păcate pe care le-ar fi comis regalitatea față de poporul francez. Deodată izbucni catastrofa.

Într-o seară, câțiva indivizi beți străbăteau străzile Parisului căutând o cârciumă unde ar fi putut găsi băutură ieftină. Ei ajunseră la piața de vechituri din fața Templului. Aici, la vederea impunătoarei clădiri, mizerabilii, în beția lor, au fost cuprinși de sentimente patriotice. Ei își amintiră că între zidurile sinistrei închisori se afla o femeie nenorocită. Deodată răsună strigătul din gura unui individ amețit de băutură.

— Jos cu Maria Antoinetta! Pe eșafod cu austriaca!

— Pe eșafod cu trădătoarea!

— Moarte reginei!

— Blestem văduvei Clapei!

— Pe eșafod! Pe eșafod!

Astfel răsunau strigătele într-un mod sălbatic. Se produse o mare învălmășeală în fața Templului.

Presimțea oare nenorocita fiică a neuitatei regine Maria Theresa de Austria, că acea grămadă amețită decidea în fața porților închisorii asupra soartei ei triste?

Izbucnirea poporului găsise un ecou puternic în inimile puternicilor de la republică.

Danton și Robespierre, din prieteni intimi cum erau odinioară, deveniseră doi dușmani înverșunați. Fiecare în parte din acești doi mari bărbați de stat se luptau pentru a câștiga favoarea mulțimii.

Ce-i păsa lui Danton de viața Mariei Antoinetta? Marele tribun al poporului știa mai bine ca oricine că regina nu putea fi condamnată printr-o judecată dreaptă. Dar ce-i păsa lui Danton de dreptate și de rangul persoanei, când era vorba să-și întărească poziția.

Astfel strigătele de moarte ale mulțimii găsiră un ecou puternic în inimile celor aflați la putere.

Deja peste câteva zile Danton propuse în Convenție darea în judecată a văduvei Capet.

El o acuză de înaltă trădare.

Robespierre rămase uimit de procedura rivalului său, dar nu îndrăzni totuși să-l contrazică.

Și ce ar fi putut aduce el în favoarea nenorocitei regine, a cărei unică crimă față de republică era că fusese regina Franței?

Deja peste câteva zile se eliberă un decret care decise ca Maria Antoinetta să fie dusă în fața tribunalului revoluționar.

Regina își făcea tocmai rugăciunea în momentul în care trimisul Convenției intră la dânsa.

Fără a clipi măcar, cu fața nemișcată și albă ca de marmură, ascultă Maria Antoinetta vestea trimisului. Apoi înclină capul cu un surâs amar.

— O, nici nu mă îndoiesc că se vor găsi destule mijloace și căi în Franța republicană pentru a se debarasa de a femeie sărmană și fără apărare! zise regina. Ați isprăvit deja domnii mei, sau aveți să-mi mai comunicați ceva?

Cu aceste cuvinte Maria Antoinetta vru să se întoarcă spre copilul său.

— Da, zise ofițerul, sunt însărcinat din partea Convenției să-l iau cu mine pe fiul dumitale! El trebuie să fie încredințat unei alte educații!

Regina părea a nu fi înțeles groaznica veste care i se adusese.

— Cum? Ce? exclamă Maria Antoinetta pe când o paloare cadaverică îi acoperi din nou fața-i nobilă. Vor să mă despartă de fiul meu?! Niciodată! Ca și când ar fi vrut să-l apere, nenorocita regină se așeză în fața copilului ei care se agățase de poalele rochiei ei.

Între aceste ziduri nu există cuvântul „niciodată”, din gura unei prizoniere! Zise ofițerul pe un ton aspru. Am primit ordin sever, în caz de nesupunere să întrebuințez forța!

— Cum? întrebă Maria Antoinetta fixându-l mereu pe ofițer ca ieșită din minți, ar putea îndrăzni să despartă o mamă de propriul copil? O nu, nu, atât de cruzi nu pot fi nici cei de la putere!

— Cruță-ți vorbele, văduvă Capet! zise ofițerul neînduplecat, încă o dată îți spun, dă-mi copilul de bună voie!

— Ce vor să facă cu el? Unde vor să-l ducă? Murmură nenorocita regină.

— Nu sunt însărcinat să-ți spun! răspunse ofițerul cu asprime, dar în orice caz va trebui să te împaci cu ideea, văduvă Capet, că fiul dumitale niciodată nu se va mai întoarce la dumneata!

Un strigăt groaznic, nebun, scăpă de pe buzele mult încercatei femei.

— O, Dumnezeul meu! plângea ea, aceasta nu poate fi voința Ta!

Ea își împreună mâinile. Din ochii ei străluceau o durere și o disperare nebună.

— Părinte ceresc! șopti regina după un moment de tăcere, greu mă încerci! Încă n-am fost destul de umilită oare, mare Dumnezeule? O, lăsați-mi copilul, ultima mângâiere în nenorocirea mea! Nu, nu, favoritul meu! Plângea regina strângând la pieptu-i copilul care se agăța de rochia ei. Nu pot să fie oamenii atât de cruzi!

— Destul! strigă ofițerul. El făcu semn soldaților.

— Apucați băiatul! le porunci el.

Imediat soldații se apropiară de regină. Cu mâini aspre ei îl smuciră pe micul prinț cu păr buclat care plângând cuprinsese cu micile-i mânuțe gâtul mamei sale.

— Copilul meu iubit! exclamă regina, este adevărat că vor să ne despartă?!!

Regina se retrase într-un colț al camerei și încercă să-și apere favoritul. Ea începu să se lupte cu soldații. Dar ce putea face ea, femeie slabă în fața brutalilor soldați? Peste câteva secunde îi și răpiră copilul. Copilul fu smucit de către un soldat și dus afară.

Regina se aruncă la picioarele ofițerului care rămase nemișcat.

— Mă târăsc în praf la picioarele tale! strigă nenorocita femeie cu glas jalnic. Eu, regina acestei țări, la care ca să te apropii îți trebuia o mare favoare acum câtva timp, mă zvârcolesc sfâșiată de soartă la picioarele tale! Nu mai vreau nimic de la viață! Vreau să-mi lăsați copilul! Poți avea curajul crud să răpești copilul de la sânul mamei?! Milă! Ai milă! După cum Atotputernicul vă va ierta pe toți, tot astfel îți cer și eu acum să ai milă!

Ofițerul era de neînduplecat.

— Duceți băiatul de aici! zise ofițerul. Duceți-l la cizmarul Simon după cum v-am poruncit deja! Înainte!

— Soldații erau pe cale de a părăsi odaia, când un strigăt înăbușit scăpă de pe buzele nenorocitei regine. Ea se ridică din genunchi, alergă spre soldați și le răpi copilul din brațe.

— Copilul meu! Copilul meu! Plângea nenorocita regină. Dumnezeu fie cu tine! Binecuvântarea Cerescului Părinte cadă asupra capului tău!! Te încredințez protecției sale atotputernice!

Soldații îl smulseră pe micul prinț nenorocitei sale mame. Maria Antoinetta rămase împietrită. Ultima rază de soare dispăruse din acest spațiu sinistru. Acum nenorocita regină nu mai avea pe nimeni în afară de fiica ei cea mică. Aceasta se mai afla încă la dânsa. Dar ah, regina iubea cu o dragoste pătimașă pe fiul ei. În el zărise chiar pe soțul ei. Acum ultima rază de soare dispăruse din sufletul ei odată cu răpirea băiatului! Plină de jale, nenorocita femeie ridică mâinile spre cer.

— O, fă ceva să mor, Atotputernicule Părinte Ceresc, lasă-mă să mor! plângea nenorocita femeie!

Capitolul 197 SĂRMAN COPIL

Nefericitul copil a fost dus de către soldați prin gangurile întortochiate ale închisorii.

Acolo locuia cizmarul Simon.

— Hei, uite că vine micul Capet! exclamă Simon imediat ce zări statura gingașă a băiatului. Vino încoace, fiu de tiran!

La un semn al cizmarului soldații îl lăsară jos pe micul prinț. În jurul lui se strânseseră toți soldații de gardă.

Băiatul privi înspăimântat când pe soldații care îl înconjurau, când pe cizmarul Simon care era amețit de băutură.

— Vreau la mama, la iubita și frumoasa mea mamă! începu deodată micul prinț să plângă.

— Ha! ha! Ha! Trebuie să-ți scoți din cap nebuniile acestea, strigă furios cizmarul. Care mamă? Poporul francez este acum mama ta!

— Vreau la mama! gemu copilul încă o dată.

În acest moment bețivul Simon lovi cu pumnul în masă.

— Mii de draci, eu voi fi în viitor tatăl și mama ta! M-ai înțeles sau nu?

Băiatul continuă să plângă. Simon îl apucă cu asprime de părul cârlionțat și moale ca mătasea.

— Ascultă prințe! Să ne asculți și să te supui căci de nu am eu mijloace de a te face ascultător! Cu aceste cuvinte el arătă micului prinț o nuia împletită.

Micul prinț îl privi îngrozit.

— Poți să mă fixezi până mâine, asta nu-ți va ajuta la nimic! zise bețivul. Ți-oi arăta eu cum se poartă un patriot francez cu un pui de tiran ca tine! Înainte marș!

Cizmarul se ridică clătinându-se. Apucă băiatul de braț și-l învârti în mijlocul curioșilor care se adunaseră în jurul lor.

— Noroc, Simon! Vei putea tu să crești acest băiat? Îl întrebă pe unul dintre soldați.

— Zău! Vreau să-i tai eu aripile și ghiarele acestui pui de tiran. Mititelul nu va putea zgâria niciodată, vă asigur.

— Cred și eu, zise un soldat, cine a simțit o dată pumnii tăi, nu mai zgârie toată viața!

— Ai dreptate, da, îl voi face să sângereze, zise cizmarul cu ironie. Zilnic îl voi bate. Te voi bate. Înțelegi? Se răsti el către prințul care începuse să tremure de frică. Începând din acest moment o viață grozavă începu pentru bietul băiat, care atunci când se născuse părea a fi menit să ocupe locul cel mai de frunte în Franța.

Dacă Convenția n-avusese curajul de a ordona moartea bietului copil, și vrusese să-l tâmpească prin fel de fel de cazne și maltratări, apoi n-ar fi putut găsi alt instrument mai sigur decât pe acest Simon, cizmarul.

Incapabil de o faptă curată, destrăbălat în gradul cel mai înalt, dedat beției până la pasiune, sălbătăcit la trup și suflet, așa era supraveghetorul copilului care trebuia să fie moștenitorul tronului Franței.

Era un noroc pentru Maria Antoinetta că putea numai presimți și nu și vedea suferințele drăguțului ei copil.

Cizmarul Simon nu se ferea să spună diferite injurii în fața copilului, la adresa mamei sale. Copilul fusese silit să repete aceste injurii, în loc de rugăciune.

Cizmarul Simon ședea o dată înaintea lui cu un pahar cu rachiu. Curioșii se adunară în camera sa pentru a-l privi pe nenorocitul prinț.

— Hei, vino-ncoace Capet! strigă cizmarul Simon. Ascultător, băiatul se apropie de dânsul.

Nu mai putea nici să umble, căci bătăile pe care i le acordase supraveghetorul său, îl paralizaseră.

Copilul apropiindu-se, privea cu ochii săi mari spre căznitorul Său.

Pe orice om această privire l-ar fi mișcat. Dar Simon nu cunoștea milă.

— Spune: „Afurisită fie regina Franței”! Haide, strigă amenințător cizmarul.

Copilul îl privea mereu rugător.

— La dracu, am zis să spui: „Afurisită fie regina Franței”, și tu te opui?

— Nu vreau să spun! zise copilul.

Cizmarul rămase surprins auzind aceasta.

— Ce? zici că nu vrei să spui ce-ți ordon?

— Nu, eu nu-mi înjur scumpa mea mamă, șopti copilul. O mamă, dragă mamă, vreau la tine...

Copilul nu putu să continue, căci brutalul cizmar îl lovise cu pumnul drept în față.

— La maică-ta vrei? Las că te învăț eu minte! Strigă Simon.

Copilul căzuse în genunchi. Suspina greu. Bietul prinț își pusese mâinile pe piept.

— Nu mă bate! Dar nu pot s-o înjur pe biata mea mamă. Fii mai milos! Lasă-mă să merg la mama.

— La dracu o să te duci, de îndată să spui ce-ți poruncesc... „Afurisită să fie regina Franței”. Haide, șarpe veninos, vorbește.

Dar băiatul tăcea. Nu rostea niciun cuvânt, fiind gata de a suporta toate maltratările.

Râzând diavolicește, mișelul îl privea pe bietul băiat.

— Și vino-ncoace, micule. Am greșit se vede față de tine. Ei, vino și bea rachiul acesta.

Micul prinț privi speriat spre bețiv.

— Nu, nu... murmură el, nu vreau și nu pot...

— Bea, șarpe otrăvit, strigă Simon, bea când îți poruncesc!

Și zicând aceasta îl prinse pe băiat între genunchi, îi deschise cu sila gura și-i turnă rachiul pe gât.

Când copilul se retrase amețit și nemaiputându-se ține pe picioare, Simon zise către soldatul care râdea și el.

— Asta știe să-i tragă la măsea. Dealtminteri explicabil, căci dacă tatăl său a putut să bea norocul și fericirea poporului francez, de ce acest pui n-ar bea măcar un pahar cu rachiu.

— Culcă-te Simon și lasă băiatul în pace, zise unul dintre soldați.

Acesta îl apucă de mână pe cizmar și-l trase spre o laviță, pe care îl trânti. Simon adormi îndată.

Micul băiat se așeză pe pat, își ținea amândouă mâinile la ochi și plângea amar.

— Ah, mamă, dragă mamă, tare aș vrea să fiu lângă tine, plângea nenorocitul copil.

Micul prinț plânse până ce adormi.

Capitolul 198 „DE CE TREBUIE SĂ TE DESPARȚI”

Pădurarul Louvois îl salutase cu bucurie pe călău, când tânăra pereche de îndrăgostiți îi ieși în cale.

— Bine faci că te arăți iarăși pe la mine, maestre Sanson, zise bătrânul pădurar. Se vede că n-ai mai putut sta la Paris și ai fugit de munca sângeroasă.

Fruntea lui Enric se încreți.

— Să nu mai vorbim despre asta, zise el scurt, că să fiu sincer nu-mi place să mi se amintească de meșteșugul meu, mai ales acum când...

Se aplecă spre iubita lui și o sărută pe frunte.

— Și acum? zise Louvois. Mă tem meștere Sanson că ai venit să-mi răpești porumbița și drept să-ți spun, așa m-am învățat cu dânsa încât mi-ar veni greu să mă despart de ea.

— Fii pe pace, zise el zâmbind, cât e de aprig dorul meu după Lili, totuși nu pot să mă gândesc să ți-o iau acum. Nu, am venit numai să mă sfătuiesc cu tine.

— Îți stau la dispoziție, dar fiindcă sfaturile fără un pic de băutură nu sunt tocmai, plăcute, Lili va avea bunătatea și ne va prepara un dejun și ceva de băut.

— Da, unchiule, zise Lili veselă.

Louvois venise cu un ulcior de vin, iar Lili apăru imediat cu un vas cu slănină și cu ouă.

După scurtă vreme se așezară cu toții la masă. Lui Enric mâncarea i se păru delicioasă.

— Da, da, zise pădurarul surâzând șiret, ce a gătit însăși drăguța, este minunat de bun. Să bem pentru o viață fericită și, adăugă apoi, un viitor vesel să vă fie urzit.

Ciocniră paharele.

— Ei, ce planuri aveți pentru viitor? întrebă Luvois.

— Ți le voi spune imediat, răspunse Enric. Voiam s-o iau pe Lili de soție. La Paris nu pot s-o duc încă. Dar ce mă împiedică să mă căsătoresc aici? După cât știi Luvois, posed o avere frumușică. Cu aceasta deci doresc să-mi cumpăr o moșie. Acolo o să trăiască Lili. Eu însă va trebui să zbor din când în când într-acolo.

— Ah, ce bine ar fi! îl întrerupse Lili. Atunci ar avea viața pentru mine sens. Ai putea tu în realitate să sacrifici ceva pentru mine?

— Mai întrebi, drăguță? răspunse călăul.

Pădurarul se gândea încă.

— O moșie, zise el, bun! Eu aș putea să vă găsesc ceva. Există în apropiere moșia unui conte care a fost decapitat la Paris și cred că o vor vinde.

Enric încreți fruntea.

— Doamne, ce se petrece în patria noastră, murmură el.

— Putem merge acolo chiar zilele astea, zise pădurarul. O cumperi sub alt nume. O vei căpăta pe un preț ridicol.

— Da, așa vom face și apoi drăguță ne vom încredința vreunui popă care desigur că se mai poate găsi pe aici.

— Se găsește, zise pădurarul Louvois.

— Da, zise Enric, ne vom cununa în fața altarului.

— Dumnezeu să ne ajute, zise Lili adânc mișcată.

— Dar ce se petrece afară? zise Louvois apropiindu-se de fereastră. Cei doi câini latră de parcă ar fi turbați.

— Ce-i asta, zise călăul speriat. Acesta-i Nicolas, primul meu ajutor. Ce caută el pe aici?

Călăul devenise palid.

— Hei! Nicolas! Nicolas! Strigă el către bărbatul care venea liniștit ducând un cal de frâu.

— Slavă Domnului că te găsesc, maestre! strigă el zărindu-l pe Sanson.

— Ce-i, ce s-a întâmplat? întrebă Enric Sanson.

— Trebuie să te întorci imediat la Paris, răspunse Nicolas. Au început să bănuiască lipsa dumitale.

Enric deveni și mai palid.

— În numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? zise Lili tremurând, să ne aștepte oare din nou vreo nenorocire?

— Nu te teme, scumpo, o liniști călăul.

Dar el însuși nu era liniștit. Să fie într-adevăr scos așa deodată din toate visurile sale fericite?

— Stai prietene că vin să te ajut să-ți legi calul, zise Louvois.

Îndată bătrânul alergă afară. După câteva minute se întoarse însoțit de Nicolas.

— Doamne, ce se petrece în patria noastră, murmură el.

— Vorbește, spune, ce s-a întâmplat, zise Enric Sanson.

— Stăpâne, trebuie să te întorci îndată la Paris, răspunse Nicolas. Închipuiește-ți, abia plecaseși și a venit vestea să fii pregătit pentru o nouă execuție.

— Și tu n-ai putut s-o faci?

— Dacă puteam, nu veneam aici, zise Nicolas ștergându-și sudoarea. Ne venise vestea că trebuie să te prezinți înaintea judecătorului de instrucție. În goana mare am venit până aici, și slavă Domnului că te-am găsit.

— Dar pentru ce motiv mă cheamă judecătorul de instrucție pe mine? întrebă mirat călăul.

— Ei nu știi, stăpâne? Negrul Pippin e condamnat la moarte.

— Ah da. Pippin! strigă călăul.

— Așa-i. E vorba ca pe acesta să-l execuți și judecătorul de instrucție a poruncit să mergi să mai vorbești cu el o dată, căci dorește să te vadă.

— Pippin dorește să mă vadă? Strigă Enric. Atunci trebuie să merg îndată la Paris. Îți mulțumesc Nicolas pentru vestea bună pe care mi-ai adus-o.

Plin de bucurie Enric își îmbrățișa mireasa.

— Oh, Lili! Lili! Se face în sfârșit lumină! Pippin cel negru a stat în serviciul prințesei. Acum, probabil că vrea să-mi spună cine a fost autorul crimei de la balul mascat al operei.

— Dumnezeule! este posibil aceasta oare? zise Lili. Să nu mai fiu nevoită să mă ascund ca o ființă încărcată de păcate.

— Lumină! lumină! strigă călăul entuziasmat. Curaj drăguță, curaj, murmură el apropiindu-se de Lili. De-o vrea Dumnezeu chiar și ultima bănuială va fi îndepărtată de la tine. Să ne revedem deci cu bine și cu fericire!

Încă odată Enric Sanson își sărută mireasa. Urmat de Nicolas, Călăul ieși din casă.

După scurt timp cei doi încălecară și porniră în goana mare spre Paris.

Capitolul 199 MICUL PRINȚ

O zi după ce micul prinț fusese răpit, fu scoasă și regina Marin Antoinetta din Temple.

Dimineața veni în închisoarea bietei regine același ofițer care-i răpise copilul.

— Nu mai am nimic! Ce mi-ați mai putea răpi? zise regina disprețuitoare.

— Sunt însărcinat să te duc la Conciergerie.

— Îmi vei permite, măcar, să-mi sărut fiica?

— Nu-i nevoie! răspunse ofițerul. Fiica dumitale după câte văd, nu e aici în momentul de față, iar noi ne grăbim.

Regina suspină din greu și își ridică privirea către cer.

— Cum vrei tu, Dumnezeul și stăpânul meu! Sunt gata la orice, adăugă ea îndreptându-se către soldați.

— Înainte, marș! comandă ofițerul.

Regina ținea mereu mâinile încrucișate pe piept. Cu pași înceți, dar siguri, părăsi celula, în care știa că nu se va mai întoarce și că ultimul act al vieții sale s-a jerfit.

Trecând pe sub poartă, Maria Antoinetta uită să se aplece. Se lovi așa de tare încât își făcu o rană sângeroasă la cap. Dar nu scoase un strigăt de durere.

Luă batista pe care-o ținuse până atunci în mână și o apăsă pe rană.

Unul dintre gardiștii municipali, mai milos decât ofițerul ce-l comanda, încercă a o sprijini.

— Doar nu te-ai rănit, cetățeană!? Ori, poate, te doare capul? întrebă încet gardistul.

Regina îl privi dând din cap. Pe buzele ei se arătă un zâmbet de recunoștință.

— Nu, zise ea. Nu, acum nimic nu mă mai doare, în fața porții Templului se adunase o mulțime de oameni. Ca vântul se răspândise prin Paris vestea că tocmai azi Maria Antoinetta va fi dusă de la Temple la Conciergerie.

Curios, aceeași femeie, în culmea gloriei, fusese primită cu urale zgomotoase de către același popor care astăzi o fluiera și o hulea.

Un strigăt înfiorător umplu parcă aerul atunci când regina ieși pe portalul Templului.

Fruntea reginei sângera mereu. Dar dânsa păși mândră, ca o regină, printre gărzile municipale, spre trăsura care-i fusese pusă la dispoziție.

— Ucideți-o!

— Jos cu Austriaca!

— Moarte lupoaicei! Ea este diavolul Franței!

— La ghilotină!

Piața vechiturilor fremăta de aceste strigăte. Mulțimea se-ngrămădi în jurul trăsurii. Din toate părțile se ridicau pumni care o amenințau.

Dar fără a clipi, Maria Antoinetta privea în dreapta și în stânga, pe când fața exprima o mândrie ce părea a spune că detestă tot și pe toate.

Caii porniră. Flancată de un batalion de soldați, trăsura străbătu cu mare greutate prin marea de oameni, drumul spre ultimul lăcaș al nenorocitei regine.

Când ajunseră la poarta Conciergeriei, Enric Sanson tocmai era ocupat cu aranjarea câtorva delincvenți.

Maria Antoinetta vedea pentru întâia dată pe Călăul din Paris. Dar înțelese îndată misiunea trista pe care o îndeplinea tânărul cu ochii de foc.

Mult timp ochii reginei îl priviră pe Sanson. Și acesta, oprindu-se din ocupația sa nenorocită, o privea înlemnit pe regină.

Deodată, Enric Sanson își scoase cuviincios pălăria.

Un murmur de nemulțumire străbătu rândurile soldaților.

Dar Călăului nu-i păsa de asta, și când regina îl chemă la dânsa, se apropie plin de respect.

— Ești Sanson, Călăul din Paris? Pe acei nenorociți îi duci la moarte?

— Da, doamnă, aceasta e misiunea mea, răspunse Enric Sanson.

Cum i-a zis? Doamnă? Închipuiți-vă, Enric Sanson, Călăul din Paris, să-i vorbească așa! Asta trebuie s-o denunțăm Conventului, unde și așa el nu mai este bine văzut!" Așa vorbeau soldații care puteau să audă tot ce discuta Enric cu regina.

Acesta auzi murmurele soldaților, dar nu zise nimic, ci dete numai disprețuitor din umeri.

— Mai ai vreo poruncă pentru mine? o întrebă pe Maria Antoinetta.

— Pe pământ nu mai am nimic de poruncit. Îndrăznesc numai a te ruga să te porți bine cu acei nenorociți de acolo, și când ora morții va suna și pentru mine, ușurează-mi sfârșitul.

— Înainte! Termină cu palavrele! Zise ofițerul care o însoțise pe regină la Conciergerie.

Și se postă între Maria și Sanson.

— Rău îi mai șade Călăului din Paris să stea de vorbă cu o Capet. Vezi-ți, mai bine, de treabă.

Sanson se înfurie și chiar vru să-i tragă o înjurătură prietenului nepoftit, dar se gândi că este mai bine să tacă și să se retragă.

Ca orice prizonieră, Maria Antoinetta trebui să se supună formalităților de primire, în care scop fu dusă într-o sală anume amenajată.

Acolo, un funcționar îi trecu numele, data nașterii și semnalmentele în condica închișilor. În sfârșit, se îndeplinise și această formalitate, ofițerul o dădu pe nenorocita regină în grija unui gardian.

Era același gardian pe care Charlotte Corday îl impresionase în mod deosebit.

La capătul scării el și soția sa o primiră pe biata regină așa cum se cuvine.

— Nu s-a pregătit încă o cameră pentru dumneata, cetățeană, zise Richard, dacă voiești în prima noapte poți dormi în locuința mea.

Maria Antoinetta mulțumi numai printr-un semn, nu putea să vorbească în acel moment, chiar dacă toate suferințele ei căutau să se întrupeze în cuvinte; se temea, însă că durerea se va trăda printr-un răcnet indignat.

Așa fiind, regina o urmă, tăcută, pe nevasta gardianului.

Intră într-o cameră plăcută și se așeză pe un fotoliu.

— Ei, cetățeană Capet, întrebă soția gardianului, după ce se convinse că nimeni nu e în casă, să-ți dau un pahar cu ceai sau ciocolată?

— Nu, nu vreau nimic, am o singură dorință, să mă pot odihni cât mai curând!

Un oftat adânc scăpă din pieptul nenorocitei femei și-și găsi ecoul în sufletul gardianului și al soției sale. Cât ar fi vrut s-o ajute pe Maria, dar cum puteau s-o facă? Cea mai mare consolare pe care o poți da unei suferinde este tăcerea.

A doua zi, Maria Antoinetta fu dusă în celula pe care, până la moarte, n-o mai părăsi decât o dată când apăru în fața Tribunalului Revoluționar.

Era cea mai mare și mai salubră celulă. Era aproape de Capelă și de camera morților, în care Sanson și ajutoarele sale făceau pregătirea delincvenților. Tapetul celulei era mâncat de șoareci. Pardoseala era din cărămizi.

Această celulă, ultima locuință a reginei, avea două uși și două ferestre.

Dar aceste ferestre prevăzute cu zăbrele groase de fier nu lăsau să pătrundă nici aer, nici lumină.

Una din cele două uși era astupată cu zid. Fouquier-Tinvile poruncise ca arestații să fie mereu păziți de doi gardiști municipali, celula reginei fu împărțită în două printr-un perete de scânduri și într-o parte stăteau gardiștii.

Cu o precauție și exactitate exasperantă, împrejurul reginei se îndeplinea serviciul de spionaj.

Astfel, regina era lipsită de orice cuvânt mai bun, care ar fi putut s-o consoleze.

Care dintre persoane puteau să-i vorbească despre soarta ei, deja hotărâtă?

Cel mult puteau să o privească mai duios pe nenorocita femeie, dar atâta tot.

Dumnezeu, însă, nu o părăsi pe nenorocita femeie, nici în aceste minute de grea încercare.

Doamna Richard făcea tot ce putea pentru a o liniști pe regină. Trebuia, să fie însă din cale-afară de precaută. Buna femeie aducea reginei cărți după dorința ei.

Mai mult încă, doamna Richard, împotriva voinței ministerului public făcu reginei un pat mai bun și îi găti mâncare mai aleasă. Ea căuta fructele cele mai bune pentru regină și înviora celula cu diferite flori.

La toate aceste dovezi de dragoste, regina nu răspundea decât cu o privire recunoscătoare. Niciun zâmbet nu se arăta pe buzele martirei. Maria Antoinetta uitase a zâmbi.

Viața se scurgea uniform. Când nu se ducea la interogatoriu. Regina citea sau se închina.

Totuși se arăta din când în când cineva, care vroia s-o elibereze pe biata regină.

Într-o zi apăru în celula reginei un tânăr, care-i era necunoscut. Era îmbrăcat țărănește și intră întovărășit de doamna Richard, ținând în mână o tavă cu mâncare și băutură. Nici nu se uită la regină, ci punând tava pe masa. Începu să mănânce.

Profitând însă de un moment de neatenție al gardiștilor, întinse reginei o garoafă.

Ea ezita dar o privire rugătoare a tânărului o determină sa o primească. Cu mirare, regina văzu că printre petalele garoafei, se afla ascunsă o mică scrisoare, foarte des scrisă.

Maria Antoinetta deveni palidă. Se apropie îndată de fereastră și desfăcu scrisoarea.

Iată ce citi:

„Majestate! Sunt servitorul credincios al dinastiei căzute și mă numesc cavaler de Rougeville. Am reușit să pătrund în închisoarea Măriei Tale. Îți ofer serviciile mele. Bărbați voinici s-au unit cu mine ca să vă scoatem din mâinile pline de sânge ale călăilor. Dacă voiești, în scurt timp vei fi liberă.

E vorba de a ucide numai pe cei doi gardiști ce vă supraveghează. Dar ce însemnătate au cei doi oameni, când e vorba de a reda reginei Franței libertatea și viața.

Rog deci pe Majestatea ta, dacă îmi primești propunerea să rupi garoafa pe care ți-am dat-o. Dacă nu vei primi propunerea noastră, străpunge garoafa cu un ac.”

Maria Antoinetta era nehotărâtă.

— Dumnezeule! Dumnezeule! Ce să fac, murmură ea. Dar soarta hotărâse ca Maria Antoinetta să nu scape vie din mâinile călăilor săi.

Tremurând, regina scăpă scrisoarea din mână.

În acest moment un gardist privi în celulă, văzu scrisoarea căzând.

Deodată pătrunse în celulă, puse mâna pe ea și o citi.

— Trădare! Trădare! strigă el. Garda aici!

Tovarășii săi sosiră imediat.

— Trădare, trădare! strigă el deschizând brusc ușa. Strigătele sale răsunau prin ganguri.

Celula nenorocitei regine se umplu imediat de soldați.

Nenorocitul cavaler încercă să scoată un revolver, dar pe loc fu dezarmat și pus în lanțuri. Maria Antoinetta rămase mută de emoție.

— O s-o plătiți scump! zise gardistul care găsise scrisoarea. Ești adept al regelui, la eșafod vei plăti această crimă. Imediat te voi denunța Convenției.

Maria Antoinetta căzu zdrobită într-un scaun.

Dar nu putu să plângă.

În închisoare domnea un vacarm nespus. Tânărul cavaler era să fie aproape sfâșiat.

Numai intervenția lui Danton îl scăpă.

Regina fu scoasă din celula el și pusă într-alta mai mizerabilă. Și aici, doi gardiști supravegheau zi și noapte.

Nenorocitul Richard, soția sa și tânărul cavaler plătiră, însă, cu trei zile mai târziu pe eșafod, îndrăzneala pe care au avut-o vroind să o scape pe regină.

Capitolul 200 MĂRTURISIREA LUI „PIPPIN CEL NEGRU”

Într-o celulă întunecoasă, negrul Pippin petrecea ultimele zile pe care le mai avea de trăit. Ducea o viață tristă. Era legat de mâini și de picioare așa încât abia se putea mișca.

Judecata cerului îl ajunsese, toate minciunile sale nu-l ajutaseră cu nimic.

Curios, aceeași mulțime care aplauda când se ucideau cei mai nobili fii ai Franței pe eșafod, aveau un tact deosebit în tratarea criminalilor ordinari. Vai de cel ce ar fi vrut să scape de la eșafod pe un hoț sau ucigaș dovedit, poporul l-ar fi sfâșiat în bucăți.

Aceasta Fouquier o știa foarte bine și de aceea, când Pippin raportase acuzatorului public, acesta nici nu răspunse apelului.

Pippin nu era un adversar plăcut, își spunea Fouquier. De aceea îi trimetea vești lui că îl va face pe Pippin să nu mărturisească lucruri grave.

Acum, însă, când i se anunță criminalului că va fi executat, Fouquier o apucă pe altă cale.

Păzitorii erau toți devotați lui Pippin, va putea cel puțin să se răzbune pe Fouquier și să-l ducă spre pieire.

Fouquer nu putuse să-l împiedice pe negrul Pipin de a cere voie să vorbească cu Sanson.

Cum ar fi putut să-l împiedice? Mai curând sau mai târziu, Călăul tot trebuia să pătrundă în celula criminalului.

Acuzatorul public credea că Sanson va tăcea.

Judecătorul de instrucție Fauvel, ceru ca Enric Sanson să fie înștiințat de dorința deținutului. Bunul om, dorea din toată inima, ca nevinovăția lui Lili, pe care Enric o credea moartă, să fie restabilită.

Reîntors la Paris, Călăul merse de-a dreptul spre închisoarea lui Pippin.

— Îți închipui, Pippin, că n-am venit aici pentru a mă întreține prietenește cu tine! între mine și tine e o baltă de sânge pentru ca să pot avea milă de soarta ta.

— Ți-am cerut eu așa ceva? zbârnâi negrul Pippin. Sunt bărbat și pot răspunde singur de faptele pe care le comit. Nu te-am chemat ca să mă ierți, să-mi faci un serviciu prietenesc.

— La ce atunci? întrebă Călăul rece, sculându-se de pe scaun. Pentru ca să-ți bați joc de mine?

— Rămâi, maestre Sanson! Ori mă faci să presupun că porumbelul tău, Lili Miranda, așa pare că-i zice, ți-a devenit indiferentă? Da, da! Adăugă el. Știu că dânsa a murit. A fost o frumoasă canonadă[17], distrugerea mânăstirii. Și acum vreau să-ți spun ce nu ți-aș fi spus niciodată.

— Ei, ce voiești să-mi spui? Întrebă Sanson cu ton indiferent. Acum după moartea iubitei mele mirese, descoperirile tale nu mai pot fi de așa mare valoare pentru mine.

— Aha! Vasăzică, te-am lovit! Vasăzică, ai fi dorit s-o afli înainte de îndeplinirea faptului, știu eu. Dar mai degrabă mi-aș fi mușcat limba, decât să ți-o fi spus. Îți spun că te urăsc, Călăule! Zise el țâșnind ca un șarpe otrăvitor. Te-am urât și decât să-ți fac un bine, mai bine mi-aș ține respirația și m-aș înăbuși!

Sanson se îngrozi de atâta răutate.

— Injuriile tale nu mă ating, zise Călăul. Nu vei putea să mă neliniștești, nici nu vei putea păta amintirea unui înger.

Pippin râse în hohote.

— Ba ai să te superi maestre când vei auzi că mireasa ta a suferit fiind nevinovată.

— Așa?... și asta o știi tu?

— Vei ști de ce nu ți-am spus înainte, zise negrul Pippin râzând. Te-ar fi făcut fericit, și nu vroiam fiindcă te uram. Ascultă deci, Prințesa de Barry, mi-a mărturisit de mult că a mințit când a denunțat-o pe Lili ca asasină, un altul a ucis-o la zece minute după ce mireasa ta părăsise loja și lăsase acolo de bunăvoie pumnalul pe care i-l dăruiseși tu.

Această mărturisire era prea însemnată pentru ca să nu producă o adâncă impresie asupra lui Enric Sanson. Deodată, Călăul puse amândouă mâinile pe frunte și murmură:

— O, scumpă, frumoasă Lili! cum ai lăsat să fii prinsă într-așa o cursă. A trebuit să suferi, când o singură vorbă a acestui nenorocit ajungea pentru ca să-ți recapeți cinstea și viața!

— Vasăzică te-am lovit? Asta mă bucură, mă bucură grozav. Dar ți-oi spune și mai mult. Vrei să știi cine a fost ucigașul?

— Ce-mi pasă mie?

---

[17] **CANONÁDĂ,** *canonade,* s. f. Tragere a unui mare număr de proiectile cu multe guri de foc de artilerie într-un timp relativ scurt. – Din fr. **canonnade.**

— Îți spun, ca s-o distrugi pe prințesă. A fost un văr al ei. Un conte Leranda care voia s-o moștenească mai repede.

— Dar pe acest om nici nu-l cunosc!

— Lasă că vei face cunoștință. Aș fi vrut să mă răzbun eu, zise Pippin, dar acum, o vei face tu pentru mine.

Râdea cu hohote.

— Asta-i bucuria mea că și pe dușmani știu să-i pun în serviciul meu. Mă vei răzbuna, maestre Sanson?

Acesta nu răspunse. Cu privirea încruntată, fixa dușumeaua.

— Am mai auzit însă o conversație între acel conte Leranda și prințesă, din care reiese că mireasa ta nici nu-i copilul lui Miranda, ci al contelui de Barry! Adella de Barry, n-are dreptul de a se numi Prințesa de Barry!

Călăul era foarte emoționat. Își reaminti cuvintele armurierului.

— Așa-i! Te miri? Zise negrul Pippin. Și acum pot să-ți mărturisesc că ți-am ucis și pe tata socru. Bani am găsit destui și o biblie frumoasă, foile dintr-însa le-am rupt, dar tartașii împodobiți cu pietre scumpe i-am vândut bătrânului Senac. M-a păcălit cu o jumătate de preț! Să-l denunți acum! El m-a sfătuit ca să-l omor pe cetățeanul Colmin și pe nepoata sa. Sunt gata să vin la interogatoriu înainte de a se executa pedeapsa.

Pe Enric Sanson îl apucă amețeala. Își acoperi un moment ochii cu mâna stângă. Să fie oare posibil că într-un om așa de tânăr ca negrul Pippin, să fie adunată atâta perversitate, răutate și bestialitate?

Dar era preocupat mai mult de mărturisirea lui Pippin, că tartașii bibliei se găsesc în mina evreului. Aceasta putea să aibă urmări foarte însemnate, căci tatăl lui Lili în ceasul morții, arătase asupra bibliei.

— Am auzit că în tartași s-ar găsi documente secrete, zise negrul Pippin. N-am îndrăznit să-i spun lui Senac și așa n-am apucat să le citesc. Îmi închipui însă că în ele trebuie să fie vorba de mireasa-ți moartă, îmi închipui că vei face totul pentru a pune mâna pe tartași. Citește apoi documentele și linge-te pe bot de bucățica grasă ce ți-a scăpat din gură.

— Și voiești să spui despre asta în fața judecătorului de instrucție? întrebă Călăul.

— Pentru ce nu? răspunse negrul Pippin. Dacă aceasta-ți face plăcere, o voi spune! O, sunt un băiat bun! Dacă îți pot face un bine, de ce nu ți l-aș face.

Enric Sanson nu răspunse.

Oricât înjura și își bătea joc acest infam de dânsul, Călăul știa că Pippin e păcălitul.

Lili trăia, mărturisirile acestui criminal puteau să fie de cea mai mare importanță pentru dânsa.

Nu se gândea deloc la el, numai soarta iubitei îl interesa acum pe Enric.

Călăul plecă brusc din celulă și se duse de-a dreptul la judecătorul de instrucție.

Fauvel se miră mult de faptul că negrul Pippin vroia să mărturisească toate crimele sale.

Imediat se întoarseră amândoi în celulă și îl găsiră pe Pippin gata de a începe mărturisirea.

El spuse toate cu o obrăznicie nemaipomenită.

Nu încetă de a-l lovi pe Enric Sanson, al cărui noroc, credea că îl distrusese pentru vecie.

Respirând greu, Enric Sanson părăsi celula alături de judecătorul de instrucție.

— E trist de tot, zise Fauvel. Acum când mireasa îți este moartă, iată că iese la iveală o asemenea mărturisire.

Enric Sanson respira greu. Cu multă sforțare, putu să se oprească de a nu spune judecătorului de instrucție tot adevărul.

Era prea devreme pentru asta, mai întâi trebuia să se facă lumină deplină.

Enric se convingea tot mai mult că el și mireasa sa, sunt la începutul unei vieți noi. Soarta lor trebuia să se schimbe cu totul.

Descoperirea secretelor necunoscute, va duce oare, spre bine sau spre rău? Numai Dumnezeu putea s-o știe.

Î n orice caz, Enric nu se culcă până ce nu scrise miresei sale o scrisoare amănunțită, în care-i spunea tot ce se întâmplase și o sfătuia să stea ascunsă.

Capitolul 201 UN ASASINAT MISTERIOS

Înainte ca Sanson să se poată duce a doua zi spre piața Grevei, veni un funcționar la el, care fu trimis de judecătorul de instrucție Fauvel, ca să-l cheme.

Cu mirare, Sanson auzi că Fauvel îl chema pentru ca să asiste la instrucția lui Senac.

— Cum! strigă Enric Sanson, complicele lui Pippin a fost arestat?

— Nu știu, răspunse funcționarul, am auzit numai că în momentul acesta el va fi depus.

— Cu atât mai bine, zise Sanson clătinând din cap.

Mirarea lui Sanson crescu, însă, după câteva ceasuri. Pe când își împlinea misiunea, un funcționar răzbi cu greutate prin mulțime și se îndreptă spre dânsul.

— Ce-i? întrebă Sanson.

— Vino repede, zise funcționarul, prezența dumitale în casa lui Senac e de mare importanță!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Călăul neliniștit.

— Domnule, nu te speria. Bătrânul Senac a fost ucis în noaptea trecută.

— Ucis! zise Sanson făcând fără voie un pas înapoi. Bine! Vin imediat! Continuă el, spune-i judecătorului că peste o jumătate de ceas voi fi acolo.

Î ndată ce-i fu posibil, Sanson lăsă pe ajutorul Nicolas să-l înlocuiască.

Nu trecuse încă o jumătate de ceas, când Enric ajunse în fața casei lui Senac.

Găsi strada, goală altădată, acum plină de lume. Vestea asasinatului se răspândise prin oraș cu iuțeala fulgerului.

Gardiștilor le era foarte greu de a face loc Călăului să se strecoare prin mulțime.

Enric cunoștea bine casa lui Senac. Cititorii își vor aminti că la cererea sorei sale, el a vorbit cu Senac, după uciderea lui Colmin și a nepoatei sale. Și la etajul de sus, venise Sanson odată, pentru a orândui înmormântarea nefericitei femei a mecanicului Tellier.

În antreu, Enric întâlni pe comisarul secției și pe câțiva agenți de poliție.

Aceștia aveau lumânări în mână pentru a lumina drumul comisarilor, care căutau prin toate părțile casei.

Dezordinea domnea pretutindeni. Se aflau aruncate haine, arme și alte obiecte. Toate mobilele erau în mijlocul camerei și comisarul căuta să constate grosimea pereților.

Salută politicos pe Călău, fără a se întrerupe însă din ocupația sa.

— Ai venit tocmai bine, Sansoane! Judecătorul instructor este cu medicul legist de lângă cadavru. Mi se pare că tocmai acum a sfârșit cercetările.

Când Enric Sanson intră în camera de alături, care n-avea decât o fereastră, îi găsi pe cei doi bărbați, într-o discuție foarte vioaie. De abia Fauvel îl văzu intrând pe Călău și îi ieși în cale.

— Închipuiește-ți Sansoane, zise el, s-a întâmplat ceva de necrezut. Cetățeanul medic zice că bătrânul Senac, a fost ucis cu otravă de săgeată.

Impresia ce o făcură aceste cuvinte asupra Călăului era zdrobitoare.

— Iară un asasinat cu otravă de săgeată. Faptul că se întâmplă atâtea crime cu otravă așa de rară în Paris, pare a dovedi că este în joc aceeași mână criminală.

— Aceasta-i și părerea mea, zise judecătorul instructor pierdut în gânduri. Crima de la operă, cea dublă din Strada Bellevue la care Pippin și-a recunoscut complicitatea, cât și aceasta întâmplată aici la Senac, trebuie puse toate în sarcina unei singure persoane. Numai de am putea afla ceva mai mult de la negrul Pippin.

— Mai că te-aș contrazice cetățene judecător, zise Enric. Pippin n-are în orice caz niciun interes ca Senac să dispară așa brusc din viață. Nu-i vorbă, asupra acestuia ar fi dorit el să se răzbune, dar acum îi lipsea și timpul și ocazia.

— Poate ai dreptate, zise judecătorul tăind vorba. În orice caz mai sunt multe enigme de rezolvat, deocamdată să ne ocupăm de mort!

Razele soarelui cădeau asupra feței îngălbenite a bătrânului negustător de vechituri, care părea că a murit pe când dormea.

Ce mână misterioasă să fi fost oare în joc? Fără voie, Enric se gândi la contele Leranda, această persoană necunoscută despre care vorbise Pippin.

Dar cine era și unde să afla acest conte? Enric nici nu presimțea că va face în curând și într-un chip puțin plăcut cunoștința acestui misterios conte.

— Faptul e destul de simplu, zise medicul, apropiindu-se de cadavru. Avem aci o crimă care s-a comis cel mult la un ceas după miezul nopții.

— Permite-mi o întrebare cetățene judecător, zise Călăul după ce se gândise puțin, oare n-ar fi posibil că totuși să fie în joc o sinucidere? Nu se poate oare, ca Senac să fi fost înștiințat despre mărturia lui Pippin? Ce ar fi mai natural în acest caz, decât sinuciderea, pentru a scăpa de pedeapsă sigură?

— Imposibil, zise medicul, o sinucidere este cu totul exclusă. Din acest pahar, bătrânul și-a băut moartea. Rămășițele unei substanțe minerale se pot bine distinge.

— Cred, zise Enric, uitându-se la fața judecătorului instructor.

În acest moment se arătă comisarul de poliție în prag. Fața sa avea o expresie de triumf și surprindere.

— Am găsit ceva curios de tot, cetățene judecător, zise el, poftim vino mai aproape. Ceva care dacă nu mă înșel, ar putea fi în legătură cu omorârea cetățeanului Miranda.

Comisarul îl privi pe Enric.

— Ce? întrebă Călăul curios. Doar n-or fi tartașii scumpi ai bibliei...

— Ba, tocmai, răspunse comisarul, tocmai acești tartași.

Comisarul scoase tartașii lucrați cu sidef și pietre scumpe și prevăzuți cu un lacăt masiv de aur.

Enric Sanson îi luă în mână.

Degeaba pipăi el scoarțele, nu simți nicio ascunzătoare în care s-ar fi putut afla oarecare documente secrete. Grosimea neobișnuită a tartașilor, arăta însă, că asemenea ascunzătoare trebuie să se afle în interiorul lor.

— Și dacă aș distruge acești tartași! Trebuie să descopăr interiorul, murmură Călăul.

— Am toată încrederea în tine, cetățene Călău, dar deocamdată n-ai voie să-ți iei ce ți se cuvine. Trebuie să sechestrez tot ce găsesc în această casă. Dar fii fără grijă, în curând te voi pune în proprietatea acestor tartași. Doar e scris pe față numele socrului tău.

— Îți mulțumesc pentru aceasta, nu-ți poți închipui ce importanță are descoperirea dumitale pentru mine.

Comisarul îl privi cu milă, căci el ca și ceilalți, nu știau că Lili trăiește încă.

— Cine să fie ucigașul? zise Fauvel. Rămâne ca indiciu, numai declarația lui Pippin, care susține că, contele Leranda a comis crima de la operă.

Judecătorul îl privi pe comisar.

Dar acesta dădu din umeri.

— În Paris nu există niciun conte Leranda, adăugă el. În aceste timpuri, numai titlul i-ar fi fost suficient pentru ca să se urce pe eșafod. Eu cunosc bine persoanele de seamă din Paris, dar de un conte Leranda n-am auzit.

— Aceasta să nu te împiedice de a face toate sforțările pentru a-l recunoaște pe individul care se ascunde sub acest nume, zise judecătorul instructor.

Apoi se adresă Călăului.

— Prezența noastră nu mai e necesară aici. Presupuneam că percheziția va mai scoate la iveală ceva, care ar fi avut nevoie de explicația dumitale, căci dumneata ai fost acela căruia Pippin i s-a destăinuit. Mi se pare că prin moartea lui Senac, multe lucruri vor rămâne necunoscute.

Enric Sanson clătină din cap. Fața sa luă o expresie dureroasă.

Capitolul 202 OSÂNDIREA REGINEI

Actul de acuzare al lui Fouquier-Tinville împotriva Mariei Antoinetta, a fost cel mai rușinos act pe care l-a scris vreodată un procuror. El blama atât judecata sănătoasă, cât și adevărul.

Fiecare frază dovedea lipsa unui cap de acuzație și din fiecare rând reieșea că cel mai mare păcat al nenorocitei femei, a fost acela de a fi fost regina Franței.

Maria Antoinetta fu acuzată de Fouquier pentru înaltă trădare. Ea a fost, așa spunea actul, lipitoarea Franței și a fost mereu în legătură cu fratele ei losif al II-lea, rege al

Boemiei și Ungariei. Ea a asuprit poporul francez și a risipit banii storși din sudoarea acestuia pentru satisfacerea pasiunilor ei.

Fouquier-Tinville o acuza chiar pe biata regină, de a fi provocat, într-un mod artificial, foametea în Paris.

Afară de acestea, regina era acuzată de faptele cele mai perverse.

Actul de acuzare, fu transmis reginei în celula îngustă în care se afla.

Maria Antoinetta îl citi. „Dumnezeul meu, Dumnezeule, mă supui la grele încercări". Acestea au fost singurele cuvinte pe care le-a exclamat nenorocita femeie.

A doua zi la zece dimineața, Maria Antoinetta fu scoasă din închisoare, pentru a fi adusă înaintea tribunalului revoluționar.

De amândouă părțile drumului, de la închisoare la tribunal, erau postați gardiști. Printre aceștia păși Maria, condusă fiind de doi ofițeri.

Plină de majestate înainta regina. Maria Antoinetta ținea capul sus. Era resemnată, nu vroia să influențeze nici în bine nici în rău asupra judecătorilor. Era rece.

Părul alb și brăzdăturile de pe frunte, arătau chinurile sufletești pe care le îndurase biata femeie.

Mândră cum păsise printre soldați, se apropie și de judecători.

Sala era ticsită. Un murmur surd și amenințător se ridică la intrarea în sală a Mariei Antoinetta.

Regina nu băgă de seamă. Ea nu se uita nici în dreapta, nici în stânga.

Se apropie de masa judecătorilor. Apoi luă loc după un semn ce îl făcu președintele, pe un fotoliu așezat în fața tribunalului.

Doi avocați se oferiseră să o apere pe regină, deși prin aceasta își puneau în pericol capetele. Ei se așezară alături de regină.

O tăcere profundă domnea în sală, deși publicul auditor era foarte amestecat.

Președintele se ridică pentru a pune întrebările obișnuite.

— Cum te numești? întrebă el rece.

— Maria Antoinetta de Lothringia-Austria, răspunse regina fără a se scula de pe scaun.

Deși acuzată, totuși ți se părea că mai este în vechea ei splendoare, și că tocmai acorda audiențe.

— Ce ocupație ai? întrebă iarăși președintele.

— Sunt văduva lui Ludovic al XVI-lea, care a fost rege al Francezilor.

— Ce vârstă ai?

— Treizeci și șapte de ani, răspunse regina.

— Să trecem la citirea actului de acuzare, ordonă președintele.

Fouquier-Tinville se ridică.

Publicul primi actul cu o tăcere adâncă. Numai când se citiră perversitățile, ochii tuturor se îndreptară asuprii reginei și un murmur se ridică în sală.

Dar Maria Antoinetta stătea indiferentă, parcă nici n-ar privi-o pe dânsa actul ce se citea.

Apoi se ascultară martorii. Dar nici declarațiile acestora nu erau mai bune decât actul de acuzare.

Maria se știa străină de aceste acuzații. Ea era ca o martiră în fața judecătorilor. Altfel, cum s-ar fi făcut apel la asemenea minciuni, pentru a o putea acuza?

Dintre martori îl vom cita numai pe Hebert, pentru ca să se poată vedea ce infamie furnizară martorii. Acest Hebert era amicul lui Marat.

Mărturia lui va rămâne ca un monument de infamie și nerușinare.

Hebert susținea că ar fi găsit în Temple o carte de închinăciune a reginei, în care găsise un semn oprit de revoluție, anume o inimă străpunsă de o săgeată, împrejurul căreia se afla scris „ Isuse, mântuiește-ne".

Mai mizerabile decât toate, erau spusele lui Hebert relativ la moralitate.

Când sfârși, un murmur se ridica printre auditori.

Cât de mult o ura mulțimea pe regină, totuși, se indignă de spusele mizerabilului martor.

Numai Maria Antoinetta părea că nu auzise nimic. Președintele reluă interogatoriul:

— Acuzată, ce ai de spus la depunerile martorilor? Maria Antoinetta îl privi rece.

— Nu cunosc faptele despre care vorbește acest așa zis martor, spuse ea.

— Recunoști că ești vinovată? continuă președintele. Maria Antoinetta se indignă.

— La o așa întrebare nu răspund.

Un murmur furios se auzi din public. Pumnii îl amenințară pe Hebert, unele femei plângeau, simțind nedreptatea ce se făcuse reginei, și prin aceasta și lor.

După ascultarea martorilor și înainte de a acorda procurorului cuvântul, președintele o întrebă pe Maria Antoinetta dacă voiește să se apere.

Ea se îndoia, era nehotărâtă.

Să se apere oare?

Se părea că regina își spunea că pentru o viață așa de mizerabilă, nu merită. Dar deodată luă o hotărâre.

— Dacă vorbesc, o fac numai pentru copiii mei care acum sunt lipsiți de ultimul lor sprijin, zise nenorocita femeie. Martorii care au venit aici, n-au depus nimic, de fapt, împotriva mea. E imposibil ca eu, nevasta lui Ludovic al XVI-lea să fiu făcută responsabilă pentru faptele regelui, care, după constituție nu e responsabil. Dacă voi fi condamnată pentru aceasta, tribunalul se va condamna singur. Sunt o femeie dezarmată și în luptă cu Franța întreagă, știu că puterile mele nu vor rezista unor asemenea forțe. Dar cu mine e Dumnezeu, care-i va pedepsi pe toți cei care mă vor nedreptăți. El va răzbuna și sângele nevinovat al soțului meu.

— Taci! o întrerupse brusc președintele. Nu-ți voi permite să ataci tribunalul!

Fouquier se sculă. Discursul său de acuzare era slab și rece.

După el vorbi apărătorul reginei, care era inimos de strălucit.

Publicul îl asculta liniștit. Dar pe fața judecătorilor se putea citi, că sentința era deja ticluită.

După ce deliberară o oră, jurații se întoarseră.

Primul jurat răspunse cu da la toate chestiunile.

Un murmur se ridică în sală.

Toate privirile se îndreptară asupra reginei care rămase tot nemișcată.

Deodată președintele se ridică.

— Legea vă interzice, cetățeni ai Franței, orice compătimire față de acuzată. Imediat ce o persoană este acuzată de orice crimă, în fața justiției, ea nu mai aparține decât nenorocirii ei și nu mai are pretenție la mila noastră!

În acest moment Maria Antoinetta se ridică.

— De la voi să aștept milă, călăilor? exclamă ea. Nu! Voi sunteți niște călăi vrednici de dispreț și nu judecători cinstiți!

O paloare de moarte acoperi timp de câteva momente fața președintelui.

El aruncă o privire crudă asupra Mariei Antoinetta. Apoi se ridică și comunică următoarele:

— Curtea cu jurați o condamnă pe Maria Antoinetta numită Lothringia de Austria, văduva lui Ludovic Capet, la pedeapsa cu moartea și declar că moșiile ei vor trece în posesia statului.

Timp de câteva secunde, domni o tăcere desăvârșită. Unele femei plângeau. Părea că inimile asistenților ar compătimi-o pe regină.

Dar cine poate ști pornirile poporului? Deodată un băiat strigă: „Ura! Pentru curtea cu jurați! Jos cu Austriaca!". Acest singur strigăt fu de ajuns. În sală răsună:

— Moarte Austriecei! Pe eșafod cu trădătoarea!

Maria-Antoinetta se ridică. Fața el devenise albă ca zăpada. Ea se uită adânc prin sală cu o privire mândră. La un semn al președintelui, nenorocita femeie fu dusă înapoi în închisoare.

— Nu mai am ce căuta pe pământ! murmură nenorocita femeie. În mâinile tale, părinte ceresc, îmi recomand copiii și sufletul meu!

Glasul ei se stinse.

Strigătele nebune ale mulțimii, pătrundeau până în celula-i singuratică.

Cu totul zdrobită, Maria Antoinetta se culcă.

Capitolul 203 UN ATAC MIȘELESC

Era o noapte groaznică de septembrie. Toamna se lupta cu vara, care era pe cale de a se duce. Vântul răcoros sufla zi și noapte asupra străzilor din Paris. Se părea că și cerul jelește crimele rușinoase comise în Paris. Pe străzi era liniște, până și strigătele gardienilor de noapte răsunau mai rar din pricina vântului turbat.

Mai sinistru era în jurul casei Călăului. Geamurile zăngăneau. Enric Sanson nu-și aducea aminte să fi petrecut vreodată o astfel de noapte. Somnul nu cuprindea deloc ochii Călăului. Se părea că fluierăturile vântului îi vesteau propria-i fatalitate. În camera de studiu a lui Sanson ardea lumina. Enric ședea în fața mesei și citea din cronica strămoșului său. Dar ciudat! Astăzi, Enric nu era în stare să avanseze în lectură. De repetate ori se ridica de pe locul său, se apropia de fereastră și privea în noaptea întunecoasă. Putea să fi trecut de mult miezul nopții. Apropiatele zori de ziuă, aveau să aducă pentru Enric îndeplinirea unei groaznice datorii.

În această dimineață avea să cadă capul celei mai nenorocite femei care a existat vreodată. Maria-Antoinetta de Austria avea să-și sfârșească în dimineața aceasta, trista viață.

— Ah, aș voi ca dimineața aceasta să fie trecută! Cu toate că eu am să contribui foarte puțin la acest act groaznic, zise Enric Sanson încet. Nici măcar securea nu o las eu să cadă. Și totuși, totuși! Eu, care am lăsat atâția oameni să fie decapitați, privind cu sânge rece, mă înspăimânt de a vedea căzând capul, acelei sărmane și slabe femei încercată de soartă! Și totuși, este un noroc pentru sărmana, care a căzut așa deodată de pe înălțimea luminoasă a fericirii, ca să moară! Ce altă amintire îi poate rămâne în lumea aceasta, decât aceea a fericirii trecute, o amintire care este mai greu de suportat decât loviturile grele ale soartei.

În acest moment, Enric auzi bătăi în poartă. La început i se păru că se înșală. Cine, putea să bată în poarta Călăului pe o vreme atât de furtunoasă? Enric Sanson ascultă, apoi se apropie de fereastră, pe care o deschise.

Vântul suflă în acest moment cu atâta putere, încât Călăul putu cu greu închide fereastra la loc.

— Cine este afară pe vremea aceasta? exclamă Călăul cu voce metalică. Cine tulbură liniștea acestei case?

— Deschide! se auzi o voce bărbătească, purtată de vânt până la urechile Călăului. În numele tribunalului revoluționar, Enric Sanson, am să-ți comunic ceva!

— Ce înseamnă aceasta? murmură Călăul, cu totul speriat. Fără voie se dădu un pas înapoi. Da, da, vin!

El închise fereastra și merse până în mijlocul camerei. Apoi urcă repede scara care ducea spre camera bătrânului ajutor Nicolas.

Nicolas se arătă uimit când află despre cauza vizitei nocturne.

— Da, stăpâne! zise Nicolas, frecându-și ochii, vă mărturisesc sincer că nu-mi plac deloc aceste înștiințări nocturne!

— Grăbește-te, căci auzi cât de nerăbdători au devenit cei de afară! zise Călăul.

— Imediat vin și eu stăpâne! Vreau să iau cu mine, numai vreo două pistoale, căci nu se poate ști ce se întâmplă! zise Nicolas.

Enric Sanson coborî înainte scara, cu felinarul în mână.

— Cine este acolo? întrebă Enric cu vocea-i răsunătoare.

— La dracu cetățene, deschide! răsună glasul lugubru al unui bărbat. N-avem poftă să înghețăm aci, afară, în frig și ploaie Sunteți chemat în fața tribunalului revoluționar!

— Dar tribunalul revoluționar își ține ședințele numai ziua! răspunse Sanson.

— Ce știu eu! Eu am putere armată cu mine, deschide numai pentru ca să vezi!

Enric deschise poarta.

Dar în același moment, din întunericul nopții, mai multe persoane mascate, îl apucară pe Sanson de mâini și de picioare.

— Ajutor! Ajutor! strigă Călăul.

În același timp el băgă mâinile la cingătoare pentru a-și scoate armele. Dar muscalii[18] păreau a fi ghicit mișcarea. Ei îl ținură cu putere de mâini și de picioare. În același

---

[18] **MUSCÁL[2],** *muscali,* s. m. **1.** (Înv. şi pop.) Locuitor din oraşul Moscova sau din împrejurimi; *p. gener.* rus; (la pl. art.) poporul rus. **2.** (Înv. şi reg.) Birjar (de origine rusă). ♦ Birjă. [Var.: **moscál** s. m.] – Din rus., ucr., pol. **moskal.**

moment se auzi o comandă. Enric Sanson fu ridicat în sus pe brațele mai multor bărbați, și cu toată opunerea și rezistenta lui, porniră cu el prin întunericul nopții.

— Hei. Stăpâne, bunul meu stăpân, ce s-a întâmplat? Strigă Nicolas cu voce îngrijorată.

— Ajutor! Ajutor! strigă încă odată Călăul cu vocea sugrumată, niște oameni mascați m-au ridicat pe umeri și mă duc de aici!

— Taci, sau ești prada morții! strigă o voce lugubră la urechea Călăului.

Călăul văzu lângă el, cu tot întunericul care domnea, o pereche de ochi aprinși ca două săgeți focoase fixate asupra sa. Totodată, simți gura rece a unui revolver, apăsată pe tâmpla sa.

— O singură apăsare de deget ajunge pentru a te transporta în cealaltă lume! Taci, dacă ții la viață! Îi șopti necunoscutul.

— Ce vreți de la mine mizerabililor? Lași ce sunteți! strigă Călăul.

— Taci. Îți ordon încă odată! Murmură necunoscutul.

— Atunci ești, desigur, un mesager al frăției de sânge. Ah, lași, mizerabili, faceți atunci cu mine ce vreți voi!

— Eu nu cunosc frăția de sânge, aceasta poate să-ți ajungă! Taci și fă ce ți se poruncește, atunci nu ți se va atinge niciun fir de par din capul tău, aceasta ți-o jur pe toți sfinții din cer. Taci, răsună încă odată glasul.

În intervalul acesta Nicolas ieșise pe poartă. Imediat își scoase pistoalele.

— Săriți, ajutor! strigă el, trăgând odată în aer pentru a putea vedea la lumina împușcăturii direcția în care era stăpânul său.

Dar în acest moment, căpătă o lovitură puternică pe la spate. Cu un horcăit lugubru, Nicolas căzu grămadă. O tăcere adâncă domni timp de câteva secunde. Numai pașii grăbiți ai acelora care îl răpiseră pe Călău, se auzeau prin vâjâitul vântului. Apoi și acest zgomot amuți ușor. Numai în casa Călăului era acum agitație. Orfelia se deșteptase din somn.

— Mare Dumnezeule! Fratele meu! Fratele meu! strigă tânăra fată.

Imediat se duse jos. Ușa intrării era deschisă. Această era o dovadă că s-a petrecut ceva afară din casă.

— Enric, fratele meu! murmură tânăra fată tremurând din toate membrele.

Calfele Călăului alergară din toate părțile în ajutorul Orfeliei. Deodată, sora Călăului scoase un țipăt.

— Aduceți lumină încoace! murmură Orfelin, care credea că o mare nenorocire lovise pe fratele ei curmându-i zilele. Se aduse lumina. Ea recunoscu pe Nicolas, pe care îl luase drept fratele ei.

— Pentru Dumnezeu, Nicolas, ce s-a întâmplat cu tine? Unde este fratele meu?

— Ah, Doamne, ah, Doamne! gemu Nicolas, m-au culcat la pământ pe la spate, mizerabilii... O, stimatul meu stăpân...

— Dumnezeule! ce este eu fratele meu?!

— L-au dus de aici! îngână Nicolas, niște bărbați mascați, Isuse Christoase, cred că-și va pierde viața!

— L-au răpit? Întrebă Orfelia frângându-și mâinile.

Capitolul 204 MARELE INCHIZITOR

Enric Sanson recunoscu că numai supunerea și tăcerea îi vor putea servi. Ce gând puteau avea dușmanii lui? Aici nu putea fi vorba decât de un plan mișelesc. În zadar căută Sanson să afle ceva de la bărbatul care mergea alături de el.

Purtătorii îl lăsară pe Enric jos, dar, în același timp îl apucară cu putere îndoită de brațe.

— Niciun cuvânt, murmură sinistrul mascat care-l apucase pe Enric de brațul drept și-l ținea ca într-un clește. Îți jur pe Sfânta Fecioară, că la cel dintâi strigăt de ajutor, îți voi zdrobi creierul cu un glonte.

— Dar ce vreți oare de la mine? întrebă Enric Sanson, cu voce calmă. Dacă ești într-adevăr creștin, atunci nu poți avea intenții rele cu mine.

— Taci vei afla totul imediat ce vom ajunge la locul țintei noastre!

Enric Sanson se simți târât cu putere de adversarii săi. Noaptea era sinistră și ploaia îi bătea în față, așa că-i era imposibil să recunoască locul unde se afla. Trebuia să fi ocolit orașul, căci pe cât putu să zărească Sanson, ei merseră printr-o alee întinsă, plantată cu arbori. Prin vârfurile înalte ale arborilor sufla vântul fioros. Nicio casă, nicio lumină, niciun zgomot omenesc nu se auzea, numai tăcerea de moarte a unei nopți sinistre de toamnă stăpânea împrejurimea. Enric Sanson nu se simțise în toată viața sa atât de fără ajutor și fără putere ca acum.

În fine, după oarecare trecere de timp, bărbații ajunseră la marginea aleii, lângă o casă mare cu aspect sinistru. Călăul aruncă numai o singură privire și apoi i se legară ochii. Enric simți că intrară într-o hală vastă, trebuia să fie lumină aici, căci prin legătura ochilor pătrundea lumină. Totodată Enric simți cu picioarele, covoare moi.

— Ia seama! îl preveni însoțitorul său. Urcăm niște scări. Într-adevăr, urcară câteva scări, apoi merseră prin niște coridoare. În cele din urmă. Sanson fu dus într-o sală. Timp de câteva secunde, Călăul rămase tăcut și nemișcat. Apoi auzi o voce străină, dominatoare, care îi vorbi:

— Ia jos legătura de pe ochi!

Enric Sanson nu aștepta să i se repete, își desfăcu legătura cu mâini tremurânde. El o aruncă la pământ cu dispreț și privi în jur. Era un salon strălucit.

Putea fi o sală cum aveau odinioară cavalerii nobili, adepții regalității. Câteva șiruri de tablouri în rame aurite se aflau atârnate pe pereți. Mai bine de o sută luminări de ceară ardeau în sală, împrăștiind o lumină ca ziua. De altfel spațiul era gol. Numai într-o parte era o bancă joasă, îmbrăcată în catifea roșie. Apoi, privirea lui Enric căzu asupra unui trunchi care era în marginea sălii pe un tapet roșu. De ce se înfioră inima lui Enric la vederea trunchiului lângă care se afla o secure cu tăișul strălucitor? O! Enric cunoștea prea bine uneltele acelea. Era un trunchi de execuție cum se obișnuia în Franța înainte de vreme, înainte de introducerea ghilotinei. Cu privirea nesigură, Enric Sanson se uită peste trunchiul executor și văzu un bărbat slab cu o față sinistră, galbenă ca de ceară. El simți fără voie, că acesta trebuia să fie un om nobil și cult. Aceasta o dovedea toată ținuta

demnă a străinului. Totodată, Enric simți o repulsie în fața privirii adânci a ochilor pătrunzători ai străinului.

— Pentru ce m-au răpit? întrebă Enric Sanson cu voce tremurândă.

— Mai întâi, întreabă de-ți e permis a întreba! spuse necunoscutul. Ai apărut pentru a te supune orbește voinței mele!

— Oho! Aceasta ar fi și mai frumos! Exclamă Enric Sanson înfuriat. Și dacă n-aș vrea să mă supun?

— Întoarce-te! zise necunoscutul drept orice răspuns.

Acesta ridică brațul drept în chip poruncitor. Fără voie, Enric se supuse. În același moment, însă, Călăul tresări. Dumnezeule Mare! La spatele lui stăteau zece bărbați mascați. Ei aveau pistoale încărcate și țineau cu ele spre Călău.

— Ce înseamnă aceasta, pentru ce mă amenință? murmură Enric Sanson.

— Aceasta o vei afla! exclamă surâzând necunoscutul. Imediat ce vei îndrăzni a nu mi te supune, acești oameni bravi au ordinul de a se culca la pământ cu armele lor! Spuneți voi băieți, aveți să executați ordinul meu? se adresă necunoscutul către cei mascați.

— Negreșit, stimate domnule conte, răsună într-un glas, răspunsul lor.

— Se vede că uitați să ne aflăm la Paris, un oraș mare! spuse Enric Sanson, fără a putea învinge frica, dar întâlnind cu energie privirile necunoscutului. Se vor auzi împușcăturile și vor sări...

— Nu se va auzi nimic! Orbit ce ești! Îl întrerupse necunoscutul cu un surâs ironic. Te afli atât de departe, încât nimeni nu va putea auzi împușcăturile. Nu, Călăule din Paris, viața ta stă cu totul în mâinile mele și nimic, absolut nimic, nu te poate scăpa din puterea mea, decât supunerea ta oarbă! Vrei să-mi juri că te vei supune?

— O, eu nu sunt omul laș, drept care mă credeți! Nu îmi e frică de gurile acelor arme țintite asupra mea, puteți să le sloboziți dacă conștiința vă lasă! Dar băgați de seamă deasupra noastră a tuturora, domnește providența, care vă va răsplăti.

Necunoscutul izbucni în râs.

— Într-adevăr este foarte amabil din partea ta, Călăule din Paris, că mă faci atent asupra răsplatei cerești, dar totuși, liniștește-te! Contele Leranda, Grande de Spania și împuternicitul Marelui inchizitor al acestei țări mândre stă pe un picior destul de bun cu cerul pentru a ști ce are de făcut!

Lui Enric Sanson i se părea că visează.

— Ascultă-mă! reluă contele Leranda. Am nevoie de serviciile tale. Va trebui să executați o persoană.

— Și dacă mă opun de a o face? exclamă Enric Sanson. Eu nu sunt ucigaș, ci un funcționar al statului. Numai acela care este condamnat de judecata dreaptă, cade sub serviciul meu trist! Dar puterea nici unei singure voințe nu-mi mișcă brațul!

— Ha, ha! Negreșit, sentința acelor mizerabili, care se numesc astăzi judecători ai Franței, îți dau dreptul să jertfești viețile a mii de nevinovați! Taci! Îi strigă contele cu ochii roșii, pe când Sanson vru să-i răspundă, taci îți zic, dacă ții la viață.

— Viața nu mi-e atât de scumpă, când mă văd silit să comit o nelegiuire! exclamă Călăul cu ochii fulgerători.

— Ah! nu-ți va rămâne altceva de făcut, decât să te supui! Spuse contele Leranda care își încrucișase brațele peste piept. Observă bine, Călăule din Paris, mie nu-mi vei impune

cu vorbe, ci numai prin fapte! În astă noapte trebuie să se îndeplinească execuția de care ți-am vorbit. Am nevoie de ajutorul tău. În caz de nesupunere, vei suferi chinurile cele mai grele ale torturii.

— Aceasta o cred, domnule conte! răspunse Călăul, împuternicitul marelui inchizitor de Spania, trebuie să fie inițiat în toate misterele îngrozitoarelor torturi.

— Nu am timp de pierdut! răspunde-mi da sau ba?

— Nu! eu nu mă pot supune, mai bine voi muri, exclamă Sanson. Poți gândi cu dispreț despre mine, înalte conte, poți să mă calci în picioare. Cerul să judece, care din noi doi are o inimă mai mândră și mai simțitoare! Eu nu pot ucide o ființă sărmană!

— Călăule din Paris, tu ții o cuvântare îndrăzneață! Ce ne-ar putea reține de a te nimici chiar acum? Dar fie! Tocmai pentru că observ că simți mai omenește decât ordonă meseria ta, vreau să fiu și eu mai sincer față de tine. Aici este vorba de a ucide pe cea mai mizerabilă femeie care a existat vreodată pe fața pământului! Mizerabila a fost condamnată la moarte deja de un an, de către sfânta inchiziție din Madrid. Ca printr-o minune a iadului, a putut scăpa din închisoare. Eu am fost însărcinat ca oriunde voi întâlni să o execut. Din țară în țară am urmărit-o. Acum a ajuns-o soarta, ea trebuie și va muri.

Deodată îi veni lui Sanson în minte, mărturisirea negrului Pippin.

Dumnezeule Mare! El auzise deja numele contelui Leranda. Negrul Pippin îi comunicase că el a fost acela care a atentat asupra prințesei de Barry cu ocazia balului mascat din sala operei. În ochii lui Enric se văzu o strălucire ciudată.

— O întrebare, nobile conte! murmură el. O cunoașteți pe prințesa Adella de Barry? V-ați întâlnit cu ea la balul mascat din sala operei, dumneavoastră ați străpuns-o cu un pumnal otrăvit?

Dar Enric Sanson se înșelă crezând că-l va face pe conte să-și piardă cumpătul prin întrebarea aceasta. Fața mândră și serioasă a lui Leranda, apăru ca și înainte ca sculptată în piatră.

— Eu sunt o unealtă a providenței! zise contele cu răceală, ceea ce fac și execut este din ordinul Marelui inchizitor. Lui trebuie să-i dau socoteală, nu ție! Tu nu trebuie să întrebi, ci să te supui numai! Pentru cea din urmă dată te întreb. Vrei să o execuți pe acea femeie? În caz de opunere, îți jur pe sfânta regină cerească din Compostella că nu vei părăsi viu această sală.

Enric Sanson stătea ca rătăcit. Putea el crede în cuvintele acestui bărbat, care părea a fi personificarea diavolului? Cu toate că vorbele străinului aveau oarecare adevăr, Enric Sanson se sfia să ridice acel topor ascuțit, spre a tăia capul unei femei pe care n-o văzuse niciodată. Lui Enric i se părea o crimă ceea ce i se cerea de la dânsul. Dar ce putea face? Enric privi spre bărbații mascați care erau gata să-l culce la pământ. Fața nemișcată a contelui Leranda arăta lui Enric Sanson că nu mai putea avea nicio speranță.

El se gândi la Lili, mult iubita-i logodnică, la sora sa Orfelia și la durerea pe care avea să le cauzeze, dacă va dispare de pe fața pământului.

Nu, nu, aceasta nu se putea întâmpla.

— Bine, atunci! murmură Enric Sanson, cadă asupra dumitale conte Leranda, sângele acelei nefericite femei pe care-l voi vărsa eu! Sunt gata a mă supune voinței dumitale!

Enric Sanson luă securea în mână. O singură aruncătură a acestui topor ascuțit era de ajuns să taie gâtul cuiva.

În acest moment, Leranda bătu din palme. Deodată se deschise o ușă. Călăul văzu în mijlocul mai multor bărbați mascați pe acuzata legată la mâini cu frânghii. În acest moment scăpă un strigăt înfiorător de pe buzele Călăului. Securea îi căzu din mână. El șovăi și-și puse mâna stângă pe inimă. Era vis, era realitate oare? Acea femeie condamnată la moarte, cu părul de aur aruncat peste umeri, era Lili Miranda, iubita-i logodnică? Lili Miranda pe care o credea în siguranță în satul îndepărtat de lume, era în adevăr prizoniera contelui de Leranda.

Capitolul 205 RESPINS!

— Trebuie să te pregătești, Eugen, îi zise mama sa cu ton binevoitor, de a te duce la cârciumarul Risler pentru a vorbi cu el în privința pădurii!

— Nu mai merg cu plăcere în cârciuma din pădure, mamă! zise Eugen, acolo este una care nu-mi place!

— Acea „una" nu mi-a plăcut niciodată, dar voi, băieții, dacă vă puneți ceva în cap!...

— Mi-ar fi mai plăcut dacă l-ai lăsa pe tata să meargă acolo! murmură Eugen. Afară de aceasta cârciumarul Risler a vorbit deja cu tata.

— Așa? zise țăranca, eu nici n-am știut despre aceasta.

— Sunt vreo opt zile de atunci, cred cel puțin că tata s-a dus la Risler, s-a întors, apoi, târziu noaptea acasă, în după amiaza acelei zile m-am întâlnit cu el în casa forestierului.

— Acum du-te singur, căci cu samsarii[19] nu voi putea face nimic! zise țăranca, cu prestanță în voce.

Eugen se găti de drum. Ajuns la cârciumă, Margot îl primi în pragul ușii.

— Mama mă trimite, începu Eugen, ca să vorbesc cu tatăl tău, este acasă sau la țară?

— El este în pivniță... să-l chem! zise Margot.

Ea ieși din odaie și se întoarse imediat, aducându-i lui Eugen un pahar cu vin.

Apoi își reluă lucrul de mână, dar n-avea răbdare să lucreze și lucrul îi căzu din mâini. Tatăl ei veni imediat din pivniță. Risler salută pe Eugen.

— Sunt la dispoziția dumitale! zise el așezând pe masă câteva sticle pe care le aduse din pivniță.

— Mama m-a trimis să tratez cu dumneata pentru vinderea pădurii, zise Eugen.

Risler sorbi mai întâi o litră cu vin, apoi se așeză pe o bancă în fața lui Eugen și începură tratativele.

Margot părea că nu-i bagă în seamă, ea-și reluă lucrul de mână. Dar cine ar fi privit-o mai de aproape ar fi băgat de seamă că lucra mecanic. Din când în când, scăpa un suspin

---

[19] **SAMSÁR,** *samsari,* s. m. Intermediar în afaceri negustoreşti, între vînzător şi cumpărător (v. misit); p. ext. persoană care face din orice lucru obiect de negoţ. *Negustori aprigi de cereale, geambaşi vestiţi la oboare, samsari de lînă şi brînzeturi.* I.

de pe buzele ei, când auzea glasul lui Eugen. În cele din urmă cei doi bărbați își isprăviră tratativele.

— Eu voi spune părerea dumitale mamei! zise Eugen ridicându-se de pe scaun. Mai bine înțelege-te dumneata singur cu dânsa.

Eugen se întoarse și se apropie de fată. Ea părea a fi cufundată în lucru.

— Adio Margot, îi zise el și ieși din cârciumă.

Fata îi răspunse numai printr-o ușoară înclinare a capului. Abia părăsi Eugen cârciuma, că Risler se apropie furios de fiica sa.

— Ei vezi tu, nici nu se poate un refuz mai categoric exprimat decât prin răceala ta. Să-ți fie rușine, asta-i răsplata când te atârni de gâtul bărbaților. Eugen n-a voit niciodată să știe ceva de tine, acum trebuie să trag și eu rușine din pricina ta.

— Îți spun tată, eu îl voi sili pe Eugen în lupta la care m-a provocat. Nu vreau să rămân de râsul lumii, chiar dacă aș ști că mor. Alta afară de mine, nu trebuie să fie stăpâna bogatului țăran Eugen, eu voi fi...

Capitolul 206 ZADARNICA SPERANȚĂ

Eugen porni spre casă prin drumul din pădure. Deodată el tresări. Nu departe de dânsul auzi lătrat de clini și zări o rochie albă în dosul unor arbori. Eugen își închipui imediat cine era. Cu inima palpitând de emoție își urmă drumul înainte.

Peste câteva secunde o ajunse pe Lili, care culegea flori. El o salută cu ochii lucitori. La vederea lui, tânăra fată roși.

— Cerule, nici nu te-am auzit când ai venit, din pricina ierbii.

— N-am vrut să te sperii! răspunse Eugen pășind alături de Lili. Îmi permiți să-ți spun ceva? urmă Eugen, după ce stătură câtva timp tăcuți.

— Nu, eu nu trebuie să te ascult! se opuse Lili.

— Este numai un vis ce l-am avut! zise tânărul râzând. Ascultă-mă. Mi se părea că mergeam cu dumneata de mână prin pădurea înverzită. Era în noaptea dinspre ultima duminică, și când te-am văzut apoi mergând la biserică cu atâta pioșenie, inima mi-a fost cuprinsă de un sentiment religios și m-am gândit, ce pereche frumoasă am fi dacă ne-am cununa amândoi în fața altarului sfânt.

— Nu, nu! nu vorbi mai departe! Te rog Eugen. Eu nu trebuie și nu pot să-ți aparțin! zise ea. Ai uitat ce ți-am spus la ultima noastră vedere? Eu sunt demult logodită!

— Ah nu! Aceasta nici nu se poate! zise Eugen. În asemenea caz n-ai fi venit încoace. Dar știu atât, că mi-ai răpit inima. Și nu se poate ca vreun alt om din lume să te iubească atât cât te iubesc eu!

— Nu știi ce vorbești! murmură tânăra fată, în timp ce-și desfăcu mâinile dintr-ale tânărului. Un bărbat mă iubește, un bărbat bun și nobil, Eugen, un om căruia îi aparține inima mea! Uite, îmi pare foarte rău că am deșteptat speranțe în inima dumitale, speranțe pe care nu le pot împlini niciodată. Căci, eu iubesc pe logodnicul meu, al cărui nume nici nu ți-l pot spune, îl iubesc atât de mult încât nici nu-mi pot închipui viața fără dânsul!

— O, cât de mult îl urăsc pe acel bărbat! exclamă Eugen cu patimă.

Cu blândețe Lili îl apucă pe Eugen de mână.

— Nu vorbi atât de nedrept Eugen! Negreșit că se va găsi o fată tânără, frumoasă și cuminte, care să te iubească! Și acum, să uităm ce am vorbit! Poate mai târziu o să-ți pot destăinui mai mult. Haide, să rămânem buni prieteni!

— Dea Domnul să nu vină niciodată ziua în care să regreți că ai respins o inimă atât de sinceră și iubitoare! zise Eugen. Negreșit, nu voi dispera și totodată nu vreau să te supăr cu niciun cuvânt, dar promite-mi că, având nevoie de un prieten în ore de tristețe, să te adresezi la mine! Da, Lili îmi promiți aceasta?

Fața tinerei fete se întristă.

— Sper că nu voi ajunge în asemenea stare! murmură ea, dar, dacă va fi să fie, îți promit că mă voi adresa imediat dumitale și sunt fericită că pot fi sigură de ajutorul dumitale!

Cu aceste cuvinte, Lili porni spre casă. Aproape de casa forestierului, își luară rămas bun.

Capitolul 207 IUBIRE CRIMINALĂ

Era deja pe înserate. Forestierul Louvois ședea pe o bancă în fața casei sale. Fața sa arăta o expresie neobișnuit de duioasă. Pași repezi care veneau din pădure îl deșteptară. Louvois rămase uimit când zări aproape de dânsul o figură înaltă de bărbat și recunoscu în aceasta pe Millart.

— Dumneata ești Millart? Dar vai cum arăți la față, cineva s-ar putea speria de dumneata. Ți s-a întâmplat ceva? Zise Louvois, întinzând mâna celuilalt.

Millart îi luă mâna și aruncă o privire rătăcită în juru-i.

— Unde este Lili? ea nu trebuie să asculte ce am să vorbesc cu dumneata! Murmură el.

— Ea este în odaia ei, zise forestierul, s-a întâmplat oare ceva?

În acest moment scăpă un hohot de râs sinistru de pe buzele țăranului.

— Tocmai acum, a fost o ceartă grozavă între fiul meu, Eugen și mama sa. La început m-am bucurat de aceasta, dar după ce am aflat despre ce este vorba...

— Ei, ce este? întrebă forestierul.

— Eugen a pândit-o pe nepoata dumitale în pădure! începu intrigantul. Da, el i-a sucit capul cu vorbe de dragoste. Acum însă s-a dus la mama sa cerându-i consimțământul ca să facă nuntă peste șase săptămâni. Dar i-a căzut rău această propunere, căci mama sa rămase ca trăsnită și nici nu vru să-l asculte. Băiatul se ruga într-una, dar bătrâna era neînduplecată. Dar cu toate acestea, dacă va insista timp de vreo două săptămâni, o va înduplеca! Pentru aceasta am venit la dumneata, ca să te previn.

— Lili mi-a spus ceva, dar Eugen s-o lase în pace pe fata mea!

— Ești omul meu! zise Millart, nu-i așa că n-o s-o dai pe Lili?

— Eu cred că dumitale trebuie să-ți fie indiferent zise forestierul privind țintă.

— Dar dacă nu mi-ar fi indiferent? strigă Millart. Și dacă n-aș vrea ca acești doi să se căsătorească? Eugen poate să se însoare cu mama dracului, dar numai cu Lili nu, căci altfel se va întâmpla o nenorocire.

Cuvintele pătimașe ale țăranului, atinseră în mod sinistru pe pădurar.

— Ce să însemne aceasta, ești beat sau visezi! mii de draci, ce ai cu nepoata mea?

— Eu, eu! îngână Millart cu voce înecată, crezi că am încheiat deja cu viața? Apoi șopti la urechea forestierului va veni ziua în care voi fi liber și atunci... atunci...

— Atunci, atunci? îl întrerupse forestierul plin de agitație, privind fața strâmbată de vicii a țăranului. Vorbești ca un păcătos, omule... nu cumva îți e gândul la Lili... dumneata om bătrân și fetița aia tânără?

Un strigăt răgușit scăpă de pe buzele lui Millart.

— Un om bătrân? Eu sunt încă tânăr, tânăr la putere și la inimă. Vreau și eu să fiu fericit și la urma urmei, ce-ți pasă dumitale dacă Lili, nepoata dumitale, mă va lua pe mine, care-i asigur o dotă[20] bună.

— După cum mi se pare, văd că ești beat, și voi ști de acum înainte, să o păzesc pe nevinovata copilă de dumneata, îi zise pădurarul cu dispreț. Să-ți fie rușine, nevasta dumitale trăiește!

— Ea poate să moară!

— Cine știe dată nu vei muri dumneata înaintea ei!

— Niciodată, strigă Millart, pe când ochii săi avură o strălucire vicleană. Înainte de se întâmplă aceasta...

El nu isprăvi, își dădu cu mâna peste fruntea înfierbântată. El își aminti că mersese prea departe.

— Ei, omul vorbește multe palavre, când zilele sunt lungi. Negreșit, soția mea trăiește și eu... eu sunt un om bătrân... Nu trebuie să păzești fata de mine, noi rămânem prieteni, amice Louvois!

— Cred că nici dumneata, n-ai știut ce vorbești, răspunse celălalt.

Țăranul râse amar și aruncă o privire pătrunzătoare asupra forestierului, a cărui față agitată, era luminată de lună. Nu mai rosti nicio vorbă și se pregăti de plecare.

— Noapte bună! îngână forestierul, pe când Millart îi întinse mâna.

Capitolul 208 JUANITA CEA MUTA

L-am părăsit pe eroul nostru Enric Sanson în poziția cea mai îngrozitoare, în care se poate afla o inimă simțitoare. Pradă voinței altuia, fără nicio putere de apărare, Enric Sanson stătea lângă trunchiul de execuție în camera misterioasă îi palatului contelui Leranda. Securea îi căzu din mână zăngănind. Enric Sanson nu băgă în seamă aceasta. Cu

---

[20] **DÓTĂ,** *dote,* s. f. Totalitatea bunurilor materiale date (cu forme legale) unei fete când se mărită; zestre. – Din fr. **dot,** lat. **dos, dotis.**

ochii mari, îngroziți, fixa statura tinerei fete îmbrăcată în alb, care se apropia acum cu pași înceți de locul execuției. Ea, nenorocita care tremura din toate membrele, era Lili! Lili. Lili! voia să strige Sanson, dar spaima care-i stăpânea inima, îi paraliza și limba în gură. Ce legătură misterioasă exista între Lili Miranda și acest conte, despre al cărui nume Enric n-avusese nici cea mai mică idee în urmă cu câteva zile? Călăul nu-și putea da niciun răspuns.

— Călăule, împlinește-ți datoria! Zise contele Leranda cu voce amenințătoare.

În același timp călugărul mascat se aplecă pentru a ridica securea, pe care vru s-o predea Călăului.

— Nu. Nu! Eu nu pot și nu voi săvârși nimic! Ucigași ce sunteți! Strigă Călăul cu buzele tremurânde. Ce cutezați voi a-mi cere? Niciodată!

— Nu mă face să-mi pierd răbdarea! îi zise contele. Ascultă poruncile mele. Sau...

— Porunciți să mă împuște! strigă Enric Sanson. Ce mă mai ține în viață? Cred într-adevăr că soarta nemiloasă este împotriva mea. Ucide-mă, om crud și fără inimă! Poruncește zbirilor tăi! Va fi o plăcere să mor, după ce am văzut acest chip îngeresc...

Glasul i se stinse. Călăul căzu în genunchi și-și acoperi fața cu mâinile.

O schimbare ciudată apăru în trăsăturile aspre și neînduplecate ale contelui. Un sentiment duios părea a-l fi cuprins pe acest om de fier.

El aruncă o privire de reproș asupra aceluia care stătea nemișcat cu brațele împreunate pe piept.

— Nenorocită femeie, câtă nefericire a cauzat frumusețea sa rară! exclamă contele. Până și Călăul este încântat de vederea ta! Da, exteriorul tău este îngeresc, dar șerpii otrăvitori locuiesc în inima ta, neagră!

Ciudat! Frumoasa față a lui Lili, care privise până acum cu o expresie de resemnare, se schimbă în mod crud.

— Da, arată-te în chipu-ți natural, femeie falsă și mizerabilă! zise contele Leranda. Dar nu crede că de astă dată vei scăpa de pedeapsa binemeritată!

Ciudat! va zice și cititorul, cum se poate ca acea ființă enigmatică, care părea Călăului a fi Lili după asemănarea exactă a chipului, a staturii și a părului blond buclat, cum de nu avea ea un cuvânt de mângâiere pentru durerea disperată a iubitului logodnic, pe care îl întâlnise în fața eșafodului, pentru a cădea sub securea mânuită de însăși mina lui? Dar minutele treceau și nicio articulație nu scăpă de pe buzele nenorocitei ființe. După cum se vedea, nenorocita se silea să vorbească. Ea deschise gura de repetate ori. Dar nu putu scoate niciun cuvânt. În acest moment Enric Sanson putu arunca o privire spre gura întredeschisă a nenorocitei. El scoase un strigăt groaznic. Dumnezeule Mare, nenorocita fusese mutilată, niciodată în viață nu va mai putea rosti vreun cuvânt, căci... i se tăiase limba!!!

— Ucigași mizerabili fără inimă! Strigă Călăul cu voce răsunătoare. Blestemul lui Dumnezeu asupra voastră să cadă! Să nu aveți pace și odihnă, până la sfârșitul zilelor voastre! Pământul să se deschidă și să vă înghită. Mizerabili, care n-aveți milă de onoarea mea și frumusețea femeiască! Cum v-a lăsat inima să o mutilați în mod atât de oribil pe această sărmană ființă nevinovată?

Soldații stăteau cu țevile puștilor ațintite spre el. În loc să poruncească oamenilor să-l împuște, după injuriile Călăului, contele făcu semn să lase armele jos.

Enric Sanson cuprinse cu patimă nebună corpul tinerei femei îmbrăcată în alb.

— Nu! Nu! Este imposibilă orice îndoială, gemu Enric. O, Lili, scumpa și dulcea mea mireasă, cum ai căzut în mâinile acestor demoni cu chip de om? Spune, ce ai putut comite ca să te pedepsească astfel? Dar vai, tu nu mai poți vorbi, mizerabilii te-au nenorocit și ți-au tăiat limba!

— Da, aceasta am făcut-o noi! zise în acest moment contele Leranda apăsându-și cu greutate mâna pe umărul Călăului. Noi am făcut-o, pentru că această femeie mizerabilă, blestema într-atât Dumnezeirea, încât fiecare cuvânt de pe buzele ei, era un păcat!

Enric Sanson tresări. Ce era aceasta? Era într-adevăr Lili, aceea care îl fixa cu furie ucigătoare?

Nu, era imposibil! Atât de crud nu putea să-l privească.

— Lili!... pentru Dumnezeu, ce-ți este? Groaznica suferință ți-a rătăcit mințile, nu mă recunoști? Murmură Enric Sanson.

Dar în acest moment, Lili sau cine o fi fost persoana enigmatică, împinse cu asprime pe Călău, ură, repulsie și dispreț se imprimară în același timp pe fața frumoasei femei.

— Nu mă recunoști, mă gonești de lângă tine? gemu nenorocitul căzând în genunchi, apoi își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă amar.

Contele Leranda stătea cu mâinile încrucișate.

— Ciudat! murmură apoi sinistrul și misteriosul bărbat, adresându-se unui călugăr care se distingea de ceilalți printr-o cruce de aur ce o purta atârnată pe un lanț. Călăul acesta pare a fi, cu toată meseria-i sângeroasă, un om de onoare și de caracter! Un astfel de bărbat ne-ar trebui pentru scopurile noastre!

Apoi se adresă Călăului:

— Scoală-te, Enric Sanson, scoală-te! ordonă contele cu voce mai blândă. Explică-mi purtarea dumitale enigmatică.

— Iartă-mă! Iartă-mă!. Murmură Enric Sanson cu privirea rătăcită. Nu știu ce vorbesc și nici ce gândesc! Creierul îmi arde și sângele îmi clocotește în vine! Mai am numai o singură dorință, și aceasta este să mor imediat!

Într-o mișcare neașteptată, el cuprinse genunchii contelui.

— O, dacă mai trăiește o scânteie de milă în inima dumitale, atunci dă-mi voie să-mi pun capul prins ca de friguri pe acel trunchi de execuție. Apucă securea și taie-mi-l cu o singură lovitură! O, Doamne! Nu mai pot trăi! Culmea spaimei și a chinurilor celor mai groaznice, este prea mult pentru mine!

— Nenorocitule! ce spirit vorbește în tine? Spuse contele Leranda. Te porți ca un nebun, de când ai zărit-o pe această perversă femeie! Spune, o cunoști oare?

— Oare o cunosc! Doamne Dumnezeule, ai auzit întrebarea aceasta? Exclamă Călăul, frângându-și mâinile cu sălbăticie.

Apoi sări în sus și-l măsură pe conte cu o privire furioasă.

— Dă, ascultă-mă, câine setos de sânge! O cunosc și o iubesc pe această femeie! Este Lili Miranda, gingașa și adorata mea mireasă, cu care de a mă uni a fost ținta vieții mele, până în acest moment! Această Lili Miranda pe care ai nenorocit-o, căreia ia-i răpit darul de a vorbi, nu-mi mai poate spune niciun cuvânt de adio! Află dar, tu câine mizerabil și primește-ți plata pentru fapta nelegiuită!

Turbat de mânie, apucă Enric Sanson securea din mina călugărului și o avântă peste capul contelui.

Dar contele Leranda nici nu clipi din ochi. Liniștit, dar cu expresia feței îngrozitor de serioasă, fixă pe Călău.

— Prost ce ești, aceasta nu este logodnica ta, exclamă contele cu voce aspră. Eu nici nu o cunosc pe Lili Miranda!

Aceea pe care tu trebuie s-o execuți, este Juanita, ducesa de Orvedo!

Un horcăit trecu peste buzele Călăului. Mâna-i armată cu securea, se opri. Apoi contele se apropie de zdrobitul Călău, care abia se mai putea ține pe picioare.

— Văd bine că trebuie să se fi întâmplat aici o eroare nenorocită! zise Leranda blând. Ai rostit numele unei persoane, pe care nu l-am auzit niciodată! Tu susții că logodnica ta se aseamănă cu această mizerabilă femeie?

— Se aseamănă?! Cine spune aceasta? Murmură Enric Sanson, însăși ea trebuie să fie! Da, până când, nici negul din partea stângă a gâtului nu-i lipsește!

— Ciudat! ciudat! murmură contele Leranda.

Acesta se aplecă spre călugărul cu crucea de aur.

— Înțelegi aceasta, prea demnule părinte?

— Nu înțeleg, dar totuși îmi amintesc... atunci în castelul de Barry nu era vorba de o pereche de surori gemene?

— Da, foarte bine! zise contele, astfel mi s-a raportat! Dar ducele, pentru a evita orice încurcătură, a lăsat ca una dintre gemene să fie omorâtă!

— Ce ai zice, domnule conte, șopti călugărul, dacă sfânta noastră inchiziție ar fi fost mințită de către acest duce?... Dacă ar mai trăi acea fată, dacă ar apărea ca moștenitoare îndreptățită și ne-ar strica prin aceasta interesele cele mai sfinte?

O trăsătură de nemulțumire se arătă pe fața contelui. Era vădit că-l ofensau cuvintele egoiste ale mascatului călugăr.

— Și ce se va întâmpla cu acea ființă mizerabilă? murmură călugărul. Să fie executată curând!

— Privește-l pe Călău! spuse contele. El nu este în stare să săvârșească acum o execuție! Nu, Juanita mai rămâne în viață, sub pază sigură, până mâine!

Oricât de încet rostise aceste cuvinte, ajunseră totuși la auzul condamnatei la moarte. Deodată se văzu o bucurie sălbatică de viață în ochii minunați albaștri, care semănau atât de mult cu ai lui Lili.

Contele se întoarse cu o mișcare poruncitoare către servitori.

— Duceți-o pe această mizerabilă în celula ei, viața îi este prelungită pe timp de o zi!

Doi călugări o apucară cu asprime pe osândită de mâini. Însoțită de oameni armați, părăsi sala. Numai Enric Sanson, contele și călugărul distins prin crucea de aur, rămaseră în sală. În acest moment contele Lavanda puse cu bunăvoință mâna pe umărul Călăului.

— Vino, urmează-mă, fiul meu! Zise contele. Trebuie să te odihnești! N-avea frică, nu ți se va cere nimic, împotriva conștiinței tale! Eu mă simt dator de a vorbi cu tine deslușit, de a te întreba și a-ți răspunde. Vrei?

— Mi se pare că visez! zise Călăul dezolat. Dumneata spuneai că aceea pe care... trebuia s-o... decapitez nu este Lili?! Și totuși știu că era dânsa! Spune-mi numai un lucru de când o cunoști această nenorocită ființă?

— De când o cunosc? Întrebă contele Leranda ridicându-se țeapăn. O cunosc pe Juanita, ducesa de Orvedo, de mai mulți ani. Până acum patru ani a fost soția mea! Mă înțelegi acum, Călăule din Paris, vei crede că este o asemănare inexplicabilă?

— Aceea... aceea... tânăra fată a fost soția dumitale?! strigă Enric Sanson, deja cu patru ani în urmă... și dumneata o cunoști de atunci?!

— Ți-o jur pe onoarea mea de cavaler! îl asigură contele Leranda. Niciodată în viață n-a trecut o minciună peste buzele mele! Îți ajunge aceasta, Călăule din Paris?

În acest moment Enric se aruncă din nou în genunchi. El apucă mâna contelui și o acoperi cu sărutări.

— Îți mulțumesc! murmură Călăul. Mi-ai redat viața! Vasăzică, nu este Lili? Trebuie să sper, soarele răsare din nou?!

Glasul i se stinse și capul îi căzu pe piept. Un leșin binefăcător părea a-l fi cuprins pe Sanson.

— Să-l ducem în camera vecină! zise contele Leranda către călugăr, un pahar de vin întăritor îi va face bine! Trebuie să-l readucem în simțiri, căci am să-l întreb despre multe lucruri. Cu aceste cuvinte, contele cuprinse corpul Călăului.

— Ciudat! murmură călugărul în urma contelui. Îmi e frică de această întâmplare, contrazice interesele sfinte ale inchiziției. Dar eu voi ține ochii deschiși și voi zdrobi pe oricine s-ar pune ca obstacol în calea mea, fie chiar însuși contele Leranda! Dar sunt curios să aflu cine este acea frumoasă necunoscută, care seamănă atât de bine cu blestemata Juanita! Acesta ar fi lucrul dracului, dacă s-ar ridica acum o nouă moștenitoare, care ar fi sora geamănă a Juanitei!

Călugărul nu isprăvi, sub masca lui străluceau niște ochi negri ca doi cărbuni aprinși. Se părea că în acest moment se născuse o nouă fatalitate pentru nevinovata Lili!

Capitolul 209 O DESCOPERIRE

Înainte de a urma cu descoperirea acelui secret sinistru de familie, pe urma căruia ajunsese Enric Sanson, trebuie să ne întoarcem iar la Lili. Era într-adevăr tânăra fată aceea care căzuse în puterea contelui Leranda și a inchiziției? Sau avea dreptate priorul don Pedro în presimțirea sa, că ducesa Juanita de Orvedo, osândită la moarte, trebuia să fie sora geamănă a lui Lili? Dezlegarea acestei întrebări trebuie să rămână încă un mister pentru cititorii noștri. Să revenim la acea seară, în care Enric Sanson atacat de oamenii contelui Leranda, fu dus spre locuința misterioasă a atașatului sfintei inchiziții.

După convorbirea pe care o avusese Lili cu tânărul Eugen, în pădure, tânăra fată petrecu în liniște zilele, cu toate că regreta din inimă că a zdrobit așa de repede dragostea pe care o deșteptase în inima frumosului tânăr. Peste câteva zile, când întâlni pe Eugen din întâmplare prin pădure, tânăra fată se îngrozi văzând fața lui slăbită.

Lili ar fi vrut să alerge la dânsul și să-i spună câteva cuvinte de mângâiere. Dar unchiul ei Louvois o însoțea și el nu era tocmai bun prieten cu Eugen. Căci Eugen era cunoscut de toți că vâna noaptea în pădure, unde era vânatul oprit.

— Și acesta și-a pus ochiul pe tine, zise forestierul, după ce Eugen trecu salutând respectos. Dar știi dragă nepoată! Adăugă el neașteptând răspunsul lui Lili, știi că peste câteva zile vom avea aici în sat o serbare? Două zile, nu se va vedea altceva decât joc, mâncare și băutură. Cred că o să particip și eu, cu frumoasa mea nepoată.

— Nu știu dacă este drept din parte-mi, să vizitez asemenea petreceri! obiectă Lili surâzând.

— Da, da, știu! zise Louvois bine dispus, dar nu face nimica, dacă logodnicul este puțin gelos! În orice caz, îmi vei face plăcerea de a mă însoți la cârciuma din sat, unde se va ține serbarea.

Lili îi promise aceasta.

În curtea țăranului Renard Milart, domnea o mișcare vie cu ocazia serbării apropiate.

Țăranca, mama lui Eugen, trimise un servitor cu trăsura în orașul apropiat, pentru a cumpăra mai multe lucruri pentru sărbătoare. Cu nerăbdare, ea aștepta întoarcerea servitorului.

Toți erau ocupați la curte, afară de Renard Miliard. El se rezemase pe o canapea, și-și fuma în liniște țigara. Nici nu băgă în seamă cuvintele otrăvitoare zile femeii sale, care venea din când în când în odaie pentru a lua câte ceva.

Nerăbdătoare, țăranca se apropie de poartă și se uită în depărtare doar va zări pe servitorul care trebuia să se întoarcă din moment în moment.

Deodată, zări în apropiere de poartă, un bărbat slab. Era un individ zdrențăros îmbrăcat, cu un aspect sinistru.

— Sulpitz! șopti încet țăranca, el îmi mai lipsește acum cu palavrele lui. Nu-mi trebuie nimic astăzi, zise ea lingușitorului negustor ambulant, care se apropiase de dânsa, scoțându-și pălăria.

— Cumpără ceva de la mine, căci mâine este sărbătoare și vreau și eu să am de cheltuit, se rugă urâciosul negustor.

Țăranca băgă mâna în buzunar, și-i dădu o monedă de argint zicându-i:

— N-am nevoie astăzi de nimica, du-te de-ți vinde marfa în altă parte.

— Bodaproste, să trăiți, zise Sulpitz strângând moneda.

— Unde stă mizerabilul servitor, nu pot înțelege! zise țăranca, privind mereu în direcția de unde trebuia să sosească. Îmi vine să mor de necaz!

— Când cineva face o negustorie, cum ai făcut dumneata, nu e nevoie să mori de necaz, zise Sulpitz râzând. Banii, trag la bani, acum pui mâna iar pe vreo patru zeci de mii de franci dintr-odată. Niciodată n-am văzut atâția bani împreună și am îmbătrânit deja!

— Ești un prost și un nebun! îi strigă țăranca, mi se pare că te-ai îmbătat la cârciumă, de acolo îți vine pofta de palavre!

— Hi hi, îmi pot închipui, dumneata nu vrei să se știe, dar eu am auzit din întâmplare totul!

— Ce, de ce lucru vorbești tu oare? îi strică țăranca, pleacă de aici!

— Nu fi așa de aspră față de un om sărman! începu Sulpitz, am vrut numai să te felicit de afacerea bună pe care ai făcut-o cu Risler... dumneata ești o femeie înțeleaptă, care nu se lasă a fi trasă pe sfoară de Risler.

— Ce ți-a spus Risler? îl întrebă țăranca, ascultându-l mai cu atenție.

— Acesta s-ar fi păzit de a-mi spune ceva, dar eu l-am spionat! zise Sulpitz. Ai trimis, doară, pe bărbatul dumitale la dânsul, el și cu Risler se aflau în pădure, iar eu aflându-mă în apropiere, m-am tupilat și i-am spionat. Atunci Risler a zis bărbatului dumitale că ar fi prea mult pentru cineva să câștige patruzeci de mii de franci. Dar bărbatul dumitale i-a spus să tacă din gură că în definitiv o să-și aibă și el partea lui în negustoria aceasta.

— Așa! zise țăranca, pe când ochii ei avură o lucire sinistră. Într-adevăr, douăzeci de mii de franci este o sumă frumoasă.

Cu aceste cuvinte, țăranca se întoarse și intră în casă.

— Eugen! strigă Sulpitz tânărului care era ocupat în curtea mamei sale.

Acesta se apropie de dânsul.

— Ce este? ce vrei? îl întrebă Eugen.

— Am să-ți raportez ceva de la Margot Risler.

— Așa, de la dânsa? Dar nu știu ce ar avea să îmi spună.

— Margot mi-a spus că știe multe despre dumneata și să te întreb dacă ți-ai găsit pușca de vânătoare.

Tânărul păli.

Imediat după convorbirea sa cu Risler și cu Margot, Eugen trecuse prin pădure și ascunsese într-un stejar scorburos, pușca pe care o ținea de mai bine de un an acolo, fără a-i fi lipsit vreodată. Din cauză că-și jurase de a nu mai vâna din vânatul oprit, se decise a-și lua arma acasă, dar mare-i fu mirarea, când n-o mai găsi acolo.

El credea că vreun vânător i-o fi furat-o, acum însă, află de la Suplitz că Margot era la mijloc. Ce-i păsa ei de arma lui? Eugen lovi cu piciorul în pământ.

— Lasă-mă să-ți mai spun! Ea mi-a spus să-ți transmit complimente și că se bucură că vei juca cu dânsa la serbare, la sfârșitul balului îți va spune unde sunt armele dumitale. Ea a mai adăugat că ai mare interes pentru ea și să fii, deci, exact la dans.

— Ea vrea să mă amenințe! zise Eugen cu dispreț. Poate că vrea să mă și denunțe, dar nu îmi pasă, căci prin aceasta îl va atrage și pe tatăl ei în nenorocire. Lasă că-i voi arăta eu cu cine am să joc la serbare!

El râse și plecă de lângă Sulpitz, care intră în bucătărie pentru a i se da de mâncare.

Târziu, după amiază, o trăsurică ușoară intră în curte. Era căruța cârciumarului Risler.

— Ei ce vrei? zise țăranca, privind cu pătrundere pe noul venit.

— Am plecat să fac cumpărături, spuse Risler, știți că mâine este bal. Dar pentru că mă aflu din întâmplare aici, am vrut să întreb cum stăm cu pădurea. Este timpul să te decizi. Douăsprezece mii de franci este o sumă frumoasă, decide-te...

Țăranca Fauchon se apropie de cârciumar.

— Știi ceva Risler, dacă vrei să mă înșeli, trebuie să te scoli mai de dimineață! zise ea cu ironie. Chiar dacă mi-ai da cincizeci de mii de franci, pădurea mea încă nu aparține aceluia de colo!

— Hei. Ce este asta? Strigă Millart ca ieșit din fire.

— Aceasta este că vreau să câștig eu însămi banii, în toată viața, mi-am făcut singură afacerile și de acuma înainte tot singură le voi face.

Millart, căpătă expresia unei fiare sălbatice, căreia i se răpește prada.

Țăranca ieși din odaie trântind în urma ei ușa, lăsându-i pe cei doi complici singuri.

Capitolul 210 REGELE BALULUI

— Ah, acuma vine și regele balului! Este Eugen de la curtea Souer!

Da, râdeți de mine! Le zise Eugen. Cu aceste cuvinte el urcă scara care ducea spre cârciumă.

— Hm, ne va părea bine la toți dacă o va lăsa pe Margot nejecată! ziceau flăcăi râzând. Dar Margot este geloasă pe nepoata pădurarului. Cine știe, va veni ea oare?

— Uite, că vine chiar forestierul cu Lili! zise un cântăreț.

Forestierul era îmbrăcat în haine de sărbătoare. Lili, însă, era seducătoare în costumul național. Băieții primiră cu entuziasm pe noii veniți.

În intervalul acesta Eugen se plimba, cu priviri cercetătoare o căuta pe Lili. Tatăl său se afla deja în capul mesei, în camera vecină și mânca cu mare poftă, nevasta lui nu era aici pentru a-l astâmpăra. Țăranca era înconjurată de ei. Eugen se întoarse în camera din față și de acolo înspre sala de dans unde intră tocmai acum forestierul Louvois cu nepoata sa. Toate capetele se întoarseră spre noii veniți, forestierul fu salutat cu prietenie din toate părțile.

— O voi trimite pe nepoata dumitale, să facă cunoștință! zise primarul, trăgând pe Louvois la masă. Aci între noi bărbații nu-i frumos să stea, tinerii trebuie să danseze. Înainte ca forestierul să fi putut răspunde ceva, Lili, trecu împreună cu fiicele primarului în sala de dans. Muzica începuse a cânta un vals și tinerii se învârteau nerăbdători prin sală pentru a deschide balul. Eugen se plimba și el prin sală. De departe o zări pe Margot și își mușcă buzele, aceasta era o picătură amară în buna lui dispoziție de astă seară. Eugen ar fi vrut să părăsească sala, dar pe de altă parte, se gândi că ar fi o lașitate să fugă de Margot și deci se apropie de dânsa. Aceasta se ridicase de pe locul ei, un surâs îi înconjură buzele-i pline și rumene.

— Mi-ai trimis tu ieri niște vorbe cu Sulpitz? o întrebă Eugen.

— Negreșit, zise Margot, privindu-l în față. Este pentru pușca ta de vânătoare... știi care este...

— Așadar, tu ai fost aceea care mi-a luat-o?

— Și dacă ar fi astfel? îl întrebă Margot provocatoare.

— Eu, atunci îmi pare rău de tine, așa ceva nu se poate spăla de pe degete! spuse Eugen cu dispreț. Poți păstra arma, eu ți-o dăruiesc drept suvenir... acuma cred că suntem achitați?

— Aceasta este tot ce ai a-mi spune? șopti Margot. Ia seama, dacă eu aș începe a spune câte știu despre tine, atunci cei de la judecătorie te-ar pune pe gânduri... păzește-te de mine, căci eu sunt credincioasă în dragoste, dar și în ură și cine mă calcă în picioare, pe acela îl nimicesc!

— Că ești o pisică vicleană și falsă, aceasta am știut-o! zise Eugen. Dar fie, denunță-mă, dacă ai curajul! Negreșit că poți face să mă aresteze... și știu de asemenea că mă va atinge în inimă aceasta, dar și tatăl tău va cădea împreună cu mine. Căci garda este tot atât de vinovată ca și hoțul. Așadar păstrează-ți pușca și caută-ți un dansator!

În același moment, Eugen o observă pe Lili, care intra în sală. Imediat Eugen se întoarse spre Lili. Margot păli de moarte. Eugen însă se apropie și o apucă pe Lili de ambele mâini. El era fericit și ochii îi străluceau de bucurie. Sala se umplu în intervalul acesta și muzicanții începură să cânte. Perechile începură a se așeza în ordine de dans.

Eugen stătea cu Lili în rândul întâi, privirile sale rătăceau spre colțul sălii, unde avusese convorbirea cu Margot. Privirile lor se întâlniră, dar Eugen suportă cu energie privirile furioase ale tinerei fete. Imediat după aceasta el zbură cu Lili pe parchetul sălii. Erau o pereche frumoasă care atrăgea privirile tuturor. Unii dansatori se opreau din joc și priveau cu ochii lucitori cum Eugen, abia atingea pământul cu gingașa Lili.

Capitolul 211 SÂNGE ÎNFIERBÂNTAT

Eugen dansa numai cu Lili. Tocmai se isprăvise un dans și perechile se plimbau prin sală, când deodată se ivi Renard Miliart și se plantă în fața lui Lili. Pe fiul său vitreg, părea că-l trece cu vederea.

— Ei, domnișoară! zise el, cred că acum o să jucăm amândoi o polcă, să-ți arăt, cum se joacă și să-ți dovedesc că știu de o mie de ori mai bine decât măgarul ăsta tânăr!

Lili se uită în pământ, speriată de focul necurat al ochilor lui Miliart.

— Vă mulțumesc... dar nu mi-e numaidecât să joc acum! zise ea.

— Cum? strigă țăranul, o fată tânără care nu joacă, este o pasăre din pădure care nu cântă.

— Dar tată, ea dansează! zise Eugen, care se amestecă în vorbă, dar Lili s-a angajat cu mine pentru toate dansurile... și trebuie să mă întrebi pe mine, Lili n-are dreptul a-ți acorda niciun dans.

— Pe tine? strigă țăranul cu ton disprețuitor. Aceasta ar fi frumos, fugi de aci și caută-ți o altă fată la dans. Lili va dansa cu mine, astăzi sunt și eu tânăr.

— Te rog tată! se rugă el, lumea se uită la noi.

— Tocmai pentru asta! strigă țăranul, lasă fata, îți zic.

Eugen se dădu cu un pas înapoi, dar spre bucuria lui văzu că fata îl urma, îngrozită de fața roșită de băutură a lui Miliart.

— Nu, nu, nu vreau, spuse ea agitată. Eugen are dreptate, i-am promis să joc numai cu el, te rog lasă-mă în pace.

Miliart păli, aruncă o privire amenințătoare către tânăra fată, apoi respiră adânc.

— Așa. Atunci știu prea bine! zise el cu amărăciune. Se întoarse și părăsi sala cu repeziciune.

— Ah, Doamne! șopti Lili, lipindu-se de dansatorul ei, îmi este așa de greu.

Muzicanții începură din nou să cânte. Iar Eugen o apucă pe Lili de mână și o conduse la dans. În intervalul acesta Miliart, galben de mânie, coborâse în cârciumă. Forestierul ședea la masă, dar era cam izolat. Miliart se apropie de dânsul cu un surâs maliții.

— Ei, ai văzut, ce face Lili? întrebă forestierul.

— Eu îți spun, că ai fi făcut mai bine să te întorci cu Lili acasă, căci soția mea toată ziulica strigă și înjură că nu vrea să ia de noră pe o calică, pe o golancă!

Forestierul se cutremură și din ocini săi căzu o privire aprinsă asupra interlocutorului său.

— Așa? zise el, și bătu cu pumnul în masă. Chiar dacă eu n-am atâția franci, câți are țăranca Fouchon Souer, totuși n-aș vrea să mă schimb cu ea. Nu trebuie să-i pese de sărăcia mea. Eu sunt foarte mulțumit, să mă lase în pace, iar pe Eugen al ei să și-l țină bine ca să nu-mi incomodeze nepoata! Aceasta nu-mi face deloc onoare, o să strig în gura mare!

— Nu te supăra, că n-am vrut să te ofensez! îi zise Miliart, punându-i mâna pe umăr spre a-l liniști. Dar tocmai pentru că am intenție bună cu dumneata, te previn ca să nu lași s-ajungă departe lucrurile. Lili va intra în gura lumii, dumneata cunoști obiceiul la țară. Margot a lui Risler n-a suferit tot așa, din pricina că s-a încrezut prea mult în Eugen?

Ochii forestierului se aprinseră de mânie.

— Să-mi lase fata în pace, mii de draci! Trebuie să văd ce face ea! Zise el sculându-se.

Millart nu mai putut de bucurie.

— Și eu aș face tot așa de aș fi în locul dumitale, zise el. Este de rușine, ceea ce face Eugen cu Lili.

Forestierul ieși din sală, iar Millart rămase pe loc și privi în urmă-i cu ochii strălucitori de răutate.

În sala de dans se cânta un vals amețitor. În rândul întâi, dansa Eugen cu aleasa lui. Ținând capul în sus cu mândrie, el n-avea ochi decât pentru dansatoarea lui. Forestierul intră în sală. Cu ochii ficși o căută pe Lili. O și zări zburând la brațul lui Eugen, care se aplecă atât de mult spre dânsa, de parcă ar fi vrut s-o sărute.

În acest moment, forestierul nu se mai putu abține. Dintr-o singură săritură, el desfăcu lanțul spectatorilor și ajunse lângă ei, cu asprime o apucă pe Lili de braț și îl împinse pe Eugen la o parte.

— Mii de draci! strigă el. Nemernicule, nu știi tu, oare, că nu sufăr aceasta? Nepoata mea este prea mult pentru tine, caută-ți o altă fată și dansează cu ea!

Cât ai clipi din ochi, se strânseră toți în jurul celor ce se certau. Palidă și tremurând, Lili abia se putea ține pe picioare de rușine și spaimă. Eugen însă, sări în sus ca mușcat de viperă.

— Cine-ți dă dreptul să mă înjuri în public? strigă el cu asprime... cine ești dumneata? Nu ai acest drept... chiar dacă ai fi de zece ori unchiul lui Lili!

Forestierul ridică pumnul spre a-l lovi pe Eugen drept în cap. Dar Eugen îi opri brațul.

— Îți spun domnule Louvois, că nu las pe nimeni să se atingă de onoarea mea și pe acela care mă atinge, îl dobor la pământ!

— Tu! Tu? Strigă forestierul încleștând pumnii. Tu ești un băiat cinstit! Tu crezi că fiind moștenitorul de la curtea Souer, poți să te joci cu onoarea altora? Da, da, strigă bătrânul și mai furios. Până acuma închideam ochii când te zăream noaptea prin pădure cu pușca la umăr, dar acum, când te voi mai zări în rezervația mea să știi că te voi împușca ca pe un câine!

— Ia seama! îi strigă Eugen, nu se știe care din noi va slobozi mai întâi arma. Ia seama. De obicei eu respect omul bătrân și n-aș fi crezut că va trebui să vorbesc astfel către dumneata, dar văd că te porți ca un mizerabil cu mine!

Louvois îl privi cu asprime și o apucă de mână pe nepoata sa. Apoi părăsi cu ea sala.

Capitolul 212 PLANURI SINISTRE

Mulțimea stătea uimită în jurul înfuriatului Eugen. Privirea lui căzuse deodată asupra lui Margot, care stătea în rândul întâi cu un surâs satisfăcut pe buze. Un strigăt răgușit scăpă de pe buzele sale pe când se apropie de fată.

— Asta este! strigă el cu furie. O, te cunosc prea bine cine ești. Dar să audă toată lumea! Mai bine decât să te iau pe tine, mă însor cu mama dracului!

Toți pufniră în râs și se uitau cu ironie la Margot, care, plouată, părăsi imediat sala. Cât îl ura ea acum pe Eugen! Desigur, tatăl ei avea dreptate. Înfiorându-se de groază, se gândea la reproșurile care o așteptau acasă, căci tatăl ei avea să afle încă în acea zi despre pățania ei. Planurile ei de viitor erau la pământ. Eugen era pierdut pentru dânsa!... inima-i dorea răzbunare, o, și ea va ști să găsească mijlocul, care îl va nimici!

Deodată, cineva o apucă de mână, pe când cobora scara. Când se întoarse palidă de emoție, zări pe Miliart.

— Vino în grădină! zise el, acolo nu este nimeni, astfel nu te poți întoarce acasă căci ești mai mult moartă decât vie. Îți voi aduce un pahar de vin pentru a te mai întări.

Margot se lăsă a fi condusă în grădină și se așezară la o masă.

— Dacă m-aș putea uita în adâncul inimii dumitale! murmură Margot. Tata mi-a povestit că aseară l-a dat afară nevasta dumitale... el nu mai putea de furie, n-a reușit să cumpere pădurea!

— Era o lovitură! zise Millart. Am fi ajuns departe, tu cu dragostea ta și eu cu sumele frumoase de bani... ah, mii de draci, mi s-a urât de viață... de ce nu pot schimba lucrurile... de ce?... Mai ales dacă nepoata forestierului va deveni stăpână în curtea Souer, atunci nu voi avea nimic, voi rămâne calic pe drumuri!

Un tremur trecu prin corpul tinerei fete.

— Ah, aș vrea ca Eugen să fie mort! șopti ea, și îl apucă pe Millart de mână. Ce ne folosesc grijile, trebuie să ne punem pe lucru și vom provoca soarta împotriva lui!

— Nu știu ce vrei să zici!

Ea sorbi paharul cu vin până la fund, apoi se apropie de țăran și începu a-i vorbi cu o voce înceată. Cu cât îi vorbea cu atât se vedeau strălucind scântei de foc în ochii lui Millart.

Pe înserate, se despărțiră ca doi buni prieteni, ei își strânseră mâinile și se priviră în ochi.

— Rămâne așa! spuse Millart cu vocea răgușită. Eu sunt omul tău, auzi tu, sămânța pe care ai vărsat-o, va răsări, mie îmi este totuna, vreau să înving și voi învinge!...

Un surâs aspru, triumfător înconjură buzele lui Margot.

— Și eu voi fi stăpână în curtea Souer, chiar de va trebui să trec peste cadavre!

Cu aceste cuvinte părăsiră amândoi grădina.

Capitolul 213 LA PARIS

În noaptea care urmă după cearta de la balul din carciumă, Lili nu putu deloc să doarmă. Pentru prima dată în viață, simțea repulsie față de unchiul ei.

Forestierul Louvois putea fi un om bun, cinstit, dar aseară în beția lui, arătase niște calități care-i insuflau groază lui Lili. I se părea insuportabil să mai stea în casa lui. Tânăra fată dorea să plece la Paris. Dar totuși, Lili nu cuteză să nu facă aceasta. Tristă și posomorâtă se deșteptă în acea dimineață, mai devreme ca oricând. Unchiul ei se afla în cameră. El era obosit și se arăta cam indispus. Când Lili intră și-i spuse bună dimineața, fața forestierului se acoperi de roșeața rușinii. El puse la o parte jurnalul pe care-l citea și se ridică de pe scaun.

— Ei, Lili dragă! zise el sfios, acum ne-am împăcat, nu este așa? Dumnezeule! Câte nu face un om când are mai multe pahare cu vin în cap.

— Eu nu sunt susceptibilă! întrerupse Lili pe unchiul ei, dar ai fi putut fi puțin mai moderat aseară, dragă unchiule! Erai cât pe ce să-mi trădezi secretul!

— Da. Ai dreptate, Lili dragă! Eu sunt vorbăreț, când vorbește vinul din mine! Vino, șezi aci lângă mine.

În același timp el se ridică și arătă lui Lili jurnalul pe care-l pusese pe masă.

— Uite aici noutăți interesante din Paris!

Lili luă jurnalul și citi.

— Oh, Doamne! Vor să o execute pe buna și nobila regină! Zilele acestea a fost dusă în fața tribunalului revoluționar, care a condamnat-o fără milă la moarte!

Lili se așeză pe un scaun și-și împreună mâinile peste jurnalul fatal. Pierdută în gânduri, își aduse aminte de timpul pe care-l petrecuse în închisoarea Templului. Lili o vedea pe blânda și drăgălașa regină, pe care o iubea atât de sincer. Toate durerile pe care le simți odinioară în Temple, se treziră din nou în inima ei.

— Sărmană, sărmană regină!. Murmură Lili cu vocea înecată în lacrimi. Acum monștrii vor să se atingă și de viața ta! O, cerule! Oare nu există nimic sfânt pentru monștrii de la guvernul Franței?

Aceasta te doare? Întrebă forestierul punând mâna pe umărul fetei.

— Desigur că mă doare! Murmură Lili, n-am iubit-o eu oare pe nobila și demna regină? Și acum ea trebuie să moară, să urmeze soțului ei pe eșafod! Ce se vor face cu sărmanii ei copii?! Îmi stau înaintea ochilor cei doi îngerași drăgălași! O, ce crimă groaznică și blestemată!

Deodată, Lili se opri. Ea își apăsă mâna pe inimă.

— Ceea ce mă îngrijorează, murmură ea cu buzele tremurânde, este că logodnicul meu Enric Sanson, nobilul și mărinimosul bărbat, este silit prin groaznica lui meserie de a o duce la moarte pe nenorocita femeie!

Forestierul nu dădu niciun răspuns, el era mișcat adânc.

— Da! spuse Lili, pe când un foc fanatic se vedea lucind în ochii ei, trebuie să mă duc la nenorocita regină. Trebuie să plec la Paris, o s-o rog cel puțin să mă ierte pentru că logodnicul meu își va face datoria-i sângeroasă! O, n-aș mai putea avea liniște toată viața, dacă aș ști că Maria Antoinetta pleacă din lume cu nemulțumire în suflet împotriva alesului inimii mele!

Era atâta decizie în cuvântarea tinerei fete, încât bătrânul Louvois tăcu învins. Dar în inima lui era decis să nu o lase pe Lili să plece la Paris, unde își va găsi desigur pieirea.

Lili observă că Louvois o păzea. Ea își pusese în cap să plece și nicio putere din lume nu putea să o oprească. La miezul nopții se furișă prin fereastra odăiței sale. Tânăra fată fugi cât o țineau puterile din casa ospitalieră a unchiului ei care-i fusese atâta timp ca o casă părintească. Putea ea să spere că va ajunge așa curând la capitala îndepărtată a țării? Dar Lili nu se gândi la nimic din toate acestea. Dorul unic al tinerei fete era de a mai vorbi odată cu regina, înaintea sfârșitului ei tragic. Astfel, Lili alergă toată noaptea și când se lumină de ziuă, Lili se afla deja departe de casa forestierului. Deodată tresări. În urma ei, pe drumul singuratic de țară, se auzi o pocnitură de bici.

— He, ce este asta? Să mă încred ochilor? Se auzi o voce în spatele ei.

Ea își întoarse privirea și-l observă pe Sulpitz care venea într-o căruță cu două roate, trasă de un cal slab. În mâna dreaptă ținea un bici.

— Văd eu bine? strigă el. Dumneata ești domnișoara Lili, nepoata forestierului Louvois.

— Eu sunt într-adevăr, dumneata ești Sulpitz, te cunosc prea bine!

— Dar încotro, în zori de ziuă? Sunt aproape patru poște departe de casă, zise Sulpitz din nou, cu prietenie lingușitoare.

— Niște interese grabnice mă cheamă îndărăt la Paris! murmură Lili.

— Așa, așa? Din Paris este domnișoara?! Mi-am sfărâmat capul să aflu de unde ești! Dar aceasta se potrivește de minune! Am primit o mulțime de comisioane și trebuie să mă duc până la patru poște depărtare de Paris! Deci am putea merge o bucată bună împreună. Calul meu ne va duce pe amândoi. Dumneata îmi vei povesti câte ceva și astfel nu-mi va fi urât pe drum!

Lili se urcă în căruță cam cu îndoială în inimă și se așeză lângă îngrămăditul Sulpitz. Calul porni înainte pe drumul bolovănos de țară. Lili observă bine pe urâciosul Sulpitz care voia să scoată cât mai multe din gura ei. Dar tânăra fată îi dădu răspunsuri evazive. Toate gândurile-i erau deja la Paris.

„Pentru Dumnezeu! Numai de n-aș ajunge prea târziu! Trebuie să mai vorbesc cu nenorocita mea regină, trebuie să dobândesc iertarea de pe buzele ei! Altfel nu voi putea fi fericită în lumea aceasta!”

Cu cât mai mult se depărta de munți, cu atât mai mult se vedeau devastările revoluției. Câmpiile și satele pe lângă care treceau erau pustiite. Lili se înfiora când zărea câte un eșafod ridicat în unele piețe. Întorcea fața îngrozită, când vedea cum mulțimea aclama ghilotina întocmai ca la Paris.

Abia acum își dădea seama că se expunea pericolului. Dar era prea târziu să se întoarcă.

Lili era ocupată cu propriile gânduri, și nu-și dădea seama, că mizerabilul Sulpitz reuși să scoată din gura ei mai mult decât ar fi trebuit pentru soarta ei viitoare.

Capitolul 214 JURĂMÂNTUL CĂLĂULUI

Enric Sanson fu condus de către contele Leranda într-o cameră vecină. Acolo i se aduse din ordinul contelui un prânz bun, precum și mai multe butelii din vinurile cele mai alese. Dar Enric Sanson, respinse vasele de argint și aur.

— O, n-aș putea gusta nimic, sub niciun chip, murmură Călăul, aruncând o privire de reproș asupra contelui, care luase loc împreună cu Priorul, pe o canapea în fața lui. Crezi în adevăr stimate domn, că sentimentele Călăului sunt atât de sălbatice ca să poată mânca și bea imediat după emoțiile suferite? Nu, nu! Dacă-mi dai voie, voi lua un pahar cu vin, căci sunt însetat!

Cu mâinile tremurânde, Enric Sanson își umplu un pahar de cristal cu vin negru. Dar când vru să ducă paharul la buze, el se opri aruncând o privire neîncrezătoare asupra contelui.

Acesta, trebuie să fi ghicit ce se petrece în interiorul lui Sanson.

— Bea fără frică, Călăule din Paris! zise contele Leranda cu mândrie, vinul este curat și nici otravă nu este pusă în el!

— Nu știu, zise Călăul, întâlnirea cu dumneata domnule conte, nu este îmbucurătoare, îți spun sincer. Poate că vrei să mă înlături! Dar pe Dumnezeu din cer...

— Taci, nu-mi atinge onoarea! îl întrerupse contele.

Ceea ce spune un Grande de Spania este curat și sfânt, îți ordon să mă crezi.

Învins fără voie de cuvintele mândrului bărbat, Enric Sanson duse paharul la buze. Într-adevăr, contele nu exagerase lăudându-și vinul. Era o băutură care trecu ca un balsam peste buzele lui Enric, deșteptând în el o nouă viață.

— Mulțumesc de mii de ori! murmură Enric Sanson, punând paharul gol pe masă.

— Și acum spune! zise Priorul cu ton nazal. Vorbeai adineauri despre o asemănare, dintre acea mizerabilă femeie și mireasa dumitale?...

— Negreșit! spuse Enric Sanson surprins. Dar nu poți pretinde de la mine să-ți destăinuiesc ceea ce am ținut până acum ca sfânt mister? Dumneata nu m-ai primit ca prieten, sub cele mai groaznice amenințări, ai vrut să-mi forțezi conștiința!

— Nu spune aceasta fiul meu! zise Priorul, care își dădu la o parte masca de pe ochi.

Enric privi fața slabă a unui bătrân de optzeci de ani. Ochii îi erau înfundați în orbite, dar un foc sinistru se putea vedea și acum în ochii săi care păreau a nu aparține bătrânului încovoiat de vârstă.

Întru totul, apariția priorului[21] era impunătoare și îngrozitoare în același timp. Fanatismul vorbea din aceste trăsături crude.

---

[21] ***prior³, ~ă*** *smf* [At: ŞINCAI, HR. III, 182/14 / P: *pri-or* / Pl: *~i, ~e* / E: lat ***prior,*** ger ***Prior***] Conducător al unei mănăstiri catolice sau al unei congregaţii de călugări catolici Si: *egumen, stareţ.*

Mila, nu era deloc în inima priorului. Fără voie, Enric Sanson înclină capul. În acest moment el își dădu seama că se află în fața unui călugăr sfânt al bisericii sale.

Cu privirea pătrunzătoare Don Pedro îl măsura pe Călău.

— Ascultă fiule! ești tu unul dintre acei lepădați de Dumnezeu? Sau mai ești un catolic credincios și pios?

Enric Sanson căzu în genunchi în fața părintelui și duse la buze poalele cutei sale. În acest moment se văzu o lucire de triumf în ochii lui Don Pedro. El ridică mâna și făcu semnul crucii, murmurând cuvinte de binecuvântare.

— Poate îți va fi acum mai lesne să te destăinuiești nouă, fiule! zise Priorul reluându-și locul de odinioară.

— Bine, bine! zise Enric Sanson. Nu-ți pot spune, prea sfinte părinte, cu toate că inima mea a dorit atât de mult să se poată spovedi unui preot de religia mea. Dar față de grozăveniile pe care le-am suferit odinioară, mă veți ierta dacă mă îndoiesc.

— Să nu eziți fiul meu! zise Priorul cu voce severă. Ceea ce se întâmplă aci, este din ordinul unuia mai mare decât mine! Ceea ce tu numești cruzime, nu este decât o pedeapsă dreaptă, executată asupra unei femei pierdute cu totul în puterea diavolului.

Călăul înclină capul și tăcu. Apoi, învins de privirea dominatoare a priorului, începu să povestească ceea ce știa despre Lili. El spuse despre armurierul Miranda, apoi trădă mărturisirea scurtă și întreruptă pe care o făcuse armurierul înaintea morții sale, precum și despre biblia familiei. La pomenirea bibliei trecu un fulger peste fața slabă și veștejită a priorului.

— Așa! Așa! O biblie a familiei! zise Don Pedro gânditor. Și unde se află legătura cea scumpă a bibliei, fiule?

— În mâinile judecătorului de instrucție! răspunse Enric.

Răspunsul nu păru a-i place priorului.

— Bine, bine! Dar unde se află mireasa ta, care seamănă atât de mult cu Juanita, ducesă de Orvedo.

Enric Sanson ridică privirea la timp. I se părea că privirea vicleană și lacomă a Priorului, voia să citească răspunsul de pe buze.

În acest moment neîncrederea se deșteptă în inima Călăului. El regreta că a trădat prea mult.

— Iartă-mă preasfinte părinte dacă și față de dumneata trebuie să păstrez tăcerea! Sunt dator logodnicei mele, de a păstra în secret locul unde se află ea acuma.

Priorul voi să-i dea un răspuns aspru, dar contele Leranda îi puse mâna pe umăr.

— Și ce se va face cu mine acum? exclamă Călăul, fixându-i pe cei doi bărbați. Pe mine mă cheamă datoria! Deja se zărește de ziuă. Știți prea bine, domnii mei, că astăzi se va îndeplini soarta nefericitei regine Maria Antoinetta! Poate vreți să mă rețineți ca prizonier? Acesta n-ar fi un procedeu nobil din partea dumneavoastră, domnii mei!

Cei doi bărbați se sculară și-și șoptiră ceva.

— Hm. Hm! Dacă am putea avea încredere în el... auzi Enric Sanson pe Prior șoptind. Imediat după aceasta Priorul se întoarse.

— Vrei tu să ne juri cu un jurământ sfânt că vei păstra tăcerea asupra acestei nopți? zise el. Vrei să ne juri că după îndeplinirea funcției tale, să te lași a fi condus aci în astă seară fix la orele opt?

— Acest joc fatal și groaznic, să nu mai aibă sfârșit întrebă Enric. Nu pot... nu o pot ucide pe acea femeie care seamănă atât de mult cu Lili Miranda!

— Cine știe dacă va trebui s-o omori! zise Priorul. Mai întâi, voi mai scrie odată cardinalului din Madrid. Cu toate acestea este foarte necesar ca să vii. În caz de nu ne vei jura că vii, atunci vom fi siliți a te reține aici ca prizonier, până se vor decide toate!

Enric Sanson simți că nu putea aștepta milă de la acest om.

— Vreau să depun jurământul pe care mi-l cereți zise el, după o scurtă gândire.

Priorul îi spuse să îngenuncheze. Apoi își desfăcu crucea de aur de pe piept și o ținu înaintea Călăului. Călăul trebui să pună mâna pe cruce și să recite jurământul după cum îi spunea priorul.

— Bine, acuma poți pleca fiul meu! contele Leranda îți va da câțiva oameni să te conducă.

Ca prin vis, Enric Sanson văzu cum mai mulți bărbați apărură în sală. După ordinul contelui, i se legară din nou ochii. Peste câteva secunde, se simți apucat de mână și dus afară.

Trecu prin ganguri vaste și peste scări largi de marmură, apoi prin niște străzi tăcute.

Însoțitorii îi porunciră să stea nemișcat până ce va rosti de trei ori Tatăl nostru. Enric se supuse. Mirarea îi fu mare, când desfăcându-și legătura, se afla tocmai în fața casei sale. Era încă dimineață. Nimic nu se mișca în juru-i. Enric se apropie de poartă și începu să bată în ea. Jurământul pe care-l depusese ardea ca un foc infernal pe buze. Ce-i va aduce viitorul?

Capitolul 215 ULTIMELE MOMENTE ALE UNEI REGINE

La repetatele bătăi ale călăului, o calfă deschise poarta.

— Dumneata ești stăpâne, dumneata într-adevăr! zise calfa împreunându-și mâinile. Ah, cerule, câtă grijă și spaimă am suferit pentru dumneavoastră!

Te cred dragul meu! zise Sanson intrând în curte. Sper că toate sunt bine, aici acasă! Ce s-a întâmplat cu Nicolas?

— Ah, stăpâne, acesta a pățit-o rău! zise calfa scărpinându-se după ureche. El a căpătat o lovitură pe la spate cu o bară de fier, așa că zace acum între viață și moarte! Apoi sora dumitale, Orfelia, slavă Domnului că îi este mai bine acum, dar a fost leșinată încât credeam deja că a murit!

— Condu-mă la soră-mea. Unde este ea? E în camera ei?

Cu pași repezi Enric. Urcă scara care ducea la etajul de sus. Imediat și intră în camera Orfeliei unde ardea o veioză împrăștiind o lumină dulce. Orfelia era culcată pe pat. Ea părea că doarme. Enric se apropie în vârful picioarelor de patul ei. Cât de frumoasă era Orfelia acum! Oricât de mult dorea el să-i vorbească nu îndrăzni să-i tulbure somnul.

„Voi găsi astăzi timp să vorbesc cu ea despre toate!”, își zise Enric.

Apoi făcu un semn piticului Perkeo.

— Ascultă Perkeo! După cum știi, trebuie să mă duc astăzi foarte devreme la Conciergerie! Zise Enric Sanson. Nu vreau să o deranjez din somn pe iubita mea soră. Spune-i deci, când se va trezi, că am fost aici! Să-i mai spui să nu se îngrijească pentru mine, căci am scăpat fericit din atacurile dușmanilor.

Piticul dădu din cap în semn că pricepuse.

Enric mai aruncă o privire asupra frumoasei fețe a surorii sale și apoi părăsi odaia. Jos într-o odaie se afla Nicolas. Acesta era treaz când Enric intră la dânsul.

— Sărmane și bunul meu Nicolas! Ce a trebuit să înduri pentru mine! începu Enric.

— Ah, stăpâne, asta nu-i nimica Am făcut-o cu plăcere, crezând c-o să vă pot apăra! murmură calfa. Dar sora dumitale a fost atât de bună cu mine. Își revenise cu greu din leșin și s-a târât totuși până aici, și cu degetele-i delicate îmi spălă rana și-mi puse niște pansamente. Ah, stăpâne, ce bine mi-a făcut îngrijirea ei! Binecuvântarea lui Dumnezeu să cadă asupra ei!

Enric avea lacrimi în ochi. Cât de mândru era de sora lui!

— Ei, acum șezi de te îngrijește bine! zise călăul. Am mare nevoie de tine, mai ales astăzi aș fi vrut să te am alături!

— Ah, da, stăpâne, aș fi vrut să fiu și eu de față! zise el aruncând o privire asupra feței triste a călăului. Aș fi vrut să te înlocuiesc! Este o zi fatală astăzi! Dar gândește-te stăpâne că-ți faci numai datoria și că este o mare binefacere pentru nenorocita regină dacă va fi eliberată de suferințele ei!

— Ai dreptate Nicolas, zise Enric Sanson, dar totuși aș da cu plăcere zece ani din viață dacă n-ar trebui să se săvârșească execuția aceasta sângeroasă. O, este uneori atât de greu să-ți faci datoria!... Glasul său se strânse de emoție. Capul îi căzu fără putere pe piept.

— O, stăpâne, eu sunt cu dumneata! murmură el. Dumnezeu atotputernicul să te ocrotească!

— Îți mulțumesc Nicolas! Acum rămâi cu bine, datoria mă cheamă departe de aici!

Niciodată în viața sa nu-și făcuse călăul preparativele necesare pentru execuție cu atâta dezgust. Dimineața el porni spre Concergerie însoțit de un număr mai mare de calfe ca de obicei. Enric Sanson era un bărbat curajos. Când se apropie ora la care urma să o execute pe regină, inima începu să-i bată cu putere. Enric Sanson ridică mâinile spre cer și începu să se roage încet: „O! Doamne Dumnezeule care m-ai ocrotit în atâtea pericole! Întinde-ți și astăzi mâna asupra capului meu, Tată Ceresc care citești până în adâncul inimii mele și vezi că mă supun datoriei cu inima suferindă!”

Străzile Parisului erau deja pline. Poporul îl aclama pe Călău. Dar Enric Sanson privi cu tristețe înspre mulțimea turbată. Ah, el știa prea bine că ovațiile publicului nu-l priveau pe el, omul iubitor de libertate.

Enric Sanson intră în Temple. Astăzi închisoarea îi părea mai sinistră ca oricând. Deja de când Ludovic al XVI-lea fusese dus la eșafod, inima călăului bătuse cu putere. Astăzi însă, îi era imposibil să-și îndeplinească datoria. Ce a făcut nenorocita regină pentru a merita să urce pe eșafod? Dar era deja prea târziu pentru asemenea gânduri. Lui Enric Sanson nu-i rămânea altceva de făcut decât să-și îndeplinească datoria. În interiorul curții Templului, Enric găsi pregătit carul care-i transporta pe osândiți la eșafod. Călăul sperase că puternicii zilei se vor îngriji ca regina să fie dusă la eșafod într-o trăsură închisă.

Danton, cu scopul de a se face popular, dăduse ordin ca Maria Antoinetta să fie dusă la eșafod pe carul cu două roți, cu care se transportau criminalii cei mai ordinari.

— Sărmană, sărmană regină! murmură Enric Sanson. Temnicerii se apropiară de Enric Sanson.

— Unde se află regina? întrebă el scurt.

— În celula ei! răspunse unul din temniceri. Ea te așteaptă deja, du-te înainte!

Enric Sanson intră în camera în care se afla Maria Antoinetta. Enric Sanson intră în celula reginei, urmat de calfele sale. El își roti ochii prin camera slab luminată. El privi spre regina care stătea pe un scaun.

— Privirea lui Sanson rămase fixată asupra unei fete tinere care stătea în spatele reginei.

— Sunt treaz sau este un vis care mi-a rătăcit mințile? murmură călăul cu buzele tremurânde. Pentru a doua oară am aceeași vedenie... o, este prea mult pentru mine!

Fără voie călăul vorbise cu glas tare. Regina tresări. Ea se sperie. Recunoscu pe călău în acela care vorbise. De asemenea și calfele priviră surprinși. Era vădit că nu puteau înțelege purtarea enigmatică a stăpânului lor. Dar și acea tânără fată tresărise la auzul vocii călăului. Acum, tânăra fecioară, care nu era alta decât Lili, privi cu ochii plini de lacrimi spre Enric Sanson.

Capitolul 216 DATORIA CĂLĂULUI

În acest moment Enric Sanson își pierdu toată energia.

— Trebuie să mă conving dacă este vis sau e realitate ceea ce-mi văd ochii! murmură călăul.

Fără a ține seamă de pericolul la care se expunea, Enric se apropie de tânăra fată și-i puse mâna pe umăr.

— Tu ești, da, tu ești Lili? murmură călăul. Lăudat fie Domnul că te revăd! O, Lili!

— Nu te înțeleg, Enric. Știai oare că sunt aici? Murmură tânăra fată dând din cap. Trebuie să te rog să mă ierți că nu te-am ascultat și m-am întors iar la Paris! Dar nu puteam face altfel! Soarta bunei și iubitei mele regine m-a adus aici!

Enric Sanson însă nici nu băgă în seamă vorbele ei.

— Așadar a fost numai un vis care m-a chinuit astă-noapte, că trebuia să te execut pe tine, iubita mea? O, cât sunt de fericit! Murmură el.

— Gândește-te unde te afli! răspunse tânăra fată dându-se înapoi cu un pas.

Era vădit că Lili se îndoia în acest moment de starea mintală a lui Enric. Căci ea nu putea să știe ce sentimente deșteptă vederea ei în inima călăului. Enric Sanson își făcu curaj. El își mușcă buzele și aruncă o privire de compătimire asupra reginei.

— Negreșit, am uitat, murmură călăul, sărmana, nenorocita femeie. Ultimele cuvinte ieșiră ca un suspin de pe buzele sale. El se apropie de regină și se înclină cu respect în fața ei.

— Iartă-mă, cetățeană! zise călăul, dar ceasul a sosit. Îmi dați voie să vă pun toaleta în regulă?

Maria Antoinetta se înfioră.

— Nu, nu! Această gingașă fată mă va ajuta! Eu...

Dar curajul reginei dispăruse. Ea tremura din tot corpul.

— Curaj, Doamnă! murmură călăul care abia mai putea pronunța un cuvânt din cauza emoției, dați-mi voie să văd dacă totul e în ordine! Este pentru binele dumitale!

— Ia privește-l pe călău! zise unul din gardiștii municipali, pare că vrea să îngenuncheze în fața austriecei și să-i ceară iertare!

— Da, da, maestrul Sanson devine din zi în zi mai suspect! Nu trebuie să-l pierdem din ochi!

Aceste cuvinte ajunseră până la urechile lui Sanson. Dar plin de mândrie și dispreț Enric Sanson privi spre soldați.

— Tăceți, le strigă el, vă interzic să mai vorbiți aici.

— A sosit timpul, Doamnă! zise din nou călăul, dacă-mi dați voie, vă voi conduce afară. Mai sunt câteva formalități de împlinit!

Regina se ridică.

— Mai am o rugăminte! îngână ea. Îmi dați voie să mai scriu o scrisoare? Am fost prea agitată astă noapte, acum inima-mi dorește să mai scriu câteva rânduri iubiților mei!

— Nu pot să vă permit aceasta, Doamnă! zise el. Ordinele pe care le primesc sunt atât de clare și de severe...

Dar în acest moment Lili se apropie de dânsul.

— O, Enric! plângea ea, nu fi atât de aspru cu sărmana și nenorocita femeie! Mie-mi sângerează inima de durere!

Enric Sanson se uită la ceas.

— Mai are timp un sfert de ceas. Vă putem acorda un sfert de ceas, doamnă, zise Enric Sanson către regină.

— Dumnezeu să ți-o răsplătească! murmură Maria Antoinetta. Dacă-mi dați voie, atunci o voi ruga pe această copilă tânără să scrie acele rânduri pe care i le voi dicta eu!

— Negreșit, murmură Enric Sanson.

El se retrase împreună cu soldații municipali în camera vecină. În celula cea mică rămaseră numai Maria Antoinetta și Lili.

Enric auzi cum logodnica lui începu să plângă încet. Imediat după aceasta, Enric văzu, prin crăpătura ușii, că Lili luase loc lângă masă. Hârtie și cerneală aveau la dispoziție.

Regina însă se apropie cu scaunul de Lili și începu să-i dicteze scrisoarea. Scrisoarea era adresată surorii răposatului ei soț, Ludovic al XVI-lea.

„Ție, iubită soră, îți scriu pentru ultima dată. Am fost osândită să mor de o moarte rușinoasă. Sper să păstrez aceeași siguranță ca și a fratelui tău, soțul meu! Mă doare inima că trebuie să-i părăsesc pe sărmanii mei copilași! Știi prea bine că pentru ei și pentru tine am trăit. Când îmi aduc aminte de fiica mea, mă simt copleșită de cele mai mari dureri! Îmi vine greu să-i scriu și de aceea te rog pe tine să-i transmiți binecuvântarea mea! Dorința mea este ca ea să fie întotdeauna în apropierea ta! Doresc să trăiască în prietenie amândoi, cum am trăit și noi! Dacă ești în nevoi, câtă mângâiere nu ai când le împărți cu

un prieten, și fericirea e dublă când o împărți cu prietenii! Fiul meu să nu uite niciodată cuvintele nefericitului său părinte. Niciodată să nu pregete să răzbune moartea noastră!

Încă un cuvânt țin să-ți mai spun. Mor în religia catolică-apostolică în care a fost crescută toată familia noastră. Îl rog pe bunul Dumnezeu pentru iertarea greșelilor ce le-am putut comite în viața mea! Sper că în bunătatea sa el mă va primi sub ocrotirea-i miloasă. Iert pe toți vrăjmașii mei pentru răul ce mi-au pricinuit. Te rog, prietenă, și pe toți acei cărora le-am cauzat osteneală, să mă iertați. Gândul că trebuie să mă despart de bunii mei prieteni îmi provoacă o mare durere. Să afle cu toții că până în ultimul moment mă mai gândesc la ei. Rămâi cu bine iubita. Și scumpa mea soră, gândește-te mereu la mine, te îmbrățișez din toată inima ca și pe sărmanii și iubiții mei copilași. Dumnezeule, cât de sfâșietor e că vă părăsesc pentru totdeauna! Rămâi cu bine, rămâi cu bine!".

Glasul reginei se stinse. Ea-și acoperi fața cu amândouă mâinile și plânse amar. Dar și Lili acoperi cu lacrimi amare scrisoarea reginei. Mult timp cele două femei plânseră în hohote. Inima lui Sanson amenința să se spargă de durere și compătimire. În acest moment grefierul îl bătu pe umăr.

— Grăbește-te maestre Sanson! A sosit vremea! Zise cu răceală omul crud și nemilos.

Enric tresări.

— Da, da! murmură el.

Enric intră în celula reginei. Dar în acest moment se întâmplă ceva neașteptat. Lili, care întotdeauna se simțea atât de fericită la vederea iubitului, fu cuprinsă de fiori de groază. Lili scoase un țipăt și se aruncă în genunchi în fața iubitului. Cu patimă cuprinse ea genunchii lui Enric.

— Enric, fii milostiv! Te conjur, sunt tot ce-ți este mai scump, iubitul meu! Strigă tânăra fată ca ieșită din fire. O, cruță pe nenorocita regină! Nu o preda în mâinile acestor ucigași! Enric nu te păta cu sângele acestei sfinte martire!

La această izbucnire sentimentală a iubitei, Enric rămase ca împietrit. Rugămintea iubitei, a cărei îndeplinire nu stătea în puterea lui, sfâșia inima călăului.

— O, Lili, Lili! Trebuie să știi că pretinzi lucruri imposibile de la mine! murmură Enric.

— Fie-ți milă! plângea Lili. Uite, n-am mai putut sta departe de Paris când am aflat ce intenții groaznice ai cu regina! N-am mai putut sta în singurătate! Cum am ajuns aici voi povesti altădată! Acum însă fii milostiv Enric! Apără pe regină, scapă-i viața!

— O, cât de crudă ești, iubită! Murmură călăul. Eu nu sunt altceva decât sclavul datoriei mele, tu însă îmi pretinzi ceea ce nici îngerii din cer n-ar putea obține.

— Oh, Enric, atunci nu mă iubești! Strigă Lili.

Enric Sanson rămase paralizat de durere. Îl cuprinse deodată o furie nebună la gândul că nu putea îndeplini rugămințile iubitei, pentru scăparea reginei.

— O, blestem asupra acelor mizerabili, blestem asupra ucigașilor pătați de sânge!! strigă Enric Sanson ca ieșit din fire. După cum sângele acestei nenorocite femei va stropi pe eșafod, tot astfel sper și doresc ca sângele acelui mizerabil Danton să curgă în curând!

— Ascultați! Călăul îl înjură pe Danton! Strigă grefierul care ascultase ceea ce spusese călăul.

— Ascultați! Ascultați! Strigară și soldații municipali.

— Da, ascultați și raportați-i monstrului înecat în sânge! le strigă Sanson întorcându-se spre dânșii. Ce-mi pasă mie de viață!

Se făcu deodată o tăcere de moarte în odaie. Grefierul fu cel dintâi care își veni în fire.

— Pentru aceste cuvinte va trebui să dai socoteală! zise funcționarul. Acum însă, fă-ți datoria.

Enric Sanson păli.

— Da. Datoria o să mi-o îndeplinesc! Zise el.

Apoi încercă să o ridice pe Lili de la picioarele sale.

— Iubita mea, nu cere de la mine lucruri imposibile! Eu nu sunt decât un instrument în mâinile celor de la putere!

— O, Enric, tu nu mă mai iubești! plângea ea. Te urăsc și mi-e frică de tine! Mâinile-ți pătate de sânge vrei să le înmoi în sângele cald al reginei?! O, atunci s-a sfârșit cu noi, eu nu te mai pot iubi, îmi e frică de tine!!!

Zicând aceste cuvinte, Lili căzu la pământ leșinată.

O spaimă teribilă cuprinse inima mult încercatului călău. Dar aruncând o privire asupra reginei, care arăta mai mult moartă decât vie, Enric recunoscu că nu trebuia să-i prelungească mult timp chinurile Măriei Antoinetta. Enric Sanson mai aruncă o privire dureroasă nefericitei Lili, care fusese ridicată între timp de către unui din gardiștii municipali mai miloși, și culcată pe patul reginei. Enric se apropie de Maria Antoinetta.

— Doamnă, ceasul a sosit! murmură călăul. Vă rog să mă urmați!

— După cum vrei, domnul meu! zise ea cu buzele tremurânde.

Regina se ridică. Apoi se opri. Un tremur îi cuprinse întreaga ființă.

— O, Dumnezeul meu. Nu este ușor să mergi la moarte, murmură nenorocita femeie, mai ales când lași atât de multe în urmă! O copiii mei, sărmanii și iubiții mei copii!...

Glasul nenorocitei regine se stinse. Gândul că cei doi copii ai ei vor cădea în mâinile unor oameni brutali, împovăra și mai tare inima nefericitei femei. Regina observă privirile ironice ale gardiștilor municipali, ațintite asupra ei.

— Eu vă voi da un exemplu, voi cetățeni ai Franței, cum va muri regina voastră! zise Maria Antoinetta. Eu mor nevinovată! Eu cad pentru că în această țară, care mi-a devenit o a doua patrie, nu mai este loc pentru mine!

Maria Antoinetta duse mâinile la piept. Ea-și desfăcu o mică broșă de la piept și se îndreptă spre Lili.

— Rămâi cu bine, tu inimă bună și credincioasă! murmură Maria Antoinetta. Deie Domnul ca iubirea pe care mi-ai dovedit-o în această zi să nu aibă urmări rele pentru tine! Rămâi cu bine! Rămâi cu bine!

Regina puse ușor broșa pe pieptul tinerei fete. Apoi ieși din cameră.

Întocmai ca o victorioasă care străbate în triumf cele mai strălucite saloane regale, astfel trecu Maria Antoinetta prin coridoarele sinistre ale închisorii.

Capitolul 217 EXECUTAREA MARIEI ANTOINETTA

Maria Antoinetta intră în curtea Temple-ului. Privirea ei căzu asupra carului mizerabil al osândiților. Tras de un singur cal, murdar și stropit de noroi, carul îți făcea o impresie jalnică și sfâșietoare.

— Cum? murmură nenorocita femeie, cred că nu va trebui să mă urc în acest car?!

Enric Sanson căruia îi fuseseră adresate aceste cuvinte, se cutremură de groază.

— Am făcut tot posibilul, Doamnă, pentru a obține un echipaj mai demn! Dar cei mai mari decât mine nu mi-au dat nicio ascultare!

Lângă car se afla un scăunel mic. Enric Sanson îi oferi mâna reginei. În mod cavaleresc. Maria Antoinetta se rezemă greu de brațul călăului.

— Fie după voia Ta, Stăpâne ceresc! murmură regina. Încă câteva secunde și toate greșelile pământești vor rămâne în urma mea! Oamenii pot proceda cu mine cum vor vrea, dar eu nu-mi pierd credința în Tine, Părinte milostiv, și cu această credință vreau să mor! Ea este tăria, mângâierea și puterea mea!

Maria Antoinetta pronunțase aceste ultime cuvinte cu jumătate de voce.

Enric Sanson nu mai putu să reziste.

Plin de respect se plecă spre mâna Măriei Antoinetta, și o sărută respectuos. Regina tresări. Cu aerul unei domnitoare, regina luă loc în carul osândiților.

— Doamnă! șopti Enric Sanson folosindu-se de un moment când nu se știa observat, o calfă mi-a șoptit ceva la ureche. Dar nu mă privi! Se întrerupse el, căci suntem spionați. Vom trece prin strada Honorius, murmură Enric Sanson după o trecere scurtă. Imediat ce trecem de palatul fostului duce d'Orleans, să rețineți numărul casei, 67! În această casă se află un servitor credincios al bisericii dumitale, un popă care stă ascuns! În momentul în care vei trece pe lângă acea casă, el va pronunța asupra capului dumitale iertarea de pe urmă!

Maria Antoinetta își împreună mâinile peste piept.

— O, Cerule! șopti ea, cât de mult îți mulțumesc pentru această grație! Poarta Templului se deschise.

Carul înconjurat de un cordon de jandarmi ieși în stradă. Poporul îngrămădit în piață începu să fiarbă ca o mare turbată. Un strigăt răsună ridicându-se la cer ca zgomotul unui uragan. Injurii și amenințări ieșeau din gurile tuturor împotriva reginei. Femei și bărbați, bătrâni și copii, în ochii tuturor sclipea o ură fanatică împotriva reginei. Mulțimea se îngrămădise înaintea carului.

— Ucideți-o! Rupeți-o în bucăți! Ea este de vină că atâția bravi cetățeni au trebuit să moară pe eșafod! Jos cu ea de pe car! Moarte austriecei!

— Înapoi, voi rătăciților! strigă Enric Sanson. Nu vedeți voi oare că este o femeie sărmană și fără apărare pe care vreți s-o sfâșiați?!

Aceste cuvinte avură efect. Cei ce se aflau mai aproape de car se dădură cu câțiva pași înapoi.

— Foarte drept, foarte just! zise un negustor de vinuri care era aproape de car.

— Este numai o femeie slabă! Măcar că e mizerabilă! Așa e, nu e onorabil să lovești o femeie!

Enric Sanson se folosi de acest moment pentru a răpi biciul din mina vizitiului și a lovi cu putere în spinarea calului. Animalul se ridică în două picioare de spaimă și durere, dar făcu o săritură puternică și porni înainte. Mulțimea se dădu în lături, speriată de a nu fi sfărâmată de copitele calului.

„Într-adevăr, se gândi Enric Sanson, în timp ce luă loc iar lângă regină. Aceasta este o regină cum nu se va găsi pentru a doua oară! Fără a păli și fără a pleca ochii în jos, suportă ea privirile sălbatice ale mulțimii furioase! Într-adevăr! Pentru această femeie nobilă, dar mult prea nenorocită, și acest car mizerabil este un chin!"

Dar pericolul încă nu trecuse pentru Maria Antoinetta. Din ce în ce mai mult se îngrămădea iar mulțimea în jurul carului.

— Moarte reginei! Jos cu dușmanca poporului, cu trădătoarea!

Dar imediat ce carul ajunse lângă acei care strigau, aceștia și amuțiră. Carul care o transporta pe regină trecu pe lângă palatul ducelui Filip d'Orleans, cunoscutul Filip-Egalitate. Regina deveni neliniștită. Ea se uita curioasă la numerele caselor.

Cincizeci și șapte, cincizeci și opt, cincizeci și nouă... Enric Sanson simți cum inima începu să-i bată cu putere. El înțelese bine cât de lungi trebuiau să i se pară reginei aceste șiruri de case. Acum, în fine, carul se apropie de casa înaltă și îngustă care purta numărul 67. Enric Sanson ridică privirea spre fereastră.

Într-adevăr! Zări statura unui popă catolic. El stătea în dosul ferestrei deschise. Curajul morții părea a-l însufleți pe omul lui Dumnezeu, Magier, astfel se numea acel popă curajos. Regina privi spre fereastră. Părintele ridică mâinile în semn de binecuvântare și făcu semnul crucii. Maria Antoinetta înclină fruntea. Ea își împreună mâinile pe piept și se rugă cu multă evlavie.

Apoi din pieptul ei veni un suspin de ușurare și Enric văzu un surâs de fericire pe buzele ei, care de atâta timp uitaseră să mai surâdă! Carul o coti spre piața Grevei.

Mulțimea se îngrămădise la ferestre și pe acoperișurile caselor. Căci era doar astăzi un spectacol nemaivăzut de secole, unicul însemnat în istoria lumii! O regină încă nu fusese executată în public niciodată.

Regina zări eșafodul și nu-și putu reține un tremur ușor.

— Cerule! zise ea către Enric Sanson, acesta este același eșafod pe care a murit și nenorocitul meu soț?

— Da, Doamnă! murmură Enric Sanson. Ludovic al XVI-lea a murit ca un erou pe același eșafod pe care acum...

Enric Sanson nu sfârși. El se aplecă spre regină.

— Curaj, doamnă. Curaj! În curând va trece totul murmură călăul adânc mișcat.

Regina suspină.

— O, copiii mei, sărmanii, sărmanii mei copii!

Imediat după aceasta carul se opri în fața eșafodului. Enric Sanson oferi brațul reginei pentru a-i ajuta să coboare din car. Regina tremura. Dar imediat și învinse slăbiciunea de moment. Imediat după aceasta, regina urcă singură scara refuzând printr-o mișcare a capului ajutorul călăului. O tăcere mormântală domni acum în piață. Nimeni nu cuteza măcar să respire. Fiecare simțea că a sosit un moment atât de groaznic și solemn, cum rar

se întâmplă o dată la mai multe secole. Numai calfele de călău care traseră în afară scândura fatală, întrerupeau tăcerea.

Pacea, care nu mai era din astă lume, se întipări pe fața reginei. Enric Sanson își apăsase mâinile pe inima agitată. Acum sosise momentul îngrozitor.

— Doamnă... eu... eu... El nu putu vorbi mai departe. Dar regina înțelese ce voia să spună.

— Bine, amicul meu, sunt gata! zise nobila femeie. Regina fusese legată de scândura fatală, după un semn grăbit făcut de Enric Sanson.

Maria Antoinetta ridică ochii spre cer și strigă cu glas tare:

— Rămâneți cu bine, copiii mei, eu îl voi revedea pe tatăl vostru! Tu însă, Părinte Ceresc nu mă părăsi cu milostivirea Ta! În mâinile tale îmi încredințez sufletul!

În același moment cuțitul căzu. Enric Sanson rămase nemișcat. Abia după ce mulțimea începu să facă din nou zgomot, se trezi și Enric Sanson.

— Trăiască republica! Trăiască republica! Strigară în acest moment gardiștii municipali, care înconjurau eșafodul. Ofițerul gardiștilor municipali strigă lui Sanson:

— Hei, călăule, ridică capul trădătoarei în sus să-l vadă poporul!

Enric Sanson vru să se arunce cu furie asupra uneia dintre calfe, care voia să execute această poruncă. Dar deja era prea târziu. Calfa ridicase deja de păr capul reginei și-l plimba în jurul eșafodului. Pleoapele executatei încă mai tremurau și ca în durerea morții, își înfipse dinții mici ca perlele în buza de jos. Mulțimea însă, în loc să o înjure pe regină, amuți ca prin farmec. Îngrozitorul spectacol paraliza orice sentiment de ură. Enric concedie, printr-o mișcare bruscă, pe mizerabila calfă.

Apoi porunci să fie pus capul reginei alături de trup în sicriu. În seara acestei zile cioclul Joli raportă situația cheltuielilor.

Înmormântarea văduvei Capet costase în total treizeci și unu de franci...

Atâta costa înmormântarea unei femei al cărei surâs, în zilele-i de fericire, încântase sute de mii de oameni.

Capitolul 218 TRĂDAREA ADELLEI

În palatul regal de odinioară locuia acum Adella de Barry. Cele mai frumoase apartamente le ocupa acum Adella. Puternicul Danton poruncise astfel și nimeni nu cuteza să-l contrazică. Ea părea a fi devenit regina acestai țări, astfel se supuneau toți ordinelor ei.

În ziua în care fusese executată regina Maria Antoinetta Adella fusese foarte agitată. Oare se gândea Adella că va putea să sune și pentru ea momentul în care va trebui să cadă de la înălțimea la care se urcase?

În acest moment cineva sună la poarta palatului. Un servitor îl anunță pe servitorul tribunalului, Nappier. Prințesa porunci să fie adus înăuntru.

— Ce-mi aduci, Nappier? strigă amica lui Danton către cel care intra.

— Niște noutăți care te vor interesa, cetățeană! răspunse Nappier. El se apropie de prințesă. Am fost azi de dimineață în închisoarea Templului! Prin puterea funcției mele

am asistat la execuția văduvei Capet și cu această ocazie l-am găsit acolo și pe prietenul dumitale, călăul!

— Ei... și? Îi strigă prințesa nerăbdătoare, fără a observa ironia din cuvintele funcționarului.

— Ei și? Când am intrat, nici nu-mi venea să-mi cred ochilor! Am găsit-o acolo și pe Lili, logodnica călăului, cea care a fost odinioară în serviciul reginei.

— Eu cred că ești beat, Nappier! zise ea, sau ai văzut o moartă, căci Lili Miranda a fost ucisă demult cu ocazia canonadei din închisoarea Câmpului Sfânt!

— Nu se poate, zise Nappier.

Apoi Nappier îi povesti cu de-amănuntul prințesei, cum cu un ceas înainte de execuția reginei apăruse Lili în fața porții Templului. Ea a fost recunoscută imediat de cizmarul Simon. Ea rugă să fie lăsată să intre în închisoare pentru a-și lua rămas bun de la regină. Simon, care era beat, îi îndeplinise cererea. Numai pe un țăran, care o însoțea pe Lili, nu-l lăsă să intre. Ea se îndreptase spre celula reginei și petrecuse acolo o jumătate de ceas până veni și Enric Sanson.

Nappier povesti apoi scena duioasă care avusese loc între cei doi îndrăgostiți și regină.

— Da... dar cum e posibil aceasta? Murmură în fine Adella. Acea mizerabilă trăiește? Oare această femeie nu poate fi înlăturată cu niciun chip?

— Este așa cum ți-am spus, cetățeano! murmură el. Sper să-mi câștig mulțumirea dumitale prin această veste!

Adella se apropie de birou, deschise un sertar și scoase un pachet de bancnote.

— Primește aceasta, strigă ea și îi dădu mizerabilului banii.

— Mulțumesc de mii de ori... dacă vă voi putea servi încă... murmură el.

— Negreșit că te voi plăti! murmură Adella. Mi-ai povestit parcă despre injuriile pe care le-a aruncat Enric Sanson împotriva lui Danton și a puternicilor din Convenție?

— Negreșit, negreșit! o asigură Nappier servil, am notat toiul.

— Bine, atunci! strigă prințesa. Îți ordon să încunoștințezi chiar astăzi Convenția despre aceste injurii.

— Cum, vreți în adevăr...? murmură Nappier surprins.

— Îți ordon să-ți faci datoria! repetă prințesa.

— Negreșit, negreșit! o asigură Nappier.

— Încă ceva! zise ea, unde se află tânăra fată... acea Lili Miranda?

— În orice caz în închisoarea Temple-ului! zise Nappier. Ea a leșinat, un gardist municipal o culcase pe patul reginei!

— Vasăzică... ea este totuși! Acea mizerabilă trăiește! Murmură Adella tremurând de mânie. Ai dat ordin ca acea femeie să fie reținută?

— Mii de draci! Murmură Nappier speriat, am uitat să iau această măsură.

— Du-te iute îndărăt în Temple, strigă Adella, și aresteaz-o imediat pe Lili! Nu știi că ea este fugară din închisoare?!

— Da, aveți dreptate! Nici nu m-am gândit la aceasta, zise Nappier uimit.

— Du-te repede și să nu-mi apari înaintea ochilor până ce Lili nu se va afla sub cheie și lacăt!

— Așadar, totuși! murmură Adella rămânând singură, m-am bucurat prea de timpuriu! Dar nu, mai bine să cadă Sanson jertfă ghilotinei sale, decât să-l las să fie fericit cu Lili.

Încă nu-i pierdut jocul, am destule dovezi la mine! Sanson l-a înjurat pe Danton și pe toți membrii Convenției. Danton nu iartă asemenea injurii la adresa persoanei sale! O, această Lili îmi va cădea totuși în mâini!

Un râs nebun scăpă de pe buzele Adellei.

Nappier se întoarse de la Temple.

— Ei? îi strigă prințesa. Ai îndeplinit ordinul meu?

— La dracu, nu știu cum s-a făcut, dar Lili nu-i de găsit nicăieri! Ea trebuie să se fi folosit de momentul îmbulzelii pentru a se fi ascuns.

Un țipăt ascuțit scăpă de pe buzele prințesei.

— Ea a scăpat! Laș mizerabil, ticălos ce ești! Prințesa era cât pe ce să-l pălmuiască pe Nappier. Și mai îndrăznești să apari înaintea ochilor mei! Ieși afară!

Nappier tremura.

— Ascultă, îi zise prințesa, nu ai pomenit mai devreme despre un țăran care se afla cu Lili?

— Negreșit! o asigură Nappier.

— Ei bine, fă pe dracul în zece, nu cruța bacșișurile și găsește-mi-l pe țăranul acela! El nu poate să fi plecat așa curând din Paris.

— Voi face tot posibilul, o asigură Nappier.

— Bine, bine! zise Adella de Barry. Eu mă duc repede la Danton! El se află desigur în Convenție. Porțile Parisului trebuie să fie încuiate numaidecât. Nicio ființă omenească nu trebuie să fie lăsată să iasă din Paris. Trebuie să punem mâna pe acea Lili.

Nappier atinse ușor mâna prințesei.

— N-ar fi bine, zise el, dacă s-ar căuta în casa călăului?

— Desigur! afirmă Adella. Ideea ta este bună! Acum vei merge cu mine și-i vei comunica lui Danton vorbele călăului! Danton va trebui să semneze imediat ordinul de arestare împotriva lui Enric Sanson! Dacă e posibil chiar de pe eșafod trebuie să se facă arestarea lui Sanson. Apoi cercetăm casa lui și dacă o găsesc pe această Lili, atunci... Ha! Ha! Ha!...

Un râs nebun, neomenesc, era acela care izbucnise din pieptul acestei femei.

Prințesa trecu cu pași repezi prin camerele palatului regal de altădată, pentru a cere atotputernicului Danton sentința la moarte a lui Enric Sanson.

Capitolul 219 RĂPIREA PRINȚULUI

Chipul prin care Lili reușise să intre în Temple este deja cunoscut cititorilor. Ne rămân câteva lămuriri de dat, pentru o mai bună pricepere a celor întâmplate.

La început Sulpiz, bietul boccegiu, nu vrusese să meargă direct la Paris, chiar vrusese să-și oprească de câteva ori sărăcăcioasa căruță. Dar nenumăratele cârduri de curioși care

se îndreptau spre Paris aţâţaseră şi curiozitatea boccegiului[22]. El o sfătuise pe Lili să-l însoţească la Paris, pentru a putea asista la execuţia reginei.

Lili acceptă, însă cu hotărârea ascunsă de a se îndepărta imediat ce va sosi la Paris de boccegiu.

Dar aceasta nu-i reuşi.

Lili trebui să se lase condusă de boccegiu. Abia în faţa Temple-ului, când Sulpiz află despre destinaţia acestei clădiri, se despărţi cu plăcere de tovarăşa sa.

Restul, cititorii îl ştiu.

Teribilele suferinţe sufleteşti pe care le îndurase Lili o făcuseră să cadă leşinată. Un gardist mai milos o ridicase şi o pusese pe patul pe care dormise regina. Apoi fusese lăsată singură.

După un timp tânăra fată deschise ochii.

Speriată, privi în jurul ei. Celula era cu totul deşartă.

Imediat sări în picioare. Se apucă cu amândouă mâinile de tâmple. Oh! Cât de tare o durea capul şi cum îi zvâcneau tâmplele.

Pe lângă aceasta ea simţi, o durere adâncă în inimă. Ochii îi ardeau, fie din pricină că plânsese prea mult, fie din pricină că tot mereu o vedea în faţa ochilor pe biata regină. Din depărtare se auzi un zgomot grozav. Lili îşi aduse imediat aminte că regina urma să fie executată. Atunci un oftat adânc scăpă din pieptul lui Lili.

— Sărmana, sărmana regină, murmură ea adânc mişcată.

Deodată îşi aminti că se afla în vizuina leului. Găsise gardişti buni care o lăsaseră să intre în Temple. Dar dacă acum ar fi recunoscut-o vreun duşman al mirelui ei sau chiar al ei? Dacă-şi aminteau de procesul ei?

Poate acum o prindeau fără multă vorbă şi-o aruncau în închisoare! Oare nu cădea în acest caz pradă morţii? Danton ordonase împuşcarea tuturor condamnaţi lor din mânăstirea Heligefeld a Câmpului Sfânt. Oare nu va fi trimisă şi ea a doua zi la eşafod?

Ah, acum abia pricepu Lili de ce se speriase Enric Sanson aşa de rău când o văzuse în celula reginei!

Uşa celulei era deschisă. De când scumpul vânat fusese scos dintr-însa, nimeni nu-şi dădea osteneala măcar să împingă uşa.

Lili ieşi pe coridor şi acesta era gol. Nimeni nu se auzea pe aproape.

Până şi santinelele care erau puse în Conciergerie ici şi colo, se duseră cu cortegiul mortuar al reginei. Toată lumea plecase să asiste la execuţia reginei. Pentru a nu scăpa o asemenea ocazie, severa disciplină fusese neglijată şi soldaţi lor le păsa astăzi mai puţin de observaţiile superiorilor.

Neîmpiedicată Lili păşi prin lungile ganguri ale închisorii.

Lili nu observase că se îndrepta spre locuinţa cizmarului Simon.

Deodată Lili îşi recunoscu greşeala.

Uşa locuinţei lui Simon era deschisă. Nici un zgomot nu se auzea dinăuntru. Probabil că se dusese şi cizmarul să asiste la spectacol.

---

[22] **BOCCEGÍU,** *boccegii,* s. m. (Înv.) Negustor ambulant de mărunţişuri (pânză, ace, aţă); tolbaş, coropcar, marchitan. [Var.: **bocceagíu** s. m.] – Din tc. **bohçacı.**

Lili era gata să se întoarcă spre a o apuca de astă dată pe adevăratul drum, când deodată se opri. Urechea fină a tinerei fete distinsese un plânset încet și înnăbușit.

Lili se apropie de prag. Deodată simți că o durere grozavă o copleșește.

Dumnezeule!

Pe un scăunel, lângă fereastră, ședea un băiețel mic și murdar. Pusese amândouă mâinile pe față și plângea amar.

Îndată Lili știu cine este acest copil.

El era fiul regal al Franței.

— Sărmanul și iubitul meu copil! izbucnii.

Mititelul se uită întâi speriat la dânsa. El era așa de deprins cu caznele, încât în fiecare vizitator vedea un nou căznitor.

Deodată însă surâse. O recunoscu imediat pe Lili.

— Oh, tu ești, buna și iubita fată care m-a adormit de atâtea ori, zise mititelul. N-ai fost în acea locuință întunecoasă în care stăteau scumpii mei părinți?

— Da, copilul meu, acolo am fost! Mă recunoști? Întrebă Lili atingând în hohote.

îl luă pe micul băiețaș în brațe.

Lacrimile ei amare curgeau și se rostogoleau pe obrajii băiatului.

— Oh, scumpul și frumosul meu copil! Murmură Lili.

— Ah, mama, scumpa mea mama, unde-i? scânci copilul. Cizmarul Simon, care mă bate și mă schingiuiește, a zis că mama trebuie să moară și că acum i se taie capul, E adevărat?

— Nu mai crede asemenea lucruri, răspunse Lili mângâindu-l, scumpa ta mamă s-a suit la cer. Mă înțelegi?

— O, da, ea este acolo unde-i și tata! zise băiatul. Mama mi-a vorbit adesea despre asta. Da, dânsa a zis că tata e acum în cer! Acolo soarele luminează veșnic și stelele scânteiază mereu pe cer și Dumnezeu stă pe un tron de aur și în jurul lui cântă îngerii...

— Mama ta ți-a spus adevărul, murmură Lili sărutându-l.

— Da. Acolo-i frumos! continuă mititelul. Mama mi-a spus să mă închin pentru ca să vin și eu repede în împărăția cerurilor. Și acolo îi voi vedea pe tata și pe mama. Ce frumos o să fie!

Lili nu putea să răspundă, atât era de mișcată.

— Roagă-te și acum pentru părinții tăi!

Lili îi spuse câteva rugăciuni pioase.

Voios le spuse și mititelul după dânsa. El nu pricepu însă nenorocirea care căzuse asupra sa și a părinților săi.

— Și acum ia-mă cu tine, murmură micul prinț, sau nu, mai trebuie să rămân aici.

Deodată lui Lilli i se ivi un gând așa de măreț, încât singură se sperie de dânsul.

— Cum! zise ea, Dumnezeule, dacă aș fi eu menită de tine să-l scap pe acest biet copil?

Acest gând o impresionă atât de mult încât începu imediat să se gândească dacă poate să-l realizeze.

— Repede, repede, murmură ea, nu-i timp de pierdut! Vei veni cu mine, dar să nu spui nicio vorbă pe drum, vrei?

Micul prinț se ascunse la sânul lui Lili.

— Oh! Ia-mă cu tine, se rugă el, o să fiu ascultător și bun! Nu voi zice o vorbă! Dar mă duci departe de acest om rău? El nu mă va mai putea bate și nu va trebui să beau rachiul ăsta rău! Când beau, tușesc și mă doare pieptul!

— Dumnezeu va fi cu tine, te va scăpa de tot răul, murmură Lili. Vino cu mine, sărman băiat!

Îl luă în brațe.

Avea din întâmplare o pânză la dânsa în care băgă copilul, așa că ți se părea mai degrabă că ducea haine, decât o ființă omenească.

— Dumnezeule! Lasă-mă să reușesc și-n veci te voi adora!

Camera de gardă nu era departe. În dreapta văzu poarta care ducea spre libertate. Era deschisă. Ah, dacă reușea să treacă fără a fi observată. Dacă n-ar opri-o nimeni! Zece pași o mai despărțeau de libertate și...

Cerul era cu dânsa și o proteja. Lili înaintă.

Ajunse la ultima poartă.

Încă un pas și închisoarea rămase în urma ei. Lili și micul prinț erau în libertate.

Respiră adânc și cu greu își înăbuși un strigăt de bucurie.

— Atotputernice! Doamne, îți mulțumesc, murmură fata.

Pericolul nu trecuse încă, căci până la descoperirea dispariției prințului nu putea să treacă decât cel mult o oră. Îndată ce Simon se va întoarce și nu va mai găsi copilul va face larmă. Santinelele vor fi atunci împrăștiate peste tot.

Lili își aminti de Enric Sanson.

N-o ajutase el de atâtea ori în cazuri extreme?

Nu va pricepe el oare sentimentele ei și nu-l va apăra el oare pe micul copilaș? Fără îndoială, Enric Sanson era un bărbat care se înduioșa de tot ce-i mare și bun.

Nu se îndoi niciun moment de bunătatea călăului și se îndreptă spre casa acestuia care-i era destul de cunoscută.

Aici vroia să se ușureze de sarcina pe care o purta și să-i ceară logodnicului ei un sfat și ajutor.

Sărmana Lili! Ea nu presimțea că se arunca cu bietul copil în brațele pieirii.

Capitolul 220 DEOCAMDATĂ, ASCUNS...

Execuția reginei se sfârșise.

Enric Sanson privi spre ajutorii săi care puseseră corpul nenorocitei regine într-un sicriu și îl așezară în căruța delicvenților spre a-l duce la îngropare.

Enric Sanson coborî scările eșafodului. Se înfiora astăzi de acest instrument nemilos care-i dădea morții pe sărac și bogat, tânăr și bătrân, nobil și mai puțin nobil.

Amintirea reginei, care se purtase până în ultimul moment așa de eroic, mai trăia într-însul. Dar deodată își aminti de Lili și de soarta ei.

Enric se sperie. Dumnezeule! Cum a putut să-și uite așa ușor mireasa?

— Acum simțea iarăși groaza care-l apucase când o văzuse deodată și pe neașteptate pe Lili.

Cu frică Sanson se gândi la contele Leranda și la preotul fanatic care-l întovărășea mereu. Cine era Juanita de Orvedo? Să fie ea oare sora geamănă a lui Lili?

Se hotărî să o caute mai întâi pe Lili.

Dumnezeule, în ce pericol se aruncase! A intrat în vizuina leului! Lili trebuia să-și dea seama, că va fi imediat recunoscută.

Credea ea oare, că în mijlocul zgomotului, procesul și condamnarea ei au fost uitate?

Enric se cutremură când se gândea la pericolul în care se afla în acest moment, poate, mireasa sa.

Poate vreun zbir brutal a prins-o deja.

Dumnezeule! Lili trebuia scăpată. Enric Sanson se îndreptă spre Conciergerie.

Acolo se lovi de aprodul Nappier care venea în goana mare din închisoare. I se părea că acest dușman al său se speriase întâi, apoi însă rânji răutăcios și amenințător.

Dar Enric nu se sinchisi, ci merse la Concergerie. Aici n-o mai găsi pe Lili.

Lili plecase. Simțise o ușurare. Dar unde să se fi dus ea oare?

Probabil că acasă la el. Doar era protectorul ei natural! Orfelia era din fericire iarăși acasă, ea se va îngriji de logodnica sa.

Lili trecuse cu bine prin străzile Parisului și ajunsese la casa călăului.

Aici, după ce bătu în ușă, îi deschise un ajutor al lui Enric, care o și conduse imediat la Orfelia. Omul privi curios la legătura ce-o ținea Lili în spinare.

Lili intrase în camera Orfeliei.

Orfelia nu-și credea ochilor când o văzu intrând. Și piticul Perkeo scoase un sunet nearticulat de bucurie.

Apoi însă Orfelia o îmbrățișă cu bucurie pe Lili.

— Încet, încet, zise Lili, căci am o povară scumpă și dulce în spinare.

Apoi Lili îl scoase pe prinț din boccea. Orfelia era cu totul surprinsă.

— Dumnezeule! Un băiat, în brațele tale?

— Poți să taci? Vrei să taci? Murmură Lili. Sper că voi reuși să câștig simpatiile tale pentru acest copil.

— Desigur, desigur, zise Orfelia, doar știi cât țin eu la tine. Dar vorbește odată.

— Ascultă deci, murmură Lili, acuma vin din Conciergerie!

— Ce? Cum? Strigă Orfelia surprinsă. Nenorocito, din ascunzătoarea ta ai îndrăznit să vii la Paris și încă de-a dreptul în vizuina leului?

— Nu puteam altfel, șopti tânăra fată. Nu puteam altfel, nu puteam să mai rămân în singurătatea dealurilor! O iubeam și o adoram prea mult pe regina noastră! Când am auzit ce o așteaptă, imediat m-am hotărât să-i mai vorbesc, să o mai văd o dată. Și am văzut-o, și i-am vorbit...

— Dragă fata, zise Orfelia, sărutând-o, în ce încurcătură trebuie să-l fi pus tu pe Enric! Probabil că știe că te afli aici.

— Da. Murmură Lili, l-am întâlnit acolo, i-am cauzat o mare supărare! Îl rugam să cruțe viața reginei, știu că-l rugam ceva imposibil! În iritarea mea i-am spus cuvinte rele! S-o fi supărat pe mine.

— Nu, nu, de asta nu te teme, o liniști Orfelia. Fratele meu nici nu se poate supăra pe tine. Dac-ai ști cât te iubește și cu cât dor așteaptă ca să fiți uniți în sfârșit!

— Ce fericită mă face ceea ce spui, zise Lili. Dar lasă-mă să-ți spun numele acestui copil.

— Doar n-o fi, zise Orfelia, fiul acelei...

— Ba, tocmai așa este! Este fiul regal al Franței, adăugă Lili. Din fericire nu se afla nimeni în camera în care l-am găsit. Atunci am hotărât să-l scap din ghearele celor care-l torturau. Oh, Orfelia, fii miloasă cu bietul băiat! Vino, ajută-mă! Roagă-te cu mine de Enric ca să-l protejăm.

— Cerule! Cum ai reușit să faci ceea ce o grămadă de bărbați nu ar îndrăzni să încerce măcar?

Sora călăului se aplecă spre micul băiat.

— Sărmane prinț, zise ea, acel nenorocit care te tortura după cum știe tot Parisul într-un chip grozav, nu mai e stăpân pe tine. Dumnezeule, cum îți mulțumesc! O, ești o eroină, adăugă ea adresându-se lui Lili, întreaga Franță o să-ți mulțumească cândva pentru această nobilă și mărinimoasă faptă.

Orfelia o îmbrățișă și o sărută pe iubita fratelui său.

— În această casă nu puteți rămâne, nici tu, nici copilul. Nici la moșia noastră n-ai fi bine ascunsă. Cel mai înțelept lucru ar fi dacă Enric te-ar conduce la țară.

— Nu, asta n-aș vrea! Altădată ți-oi spune de ce, zise Lili, nu vreau să mă întorc la unchiul meu. Dar auzi că bate, să fie oare Enric?

Ușa se deschise. Era într-adevăr Enric.

— Enric, Enric. Tu ești? Strigă ea în culmea bucuriei.

Întinse amândouă brațele spre Enric Sanson. Enric se uită lung în ochii ei, apoi zise:

— Iar te am, dragă fată, iar pot să te privesc. E posibil oare, nu ești supărată pe mine Lili, mă iubești încă?

O sărută pe buze și pe frunte.

— Slavă Domnului, Lili e la noi, soro. Vă voi spune mai târziu de ce eram îngrijorat. Dar acum...

Se apropie de pat și zări copilul dormind, își privi mireasa și sora așteptând un răspuns.

— Ce-i asta? întrebă el.

Lili îi îmbrățișă.

— Nu te supăra, zise ea, ai milă cu acest copil lipsit de părinți.

— Dar ce-i cu dânsul? întrebă din-nou Enric.

Atunci soră-sa îi povesti cum Lili îl scăpase pe prințul regal al Franței. Călăul se închină atunci în fața mult iubitei și zise:

— Tu sfântă și prea curată fecioară, ce mic sunt pe lângă tine! Tu ai avut curajul să-l scapi acest copil, ei bine, eu îți jur că-l voi apăra cu sângele meu.

Mișcat, el se aplecă asupra copilului și întinse peste dânsul mâinile.

— Dormi liniștit, drag copil, murmură călăul, omul care se atinge de viața convieţuitorilor săi, fiindcă așa-i cere meseria, îți jură că pe tine te va apăra cu prețul propriei sale vieți!

Sanson ieși din cameră, coborî repede scările, încuie poarta, fără a se sinchisi de calfele sale.

— Nimeni nu poate intra aici fără voia mea, strigă el către aceștia, m-ați înțeles?

— Înțeles! fu răspunsul.

Puse cheia în buzunar.

Intră în casă și încuie ușa. Ți se părea că Enric Sanson vroia să se asigure împotriva unei invazii neașteptate.

Când vroia să intre în camera Orfeliei, se cutremură deodată. Auzea clar că cineva bătea în poartă.

Dumnezeule, să se realizeze oare așa de curând temerile sale? Să fie oare căutați deja prințul și aceia oare l-au răpit?

— Nu, pe Lili nu vor pune mâna!

Călăul alergă înspre scara ce ducea în pod, de unde putea să vadă strada.

În fața porții stătea un detașament puternic de gardiști. Ofițerul care-i conducea bătea cu furie în poartă, strigând Deschideți! Deschideți! În numele republicii, deschideți!

Capitolul 221 SOLDAȚI ÎN FAȚA PORȚII

Mii de gânduri străbătură ca fulgerul creierul călăului.

— Nu se îndoi niciun moment de faptul că gardiștii o căutau pe Lili și pe micul prinț.

El nu se gândea deloc la faptul că și el ar putea fi arestat. Enric Sanson știa că e înconjurat de spioni.

Câtva timp trecu, fără ca Enric să se miște.

— Deschideți, în numele republicii, striga ofițerul, pentru ultima oară vă somez, dacă nu deschideți de buna voie, voi pune să se spargă poarta.

Enric auzi vocea unei calfe:

— Nu pot deschide, stăpânul meu mi-a poruncit să nu deschid.

— Stăpânul tău n-are dreptul să-ți poruncească nimic. Strigă ofițerul.

Enric Sanson ascultă.

— O, Lili, sărmană Lili, ce nenorocită ești. Fiecare pas ce-l faci, pare a te duce spre nenorocire, murmură Sanson. Ești așa de bună, ai scăpat prințul și vei plăti poate cu soarta ta această faptă mărinimoasă.

Coborî din pod cât putu de repede.

Imediat intră în camera în care se afla Lili.

Se auzeau lovituri în ușa casei.

— Deschideți, în numele republicii, deschideți! striga ofițerul.

Enric Sanson știa că nu poate rezista niciun sfert de oră.

Dar apoi ce se va întâmpla? Călăul simțea sudoarea rece ce-i curgea de pe frunte.

Orfelia, îndată ce auzise voci, se apropiase de fereastră, speriată, se dădu un pas înapoi.

— Dumnezeule, zise ea punându-se în fața lui Lili vrând s-o apere, soldații au venit deja și-mi pare că vor să te ia!

Lili se cutremură.

— Să fie asta oare cu putință? Și unde-i fratele tău?

— Iată-l că vine, răspunse Orfelia, arătându-l pe Enric care tocmai intra pe ușă.

Lili se repezi spre el.

— Deschideți! Deschideți! Răsună de afară din nou glasul ofițerului.

Un moment cei din cameră tăcură, puteai să le auzi bătăile inimilor. Deodată se auziră niște detunături de pușcă.

— Vino cu mine iubito, să căutăm un loc de refugiu! zise Sanson.

— Nu, nu. Singură nu pot fugi! Exclamă Lili, nu pot pleca de aici fără acel băiat drăgălaș! I-am jurat că-l voi ocroti! Enric, ai milă de dânsul!

— Atunci ia-l cu tine, dar repede! insistă Enric Sanson.

Lili alergă spre copilul adormit și îl luă în brațe cu grijă. Copilul trezit deodată din somn, începu să plângă.

— Pentru Dumnezeu, taci, favoritul meu! murmură Lili.

— Înainte! Înainte! Spuse Sanson.

Îi făcu semn lui Lili să-l urmeze. O rugă pe Lili să fie cât se poate de tăcută.

Astfel Enric Sanson ajunse fericit împreună cu iubita sa la ușa pivniței. Deschise repede ușa pivniței și îi făcu semn lui Lili să intre repede. O luară la fugă pe coridoarele întunecoase, apoi se opriră în fine lângă ascunzătoarea cea misterioasă. Enric se opri lângă peretele în care trebuia să fie fixat un mecanism secret. Călăul apăsă pe un buton și zidul se dădu la o parte lăsând un loc mic de trecere pentru un om.

— Mergi cu Dumnezeu iubito! Mergi cu Dumnezeu, murmură Enric Sanson, te rog, pentru Dumnezeu să fii cât se poate de liniștită, orice zgomot sau plânset al copilului v-ar putea fi fatal! În orice caz mizerabilii vor căuta peste tot.

— Lasă-te în nădejdea mea, iubite! murmură Lili.

Lili se lăsă sărutată de Enric. Apoi se târî prin deschizătura strâmtă a zidului, strângându-l la piept cu iubire pe nefericitul prinț. Felinarul pe care-l ținea Sanson lumina în ascunzătoarea cea strâmtă lipsită de fereastră și aer. Enric Sanson încuie iar mecanismul secret. Pe cât putu de iute părăsi apoi pivnița pentru a ajunge cât mai curând sus. În același moment în care Enric ajunse pe ultima treaptă a pivniței, el auzi cum loviturile în ușă se întețesc. Totodată se auziră mai multe împușcături.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Lili este în siguranță! Murmură Enric Sanson.

Călăul se gândea că poate în următoarele momente nu se va mai afla între cei vii, cine știe cu ce ordine erau însărcinați aceia care pătrunseră cu atâta sălbăticie în casa lui! Dar înainte de toate, Orfelia trebuia să știe ascunzătoarea în care se afla Lili. În același moment ușa fu spartă de loviturile puștilor soldaților și aceștia pătrunseră în casă. Enric Sanson alergă înspre scara care ducea în camera surorii sale.

— Prindeți-l, puneți mâna pe el! strigă ofițerul.

Dar Sanson alergă cu repeziciune în camera Orfeliei. Cu fața palidă, sora călăului îngenunchease. Piticul Perkeo se ascunse plângând între cutele rochiei stăpânei sale.

— Lili se află în ascunzătoarea misterioasă din pivniță, soră dragă! îngână Sanson, nu uita! Cred că știi unde este mecanismul secret!

— Da, da! murmură Orfelia, numai dacă copilul ar sta liniștit!

— Ah, da... murmură Enric Sanson. Dar nu putu vorbi mai departe. În același moment scara începu să tremure sub pașii soldaților.

Capitolul 222 ARESTAREA CĂLĂULUI

Ofițerul intră în cameră cu sabia în mină. În urma lui pătrunseră vreo șase soldați.

— Dați foc! le porunci ofițerul.

Soldații își fixară gurile puștilor asupra lui Enric Sanson și a surorii sale.

— Bagă de seamă, Călăule din Paris! zise ofițerul, cea mai mică mișcare pe care o vei face, te va costa viața!

— Ce înseamnă asta, cetățene ofițer, să pătrunzi în domiciliu meu, om care a făcut republicii timp de atâția ani servicii excelente?

— Nu mă ține de vorbă, răspunse aspru ofițerul. În numele republicii și în numele ministrului de justiție, Danton, te arestez Enric Sanson pentru înaltă trădare.

— Mă arestezi? Pe mine... pentru înaltă trădare? Murmură Enric Sanson care se așteptase să audă cu totul altceva...

Da, pe dumneata! Afirmă ofițerul. Haide, orice rezistență este de prisos! Mort sau viu trebuie să te duc la Conciergerie! Spuse ofițerul.

— Sunt la dispoziția dumitale, cetățene ofițer, fă cu mine orice vrei! Sunt prizonierul dumneavoastră!

Orfelia scoase un strigăt înăbușit de durere.

— O, frate, iubite frate! gemu ea. Este posibil ca răutatea omenească să meargă atât de departe pentru a te aresta pe tine, cel mai bun și mai nobil dintre oameni?

— Nu uita ce ți-am spus! murmură Sanson încet la urechea surorii sale. Apoi, întorcându-se către ofițer îi spuse cu glas ferm că-i gata să pornească.

— Încă ceva! zise ofițerul pe un ton aspru. N-am venit să te arestez numai pe dumneata! În casa dumitale ai ascuns o fată care este acuzată de a-l fi furat pe fiul văduvei Capet! Noi știm prea bine că ai ascuns-o în casa dumitale pe fată și pe prințul răpit. Dacă ții la viață, atunci du-ne imediat la acea fată!

Enric Sanson rămase liniștit.

— Căutați-o singuri! Poate o veți găsi! Zise el privindu-l pe ofițer cu dispreț.

— Nici nu mă gândesc! Adu-o imediat pe vinovată! Strigă ofițerul spumegând de mânie. În același timp el ridică sabia peste capul călăului.

— Nu mă sperii cu amenințările dumitale! Am privit de prea multe ori moartea în față ca să mă înspăimânt de sabia dumitale!... Dă imediat sabia la o parte! Spuse călăul. Ofițerul îi pus€ vârful săbiei pe piept.

Cât ai clipi din ochi, călăul îi smulse sabia din mină și o aruncă jos.

— Aceasta o vei plăti scump! strigă ofițerul punându-și sabia în teacă. Așadar unde este acea fată? strigă ofițerul către Orfelia. Știm prea bine că fata s-a ascuns aici în casă!

Enric Sanson nu dădu niciun răspuns. Orfelia care stătea alături de fratele ei, îl privi atât de pătrunzător pe ofițer, încât acesta trebui să recunoască că nu va scoate nimic de la ei.

— Oh, noi o vom găsi pe acea fată! strigă ofițerul cu asprime.

— Transportați-mă! zise Sanson, ard de nerăbdare aă mă aflu în fața acuzatorilor mei!

— Bine atunci, zise ofițerul scrâșnind din dinți. Legați-l! se adresă el gardiștilor municipali.

— O, frate, iubite frate! gemu Orfelia îndreptându-se spre Enric.

Dar cu asprime fu respinsă de către gardiștii municipali. Enric Sanson, recunoscu că nu putea face nimic împotriva gardiștilor. Aceștia îi legară mâinile la spate.

— Așa! zise ofițerul după ce Sanson fu legat. Dumneata rămâi deocamdată aici! Patru soldați te vor păzi! Ei au ordinul de a te împușca pe loc, dacă vei face vreo mișcare. Dumneata, se adresă el surorii călăului, ești de asemenea prizoniera mea! Până ce voi primi alte ordine, te iau deocamdată sub pază sigură! Casa va fi sigilată!

— Căutați numai, căutați! zise Enric Sanson râzând cu cruzime. Dar râsetul acesta nu venea din adâncul inimii lui.

Călăul se gândea, tremurând de frică, la soarta nefericitei Lili. Sărmana Lili era într-un spațiu lipsit de aer și lumină.

— Înainte! ordonă acum ofițerul gărzilor municipale. Căutați prin toată casa, deschideți bine ochii, căci știți prea bine că se dă un premiu de zece mii de franci aceluia care-l va găsi pe micul Capet!

Soldații porniră în căutarea fugarei și a micuțului prinț. Piticul Perkeo se ascunse speriat în dosul unei draperii de la fereastră.

Astfel se întâmplă că ofițerul nu-l băgă în seamă.

Enric stătea ca și înainte în mijlocul camerei.

Orfelia căzuse pe patul ei, își ascunse fața între mâini și plângea amar. Trecură minute lungi și grele. Se auzea numai cum ușile erau trântite cu zgomot, de către soldați, apoi scara începu a pârâi sub pașii lor. Blesteme sălbatice răsunau prin coridoare.

În cele din urmă, Enric Sanson nu mai auzi niciun zgomot.

Soldații, sub conducerea ofițerului, trebuiau să fi început a căuta în privință.

„Mare Dumnezeule, există atâtea întâmplări în lume! Gândi Enric Sanson în sine, ce ar fi dacă unul din soldați sau ofițerul lor, ar da de ascunzătoarea lui Lili? Poate că nefericitul prinț va începe să plângă tocmai în momentul fatal în care vor trece soldații pe acolo”

Enric Sanson simți cum sudoarea rece îi îmbrobona fruntea la aceste gânduri.

În cele din urmă gardiștii municipali se întoarseră. Ofițerul lovi cu sabia în podea.

— Plecați cu el la Conciergerie! striga comandantul și doamna aceasta, el o arătă cu vârful săbiei pe Orfelia, vine de asemenea cu noi!

— Sora mea! exclamă. Enric Sanson speriat și îngrozit, ce va făcut curata și nevinovata mea soră, cu ce drept poate cuteza...

— Taci mizerabile! îi strigă ofițerul, plecați cu femeia aceasta la Concergerie! Eu voi ști să răspund pentru arestarea ei!

— Sărmana, sărmana Orfelia! murmură Sanson zdrobit.

Totodată îi veni în minte că dacă Orfelia va fi arestată nu va mai fi nimeni care să o elibereze pe Lili.

— Curaj, frate! îi zise Orfelia.

— O, tu soră sublimă! exclamă Enric Sanson. Îți mulțumesc pentru cuvintele tale!

— Înainte! comandă ofițerul adresându-se gardiștilor. Duceți-l pe călău la Coneergerie.

— Iar voi, se adresă el celorlalți care-i legau mâinile Orfeliei, voi o veți transporta pe femeia aceasta deocamdată la Conciergerie! Eu însă mă reped la Danton pentru a-i da raportul!

Privirea ofițerului alunecă cercetătoare prin încăpere. Fără nicio bănuială plivirea îi trecu peste draperia în dosul căreia se afla ascuns Perkeo. Dar piticul își ținea chiar și răsuflarea!

— Nu se află nimeni în casa asta! zise ofițerul. Piticul care era aici adineauri mi se pare că l-am zărit strecurându-se afară. Acum trebuie să sigilăm casa. Afară de aceasta vom lăsa în anticameră doi gardiști.

Imediat după aceasta toți părăsiră casa. Enric Sanson pășea în mijlocul paznicilor săi cu capul ridicat. Tot atât de mândră și plină de speranță, îl urmă și Orfelia pe fratele ei.

Ofițerul încuie el însuși casa și băgă cheile în buzunar. Apoi plecă împreună cu prizonierii.

Capitolul 223 ORFELIA ESTE ELIBERATA DE POPOR!

În Convenție erau atunci trei partide. Luptele dintre acestea umplură sfârșitul anului 1793. La baza luptelor se afla partida Hebertistă sau a comunei. Cruzimea setoasă de sânge, furia distrugerii și orgii ordinare erau țintele acestei partide mici, dar puternice.

Hebert, Chaumette și Ronsul erau conducătorii ucigașilor numiți armata revoluționară, pe lângă aceștia venea legătorul de cărți Momero cu soția sa și alții. Împotriva lor erau Dantoniștii care în adorarea lor oarbă țineau mereu cu puternicul conducător al poporului. Dantoniștii erau Camilie Domoulins. Fabre d'Eglantine, Loconitre și alți bărbați distinși. Dar tocmai această partidă aflată la conducere era expusă la dușmănii nemaiauzite.

Dar cea mai sinistră și groaznică din toate cele trei partide, era așa numita partidă a binelui public care se compunea din Robespierre, Saint-Just, Contin și alții. Capul și conducătorul lor însă era, după cum știm, Macsimillian Robespierre, avocatul din provincia Arras și rivalul lui Danton. Din prieten intim al puternicului, Robespierre devenise dușmanul lui cel mai cumplit. Robespierre n-avea alt scop decât să-l dea jos pe Danton de la putere și să ia în mână frâiele guvernului. Robespierre începu cu o șiretenie admirabilă. Tot astfel deschise el și lupta în contra Hebertiștilor. Deja peste câteva săptămâni fu arestat Hebert cu adepții săi. Din ordinul lui Robespierre ținu o cuvântare înfocată în care-i dovedi pe Herbertiști ca trădători de patrie. Abia atunci capetele Hebertiștilor căzură sub cuțitul ghilotinei. Abia după ce ghilotina înghițise pe Hebertiști, se aprinse o luptă furioasă între Dantoniști și partizanii lui Robespierre. Această luptă fu condusă cu aceleași cruzimi din ambele părți. Cei doi conducători erau rivali pentru puterea Franței. Ei știau prea bine că era o luptă pe viață și pe moarte.

Astfel stăteau lucrurile când Enric Sanson fusese arestat din ordinul puternicului Danton. Dacă un lucru mai putea ațâța curiozitatea parizienilor, atunci era arestarea

călăului. Abia ajunseră pe străzile mai animate că se și strânse o mulțime de lume. Gărzile fuseseră înconjurate din toate părțile.

— Cum se poate, călăul e arestat?

— Imposibil!

— Hei, maestre Sanson. Ce se întâmplă cu tine?

Abia acum recunoscu Enric Sansan că era favoritul poporului. Multe femei tinere care se aflau în mulțimea curioasă, izbucniră în lacrimi.

— Ele căutau sa se apropie mai mult de călău, spre a-i lua cătușele de la mâini.

Enric Sanson trebuia să scoată numai un singur cuvânt și ar fi fost eliberat din mâna gardiștilor și purtat în triumf prin Paris. Dar acest lucru era împotriva mândriei și demnității sale!

— Nu. Prietenii mei! Strigă el mulțimii care dorea să înlăture gărzile, nu le faceți niciun rău, le strigă Sanson. M-au arestat și mă vor trimite în judecată! Credeți-mă, prieteni, că voi ști să-mi apăr dreptul, căci simt în inima mea că sunt nevinovat!

— Ura! pentru Enric Sanson! A vorbit bine! Strigă mulțimea.

— Dar aceea nu e cumva sora călăului?

— Negreșit că ea este! zise un altul. O cunosc prea bine.

— Și eu! și eu! exclamară alții.

— Mie mi-a vindecat nevasta, când a avut friguri!

— Și mie mi-a scăpat viața!

— Copilul meu n-ar mai fi trăit demult, dacă drăguța Orfelia nu l-ar fi îngrijit.

— Cum, și pe o astfel de fecioară vreți s-o arestați? Mii de draci, atât de departe au ajuns lucrurile în Franța?

Mulțimea aţâțată se năpusti asupra gardiștilor. În zadar se opuneau aceștia, amenințând mulțimea turbată cu armele. Gardiștii municipali au fost învinși. Orfelia a fost luată de către vreo șase femei. Enric Sanson văzu cum sora sa dispăruse în mulțime. În acest moment călăul respiră ușurat. El aruncă o privire de mulțumire spre cer.

— Îți mulțumesc Dumnezeule sfinte! murmură Enric Sanson. Iubita mea soră nu va trebui să împartă aceeași soartă cu mine și... adăugă el, Orfelia este înțeleaptă, ea va ști să se îngrijească și de soarta lui Lili.

Gardiștii municipali trebuiră să se mulțumească numai cu Sanson și porniră mai departe.

— Ehe, nu-l veți ține mult timp arestat pe maestrul Sanson! strigă mulțimea către gardiști. Va fi vai de acela care va cuteza să atingă măcar un fir de păr din capul călăului nostru!

Drept și mândru, cu aerul mai mult de învingător decât de prizonier, mergea Sanson. Când ajunseră la Conciergerie, Enric Sanson ezită un moment înainte de a păși peste pragul fatal. Dar totuși cu curaj și mândrie își învinse Sanson această slăbiciune de moment și intră ca prizonier în Conciergerie.

Capitolul 224 BLESTEMUL DE ȚIGANCĂ

Deocamdată suntem nevoiți să întrerupem puțin firul povestirii noastre și să ne întoarcem cu patru ani în urmă.

Cititorii noștri au deja dreptul de a vedea ridicându-se în fine măcar o parte din vălul interesantului mister care înconjoară nașterea lui Lili. Totodată iubiții noștri cititori au și dreptul de a afla cine era Juanita, ducesa de Orvedo, și care sunt groaznicele crime de care este acuzată ea atât de către contele Leranda, cât și de Don Pedro, călugărul Inchiziției.

Să ne întoarcem în Spania, acolo unde curge râul Ebru și unde înfloresc migdalii sub cer călduros, împrăștiind mirosul îmbătător. Este o noapte frumoasă cu lună. Razele ei se oglindesc argintii în valurile repezi ale Ebrului. O pace adâncă domnește asupra întregului ținut.

Mândru și semeț se ridică vechiul castel al nobililor conți de Fabieno. Luna se oglindește în acoperișul strălucitor al castelului. În jurul castelului se întindea un parc vast, despărțindu-l astfel de lumea de afară. O parte a parcului era mărginită de apa Ebrului. Chioșcuri de ierburi frumos mirositoare se aflau aranjate ici și colo pe marginea apei înspre partea dinăuntru a parcului. Acesta era un loc parcă anume ales pentru iubire și uitare de lume. În acest moment totul se află în tăcere. Chiar și în nobilul castel părea a domni liniștea desăvârșită a nopții.

Mâine urma să aibă loc o serbare atât de strălucită care avea să umple saloanele castelului cu musafiri străini.

Dona Juanita, unica fiică a nobilului conte Fabieno. Avea să-și serbeze în ziua următoare nunta cu tânărul cavaler de Malta, contele Leranda. Deja de mai multe săptămâni se făceau mari pregătiri. Avea să se serbeze o nuntă cum de mult nu s-a mai văzut prin împrejurimi.

Nu era de mirare! Dona Juanita este doar cunoscută ca cea mai frumoasă fată din toate împrejurimile. Se vorbește numai de bogăția imensă a tatălui ei. De asemenea, lumea nu uita să critice mândria frumoasei sale fiice. Lumea credea că nu va reuși nimeni să obțină inima tinerei fete. Contele Leranda venise în vizită din Madrid. La câteva, săptămâni după aceasta, fiica mândră a contelui se și logodise cu cavalerul de Malta. Acum avea să aibă loc nunta. Toată, rubedeniile contelui Fabieno sosiră deja la castel, iar mirele venise însoțit numai de un prieten intim, ducele Carlos de Orvedo.

Acum, toată lumea visa desigur la petrecerea de mâine.

Dar nu! Într-una din camerele castelului mai ardea o lumină. O rază de lumină pătrundea afară, în liniștea nopții, prin fereastra înaltă și boltită, amestecându-se cu razele tremurătoare ale lunii.

Dar în camera luxos mobilată ședea contele Fabieno, un bărbat înalt, cu barba lungă și încărunțită. În fața lui se afla un tânăr cavaler îmbrăcat în uniforma mândră serioasă a cavalerilor de Malta. Fața acestui cavaler ne este cunoscută deja. Sentimentul fericirii și speranțele ce și le pusese în ziuă de mâine, se puteau citi pe fața fericitului logodnic. Cu evlavie, aproape, ascultă contele Leranda cuvintele viitorului său socru.

— După cum îți spun, Don Leranda, nu te-aș fi poftit aici la o oră atât de înaintată, dacă nu aș simți nevoia să-ți comunic un mister! zise stăpânul casei.

— Un mister? exclamă Leranda. Și asupra cui planează acest mister? Nu cumva asupra miresei mele și asupra zilei de mâine?

— Negreșit! zise castelanul gânditor, și fruntea i se încreți fără voie în mod sinistru. Află dar, viitorul meu ginere, că fata pe care o iubești și care față de toată lumea este luată drept fiica mea, nu este fiica mea!

— Cum s-ar putea una ca aceasta?! Dona Juanita nu-i fiica dumitale conte? Îl întrebă cavalerul.

— Te rog, fii liniștit! urmă Fabieno. Cu toate că Juanita nu este fiica mea, totuși ea descinde dintr-o familie mai nobilă și mai glorioasă decât a mea! Am fost în tinerețea mea în serviciul armatei franceze. Eram iubit la curtea regelui Ludovic al XV-lea, ținea foarte mult la mine. Ei, acum pot mărturisi, acum când furia tinereții a trecut, nu trebuie să mai roșesc. Am fost cam șfrengar și i-am adus multă supărare răposatei mele soții, Clementina. Ei bine, pe vremea aceia așa era moda în Franța!

— Ah... înțeleg! zise contele Leranda cu un surâs fin.

— Ei, acolo am făcut cunoștință printre alții și cu favoritul regelui. Ducele Filipp de Barry.

— Ah. Numele acestuia îmi este cunoscut! Zise contele Leranda. Este purtătorul celui mai nobil nume din Franța!

— Pe scurt, spuse contele Fabieno. Am legat o prietenie strânsă cu ducele, de asemenea și soțiile noastre se împrieteniseră foarte repede. Toate împrejurările au contribuit ca legătura noastră să devină cât se poate de intimă. Așadar, chiar atunci soția ducelui rămase însărcinată. Tânăra damă, de obicei veselă, se simți deodată cuprinsă de o tristețe fără margini. Ea vorbea numai despre moartea-i apropiată și începu să-l întristeze pe amicul meu care o iubea enorm. Într-o zi ducele veni la mine, pentru a mi se destăinui. Aflai deci, că ducesa, o doamnă foarte pioasă și religioasă, fusese înspăimântată de o prezicere pe care o găsise răsfoind din întâmplare în biblioteca soțului ei.

Această profeție cuprindea blestemul unei țigănci, care cu două secole mai înainte fusese foarte rău maltratată de strămoșii ducelui, și aruncată în subterana castelului. Aici sunt lucruri destul de ciudate. Eu însumi am văzut mai multe încăperi secrete cât se poate de rafinat aranjate. Acolo se zice că țiganca a murit de foame. Totuși, putuse să-și procure hârtie și să scrie cu propriul ei sânge acea profeție, acel blestem. Ducele de Barry de atunci, un liber cugetător emancipat, râsese de acest blestem, dar totuși păstrase documentul mai mult din curiozitate. Acum căzuse din întâmplare în mâinile soției prietenului meu, și de atunci tânăra și frumoasa ducesă devenise melancolică. Cum știi, țiganii au în superstițiile lor numărul sfânt șapte. Merge vorba la țigani, că ei sunt stăpâni peste orice an al cărui număr are de două ori cifra șapte, astfel că citit în orice fel pare același.

— Asta poate fi numai numărul 1771! îl întrerupse contele Leranda.

— Așa-i, ai priceput! urmă contele Fabieno. Ei bine, țiganca scrise în furia ei oarbă, și blestemă neamul ducelui și îi ură ca focul să fie veșnic.

Dar răzbunarea, ei nu trebuia să-l ajungă pe ducele de acum, căci cerul se îngrijise deja ca răsplata să-l ajungă. Nu, din tată în fiu trebuia să se moștenească blestemul și să

producă nenorociri. De câte ori numărul anului va cuprinde un șapte, va muri cineva în familia ducală.

În anul 1771, stăpâna casei, ducesa, va avea două fete rumene. Aceste două fete însă să se deosebească ca cerul de pământ. Trebuiau să se lupte una cu alta, astfel ca fericirea uneia să fie nefericirea celeilalte. Astfel să rămână dușmane până la moarte, afară numai dacă nu se va găsi un bărbat curajos și de treabă care să ia blestemul asupra lui, și prin credința lui până la moarte să le apere pe cele două gemene de toate relele.

În același timp țiganca o blestemă pe mama gemenelor. Era să înnebunească îndată după naștere. Iar ducele, bărbatul ei, să moară de o moarte violentă, sfârșind prin aceasta o viață mizerabilă, și anume să moară ca și țiganca, de foame.

Această profeție avuse o astfel de influență sinistră asupra nenorocitei soții a prietenului meu.

— În adevăr o profeție teribilă! zise contele Leranda, și această profeție s-a împlinit?

— Da! Da! S-a împlinit, murmură contele Fabieno așezându-se mai aproape de viitorul lui ginere. Ascultă mai departe! Lucrul prevăzut se întâmplă. Ducesa născu două fete gemene. Am văzut eu însumi copii în leagăn. Erau foarte frumoși. N-am văzut în viața mea ceva mai frumos. Ascultă însă mai departe! După această naștere, ducesa își pierdu nu numai puterea, dar și mințile. Ducele credea deja că-și va pierde nevasta iubită și cu aceasta a fericire a vieții lui. Prietenul meu își pierdu sângele rece încât blestemă copiii nevinovați din leagăn. Se întâmplă că nevasta unui servitor credincios al ducelui, făcu în aceeași noapte o fată. Atunci îmi fu milă de tristețea prietenului meu.

— Ce-ai făcut? Vorbește! Strigă încordat contele Leranda.

— E scurt de povestit, murmură contele Fabieno, dar să mă înțelegi bine, prietene! Am vrut numai binele! Față de lege, n-am fost vinovat. Dar judecă singur, ne-am sfătuit cu doctorul, care a spus că ducesa nu va mai trăi mult dacă nu i se va ușura sufletul de marea ei tristețe.

Ducesa putea să vadă în orice moment cele două gemene, și asta însemna că se adeverea blestemul de țigancă.

Noi pierdusem tocmai atunci o fetiță de vreun an, nevasta mea era foarte întristată de aceasta, mai cu seamă că din pricina unei boli nu mai avea speranță să mai poată face copii. De aceia m-am gândit că va primi cu bucurie o fetiță așa de drăguță ca una din cele două gemene.

„Ce-ai zice, mă adresai eu prietenului meu, ducelui, dacă ți-aș lua una din cele două fetițe? Ducesa va crede atunci că a făcut numai un copil și astfel va uita profeția văzând că nu s-a împlinit."

— Asta era nobil din partea Dumitale, conte! strigă tânărul cavaler de Malta cu ochii fulgerători și ți-ai împlinit planul, și fetița nu este alta decât Juanita?

— Încet, răspunse contele. Ascultă-mă până la sfârșit! Ducele a fost de acord cu planul meu. Servitorii care fuseseră de față juraseră ca și doctorul o tăcere veșnică în această privință. Deodată îmi pierdui tot curajul pentru îndeplinirea acestui plan. Nu, nu, nu se poate! Murmură nenorocitul bărbat.

— Și de ce nu? strigă contele Leranda. De ce ducele n-a primit planul dumitale care putea să-l scape de o nenorocire?

— Da. Întâi am întrebat și eu la fel, zise contele Fabieno. Dar, urmă el, ducele avea dreptate! Gândiți-vă că nevasta lui era ca o soră cu a mea! Îndată ce ducesa se va însănătoși era sigur că va veni foarte des la noi. Astfel putea să observe asemănarea dintre cele două fetițe.

— Așa e! zise contele Leranda, imediat, însă, mi-a venit o altă idee! zise contele Fabieno. Am spus deja că nevasta armurierului Miranda a născut în aceeași noapte o fetiță. Ei bine ducele a avut curajul să-i dea fetița armurierului, iar pe fiica acestuia o puse în leagănul ducesei.

— Ah. Vasăzică ducele i-a dat-o pe una din fetele lui luând în loc o fată străină? Strigă contele Leranda.

— Da, zise contele Fabieno. Cealaltă fetiță am luat-o noi. Acum aș fi putut înapoia ducelui copila încredințată mie. Dar ducesa se deșteptase și o văzuse deja pe fetița armurierului, pe care o acoperise cu mii de sărutări, crezând că nu se împlinise profeția țigăncii. Acum totul era prea târziu. Eu însă am fost pe neașteptate chemat la Madrid de regina mea de atunci, care-mi încredință ministerul de externe. Ne-am despărțit. Juanita a rămas fiica noastră și pentru a evita orice curiozitate i-am dat numele fetiței noastre care murise. Juanita, frumoasa fată, trece deci drept fata mea legitimă.

— Ciudat! Foarte ciudat! zise contele Leranda.

— Cred că nu te supară mărturisirea mea? murmură Fabieno.

Dar cavalerul de Malta îi strânse mâna cu căldură.

— Cum poți crede așa ceva, murmură Leranda, din contră, ai făcut o faptă nobilă, demnă de admirație! Și dacă-mi permiți întrebarea, acel blestem al țigăncii s-a mai împlinit?

— Până acum, nu! zise Fabieno. Ducesa a murit de timpuriu, dar n-a bănuit niciodată nimic despre înșelăciunea noastră. De atunci, ducele de Barry, prietenul meu o iubește cu patimă pe fiica lui Adella, cum a numit-o el după nevastă-sa, și abia își mai aduce aminte că nu e din sângele lui.

Și nimeni în Franța nu bănuiește că mândra prințesă Adella de Barry este într-adevăr copila unui slujbaș al ducelui, armurierul Miranda, care după cum știu are acum un atelier la Paris.

Un moment domni tăcere în odaie. Apoi contele Fabieno întinse mâna cavalerului de Malta.

— Jură-mi, nobile conte, zise el solemn, cu un jurământ sfânt și nedezlegat, că ai să păstrezi veșnic secretul pe care ți l-am încredințat!

Contele Leranda îi întinse mâna.

— Nici prin minte nu mi-ar fi trecut, dar îți mulțumesc pentru încrederea pe care mi-o arăți! Poți să-ți închipui ce uimit sunt totuși de aceste destăinuiri, acum în ajunul căsătoriei cu logodnica mea!

— Asta însă nu poate să-ți fi răcit iubirea! îl întrerupse contele Fabieno. Încă odată îți spun, Juanita descinde dintr-o familie și mai nobilă decât a mea!

— Ah, n-o iubesc pentru asta nici mai mult nici mai puțin, strigă cu foc Leranda. Dimpotrivă, scumpul meu prieten și viitor socru, abia aștept momentul când voi merge în fața altarului pentru a fi unit cu cea mai nobilă ființă din câte a creat Dumnezeu! Știi oare cât o iubesc pe Juanita?

— Ei bine, sunt foarte vesel că am scăpat de secret zise mișcat contele Fabieno. Fă-o fericită pe fiica mea. O merită, căci dacă pare cam sălbatică, cred însă că are o inimă bună. Îi trebuie un bărbat care să-i înfrâneze puțin orgoliul!

— Ah, de asta nu va duce lipsă! zise tânărul cavaler cu fața strălucitoare de fericire. Cred și sper, prietene, că voi fi foarte fericit cu fiica dumitale!

— Să dea Dumnezeu! zise mișcat Fabieno. Acum scumpul meu prieten și viitor ginere, e târziu, trebuie să te culci pentru ca mâine să fii vioi!

Cei doi bărbați își strânseră mâna, apoi fiecare se îndreptă spre odaia de dormit.

Capitolul 225 ÎN CHIOȘCUL CU TRANDAFIRI

Razele lunii aruncau o manta de argint asupra castelului de pe malul Ebrului.

Contele Fabieno și contele Leranda, viitorul lui ginere, se culcaseră.

Deodată ceva se mișcă ușor în apropierea castelului.

O ființă albă trecu pe o alee luminată de razele lunii și se pierdu iar în întuneric.

Îndată se auziră din cealaltă parte a castelului pași înăbușiți.

Acum apăru un bărbat înfășurat într-o manta lungă neagră.

El mergea cu băgare de seamă, uitându-se în toate părțile. Părea că duhul rău era în călătorie, astfel gesticula acest om.

El se pierdu în curând în umbra parcului.

Ciudat! Străinul o luă pe același drum pe care-l urmase și figura cea albă. Părea că el se lua pe urmele ei.

Drumul mergea prin parc până la malul Ebrului.

Acolo, unde valurile murmurau ușor, unde razele lunii scânteiau pe apă, iar migdalii parfumau aerul cu mirosul lor dulce, acolo se opri mai întâi figura cea albă.

Acum lumina lunii căzu întreagă asupra acestei figuri care se oprise să asculte.

Ah, ce față nobilă și frumoasă avea această fată!

Era îmbrăcată cu totul în alb.

Părul auriu îi cădea pe spate.

Tânăra fată își apăsă mâna pe piept.

Ea intră într-un chioșc de trandafiri și se uită apoi printre ramurile încâlcite spre locul din fața chioșcului.

Umbra întunecoasă se apropie. El nu putea să o vadă pe grațioasa fată, dar inima trebuia să-i spună unde o va găsi.

Repede el se apropie de chioșc și intră înăuntru.

În același moment se simți cuprins cu dragoste de două brațe moi și calde.

— Tu ești Carlos? Da, da, în sfârșit te țin în brațele mele! Șopti tânăra fată.

— Da, eu sunt, scumpa mea! șopti cavalerul lepădându-și mantaua.

Cu patimă el o îmbrățișă pe grațioasa fată.

— Vino, șezi lângă mine, Juanita! șopti cavalerul. El strânse mai tare talia fetei și ea lăsă capul pe pieptul lui. Se lăsă condusă spre o bancă luminată de razele lunii.

Banca părea anume făcută pentru îndrăgostiți.

— Ah, draga mea, te mai țin o dată în brațele mele, șopti Orvedo, ducele și prietenul intim al contelui Leranda. Cât sunt de fericit!.

— Dragă! șopti Juanita, fiica contelui Fabieno și logodnica cavalerului de Malta, contele Leranda, inima mea îți aparține! Dar, vai, soarta ne desparte!

— Ah, nu! Nu-i soartă, ci numai voința ta ne desparte! Murmură tânărul bărbat. Am jurat credință prietenului meu. L-am urmat aici ca martor de cununie și mi-a fost dat să o găsesc aici pe iubita sufletului meu, logodnica lui! Mâine trebuie să te unești cu el! Și totuși nu pot să te las! Ah, această luptă internă, are să mă omoare!

— Ah, o iei prea în serios! murmură Juanita. Ei, bine da, trebuie să mă mărit cu acel mândru cavaler pe care nu-l iubesc! Dar ce strică? Inima mea îți va aparține totdeauna! Întotdeauna voi asculta cu drag vorbele tale de iubire!

— O, Juanta, cât te iubesc! Și totuși nu poți fi a mea! Într-adevăr, dacă n-ar fi prietenul meu acela care mi te răpește și te duce în fața altarului pentru a te lega de dânsul, l-aș provoca la duel și ar cădea străpuns de mâna mea!

— Nu te înțeleg, iubitule! îl linguși Juanita. Nu pierde vremea asta așa de prețioasă cu gânduri serioase! Sunt a ta!

— O, Juanita, cum aș vrea să te cred! Dar de ce m-ai trădat? Murmură întristat tânărul cavaler. De ce te-ai jucat cu mine, de ce nu m-ai lăsat să te cer tatălui tău? Desigur că prietenul meu Leranda, nobil și mândru cum este s-ar fi retras și nimic nu ne-ar fi stat în cale!

— Nu cred asta, iubitule! șopti tânăra fata. Tatăl meu este un bărbat foarte mândru și sever. Îl cunoști și știi cum gândește! Niciodată n-ar fi fost de acord să mă dea unui grande de Spania sărac! Afară de asta e certat cu capul familiei tale! Don Pedro, preotul și ruda ta l-a ofensat greu, nu știu în ce mod, pe tatăl meu. Numai datorită influenței prietenului tău Leranda, ești tolerat în castel. Îți aduci aminte ce rece și dușmănos te-a salutat când ai venit aici?

— Da, dragă, ai dreptate! Inima mi se strânsese, am fost adânc jignit și aș fi plecat îndată mai departe dacă nu te-aș fi văzut.

— Ei vezi? zise frumoasa fată îmbrățișându-l. Nu mi-a rămas altceva de făcut decât să primesc mâna contelui Leranda. Și apoi era deja aproape logodit cu mine, când ai venit tu în castelul nostru!

— Asta-i adevărat! murmură întristat Orvedo. Deja acum câțiva ani, Leranda mi-a mărturisit că e logodit cu o fată de sânge nobil. Dar, Dumnezeule, puteam eu să știu că ești tu aceea? Acum însă, când am recunoscut că prietenul meu este rivalul meu...

— Ah, nu, nu vorbi astfel! șopti frumoasa fată. Nu se mai poate schimba nimic. Scurt și coprinzător, mâine voi fi soția lui Leranda pe care nu-l iubesc! Ah, cât îl urăsc pe acest conte!

— Dar făcând asta, ești pierdută pentru mine! murmură disperat tânărui cavaler, vezi nu-l voi putea înșela și pe viitor pe prietenul meu. Cum voi putea să mă apropii de el, având cu tine o înțelegere criminală?

— Cum. Ce spui? Murmură grațioasă fata făcând pe supărata, numești o înțelegere criminală iubirea către sărmana Juanita? O nu, scumpul meu duce, nu trebuie să vorbești astfel! Eu depind ca o roabă de tatăl meu. Nu vreau să mai fiu în stăpânirea lui. Trebuie să

mă mărit. Neputând să te iau pe tine, am luat de nevoie pe un altul, tatăl meu îmi va înapoia averea colosală pe care mi-a lăsat-o mama. Ei bine, când voi avea această avere voi putea să mă unesc cu bărbatul dorințelor mele!

— Niciodată! strigă cu durere Orvedo. Tocmai acest lucru grozav mă face să blestem ziua de mâine! Gândește-te că odată căsătorită, ești legată până la moarte de bărbatul tău!

— Până la moarte, ai dreptate! zise Juanita deodată cu o voce ciudată.

Orvedo speriat o luă de bărbie pentru a se uita în ochii ei.

Dar ea se smulse cu violență.

— Da, până la moarte! repetă ea încă odată.

Spune-mi, mândrule duce de Orvedo, mă iubești tu într-adevăr?

— Ce întrebare! murmură tânărul cavaler îmbrățișând-o cu patimă pe tânăra fată. Dar nu înțeleg vorbele tale ciudate, ce are a face iubirea mea cu căsătoria ta de mâine?

— Foarte mult! șopti tânăra fată. Această căsătorie mă va ajuta a-mi atinge scopul. Vrei să-mi juri Carlos, că-mi vei păstra iubirea ta?

— Desigur, aș putea eu oare să iubesc pe altcineva decât pe tine! strigă Carlos cu foc.

Lumina lunii cădea pe fața plină de grație a tinerei fete. O expresie de triumf sălbatic, aproape demonic, apăru pe fața blândă a ei.

— Bine, bine! Atunci îți jur că voi fi a ta, înainte de sfârșitul anului, șopti Juanita.

— Cum? Ce? Nu te înțeleg! Murmură tânărul duce. Vorbești în dodii. Nu te vei lega mâine pentru totdeauna?

Un râs ironic apăru pe buzele Juanitei.

— Nu mă leg pentru totdeauna. Nu, nu! Strigă ea. Dă-mi mâna ta, Carlos, și jură-mi că vei deveni soțul meu legitim îndată ce voi scăpa de acel conte Leranda pe care-l urăsc de moarte!

— Îngrozitor! Într-adevăr o logodnica pronunță astfel de cuvinte? Strigă Carlos. O, Juanita, gândește-te cu ce păcat te încarci! Mai bine nu te mai căsători, cazi la picioarele tatălui tău și roagă-te...

— Ha, ha, ha! râse fata. Ce puțin îl cunoști tu pe tatăl meu! Nu, nu! Ce a hotărât trebuie să se realizeze. Mâine voi deveni contesa Leranda, dar numai pentru a deveni în curând ducesa de Orvedo! Mă vrei de soție? Da sau nu?

— Da, da, de o mie de ori da! Da! Strigă Carlos cu ochii strălucitori. Nu știu ce să spun. E un spirit în tine, iubito. Care adesea mă sperie! Într-adevăr pentru a sta un ceas în brațele tale, aș fi în stare să-mi omor și tatăl, cu atâta patimă te iubesc!

Un fulger de triumf străluci în ochii seducătoarei femei.

— Bine, bine, șopti Juanita lipindu-se de duce, sunt mulțumită de tine, dragul meu! Acum ne putem înțelege ușor! Vasăzică îmi juri să mă iei de soție îndată ce voi fi liberă?

— Dar ce-ai de gând dragă? o întrerupse Carlos neliniștit.

Juanita îi închise gura cu o sărutate.

— Spune-mi numai, iubito, dacă mă iubești și tu într-adevăr! întrebă Orvedo tremurând de patimă și de dorință.

— Da, te iubesc! șopti Juanita. Îți spun că mă consider deja de pe acum soția ta! Murmură ea la urechea ducelui.

Un strigăt de bucurie ieși din pieptul bărbatului.

— A mea vrei să fii, a mea, a mea? Dar gândește-te. El nu mai putu vorbi. Patima îi înneca glasul.

— Nu mă gândesc la nimic! Vreau să gust momentul de fericire! Șopti Juanita. Trebuie să mă iei așa cum sunt! Nu mă dau înapoi de la nimic când e vorba să-mi îndeplinesc voința și să-mi realizez fericirea! Ah, te iubesc, Carlos. Te iubesc mai presus de toate, și dacă tu îmi spui că l-ai omorî pe tatăl tău pentru mine, eu însă aș nimici lumea întreagă pentru a putea fi a ta!

— Îți mulțumesc! Șopti Carlos de Orvedo.

Cu o patimă nebună el o cuprinse pe fermecătoarea femeie care trebuia să devină a doua zi soția legitimă a prietenului său.

Se făcu liniște în chioșcul de trandafiri.

Luna se ascunsese după nori.

Erau suspinele iubiților îmbrățișați, sau ale privighetorilor care se auzeau prin întuneric?

Abia după un ceas Juanita se întoarse ca o căprioară fugară în castelul tatălui ei.

Puțin după aceasta, tânăra fată se culcă.

Ca un înger părea sub lumina candelei de noapte, nimic nu arăta pe fața ei de ce crimă teribilă se face ea vinovată chiar de pe acum în fața bărbatului ei de mâine!

Ducele de Orvedo se furișase și el spre odaia ce i se dăduse în castel. Dar el nu putu dormi.

El stătea la fereastră căutând în zadar să-și liniștească nervii.

— Da. Da, șopti nenorocitul, știu Juanita că din pricina ta am devenit în această noapte cel mai mare mișel, că am trădat ce-i mai sfânt în pieptul unui bărbat! Și totuși n-am putut face altfel! Patima m-a împins! Iartă-mă prietene, conte de Leranda, că te-am trădat într-un mod așa de mișelesc! Nu pot altfel, soarta vrea astfel ca eu să o iubesc pe viitoarea ta nevastă, și gândul că Juanita îmi va aparține pentru totdeauna mă face să uit de toate. Oh, Juanita, Juanita, adeverește-ți promisiunea și fă în așa fel ca să fii soția mea legitimă!

Contele Leranda adormi liniștit.

Un surâs lumină fața lui. Desigur că se gândea în vis la ziua de mânie. El nu bănuia că ceasul pe care-l aștepta trebuia să devină cel mai teribil din viața lui.

Capitolul 226 DEPLINA FERICIRE A CONTELUI LERANDA

Cununia contelui Leranda cu logodnica lui, fiica contelui de Fabieno, fu serbată a doua zi cu o pompă nemaivăzută.

Abia răsărise soarele și aleile parcului se umpluseră deja de musafiri.

Într-un cuvânt cei mai mari bogătași păreau a-și fi dat întâlnirea în castelul contelui Fabieno.

Apăru mireasa! Atlasul alb care-i cuprindea talia, ramura de mirt[23] din părul ei auriu, voalul de dantele, toate îi dădeau o înfățișare dumnezeiască.

Contele de Leranda era și el foarte elegant. Pieptul lui era acoperit de multe decorații, care arătau că făcuse multe servicii regelui său.

Numai ducele de Orvedo nu se potrivea în cadrul acestei societăți vesele și degajate.

Tânărul duce părea cuprins de o ascunsă melancolie, care se transforma din ce în ce mai mult în iritație.

Tânărul duce de Orvedo fusese ales să fie cavaler de onoare.

Când se formă cortegiul pentru a merge la capelă, ducele abia se putea stăpâni să ia brațul miresei. Dar o singură privire a Juanitei îi restabili echilibrul sufletesc.

— Vasăzică totuși, totuși! Ții ca această comedie nedemnă să aibă loc până la sfârșit? murmură ducele.

Îi era rușine că-l trădase pe prietenul lui? Era bucuria pe care o gustase în ultima noapte?

În acest moment se auzi muzica.

Mai întâi venea mireasa condusă de bătrânul conte și de tânărul duce. Apoi veneau martorii.

Pe urmă venea mirele condus de două domnișoare nobile și grațioase.

Și apoi veneau ceilalți musafiri.

Astfel cortegiul se îndreptă spre capelă.

Preotul stătea la altar așteptând să celebreze unirea celor doi logodnici.

Juanita se apropie surâzând cu mândrie.

Ea-și așeză mâna în mâna contelui Leranda, care o privea cu dragoste. Ea repetă vorbele preotului că va fi o femeie supusă și credincioasă, și va suferi cu el fericirea și nenorocirea până la moarte.

— Până ce moartea ne va despărți! murmură Juanita încet, aruncând o privire semnificativă tânărului duce.

Orvedo tremura lângă tânăra mireasă. Inima lui suferea chinuri grozave, asta se vedea foarte bine în ochii lui rătăciți.

Peste un moment cununia era sfârșită.

Musafirii se apropiau de tinerii căsătoriți pentru a-i felicita.

Iar contele Leranda, cu o față fericită, o îmbrățișă pe iubita lui nevastă.

Juanita părea că suferă. Cu câtă dragoste își lăsă însă capul pe pieptul lui!

Fața ei arăta acum cea mai adâncă fericire. Totuși privirea ei se îndreptă pe ascuns spre locul unde stătuse tânărul duce.

Dar acest loc era gol. Orvedo nu putuse să vadă că cel mai bun prieten al lui era înșelat în asemenea hal.

Totuși tânărul duce o iubea cu patimă pe frumoasa și seducătoarea femeie.

Juanita trebuie să fie a lui!

Nunta trecu zgomotoasă și strălucitoare.

---

[23] ***mirt*** *sm* [At: AMFILOHIE, G. 212/8 / V: (pop) ***~ă***, (reg) ***mir*** / Pl: *~rți,* (înv) *~i* / E: gr ***μύρτον, μύρτος***, lat ***myrtus***, it ***mirto***, fr ***myrte***, ger ***Myrte***] Arbust parfumat, totdeauna verde, cu flori mici, albe, cultivat pentru lemnul lui sau ca plantă ornamentală Si: (înv) *mirsină*

Contele Leranda abia dacă se mai gândea la destăinuirile pe care i le făcuse în noaptea trecută contele Fabieno.

Gândul că în curând Juanita va fi a lui, pusese stăpânire pe gândurile sale.

În sfârșit veni ceasul mult dorit.

Musafirii plecaseră să se odihnească, după ce petrecuseră noua pereche până la ușa camerei nupțiale.

Era o sală admirabil de luxoasă aceea care fusese destinată perechii conjugale în acest scop.

Pe pereți atârnau portretele strămoșilor de odinioară. Iar de pe plafon venea o lumină palidă, trandafirie.

Una din ferestre era deschisă.

Leranda era fericit. El credea că posedă iubirea devotată a unei femei tinere și chiar pentru o împărăție n-ar fi dat fericirea pe care credea că o va avea în această noapte.

„Totuși cu puterile soartei nu poți face legământ veșnic”!

Adevărul acestei zicători trebuia să-l vadă și nenorocitul conte Leranda...

Serbările de nuntă trecuseră, musafirii și tânăra pereche părăsiseră castelul singuratic al contelui Fabieno. Contele Leranda plecase cu tânăra lui soție la Madrid.

Acolo începură în curând un șir de serbări.

Curtea regală spaniolă o primi pe soția primului ministru cu amabilitate.

Juanita începu să strălucească la serbări ca o stea de prim rang.

Tânărul duce de Orvedo apăruse iar la Madrid.

El de asemenea luă parte la toate serbările.

În curând gurile rele, mai pătrunzătoare decât bărbatul înșelat, începură să vorbească despre o înțelegere criminală sau cel puțin ciudată între tânărul duce și tânăra contesă.

Mult timp Leranda nu observă nimic, el se simțea omul cel mai fericit de pe pământ.

Cum ar fi putut el, nobilul și inteligentul bărbat, să o bănuiască de ceva rău pe nevasta lui?!

Imediat după ce sosiseră la Madrid, contele Leranda îi spuse soției sale că nu se simte prea bine.

Și totuși cu câtă grijă se ocupa Juanita de bărbatul ei!

Ea nu suporta ca doctoriile date de medicul bărbatului ei pentru boli nervoase, să-i fie date de alte mâini decât de ale ei.

Totdeauna turna băutura cu grijă și o apropia cu dragoste de buzele bărbatului ei.

Gurile rele spuneau că fericirea conjugală nu-i priește. Era cumplit să vezi cât de repede se stingea contele. Mai înainte fusese cunoscut pentru puterea și sănătatea lui.

Acum, deodată, toate se schimbaseră.

Contele Leranda care nu cunoștea oboseala, se temea că în curând nu va mai putea face niciun efort.

Ba se spunea chiar că fiind prea slab își va da demisia din minister.

Orvedo rămăsese tot prietenul intim al contelui, la care venea mai în fiecare zi.

Ciudat însă! Ducele devenea și el din zi în zi mai palid și pe fața lui se vedea că suferea.

Numai Juanita rămânea aceeași. Ea râdea și era foarte veselă.

Toți îl invidiau pe contele Leranda, ba chiar calomniatorii Juanitei ar fi fost gata oricând să ia locul contelui Leranda.

Trecuse aproape un an de la nunta contelui Leranda cu Juanita. Când se petrecu o catastrofă teribilă.

Capitolul 227 ÎN NUMELE INCHIZIȚIEI

Fața contelui, odinioară așa de frumoasă, devenise urâtă, ochii adânciți în orbite și având în ei un foc ciudat, peste toată fața zbârcituri și o expresie de nespusă oboseală.

Servitorul intră în odaie și-l anunță pe Don Pedro, episcopul de Madrid.

— Don Pedro? zise contele ridicându-se cu greu din scaun, ce poate să vrea de la mine acest preot ambițios? Dar oricum, adăugă el îndată, e bine-venit!

Peste un moment preotul intră în cameră.

Don Pedro era tot așa de fanatic ca și la întâlnirea lui de după patru ani cu Enric Sanson, călăul din Paris.

Intrând în odaie, episcopul făcu semnul crucii.

Ministrul se aplecă adânc în fața noului venit, care era temut și respectat pretutindeni în Madrid.

— Ce-mi face onoarea vizitei dumitale, prea sfinția ta? întrebă contele Leranda.

— Să vorbim fără ocol! zise episcopul, vin pentru a te preveni!

— Pentru a mă preveni? strigă celălalt uitându-se mirat la episcop. În ce privință?

— Păzește-te de nevasta dumitale! Ea este o viperă pe care o hrănești la sân! zise episcopul.

Contele Leranda se dădu câțiva pași înapoi. Cum?! Auzise bine?! Îndrăznea acest servitor al bisericii într-adevăr să o calomnieze pe iubita lui nevastă!?

— Iartă-mă, preasfinția ta! zise contele Leranda cu voce aspră, dar respect prea mult haina dumitale preoțească! Nu mă face să uit acest respect! Cine îndrăznește să o calomnieze pe nevastă-mea, acela atacă onoarea mea. Și cred că numele meu e cunoscut în toată Spania, nimeni n-a îndrăznit niciodată să-mi atace cinstea!!

— Îți iert iritația, zise Don Pedro cu vocea lui pătrunzătoare, pe fiecare îl doare când i se spune un adevăr crud! Dar îți repet, ferește-te de nevasta dumitale! Ea este un șarpe, te înșală! Și păzește-te de ducele de Orvedo, prietenul dumitale intim! El are o înțelegere criminală cu nevasta dumitale!

Un strigăt de furie ieși din pieptul lui Leranda.

El se uită cu ochi fulgerători la preot. În același timp făcu o mișcare spre sabia pe care o purta.

— Aceste vorbe, astfel de insultă! murmură contele tremurând din tot corpul, nebun de furie.

— Nu mi-e plăcut că trebuie să-ți aduc o astfel de veste! zise episcopul. Cu atât mai tristă este însărcinarea pe care am căpătat-o de la superiorul meu, fiind prevenit de o rudă de-a mea! Știi cât de mult l-am considerat până acum pe tânărul duce de Orvedo, prietenul dumitale intim! Dar după ce s-a făcut denunțarea sfântului tribunal al

inchiziției despre înțelegerea criminală pe care o are ducele cu nevasta dumitale, sunt dator să-ți deschid ochii! Mi-am făcut datoria.

Cu o greutate de plumb se puseră vorbele episcopului pe inima contelui.

Mai multe secunde contele rămase ca amețit, apăsându-și mâinile pe tâmple.

— Nu. Nu! Nu-i adevărat! Cine a spus asta?! murmură contele Leranda cu o voce înăbușită. Juanita să mă înșele cu prietenul meu intim? Ce mizerabil trebuie să fi fost acela care a făcut această denunțare?

— Vasăzică într-adevăr nu știi nimic? zise Don Pedro, cu o voce blândă. N-am crezut că poți să fii orb! Deci comedia pe care de multă vreme nevasta dumitale și ducele o joacă în fața societății din Madrid, este un secret pentru dumneata?

— O, ce rușine! murmură Leranda. Ce mă împiedică, preot groaznic, să te pedepsesc cu moartea pentru aceste calomnii pe care le arunci contra mea și contra nevestei mele?! Și eu să fiu un mijlocitor, să tolerez a fi înșelat! zise, contele căzând sfârșit pe un scaun. Și prietenul meu în care mă încred mai mult ca în mine însumi, el să mă înșele? Nu, nu! Și dacă ai fi venit de zece ori în numele sfintei inchiziții, ți-o spun în față că minți! Ah, să dea Dumnezeu să te înăbuși cu această minciună!

— Eu nu mint! Sfânta inchiziție nu se înșală niciodată! zise Don Pedro. Știu chiar că în acest moment nevasta dumitale are o întâlnire criminală cu ducele în casa dumitale!

— Nu, nu! Niciodată! Gemu contele. M-ai aruncat din cerul meu de fericire, prea sfinte, dar acum ajunge, nu mai pot suferi mai mult! Te rog, du-te, du-te!

— Nu mă duc, răspunse vocea tăioasă a episcopului, înainte de a te fi convins, conte Leranda, de adevărul spuselor mele! Gândește-te că nu vin din proprie inițiativă! Nu dorința mea de a-ți răpi fericirea mă aduce aici, ci porunca sfintei inchiziții! O acuzație se aduce nevestei dumitale și rudei mele, ducele de Orvedo. Dar sfântul tribunal vrea să mai aibă o dată indulgență cu vinovății însă ți-i dă dumitale pe mână să-i pedepsești și sfântul tribunal așteaptă ca de acum înainte să ai grijă să păstrezi onoarea familiei dumitale așa de veche!

— Sunt treaz, sau visez? murmură contele Leranda, este în adevăr episcopul de Madrid cel care îndrăznește să-mi vorbească astfel mie, primul ministru al Spaniei?

— Ascultă în mine vocea unui prieten sincer! zise episcopul cu seriozitate.

— Este adevărat ceea ce spui dumneata, adevărat?! strigă tremurând nenorocitul conte.

— Adevărat! zise preotul.

El îl apucă pe conte de braț.

— Vino și convinge-te singur! Vei vedea că, cunosc mai bine decât dumneata casa aceasta.

Contele îl urmă ca prin vis pe preot.

Trecură prin mai multe coridoare pășind încet pe covoarele groase.

În fața unei uși se opriră.

— Această ușă duce spre coridorul secret care merge până în camera de culcare a nevestei dumitale? întrebă episcopul.

— Da! murmură contele cu vocea răgușită.

— Ai cheia de aici?

— Desigur! zise contele, doar nu vrei să intri?

— Vreau să te duc la perechea criminală! murmură preotul.

Peste un moment contele deschisese ușa.

Merseră câtva timp, apoi se opriră. Episcopul îl apucă de braț pe conte.

— Ascultă, ascultă și convinge-te! murmură preotul. Dar te conjur, nu da niciun semn de viață.

Capitolul 228 O FEMEIE NECREDINCIOASĂ

O tăcere adâncă domnea pe coridor.

Cei doi bărbați ascultară. Se auzeau voci.

O ușă subțire îi mai despărțea de camera de culcare a contesei. Aici era lumină.

Juanita era întinsă într-o poziție indecentă pe pat... Alături era îngenunchiat tânărul duce de Orvedo.

Tânăra femeie se juca cu părul ducelui, iar acesta se uita cu o patimă nebună la fața ei frumoasă.

— Nu mai pot suporta, Juanita! auzi contele spusele ducelui. Lună de lună trece, și tu ești mereu femeia acelui bărbat pe care cu toată trădarea mea mișelească îl iubesc și-l voi iubi până la moarte!

— Ei, ești un cap slab, nu te supăra Carlos! zise contesa. Trebuie să mai așteptăm un pic, apoi contele Leranda va pleca din astă lume!

— Cu ce răceală spui toate astea, Juanita! Ah, ești o femeie îngrozitoare! murmură ducele.

— Îngrozitoare, zici, strigă Juanita surâzând și arătându-și dinții albi, ei atunci părăsește-mă Carlos, dacă îți par groaznică!

— Ah, de te-aș putea părăsi! gemu ducele, într-adevăr Juanita nu știu ce-ai făcut din mine! Mai înainte era mândria mea cea mai mare de a fi un om de onoare, un om fără păcate! Știu că aparțin ordinului cavalerului de Malta ca și prietenul meu. Am jurat amândoi să fim cinstiți și puri și acum Juanita, îmi înșel prietenul care are deplină încredere în mine, îi dezonorez casa, vin pe ascuns la tine pe când prietenul meu suferă, sau lucrează în odaia lui pentru binele Spaniei! Și eu stau la picioarele tale și mă bucur de grațiile tale! Ah! Știu ce mizerabil sunt!

— Iar te iriți, dragul meu! șopti frumoasa femeie surâzând răutăcios. Știu bine prietene, că această iritație te face și mai atrăgător! Vino, vino, sărută-mă și uită de toate!

Orvedo căzu pătimaș în brațele ei.

— Da, da, vreau să te sărut! Nu pot face altfel, gemu el. Știu că sunt un mizerabil și totuși trebuie să rămân sclavul tău. Patima mă doboară, o simt și până voi muri nu voi pleca de lângă tine.

O șoaptă de durere ieși în acest moment din gura contelui.

Dar iubiții în patima lor, nu auziră nimic.

Leranda apucă brațul preotului.

— Să plecăm, să plecăm de aici! Aer, aer, mă înăbuș! Șopti bărbatul înșelat.

Când ajunseră iar în odaia de lucru a contelui, acesta căzu zdrobit pe un scaun și rămase nemișcat. Preotul căuta să-l liniștească.

— Este adevărat! Sunt un biet bărbat înșelat! Suspina contele Leranda. Am iubit până azi o mizerabilă care mă trădează! Și, și ce spunea ea de moartea mea în curând?! Contează și pe asta cumva, mizerabila?

— Da! zise cu voce tare preotul, nu numai că se bazează pe asta, dar vrea să fie ea cea care te va ucide, conte Leranda!

— Ce? gemu el, omule îngrozitor, de unde știi toate astea? O ucigașă, spui, femeia mea?

— Fii bărbat! Suferă cu curaj, tot ce providența îți trimite! Murmură episcopul. Mai înainte n-am vrut să-ți spun totul, lucrul cel mai rău nu ți l-am spus. Acum însă când ai auzit vorbele acelei perechi criminale, acum e de datoria mea să-ți spun tot adevărul! Află deci, că s-a adus în fața sfântului nostru tribunal o acuzație de către un farmacist, contra nevestei dumitale, că deja de multă vreme ia de la dânsul o otravă primejdioasă, care însă nu lasă urme. Această otravă o ia sub pretextul că vrea să-l omoare pe câinele ei favorit. Deoarece lua mereu această otravă, farmacistul deveni bănuitor. Bănuiala lui se mări când află din întâmplare de boala dumitale. Totuși el nu voia să lupte direct împotriva nevestei dumitale, care ar fi găsit destule mijloace ca soție a primului ministru să-l nimicească. De aceea farmacistul s-a ascuns după camerista nevestei dumitale. El nu știa că aceasta este deja de multă vreme pusă de sfântul tribunal să o observe pe nevasta dumitale. Iarăși pregătise contesa cu o mână îndemânatică băutura așa zisă lecuitoare pentru dumneata.

— Ce, ce spui? gemu contele. O băutură lecuitoare zici? Doamne, da, da! Juanita, mizerabila, mă silea aproape întotdeauna să beau această doctorie care zicea ea că mi-o prescrisese doctorul!

— Da, să te lecuiască, dar *de viață!* zise episcopul. Mizerabila otrăvitoare îți dădea de fiecare dată o doză din otrava luată de la farmacist. Ei bine o astfel de băutură fu odată furată de către cameristă. Farmacistul o analiză și găsi otravă! Otrava care te doboară, otravă care te-ar fi omorât deja peste câteva săptămâni! Otrava pe care o cunoaște acum sfântul tribunal.

— Ah, ah! gemu deodată contele, profeția țigăncii! Cele două surori din care una e diavol și cealaltă un înger! Și drăcoaica e nevasta mea! Sub masca de înger se ascundea un drac din iad!

— Ce spui? Nu te înțeleg! Murmură episcopul.

Cu buzele tremurânde, în aceste momente de iritație grozavă, uitând promisiunea dată bătrânului conte Fabieno. Leranda destăinui preotului tot ce știa despre originea Juanitei.

— Ah, într-adevăr, o destăinuire prețioasă! murmură episcopul.

— Dumnezeule! Am uitat! Răspunse contele Leranda, o promisiune sfântă mă lega, nu trebuia să destăinui, dar prea mare era durerea!

— Fii fără grijă, zise episcopul, ce încredințezi confidentului marelui inchizitor al Spaniei, este în mâini bune, poți fi sigur de asta! Știi că nu voi uza de acest secret, este ca și cum l-ai fi încredințat prin spovedanie! Dar acum conte, ce ai de gândi să faci cu necredincioasa? E nevoie de un mijloc rapid!

— Ah, onoarea mea! Onoarea mea! Gemu contele Leranda tremurând din tot corpul.

— Liniștește-te! Trebuie să redevii contele de Leranda, cel care ai fost și până acum, membru folositor al sfintei noastre inchiziții! Crede-mă, numai astfel de lovituri ale providenței oțelesc pe om și-l fac de neînduplecat!

Episcopul se ridică.

— Fii bărbat, fii puternic și hotărât ca un bărbat! murmură preotul. Astfel de vipere cum este nevasta dumitale se pot combate numai cu propriile lor arme! Fii deștept ca un șarpe, înșeal-o pe mizerabilă!

— Ah, aș vrea să fiu mort! murmură contele Leranda. Nu pot să mă obișnuiesc cu ideea că sunt astfel înșelat.

— Nu, trebuie să trăiești pentru a te răzbuna! zise episcopul cu o voce aspră și puternică. Ai înțeles, conte? Răzbunarea dumitale! Sfântul tribunal e cu dumneata, el va ști să pedepsească trădarea ce s-a făcut contra dumitale, călcându-se legile omenești și divine! Rămâi cu bine!

Apoi părăsi odaia după ce strânse mâna contelui.

Acesta căzu pe scaun ca lovit de fulger și-și acoperi fața.

Astfel stătu multe ceasuri nemișcat, gemând mereu.

Capitolul 229 DEȘTEPTUL PITIC PERKEO

Înainte de a termina de povestit soarta degeneratei Juanita, contesa de Leranda, ne vedem siliți să ne întoarcem la sora acesteia, eroina noastră Lili.

Am lăsat-o într-o situație foarte disperată.

Enric Sanson o ascunsese pe Lili în subterana casei lui, împreună cu micul prinț din Franța.

Acum nenorocita fecioară stătea în încăperea strâmtă și întunecoasă.

Micul băiat de la pieptul ei, părea a înțelege despre ce e vorba.

El se lipise de pieptul lui Lili cu putere atunci când auzise pașii santinelelor care căutau prin pivniță.

Lili auzi înjurăturile soldaților care cotrobăiau pretutindeni.

În special ofițerul companiei nu mai putea de furie. El lovi de mai multe ori cu latul săbiei în pereți pentru a vedea dacă nu cumva sună a gol.

Ofițerul trecu foarte aproape de ascunzătoarea lui Lili. Dar o putere divină o apăra pe fată.

Soldații se îndepărtară.

O tăcere adâncă domnea iar în pivniță.

Din nenorocire băiatul începu să plângă.

— Ah, dar ce-i asta? zise băiatul. De ce stăm aici în gaura asta întunecoasă? Ai spus doar că ai să mă eliberezi, aici însă e și mai rău decât la cizmarul Simon!

— Ai răbdare, drăguțule! murmură Lili. A trebuit să fugim de o mare primejdie, oameni răi au fost pe urma ta! Vor să te ia și să te ducă înapoi la închisoare! Ai încă puțină răbdare și vom fi iar liberi.

— Dar mi-e așa de foame și de sete! zise micuțul cu o voce plângătoare, dă-mi măcar ceva de băut!

Ah, Dumnezeule, n-am drăguțule! Murmură Lili. Trebuie să mai ai răbdare până ce vom părăsi această ascunzătoare!

Dar vorbele astea ajutară numai pentru un scurt timp. Apoi micul prinț începu iar să ceară apă și pâine cu o voce plângătoare.

Cu ce plăcere i-ar fi dat totul!

Dar de unde era să ia, din peretele umed al pivniței?! Ea se întreba mereu dacă o uitaseră aici sau dacă celor rămași le era posibil s-o elibereze?

Poate că santinelele stăteau mereu la intrarea casei!

Piticul Perkeo rămăsese ascuns după perdeaua ferestrei. În acest mod scăpase privirilor cercetătoare ale ofițerului.

Stăpânul lui, Enric Sanson trebuise să-i urmeze pe soldați.

Când ofițerul închisese ușa pe dinafară și băgase cheia în buzunar, piticul Perkeo ieși de după perdea.

El privi pe fereastră și-l văzu pe Enric Sanson și pe sora lui.

— Ah, ce mizerabil, ce laș sunt! murmură piticul. De ce n-am avut curajul să ies? Dacă m-ar fi zărit ofițerul desigur că m-ar fi luat și pe mine, și cel puțin n-aș fi fost despărțit de iubita mea stăpână!

Deodată piticul își aduse aminte de Lili și de micul prinț al Franței.

— Dumnezeule! murmura Perkeo, fratele stăpânei mele a ascuns-o doar pe tânăra fată și pe băiat în pivniță! Ea n-a fost luată prizonieră! Se vede că n-au putut să o găsească!

Perkeo sări în sus, își frecă mâinile și fața lui luă o expresie șireată.

— Ia uite, eu cunosc bine ascunzătoarea, murmură Perkeo, mie o să-mi fie ușor să o eliberez pe fată și să o fac să fugă cu prințul! Perkeo, arată-te deștept!

Piticul râdea. Printr-o ușă tapetată, care nu se vedea, ieși din camera în care se afla și trecu prin mai multe odăi.

Se opri la o fereastră de unde putea vedea toată curtea și se uită pretutindeni cu băgare de seamă.

Dar peste un moment se dădu speriat înapoi.

— Doamne, la asta nu m-am gândit! murmură el. Ofițerul a lăsat santinele, doi gardiști stau tocmai în fața intrării!

Deodată privirea lui căzu asupra unui ulcior de vin, aproape tot atât de mare ca și el și care stătea într-un colț al sufrageriei.

— Am găsit! murmură piticul mulțumit. Poate că băieții vor ceva de băut! Dacă o fi așa și o să mă creadă pe cuvânt că sunt piticul de casă, atunci poate mă împrietenesc cu ei și am să reușesc să-i îmbăt.

Piticul se strecură cu băgare de seamă spre odaia Orfeliei.

Acolo apropie de dulapul stăpânei lui un scaun, se urcă pe acesta și deschise dulapul.

După ce căută puțin aici, scoase o sticluță plină cu un praf alb.

— Asta-i un bun praf de dormit, zise piticul râzând ironic, să-l pun în vin și băieții mei or să doarmă ca plumbul timp de patruzeci și opt de ore.

Cu băgare de seamă Perkeo se coborî de pe scaun și băgă sticluța în buzunar.

— Acum, Perkeo, ia-ți inima în dinți și arată-te curajos! murmură piticul.

El luă urciorul și intră în antreul casei.

Zgomotul trebuie să fi deșteptat deja atenția gardiștilor din curte.

Aceștia se apropiară de intrare cu armele la ochi.

— Hei! Ce-i asta? Răspunde? Se auzi de jos. Cine coboară pe scară? Strigă al doilea gardist. Răspunde, sau tragem!

— Ce? Cine e acolo? Asta trebuie să întreb eu mai întâi! Zise Perkeo cu vocea lui scârțâitoare.

— De unde vii piticule? întrebă unul din soldați.

— De unde vin? răspunse cu îndrăzneală piticul.

— Drace! Stai că te învăț eu să răspunzi cum se cade! Strigă unul dintre gardiști.

— Ei, tu ești mojic, nu trebuie să-i înveți pe alții politețea! mârâi Perkeo uitându-se urât la soldat. O să-mi pot face doar datoria! Sunt pitic de casă aici, știți ce-i asta?

Cei doi gardiști căscară gura.

— Ești prizonierul nostru! strigă în sfârșit unul din gardiști. Vino imediat jos!

— Nu trebuie să mă rogi! zise ironic Perkeo. Tot aveam eu de gând să vin jos!

— Încotro mergi?

— Mă duceam tocmai în pivniță să-mi iau puțin vin.

— Ah, este vin aici? zise soldatul.

— Dacă este vin? Prostule! zise Perkeo. Ce întrebare! Parcă casa călăului n-ar avea cel mai bun vin din Paris! Măgarule!

— Mă, da al dracului de mojic ești, broscoiule! murmură gardistul municipal. Ia seama, cu o palmă te culc la pământ!

— Nu te cred. Nu o să capeți vin, și n-am să-ți pot arăta locul unde este! zise Perkeo clipind din ochi cu mulțumire.

— E caraghios omulețul ăsta, zău așa! zise unul din soldați. Ce zici, tovarășe!

— Trebuie să-l luăm prizonier! zise acesta. Dar vinul trebuie să ni-l arate, n-am nimic împotriva unui pahar întăritor!

— Hm, nici eu! zise celălalt. Să stau aici afară, și să mor de sete ca un crocodil când Nilul e uscat? Ei, mă broscoiule, arată-ne boloboacele!

— Da, da, asta vreți s-o știți, măgari ce sunteți! La beție sunteți gata totdeauna! Murmură piticul. Dacă nu mi-ar fi și mie sete vă jur pe toți sfinții că n-ați căpăta o picătură! Setea mă face bun la inimă! Veniți cu mine să vă dau câte un păhărel, să vă lăcrămeze ochii, lunganilor!

Pe scara pivniței găsiră o lanternă, pe care după porunca piticului, unul din gardiști o aprinse. Ajunseră în curând la boloboace.

— Aici este un vin de Bordeaux, vechi de vreo cincizeci de ani și un buchet, un buchet...

El plescăi cu limba și dădu ochii peste cap.

Gardiștii îl imitară.

Piticul se apropie de cep, îl învârti și lăsă să curgă vinul în ulcior.

În același timp un miros aromat, picant, umplu pivnița. Soldați surâseră.

— Drace, nu miroase rău! zise unul din ei. Hai piticule nu mai sta atât, dă-ne ulciorul!

— Hai noroc! zise unul din soldați punând ulciorul la gură.

— Hei piticule, mai toarnă! zise un soldat. Și, noroc „tovarășe”!

Soldații râseră. Unul din ei îngenunche lângă boloboc și învârti cepul.

Iarăși se umplu ulciorul și celălalt gardist bău până la fund.

— Ce gust, ce miros! zise el lingându-și buzele.

— Să luăm ulciorul sus cu noi? zise celălalt.

— O idee bună. Luăm ulciorul și pe piticul ăsta!

— Ah. Lăsați-mă aici lângă vin. Se rugă piticul.

— Nu se poate, zise gardistul. Avem ordin sever să-i arestăm pe toți din casa asta! Urmează-ne de bunăvoie! Dacă n-ai nimic pe conștiință o să te dezvinovățești ușor.

— Da, da. Nu se poate altfel! Zise și celălalt gardist.

— Atunci lăsați-mă să iau cel puțin cu mine ulciorul plin cu vin! se rugă Perkeo.

— Ai dreptate! zise unul din soldați pregătindu-se să umple vasul.

— Ce dracu, nu mai vezi bine? strigă Perkeo în acest moment. Nu vezi că verși tot vinul?

Într-adevăr soldatul, speriat de exclamația neașteptată a lui Perkeo, mișcase puțin ulciorul și vărsase puțin vin.

Cei doi soldați râseră. Piticul se folosi de acest moment pentru a scoate din buzunar sticluța cu praf cu mare îndemânare. Fără a fi observat, el turnă sticluța în vinul din ulcior.

Soldații apucară ulciorul. Sub conducerea piticului, care ținea felinarul, ieșiră din pivniță.

Pe drum Perkeo se prefăcuse că este beat, umblând pe două cărări și împiedicându-se mereu.

Soldații se prăpădiră de râs de gesturile comice ale piticului, dar Perkeo își ajunse scopul de a înșela pe soldați.

Ajunși sus, piticul se prefăcu deodată obosit.

El căzu pe asfaltul de la intrare și curând sforăitul lui arăta că adormise adânc.

— Să-l lăsăm acolo! zise unul din gardiști, așa e mai ușor de păzit.

— Noroc! zise celălalt ducând urciorul la gură și bând bine.

Celălalt îi urmă exemplul.

Dar narcoticul își făcu în curând efectul. În curând cei doi se uitau unul la altul cu ochii sticloși.

Deodată lăsară capul pe piept și începură să sforăie amândoi în același timp.

Perkeo deschise ochii.

— Drace, narcoticul a lucrat repede! zise el frecându-și mâinile de mulțumire.

Piticul le făcu o plecăciune și se furișă spre intrarea pivniței.

— Acuma, repede înainte, murmură piticul, sunt convins că fac pe placul stăpânilor mei eliberând din ascunzătoarea lor pe Lili și pe băiat, făcându-i să fugă cât se poate de repede.

Apoi coborî scara, ținând felinarul aprins în mână, pentru a merge la ascunzătoare.

Capitolul 230 ENRIC SANSON ÎN FAȚA JUSTIȚIEI

Vestea despre arestarea Călăului, se răspândise cu o iuțeală uimitoare.

Când intră în curtea Conciergeriei, unde totdeauna carul lui funebru aștepta pe condamnați, o umbră de tristețe trecu pe fața lui. Un suspin înăbușit îi ieși din piept.

Enric Sanson, Călăul din Paris, cunoștea judecata groaznică, care se făcea atunci în Franța și de aceea, n-avea nici cea mai mică speranță.

Numai gândul la Lili și la Orfelia îi producea chinuri grozave, că nu va mai putea pe viitor să le fie protector tinerilor fete, asta era suferința cea mai amară pentru Călău, care altfel nu se temea deloc de moarte.

Temnicerii îl primiră pe noul prizonier cu sentimente confuze.

Când, însă, văzură fața sobră și hotărâtă a bărbatului contra căruia avuseseră totdeauna ranchiună din pricină că se ținuse rezervat, inteligența lor luă sfârșit și-i adresară Călăului vorbe înțepătoare.

— Arătați-mi o celulă, vreau să fiu singur! murmură Enric.

— Aha, tot tonul mândru! zise ironic un temnicer. Nici n-aș avea nevoie să te închid separat dar fiindcă vrei, haide!

Enric Sanson trecu prin mai multe săli în care se aflau arestați. Mulți recunoscură pe Călău și crezură în primul moment că venise să-i ducă la eșafod.

Când aflară că era prizonier și el, începură să-l blesteme și să-l înjure. Unii îi arătau pumnul.

Dar acesta surâse disprețuitor și fără a spune un cuvânt, trecu înainte cu temnicerul spre celulele izolate.

Peste câteva secunde, Enric Sanson se afla singur într-o celulă întunecoasă cu gratii, nu departe de celula în care stătuse acum câteva luni tatăl adoptiv al lui Lili, bătrânul armurier Miranda.

„Da, ăsta-i sfârșitul! Se gândea Enric Sanson. A venit mai repede decât am crezut! Acum câteva ceasuri a trebuit să o duc la eșafod pe biata mea regină, și acuma sunt eu singur candidat la moarte! Ei, cum vrea Dumnezeu! Să o apere cerul pe biata mea Lili și pe sora mea Orfelia, asta e ultima mea dorință! De ajutat nu le mai pot ajuta eu!”

Apoi călăul se ridică și privi cu băgare de seamă prin celulă.

— Să facă cu mine ce-or vrea, eu stau liniștit, murmură el.

Enric Sanson, cum începu să se însereze se întinse pe patul lui.

Ciudat! Somnul care fugise de atâtea ori de Enric Sanson, acasă în patul lui moale, veni repede pentru prizonier.

El căzu într-un somn adânc și visă un vis plăcut.

Arestat într-o teribilă închisoare, aproape de eșafod, de care putea scăpa numai printr-o minune, Enric Sanson se visă liber și fericit. Pe Lili o văzu toată noaptea în vis.

Chipul ei fermecător era alături de dânsul și amândoi mergeau prin grădini înflorite.

O fericire nespusă umplu pieptul Călăului.

Îi venea să strige în gura mare ce fericit era.

Apoi veni deșteptarea tristă și pustie.

Zăngănit de lanțuri și de săbii deșteptară pe Enric Sanson.

Afară pe coridorul de la Conciergerie, soldații și temnicerii strângeau pe condamnați pentru a-i duce la eșafod.

În curând trebuiau să vină calfele Călăului cu carul funebru.

Atunci un suspin adânc, dureros, ieși din pieptul lui Enric.

— Ah, am visat așa de plăcut încât trebuie să mă simt acuma nefericit! murmură călăul cu mâinile încrucișate pe piept. Încă o zi scurtă și temnița mi se va deschide, pentru a mă băga pe mine, stăpânul de până acuma al eșafodului, în rândurile nenorociților care trebuie să moară sub cuțitul ghilotinei!

Celula călăului fu deschisă.

Mai mulți gardiști apărură în prag.

Cu o voce aspră, i se ordonă Călăului să-i urmeze pe soldați.

Enric Sanson știa bine încotro mergea.

Îl duseră în fața tribunalului revoluționar.

Călăul știa de mai înainte că va fi condamnat.

— Înainte! să sfârșim comedia cât se poate de repede! Murmură Enric Sanson cu un surâs de nespusă amărăciune. Nu-i de mirare că se grăbesc! Desigur că jumătate din Paris arde de nerăbdare de a vedea sfârșind pe călăul din Paris pe propriul lui eșafod.

Enric ghicise prea bine. Aveau de gând s-o facă repede. Președintele îl chemă cu vorbe aspre. Dar nu aceste vorbe îl făcură să roșească de mânie și de furie.

Enric se uitase în dreapta și văzuse acolo, ochii strălucitori de răutate ai dușmanului său de moarte, a acuzatorului public Fouquier.

Ah, ce era în această privire a lui Fouquier!

Se aduseseră mulți martori contra lui Sanson. De astă dată, Fouquier n-avea nevoie să recurgă la chițibușuri, din contră, imprudențele pe care le făcuse Călăul în timpul slujbei lui, îl acuzau singure, destul de puternic.

Pe de altă parte, Enric Sanson trebui să recunoască în curând, că într-o singură noapte, favoarea populară pe care o avusese până atunci era acum șovăitoare.

Toți se fereau, evident, de a se arăta în public prea intimi cu călăul, veniseră numai pentru a fi martori la un spectacol interesant.

Dacă judecătorii și jurații, crezuseră că față de mulțimea acuzațiilor aduse, vor avea puțin de lucru cu Enric Sanson, se înșelau amar.

— Se poate, zise Enric, după ce Fouquier citi actul de acuzație, se poate să fi numit eu pe cetățeanul Danton un mizerabil și repet încă o dată, aici în fața justiției, că îl știu de un viclean răufăcător. Dar este aceasta o trădare contra Franței, când văd în culmea durerii cum mișelia și răutatea omenească lucrează împreună pentru a-mi sfâșia inima, și când apoi îmi descarc această inimă mult chinuită, este aceasta o crimă care merită moartea? Cum veți voi, judecători care vorbiți în numele poporului francez, să suprimați și dreptul de liberă cugetare care era respectată chiar și sub tirania regilor trecuți? O, atunci târâți-mă îndată la eșafod, atunci vreau să mor primul sub cuțitul ghilotinei! Căci Franța nu mai este un stat liber, ci o închisoare urâcioasă, în care e o rușine să trăiești! Vorbele Călăului schimbară imediat toată situația.

Președintele păru impresionat, jurații de asemenea, iar Fouquier spumega de furie.

Ascultătorii luară deodată partea lui Enric Sanson.

— Într-adevăr, trebuie să se dovedească mai întâi Călăului, că a făcut o nedreptate! Numai după vorbe nu se condamnă cineva!

Ura pentru meșterul Sanson! Trăiască Călăul din Paris! Astfel de vorbe se auzeau în sală.

Numai cu greu președintele putu să facă liniște. Nimeni nu se gândise că Enric Sanson va putea zdrobi cu câteva vorbe, toată acuzația așa de artistic combinată.

Capitolul 231 APĂRAREA CĂLĂULUI

Mândru, Enric privi fața președintelui.

Vedea că favoarea populară era cu dânsul.

Președintele se încruntă. El sună de mai multe ori și amenință de a evacua galeriile, în cazul când s-ar mai aproba sau dezaproba acuzarea.

Dar publicul răspunse cu un murmur ironic.

Nici președintele nu credea serios în amenințarea lui. În zilele acelea nu putea prevedea capriciile poporului. Deja de multe ori, mulțimea trimisese la eșafod pe favoritul ei de ieri și președintele nu dorea să-și atragă defavoarea mulțimii.

Pe de altă parte, președintele se temea de mânia lui Danton, căruia îi promisese condamnarea lui Sanson.

Își *aduse aminte de ordinul hotărât al guvernului. „În orice caz Enric Sanson trebuia condamnat la moarte”.*

Martorii fură chemați și ascultați unul după altul.

Se vedea că președintele căuta de astă dată, să se arate cât se poate de imparțial.

Într-adevăr fură aduse diferite acuzații contra lui Enric Sanson, care erau mai grave decât simpla ofensare a lui Danton.

Intrară gardiștii municipali.

Ei acuzară pe Călău că s-ar fi exprimat de mai multe ori în favoarea reginei Maria Antoinetta.

Unul din martori acuză chiar pe Călău că era în înțelegere cu regină și jurase credință partizanilor ei, împotriva binelui republicii.

Dar nu în zadar se întorsese favoarea populară de partea lui Enric Sanson!

— Ce ai de răspuns la toate aceste acuzații? zise președintele în sfârșit cu o voce nesigură, după ce fuseseră ascultași toți martorii.

Enric Sanson luă o expresie disprețuitoare.

— Ce am de răspuns la asta, cetățene președinte? zise Călăul dând din umeri. Ei bine, nimic altceva decât, că acuzația asta a fost de mult pregătită contra mea! Nu pentru a fi pedepsit ca trădător al poporului stau aici, ci pentru că am displăcut la anumiți guvernanți atotputernici! Aș putea povesti poporului adunat aici, ce femeie mizerabilă este ascunsă sub toate atacurile îndreptate asupră-mi, pentru aducerea mea în fața tribunalului. Dar tac fiind convins de nevinovăția mea. Disprețuiesc pe guvernanții care calcă dreptul în picioare și de aceea nu mă opun contra atacurilor lor! Faceți ce vreți cu

mine, judecători ai Franței! Dar gândiți-vă că îndărătul meu stă vocea dreptății! Gândiți-vă că Enric Sanson are, după cum speră, mulți partizani în popor și nu va fi ușor să-l duceți nevinovat la eșafod!

— Bravo Călăule! Ai vorbit bine! Bine i-ai ars!

— Să îndrăznească să-l atingă! Niciun fir de păr nu trebuie să-i vatăme!

— Așteptați pungași!

— Jos cu Danton, jos mizerabilul!

Era un amestec de strigăte violente în sală, care în ultimul sfert de oră se umpluse prea mult.

Ușa era deschisă și afară pe coridoare, pe scări, mulțimea asculta fără să răsufle.

Jurații voiau să se retragă, când Fouquier, acuzatorul public se ridică încă odată.

— Ascultați-mă cetățeni jurați! zise acuzatorul public. Ce-i drept, vina Călăului este așa de bine dovedită, încât n-ați avea decât să-l condamnați. Însă deoarece printre bunii cetățeni ai orașului nostru, sunt câțiva care se lasă ușor înșelați, și care poate au de gând să facă comunitate cu acest mizerabil, vreau să fac o destăinuire! Știți, ieri meșterul Sanson a fost arestat. Dar nu numai pentru a-l aresta au venit la el gardiștii. În casa Călăului se ascunsese acea nerușinată, care a făcut o hoție, furându-l pe micul Capet din Temple!

O liniște de moarte urmă acestor vorbe.

Ochii tuturor se îndreptară asupra lui Enric Sanson, care mai întâi rămase amețit sub puterea acestei lovituri.

În iritația grozavă din ultimele ceasuri, Enric uitase fapta curajoasa a lui Lili.

Ce-i drept, își aduse aminte îndată că o ascunsese într-un loc sigur pe Lili, astfel că gardiștii nu puteau s-o găsească.

Totuși Călăul nu se putut împiedica de a deveni palid și a privi cam nesigur.

— Ei, meștere Sanson! Ai devenit tăcut! Strigă ironic Fouquier. Ai ceva de răspuns la acuzația mea? Nu-i adevărat poate că ești în înțelegere cu acea mizerabilă, de altfel condamnată pe jumătate pentru o crimă ordinară? N-ai ajutat la eliberarea acelui bastard regal, a micului Capet? Nu i-ai dat o ascunzătoare? N-ai știut să-l scapi de gardiștii care îl căutau?

Câte vorbe, atâtea acuzații!

În sală se făcuse o tăcere din ce în ce mai adâncă. Președintele răsuflă ușurat.

Acuma, spera că poporul se va întoarce contra lui Sanson și va saluta cu aclamații condamnarea lui de către jurați.

Enric Sanson încerca să se stăpânească.

Cu iuțeala fulgerului, mii de gânduri îl frământau.

Oricât îi plăcea lui adevărul, acuma simțea că numai o minciună îndrăzneață putea să-l scape.

— Cele ce spune cetățeanul Fouquier sunt minciuni! zise Enric Sanson. Da, sunt câțiva care susțin că răpirea de ieri, pe care o regret din adâncul inimii, trebuie pusă în legătură cu casa mea. Dar e o minciună a unui ucenic de-al meu pe care l-am dat afară. Arată-mi, cetățene Fouquier, dumneata, care ai îndrăzneala mincinoasă și nerușinarea caracterului dumitale, arată-mi dovezile, că fata împreună cu prințul Franței, s-a ascuns în casa mea, arată-mi ascunzătoarea în care se află! O cetățeni ai Franței! Unde a ajuns dreptatea în

această țară! Nu numai că vor să mă condamne pentru că am insultat pe un mizerabil, ceea ce eu consider o cinste, dar încă se mai întrebuințează și minciuni pentru a mi se arăta o vină pe care n-o am! Nu știu nimic de acel prinț regal! Gardiștii municipali au căutat prin toată casa, și totuși vă întreb, unde e prințul, l-au găsit în casa mea?

Vorbele călăului avură efect.

— Bah! strigă acuzatorul public plin de furie, bătând cu pumnul în masă. Asta ar fi și mai frumos, să se creadă mai mult vorbele unui mizerabil acuzat, decât ale mele! Da, Enric Sanson, te acuz de răpirea prințului și știu că condamnarea ta va scoate un strigăt unanim de aclamație din partea înțeleptului popor!

Dar Fouquier se înșelase, dacă crezuse că această lingușire grosieră vă întrece favoarea poporului.

Toți arătau pumnii și spuneau cuvinte amenințătoare la adresa acuzatorului public.

— În orice caz, voi cetățeni jurați, zise președintele, veți face bine de a lua în considerație noua bănuială care se aduce acuzatului! Am fi adus martori în această privință, dacă graba n-ar fi așa de mare și dacă vina lui Enric Sanson n-ar fi fost și așa prea covârșitoare!

— Da, mergeți, cetățeni jurați! striga Fouquier-Tinville cu o privire neîndurătoare asupra lui Enric, mergeți și întoarceți-vă cu sentința de *vinovat*. Enric Sanson este o primejdie pentru Franța, el trebuie condamnat!

Capitolul 232 CONDAMNAT!

De formă, jurații rămaseră mai multă vreme în odaia de consfătuire pe când Enric Sanson stătea liniștit în mijlocul gardiștilor, iar mulțimea îi spunea vorbe încurajatoare.

Era deja o sentință pregătită de mai înainte, aceea care trebuia dată.

Știau, doar, jurații că dacă vor da sentința împotriva lui Danton, vor trebui peste câteva zile să schimbe banca juraților cu aceea a acuzaților.

Jurații se întoarseră, și declarară pe onoare și conștiință, că Enric Sanson era dovedit ca vinovat și deci trebuia condamnat.

Urmă o scenă sălbatică: înjurături, strigăte, amenințări, fură pronunțate contra președintelui juraților.

Nu mult ar fi trebuit și mulțimea furioasă ar fi stricat bariera gardiștilor și s-ar fi aruncat asupra jurații și judecătorilor.

Atunci Enric Sanson se adresă lor.

— Prieteni, frați! strigă el cu o voce puternică, lăsați-i pe acești mizerabili care nu sunt decât păpuși în mâna unui atotputernic! Dacă aveți curaj și compătimire pentru un bărbat căruia i se face o nedreptate strigătoare la cer, atunci uniți-vă! Onorați Franța, punând sfârșit tiraniei insuportabile a unui singur om, care stă acuma în capul statului, răsturnându-l de pe înălțimea lui nemăsurată! Blestem lui Danton! Jos cu tiranul care a zdrobit mai rău libertatea decât toți regii Franței! Da, jos cu Danton! Acest cuvânt vi-l

strig eu, Călăul din Paris! Și dacă va trebui să mor mâine pe eșafod, voi muri cu bucurie, când voi auzi mai întâi din gura voastră că vreți să-l doborâți pe mizerabilul Danton!

Urmă un tunet teribil după vorbele Călăului.

Președintele sări speriat în sus.

El sună mereu din clopoțel și făcea semn gardiștilor să sară asupra lui Sanson și să-l facă să tacă.

— Ha ha ha! Înjuri! Înjuri! strigă Fouquier spumegând de furie. A îndrăznit să-l insulte pe marele Danton! La eșafod cu Enric Sanson, la eșafod!

— Îndrăzniți să-l duceți la eșafod! strigară voci din popor! Ura, meșterului Sanson.

— Veniți, fraților, veniți! Să luptăm contra lui Danton, pentru Enric Sanson.

— Spuneți fraților noștri de afară din stradă, cum suntem subjugați de acest mizerabil Danton!

— Ne omoară ca pe oi! Nu-l mai suferim pe tiran!

— Strigați răzvrătirea!

— Să mergem la Convenție, să-l arestăm pe Danton și să-l dăm în judecată!

Se produse învălmășeală.

Enric Sanson ar fi trebuit să facă numai un semn cu degetul și imediat mulțimea entuziasmată l-ar fi smuls judecătorilor și l-ar fi pus în libertate.

Dar asta nu voia Călăul.

El care altă dată își făcuse datoria cu cinste și mândrie, nu voia să datoreze capriciului subit al poporului o libertate poate înșelătoare. Nu, ori să fie achitat cu cinste și pus în slujbă, ori să moară! Asta era deviza Călăului.

Liniștit se întoarse către președinte.

— Pronunță sentința, cetățene președinte! zise el cu o voce puternică care domina chiar zgomotul din sală, știu bine că mă veți condamnă la moarte!

— Ai vorbit bine, cetățene Călău! zise acesta încercând în zadar să poată fi înțeles. Te condamnăm în numele poporului francez la moarte! Mâine vei fi judecat! Gardiști, duceți-l pe condamnat!

Liniștit, cu capul sus, Enric Sanson se întoarse către popor.

— Dacă trebuie să mor, atunci vreau să mor cel puțin pentru fericirea și libertatea Franței! strigă el cu o voce tunătoare. La arme cetățeni ai Franței! Nu mai profanați numele iubitei noastre patrii! Jos cu călăul tiraniei, jos cu Danton și partizanii lui! La eșafod cu ei!

Un entuziasm de nedescris urmă vorbelor lui.

Ca un triumfător, Enric Sanson ieși din sală în mijlocul gardiștilor, pe când mulțimea nu se mai putea stăpâni.

Prin coridoare lăturalnice Călăul trebui să fie dus înapoi la Conciergerie.

Pe stradă se strânsese o mulțime enormă.

Bărbații care stătuseră în sală, veniră în mijlocul mulțimii.

Pretutindeni se vedeau mici grupuri, care vorbeau și discutau cu violență.

— Jos cu Danton! La eșafod!

Sute de mii de oameni se mișcau pe stradă.

— Jos cu Danton, la eșafod!

Mereu se auzea acest strigăt.

Urlând și strigând, o mulțime enormă înconjura palatul în care se ținea ședința Convenției.

— Jos cu Danton!

Deodată se făcu liniște.

Cu greu, câțiva membri din Convenție își făcură loc prin mulțime pentru a putea lua parte la ședință.

Deodată, apăru un bărbat slab cu niște ochi negri care străluceau ca niște vârfuri de pumnale.

Era Maximilian Robespierre, rivalul temut al lui Danton.

— He, he, Robespierre! se auzi în mulțime.

— Ura Robespierre!

— Hei cetățene, vorbește pentru noi la Convenție!

— Da, Robespiere să vorbească pentru noi, el e cel ales pentru asta!

— Uraaaa, Robespierre!

— Trebuie să-l dea în judecată pe Danton!

— Danton trebuie să cadă! Jos Danton!

Fioroase ajungeau strigătele până la bărbatul solitar care stătea pe treapta cea mai de sus a scării palatului cu brațele încrucișate și nemișcat, privind mulțimea care striga.

Deodată fața lui Robespierre se animă.

— Da, cetățeni ai Franței, vreau să fiu avocatul vostru! strigă Robespierre cu ochii lui negri strălucitori plini de ură. Acum, mă duc la Convenție, pentru a-l acuza pe trădătorul poporului, Danton! Ajutați-mă, cetățeni ai Franței! Vă voi elibera pentru totdeauna de jugul care v-a apăsat atâta timp!

Un strigăt asurzitor ieși din mijlocul mulțimii.

Robespierre înclină capul ca semn de înțelegere. Apoi păși prin portalul deschis spre acea memorabilă ședință, în care cei doi dușmani de moarte și rivali, Robespierre și Danton, trebuiau să-și dea lupta cea din urmă.

Capitolul 233 CĂDEREA LUI DANTON

O iritație febrilă domnea între membrii Convenției. Răzvrătirea domnea pe străzile Parisului, și toți strigau că evenimente grave vor avea loc.

Îndată după deschiderea ședinței și intrarea în ordinea de zi, Robespierre se ridică. Cu o privire sobră și fanatică măsură el pe Danton, care ședea tocmai în fața lui.

Un surâs ironic flutura pe buzele lui Danton. Acesta conștient de puterea și elocința lui, se simțea sigur și apărat contra atacurilor lui Robespierre.

— Ascultați-mă, cetățeni ai Franței! începu Robespierre după ce i se dăduse cuvântul de către președintele Convenției, lucruri nemaiauzite se petrec în bunul nostru oraș Paris! Cu spaimă și groază am aflat că unul din cei mai de seamă și mai buni patrioți ai noștri, Enric Sanson, Călăul din Paris, a fost arestat contra legii și a dreptății!

Danton se ridică.

— Te înșeli, cetățene Robespierre! strigă uriașul cu o voce puternică. La porunca mea, în numele Franței, a urmat arestarea vinovatului! Cum mi s-a spus, tribunalul s-a pronunțat deja, și l-a găsit vinovat, condamnându-l la moarte. Mâine, Enric Sanson va fi executat!

O, timpuri, O moravuri! Strigă Robespierre cu aprindere. Până când, Danton, vei continua să abuzezi de răbdarea Franței? Convenția este adunată, ea privește cu liniște infamiile pe care le comite un singur om. Conducătorii acestei țări îi cunosc infamiile și el mai trăiește?! Condamnarea lui Sanson prin creaturile lui Danton, este o crimă strigătoare la cer! Nu! Sanson este un om de treabă, un patriot și nu un trădător, nu un tiran mizerabil, ca alți oameni!

— Cum? strigă Danton, ridicându-se în toată mărimea lui impunătoare, pe când o furie aprinsă se vedea pe fața lui. Îndrăznești mizerabile, mișelule Robespierre, să mă faci suspect pe mine?! Tremură de mânia mea!

— Auziți cetățeni ai Franței! strigă Robespierre. Danton erou! Te-ai declarat pentru moderație și corpul tău puternic a trebuit să acopere slăbiciunea sfaturilor tale, sub aparența ta de om de stat, se ascundea inima ta răzbunătoare, ambițioasă și falsă! Nu ești vinovat, oare, că ai adus pe eșafod prietenii patriei sub pretexte ridicole. Cetățean îngrozitor! Ai jurat nimicirea patriei! Ultima ta mișelie, arestarea lui Sanson, întrece tot! Acuma trebuie să te justifici dacă poți! Dar nu aici, în mijlocul acestei înalte adunări de care ești nedemn, ci în fața tribunalului! Acolo te vei justifica cu instrumentele tale. Camille Desmouline, Herault de Sechelles, Lacroix și Philippeaux!

Un murmur teribil se auzi. Robespierre, numea în mânia lui, cele mai însemnate nume din membrii Convenției.

Toți erau cunoscuți ca purtători ai politicii lui Danton.

— Cetățeni ai Franței! Îndrăznește să mă atace în așa mod nemeritat aici, unde își are ațintiți ochii toată Europa?! strigă Danton. V-am devotat toată viața mea pentru fericirea patriei? Am cruțat eu pe prietenii mei când a fost vorba de libertate, egalitate și fraternitate? E adevărat, printr-o mare de sânge, dar v-ați purificat cetățeni ai Franței în acest sânge fumegând! Nu eu v-am dat republica? N-am zdrobit capul șarpelui regalității? O, voi cetățeni ai Franței, puteți voi răbda ca să fiu calomniat astfel în mijlocul vostru, de un trădător smintit?

— Calomniator ești tu! strigă Robespierre. Ascultați, cetățeni ai Franței! Se laudă monstrul că v-a dus printr-o mare de sânge! Dar al cui sânge a fost vărsat? Al fraților, al tovarășilor noștri! Pe cine altul l-ai trimis la eșafod, monstrule, care profanezi numele Franței, decât pe fiicele, mamele, tații și fii noștri?!

— Ascultați-l pe monstru! strigă îndată Danton, pe când o furie nebună strălucea în ochii lui, doar el a fost mereu lângă mine, el care a fost mai înainte prietenul meu intim, devine acuma acuzatorul meu. El s-a bucurat de vărsările de sânge! Și vă spun azi: Vai de Franța, când va veni ziua ca acest monstru setos de sânge să ajungă la putere!

Un murmur amenințător se auzi.

Membrii Convenției păreau a-și fi format o părere, pe când ascultaseră pasivi cuvântările celor doi rivali.

Partizanii lui Robespierre cu Saint-Just în cap, abia văzuseră energia teribilă cu care șeful lor ataca pe Danton, și începură a se răspândi în toate colțurile sălii, discutând cu membrii Convenției, pentru a-i influența.

— Ascultați-mă, cetățeni ai Franței! strigă dușmanul de moarte al lui Danton, nu-l ascultați pe acel prefăcut care cu vorbe frumoase caută să vă câștige, pe când în inimă are trădarea! Adevărat că ieri a fost executată Maria Antoinetta, dar nu uitați în același ceas a fost răpit micul Capet!

Iar se auzi murmur în sală. Toți se îngrămădeau în jurul lui Robespierre. Toți zâmbeau, parcă vorbele pe care le va spune acuma Robespierre vor decide situația.

— A fost răpit micul Capet, de către Danton, pentru a putea odată domni ca regent în numele puterilor străine.

Un strigăt nebun de furie ieși din pieptul lui Danton.

— Trădător nerușinat! Pătezi sfânta noastră limbă maternă, cu aceste acuzații nebune ale tale!!! bâigui Danton.

El sări în sus și se repezi cu o energie sălbatică la Robespierre. Uriașul Danton l-ar fi zdrobit, desigur, pe bărbatul mic, slab. O furie nebună îl cuprinse pe cel ce fusese așa de teribil acuzat.

Dar Robespierre rămase liniștit pe loc.

— Nu mă atinge, urâciosule trădător de patrie! Cetățeni ai Franței! Puteți suferi să fiu ofensat și omorât pentru iubirea mea de patrie?! strigă Robespierre simțind situația avantajoasă pentru dânsul.

Un murmur înăbușit, amenințător, se ridicase în mijlocul membrilor Convenției.

— Mizerabile! Pungașule! Era tot ce putea murmura Danton în sunete întrerupte.

— Cer aprobarea asupra propunerii mele! striga Robespierre. Danton și prietenii lui sunt vinovați de înaltă trădare! Să-i ducă înaintea tribunalului revoluționar! În numele egalității, fraternității, libertății, vă conjur cetățeni și deputați ai Franței, să votați pentru propunerea mea!

— La eșafod cu el!

— Jos Danton! Jos tiranul!

Astea erau injuriile strigate, pe care le auzea guvernantul.

Robespierre era salutat cu entuziasm de mulțime, în același timp, intrară în coridoarele întunecoase ale Conciergeriei.

Capitolul 234 ENRIC SANSON ELIBERAT!

Sanson se afla în sala celor condamnați la moarte, înainte de a fi putut afla ceva de la temnicer, se întâmplă un lucru de necrezut.

Bărbatul care-l arestase și-l condamnase pe Enric Sanson, intră ca prizonier în sala celor condamnați la moarte.

„Danton, mizerabilul, un prizonier al Convenției, arestat ca și mine! Fii binevenit la moarte, monstrule!”

Danton aruncă o privire asupra lui Enric Sanson.

Robespierre privi cu răceală pe dușmanul lui de moarte. Apoi privirea lui căzu cu surprindere asupra lui Enric Sanson.

— Uită-te la gâtul de taur al acestui mizerabil de Danton! Va fi o plăcere să lași pe dânsul, cuțitul ghilotinei! În numele poporului francez, declar nulă sentința! Du-te și fă-ți datoria.

Enric Sanson rămase ca împietrit.

— Cum, mă eliberezi? spuse el, tremurând de bucurie. Îmi dați viața înapoi, cetățene Robespierre, cum să vă mulțumesc?!

Enric Sanson, beat de bucurie și fericire, cu pași șovăitori, plecă din sală.

Capitolul 235 ADESEORI SE ÎNTÂMPLĂ LUCRURI NEAȘTEPTATE...

Curajosul pitic Perkeo, sfârșise deja partea cea mai grea din sarcina lui. Acum nu mai era greu să o elibereze pe Lili și pe micul prinț al Franței.

Puțin mai târziu, fu deschisă ascunzătoarea. Respirând adânc, Lili ieși din încăperea întunecoasă. Micul prinț adormise. Acuma se deșteptă și începu să plângă.

— Dumneata ești Perkeo? întrebă Lili.

— Da, desigur, eu sunt! mulțumesc lui Dumnezeu că am reușit să vă scap, domnișoară Lili, zise piticul răgușit.

— Ah, Dumnezeule! ce s-a întâmplat? Șopti tânăra fată. Am auzit atâtea lucruri în ascunzătoare! Unde-i Enric, logodnicul meu?

— Ah, Doamne, nu mai întreba! Bunul nostru stăpân, Călăul din Paris, este arestat!

— Arestat?! Dumnezeule! Bănuiala mea nu m-a înșelat! Șopti Lili. Iubitul meu arestat! Sub ce acuzație?

— Asta, n-o știu nici eu! căută s-o liniștească piticul. Dar așa de ușoară n-o fi acuzația, deoarece și stăpâna mea Orfelia a fost arestată!

Vocea piticului tremura. Lacrimile începură a curge pe obrajii lui gălbejiți.

— Orfelia, îngereasca Orfelia, arestată? murmură Lili.

— Să nu ne văităm, trebuie să facem ceva! murmură piticul. Cât se poate de repede, trebuie să părăsim casa! Cine știe dacă nu se deșteaptă santinelele și atunci suntem pierduți!

— Bine, să plecăm cât mai repede.

Lili îl urma cu copilul. Ea sfătui pe micul prinț să tacă. Copilul înțelese primejdia. De aceea aproape își opri respirația.

În curând erau în aer liber și peste câteva secunde, părăsiră casa și se îndreaptă spre Paris pentru a ascunde acolo cât se poate mai bine pe micul prinț.

Capitolul 236 DANTON ȘI PRINȚESA ADELLA

Înainte de a ne ocupa mai departe cu soarta eroinei noastre Lili, trebuie să ne mai întoarcem odată la Adella de Barry.

Am lăsat-o pe Adella în momentul când alergase la Danton pentru a-l face să-l aresteze pe Enric Sanson, Călăul din Paris. Aceasta se întâmplase puține ceasuri după executarea nenorocitei regine Maria Antoinetta.

Pe când prințesa era încă la Danton, i se anunță guvernantului, răpirea micului prinț al Franței, din Temple.

— Cu orice preț trebuie găsit acest mic Capet! Dușmanii mei mă vor bănui a fi în înțelegere cu partizanii regaliști! Strigă guvernantul.

Adella ascultase uimită, dar înțelesese, după raporturile ofițerilor, că răpitoarea nu putea fi decât Lili, care singură o vizitase pe regină.

— Ascultă-mă, Danton! E vorba de micul Capet! Cred că știu unde se află! Murmură prințesa.

— Ha, dacă mă pui pe urma micului Capet, strigă el. Îți voi da, după mine, cea mai mare putere în Franța.

Ea se aplecă la urechea lui, și-i povesti tot ce bănuia în privința răpirii prințului.

Ochii lui Danton începură a străluci, fața lui deveni din ce în ce mai triumfătoare! Nicio îndoială, copilul a fost răpit cu înțelegerea lui Enric Sanson! În orice caz, copilul se afla în casa Călăului.

Ce-i drept, Enric Sanson fu arestat, dar Orfelia sora Călăului, fu eliberată pe drum. Lili și micul prinț nu fuseseră găsiți cu toate cercetările minuțioase din casa Călăului.

Danton îi aruncă o privire sălbatică.

— De unde știi? Crezi că ofițerul nu și-a făcut datoria?! Ne-ai dus pe o urmă falsă blestemato! Strigă atotputernicul.

— Oprește-te Danton! Nu mă insulta! Strigă prințesa. Ascultă-mă! Știți că mai înainte, am fost intimă cu Călăul din Paris. Atunci mi-a spus că în pivnița lui sunt diferite ascunzători secrete. Într-una din acestea, trebuie să fie Lili!

— Bine! spuse Danton, du-te acuma în tovărășia acestui ofițer! Silește-te să pui mâna pe acea femeie nerușinată și pe micul bastard! Răsplata nu-ți va lipsi!

Când ajunseră la casa Călăului, ofițerul scoase un strigăt de mânie. El găsi pe gardiștii municipali dormind la intrare, sforăitul lor arăta că nu vor putea fi deșteptați așa de ușor. În zadar îi zgâlțâia ofițerul.

Apoi se coborî împreună cu prințesa în pivniță, unde Adella îi arătă ascunzătoarea deschisă din imprudența lui Perkeo.

— Drace! aici trebuie să fi fost! Strigă ofițerul furios. Văd gaura asta pentru prima oară.

— Da, aici! Uite se mai vede pe paie urma capului ei! A scăpat! Iar a scăpat! Strigă Adella furioasă. Unde o fi mizerabila?

— O idee, zise ofițerul. Trebuie închise toate porțile Parisului și bine păzite! Nimeni nu trebuie să iasă până vom pune mâna pe Lili și pe bastardul regal!

— Desigur, ai dreptate! murmură Adella.

Ofițerul plecă. Adella se întoarse la palat, unde speră să-l găsească pe Danton.
Dar ziua trecu și Lili nu fu găsită. A doua zi, Danton fu arestat.

Capitolul 237 O REVEDERE VESELĂ

Cu băgare de seamă, Perkeo o condusese pe Lili cu gingașul prinț în brațe, pe străzile lăturalnice ale Parisului.

Deodată, Perkeo strigă cu o expresie de uimire.

— Doamne, ia uită-te domnișoară!

El arătă la o grupă de femei, care veneau repede pe strada cea strâmtă și păreau a veni drept spre Lili și spre copil.

— Sfinte Dumnezeule, asta e doar stăpâna mea! spuse Perkeo.

— Da, da, Orfelia este! șopti Lili care nu știa dacă trebuia să se bucure sau să se sperie.

Fără voie, Lili se ascunse la intrarea unei case.

— Du-te înainte la Orfelia! Spune-i că sunt aici!

Piticul dădu din cap și pomi înainte cu picioarele lui strâmbe.

Într-adevăr era Orfelia. Tocmai eliberată de gardiștii municipali, femeile o duseră într-o stradă lăturalnică, să scape de urmăririle soldaților.

Femeile erau așa de îngrijorate pentru Orfelia, încât nici nu o băgară de seamă pe Lili.

— Dumneata ești, buna mea stăpână! striga piticul plin de bucurie.

— Da, eu, sunt iarăși liberă! murmură Orfelia, dându-și părul la o parte de pe frunte și privind pe pitic. Dar cum ai ajuns aici, nu înțeleg. E totul adevărat? Vă mulțumesc, prietenelor! Murmură Orfelia, adresându-se femeilor, încercând în zadar să surâdă. Vă mulțumesc pentru iubirea voastră.

În curând Orfelia se afla singură cu Perkeo într-o stradă lăturalnică.

— Mulțumită Domnului, să te văd stăpână! șopti piticul sărutând din nou mâinile Orfeliei. Gândește-te, am reușit să o eliberez pe Lili și pe micul prinț! Sunt aici aproape!

— Ce spui! Ești un om de treabă și credincios! Murmură Orfelia iritată. Dar niciun moment, Lili nu trebuie să mai rămână la Paris!

— Ba da, stăpână, da! zise îndată piticul. După cum am auzit, sunt deja toate porțile Parisului păzite! Nu se vorbește de altceva, decât de răpirea prințului! Îndată ce Lili va îndrăzni să treacă bariera va fi arestată!

— Dar unde s-o ducem pe nenorocită? murmură Orfelia.

— Cred c-ar fi bine s-o duc la locuința cetățeanului Michon! zise Perkeo el este un bărbat de treabă, credincios regalist!

— La Michon! Da, fă asta! Șopti tânăra fată aprobând din cap.

Sub conducerea lui Perkeo cele două fete, care se îmbrățișară plângând, plecară spre casa lui Michon care-i primi foarte ospitalier.

Capitalul 238 CĂLĂUL SE ÎNTOARCE ACASĂ

Bucuria lui Enric Sanson cu ocazia eliberării din închisoare, era de nedescris. Încă nu-i venea a crede că scăpase de la o moarte sigură și se afla liber pe străzile din Paris.

Dar unde se afla Lili? Unde rămăsese micul prinț al Franței? El se mângâie în cele din urmă că aceștia vor fi scăpat cu ajutorul lui Perkeo.

Enric Sanson plecă pe străzile Parisului, cufundat în gânduri adânci.

Deodată, se simți tras de mânecă.

Sanson se întoarse repede, dar mare fu mirarea lui, când zări pe piticul Perkeo.

Enric Sanson voi să-l întrebe cu glas tare, dar acesta puse degetul la gură.

— Nu aci stăpâne, nu aici, șopti el. Urmează-mă neobservat de nimeni, și eu te voi conduce la Lili și la iubita mea stăpână!

Întocmai ca în vis, Enric Sanson urmă pe pitic și intră condus de acesta în casa cinstitului cetățean Michon care oferise cu plăcere găzduire fetelor și micului prinț al Franței.

Revederea îndrăgostiților fu foarte duioasă. Lili alergă spre iubitul ei cu brațele deschise. Apoi se simți cuprinsă de brațul puternic al lui Sanson care-i acoperi gura cu sărutări înfocate. Nimeni din asistenți nu cuteza să-i întrerupă.

De asemenea și Orfelia salută în mod călduros pe fratele ei. După ce vorbiră mai mult împreună, se deciseră a o lăsa pe Lili și pe micul prinț, deocamdată la familia Michon. Apoi când Enric Sanson trebui să plece acasă, îl însoți Orfelia. La braț merseră fratele și sora sa prin străzile Parisului. Enric Sanson se simțea mișcat adânc. El nu putea povesti îndeajuns sorei sale, câte sentimente îi treceau prin inimă. Ajuns acasă, Enric Sanson găsi vestea neplăcută de la Fouquier-Tinville, acuzatorul public.

— Bah! zise el, câinii care latră, nu mușcă. Fouquier-Tinville să se păzească la rândul lui, să nu-și piardă capul pe ghilotină.

Capitolul 239 ÎN FAȚA JUSTIȚIEI

Danton, care făcuse atâtea jertfe pentru poporul francez suferea acum în închisoare, era o viitoare pradă a ghilotinei. Nimeni nu voia să întreprindă ceva împotriva lui Robespierre, din contră toți partizanii lui Danton trecură cu aceeași lingușire de partea puternicului Robespierre.

Judecata contra Dantoniștilor fu zgomotoasă și făcu efect asupra jurații lor care erau de acord deja dinainte cu sentința la moarte împotriva lui Danton.

— Îți retrag cuvântul, cetățene Danton! strigă președintele. În numele legii fac cunoscut că toți acuzații judecați astăzi, sunt condamnați la moarte pe eșafod!

Un murmur surd se auzi în sală.

Ședința se ridică. Fouquier-Tinville se îndrepta fără întârziere spre Conciergerie. Pe drum el trimise un mesager la Enric Sanson.

— Dați de știre Maestrului Sanson! zise Fouquier, ca să fie gata mâine de a tăia capul altora. Să se grăbească până-i va veni și lui rândul!

În dimineața zilei următoare Enric Sanson porni la Conciergerie pentru a-și îndeplini funcția cea tristă față de Dantoniști. Când trecu prin porțile închisorii, el suspină adânc. Era groaznic gândul de a duce atâția oameni din viață către moarte.

Pe de altă parte, erau cei mai înverșunați dușmani ai lui, cei care trebuiau să moară astăzi.

Sala condamnaților la moarte era deja plină de gardiști. După o jumătate de oră, trecu un bărbat prin rândurile gardiștilor. Era unul dintre condamnații la moarte, Chabot. Nenorocitul era foarte abătut, abia putea să umble. Părea foarte surprins, văzându-se singur între soldați în fața Călăului.

— Unde sunt ceilalți? murmură el cu voce nesigură, în acest moment se apropiară calfele Călăului, îl legară și îl siliră să stea jos pentru a-i tunde părul.

Înainte de a fi isprăvit cu acesta, intră un al doilea condamnat, era Bazire.

Chabot se ridică și alergă înaintea nefericitului tovarăș, îl sărută și plângea cu lacrimi amare.

Apoi veniră pe rând ceilalți condamnați. Unii dintre aceștia se aflau într-o agitație nebună. Deodată se auzi un zgomot. Era glasul puternicului Danton care striga.

— Nu-mi pasă de judecata voastră! Nu vreau să aud nimic, strigă el funcționarului din cancelarie care-i citi până la urmă sentința. Pe noi, revoluționarii, ne va judeca lumea viitoare!

Danton se lovi cu pumnul peste frunte.

— Blestemat fie acela! exclamă el, care își dă viața pentru ideile mari.

Apoi strigă:

— Împlinește-ți meseria, cetățene Sanson!

Enric fu cuprins fără voie de un tremur. I se părea nelogic să-și îndeplinească meseria față de acest om mare, decăzut.

— Eu văd că tremuri! Îți e frică poate de mine? Crezi tu c-am uitat că trebuia să fii executat tu astăzi în locul meu? Ei acum desfătează-te la vederea nenorocirii mele, tu, prostule!

— Nu mă desfăt la nenorocirea dumitale! răspunse serios Enric Sanson, că ai vrut să mă nimicești cu toate că nu ți-am făcut niciun rău, aceasta să ți-o ierte Dumnezeu, după cum ți-o iert eu!

Danton îl privi lung ca și cum ar fi vrut să-l pătrundă până în adâncul sufletului.

— Te rog cetățene Sanson, fă-ți datoria! zise Danton, cu o nemaiauzită duioșie în voce.

În acest moment fu adus Camille Desmoulins.

— O Doamne, să mor! Așadar este adevărat că trebuie să mor! Strigă vestitul orator, care pierduse orice energie bărbătească în fața morții. Trebuie să mă despart de iubita soție și de copil. O, Leonoro, soție iubită. Cât de drept ai vorbit, prevenindu-mă, când mă aflam în deplină putere!

În acest moment calfele apucară, la un semn al lui Sanson, pe Camille Desmoulins pe la spate. Acesta scoase un țipăt nebun.

— Liniștește-te, cetățene Desmoulins, trebuie să ne facem datoria! căută să-l liniștească Sanson.

Dar nenorocitul se trântea pe jos, plângea. Se zbătea, făcea spume la gură ca un nebun.

Danton privea cu fruntea încrețită la mișcările tovarășului său de soartă. Apoi se apropie de dânsul.

— Lasă-i pe acești bărbați să-și împlinească datoria! zise el într-un ton serios. Ei nu-și fac decât datoria. Dar tu ai trăit ca un bărbat și tot astfel trebuie să mori! Lacrimile sunt treburi femeiești. Noi trebuie să murim pentru cauza noastră.

În acest moment lacrimile începură a curge din ochii nefericitului.

— O, Leonoro, iubita mea soție! Vino la mine! Strigă el.

Enric Sanson era palid de emoție. Execuția dușmanilor săi, îl atingea până în adâncul inimii.

— Înainte, strigă secretarul Ducray către Enric.

Afară în curte erau trei care. În carul dintâi se urcă Danton, Herault de Sechelles, Camille Desmoulins și Filipeaux.

Enric Sanson se așeză lângă banca pe care luase loc Danton și Camille Desmoulins.

Însoțiți de gardieni municipali, porniră spre eșafod.

Capitolul 240 SUPLICIUL

Să ne reîntoarcem spre Adella de Barry. Noi am părăsit-o în privința Călăului, nebună de necaz, când se convinsese că Lili cu micul prinț fugise de acolo. Astfel Adella se reîntoarse în palatul unde avea locuința.

Danton puse un premiu mare pentru prinderea lui Lili.

La toate colțurile de stradă erau lipite afișe pentru readucerea răpitoarei și a prințului.

— Oare niciun mijloc să nu ducă la izbândă? se întreba prințesa aprinsă de furie.

Imediat după aceasta se auziră pași, și mai mulți soldați intrară în odaie, aducând în mijlocul lor pe un țăran.

Nu era altcineva, decât Sulpitz.

După un interogatoriu aprins, el declară prințesei că nu știe nimic despre locul unde se află Lili.

— Ascultă-mă! zise prințesa, apropiindu-se de speriatul țăran, îți promit un premiu de o mie de franci, dacă îmi vei descoperi locul unde se află Lili, în caz contrar îți va sta capul unde îți stau picioarele!

Țăranul se înfiora.

— Da, da! murmură el, voi face toate încercările. Și ieși din cameră înclinându-se de mii de ori, urmat de soldații municipali.

În ziua următoare, Adella se deșteptă într-o agitație ca de friguri. Ea aflase deja din gura lui Danton că Enric avea să fie dus în fața tribunalului revoluționar.

Danton o asigură pe Adella că Sanson va fi condamnat.

Trecură ceasuri lungi de nesiguranță. Adella primea vești printr-un mesager de la Conciergerie, despre mersul procesului.

Astfel, ea află și despre apărarea eroică a lui Sanson. În cele din urmă veni mesagerul și-i anunță condamnarea la moarte a lui Sanson. Odată cu condamnarea lui Sanson se răscoli liniștea din sufletul ei.

Ciudat, în acest moment, Adella auzi niște zgomote îngrozitoare dinspre piața Unirii. Ea ascultă reținându-și suflarea. Aceste strigăte păreau a fi ridicate împotriva lui Danton. Dar nu, își zicea prințesa, cine ar îndrăzni să ridice măcar un deget contra atotputernicului Danton, dar încă să-l înjure?!

Adella se dădu îndărăt de la fereastră ca mușcată de viperă.

Mare Dumnezeule! Era adevărat ceea ce vedea cu ochii. Danton cu mâinile legate la spate, însoțit de adepții săi și de gardiști municipali, ieșea de la Convenție, străbătând drumul prin mulțime spre Conciergerie.

Ca paralizată, abia în stare de a gândi, se târî de lângă fereastră, orbită de acest groaznic spectacol.

— Cum? Danton, ministrul, este prizonier? Strigă prințesa ca ieșită din fire.

Uimită, prințesa se duse în camera ei. Din nou se apropie de fereastră, și zări transportul arestaților în frunte cu Danton. În acest moment prințesa își pierdu cunoștința și căzu la pământ. Cu greu își reveni la viață. Fața îi devenise cenușie. Ochii îi erau îngropați în orbite și ardeau într-un foc mistuitor.

— Ce-i de făcut acum? murmură prințesa. Robespierre mă urăște, o știu prea bine! El mă privea întotdeauna în mod ciudat. Și negreșit, va căuta să mă nimicească pentru că sunt prietena lui Danton.

Deodată se deschise ușa și intră Nappier, servitorul din tribunal.

Prințesa stătu câteva secunde nemișcată în fața lui Nappier.

— Totul este pierdut, șopti acesta, fiecare trebuie să-și scape pielea. Robespierre l-a eliberat pe Enric Sanson, imediat ce Danton a fost adus în Conciergerie.

— Sanson e liber! murmură Adella cu ochi sticloși.

Nappier ieși repede din odaie iar Adella căzu jos pe scaunul ei. Apoi strângându-și toate puterile se precipită spre ușă, dar se dădu înapoi îngrozită. Lângă ușă se afla

Maximilian Robespierre, puternicul Franței. Cu o privire pătrunzătoare, el o fixă pe prințesă. Adella rămase nemișcată. Fiecare fibră din corpul ei tremura.

— Grație! șopti prințesa, fie-ți milă de mine! Nefericita credea că i se apropiase ultimul moment.

Un surâs ciudat apăru pe buzele lui Robespierre.

— Numai cu o condiție te voi grația! șopti el cu glas abia inteligibil.

— Vorbește! vreau să fac totul! murmură Adella ca ieșită din minți.

— Să fii a mea, cu totul a mea! Mă înțelegi bine? Așa îți voi dărui viața!

— Ei bine! zise Adella, am numai o condiție și pe aceasta va trebui să mi-o îndeplinești. Să revoci grațierea lui Enric Sanson și imediat ce capul lui va cădea pe eșafod, atunci voi fi cu totul a dumitale.

— Femeie orbită! strigă Robespierre cu dispreț, Enric Sanson trăiește și va trăi. Păzește-te ca el să nu-ți taie ție capul!

Ofensată și rușinată până în adâncul inimii. Adella căzu în genunchi. Cu frica morții în inimă, nefericita șopti:

— Da, mă voi supune atotputerniciei dumitale.

Robespierre ieși din cameră.

— O, această rușine groaznică! spuse Adella. În loc de a triumfa, am căzut mai jos decât cea mai dezonorată femeie de stradă!

Apoi căzu leșinată.

Capitolul 241 DRUMUL DANTONIȘTILOR SPRE EȘAFOD

I-am părăsit pe Dantoniști pe când mergeau spre eșafod.

Privirile tuturor se fixară asupra primului car, în care se aflau Enric Sanson, Danton și Camille Desmoulins. Ciudat, mulțimea care ceruse ieri moartea lui Danton, era acum tăcută. După o scurtă trecere de timp ajunseră în piața Grevei. Danton își aruncă privirea asupra eșafodului, dar nicio schimbare sau frică nu i se arătă pe față.

— Nu fii slab, Danton, își zicea el, pe când cobora din car.

Calfele înconjurară pe condamnați. Enric Sanson urcă cel dintâi scările eșafodului. Mai întâi fură executați, cei mai însemnați dintre Dantoniști. După ce căzură deja opt capete, veni rândul lui Camille Desmoulins. Mai liniștit de cum se aștepta Sanson, Desmoulins urcă scările spre platformă.

Desmoulins văzu securea plină de sânge și strigă:

— Aceasta este recompensa, popor al Franței? Astfel mulțumești, tu, bărbaților care își varsă sângele pentru tine? Apoi fu legat pe scândură și spunând: „Leonoro te voi revedea în cer", își dădu sufletul sub cuțit.

Apoi veni Herault de Lechelles. După acesta urmă Danton fără a fi chemat.

Calfele legară deja pe Herault, pe când Danton se apropia ca să-l îmbrățișeze. Dar din cauză că Sechelles era deja legat, Danton nu-i putu spune ultimul adio.

— Voi proștilor, exclamă Danton cu un râs sălbatic către calfele Călăului, poate vreți să opriți capetele noastre să nu se sărute nici în coș? apoi Danton privi moartea amicului său cu un calm supraomenesc. Coșul încă nu era golit și nici securea ștearsă de sânge, și Danton păși înainte.

— Nu uita Călăule, să arăți capul meu mulțimii, căci astfel de capete nu vor vedea în fiecare zi. Apoi se întoarse cu spatele spre mulțime și se aruncă pe scândură fatala.

— Înainte. Înainte, grăbiți-vă! Strigă el, mi-e scârbă de această viață, cea mai mare prostie pe care o poate face cineva, este de a se naște pe lume!

Cuțitul căzu. Danton, marele și puternicul Danton în fața căruia tremurase Franța întreagă de atâția ani, era un cadavru!

Enric Sanson porni spre casă foarte obosit fizicește. Deodată se simți apucat de braț și văzu în față-i pe un necunoscut.

— Contele Leranda, începu acesta, îți amintește de jurământul dumitale! El te așteaptă astă noapte la orele unsprezece! Fii gata de a-l urma pe mesagerul care va veni să te conducă la dânsul!

— Într-adevăr, am jurat contelui Leranda cu un jurământ sfânt! murmură Enric Sanson, negreșit că îl voi ține. Dar totuși trebuie să vin numaidecât, în astă seară?

— Contele a poruncit și va trebui să te supui! zise trimisul necunoscut. Așadar, să-i raportez că veți veni?

— Ei da, spune contelui Leranda că sunt gata a-mi ține jurământul! zise Călăul nemulțumit, dar...

El se opri, căci mesagerul dispăru ca prin farmec. Enric Sanson își dirijă pașii repezi spre locuința lui.

Capitolul 242 DEMASCAREA JUANITEI

Acum să ne întoarcem spre Juanita, sora geamănă a lui Lili. Juanita fu surprinsă în budoar de către soțul ei, cu iubitu-i, ducele de Orvedo.

Palid de emoție contele Leranda se târî la brațul lui Don Pedro înspre camera sa de lucru.

Aici, ei făcură planuri cum să o pedepsească pe criminala și adultera lui soție. Mai multe seri de-a rândul, don Pedro venea și se închidea cu contele în camera de lucru, aducându-i poruncile marelui inchizitor în privința pedepsei Juanitei.

Contele Leranda, în durerea-i nebună, lăsă părintelui să-i repare onoarea pătată.

Apoi urmă o scenă îngrozitoare între soți. Juanita începu să înjure în modul cel mai barbar. Dar nimic nu-i folosi. Ea fu prinsă și în ziua următoare avea să fie transportată într-o trăsură închisă la Madrid și avea să găsească un sfârșit groaznic în închisoarea inchiziției. Dar la miezul nopții, reuși să fugă din castel. Mult timp îi pierdură urma, cu toate că Don Pedro fu însărcinat de însuși marele inchizitor de a o găsi și a o preda pedepsei binemeritate. În cele din urmă, la Paris, ea căzu în mâinile soțului ei. Ea blestemă în modul cel mai crud pe Dumnezeu și întreaga omenire, încât Don Pedro care

era neînduplecat în credința sa religioasă, fu nevoit să-i taie limba pentru a înceta cu sacrilegiile, în același timp, i se comunică nefericitei, că din cauza crimelor comise a fost osândită la moarte.

Restul este deja cunoscut cititorilor noștri. Călăul fu chemat pentru a executa pe Juanita. Dar crezând că este mireasa sa Lili, și din pricina asemănării, uciderea Juanitei fu amânată pentru un termen scurt.

Capitolul 243 GRIJA PENTRU LILI

Întâmplările groaznice din Paris, care își găsiră sfârșitul cu executarea Dantoniștilor, distraseră puțin mulțimea în privința răpirii prințului. Acum însă după ce mormântul se închise asupra executaților și Robespierre rămase atotputernic, se deșteptară deodată mii de presupuneri. Unde se află băiatul? Cizmarul Simon, al cărui cap era desigur în mare pericol, spumega de mânie. Negreșit, nu putea nega că alergând să vadă execuția Mariei Antoinetta, lăsase pe băiat singur și ușa deschisă. Din această cauză, demnul funcționar fu arestat. Însuși Robespierre începu a căuta locul ascunzătorii prințului. Căci ei știau doar prea bine, că libertatea prințului era un pericol mare pentru republica Franceză.

Porțile Parisului erau mereu păzite. Acuzațiile care fură ridicate în ședința tribunalului împotriva lui Enric Sanson, ajunseră la urechile lui Robespierre.

În primele zile după căderea lui Danton, Robespierre, chemă pe Călău la sine. Negreșit, că și prințesa trebuia să fi contribuit la aceasta, căci Adella nu era femeia care își jertfea onoarea fără să primească ceva în schimb.

Ea știu să semene bănuieli grozave în inima lui Robespierre împotriva călăului, căci ministrul primi foarte rapid pe Enric Sanson.

Enric simți, că în acest moment, numai calm fiind se va putea salva.

— Spune-mi, unde este logodnica ta? Ea este aci în Paris, o știu prea bine! Numai ea putea să fi răpit copilul! Strigă Robespierre încreținд fruntea.

— Eu nu știu nimic, despre mireasa mea! zise Enric cu îndrăzneală, și chiar dacă aș ști nu aș spune-o! Și afară de asta, este o nebunie de a crede că slaba Lili Miranda, l-a răpit pe prințul Franței!

— Taci! îi strigă Robespierre, vreau să te cred că nu știi unde se află mireasa ta, dar vai de tine dacă mă vei minți. Pentru a doua oară, nu va apare un Robespierre pentru a te răpi de la moarte! Acum du-te și fă-ți datoria!

Enric plecă.

Lili se afla în casa familiei Michon, dar nu putea rămâne acolo. Nu, Lili trebuia să părăsească Parisul sub orice chip. Enric Sanson putea procura logodnicei sale un pașaport pe un nume fals. Micul prinț însă putea să mai rămână în Paris, până ce se vor mai liniști spiritele.

Un loc mai sigur pentru Lili, era numai în satul depărtat de lume, la unchiul ei Louvois. Enric comunică planul său iubitei, dar Lili n-avea mare plăcere de a se întoarce în satul

dintre munți. Ea se temea de Millart și comunică această temere logodnicului ei. Enric știu s-o convingă, că acolo era cel mai sigur refugiu pentru dânsa.

În ziua următoare, după convorbirea lui Enric cu Lili, Călăul primi vizita unui țăran, care i se recomandă cu numele de Sulpitz. Enric nu bănui nimic din povestirile lui Sulpitz, care mărturisi la urmă că nu are altă dorință decât să părăsească mai curând Parisul.

Dar scopul venirii lui Sulpitz la Călău, era de a afla de la acesta locul ascunzătorii lui Lili. Când Sulpitz se văzu în fața statuii dominatoare a Călăului, el își pierdu de tot curajul. „Dacă Enric ar afla scopul său trădător și s-ar răzbuna?" se gândea el. Pe de altă parte, Sulpitz era foarte lacom de a câștiga premiul promis de prințesă.

— Așa? zise el, Lili Miranda se mai află în Paris, și cât de mult am căutat-o! Acum nu ne mai stă nimic în cale de a ne reîntoarce. Unde se află fata acuma?

— Unde se află, nu te interesează, amicul meu, dar ea se va întoarce cu dumneata la țară! zise Enric.

Și când să mă întorc la țară cu Lili Miranda? întrebă Sulpitz.

— Astăzi răspunse Sanson.

Sulpitz se sperie, dar după o scurtă reflexie se gândi că putea să o trădeze pe Lili nu numai în Paris, ci și la țară. Poate că de acolo, va putea stoarce sume mai mari de la Călău, decât acea mie de lei promisă de prințesă. Această intenție înveseli mult pe mizerabil.

Enric Sanson făcu tot posibilul pentru a obține în acea zi pașapoartele necesare pe numele unui țăran Martin și a nepoatei sale Ema. După ce Lili își luă rămas bun de la Enric și de la familia Michon, ea părăsi casa însoțită de Sulpitz. Ei trecură bine barierele și de asemenea ajunseră bine la locul țintei lor.

Trădătorul Sulpitz, se gândea în timpul drumului, cum să se folosească mai bine de trădarea sa. În cele din urmă se decise să-l inițieze și pe Millart în istoria aceasta. Sulpitz devenea din ce în ce mai vesel. În fine se apropiară de sat. Cu lacrimi în ochi Lili intră în casa unchiului Louvois. Acesta o primi cu prietenie. Dar pacea de altădată nu putea domni între unchi și nepoată, căci Louvois nu o putea ierta lui Lili, că-l părăsise fără știrea lui.

Cuvinte aspre erau la ordinea zilei și Lili plângea nopți întregi cu lacrimi amare. Cât de mult dorea ea, clipa în care Sanson să se unească cu ea printr-o legătură veșnică.

Capitolul 244 TRĂDĂTORUL

Opt zile mai târziu, Sulpitz trecu prin sat. El se apropie de curtea lui Eugen Soner și-l chemă pentru a-i comunica ceva. Între altele Sulpitz îi povesti că Margot Risler este foarte înfuriată împotriva lui, mai ales de când i-a făcut rușinea de la bal, lăsând-o nedansată. Apoi îi povesti că Margot i-a trimis vorbă că îi va face *o judecată*, una și bună, că-i va trece pofta de furat vânaturi din pădure, căci ea se află în posesia puștii lui de vânătoare.

Eugen îi răspunse cu asprime și-i întoarse spatele.

— Cum își ține nasul pe sus! murmură Sulpitz. Lasă că Margot îl va pune la respect și la răbdare, de asta sunt sigur. Hi, hi, hi! O să-și lase el fudulia la o parte!

Un ceas mai târziu Sulpitz se apropie de casa forestierului Louvois. Acesta ședea pe pragul ușii.

Lili avea treabă în bucătărie și nu putea asculta convorbirea lor, dar totuși tresărea speriată ori de câte ori auzea pronunțându-se numele lui Enric. Ce puteau vorbi amândoi despre logodnicul ei?... negreșit că nu de bine!...

Forestierul rămase în ziua aceea acasă. Tăcut își luă prânzul. Ochii lui Lili erau mereu înlăcrimați. Forestierul îi blestemă pe servitorii săi pușcași care în loc să-și împlinească datoria, stăteau la cârciumă și beau.

„Dar, zicea el... în astă noapte vă voi face să simțiți asprimea mea!" Cu aceste cuvinte el strânse pumnii amenințător. Se făcuse ora zece seara. La ora aceasta Louvois obișnuia să se culce.

Lili observă cum unchiul ei se îmbrăcă și se pregătește de plecare.

— Dumnezeul meu, nu cumva vrei să te duci în pădure, unchiule? murmură ea.

— Da, zise el, l-am pândit pe unul care fură vânat din pădure și vreau să pun mâna pe el!

— Te rog, unchiule, nu te duce! murmură Lili... inima-mi prezice o nenorocire... te rog, rămâi cu mine.

— Lasă-mă în pace! îi zise el, mâine vei auzi ce s-a întâmplat... și acum, du-te de te culcă, este deja târziu... înainte de zorii zilei nu mă voi întoarce acasă.

Lili începu să plângă. Ea se aruncă la pieptul unchiului ei.

Pădurarul o respinse imediat. Se întoarse cu spatele la ea și deschise ușa. El plecă însoțit de câinii de vânătoare.

Cam până la orele două, Lili rămase trează. În fine pe când nu mai putea ține ochii deschiși, Lili se duse în camera ei. Ațipise imediat. Deodată ea fu trezită din somn prin niște bătăi puternice în ușă.

— Da. Da, vin îndată, ce s-a întâmplat? Strigă ea.

— Vino jos, domnișoară, te rog, pentru Dumnezeu, îi strigă ajutorul de pădurar. S-a întâmplat ceva în pădure... unchiul dumitale...

— Doamne, ce este cu el? întrebă fata speriată.

— Trebuie să fii tare pentru a suporta lovitura de la Dumnezeu, zise ajutorul de pădurar ștergându-și ochii. El a fost un stăpân foarte bun. Acum o jumătate de oră l-am găsit mort!

Efectul acestei vești eră zdrobitor pentru Lili. Ea își acoperi fața cu amândouă mâinile și începu să plângă.

— O, blestemații de hoți de vânătoare l-au împușcat ca pe o fiară din pădure. Glonțul i-a trecu tocmai prin mijlocul inimii.

Lili rămase câteva momente ca paralizată. Își aduse aminte de ultimele cuvinte pe care le pronunțase Louvois.

El făcuse aluzie la Eugen. Numele lui îl pomenise în amenințările lui.

Lili îi ceru pușcașului să o conducă la unchiul ei. Ei merseră cam vreo jumătate de ceas prin pădure.

— Acolo! zise pușcașul arătând cu mâna în partea stângă. Îl poți vedea deja de aici.

Lili văzu în dosul câtorva arbori, în apropierea ei, un corp nemișcat întins pe iarbă. Un fior de gheață îi trecu prin tot corpul. Apoi Lili se apropie de cadavrul unchiului ei. Cu un

strigăt de adâncă durere căzu ea în genunchi și-și împreună mâinile peste piept. O singură privire asupra feței ca de ceară și cu ochii pe jumătate deschiși, o făcu să recunoască că unchiul ei își dăduse deja de mult sufletul. Mult timp stătu ea în genunchi, apoi își veni în fire și începu să rostească rugăciuni. Apoi se ridică după ce mai întâi închise ochii mortului.

— Cine poate fi criminalul? îl întrebă Lili pe pușcaș.

— Hm, să nu te superi domnișoară! zise el, Sulpitz este un om de nimic, nu poți pune nicio bază pe vorbele lui, dar aseară l-am întâlnit în pădure, el venea de la unchiul dumitale... aici vorbise despre niște lucruri ciudate... că, adică Eugen s-ar fi lăudat că știe el despre un vânat pe care-l va împușca în astă noapte... dar eu nu cred, adăugă el cu blândețe văzând ce spaimă o cuprinsese pe Lili.

— Nici nu trebuie să crezi! îi zise ea repede, nici eu nu cred că Eugen a făcut fapta aceasta.

Trista și posomorita Lili se întoarse spre casă.

Ajunsă în casa forestierului, ea se târî cu greu în cămăruța ei.

Cam pe la amiază sosi o comisie judecătorească la locul crimei. Doctorul raportă imediat că forestierul fusese împușcat pe la spate, căci nimic nu arăta că s-ar fi luptat cu adversarul său. Doctorul indicase și distanța de la care fusese tras glonțul ucigaș. Judecătorul, un bărbat mic și slab, începu să cerceteze locul crimei. Rezultatul era nespus de favorabil. Cam la vreo douăzeci de pași de locul crimei, fusese găsită în iarbă o pușcă de vânătoare, pe care trebuie s-o fi pierdut criminalul. Pușcașul Mathes, care se afla în apropierea judecătorului, observă bine pușca.

— Aceasta este pușca unui hoț de vânătoare și nu-i de mirare că l-a lovit de moarte pe pădurar!

Pușca trecea din mână în mână. Era o armă bună iar deasupra-i se afla o plăcuță de nichel pe care era gravat foarte citeț numele „Eugen Soner".

— Cred și eu! zise pușcașul, este cel mai bogat țăran din aceste împrejurimi, dar și un hoț mare de vânat, cel puțin astfel susținea pădurarul Sulpitz. Țăranul a avut totuși dreptate când i-a comunicat aseară pădurarului că Eugen s-a lăudat că împușcă în astă noapte vânatul oprit. Și astfel, pădurarul pentru a-l pândi și-a pierdut viața.

Câțiva gardiști fuseseră trimiși să-l aresteze pe Eugen. Judecătorul și ceilalți rămaseră aici pentru a transporta acasă cadavrul forestierului.

Gardiștii ajunseră în fața porții lui Soner.

Țăranca Fauchon tocmai dădea grăunțe la pui, iar când îi zări pe soldați începură să-i tremure mâinile.

Unul din gardiști se apropie de Eugen care stătea pe pragul grajdului și punându-i mina pe umăr îi zise:

— Trebuie să te arestez, te rog să nu te opui!

— Să mă arestezi pe mine?... murmură Eugen pălind. Nu m-am gândit că va merge atât de repede. O, tu pisică falsă și rea!

— Așadar mărturisești că ești vinovat?

— Eu nu sunt nimic, răspunse Eugen cu încăpățânare, să mi se dovedească mai întâi.

— Lasă că ți se va dovedi. S-a găsit pușca dumitale în apropierea cadavrului.

Țăranca Fauchon rămase ca împietrită. Eugen o consolă asigurând-o că e nevinovat.

— Ah, nu uita, că în pădure zace forestierul Louvois! îi zise gardistul.

La auzul acestor cuvinte Eugen fu cuprins de un tremur ușor. Apoi țăranca Fauchon intră cu ei în casă pentru a evita să se strângă curioșii în curte. Eugen se lăsă să cadă pe un scaun.

Apoi se auziră pocnituri de bice și întreaga comisie judecătorească se opri la poartă. După ce judecătorul aruncă o privire cercetătoare prin casă, se opri în față lui Eugen.

— Tu ești Eugen Soner? Această pușcă este a ta? Îl întrebă el pe Eugen arătându-i arma.

Eugen aruncă o privire asupra armei și păli la față.

— Da! zise el. Arma este a mea!

— Cu această armă a fost ucis un om astă noapte!

— Se poate Domnule judecător, dar eu n-am fost acela, o jur pe atotputernicia lui Dumnezeu.

El îi explică judecătorului că arma sa a fost la Margot Risler. Țăranca Fauchon aruncă o privire asupra lui Millart care intrase și el acum în cameră. O bănuială groaznică se deșteptă în inima ei împotriva acestui om.

— Ei bine, zise judecătorul, toate vor ieși la lumina zilei. Dacă ești nevinovat se va vedea, dar deocamdată ești prizonierul nostru.

Eugen se întoarse spre mama sa pentru a o îmbrățișa.

— Du-te cu Dumnezeu, Eugen! murmură ea, el te va proteja. Eu îl cunosc deja pe demonul care este implicat în chestiunea aceasta. Dar Dumnezeu va descoperi misterul acesta negru.

Peste o jumătate de oră Eugen plecă în trăsura comisiei, escortată de gardiști, spre orașul din apropiere.

Țăranca Fouchon se hotărî să o viziteze pe Lili. La vederea tinerei fete prosternate în fața cadavrului unchiului ei, un fel de milă și admirație cuprinse pe femeia de obicei severă. Ea se apropie de fată și îi puse mâinile pe cap în mod de binecuvântare. Apoi, după ce vizită mortul, se retrase cu Lili în camera de locuit și începură să vorbească despre nenorocirea care a căzut ca un fulger asupra lui Eugen. Lili o asigură că Eugen este nevinovat și că ea poate jura pentru inocența sa. Cu lacrimi în ochi țăranca îi mulțumi. Apoi după ce o îmbrățișă ca pe copilul ei și o asigură de dragostea ce i-o poartă, ea se îndepărtă pornind spre casă.

Millart plecă să se plimbe prin pădure. Deodată se auzi strigat. El întoarse capul și-l zări pe Sulpitz.

— Am o veste îmbucurătoare pentru dumneata! începu Sulpitz, sărmanul Eugen a fost arestat și... el nu este vinovat. M-am gândit azi de dimineață să mă duc la curtea Soner și să aduc țărăncii Fauchon vestea despre nevinovăția fiului ei, căci vinovatul este...

— Ce spui tu? îl întrerupse țăranul.

— L-am văzut astă noapte pe la orele unsprezece pe Eugen venind de la cârciumă și mergând spre casă. L-am urmărit până a intrat în casă. Deci nu putea fi el criminalul. Pădurarul a fost ucis abia pe la două după miezul nopții. Voi spune aceste cuvinte țărăncii Fauchon. De asemenea le voi repeta dacă mi se va cere în fața justiției. Țăranca Fauchon cred că mă va recompensa cu o sută de franci pentru acest serviciu.

— Dar eu îți voi da două sute de franci ca să taci, dar le vei primi în ziua când Eugen va fi condamnat la moarte!!.

— Dar, răspunse Sulpitz, vrei într-adevăr să faci ca lucrurile să ajungă așa departe?

Drept orice răspuns Millart băgă mâna în buzunar, scoase câteva piese de argint și i le dădu lui Sulpitz. Apoi se întoarse și plecă spre casă.

Capitolul 245 ÎN PERICOL DE MOARTE

L-am cam uitat pe amicul nostru Pippin! Cititorii noștri știu deja că el se afla închis în Conciergerie și aștepta să fie dus la ghilotină. Negrul Pippin fu cuprins de o furie nebună văzându-se fără nicio scăpare. El alergă ca un nebun prin celulă. Ceasurile treceau repede, acum era deja miezul nopții. Încă câteva ceasuri și vor veni să-l ia! Deodată negrul Pippin fu întrerupt din gândurile sale. I se păru că o pietricică a fost aruncată în ferestruica închisorii. Se apropie de o masă de stejar, puse pe ea un scaun de lemn și se urcă pentru a se uita prin ferestruica celulei. Dar zadarnic căută să pătrundă cu privirea prin întunericul nopții, căci nu zărea nimic. Deodată auzi iar o lovitură la geam. Geamul se crăpă imediat. El strânse cu mâna sticla spartă a ferestrei, fără a produce vreun zgomot.

Negrul Pippin nu se înșelase.

Abia deschise geamul că un obiect tare îi și zbură înăuntru. Totodată negrul Pippin observă la fereastra casei de vis-a-vis pe un bărbat care se aplecase în afară și aruncase obiectul.

— Pssssst! Cine este acolo? Murmură negrul Pippin.

— Sssssst! Tăcere! Sunt prieteni! Fu răspunsul străinului. Cât de dulce îi sunară aceste cuvinte. Negrul Pippin n-avea niciodată o inimă simțitoare, acum însă era aproape să plângă. Coborî de pe masă și ridică obiectul de pe jos. Spre marea lui bucurie văzu că este o pilă. Pippin începu să pilească gratiile de la fereastră.

Abia isprăvise și această lucrare când necunoscutul îi aruncă o frânghie tare, spunându-i s-o lege de fereastră, iar el va lega capătul celălalt al frânghiei la fereastra de vis-a-vis și astfel îl va putea scăpa. Negrul Pippin urmă sfaturile necunoscutului.

— Ești gata? se auzi întrebarea de vis-a-vis. Prințesa Adella de Barry a poruncit să te scăpăm!

— Negreșit! răspunse Pippin care simți cum frânghia fusese întinsă bine. Cu ușurința unei pisici se avântă Pippin peste fereastră și cu mâinile agățate de frânghie începu să avanseze înspre casa de vis-a-vis.

Erau momente grozave pentru criminal.

Încă o jumătate de minut și drumul anevoios era gata. Cu o săritură îndrăzneață negrul Pippin se avântă prin fereastra deschisă...

Capitolul 246 CRIMA

Enric Sanson acceptă invitația contelui Leranda. Luna răsărise deja când Enric ajunse cu însoțitorii săi la vila contelui. Enric ajunse lângă poartă și era pe cale de a intra, când privi din întâmplare în parcul vast care se întindea în jurul vilei. Călăul zări doi păzitori care stăveau la distanțe opuse cu săbiile scoase. Mai departe Enric zări chipul frumos al Juanitei. Asemănarea cu Lili era atât de puternică încât călăul tresări fără voie. Apoi intră nezărit de nimeni în vastele coridoare, de unde auzi niște voci agitate răsunând până la dânsul. Enric se retrase în dosul unei uși și ascultă. Enric recunoscu glasul contelui Leranda și al lui Don Pedro. Contele Leranda nu vroia să admită executarea Juanitei. Căci, zicea el, nenorocita a suferit mult și de aceea renunțase la o posibilă crimă. Don Pedro insista ca Juanita să fie ucisă. Se născu o ceartă aprinsă între acești doi asociați. Într-un moment de furie, Don Pedro apucă un cuțit italian care se afla pe masă și-l împlântă în pieptul contelui Leranda. Enric se apropiase între timp de ușă și fusese martor la toată scena. Contele Leranda scoase un ușor horcăit și-și dădu sufletul.

— Ucigaș mizerabil! strigă Sanson care nu se mai putea abține.

— Aceasta este pieirea ta că ai fost martor aici, călăule din Paris! îi strigă Don Pedro.

El se năpusti asupra lui Sanson. Călăul se luptă și reuși să scape din mâinile lui Don Pedro.

El alergă în parc, dar avu ideea ingenioasă de a încuia ușa pe dinafară și a lua cheia cu sine. Deodată o zări în umbra copacilor pe Juanita, îngenuncheată, întinzând rugătoare mâinile împreunate spre dânsul.

Cu o singură împușcătură de revolver Enric culcă la pământ pe unul din cei doi păzitori care se îndreptau spre dânsul. Celălalt paznic o luă la sănătoasa. Apoi călăul se apropie de Juanita și îi propuse în cuvinte scurte să fugă cu dânsul pentru a scăpa din mâinile asupritorilor ei. Era de temut ca păzitorul care fugise să se întoarcă cu ajutoare puternice.

Și tocmai acest pericol îi dădu puteri uriașe lui Sanson. El o luă pe Juanita în brațe și alergă cu ea înainte. În acest moment apăru Don Pedro cu câțiva servitori. Două împușcături fură slobozite pe urma fugarilor, dar ca prin minune scăpară neatinși. Enric Sanson alergă până ajunse lângă zidul care înconjura vila. Gâfâind, călăul puse mâna dreaptă pe zid, ținând-o în cea stângă pe Juanita, pentru a se avânta în sus, peste zid. Dar în acest moment se întâmplă ceva neașteptat și îngrozitor. În dosul zidului apăru deodată fața unui bărbat luminat puternic de razele lunii, Enric tresări. El îl cunoștea pe acest om care nu era altul decât negrul Pippin. Călăul văzu cum Pippin ridica cocoșul unui revolver asupra lui. Totul se petrecu într-o clipă. Pippin trase. Enric Sanson simți că Juanita se cutremură în brațele sale.

— Acum însoară-te cu iubita ta Lili, călăule! strigă Pippin. Am nimerit-o tocmai în inimă. Ha, ha, prințesa va fi mulțumită. Cu aceste cuvinte negrul Pippin dispăru.

Enric Sanson privi spre Juanita. Era moartă.

— Puneți mâna pe el, puneți mâna pe el, auzi Sanson strigătul urmăritorilor săi.

Enric Sanson realiză groaznicul pericol în care se afla. Cu un suspin dureros, Enric o lăsă jos din brațe pe gingașa și nefericita soră a lui Lili.

— Rămâi cu Dumnezeu! Cerescul părinte să aibă milă de tine! Murmură Enric.

Apoi sări de pe zid și fu scăpat.

În ziua următoare, Enric raportă poliției despre crima comisă sub ochii săi asupra contelui Leranda. Sub conducerea lui Sanson un pluton de gardiști porni la fața locului. Dar acolo îi așteptă o mare surpriză. Nimeni nu se mai afla în vilă. Numai în pivnița casei se găsiră cadavrele contelui Leranda, al paznicului ucis de Sanson și cadavrul nefericitei Juanita.

Enric Sanson era adânc mișcat. Gândul că sora iubitei sale găsise un astfel de sfârșit tragic îi umplea sufletul de durere. Călăul se îngriji de înmormântarea Juanitei. Apoi când se afla lângă mormântu-i simplu, Enric Sanson se rugă la Dumnezeu ca ea să fi luat cu sine în mormânt blestemul țigăncii și să fi lăsat pe pământ pentru Lili o fericire desăvârșită! Aceasta era dorința înfocată a călăului. El se decise să nu-i spună nimic lui Lili despre nenorocita sa soră geamănă. În schimb își jură să împodobească mereu mormântul Juanitei cu flori proaspete.

Capitolul 247 MĂIESTRIA LUI PIPPIN

Negrul Pippin fusese scăpat din închisoare cu ajutorul prințesei. Imediat Pippin ceruse să fie dus la Adella. În realitate, Adella nu mai era decât umbra frumuseții de odinioară. Cu remușcarea în inimă, supusă, unui bărbat neiubit de al cărui zâmbet sau încruntare îi atârna voința, Adella suferea cumplit. Toate comorile pe care Adella le poseda le transportase îndărăt în castelul de Barry. Dar ce-i foloseau acum comorile în acest timp de fierbere.

Gândul îi zbură imediat la negrul Pippin care ar fi fost o unealtă bună pentru planurile ei și care zăcea în închisoare. Imediat se decise să-l scape. În zadar sperase Adella să afle de la Sulpitz locul ascunzătorii lui Lili.

Negreșit că ea nu putea ști ce lucruri groaznice se petreceau în satul îndepărtat. Astfel Adella spera că negrul Pippin va îndeplini scopurile ei criminale. Acesta îi promise să facă tot posibilul.

El cercetă urmele prințului răpit, cu toate că prin aceasta se expunea la pericolul de a fi recunoscut de gardiști și dus la ghilotină. Dar negrul Pippin n-aduse nicio veste îmbucurătoare prințesei. Cizmarul Simon, amenințat de către Robespierre cu pedeapsa la moarte, îl regăsise deodată pe micul prinț.

Tot ca înainte, nefericitul fu ținut în Temple.

Sărmanul copil slăbea din zi în zi. Obrajii de pe care pierise de mult roșeața sănătății se subțiară din ce în ce. Privirea ochilor îi deveni din ce în ce mai stinsă. Într-o dimineață Robespierre apăru neanunțat în Temple.

Nimic nu-i scăpă din vedere puternicului ministru. El fusese condus în camera cizmarului Simon. Cizmarul ședea lângă sticla cu rachiu, iar în față stătea tremurând micul prinț. Simon îi dăduse iar să bea cu sila un pahar plin cu rachiu. Fața copilului era

umflată, în acest moment și inima crudului Robespierre se simți cuprinsă de milă. El îl înjură cu asprime pe Simon și-l condamnă la moarte pe eșafod.

Chiar în acea seară Simon fusese executat.

Crudul Robespierre se apropie de micul băiat, se aplecă spre micul prinț al Franței și-l mângâie pe obraz.

— Sărmane, sărmane băiat! N-am vrut asta, nu! Zise Robespierre. De acum înainte vei fi bine tratat, aceasta ți-o jur!

El îi porunci directorului Templului să-l ia pe băiat la sine, să aducă doctori și să îngrijească de sănătatea-i zdruncinată. Apoi Robespierre părăsi cu capul sus locuința cizmarului Simon. Din acel moment, micul băiat căpătă o îngrijire mai bună. Dar era deja prea târziu, cizmarul Simon sădise viermele morții în corpul micului băiat. Din ce în ce el devenea mai tăcut, până ce într-o dimineață fu găsit în patul său țeapăn și rece. Era într-adevăr prințul Franței cel care murise, sau era sufletul vreunui copil sărman și chinuit care-și luase zborul spre cer?

Nimeni nu se interesă în Paris de micul sicriu care fu scos într-o seară din Temple și care conținea rămășițele pământești ale micului prinț de Franța. Mulți parizieni susțineau că prințul Franței trăia în Germania unde capătă o educație bună și că micul băiat care murise era al unor muncitori săraci care-l vânduseră cizmarului Simon. Familia Michon care la recomandarea Orfeliei îl luaseră la ei pe micul prinț, dispăruse deodată cu totul din Paris. Lili și familia se întrebau mereu dacă le-a reușit în adevăr să-l scape pe prințul Franței, sau dacă nenorocitul copil și-a găsit sfârșitul în cimitirul săracilor din Paris.

Sora prințului însă, era sigur că fusese transportată în Germania de către cinstitul părinte Edgeworth și cele două surori pioase care se travestiră în țărănci. Mica prințesă fusese crescută de către părintele Edgeworth și de către cele două surori. Bătrânul Edgeworth muri la o vârstă înaintată în Germania și fu înmormântat departe de patria-i iubită. Cele două surori însă se întoarseră la Paris după căderea lui Napoleon Bonaparte împreună cu tânăra prințesă. Fiica lui Ludovic al XVI-lea fu recunoscută de către regele Franței ca prințesă regală. Ea apucă vremea când ducele Louis Filippe de Orleans ajunse pe tron, acel ofițer tânăr care se dusese împreună cu Bonaparte la Orfelia Sanson spre a-i prezice viitorul.

Acum să ne întoarcem la firul întrerupt al povestirii noastre.

Toate aceste noutăți, citate mai sus, le comunica negrul Pippin, prințesei. Într-o seară, negrul Pippin apăru în fața prințesei cu o față triumfătoare.

— Ei, ce-mi aduci? întrebă Adella.

Pippin îi povesti în fine cum a reușit să o împuște pe Lili, pe care Enric Sanson o ținea în brațe, era probabil că vroia să fugă cu dânsa. Dar văzând uimirea prințesei, el îi povesti cum de câteva zile o pândea pe Lili în parcul unei vile izolate unde era ținută prizonieră.

— Cu această mână am ucis-o! zise el, am văzut cu ochii mei cum a căzut moartă, de acum înainte te asigur că nu va mai învia!

Prințesa respiră ușurată.

Capitolul 248 DOMNIA LUI ROBESPIERRE

Să ne întoarcem acum, spre cei mai mari bărbați ai Franței.

Atât Robespierre, cât și Napoleon Bonaparte se luptau pentru putere. Pe când Robespierre se afla în culmea înălțimii, Bonaparte nu era decât un general tânăr, care își culesese laurii în luptă.

Robespierre luă frâiele guvernului. Începând cu execuția Dantoniștilor, Robespierre nu lăsă nicio zi să treacă, fără a jertfi nenumărate personalități înalte pe eșafod.

Din ce în ce mai trist devenea Sanson, când se întorcea acasă după câte o zi sângeroasă. La fel de tristă, devenea și Orfelia. Gingașa fată nu mai putea suporta tirania lui Robespierre. Orfelia își aminti de fapta eroică a Charlottei Corday, pe când străpunse cu pumnalul inima lui Marat. Ea se decise a pune capăt zilelor aceluia care avânta cnutul[24] asupra nenorocitei Franțe. Într-o după-amiază, ea părăsi casa fratelui ei, nespunând nimic la nimeni, nici chiar lui Perkeo. Chiar în acea zi, pe când Enric își făcea serviciul pe eșafod, el auzi că s-a comis un atentat asupra lui Robespierre, dar care n-a reușit. O femeie tânără a fost atentatoarea, care din ordinul lui Robespierre se afla deja închisă în Conciergerie pentru a fi executată pe eșafod.

Călăul era amețit de mirosul sângelui vărsat pe eșafod și nu mai dădea ascultare diferitelor versiuni. El regreta numai, că nu a reușit atentatul pentru a elibera Franța de sub jugul tiranului.

Deodată, apăru un gardist la ghilotină și-l chemă pe Enric la Robespierre, care se afla în Conciergerie. Enric dădu ordine calfei sale și plecă imediat spre Coniciergerie. Cu cât mai mult se apropia de închisoare, cu atât mai multă lume era îngrămădită pe străzi. Peste câteva secunde, Enric se afla în fața lui Robespierre. Aruncând o singură privire asupra puternicului, Enric se convinse că acesta se afla într-o groaznică agitație. În cuvinte scurte și severe Robespierre îi comunică despre atentatul plănuit și încercat asupră-i de însăși sora lui, Orfelia Sanson.

Enric Sanson simți cum o sudoare rece îi îmbrobonă fruntea. Soră, sărmană soră, murmurară buzele sale, după ce află din gura puternicului, că mâine va trebui s-o execute pe Orfelia pe eșafod.

— Ai căzut în puterea mea! zise puternicul, un singur cuvânt al meu ajunge pentru a te duce la ghilotină împreună cu sora ta. Dar dacă îmi vei promite a-mi fi credincios și a-mi face niște servicii, atunci nu numai că te voi cruța, dar voi reda și sorei tale libertatea. Dar trebuie să-ți ții jurământul, vai de tine va fi de vei căuta să mă înșeli.

Ca prin vis Enric Sanson murmură un da...

— Ei bine, te cred pe cuvânt! zise Robespierre, de un timp încoace, s-a format o conjurație împotriva mea și am aflat că în capul conjurației se află acel generai din Corsica, Napoleon Bonaparte.

— Îl cunosc din auzite! răspunse Șaman.

— Ei bine, în timp de trei zile va trebui să găsești mijloace pentru a-l înlătura.

---

[24] ***cnut*** *sn* [At: NECULCE, ap. LET. II, 359 /8 / V: ***knut,*** (Trs) ***~ă, knută*** *sf* / Pl: *~uri* / E: rs **кнут**] Bici din curele de piele sau funie având la capete alice de plumb.

Enric Sanson păli.

— Cum? Doar nu vrei să mă faci ucigaș*!*

— Atunci va muri sora ta Orfelia.

Un suspin greu scăpă de pe buzele Călăului.

Robespierre nu simți milă pentru chinurile Călăului. El începu a-i țese planuri pentru nimicirea lui Bonaparte. Prin faptul că Orfelia îi prezisese cândva viitorul, Robespierre îl puse la cale, ca prin mijlocirea surorii sale, să afle numele celor din conjurație și să-i aducă lista cu numele lor. Enric Sanson îi promise aceasta. Dar ah! Cât de mult ura el pe Robespierre, care-i cerea un serviciu atât de josnic. Un serviciu de spion!

— Du-te! strigă el și imediat ce-mi vei aduce lista conjurației, sora ta va fi eliberată.

Enric se înclină mușcându-și buzele. Apoi părăsi sala Conciergeriei. Se înnoptase deja, cerul era cenușiu. Cei de făcut? Ce-i de făcut? murmură Călăul. Abia după ce se afla iar în locuința sa și după ce Perkeo îi ieși înainte plin de jale, scăpă de pe buzele lui Enric numele Orfeliei.

— Nu spera să o revezi curând pe stăpâna ta, șopti el la urechea lui Perkeo. Dacă Dumnezeu nu va face o minune, atunci Orfelia este pierdută pentru noi!

Enric se îndreptă apoi spre camera de lucru. Acolo se așeză în fața biroului și-și îngropă fața între mâini.

Deodată, când Enric ridică capul, văzu în fața sa un ofițer învelit într-o manta largă cenușie.

Călăul n-auzise când a intrat străinul în cameră. Vizitatorul nocturn din casa Călăului, care se interesa atât de mult de Orfelia, era Napoleon Bonaparte, dușmanul de moarte al puternicului Robespierre.

Primul sentiment care-l cuprinse pe Sanson, fu o veselie mare, văzându-se deodată în fața lui Bonaparte. Imediat îi veni în gând porunca pe care i-o dăduse Robespierre.

— Iartă-mă, cetățene Sanson că te deranjez! începu Bonaparte, dar aș fi vrut să vorbesc surorii dumitale. Din nefericire mi-au raportat calfele dumitale că ea se află în Conciergerie. Îmi pare rău că n-am găsit-o pe Orfelia, care, altădată m-a primit cu atâta amabilitate.

Enric suspină greu și povesti lui Bonaparte despre atentatul încercat de Orfelia împotriva lui Robespierre, din care cauză se și află arestată.

— O, atunci ea este o jertfă a morții! murmură Bonaparte cu jale.

Enric Sanson luă o decizie. Acuma ori niciodată, își zise el. Apoi comunică în fraze scurte condițiile puse de Robespierre pentru eliberarea Orfeliei.

— Îți mulțumesc, cetățene Sanson, zise în sfârșit Bonaparte, ridicându-se de pe locul său. Te cred, ești un om cinstit.

Apoi vorbiră amândoi mult timp, plănuind asupra diferitelor chestiuni. Napoleon era plin de speranțe în viitor, el era sigur de izbânda asupra lui Robespierre și așa a și fost.

În ziua următoare, se îngrămădise o mulțime de lume la Convenție. Robespierre ținu o cuvântare împotriva lui Bonaparte.

Dar Napoleon era mai precaut decât marele tribun, împreună cu conjurații săi, Napoleon aduse în cazarmă trupele de soldați pe care le comanda și care așteptau un semn al comandantului lor.

Campon, tovarășul lui Bonaparte, se ridică și începu a vorbi împotriva lui Robespierre.

Robespierre sări în sus de pe locul său, palid de furie. El privi pe îndrăznețul orator, care cuteza să-l atace.

— Cum? strigă el, credeți că veți repeta cu mine comedia pe care ați jucat-o cu Danton? Cine ești tu Campon, care îndrăznești să mă ataci? Te acuz de înaltă trădare! Președinte! Cer cuvântul pentru a putea cita arestarea mai multor membri din Convenție, care se află aici!

Dar imediat se ridică Tallien, un al partizan al lui Bonaparte. El ceruse mai întâi cuvântul și i se acordă.

Robespierre recăzu pe scaun, palid de mânie. La auzirea acuzărilor aruncate în contră-i de către Talien, scăpă un strigăt de furie de pe buzele tribunului. În acest moment se ridicară mai mulți membrii din Convenție.

— Jos, jos cu tiranul! se auzi strigând!

Tallien se ridică din nou.

— Cer ca inamicul reprezentanței poporului să-și primească pedeapsa. Robespierre a putut stăpâni până acuma, pentru că nu s-a găsit nimeni care să aibă curajul de a propune arestarea sa. Deci propun ca Robespierre să fie dat în judecată!

— Cer cuvântul, cer cuvântul! strigă Robespierre.

— Jos cu tiranul! se auzeau strigătele tuturora, întreaga Convenție părea a fi acum împotriva lui Robespierre.

Acesta era planul lui Napoleon, care știuse ce gândeau membrii Convenției și astfel nu se înșelase în concluzia socotelilor sale.

Servitorii Convenției puseră mâna pe furiosul Robespierre și-l târâră afară din sală.

În acest moment se auziră sunete de trompete. Trupele din Paris sub conducerea lui Napoleon, sosiră în piața cea mare a Convenției. Lucrul de necrezut se întâmplase. Robespierre, tiranul, fu arestat. Steaua luminoasă a lui Napoleon Bonaparte, răsărise pe cerul Franței!

Capitolul 249 JOCURI TRISTE

În ultimul timp, Sulpitz vizita adesea curtea Soner, cu toate că nu prea era bine primit.

Țăranca Fauchon îl gonise din curte, în prezența lui Lili, care de la înmormântarea unchiului ei, venise la curtea Soner, la invitația țărăncii Fauchon. Imediat ce-l zări pe țăranul Millart, el se târî spre dânsul și-i vorbi multă vreme în șoaptă. El îi spuse că, conștiința nu-l lasă în pace, că n-are odihnă nici zi nici noapte, și îi vine să mărturisească adevărul la justiție.

— Cred că în privința aceasta ne-am învoit deja! îi zise Millart. În fața judecătorului vei spune că nu știi absolut nimic! Apoi, Millart băgă mâna în buzunar și-i dădu câțiva franci.

— Ești un om bun și cinstit, domnule Millart! Lasă-te pe mine, voi tăcea ca peștele.

— Haide, pleacă acuma, dar imediat ce Eugen va fi dus la ghilotină, vei căpăta două sute de franci.

Millart porni înspre cârciumă. Margot ședea la fereastră și tresări la vederea lui. Acesta o întrebă de tatăl ei.

— Este jos în pivniță! răspunse fata, de un timp încoace nici nu mai iese de acolo, s-a dedat cu totul băuturii.

— Dar tu ești tot aceeași? o întrebă Millart.

— Ce întrebare? zise ea. Cred că am mers prea departe pentru a ne mai putea întoarce. Mi-am pus odată în cap să fiu stăpână la curtea Soner, nu atât pentru Eugen, și dumneata îmi placi. Dacă aș ști numai, că voi deveni stăpână acolo! Uneori mi se pare că ai vrea să mă înșeli Millart, dar ia seama! Eu sunt tăcută ca mormântul, dar pot să și vorbesc, și cred că știi că te am la mână?

Țăranul vru să pună mâna pe dânsa pentru a o liniști. Dar ea se retrase ca mușcată de viperă.

— Lasă-mă! zise ea. Când mă gândesc la acea noapte grozavă, mă cuprinde frica de dumneata...

Ochii lui Millart avură o strălucire ciudată.

În săptămâna următoare avu loc judecata lui Eugen. După ascultarea martorilor Margot Risler și Sulpitz, care depuseră amândoi mărturie contra acuzatului, Eugen fu condamnat la moarte! Un țipăt groaznic întrerupse pe președinte la pronunțarea sentinței. Țăranca Fouchon scosese acel țipăt. Zadarnic căută Lili s-o liniștească.

— O, fiul meu Eugen! strigă ea, el este nevinovat, redați-mi fiul. Ea străbătu lanțul gardiștilor, și se precipită spre palidul Eugen. Avu loc o scenă duioasă între mamă și fiu. Ochii tuturor celor de față se umplură de lacrimi. Pe când Eugen se reîntoarse în închisoare, țăranca Fouchon fu dusă acasă mai mult moartă decât vie.

Millart crezându-se scăpat de Eugen care era condamnat la moarte, se decise a mai înlătura acum și ultima piedică din calea-i, aceasta era țăranca Fanchon. El scoase din dulapul unde își ținea nevasta sa doctoriile, un pachet cu otravă, asupra căruia se vedea imprimat un cap de mort și două oase încrucișate. Astă noapte după masă, murmură el și Fouchon va dormi somnul cel veșnic. El ascunse pachetul cu otravă în buzunarul său. Apoi folosindu-se de un moment favorabil, se apropie de măsuța de lângă patul soției sale și turnă otrava într-un pahar de apă ce se afla acolo și din care știa că bea numai țăranca Fouchon.

Din întâmplare, Lili trecu pe lângă ușa întredeschisă, fără ca Millart s-o fi observat. Mare îi fu mirarea când văzu pe țăran în camera soției sale, unde nu intra cu anii. Lili se retrase în dosul ușii, și văzu toată procedura lui Millart. Tânăra fată fu cuprinsă de o frică groaznică.

Apoi ca împinsă de o putere nevăzută, ea alergă spre dulapul unde știa că țăranca avea un pachet cu otravă pentru șoareci. Lili văzu că pachetul dispăruse. Imediat după ce țăranul ieși din cameră, fata ascunse paharul de pe măsuță.

— Te rog nu bea apă din paharul acesta! zise Lili prietenei sale, când aceasta îi ceru paharul. Am văzut ceva... dar poate sunt nedreaptă față de soțul dumitale... poate mi s-a părut...

— Ce este cu el? murmură țăranca, cuprinsă de sinistre presimțiri.

Lili îi povesti totul. Se făcu o pauză lungă, sinistră. Deodată intră Millart cu fața palidă ca de mort și se interesă, împotriva obiceiului său, de starea soției sale.

— Nu este așa? Ai crezut că sunt deja moartă? îi strigă ea. Criminal ce ești! Dar așteaptă, peste un ceas cred că va sosi doctorul pe care am trimis să-l aducă pentru a analiza conținutul paharului.

Țăranul rămase zdrobit pe loc. Apoi scoase un strigăt. Părea că vrea să se arunce asupra soției sale și s-o sugrume.

— Nu mi-e frică de tine! îi strigă țăranca, care observă mișcarea lui. Pleacă de-aici, vederea ta îmi este mai neplăcută decât dacă aș fi băut otrava.

Țăranul ieși din odaie și se opri abia afară lângă poartă, cufundat în gânduri. Deodată se apropie Sulpitz de dânsul.

— Am să-ți comunic ceva, prietene! începu el. În apropiere de locul unde a fost găsit mort pădurarul Louvois, am găsit această cutiuță de chibrituri din argint care știu bine că este a dumitale, întreg satul o cunoaște! N-ai pierdut-o?

— Tu, tu, îi strigă Millart, pe când spaima groaznică îi zgudui membrele. Dar în fine am s-o răscumpăr de la tine cu zece franci! Ce zici de suma aceasta?

— Fără cincisprezece mii de franci nu ți-o dau, răspunse Sulpitz.

— Atunci așteaptă-mă patrusprezece zile! zise Millart cu ton comercial, în timp ce în interiorul său era o fierbere groaznică.

— Bine, eu mă voi duce în oraș pentru a mă informa când va avea loc execuția lui Eugen, dar înainte de execuție trebuie să ne fi achitat amândoi.

Cu aceste cuvinte, Sulpitz plecă spre pădure, lăsându-l pe Millart ca aiurit pe locul său.

În acest moment zgomotul unei trăsuri trezi pe țăran din visările sale. Era trăsura doctorului care sosise din oraș. Millart nu mai putea sta locului, el își îndesă căciula pe cap și o porni de asemenea spre pădure.

Margot Risler ședea în cârciumă. Remușcarea începuse a roade sufletul acestei nenorocite, care părea a se fi pus în legătură cu diavolul. Deodată, Margot văzu apropiindu-se un bărbat. Ea recunoscu imediat în acesta pe Millart.

— Acum voi afla dacă a isprăvit! murmură ea. Fără voie, fata își apăsă mina pe inimă, care-i bătea să se spargă. Noul venit nu-i spuse niciun cuvânt. Dar Margot, simțea că ceva decisiv trebuie să se fi întâmplat.

— Totul este pierdut! începu în fine Millart cu vocea răgușită. Acea femeie nu-i chip de înlăturat, pare că diavolul s-a pus în legătură cu dânsa. Ea a aflat că i-am pus otravă în băutură și... acum... doctorul este acolo și analizează conținutul paharului!!...

— Foarte bine ți s-a întâmplat! zise Margot. Dacă ești prost și n-ai știut cum să procedezi, vei primi pedeapsa binemeritată.

Millart se lovi cu pumnul peste frunte, fără a băga în seamă ironia fetei.

— Mizerabilul Sulpitz a aflat secretul nostru. El a găsit cutia de chibrituri pe care eu am pierdut-o în acea noapte fatală, când am pândit în desiș. Și ce e mai ciudat, este că numele meu este gravat pe cutie și acum el îmi cere cincisprezece mii de franci, înainte de executarea lui Eugen... și dacă nu-i voi da, atunci el va preda cutia autorităților.

— Ce-mi pasă mie? îi zise Margot cu răceală și dispreț. Dumneata ți-ai pierdut jocul și cu asta ne-am achitat și nu mai avem nimic între noi!

Și în adevăr, ea făcu o mișcare, ca și când s-ar lepăda de o sarcină urâcioasă și plecă din cameră lăsând pe Millart singur. Acesta ieși din cârciumă ca ametit.

În Sulpitz avea un inamic groaznic. Ce-i folosea acest mizerabil în lume? Dar dacă l-ar lovi o nenorocire, atunci el n-ar putea spune nimănui ceea ce știa și ar fi eliberat de o grea sarcină.

— Atunci n-ar trebui să-i pese de furia nevestei sale și nici n-ar mai trebui să fugă. Negreșit că toată piedica îi era Sulpitz și în puterea lui stătea înlăturarea acestei piedici. Millart porni prin pădure ca un ieșit din minți. Deodată zări o ființă omenească, târându-se cu greu pe marginea unei prăpăstii. Recunoscu în acesta pe Sulpitz. Ceea ce urmă fu îngrozitor. Millart se precipită pe la spate asupra jertfei sale și cu pumnii începu a-l lovi peste cap, ochi și gât, până ce Sulpitz căzu grămadă. Încă un strigăt slab scăpă de pe buzele sale, dar Millart începu a-l lovi peste tâmple până ce Sulpitz rămase fără suflare. Apoi luă corpul fără viață și-l aruncă în prăpastia adâncă.

— Acum sunt liber! murmură Millart cu creierul aprins.

El voia să meargă mai departe, dar deodată îi apăru înainte un servitor și-i spuse că este chemat la soția sa. Millart rămase ca trăsnit. Picioarele îi tremurau așa de tare, încât abia se putea ține pe ele. Bine, bine, mă duc la ea, nu mi-e frică! Pericolul principal l-am înlăturat, la celelalte voi ține piept fără frică. Pe când Millart se află la soția sa, se auzi un tumult afară. În același moment se auzi o bătaie puternică la ușă. Lili merse să deschidă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea pe ajutorul de pădurar care veni însoțit de alți câțiva servitori.

Aceștia povestiseră că au auzit niște gemete surde prin pădure și urmărind de unde venea glasul, l-au găsit pe Sulpitz pe moarte, agățat de o stâncă a prăpastiei.

La această veste Millart se cutremură și păli, ceea ce nu scăpă din vedere țărăncii Fouchon.

— Când am vrut să-l ridicăm, reîncepu ajutorul de pădurar, nenorocitul începu să țipe de durere. L-am dus în căsuța unui paznic de pădure. Am vrut să chem preotul, dar el n-a vrut nici să audă despre aceasta... Lili să vină, a zis el de mai multe ori în șir, vreau să-i comunic cine l-a ucis pe unchiul ei Louvois.

— Doamne, Dumnezeule! îngână Lili, care abia se putea ține pe picioare.

— Nimic precis n-am putut afla de la dânsul, reluă servitorul, dar pe un om de aici din sat îl numea ucigaș!...

El se întrerupse și aruncă o privire sfioasă asupra lui Millart.

Lili se găti de plecare.

— Du-te cu Dumnezeu, copila mea! zise plângând țăranca Fauchon. Poate că după mărturisirile lui Sulpitz se va face, în fine, lumină!

Urmată de cei doi servitori, Lili ieși. În sală, Miliart se postă în calea ei.

— Da! murmură el cu patimă. Pentru tine am comis asta! Pentru tine, care mi-ai rătăcit mințile, că am devenit altfel de cum sunt! Mi-ai aprins un foc în inimă. Și acum du-te să-ți comunice Sulpitz ce știe!

— Lasă-mă, Millart! strigă Lili cuprinsă de un fior de groază.

Ea se smuci de lângă el, și-și urmă înainte drumul. Millart îi urmă aproape la pas.

Îi era clar înaintea ochilor că sfârșitul sosise. Millart se înfioră gândindu-se că va trebui să intre în închisoare în locul fiului său și că va trebui să sufere groaznicul sfârșit pe care voia să-l prepare lui Eugen.

Deodată, fără să știe cum, Millart se văzu în fața pârâului din pădure. Indecis, Millart rămase lângă marginea apei. Ce-i de făcut acum? Răsună cu disperare de pe buzele sale. Nu, nu voia să mai trăiască. El fu cuprins de dorința odihnei și a liniștii, după cum nu simțise niciodată. Se gândi să se arunce în apă. Apa era adâncă. După un scurt chin totul va fi trecut!

Prea mult se înlănțuiau șirurile de dovezi împotriva lui, era pierdut!

Pădurea se înfioră, auzind un zgomot lugubru asemenea căderii unui corp în apă. Luna ieși îngrozită de sub nori și se ascunse iar speriată după ce privise fața unui bărbat care se lupta cu valurile... Apoi totul reintră în normal. Liniștea se întinse iar, peste pădurea îmbrăcată în promoroacă.

Capitolul 250 ELIBERAREA LUI EUGEN

Trecuse deja miezul nopții, când Lili se întoarse cu servitorii din pădure.

— O Dumnezeul meu, povestea Lili, la întrebările țărăncii Fauchon. Sulpitz a murit chiar acum, sub cele mai îngrozitoare chinuri. El a fost ucis, aceasta am auzit din gura lui, eu și cei doi servitori am auzit-o.

— Încă o crimă! și cine este ucigașul? întrebă țăranca.

Lili îi povesti în cuvinte întrerupte cum Sulpitz l-a înjurat pe soțul ei numindu-l ucigaș nemernic, ceea ce a fost auzit și de servitori. Și apoi îi povesti despre nevinovăția lui Eugen, Sulpitz o știa de mult dar n-a vrut să mărturisească din pricină că a fost mituit de Millart.

— Fă-ți curaj, zise Lili, țărăncii, în fine s-a luminat misterul! Pe Sulpitz nu-l blestema, căci el și-a primit pedeapsa. Eu a trebuit să-i promit că-l vei ierta... și eu l-am iertat, e groaznic să vezi pe un om murind atât de păcătos și să nu-l poți ajuta decât cu o rugăciune!

Mișcată adânc, Lili își ascunse fața între mâini.

— Vorbește, te rog! zise țăranca mângâindu-i părul. Ce este cu Eugen?

— Bărbatul dumitale l-a împușcat pe unchiul meu! începu Lili. El a fost acela care l-a atras pe unchiul meu în pădure, prin mijlocirea lui Sulpitz. Eugen a fost în acea noapte la Margot Risler, pentru a-și lua arma pe care i-o furase din scorbura copacului, unde o ținea ascunsă. Dar Eugen se afla deja acasă, la ora când a fost ucis unchiul meu de către bărbatul dumitale. De asemenea, Sulpitz a găsit o cutie de chibrituri din argint, îngropată în iarbă. Bărbatul dumitale a pierdut-o în acea noapte fatală în locul unde îngenunchease pentru a ținti asupra unchiului. Cu cele mai sfite jurăminte, a adeverit Sulpitz cele spuse. Acum se va lămuri, în fine, nevinovăția lui Eugen.

Țăranca începu să se roage lui Dumnezeu. Imediat, Lili plecă în oraș cu trăsura țărăncii Fouchon, pentru a da de știre autorităților despre cele întâmplate. Cu o uimire, judecătorul, asculta cele comunicate de Lili.

Apoi plecă, însoțit de câțiva gardiști, la fața locului. Cel dintâi lucru, fu de a o aresta pe Margot.

De asemenea și Millart fu căutat, dar nu fu găsit nicăieri, căci el se sustrase judecății pământești.

Peste câteva zile, Eugen se întoarse liber acasă. Dar pentru Lili, nu mai era loc în casa familiei Soner.

Ea scrise lui Sanson, rugându-l s-o ia acasă.

Capitolul 251 ÎN PERICOL DE MOARTE!

Cu o curiozitate crescândă, Enric Sanson aștepta sosirea zilei următoare, care avea să decidă totul. Încă se năsteau mii de temeri în inima Călăului.

Să fie posibil oare, ca acel mic general din Corsica să-l poată învinge pe giganticul Robespierre? Enric se înspăimântă la acest gând. Dacă Napoleon ieșea învingător, atunci toate vor fi bune, își zicea Sanson, dar dacă va cădea, atunci cade și frumosul cap al Orfeliei. Când Robespierre cu tovarășii săi, fură duși în închisoare escortați de Napoleon, inima Călăului era plină de bucurie.

Enric își găsi un drum prin mulțime. El urmă trupele care duceau la închisoare pe Robespierre, și reuși să ajungă odată cu Bonaparte la porțile Conciergeriei. Urmând unui impuls neașteptat, Enric aleargă spre Napoleon care ședea nemișcat pe calul său, se aruncă în genunchi în față-i și ridică mâinile împreunate spre dânsul.

— Ah, tu ești amice Sanson? zise Napoleon Bonaparte. De ce îngenunchezi în fața mea? Poți fi sigur de răsplata dumitale, amicul meu.

— Grație pentru sora mea! începu Enric, ea se află încă în Conciergerie.

— Negreșit că este liberă! zise Napoleon, trebuie să-ți spun mai mult? Vino cu mine amicul meu, pe când îi vom închide pe acești indivizi cinstiți, te poți întoarce în triumf cu sora ta acasă!

Peste câteva secunde fratele și sora se țineau îmbrățișați. Ei plângeau de bucurie.

Urmând consiliul lui Napoleon, fratele și sora părăsiră închisoarea și se îndreptară spre casă. Enric Sanson nu se mai simțea sigur în Paris. Deci o consilie pe sora sa să plece la țară la moșia lor. Imediat ce ajunseră acasă Orfelia se și găti de plecare, își luă rămas bun de la fratele ei și plecă însoțită de Perkeo care era fericit de a fi împreună cu iubita-i stăpână.

Capitolul 252 TRIUMFUL ADELLEI

Viața Adellei devenea din ce în ce mai fără de farmec. Ea credea că și-a stins furia împotriva lui Lili, care fusese omorâtă de negrul Pippin. Ea credea mereu că prin aceasta, inima lui Enric îi va aparține.

Atacul pe care-l încercase Orfelia împotriva lui Robespierre provocase o nouă satisfacție prințesei. Adella se gândea că sosise în fine ceasul morții pentru Sanson și sora sa, Orfelia. Prințesa credea că Robespierre în furia lui nebună îi va condamna pe călău și pe sora sa la moarte pe eșafod. Într-adevăr merseră toate la început după dorința ei. Adella auzi cu plăcere că Orfelia fusese trimisă la Conciergerie și Robespierre ceruse să fie chemat Sanson.

În zadar însă căută Adella să afle mai mult. Robespierre nu venea la dânsa. Nefiind în stare de a-și mai stăpâni curiozitatea, Adella ceru audiență la tiran. Zadarnic. Robespierre îi trimise răspunsul că are lucruri mai importante de făcut decât să-și piardă timpul cu dânsa. Amărâtă și ofensată Adella se întoarse în apartamentele ei.

Apoi sosi ceasul căderii lui Robespierre. Palid și emoționat Pippin intră în camera Adellei și-i comunică noutatea cea groaznică și periculoasă pentru dânsa.

Prințesa era grozav de înspăimântată.

Zgomotul de la închisoarea Conciergeriei ajunse până la urechile ei.

— Sunt pierdută! Sunt pierdută! Murmură prințesa cu buzele învinețite ascunzându-și fața între mâini.

*
* *

Încă din acea noapte Convenția îi condamnă fără judecată pe Robespierre și pe complicii săi la moarte. Călăul fu chemat pentru executarea imediată a prizonierilor.

Napoleon Bonaparte desfășurase o activitate febrilă. Toți condamnații fuseseră duși în sala morților. Cu aerul serios și îngrijit Enric Sanson intră la orele patru dimineața în sală. Peste o jumătate de ceas el isprăvi cu toaleta condamnaților. Aceștia coborâră apoi scările Conciergeriei. Fouquier păli când ofițerul gardiștilor se apropie de el și-i puse vârful săbiei pe piept.

— În numele Convenției! zise el, te condamn la moarte fără a te fi judecat! Apucați-l și legați-i mâinile, se adresă apoi ofițerul către gardiști.

Soldații se apropiară de Fouquier Tinville și-i legară mâinile la spate.

— Aceasta este imposibil! strigă Fouquier ca ieșit din minți de groază. Nu trebuie să mă omoare, mai întâi trebuie să fiu condamnat! N-am comis nimic! Eliberați-mă! Eliberați-mă!

— Împlinește-ți funcția față de acest laș mizerabil, meștere Sanson! zise ofițerul.

În același timp el înmână călăului un document. Acesta era actul fatal care poruncea executarea lui Fouquier Tinville împreună cu Robespierre și complicii săi.

— Trebuie să mă supun! cu aceste cuvinte se apropie Sanson de dușmanii săi de moarte pentru a le tăia părul. Fouquier scoase un urlet ca de fiară. El îl blestemă în modul cel mai crud pe Călău.

— Fă-ți curaj, Fouquier! îi zise Călăul. Dumneata care i-ai trimis pe atâția la moarte, arată acum că poți muri fără frică! Trebuie să-mi împlinesc datoria!

— Nu, nu vreau să mor! Nu trebuie să mor, strigă acuzatorul public.

— Înainte! Pe eșafod cu el! Nu mai ezita, Călăule! Strigă ofițerul.

— Așadar nu vă este milă? strigă el pălind și mai tare la față. Fiți blestemați cu toții!

Două calfe de călău alergară spre Fouquier și îl ținură de mâini și de picioare pentru ca Sanson să-i facă toaleta. Apoi carul porni împreună cu toți osândiții la ghilotină. Străzile erau înțesate de lume. Strigăte nebune și huiduieli răsunau din toate părțile în contra acuzaților, apoi carul se opri în fața pieței revoluției.

Condamnații se dădură jos pe rând. Robespierre rămase în picioare rezemat de car. El se întoarse cu spatele spre ghilotină. Osândiții fuseseră decapitați unul după altul. Executarea lui Fouquier Tinville îi umplu pe toți de scârbă. Mizerabilul se zbătea și nu vroia să se urce pe platforma eșafodului. Apoi fusese trântit de calfe pe scândura fatală și capul îi căzu sub cuțit. Ultimul său cuvânt fusese un blestem. Cu un suspin de ușurare Enric Sanson privi capul dușmanului său de moarte.

Apoi veni rândul lui Robespierre. Enric îl apucă și-l legă de scândură. Robespierre îl mai privi o dată cu ochii lui stinși, dar pătrunzători.

— Sanson! zise el cu buzele livide, Sanson! Fă-o iute! Aceasta este singura dorință pe care o mai am!

Peste o secundă cuțitul căzu. Cel mai mare și mai cumplit om al revoluției franceze își dăduse sufletul! Odată cu el luase sfârșit și revoluția franceză...

Capitolul 253 CĂLĂUL SE ÎNSOARĂ!...

După sfârșitul sângeros al lui Robespierre și al tovarășilor săi, fuseseră înlăturate pericolele care amenințau capul lui Sanson și al iubiților săi. Deja a doua zi după executarea lui Robespierre Orfelia se întoarse la fratele ei în Paris. Ea îi aduse vești bune de la țară.

Carol Tellier se simțise din ce în ce mai mult atras de văduva directorului din închisoarea Câmpului Sfânt. Această iubire făcuse o impresie bună asupra nenorocitei femei care la început părea a fi fost cu mințile rătăcite. Ea se însănătoși în speranța unui viitor mai bun. Copiii ei se atașară de asemenea de nobilul Carol Tellier. Astfel, pe când în Paris fierbeau cele mai sălbatice lupte ale revoluției, pe moșia călăului avu loc o sacră legătură între acești doi oameni mult încercați de soartă. Enric Sanson era foarte vesel de logodna lui Tellier, cu toate că se cam temea la început ca sora sa Orfelia să nu fi fost atinsă în mod neplăcut de această veste, căci Orfelia arătase și dovedise atâta compătimire și simpatie față de Carol Tellier! La această întrebare a fratelui ei, Orfelia dădu din cap surâzând cu duioșie.

— O nu, eu sunt veselă și fericită de alegerea lui Tellier! zise gingașa fată. Nu iubirea pământească poate aprinde un foc în inima mea... țintele mele pornesc într-o altă direcție! Păstrează-mi tu întotdeauna iubirea ta, frate, și lasă-mă când te vei însura cu Lili să iau parte ca un al treilea membru al familiei voastre.

Enric Sanson o strânse cu iubire pe sora sa în brațe. Enric luase legătura cu Tellier și-l asigură de ajutorul său material. Peste puțin timp Tellier plăti cu mulțumire ajutorul primit de la Sanson și astfel el reuși să-și recâștige stima concetățenilor săi și iubirea întregii sale familii. De asemenea și pentru demnul Montgolfier se îngriji Enric Sanson. El îl ținu pe bătrân pe moșia sa și îl ajută cu sume mari de bani. Montgolfier lucra mereu la perfecțiunea invenției sale. În fine soarele izbândei surâse și pentru cinstitul Montgolfier. El apăru în fața mulțimii pariziene înălțând un nou balon pe câmpia lui Martie și fu salutat cu urale ca un geniu al omenirii. Bătrânul nu mai trăi mult după triumful său. El închise ochii pentru vecie pe moșia lui Enric și muri mulțumit că n-a trăit în zadar.

După ce Enric puse temelia pentru fericirea altora, se gândi să se pregătească cât mai iute pentru a-și aduce tânăra soție.

De asemenea și lui Nicolas, servitorul credincios, Enric îi zise:

— Acum, iubite Nicola, tu vei rămâne la mine ca un membru al familiei! Mulțumită lui Dumnezeu, încă nu sunt sărac, cu toate cheltuielile pe care le-am avut! zise Sanson îmbrățișându-și credinciosul servitor.

Cea mai scumpă comoară pe care o avea, încă n-o adusese acasă. Enric nu mai putea să aștepte.

Toate gândurile sale erau îndreptate spre Lili. Dar înainte de a pleca în satul îndepărtat, Enric se hotărî să șteargă pata urâtă care amărâse atât de mult existența iubitei sale. Încă în acea zi Enric Sanson alergă la Napoleon Bonaparte care începuse să domnească asupra Franței. Tânărul general de Corsica îl primi cu bunătate pe călău. Cu plăcere el admise rugămintea lui Enric de a revoca condamnarea împotriva lui Lili. Cu această ocazie veni vorba și despre Adella de Barry, căreia avea să-i mulțumească Lili pentru toate suferințele îndurate.

— O cunosc bine pe această femeie! zise Napoleon Bonaparte. Ar fi trebuit poate să o înlăturăm pe această amantă a lui Robespierre. Dar nu, Napoleon Bonaparte nu poartă război cu femeile. Sau dorești tu călăule, ca ea care ți-a pricinuit atâtea suferințe să-și primească pedeapsa cuvenită? Spune numai un cuvânt și...

Dar Enric Sanson dădu din cap.

— Nu, nu cer ca prințesa de Barry să fie pedepsită! zise călăul. Cea mai rea pedeapsă locuiește în inima ei. Știu că este o femeie foarte nenorocită!

— Aceasta este nobil din parte-ți, spuse Napoleon.

Plin de recunoștință, Enric se despărți de Bonaparte. El nu mai putea zăbovi în Paris. Căci se isprăvise deja cu ghilotina. Sub uralele poporului ghilotina fu dărâmată de către calfele lui Sanson. Cu inima ușurată și o nespusă fericire în piept, Enric alergă spre satul îndepărtat pentru a o aduce pe Lili acasă.

Călăul sosi tocmai bine pentru a participa la înmormântarea lui Millart, care-și curmase el însuși zilele. El găsi încă în curte sicriul cu cel sinucis al cărui cadavru îl aruncase pârâul din pădure la mal. Plină de bucurie țăranca Fouchon văzu că patima pe care o simțise Eugen pentru Lili, mireasa altuia, se stinse din pieptul său.

Enric o privea pe Lili ca pe o soră.

Patima pe care o simțise la început făcu loc unei iubiri fraterne. Cu o cordială strângere de mână Eugen îl salută pe călău. Condeiul nu este în stare să descrie revederea dintre

Enric și Lili. Fără a putea scoate măcar o vorbă cei doi se țineau mereu îmbrățișați. În fine erau uniți după atâtea chinuri și suferințe.

Sărutările le spuneau că nu mai exista despărțire pentru ei decât după moarte.

Ei merseseră ținându-se de mână până la cimitir.

Țăranca Fauchon plânse mult la mormântul rătăcitului ei soț și se rugă pentru iertarea păcatelor sale.

Enric Sanson era adânc mișcat, el strânse mâna femeii simple. Apoi călăul împreună cu iubita lui se apropiară de mormântul lui Louvois pentru a-și lua adio.

Eugen însă o ajută cu iubire pe mama sa și o conduse acasă de la mormântul nefericitului Millart.

— Tu ești un fiu cuminte! murmură țăranca Fauchon mișcată, când te privesc simt în mine noi puteri de a trăi! Dumnezeu să aibă milă de acel nefericit! Cei doi se îndreptară spre casă.

Acolo îi aștepta o veste nouă. Margot, fiica cârciumarului, înnebunise. Ea vorbea într-una despre umbra pădurarului Louvois care o urmărea. Astfel își primi și Margot pedeapsa de la Dumnezeu.

Enric nu plecă la Paris până ce nu se cunună în biserica din sat cu Lili. Acum erau soț și soție. Îmbătați de fericire, cei doi se întoarseră la Paris.

Capitolul 254 SECRETUL BIBLIEI DE FAMILIE

Reîntorși la Paris, pe tinerii soți fi aștepta o nouă surpriză.

Orfelia, după ce o îmbrățișă pe Lili, îi predă fratelui ei o citație judecătorească de la Fauvel. Enric dădu curs invitației lui Fauvel.

— Gândește-te amicul meu, din întâmplare am făcut o descoperire minunată! zise judecătorul. Îți aduci aminte de legătura cea scumpă a bibliei pe care a posedat-o armurierul Miranda și care a fost răpită de negrul Pippin?

Fauvel se apropie de birou și scoase legătura de piele bogat împodobită cu briliante și rubine.

— Privește amicul meu! zise el și îi arătă lui Enric Sanson un buton mic de rubin care forma mijlocul unei rozete și care nici nu fusese băgat în seamă până acum. Din întâmplare, apăsând pe acel colț, Fauvel făcuse acea fericită descoperire, un capac secret se deschise ca prin farmec. Înăuntru se aflau o mulțime de documente îngălbenite. Enric Sanson începu să citească.

Din documente reieșea limpede că Lili era unica fiică a ducelui de Barry, pe când Adella, pretinsa prințesă, nu era decât un copil străin. Enric părăsi judecătoria.

După ce luă cu sine prețioasa biblie și strânse mai întâi mina lui Fauvel, el o înștiință pe Lili asupra celor scrise în documente.

— Eu sunt atât de bogată! exclamă Lili atârnându-se de brațul tânărului ei soț, încât nimic în lume nu ar putea-o face mai fericită. Îmi e groază de posesia tatălui meu. Iubite, nu vreau nimic de la el! Prea mult sânge s-a vărsat pentru aceste milioane, atâta răutate și

viclenie omenească s-a arătat cu această ocazie!... Și apoi, nu-l pot uita pe acel bărbat bătrân pe care l-am considerat până acum drept tată! El vă trăi și de acum înainte în inima mea! Pe acel duce mândru l-am văzut o singură dată pe când a fost dus la eșafod! Să-și păstreze Adella comorile! Noi să trăim pentru norocul și iubirea noastră.

Enric o strânse cu bucurie pe tânăra sa soție în brațele sale și-i acoperi buzele cu scrutări înfocate. Enric hotărî să meargă cu Lili și alți câțiva însoțitori la Adella de Barry.

Enric încă se mai temea de șiretenia și perversitatea acelei femei.

Capitolul 255 SPULBERAȚI ÎN AER

Adella căzu zdrobită când află despre căderea lui Robespierre.

— Ce să fac? Ce să fac? se întreba Adella plângând.

Adella tremura gândindu-se la Napoleon. El care îl învinsese pe tiranul Robespierre, negreșit că o va zdrobi și pe dânsa. Enric Sanson era prietenul intim al lui Bonaparte. Cât de lesne putea înfige călăul arma răzbunătoare în inima falsă și perfidă a prințesei! Într-o spaimă nebună Adella fugi din palatul Național și căută să se ascundă în castelul de Barry unde-și ascunse comorile. Acolo în saloanele misterioase, care căpătară și pentru dânsa un aspect sinistru, își găsi prințesa un refugiu. Negrul Pippin o însoți. Nici el n-avea unde să se ascundă.

Pe când Adella luă iar sub stăpânire camerele secrete, ea fu cuprinsă de fiori de groază. Adella simți că ajunse la finele existenței sale. Și la ce-i mai folosea viața, după ce orice speranță de fericire o părăsise?

Ea se asemăna cu o floare răpită de vânt, pe care numai moartea o mai poate salva. Negrul Pippin era prea laș pentru a-și putea curma firul vieții. Într-o dimineață cei doi fugari auziră în ascunzătoarea lor zgomotul provocat de o trupă de soldați care intrară în castel. În acest moment Pippin văzu ceva îngrozitor.

La cel dintâi sunet de trompetă Adella sări de pe locul ei. Ea alergă prin gangul secret înspre sala subterană unde se afla templul care ascundea masa cu nenumăratele pârghii. Pippin o urmase tremurând pe prințesă. El văzu cum ea întinse mina dreaptă spre o pârghie.

— Ce vrei să faci? Pentru Dumnezeu! Ce vrei să faci? Strigă negrul Pippin.

— Vreau să ne aruncăm în aer împreună cu urmăritorii noștri! exclamă prințesa. O singură apăsare ajunge pentru a ne face praf împreună cu tot ce ne înconjoară.

Pippin rămase împietrit.

— Mincinosule, mincinosule! strigă prințesa, ai spus că ai ucis-o pe Lili Miranda. Ea trăiește, o văd că vine cu Enric Sanson pentru a mă nimici!

Pippin se uită în direcția în care privea Adella. Și văzu într-adevăr în oglindă chipul lui Lili și al călăului cum veneau prin parc ținându-se de mână.

— Mii de draci, am ucis-o totuși cu mâna mea, strigă negrul Pippin, și totuși văd că vine!

— Acolo, acolo în parc! îngână Adella, călăul Sanson este cu dânsa... și în urma lor vin soldații!

— Ei vor să ne aresteze, să ne omoare, oh... plângea Pippin.

— Blestemat fie tot ce respiră aici! strigă Adella. Blestemat fie norocul, speranța, iubirea și credința! Dar mai întâi de toate, fii blestemat tu... tu, mizerabile, care m-ai mințit! În același moment, Adella se precipită asupra pârghiei fatale. În zadar căută negrul Pippin s-o oprească. Butonul fusese apăsat imediat. Se auzi un zgomot infernal, se părea ca și când castelul s-ar fi zguduit din toate temeliile sale. Zidurile începură a se clătina și a crăpa. În mijlocul zgomotului infernal se auzeau gemete omenești, apoi se auzi glasul unei femei, care șopti într-un geamăt dureros. „Iartă-mă, Doamne, ia-mă sub protecția ta!..."

Și apoi toate reintrară în tăcerea de odinioară. Zgomotul amuți, numai pocnituri sinistre se mai auzeau. Era focul care ardea grinzile ruinelor castelului de Barry.

Capitolul 256 FERICIREA CĂLĂULUI

Enric Sanson și tânăra lui soție, o căutară în zadar pe prințesa de Barry în Paris. Apoi în speranța de a o găsi în castelul de Barry, tinerii soți porniră într-acolo și ajunseră, după cum am văzut în castelul de Barry. Adella nu știa că Enric avea intenția de a proceda blând cu dânsa. Nebună de spaimă, nenorocita își puse capăt zilelor, împreună cu negrul Pippin. Niciodată nu fuseseră găsite osemintele ei sub ruinele castelului.

Fără a pronunța o vorbă și mișcați până în adâncul inimii, Enric Sanson și Lili, se întoarseră la Paris. Explozia îngrozitoare îi culcase la pământ, dar nu le cauzase niciun rău. După o amețeală scurtă, ei își reveniseră în fire și se întoarseră acasă. Acolo în pacea familiei, își petrecură Enric și Lili zilele. Călăul nu demisionă din funcția sa, dar era fericit că rareori avea ocazia de a-și mai exercita meseria. Enric Sanson se mută cu familia sa și cu Orfelia la moșia lor. Acolo trăiră în pace și fericire, departe de zgomotul orașului. Numai când îl chema datoria, ceea ce se întâmpla foarte rar, rămânea Enric pentru câteva ceasuri la Paris.

Orfelia ajunse în familie la o vârstă înaintată. Ea muri necăsătorită. Inima ei nobilă nu se putea lega de un singur bărbat, ea aparținea ca un înger binefăcător, tuturor celor suferinzi, lipsiți de cea mai scumpă comoară, sănătatea. Când Orfelia muri, o plânseră mii de oameni cu lacrimi fierbinți și după moarte fu lăudată ca un înger de blândețe, înțelepciune și milostivire.

Trei zile după moartea stăpânei sale, muri și piticul Perkeo, tovarășul nedespărțit al Orfeliei. Ca și în viață, el rămase și în moarte, credincios stăpânei sale...

Enric și iubita sa soție au îmbătrânit împreună. Pe când se pregăteau de somnul și odihna veșnică, aveau deja nepoți și strănepoți. În cimitirul Montmartre stau alăturate mormintele lor. Iedera sălbatică a înconjurat amândouă pietrele funerare într-o strânsă îmbrățișare, așa că cele două morminte s-au contopit într-unul singur.

Astăzi, încă se povestește în cercurile întinse ale familiei Sanson, despre iubirea nemărginită care i-a legat pe Enric Sanson și pe Lili, cu toate loviturile grele ale soartei, până dincolo de mormânt.

SFÂRȘIT